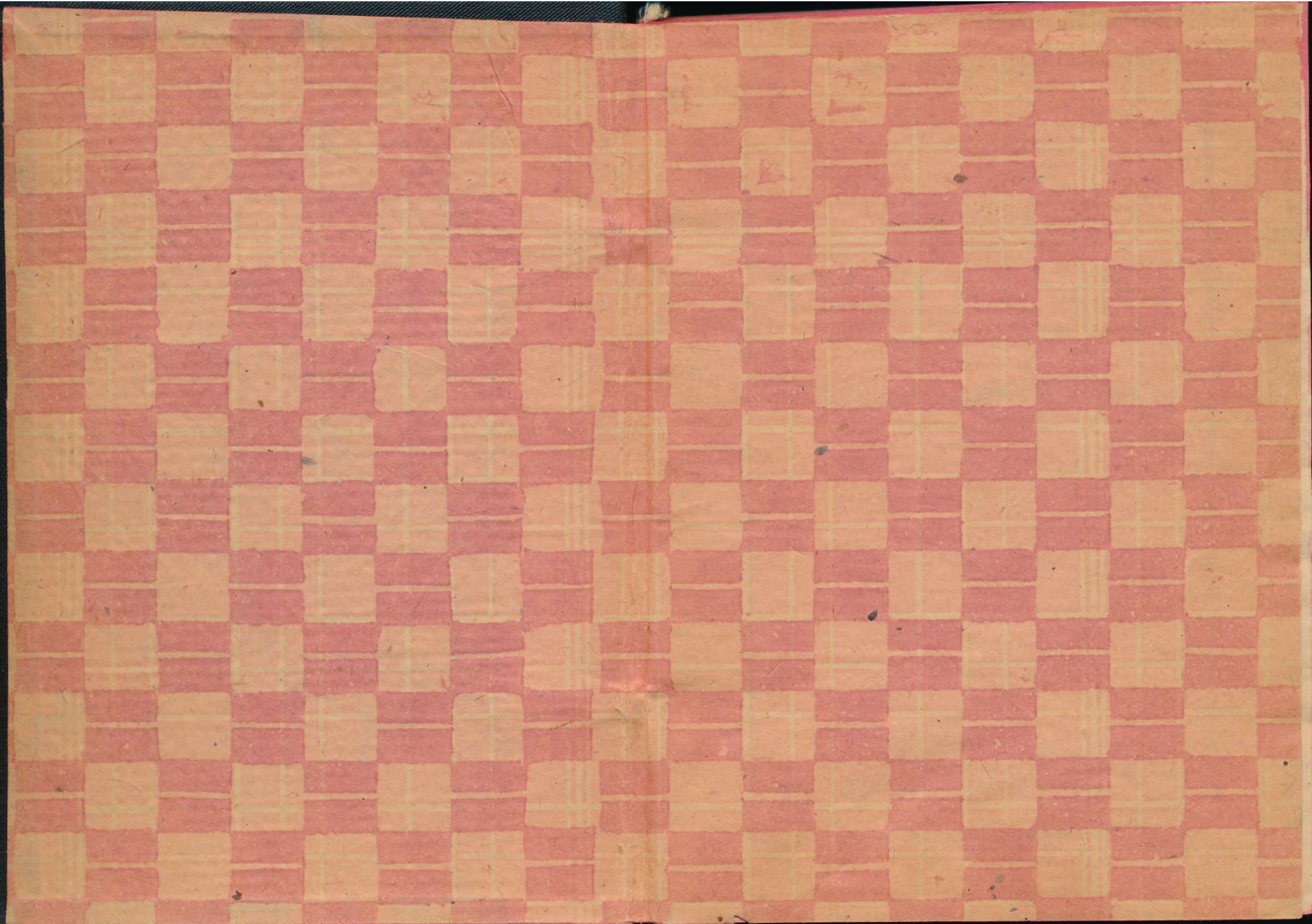
NOUL

TESTAMENT

NOUL TESTAMENT

AL DOMNULUI NOSTRU ISUS HRISTOS

TIP. CĂRȚILOR BISERICEȘTI

EVANGHELIA DUPĂ MATEI.

Cartea neamului lui Isus Hristos.

1 1. Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam.

2. Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda şi fraţii lui;

3. Iuda a născut pe Fares şi Zara, din Tamar; Fares a născut pe Esrom; Esrom a născut pe Aram;

4. Aram a născut pe Aminadab; Aminadab a născut pe Naason; Naason a născut pe Salmon;

5. Salmon a născut pe Boaz, din Rahab; Boaz a născut pe Obed, din Rut; Obed a născut pe Iese;

6. Iese a născut pe împăratul David; împăratul David a născut pe Solomon, din văduva lui Urie;

7. Solomon a născut pe Roboam; Roboam a născut pe Abia; Abia a născut pe Asa.;

8. Asa a născut pe Iosafat; Iosafat a născut pe Ioram; Ioram a născut pe Ozia;

9. Ozia a născut pe Ioatam; Ioatam a născut pe Ahaz; Ahaz a născut pe Ezechia;

10. Ezechia a născut pe Manase; Manase a născut pe Amon; Amon a născut pe Iosia;

11. Iosia a născut pe Iehonia şi fraţii lui, pe vremea strămutării în Babilon.

12. După strămutarea în Babilon, Iehonia a născut pe Salatiel; Salatiel a născut pe Zorobabel;

13. Zorobabel a născut pe Abiud; Abiud a născut pe Eliachim; Eliachim a născut pe Azor;

14. Azor a născut pe Sadoc; Sadoc a născut pe Achim; Achim a născut pe Eliud;

15. Eliud a născut pe Eleazar; Eleazar a născut pe Matan; Matan a născut pe Iacov;

16. Iacov a născut pe Iosif, bărbatul Mariei, din care S'a născut Isus, care Se chiamă Hristos.

17. Deci, dela Avraam până la David, sunt patrusprezece neamuri toate; dela David până la strămutarea în Babilon sunt patrusprezece neamuri; şi dela strămutarea în Babilon până la Hristos sunt patrusprezece neamuri.

Naşterea lui Isus Hristos.

18. Iar naşterea lui Isus Hristos a fost aşa:

Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; şi înainte ca să locuiască ei împreună, ea s'a aflat însărcinată dela Duhul Sfânt.

19. Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit şi nu voia s'o facă de ruşine

înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s'o lase pe ascuns.

20. Dar, pe când se gândea el la aceste lucruri, i s'a arătat în vis un înger al Domnului și i-a zis: «Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce s'a zămislit în ea, este dela Duhul Sfânt.

21. Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele ISUS, pentrucă El va mântui pe poporul Său de păcatele lor».

22. Toate aceste lucruri s'au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul, care zice:

23. «Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu și-i vor pune numele «Emanuel», care, tâlmăcit, înseamnă: «Dumnezeu este cu noi».

24. Când s'a trezit Iosif din somn, a făcut cum îi poruncise îngerul Domnului; și a luat la el pe nevasta sa.

25. Dar n'a cunoscut-o până ce ea a născut un fiu. Și el i-a pus numele Isus.

Magii la Ierusalim. — Irod.

2 1. După ce S'a născut Isus în Betleemul din Iudea, în zilele împăratului Irod, iată că au venit niște magi din răsărit la Ierusalim

2. și au întrebat: «Unde este împăratul de curând născut al Iudeilor? Fiindcă i-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui»,

3. Când a auzit împăratul Irod acest lucru, s'a turburat mult; și tot Ierusalimul s'a turburat împreună cu el.

4. A adunat pe toți preoții cei mai de seamă și pe cărturarii poporului, și a căutat să afle dela ei unde trebuia să Se nască Hristosul.

5. «In Betleemul din Iudea», i-au răspuns ei, «căci iată ce a fost scris prin proorocul:

6. «Și tu, Betleeme, țara lui Iuda, nu ești nicidecum cea mai neînsemnată dintre căpeteniile lui Iuda; căci din tine va ieși o căpetenie, care va fi păstorul poporului Meu Israel».

7. Atunci Irod a chemat în ascuns pe magi și a aflat întocmai dela ei vremea în care se arătase steaua.

8. Apoi i-a trimis la Betleem și le-a zis: «Duceți-vă, cercetați cu de-a-măruntul despre p r u n c și, când Il veți găsi, dați-mi și mie de știre, ca să vin și eu să mă închin Lui».

9. După ce au ascultat pe împăratul, magii au plecat. Și iată că steaua, pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor, până ce a venit și s'a oprit deasupra locului unde era pruncul.

10.Când au văzut ei steaua, n'au mai putut de bucurie.

Vi

11. Au intrat în casă, au văzut pruncul cu M a r i a, mama Lui, s'au aruncat cu fața la pământ și i s'au închinat; apoi și-au deschis vistieriile și i-au adus daruri: aur, tămâie și smirnă.

12. In urmă, au fost înștiințați de Dumnezeu, în vis, să nu mai dea pe la Irod și s'au întors în țara lor pe un alt drum.

Fuga în Egipt. Omorîrea pruncilor.

13. După ce au plecat magii, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif și-i zice: «Scoală-te, ia pruncul și pe mama Lui, fugi în Egipt și rămâi acolo până îți voiu spune eu; căci Irod are să caute pruncul, ca să-L omoare».

14. Iosif s'a sculat, a luat pruncul și pe mama Lui, noaptea, și a plecat în Egipt.

15. Acolo a rămas până la moartea lui Irod, ca să se împlinească ce fusese vestit de Domnul prin proorocul, care zice: «Am chemat pe Fiul Meu din Egipt».

16. Atunci Irod, când a văzut că fusese înșelat de magi, s'a mâniat foarte tare și a trimes să omoare pe toți pruncii de parte bărbătească, dela doi ani în jos, care erau în Betleem și în toate împrejurimile lui, potrivit cu vremea, pe care o aflase întocmai dela magi.

17. Atunci s'a împlinit ce fusese vestit prin proorocul Ieremia, care zice:

18. «Un țipăt s'a auzit în Rama,
plângere și bocet mult:
Rahela își jălea copiii
și nu voia să fie mângâiată, pentrucă nu mai erau».

Moartea lui Irod. Intoarcerea din Egipt.

19. După ce a murit Irod, un înger al Domnului se arată în vis lui Iosif, în Egipt

20. și-i zice: «Scoală-te, ia pruncul și pe mama Lui și du-te în țara lui Israel, căci au murit cei ce căutau să ia vieața pruncului».

21. Iosif s'a sculat, a luat pruncul și pe mama Lui și a venit în țara lui Israel.

22. Dar, când a auzit că în Iudea împărătește Arhelau, în locul tatălui său Irod, s'a temut să se ducă acolo; și fiind înștiințat de Dumnezeu, în vis, a plecat în părțile Galileii.

23. A venit acolo și a locuit într'o cetate numită Nazaret, ca să se împlinească ce fusese vestit prin prooroci: că El va fi chemat Nazarinean.

Propovăduirea lui Ioan Botezătorul.

3 1. In vremea aceea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeii.

2. El zicea: «Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape».

3. Ioan acesta este acela care fusese vestit prin prorocul Isaia, când zice:

«Iată glasul celui ce strigă în pustie:

Pregătiţi calea Domnului, neteziţi-i cărările».

4. Ioan purta o haină de păr de cămilă şi la mijloc era încins cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste şi miere sălbatică.

5. Locuitorii din Ierusalim, din toată Iudea şi din toate împrejurimile Iordanului, au început să iasă la el;

6. şi, mărturisindu-şi păcatele, erau botezaţi de el în râul Iordan.

7. Dar, când a văzut pe mulţi din farisei şi din saduchei că vin să primească botezul lui, le-a zis: «Pui de năpârci, cine v'a învăţat să fugiţi de mânia viitoare?

8. Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră.

9. Şi să nu credeţi că puteţi zice în voi înşivă: «Avem ca tată pe Avraam!» Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam.

10. Iată că securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor: deci, orice pom, care nu face roadă bună, va fi tăiat şi aruncat în foc.

11. Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăinţă; dar cel ce vine după mine, este mai puternic decât mine, şi eu nu sunt vrednic să-i duc încălţămintea. El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc.

12. Acela îşi are lopata în mână, îşi va curăţi cu desăvârşire aria şi îşi va strânge grâul în grânar; dar pleava o va arde într'un foc care nu se stinge».

Botezul lui Isus Hristos.

13. Atunci a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan, ca să fie botezat de el.

14. Dar Ioan căuta să-L oprească. «Eu», zicea el, «am trebuinţă să fiu botezat de Tine şi Tu vii la mine?»

15. Isus i-a răspuns: «Lasă acum, căci aşa se cade: să împlinim orice neprihănire». Atunci Ioan L-a lăsat.

16. De îndată ce a fost botezat, Isus a ieşit afară din apă. Şi în clipa aceea cerurile s'au deschis şi a văzut pe Duhul lui Dumnezeu coborîndu-Se în chip de porumbel şi venind peste El.

17. Şi din ceruri s'a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea».

Ispitirea lui Isus Hristos.

4 1. Atunci Isus a fost dus de Duhul în pustie, ca să fie ispitit de Diavolul.

2. Acolo a postit patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi; la urmă a flămânzit.

3. Ispititorul s'a apropiat de El şi i-a zis: «Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, porunceşte ca pietrele acestea să se facă pâni».

4. Isus a răspuns: «Este scris: «Omul nu trăieşte numai cu pâne, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu».

5. Atunci Diavolul L-a dus în sfânta cetate, L-a pus pe straşina templului

6. şi i-a zis: «Dacă eşti Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos; căci este scris:

«El va porunci îngerilor Săi să vegheze asupra Ta;

şi ei Te vor lua pe mâni,

ca nu cumva să Te loveşti cu piciorul de vreo piatră».

7. «De asemenea este scris, a zis Isus: «Să nu ispiteşti pe Domnul, Dumnezeul tău».

8. Diavolul L-a dus apoi pe un munte foarte înalt, i-a arătat toate împărăţiile lumii şi strălucirea lor,

9. şi i-a zis: «Toate acestea Ţi le voiu da Ţie, dacă Te vei arunca cu faţa la pământ şi Te vei închina mie».

10. «Pleacă, Satano», i-a răspuns Isus. Căci este scris: «Domnului, Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-i slujeşti».

11. Atunci Diavolul L-a lăsat. Şi deodată au venit la Isus nişte îngeri şi au început să-i slujească.

Isus la Capernaum.

12. Când a auzit Isus că Ioan fusese închis, a plecat în Galilea.

13. A părăsit Nazaretul şi a venit de a locuit în Capernaum, lângă mare, în ţinutul lui Zabulon şi Neftali,

14. ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice:

15. «Ţara lui Zabulon şi ţara lui Neftali,

în spre mare, dincolo de Iordan,

Galilea Neamurilor;

16. poporul acesta, care zăcea în întunerec,

a văzut o mare lumină;

şi peste cei ce zăceau în ţinutul şi în umbra morţii,

a răsărit lumina».

17. De atunci încolo, Isus a început să propovăduiască şi să zică: «Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape».

Isus chiamă patru ucenici.

18. Pe când trecea pe lângă marea Galileii, Isus a văzut doi fraţi: pe Simon, zis Petru, şi pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare, căci erau pescari.

19. El le-a zis: «Veniţi după Mine şi vă voiu face pescari de oameni».

20. Indată, ei au lăsat mrejele şi au mers după El.

21. De acolo a mers mai departe şi a văzut pe alţi doi fraţi: pe Iacov, fiul lui Zebedei şi pe Ioan, fratele

lui, care erau într'o corabie cu tatăl lor Zebedei și își cârpeau mrejele. El i-a chemat.

22. Și îndată, ei au lăsat corabia și pe tatăl lor și au mers după El.

Isus învață pe popor și tămăduește pe bolnavi.

23. Isus străbătea toată Galilea, învățând pe popor în sinagogi, propovăduind evanghelia împărăției și tămăduind orice boală și orice neputință care era în popor.

24. I s'a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boale și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi vindeca.

25. După el a mers multă lume din Galilea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudea și de dincolo de Iordan.

Cuvântarea de pe munte. Fericirile.

5 1. Când a văzut Isus mulțimile, S'a suit pe munte; și după ce a șezut jos, ucenicii Lui s'au apropiat de El.

2. Apoi a început să vorbească și să-i învețe astfel:

3. Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este împărăția cerurilor!

4. Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!

5. Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!

6. Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!

7. Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă!

8. Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!

9. Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu!

10. Ferice de cei prigoniți din pricina neprihănirii, căci a lor este împărăția cerurilor.

11. Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!

12. Bucurați-vă și veseliți-vă, pentrucă răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot așa au prigonit pe proorocii care au fost înainte de voi.

Ucenicii sunt sarea pământului și lumina lumii.

13. Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul, prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra? Atunci nu mai este bună la nimic decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni.

14. Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe

un munte, nu poate să rămână ascunsă.

15. Și oamenii n'aprind lumina ca s'o pună supt baniță, ci o pun în sfeșnic și luminează tuturor celor din casă.

16. Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.

Implinirea Legii și Proorocilor.

17. Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc.

18. Căci adevărat vă spun: câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.

19. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în împărăția cerurilor.

20. Căci vă spun că, dacă neprihănirea voastră nu va întrece neprihănirea cărturarilor și a fariseilor, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor.

Despre ucidere.

21. Ați auzit că s'a zis celor din vechime: «Să nu ucizi; oricine va ucide, va cădea supt pedeapsa judecății».

22. Dar Eu vă spun că orișicine se mânie pe fratele său, va cădea supt pedeapsa judecății; și oricine va zice fratelui său: «prostule!» va cădea supt pedeapsa sinedriului; iar oricine-i va zice: «nebunule», va cădea supt pedeapsa focului gheenei.

23. Așa că, dacă îți aduci darul la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta,

24. lasă-ți darul acolo înaintea altarului, și du-te întâi de te împacă cu fratele tău; apoi vino și adu-ți darul.

25. Caută de te împacă de grab cu pârîșul tău, câtă vreme ești cu el pe drum; ca nu cumva pârîșul să te dea pe mâna judecătorului, judecătorul să te dea pe mâna temnicerului și să fii aruncat în temniță.

26. Adevărat îți spun că nu vei ieși de acolo până nu vei plăti cel din urmă bănuț».

Despre preacurvie și despărțire.

27. Ați auzit că s'a zis celor din vechime: «Să nu preacurvești».

28. Dar Eu vă spun că orișicine se uită la o femeie, ca s'o poftească, a și

preacurvit cu ea în inima lui.

29. Dacă deci ochiul tău cel drept te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă.

30. Dacă mâna ta cea dreaptă te face să cazi în păcat, taie-o și leapădă-o dela tine; căci este spre folosul tău să piară unul din mădularele tale și să nu-ți fie aruncat tot trupul în gheenă.

31. S'a zis iarăși: «Oricine își va lăsa nevasta, să-i dea o carte de despărțire».

32. Dar Eu vă spun că orișicine își va lăsa nevasta, afară numai de pricină de curvie, îi dă prilej să preacurvească; și cine va lua de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește.

Despre jurământ.

33. Ați mai auzit iarăși că s'a zis celor din vechime: «Să nu juri strâmb; ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale».

34. Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentrucă este scaunul de domnie al lui Dumnezeu;

35. nici pe pământ, pentrucă este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentrucă este cetatea Marelui Impărat.

36. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur păr alb sau negru.

37. Felul vostru de vorbire să fie: «da, da; nu, nu»; ce trece peste aceste cuvinte, vine dela Cel Rău.

Suferirea răului și iubirea vrăjmașilor.

38. Ați auzit că s'a zis: «Ochiu pentru ochiu și dinte pentru dinte».

39. Dar Eu vă spun: Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău. Ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt.

40. Orișicui vrea să se judece cu tine și să-ți ia haina, lasă-i și cămașa.

41. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două.

42. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute dela tine.

43. Ați auzit că s'a zis: «Să iubești pe aproapele tău și să urăști pe vrăjmașul tău».

44. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blesteamă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc,

45. ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie

peste cei drepți și peste cei nedrepți.

46. Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii?

47. Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel?

48. Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.

Despre milostenie și rugăciune.

6 1. Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată dela Tatăl vostru care este în ceruri.

2. Tu dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata.

3. Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta,

4. pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

5. Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni. Adevărat vă spun că și-au luat răsplata.

6. Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

Tatăl nostru.—Iertarea greșelilor.

7. Când vă rugați, să nu bolborosiți aceleași vorbe, ca păgânii, cărora li se pare că, dacă spun o mulțime de vorbe, vor fi ascultați.

8. Să nu vă asemănați cu ei; căci Tatăl vostru știe de ce aveți trebuință, mai înainte de a-i cere voi.

9. Iată dar cum trebue să vă rugați:
«Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău;

10. vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

11. Pânea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi;

12. și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri;

13. și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de Cel Rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin!»

14. Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre.

15. Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici

Tatăl vostru nu vă va ierta greşelile voastre.

Despre post.

16. Când postiţi, să nu vă luaţi o înfăţişare posomorîtă, ca făţarnicii, care îşi întunecă feţele, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun că şi-au luat răsplata.

17. Ci tu, când posteşti, unge-ţi capul şi spală-ţi faţa,

18. ca să te arăţi că posteşti nu oamenilor, ci Tatălui tău, care este în ascuns; şi Tatăl tău, care vede în ascuns, îţi va răsplăti.

Adevăratele comori. — Neputinţa de a sluji la doi stăpâni.—Grijile şi îngrijorările.

19. Nu vă strângeţi comori pe pământ, unde le mănâncă moliile şi rugina şi unde le sapă şi le fură hoţii;

20. ci strângeţi-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile şi rugina şi unde hoţii nu le sapă, nici nu le fură.

21. Pentrucă unde este comoara voastră, acolo va fi şi inima voastră.

22. Ochiul este lumina trupului. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău va fi plin de lumină;

23. dar dacă ochiul tău este rău, tot trupul tău va fi plin de întunerec. Aşa că, dacă lumina care este în tine este întunerec, cât de mare trebue să fie întunerecul acesta!

24. Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci, sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţinea la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona.

25. De aceea vă spun: Nu vă îngrijoraţi de vieaţa voastră, gândindu-vă ce veţi mânca sau ce veţi bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veţi îmbrăca. Oare nu este vieaţa mai mult decât hrana şi trupul mai mult decât îmbrăcămintea?

26. Uitaţi-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră şi nici nu strâng nimic în grânare; şi totuşi Tatăl vostru cel ceresc le hrăneşte. Oare nu sunteţi voi cu mult mai de preţ decât ele?

27. Şi apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge măcar un cot la înălţimea lui?

28. Şi de ce vă îngrijoraţi de îmbrăcăminte? Uitaţi-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii de pe câmp: ei nici nu torc, nici nu ţes;

29. totuşi vă spun că nici chiar Solomon, în toată slava sa, nu s'a îmbrăcat ca unul din ei.

30. Aşa că, dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba de pe câmp, care astăzi este,

dar mâne va fi aruncată în cuptor, nu vă va îmbrăca El cu mult mai mult pe voi, puţin credincioşilor?»

31. Nu vă îngrijoraţi dar, zicând: «Ce vom mânca?» Sau: «Ce vom bea?» Sau: «Cu ce ne vom îmbrăca?»

32. Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc ştie că aveţi trebuinţă de ele.

33. Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.

34. Nu vă îngrijoraţi dar de ziua de mâne; căci ziua de mâne se va îngrijora de ea însăşi. Ajunge zilei necazul ei.

Despre judecăţile aspre. — Bârna şi paiul. — Lucrurile sfinte.

7 1. Nu judecaţi, ca să nu fiţi judecaţi.

2. Căci cu ce judecată judecaţi, veţi fi judecaţi; şi cu ce măsură măsuraţi, vi se va măsura.

3. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău şi nu te uiţi la bârna din ochiul tău?

4. Sau, cum poţi să zici fratelui tău: «Lasă-mă să scot paiul din ochiul tău» şi când colo, tu ai o bârnă într'al tău?...

5. Făţarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea deslușit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.

6. Să nu daţi cânilor lucrurile sfinte şi să nu aruncaţi mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare şi să se întoarcă să vă rupă.

Stăruinţa în rugăciune.

7. Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide.

8. Căci orişicine cere, capătă; cine caută, găseşte; şi celui ce bate, i se deschide.

9. Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâne, să-i dea o piatră?

10. Sau dacă-i cere un peşte, să-i dea un şarpe?

11. Deci, dacă voi, care sunteţi răi, ştiţi să daţi daruri bune copiilor voştri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor ce i le cer?

12. Tot ce voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi la fel; căci în aceasta sunt cuprinse Legea şi Proorocii.

Poarta cea strâmtă.

13. Intraţi pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare şi mulţi sunt cei ce intră pe ea.

14. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea

care duce la vieață, și puțini sunt cei ce o află.

Proorocii mincinoși.

15. Păziți-vă de proorocii mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt lupi răpitori.
16. Ii veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini sau smochine din mărăcini?
17. Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.
18. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.
19. Orice pom care nu face roade bune este tăiat și aruncat în foc.
20. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.

Casa zidită pe stâncă.

21. Nu orișicine-Mi zice: «Doamne, Doamne!» va intra în împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.
22. Mulți îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! N'am proorocit noi în numele Tău? N'am scos noi draci în numele Tău? Și n'am făcut noi multe minuni în numele Tău?»
23. Atunci le voiu spune curat: «Niciodată nu v'am cunoscut; depărtați-vă dela Mine, voi toți care lucrați fărădelege».
24. De aceea, pe orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voiu asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă.
25. A dat ploaia, au venit șivoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea; dar ea nu s'a prăbușit, pesntrucă avea temelia zidită pe stâncă.
26. Insă orișicine aude aceste cuvinte ale Mele și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip.
27. A dat ploaia, au venit șivoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s'a prăbușit și prăbușirea i-a fost mare».
28. După ce a sfârșit Isus cuvântările acestea, mulțimile au rămas uimite de învățătura Lui.
29. Căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarii lor.

Vindecarea unui lepros.

8 1. Când S'a coborît Isus de pe munte, multă lume a mers după El.
2. Și iată un lepros s'a apropiat de El, i s'a închinat și i-a zis: «Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești».
3. Isus a întins mâna, S'a atins de el și a zis: «Da, vreau, fii curățit!» Indată a fost curățită lepra lui.
4. Apoi Isus i-a zis: «Vezi să nu spui la nimeni; ci du-te de te arată preotului și adu darul, pe care l-a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei».

Vindecarea robului unui sutaș.

5. Pe când intra Isus în Capernaum, s'a apropiat de El un sutaș, care-L ruga
6. și-i zicea: «Doamne, robul meu zace în casă slăbănog și se chinuește cumplit».
7. Isus i-a zis: «Am să vin și să-l tămăduesc».
8. «Doamne», a răspuns sutașul, «nu sunt vrednic să intri supt acoperișul meu, ci zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit.
9. Căci și eu sunt om supt stăpânire; am supt mine ostași și zic unuia: «Du-te!» și se duce; altuia: «Vino!» și vine; și robului meu: «Fă cutare lucru!» și-l face.
10. Când a auzit Isus aceste vorbe, S'a mirat și a zis celor ce veneau după El: «Adevărat vă spun că nici în Israel n'am găsit o credință așa de mare.
11. Dar vă spun că vor veni mulți dela răsărit și dela apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov în împărăția cerurilor.
12. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunerecul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților».
13. Apoi a zis sutașului: «Du-te și facă-ți-se după credința ta». Și robul lui s'a tămăduit chiar în ceasul acela.

Vindecarea soacrei lui Petru și a mai multor bolnavi.

14. Isus S'a dus apoi în casa lui Petru și a văzut pe soacra acestuia zăcând în pat, prinsă de friguri.
15. S'a atins de mâna ei și au lăsat-o frigurile; apoi ea s'a sculat și a început să-i slujească.
16. Seara, au adus la Isus pe mulți îndrăciți. El, prin cuvântul Său, a scos din ei duhurile necurate și a tămăduit pe toți bolnavii,
17. ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice: «El a luat asupra Sa neputințele noastre și a purtat boalele noastre».

Cum să urmăm pe Isus.

18. Isus a văzut multă lume împrejurul Său și a poruncit să treacă de cealaltă parte.
19. Atunci s'a apropiat de El un cărturar și i-a zis: «Invățătorule, vreau să Te urmez oriunde vei merge».
20. Isus i-a răspuns: «Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n'are unde-Și odihni capul».
21. Un altul, care era dintre ucenici, i-a zis: «Doamne, dă-mi voie să mă duc mai întâi să îngrop pe tatăl meu».

22. «Vino după Mine», i-a răspuns Isus, «și lasă morții să-și îngroape morții».

Potolirea furtunii.

23. Isus S'a suit într'o corabie și ucenicii Lui au mers după El.

24. Și deodată s'a stârnit pe mare o furtună atât de strașnică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea.

25. Ucenicii s'au apropiat de El și L-au deșteptat, strigând: «Doamne, scapă-ne, că pierim!»

26. El le-a zis: «De ce vă este frică, puțin credincioșilor?» Apoi S'a sculat, a certat vânturile și marea și s'a făcut o liniște mare.

27. Oamenii aceia se mirau și ziceau: «Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?»

Doi îndrăciți sunt tămăduiți.

28. Când a ajuns Isus de partea cealaltă, în ținutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi îndrăciți, care ieșeau din morminte. Erau așa de cumpliți, că nimeni nu putea trece pe drumul acela.

29. Și iată că au început să strige: «Ce legătură este între noi și Tine, Isuse, Fiul lui Dumnezeu? Ai venit aici să ne chinuești înainte de vreme?»

30. Departe de ei era o turmă mare de porci, care pășteau.

31. Dracii rugau pe Isus și ziceau: «Dacă ne scoți afară din ei, dă-ne voie să ne ducem în turma aceea de porci».

32. «Duceți-vă», le-a zis El. Ei au ieșit și au intrat în porci. Și deodată toată turma s'a repezit de pe râpă în mare și a pierit în ape.

33. Porcarii au fugit și s'au dus în cetate și au povestit tot ce se petrecuse și cele întâmplate cu îndrăciții.

34. Și iată că toată cetatea a ieșit în întâmpinarea lui Isus; și cum L-au văzut, L-au rugat să plece din ținutul lor.

Vindecarea unui slăbănog.

9 1. Isus s'a suit într'o corabie, a trecut marea și a venit în cetatea Sa.

2. Și iată că i-au adus un slăbănog, care zăcea într'un pat. Isus le-a văzut credința și a zis slăbănogului: «Indrăsnește, fiule! Păcatele îți sunt iertate!»

3. Și iată că unii din cărturari au zis în ei înșiși: «Omul acesta hulește!»

4. Isus, care le cunoștea gândurile, a zis: «Pentru ce aveți gânduri rele în inimile voastre?

5. Căci ce este mai lesne? A zice: «Iertate îți sunt păcatele» sau a zice: «Scoală-te și umblă?»

6. Dar, ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, —

«Scoală-te», a zis El slăbănogului, — «ridică-ți patul și du-te acasă».

7. Slăbănogul s'a sculat și s'a dus acasă.

8. Când au văzut mulțimile lucrul acesta, s'au spăimântat și au slăvit pe Dumnezeu, care a dat oamenilor o astfel de putere.

Chemarea lui Matei.

9. De acolo, Isus a mers mai departe și a văzut pe un om, numit Matei, șezând la vamă și i-a zis: «Vino după Mine». Omul acela s'a sculat și a mers după El.

10. Pe când ședea Isus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de vameși și păcătoși, și au șezut la masă cu El și cu ucenicii Lui.

11. Fariseii au văzut lucrul acesta și au zis ucenicilor Lui: «Pentru ce mănâncă Invățătorul vostru cu vameșii și cu păcătoșii?»

12. Isus i-a auzit și le-a zis: «Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi.

13. Duceți-vă și învățați ce înseamnă: «Milă voiesc, iar nu jertfă!» Căci n'am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși».

Intrebarea ucenicilor lui Ioan despre post.

14. Atunci ucenicii lui Ioan au venit la Isus și i-au zis: «De ce noi și fariseii postim des, iar ucenicii Tăi nu postesc de loc?

15. Isus le-a răspuns: «Se pot jăli nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? Vor veni zile, când mirele va fi luat dela ei și atunci vor posti.

16. Nimeni nu pune o bucată de postav nou la o haină veche, căci petecul ei trage de haină și ruptura ar fi mai rea.

17. Nici nu pun oamenii vin nou în burdufuri vechi; altfel, burdufurile plesnesc, vinul se varsă și burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou îl pun în burdufuri noi și se păstrează amândouă».

Invierea fiicei lui Iair și vindecarea unei femei.

18. Pe când le spunea Isus aceste vorbe, iată că a venit unul din fruntașii sinagogii, i s'a închinat și i-a zis: «Fiica mea adineaori a murit; dar vino și pune-Ți mânile peste ea și va învia».

19. Isus S'a sculat și a plecat după el împreună cu ucenicii Săi.

20. Și iată o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge, a venit pe dinapoi și s'a atins de poala hainei Lui.

21. Căci își zicea ea: «Numai să mă pot atinge de haina Lui și mă voiu tămădui».

22. Isus S'a întors, a văzut-o și i-a zis: «Indrăsnește, fiică! Credința ta te-a tămăduit». Și s'a tă-

măduit femeia chiar în ceasul acela.

23. Când a ajuns Isus în casa fruntaşului sinagogii şi când a văzut pe cei ce cântau din flaut şi lumea făcând zarvă,

24. le-a zis: «Daţi-vă la o parte; căci fetiţa n'a murit, ci doarme!» Ei îşi băteau joc de El.

25. Dar, după ce lumea a fost scoasă afară, Isus a intrat înlăuntru, a luat pe fetiţă de mână şi fetiţa s'a sculat.

26. Şi s'a dus vestea aceasta în tot ţinutul acela.

Vindecarea a doi orbi.

27. Când a plecat de acolo, s'au luat după Isus doi orbi, care strigau şi ziceau: «Ai milă de noi, Fiul lui David!»

28. După ce a intrat în casă, orbii au venit la El. Şi Isus le-a zis: «Credeţi că pot face lucrul acesta?» «Da, Doamne», i-au răspuns ei.

29. Atunci S'a atins de ochii lor şi a zis: «Facă-vise după credinţa voastră!»

30. Şi li s'au deschis ochii. Isus le-a poruncit cu tot dinadinsul şi le-a zis: «Vedeţi să nu ştie nimeni».

31. Dar ei, cum au ieşit afară, au răspândit vestea despre El în tot ţinutul acela.

Vindecarea unui mut îndrăcit.

32. Pe când plecau orbii aceştia, iată că au adus la Isus un mut îndrăcit.

33. După ce a fost scos dracul din el, mutul a vorbit. Şi mulţimile mirate ziceau: «Niciodată nu s'a văzut aşa ceva în Israel!»

34. Dar fariseii ziceau: «Cu ajutorul domnului dracilor scoate El dracii!»

Lui Isus îi este milă de gloate.

35. Isus străbătea toate cetăţile şi satele învăţând în sinagogile lor, propovăduind evanghelia împărăţiei şi vindecând orice fel de boală şi orice fel de neputinţă, care era în popor.

36. Când a văzut mulţimile, i s'a făcut milă de ele, pentrucă erau necăjite şi risipite ca nişte oi care n'au păstor.

37. Atunci a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii!

38. Rugaţi dar pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Său».

Trimiterea celor doisprezece apostoli.

10 1. Apoi Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi şi le-a dat putere să scoată afară duhurile necurate şi să tămăduiască orice fel de boală şi orice fel de neputinţă.

2. Iată numele celor doisprezece apostoli:
Cel dintâiu Simon, zis Petru, şi Andrei, fratele lui; Iacov, fiul lui Zebedei, şi Ioan, fratele lui;

3. Filip şi Bartolomeu; Toma şi Matei, vameşul; Iacov, fiul lui Alfeu, şi Levi, zis şi Tadeu;

4. Simon Cananitul şi Iuda Iscarioteanul, cel care a vândut pe Isus.

5. Aceştia sunt cei doisprezece, pe care i-a trimes Isus, după ce le-a dat învăţăturile următoare:
Să nu mergeţi pe calea păgânilor şi să nu intraţi în vreo cetate a Samaritenilor;

6. ci să mergeţi mai de grabă la oile pierdute ale casei lui Israel.

7. Şi pe drum, propovăduiţi şi ziceţi: «Împărăţia cerurilor este aproape!»

8. Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi afară dracii. Fără plată aţi primit, fără plată să daţi.

9. Să nu luaţi nici aur, nici argint, nici aramă în brâiele voastre,

10. nici traistă pentru drum, nici două haine, nici încălţăminte, nici t o i a g, căci vrednic este lucrătorul de hrana lui.

11. În orice cetate sau sat veţi intra, să cercetaţi cine este acolo vrednic şi să rămâneţi la el până veţi pleca.

12. La intrarea voastră în casă uraţi-i de bine;

13. şi dacă este casa aceea vrednică, pacea voastră să vină peste ea; dar dacă nu este vrednică, pacea voastră să se întoarcă la voi.

14. Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieşiţi din casa sau din cetatea aceea şi să scuturaţi praful de pe picioarele voastre.

15. Adevărat vă spun că, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei şi Gomorei decât pentru cetatea aceea.

Primirea apostolilor de lume.

16. Iată, Eu vă trimet ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii.

17. Păziţi-vă de oameni; căci vă vor da în judecata sinedriilor şi vă vor bate în sinagogile lor.

18. Din pricina Mea, veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraţilor, ca să slujiţi ca mărturie înaintea lor şi înaintea Neamurilor.

19. Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijoraţi, gândindu-vă cum sau ce veţi spune; căci ce veţi avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela;

20. fiindcă nu voi veţi

vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi.

21. Fratele va da la moarte pe frate-său și tatăl pe copilul său; copiii se vor scula împotriva părinților lor și-i vor omorî.

22. Veți fi urîți de toți, din pricina numelui Meu; dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.

23. Când vă vor prigoni într'o cetate, să fugiți într'alta. Adevărat vă spun că nu veți isprăvi de străbătut cetățile lui Israel până va veni Fiul Omului.

24. Ucenicul nu este mai pre sus de învățătorul său, nici robul mai pre sus de stăpânul său.

25. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui și robului să fie ca stăpânul lui. Dacă pe stăpânul casei L-au numit Beelzebul, cu cât mai mult vor numi așa pe cei din casa lui?

26. Așa că să nu vă temeți de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit și nimic tăinuit care nu va fi cunoscut.

27. Ce vă spun Eu la întunerec, voi să spuneți la lumină; și ce auziți șoptindu-se la ureche, să propovăduiți de pe acoperișul caselor.

28. Nu vă temeți de cei ce ucid trupul, dar nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai de grabă de cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în gheenă.

29. Nu se vând oare două vrăbii la un ban? Totuși niciuna din ele nu cade pe pământ fără voia Tatălui vostru.

30. Cât despre voi, până și perii din cap, toți vă sunt numărați.

31. Deci să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.

32. De aceea, pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voiu mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri;

33. dar de oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voiu lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.

34. Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n'am venit să aduc pacea, ci sabia.

35. Căci am venit să despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa și pe noră de soacră-sa.

36. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.

37. Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

38. Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine.

39. Cine își va păstra vieața, o va pierde; și cine

își va pierde vieața pentru Mine, o va câștiga.

Primirea ucenicilor.

40. Cine vă primește pe voi, Mă primește pe Mine; și cine Mă primește pe Mine, primește pe Cel ce M'a trimes pe Mine.

41. Cine primește un prooroc ca prooroc, va primi răsplata unui prooroc; și cine primește pe un om neprihănit ca pe un om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit.

42. Și oricine va da de băut numai un pahar de apă rece unuia din acești micuți ca unui ucenic, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata.

11 1. După ce a isprăvit de dat învățături la cei doisprezece ucenici ai Săi, Isus a plecat de acolo, ca să învețe pe oameni și să propovăduiască în cetățile lor.

Trimeșii lui Ioan Botezătorul.

2. Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Hristos

3. și a trimes să-L întrebe prin ucenicii săi: «Tu ești acela care are să vină sau să așteptăm pe altul?»

4. Isus le-a răspuns: «Duceți-vă și spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți:

5. Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții înviază și săracilor li se propovăduește evanghelia.

6. Ferice de acela pentru care Eu nu voiu fi un prilej de poticnire».

Mărturia lui Isus despre Ioan.

7. Pe când se duceau ei, Isus a început să vorbească mulțimilor despre Ioan: «Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt?

8. Dacă nu, atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine moi sunt în casele împăraților.

9. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un prooroc? Da, vă spun, și mai mult decât un prooroc:

10. căci el este acela despre care s'a scris: «Iată, trimet înaintea feței Tale pe solul Meu, care îți va pregăti calea înaintea Ta».

11. Adevărat vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu s'a sculat niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși, cel mai mic în împărăția cerurilor este mai mare decât el.

12. Din zilele lui Ioan Botezătorul până acum, împărăția cerurilor se ia cu năvală și cei ce dau năvală, pun mâna pe ea.

13. Căci până la Ioan au

proorocit toți proorocii și Legea.

14. Și dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină.

15. Cine are urechi de auzit, să audă.

16. Cu cine voiu asemăna neamul acesta de oameni? Seamănă cu niște copilași, care șed în piețe și strigă la tovarășii lor:

17. «V'am cântat din flaut și n'ați jucat; v'am cântat de jale, și nu v'ați tânguit».

18. Căci a venit Ioan nici mâncând, nici bând, și ei zic: «Are drac!»

19. A venit Fiul Omului mâncând și bând și ei zic: «Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor!» Totuși, înțelepciunea a fost îndreptățită din lucrările ei.

Mustrarea cetăților nepocăite.

20. Atunci Isus a început să mustre cetățile în care fuseseră făcute cele mai multe din minunile Lui, pentrucă nu se pocăiseră.

21. «Vai de tine, Horazine!» a zis El. «Vai de tine, Betsaido! Căci, dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon minunile care au fost făcute în voi, de mult s'ar fi pocăit în sac și cenușă.

22. De aceea vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi.

23. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi coborît până la Locuința Morților; căci dacă ar fi fost făcute în Sodoma minunile care au fost făcute în tine, ea ar fi rămas în picioare până în ziua de astăzi.

24. De aceea, vă spun că în ziua judecății va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine».

Lucrurile descoperite pruncilor. Jugul lui Hristos.

25. In vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: «Te laud, Tată, Domnul cerului și al pământului, pentrucă ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.

26. Da, Tată, Te laud, pentrucă așa ai găsit Tu cu cale!»

27. Toate Mi-au fost date în mâni de Tatăl Meu; și nimeni nu cunoaște deplin pe Fiul afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul Să i-L descopere.

28. Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voiu da odihnă.

29. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați dela Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi

odihnă pentru sufletele voastre.

30. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.

Spicele și ziua sabatului.

12 1. In vremea aceea, Isus trecea prin lanurile de grâu, într'o zi de sabat. Ucenicii Lui, care erau flămânzi, au început să smulgă spice de grâu și să le mănânce.

2. Fariseii, când au văzut lucrul acesta, i-au zis: «Uite că ucenicii Tăi fac ce nu este îngăduit să facă în ziua sabatului».

3. Dar Isus le-a răspuns: «Oare n'ați citit ce a făcut David, când a flămânzit, el și cei ce erau împreună cu el?

4. Cum a intrat în casa lui Dumnezeu și a mâncat pânile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu-i era îngăduit să le mănânce nici lui, nici celor ce erau cu el, ci numai preoților?

5. Sau n'ați citit în Lege că, în zilele de sabat, preoții calcă sabatul în templu și totuși sunt nevinovați?

6. Dar Eu vă spun că aici este unul mai mare decât templul.

7. Dacă ați fi știut ce înseamnă: «Milă voiesc iar nu jertfă», n'ați fi osândit pe niște nevinovați.

8. Căci Fiul Omului este Domn și al sabatului».

Omul cu mâna uscată.

9. Isus a plecat de acolo și a intrat în sinagogă.

10. Și iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. Ei, ca să poată învinui pe Isus, L-au întrebat: «Este îngăduit a vindeca în zilele de sabat»?

11. El le-a răspuns: «Cine este omul acela dintre voi care, dacă are o oaie și-i cade într'o groapă, în ziua sabatului, să n'o apuce și s'o scoată afară?

12. Cu cât mai de preț este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de sabat».

13. Atunci a zis omului aceluia: «Intinde-ți mâna!» El a întins-o și mâna s'a făcut sănătoasă ca și cealaltă.

14. Fariseii au ieșit afară și s'au sfătuit cum să omoare pe Isus.

Isus, robul Domnului.

15. Dar Isus, ca unul care știa lucrul acesta, a plecat de acolo. După El au mers mari mulțimi. El a tămăduit pe toți bolnavii

16. și le-a poruncit cu tot dinadinsul să nu-L facă cunoscut;

17. ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul Isaia, care zice:

18. «Iată robul Meu, pe care L-am ales prea iubitul Meu, în care sufletul Meu își găsește plăcerea. Voiu pune Duhul Meu pe-

ste El și va vesti Neamurilor judecata.

19. El nu Se va lua la ceartă, nici nu va striga. Și nimeni nu-i va auzi glasul pe ulițe.

20. Nu va frânge o trestie ruptă și nici nu va stinge un fitil care fumegă, până va face să birue judecata.

21. Și Neamurile vor nădăjdui în numele Lui».

Indrăcitul mut și orb. Păcatul împotriva Duhului Sfânt.

22. Atunci i-au adus un îndrăcit orb și mut; și Isus l-a tămăduit, așa că mutul vorbea și vedea.

23. Toate mulțimile, mirate, ziceau: «Nu cumva este acesta Fiul lui David?»

24. Când au auzit fariseii lucrul acesta, au zis: «Omul acesta nu scoate dracii decât cu Beelzebul, domnul dracilor!»

25. Isus, care le cunoștea gândurile, le-a zis: «Orice împărăție desbinată împotriva ei însăși este pustiită; și orice cetate sau casă desbinată împotriva ei înseși nu poate dăinui.

26. Dacă Satana scoate afară pe Satana, este desbinat; deci, cum poate dăinui împărăția lui?

27. Și dacă Eu scot afară dracii cu ajutorul lui Beelzebul, fiii voștri cu cine-i scot? De aceea ei vor fi judecătorii voștri.

28. Dar dacă Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu a venit peste voi.

29. Sau, cum poate cineva să intre în casa celui tare și să-i jăfuiască gospodăria, dacă n'a legat mai întâi pe cel tare? Numai atunci îi va jăfui casa.

30. Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea; și cine nu strânge cu Mine, risipește.

31. De aceea vă spun: orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată.

32. Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat nici în veacul acesta, nici în cel viitor.

33. Ori faceți pomul bun și rodul lui bun, ori faceți pomul rău și rodul lui rău; căci pomul se cunoaște după rodul lui.

34. Pui de năpârci, cum ați putea voi să spuneți lucruri bune, când voi sunteți răi? Căci din prisosul inimii vorbește gura.

35. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui; dar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.

36. Vă spun că, în ziua judecății, oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostit.

37. Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină și din cuvintele tale vei fi osândit.

Minunea cu proorocul Iona.

38. Atunci unii din cărturari și din farisei au luat cuvântul și i-au zis: «Învățătorule, am vrea să vedem un semn dela Tine».

39. El le-a răspuns: «Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona.

40. Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecele chitului, tot așa și Fiul Omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.

41. Bărbații din Ninive se vor ridica la judecată cu neamul acesta și-l vor osândi, pentrucă ei s'au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este unul mai mare decât Iona.

42. Împărăteasa dela miazăzi se va ridica la judecată cu neamul acesta și-l va osândi, pentrucă ea a venit dela marginile pământului, ca să audă înțelepciuneea lui Solomon; și iată că aici este unul mai mare decât Solomon.

43. Duhul necurat, când a ieșit dintr'un om, umblă prin locuri fără apă, căutând odihnă și n'o găsește.

44. Atunci zice: «Mă voiu întoarce în casa mea, de unde am ieșit. Și când vine în ea, o găsește goală, măturată și împodobită.

45. Atunci se duce și ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el și intră în casă și locuesc acolo. Și starea din urmă a omului acestuia ajunge mai rea decât cea dintâi. Tocmai așa se va întâmpla și cu acest neam viclean».

Mama și frații lui Isus.

46. Pe când vorbea încă Isus mulțimilor, iată că mama și frații Lui stăteau afară și căutau să vorbească cu El.

47. Atunci cineva i-a zis: «Iată, mama Ta și frații Tăi stau afară și caută să vorbească cu Tine».

48. Dar Isus a răspuns celui ce-i adusese știrea aceasta: «Cine este mama Mea și care sunt frații Mei»?

49. Apoi Și-a întins mâna spre ucenicii Săi și a zis: «Iată mama Mea și frații Mei!

50. Căci oricine face voia Tatălui Meu, care este în ceruri, acela îmi este frate, soră și mamă».

Pilda semănătorului.

13 1. In aceeași zi, Isus a ieșit din casă și ședea lângă mare.

2. O mulțime de oameni s'au strâns la El, așa că a

trebuit să se sue să şadă într'o corabie; iar toată lumea stătea pe ţărm.
3. El le-a vorbit despre multe lucruri în pilde şi le-a zis: «Iată, semănătorul a ieşit să semene.
4. Pe când semăna el, o parte din sămânţă a căzut lângă drum şi au venit păsările şi au mâncat-o.
5. O altă parte a căzut pe locuri stâncoase, unde n'avea pământ mult: a răsărit îndată, pentrucă n'a găsit un pământ adânc.
6. Dar, când a răsărit soarele, s'a pălit; şi, pentrucă n'avea rădăcini, s'a uscat.
7. O altă parte a căzut între spini: spinii au crescut şi au înnăbuşit-o.
8. O altă parte a căzut în pământ bun şi a dat roadă: un grăunte a dat o sută, altul şaizeci şi altul treizeci.
9. Cine are urechi de auzit, să audă».
10. Ucenicii s'au apropiat de El şi i-au zis: «De ce le vorbeşti în pilde?»
11. Isus le-a răspuns: «Pentrucă vouă v'a fost dat să cunoaşteţi tainele împărăţiei cerurilor, iar lor nu le-a fost dat.
12. Căci celui ce are, i se va da şi va avea de prisos; iar dela cel ce n'are, se va lua chiar şi ce are.
13. De aceea le vorbesc în pilde, pentrucă ei, măcar că văd, nu văd; şi, măcar că aud, nu aud, nici nu înţeleg.
14. Şi cu privire la ei se împlineşte proorocia lui Isaia, care zice:
«Veţi auzi cu urechile voastre, şi nu veţi înţelege; veţi privi cu ochii voştri, şi nu veţi vedea.
15. Căci inima acestui popor s'a împietrit; au ajuns tari de urechi şi şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu şi să-i vindec».
16. Dar ferice de ochii voştri, că văd; şi de urechile voastre, că aud!
17. Adevărat vă spun că mulţi prooroci şi oameni neprihăniţi au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeţi voi, şi nu le-au văzut; şi să audă lucrurile pe care le auziţi voi, şi nu le-au auzit.
18. Ascultaţi dar ce însemnează pilda semănătorului.
19. Când un om aude cuvântul privitor la împărăţie şi nu-l înţelege, vine Cel Rău şi răpeşte ce a fost semănat în inima lui. Aceasta este sămânţa căzută lângă drum.
20. Sămânţa căzută în locurile stâncoase, este cel ce aude cuvântul şi-l primeşte îndată cu bucurie;
21. dar n'are rădăcină în el, ci ţine până la o vreme; şi, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina cuvântului, se leapădă îndată de el.
22. Sămânţa căzută între spini este cel ce aude cuvântul, dar îngrijorările veacului acestuia şi înşelăciunea bogăţiilor înnăbuşe acest cuvânt şi ajunge neroditor.
23. Iar sămânţa căzută în pământ bun, este cel ce aude cuvântul şi-l înţelege; el aduce roadă: un grăunte dă o sută, altul şaizeci, altul treizeci».

Pilda neghinei.

24. Isus le-a pus înainte o altă pildă, şi le-a zis: «Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânţă bună în ţarina sa.
25. Dar, pe când dormeau oamenii, a venit vrăjmaşul lui, a semănat neghină între grâu şi a plecat.
26. Când au răsărit firele de grâu şi au făcut rod, a ieşit la iveală şi neghina.
27. Robii stăpânului casei au venit şi i-au zis: «Stăpâne, n'ai semănat sămânţă bună în ţarina ta? De unde are dar neghină?»
28. El le-a răspuns: «Un vrăjmaş a făcut lucrul acesta». Şi robii i-au zis: «Vrei dar să mergem s'o smulgem»?
29. «Nu», le-a zis el, «ca nu cumva, smulgând neghina, să smulgeţi şi grâul împreună cu ea.
30. Lăsaţi-le să crească amândouă împreună până la seceriş; şi, la vremea secerişului, voiu spune secerătorilor: «Smulgeţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi, ca s'o ardem; iar grâul strângeţi-l în grânarul meu».

Pilda grăuntelui de muştar şi aluatului.

31. Isus le-a pus înainte o altă pildă şi le-a zis: «Împărăţia cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muştar, pe care l-a luat un om şi l-a semănat în ţarina sa.
32. Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate seminţele; dar, după ce a crescut, este mai mare decât ierburile şi se face un copac, aşa că păsările cerului vin şi îşi fac cuiburi în ramurile lui».
33. Le-a spus o altă pildă şi anume: «Împărăţia cerurilor se aseamănă cu nişte aluat, pe care l-a luat o femeie şi l-a pus în trei măsuri de făină de grâu, până s'a dospit toată plămădeala».
34. Isus a spus mulţimilor toate acestea în pilde; şi nu le vorbea de loc fără pildă,
35. ca să se împlinească ce fusese vestit prin proorocul, care zice: «Voiu vorbi în pilde, voiu spune lucruri ascunse dela facerea lumii».

Tâlcuirea pildei cu neghina.

36. Atunci Isus a dat drumul mulţimilor şi a intrat

în casă. Ucenicii Lui s'au apropiat de El și i-au zis: «Tâlcuește-ne pilda cu neghina din țarină».

37. El le-a răspuns: «Cel ce seamănă sământa bună este Fiul Omului.

38. Țarina este lumea; sământa bună sunt fiii împărăției; neghina sunt fiii Celui Rău.

39. Vrăjmașul, care a semănat-o este Diavolul; secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii.

40. Deci, cum se smulge neghina și se arde în foc, așa va fi și la sfârșitul veacului.

41. Fiul Omului va trimete pe îngerii Săi și ei vor smulge din împărăția Lui toate lucrurile care sunt pricină de păcătuire și pe cei ce săvârșesc fărădelegea

42. și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

43. Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzi, să audă.

Pilda comorii ascunse și a mărgăritarului.

44. Împărăția cerurilor se mai aseamănă cu o comoară ascunsă într'o țarină. Omul care o găsește, o ascunde; și, de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea.

45. Impărăția cerurilor se mai aseamănă cu un negustor, care caută mărgăritare frumoase.

46. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce și vinde tot ce are și-l cumpără.

Pilda năvodului.

47. Impărăția cerurilor se mai aseamănă cu un năvod aruncat în mare, care prinde tot felul de pești.

48. După ce s'a umplut, pescarii îl scot la mal, șed jos, aleg în vase ce este bun și aruncă afară ce este rău.

49. Tot așa va fi și la sfârșitul veacului: îngerii vor ieși, vor despărți pe cei răi din mijlocul celor buni

50. și-i vor arunca în cuptorul aprins; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

51. «Ați înțeles voi toate acestea?» i-a întrebat Isus. «Da, Doamne» i-au răspuns ei.

52. Și El le-a zis: «De aceea orice cărturar, care a învățat ce trebue despre împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar, care scoate din vistieria sa lucruri noi și lucruri vechi».

Isus la Nazaret. Necredința locuitorilor.

53. După ce a isprăvit Isus pildele acestea, a plecat de acolo.

54. A venit în patria Sa și a început să învețe pe

oameni în sinagogă; așa că cei ce-L auzeau se mirau și ziceau: «De unde are El înțelepciunea și minunile acestea?

55. Oare nu este El fiul tâmplarului? Nu este Maria mama Lui? Și Iacov, Iosif, Simon și Iuda, nu sunt ei frații Lui?

56. Și surorile Lui nu sunt toate printre noi? Atunci de unde are El toate acestea?»

57. Și găseau astfel în El o pricină de poticnire. Dar Isus le-a zis: «Nicăiri nu este prețuit un prooroc mai puțin decât în patria și în casa sa!

58. Și n'a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor.

Moartea lui Ioan Botezătorul.

14 1. In vremea aceea, cârmuitorul Irod a auzit vorbindu-se despre Isus

2. și a zis slujitorilor săi: «Acesta este Ioan Botezătorul! A înviat din morți și de aceea se fac minuni prin el».

3. Căci Irod prinsese pe Ioan, îl legase și-l pusese în temniță, din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip;

4. pentrucă Ioan îi zicea: «Nu-ți este îngăduit s'o ai».

5. Irod ar fi vrut să-l omoare, dar se temea de popor, pentrucă acesta privea pe Ioan ca pe un proroc.

6. Dar când se sărbătorea ziua nașterii lui Irod, fata Irodiadei a jucat înaintea oaspeților și a plăcut lui Irod.

7. De aceea i-a făgăduit cu jurământ că-i va da orice va cere.

8. Indemnată de mamă-sa, ea a zis: «Dă-mi aici, într'o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul».

9. Impăratul s'a întristat; dar, din pricina jurămintelor sale și de ochii celor ce ședeau la masă împreună cu el, a poruncit să i-l dea.

10. Și a trimes să taie capul lui Ioan în temniță.

11. Capul a fost adus într'o farfurie și dat fetei, care l-a dus la mamă-sa.

12. Ucenicii lui Ioan au venit și i-au luat trupul și l-au îngropat; și s'au dus și au dat de știre lui Isus.

Inmulțirea pânilor.

13. Isus, când a auzit vestea aceasta, a plecat de acolo într'o corabie, ca să Se ducă singur la o parte, într'un loc pustiu. Mulțimile, când au aflat, au ieșit din cetăți și s'au luat după El pe jos.

14. Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o gloată mare, i s'a făcut milă de ea și a vindecat pe cei bolnavi.

15. Când s'a înserat, ucenicii s'au apropiat de El și i-au zis: «Locul acesta este pustiu și vremea iată că a trecut; dă drumul mulțimilor, ca să se ducă prin sate să-și cumpere de mâncare».

16. «N'au nevoie să plece», le-a răspuns Isus; «dați-le voi să mănânce».

17. Dar ei i-au zis: «N'avem aici decât cinci pâni și doi pești».

18. Și El le-a zis: «Aduceți-i aici la Mine».

19. Apoi a poruncit mulțimilor să șadă pe iarbă, a luat cele cinci pâni și cei doi pești, Și-a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pânile și le-a dat ucenicilor, iar ei le-au împărțit mulțimilor.

20. Toți au mâncat și s'au săturat; și s'au ridicat douăsprezece coșuri pline cu rămășițele de fărămituri.

21. Cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și copii.

Umblarea pe mare.

22. Indată după aceea, Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe partea cealaltă, până va da drumul mulțimilor.

23. După ce a dat drumul mulțimilor, S'a suit pe munte să Se roage, singur la o parte. Se înoptase și El era singur acolo.

24. In timpul acesta, corabia era învăluită de valuri în mijlocul mării; căci vântul era împotrivă.

25. Când se îngâna ziua cu noaptea, Isus a venit la ei, umblând pe mare.

26. Când L-au văzut ucenicii umblând pe mare s'au spăimântat și au zis: «Este o nălucă!» Și de frică au țipat.

27. Isus le-a zis îndată: «Indrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!»

28. «Doamne», i-a răspuns Petru, «dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape».

29. «Vino!» i-a zis Isus. Petru s'a coborît din corabie și a început să umble pe ape, ca să meargă la Isus.

30. Dar, când a văzut că vântul era tare, s'a temut; și, fiindcă începea să se afunde, a strigat: «Doamne, scapă-mă!»

31. Indată, Isus a întins mâna, l-a apucat și i-a zis: «Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?»

32. Și, după ce au intrat în corabie, a stat vântul.

33. Cei ce erau în corabie au venit și s'au închinat înaintea lui Isus și i-au zis: «Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!»

34. După ce au trecut marea, au venit în ținutul Ghenezaretului.

35. Oamenii din locul acela, care cunoșteau pe Isus,

au trimes să dea de știre în toate împrejurimile și au adus la El pe toți bolnavii.

36. Bolnavii îl rugau să le dea voie numai să se atingă de poala hainei Lui. Și toți câți s'au atins, s'au vindecat.

Fariseii și datina bătrânilor.

15 1. Atunci niște farisei și niște cărturari din Ierusalim au venit la Isus și i-au zis:

2. «Pentru ce calcă ucenicii Tăi datina bătrânilor? Căci nu-și spală mânile când mănâncă».

3. El le-a răspuns: «Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre?

4. Căci Dumnezeu a zis: «Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta»; și: «Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit negreșit cu moartea».

5. Dar voi ziceți: «Cine va zice tatălui său sau mamei sale: «Ori cu ce te-aș putea ajuta, l-am închinat lui Dumnezeu»,

6. nu mai este ținut să cinstească pe tatăl său sau pe mama sa». Și ați desființat astfel cuvântul lui Dumnezeu în folosul datinei voastre.

7. Fățarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, când a zis:

8. «Poporul acesta se apropie de Mine cu gura și Mă cinstește cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.

9. De geaba Mă cinstesc ei, învățând ca învățături niște porunci omenești».

Lucrurile care spurcă pe om.

10. Isus a chemat mulțimea la Sine și a zis: «Ascultați și înțelegeți:

11. Nu ce intră în gură spurcă pe om, ci ce iese din gură, aceea spurcă pe om».

12. Atunci ucenicii Lui s'au apropiat și i-au zis: «Știi că fariseii au găsit pricină de poticnire în cuvintele care le-au auzit!»

13. El le-a răspuns: «Orice răsad pe care nu l-a sădit Tatăl Meu cel ceresc va fi smuls din rădăcină.

14. Lăsați-i! Sunt niște călăuze oarbe; și când un orb călăuzește pe un alt orb, vor cădea amândoi în groapă».

15. Petru a luat cuvântul și i-a zis: «Deslușește-ne pilda aceasta».

16. Isus a zis: «Și voi tot fără pricepere sunteți?

17. Nu înțelegeți că orice intră în gură merge în pântece și apoi este aruncat afară în hasna?

18. Dar ce iese din gură, vine din inimă, și aceea spurcă pe om.

19. Căci din inimă ies gânduri rele, ucideri, preacurvii, curvii, furturi, mărturii mincinoase, hule.

20. Iată lucrurile care spurcă pe om; dar a mânca cu mânile nespălate nu spurcă pe om».

Femeia cananeeancă.

21. Isus, după ce a plecat de acolo, S'a dus în părţile Tirului şi ale Sidonului.
22. Şi iată că o femeie cananeancă, a venit din ţinuturile acelea şi a început să strige către El: «Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac».
23. El nu i-a răspuns niciun cuvânt. Şi ucenicii Lui s'au apropiat şi L-au rugat stăruitor: «Dă-i drumul, căci strigă după noi»!
24. El a răspuns: «Eu nu sunt trimes decât la oile pierdute ale casei lui Israel».
25. Dar ea a venit şi i s'a închinat, zicând: «Doamne, ajută-mi!»
26. El a răspuns: «Nu este bine să iei pânea copiilor şi s'o arunci la căţei».
27. «Da, Doamne», a zis ea, «dar şi căţeii mănâncă din fărămiturile care cad dela masa stăpânilor lor».
28. Atunci Isus a răspuns: «O, femeie, mare este credinţa ta; facă-ţi-se cum voieşti». Şi fiica ei s'a tămăduit chiar în ceasul acela.

A doua înmulţire a pânilor.

29. Isus a plecat din locurile acelea şi a venit lângă marea Galileii. S'a suit pe munte şi a şezut jos acolo.
30. Atunci au venit la El multe gloate, având cu ele şchiopi, orbi, muţi, ciungi şi mulţi alţi bolnavi. I-au pus la picioarele Lui, şi El i-a tămăduit;
31. aşa că gloatele se mirau, când au văzut că muţii vorbesc, ciungii se însănătoşează, şchiopii umblă şi orbii văd; şi slăveau pe Dumnezeul lui Israel.
32. Isus a chemat pe ucenicii Săi şi le-a zis: «Mi-e milă de gloata aceasta; căci iată că de trei zile aşteaptă lângă Mine şi n'au ce mânca. Nu vreau să le dau drumul flămânzi, ca nu cumva să leşine de foame pe drum».
33. Ucenicii i-au zis: «De unde să luăm în pustia aceasta atâtea pâni, ca să săturăm atâta gloată?
34. «Câte pâni aveţi?» i-a întrebat Isus. «Şapte», i-au răspuns ei, «şi puţini peştişori».
35. Atunci Isus a poruncit mulţimii să şadă pe pământ.
36. A luat cele şapte pâni şi peştişorii; şi, după ce a mulţumit lui Dumnezeu, a frânt şi a dat ucenicilor, iar ucenicii au împărţit mulţimilor.
37. Au mâncat toţi şi s'au săturat; şi s'au ridicat şapte coşuri pline cu rămăşiţele de fărâmituri.

38. Cei ce mâncaseră erau patru mii de bărbaţi, afară de femei şi de copii.
39. In urmă Isus a dat drumul mulţimiilor, S'a suit în corabie şi a trecut în ţinutul Magdalei.

Aluatul fariseilor.

16 1. Fariseii şi saducheii s'au apropiat de Isus şi, ca să-L ispitească, i-au cerut să le arate un semn din cer.
2. Isus le-a răspuns: «Când se înserează, voi ziceţi: «Are să fie vreme frumoasă, căci cerul este roşu».
3. Şi dimineaţa ziceţi: «Astăzi are să fie furtună, căci cerul este roşu-posomorît». Făţarnicilor, faţa cerului ştiţi s'o deosebiţi, dar semnele vremurilor nu le puteţi deosebi?
4. Un neam viclean şi preacurvar cere un semn; nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona».
Apoi i-a lăsat şi a plecat.
5. Ucenicii trecuseră de cealaltă parte şi uitaseră să ia pâni.
6. Isus le-a zis: «Luaţi seama şi păziţi-vă de aluatul fariseilor şi al saducheilor».
7. Ucenicii se gândeau în ei şi ziceau: «Ne zice aşa, pentrucă n'am luat pâni».
8. Isus, care cunoştea lucrul acesta, le-a zis: «Puţin credincioşilor, pentru ce vă gândiţi că n'aţi luat pâni?
9. Tot nu înţelegeţi? Şi nici nu vă mai aduceţi aminte de cele cinci pâni pentru cei cinci mii de oameni şi câte coşuri aţi ridicat?
10. Nici de cele şapte pâni pentru cei patru mii de oameni şi câte coşuri aţi ridicat?
11. Cum, nu înţelegeţi că nu v'am spus de pâni; ci v'am spus să vă păziţi de aluatul fariseilor şi al saducheilor?»
12. Atunci au înţeles că nu le-a zis să se păzească de aluatul pânii, ci de învăţătura fariseilor şi a saducheilor.

Isus în ţinutul Cezareii lui Filip.

13. Isus a venit în părţile Cezareii lui Filip şi a întrebat pe ucenicii Săi: «Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului?»
14. Ei au răspuns: «Unii zic că eşti Ioan Botezătorul; alţii, Ilie; alţii, Ieremia sau unul din prooroci».
15. «Dar voi», le-a zis El, «cine ziceţi că sunt?»
16. Simon Petru a răspuns: «Tu eşti Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu».
17. Isus a luat din nou cuvântul şi i-a zis: «Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona, fiindcă nu carnea şi sângele ţi-au descoperit lu-

crul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.

18. Si Eu îți spun: tu ești Petru și pe această piatră voiu zidi Biserica Mea și porțile Locuinței Morților nu o vor birui.

19. Iti voiu da cheile împărăției cerurilor; și orice vei lega pe pământ, va fi legat în ceruri; si orice vei deslega pe pământ, va fi deslegat în ceruri».

20. Atunci a poruncit ucenicilor Săi să nu spună nimănui că El este Hristosul.

Isus vestește patimile și moartea Sa.

21. De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebue să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorît și că a treia zi are să învieze.

22. Petru L-a luat de o parte și a început să-L mustre, zicând: «Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!»

23. Dar Isus S'a întors și a zis lui Petru: «Inapoia Mea, Satano! Tu ești o piatră de poticnire pentru Mine, căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de-ale oamenilor».

24. Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: «Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze,

25. pentrucă oricine va vrea să-și scape vieața, o va pierde; dar oricine își va pierde vieața pentru Mine, o va câștiga.

26. Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?

27. Căci Fiul Omului are să vină în slava Tatălui Său cu îngerii Săi și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.

28. Adevărat vă spun că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea până nu vor vedea pe Fiul Omului venind în împărăția Sa».

Schimbarea la față.

17 1. După șase zile, Isus a luat cu El pe Petru, Iacov și Ioan, fratele lui, și i-a dus la o parte pe un munte înalt.

2. El S'a schimbat la față înaintea lor; fațaLui a strălucit ca soarele și hainele i s'au făcut albe ca lumina.

3. Și iată că li s'au arătat Moise și Ilie, stând de vorbă cu El.

4. Petru a luat cuvântul și a zis lui Isus: «Doamne, este bine să fim aici: dacă vrei, am să fac aici trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie».

5. Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor

luminos, cu umbra lui. Și din nor s'a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea; de El să ascultați!»

6. Când au auzit ucenicii, au căzut cu fețele la pământ și s'au înspăimântat foarte tare.

7. Dar Isus S'a apropiat, S'a atins de ei și le-a zis: «Sculați-vă, nu vă temeți!»

8. Ei au ridicat ochii și n'au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur.

9. Pe când se coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: «Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta până va învia Fiul Omului din morți».

10. Ucenicii i-au pus întrebarea următoare: «Oare de ce zic cărturarii că întâi trebue să vină Ilie?»

11. Isus le-a răspuns: «Este adevărat că trebue să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate.

12. Dar vă spun că Ilie a și venit și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are să sufere și Fiul Omului din partea lor».

13. Ucenicii au înțeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul.

Vindecarea unui lunatic.

14. Când au ajuns la mulțime, a venit un om, care a căzut în genunchi înaintea lui Isus ți i-a is:

15. «Doamne, ai milă de fiul meu, căci este lunatic și pătimește rău: de multe ori cade în foc, și de multe ori cade în apă!

16. L-am adus la ucenicii Tăi, și n'au putut să-l vindece».

17. «O, neam necredincios și pornit la rău» — a răspuns Isus—«până când voiu fi cu voi? Până când vă voiu suferi? Aduceți-l aici la Mine!».

18. Isus a certat dracul, care a ieșit afară din el. Și băiatul s'a tămăduit chiar în ceasul acela.

19. Atunci ucenicii au venit la Isus și i-au zis de o parte: «Noi de ce n'am putut să-l scoatem?»

20. «Din pricina necredinței voastre», le-a răspuns Isus. «Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință, cât un grăunte de muștar, ați zice muntelui acestuia: «Mută-te de aici colo!» și s'ar muta; nimic nu v'ar fi cu neputință.

21. Dar acest soiu de draci nu iese afară decât cu rugăciune și cu post».

Isus vestește moartea și învierea Sa.

22. Pe când stăteau în Galileia, Isus le-a zis: «Fiul Omului trebue să fie dat în mânile oamenilor.

23. Ei îl vor omorî, dar a

treia zi va învia». Ucenicii s'au întristat foarte mult.

Isus plătește darea pentru templu.

24. Când au ajuns în Capernaum, cei ce strângeau darea pentru templu au venit la Petru și i-au zis: «Învățătorul vostru nu plătește darea?»
25. «Ba da», a zis Petru. Și când a intrat în casă, Isus i-a luat înainte și i-a zis: «Ce crezi, Simone: împărații pământului dela cine iau vamă sau dări: dela fiii lor sau dela străini?»
26. Petru i-a răspuns: «Dela străini». Și Isus i-a zis: «Așa dar, fiii sunt scutiți.
27. Dar, ca să nu-i facem să se poticnească, du-te la mare, aruncă undița și trage afară peștele care va veni întâi; deschide-i gura și vei găsi în ea un statir; ia-l și plătește pentru Mine și pentru tine!»

Cel mai mare în împărăția cerurilor.

18 1. In clipa aceea, ucenicii s'au apropiat de Isus și L-au întrebat: «Cine este mai mare în împărăția cerurilor?»
2. Isus a chemat la El un copilaș, l-a pus în mijlocul lor
3. și le-a zis: «Adevărat vă spun că, dacă nu vă veți întoarce la Dumnezeu și nu vă veți face ca niște copilași, cu niciun chip nu veți intra în împărăția cerurilor.
4. De aceea, oricine se va smeri ca acest copilaș, va fi cel mai mare în împărăția cerurilor.
5. Și oricine va primi un copilaș ca acesta în numele Meu, Mă primește pe Mine.
6. Dar pentru oricine va face să păcătuiască unul din acești micuți, care cred în Mine, ar fi mai de folos să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înnecat în adâncul mării.
7. Vai de lume, din pricina prilejurilor de păcătuire! Fiindcă nu se poate să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de omul acela prin care vine prilejul de păcătuire!
8. Acum, dacă mâna ta sau piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-le și leapădă-le dela tine. Este mai bine pentru tine să intri în vieață șchiop sau ciung decât să ai două mâni sau două picioare și să fii aruncat în focul veșnic.
9. Și dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l și leapădă-l dela tine. Este mai bine pentru tine să intri în vieață numai cu un ochiu decât să ai amândoi ochii și să fii aruncat în focul gheenei.

Pilda cu oaia rătăcită.

10. Feriți-vă să nu defăimați nici măcar pe unul

din acești micuți; căci vă spun că îngerii lor în ceruri văd pururea fața Tatălui Meu, care este în ceruri.
11. Fiindcă Fiul Omului a venit să mântuiască ce era pierdut.
12. Ce credeți? Dacă un om are o sută de oi și se rătăcește una din ele, nu lasă el pe cele nouăzeci și nouă pe munți și se duce să caute pe cea rătăcită?
13. Și dacă i se întâmplă s'o găsească, adevărat vă spun că are mai multă bucurie de ea decât de cele nouăzeci și nouă care nu se rătăciseră.
14. Tot așa, nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți.

Iertarea greșelilor.

15. Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și mustră-l între tine și el singur. Dacă te ascultă, ai câștigat pe fratele tău.
16. Dar, dacă nu te ascultă, mai ia cu tine unul sau doi inși, pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori.
17. Dacă nu vrea să asculte de ei, spune-l Bisericii; și, dacă nu vrea să asculte nici de Biserică, să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș.
18. Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ, va fi legat în cer; și orice veți deslega pe pământ, va fi deslegat în cer.
19. Vă mai spun iarăși că, dacă doi dintre voi se învoiesc pe pământ să ceară un lucru oarecare, le va fi dat de Tatăl Meu care este în ceruri.
20. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor».

Pilda robului nemilostiv.

21. Atunci Petru s'a apropiat de El și i-a zis: «Doamne, de câte ori să iert pe fratele meu când va păcătui împotriva mea? Până la șapte ori?»
22. Isus i-a zis: «Eu nu-ți zic până la șapte ori, ci până la șaptezeci de ori câte șapte.
23. De aceea, împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a vrut să se socotească cu robii săi.
24. A început să facă socoteala și i-au adus pe unul care îi datora zece mii de talanți.
25. Fiindcă el n'avea cu ce plăti, stăpânul lui a poruncit să-l vândă pe el, pe nevasta lui, pe copiii lui și tot ce avea și să se plătească datoria.
26. Robul s'a aruncat la pământ, i s'a închinat și a zis: «Doamne, mai îngăduește-mă și-ți voiu plăti tot».
27. Stăpânul robului ace-

luia, făcându-i-se milă de el, i-a dat drumul și i-a iertat datoria.

28. Robul acela, când a ieșit afară, a întâlnit pe unul din tovarășii săi de slujbă, care-i era dator o sută de dinari. A pus mâna pe el și-l strângea de gât zicând: «Plătește-mi ce-mi ești dator!».

29. Tovarășul lui s'a aruncat la pământ, îl ruga și zicea: «Mai îngăduește-mă și-ți voiu plăti!».

30. Dar el n'a vrut, ci s'a dus și l-a aruncat în temniță până va plăti datoria.

31. Când au văzut tovarășii lui cele întâmplate, s'au dus de au spus stăpânului lor toate cele petrecute.

32. Atunci stăpânul a chemat la el pe robul acesta și i-a zis: «Rob viclean! Eu ți-am iertat toată datoria, fiindcă m'ai rugat.

33. Oare nu se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine?»

34. Și stăpânul s'a mâniat și l-a dat pe mâna chinuitorilor până va plăti tot ce datora.

35. Tot așa vă va face și Tatăl Meu cel ceresc, dacă fiecare din voi nu iartă din toată inima pe fratele său».

Despărțirea bărbatului de nevastă.

91 1. După ce a sfârșit Isus cuvintele acestea, a plecat în Galilea și a venit în ținutul Iudeii, dincolo de Iordan.

2. După El au mers multe gloate; și acolo a vindecat pe cei bolnavi.

3. Farisei au venit la El și, ca să-L ispitească, i-au zis: «Oare este îngăduit unui bărbat să-și lase nevasta pentru orice pricină?»

4. El le-a r ă s p u n s: «Oare n'ați citit că Ziditorul, dela început, i-a făcut parte bărbătească și parte femeiască

5. și a zis: «De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevastă-sa și cei doi vor fi un singur trup»?

6. Așa că nu mai sunt doi, ci un singur trup. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă».

7. «Pentru ce dar», i-au zis ei, «a poruncit Moise ca bărbatul să dea nevestei o carte de despărțire și s'o lase?»

8. Isus le-a răspuns: «Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele, dar dela început n'a fost așa.

9. Eu însă vă spun că oricine își lasă nevasta, afară de pricină de curvie, și ia pe alta de nevastă, preacurvește; și cine ia de nevastă pe cea lăsată de bărbat, preacurvește».

10. Ucenicii Lui i-au zis: «Dacă astfel stă lucrul cu bărbatul și nevasta lui, nu este de folos să se însoare».

11. El le-a răspuns: «Nu toți pot primi cuvântul acesta, ci numai aceia cărora le este dat.

12. Fiindcă sunt fameni care s'au născut așa din pântecele mamei lor; sunt fameni care au fost făcuți fameni de oameni; și sunt fameni care singuri s'au făcut fameni pentru împărăția cerurilor. Cine poate să primească lucrul acesta, să-l primească».

Isus și copilașii.

13. Atunci i-au adus niște copilași, ca să-Și pună mânile peste ei și să Se roage pentru ei; dar ucenicii îi certau.

14. Și Isus le-a zis: «Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția cerurilor este a celor ca ei».

15. După ce Și-a pus mânile peste ei, a plecat de acolo.

Tânărul bogat.

16. Atunci s'a apropiat de Isus un om și i-a zis: «Învățătorule, ce bine să fac ca să am vieața veșnică?»

17. El i-a răspuns: «De ce mă întrebi: «Ce bine?» Binele este unul singur. Dar, dacă vrei să intri în vieață, păzește poruncile».

18. «Care?» i-a zis el. Și Isus i-a răspuns: «Să nu ucizi! Să nu preacurvești! Să nu furi! Să nu faci o mărturie mincinoasă!

19. Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți!».

20. Tânărul i-a zis: «Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea; ce-mi mai lipsește?»

21. «Dacă vrei să fii desăvârșit», i-a zis Isus, «du-te, vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă».

22. Când a auzit tânărul v o r b a aceasta, a plecat foarte întristat, pentrucă avea avuții.

23. Isus a zis ucenicilor Săi: «Adevărat vă spun că greu va intra un bogat în împărăția cerurilor.

24. Vă mai s p u n că este mai ușor să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu».

25. Ucenicii, când au auzit a c e a s t a, au rămas uimiți de tot și au zis: «Cine poate atunci să fie mântuit?»

26. Isus S'a uitat țintă la ei și le-a zis: «La oameni lucrul acesta este cu neputință. dar la Dumnezeu toate sunt cu putință».

Moștenirea vieții veșnice.

27. Atunci Petru a luat cuvântul și i-a zis: «Iată că noi am lăsat tot și Te-am urmat; ce răsplată vom avea?»

28. Isus le-a răspuns: «Adevărat vă spun că, atunci când va sta Fiul Omului pe scaunul de domnie al măririi Sale la înnoirea tuturor lucrurilor, voi, care M'aţi urmat, veţi şedea şi voi pe douăsprezece scaune de domnie şi veţi judeca pe cele douăsprezece seminţii ale lui Israel.
29. Şi orişicine a lăsat case sau fraţi sau surori sau tată sau mamă sau nevastă sau feciori sau holde pentru numele Meu, va primi însutit şi va moşteni vieaţa veşnică.
30. Dar mulţi din cei dintâi vor fi cei din urmă şi mulţi din cei din urmă vor fi cei dintâi.

Pilda lucrătorilor viei.

20 1. Fiindcă împărăţia cerurilor se aseamănă cu un gospodar, care a ieşit disdedimineaţă să-şi tocmească lucrători la vie.
2. S'a învoit cu lucrătorii cu câte un dinar pe zi şi i-a trimes la vie.
3. A ieşit pe la ceasul al treilea şi a văzut pe alţii stând în piaţă fără lucru.
4. «Duceţi-vă şi voi în via mea», le-a zis el, «şi vă voiu da ce va fi cu dreptul». Şi s'au dus.
5. A ieşit iarăşi pe la ceasul al şaselea şi al nouălea şi a făcut la fel.
6. Când a ieşit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alţii stând în piaţă şi le-a zis: «De ce staţi aici toată ziua fără lucru?»
7. Ei i-au răspuns: «Pentrucă nu ne-a tocmit nimeni». «Duceţi-vă şi voi în via mea», le-a zis el, «şi veţi primi ce va fi cu dreptul».
8. Seara, stăpânul viei a zis ispravnicului său: «Chiamă pe lucrători şi dă-le plata, începând dela cei de pe urmă, până la cei dintâi».
9. Cei din ceasul al unsprezecelea au venit şi au luat fiecare câte un dinar.
10. Când au venit cei dintâi, socoteau că vor primi mai mult: dar au primit şi ei tot câte un dinar.
11. După ce au primit banii, cârteau împotriva gospodarului
12. şi ziceau: «Aceştia de pe urmă n'au lucrat decât un ceas şi la plată, i-ai făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul şi zăduful zilei».
13. Dar el a răspuns astfel unuia dintre ei: «Prietene, nu-ţi fac nicio nedreptate: nu te-ai tocmit cu mine cu un dinar?
14. Ia-ţi ce ţi se cuvine şi pleacă! Eu vreau să plătesc şi acestuia din urmă ca şi ţie.
15. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău, rău, fiindcă eu sunt bun?»
16. Tot aşa, cei din urmă vor fi cei dintâi, şi cei dintâi vor fi cei din urmă; pentrucă mulţi sunt chemaţi, dar puţini aleşi».

Isus vesteşte moartea şi învierea Sa.

17. Pe când Se suia Isus la Ierusalim, pe drum a luat de o parte pe cei doisprezece ucenici şi le-a zis:
18. «Iată că ne suim la Ierusalim şi Fiul Omului va fi dat în mânile preoţilor celor mai de seamă şi cărturarilor. Ei îl vor osândi la moarte
19. şi-L vor da în mânile Neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată şi să-L răstignească; dar a treia zi va învia».

Cererea fiilor lui Zebedei.

20. Atunci mama fiilor lui Zebedei s'a apropiat de Isus împreună cu fiii ei şi i s'a închinat, vrând să-i facă o cerere.
21. El a întrebat-o: «Ce vrei?» «Porunceşte», i-a zis ea, «ca, în împărăţia Ta, aceşti doi fii ai mei să şadă unul la dreapta şi altul la stânga Ta».
22. Isus a răspuns: «Nu ştiţi ce cereţi. Puteţi voi să beţi paharul pe care am să-l beau Eu şi să fiţi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?» «Putem», i-au zis ei.
23. Şi El le-a răspuns: «Este adevărat că veţi bea paharul Meu şi veţi fi botezaţi cu botezul cu care am să fiu botezat Eu; dar a şedea la dreapta şi la stânga Mea, nu atârnă de Mine să dau, ci este păstrat pentru aceia pentru care a fost pregătit de Tatăl Meu».
24. Cei zece, când au auzit, s'au mâniat pe cei doi fraţi.
25. Isus i-a chemat şi le-a zis: «Ştiţi că domnitorii Neamurilor domnesc peste ele şi mai-marii lor le poruncesc cu stăpânire.
26. Intre voi să nu fie aşa, ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru;
27. şi oricare va vrea să fie cel dintâiu între voi, să fie robul vostru.
28. Pentrucă nici Fiul Omului n'a venit să i se slujească, ci El să slujească şi să-Şi dea vieaţa ca răscumpărare pentru mulţi».

Doi orbi vindecaţi la Ierihon.

29. Când au ieşit din Ierihon, o mare gloată a mers după Isus.
30. Şi doi orbi şedeau lângă drum. Ei au auzit că trece Isus şi au început să strige: «Ai milă de noi, Doamne, Fiul lui David!»
31. Gloata îi certa să tacă, dar ei mai tare strigau: «Ai milă de noi, Doamne, Fiul lui David!»
32. Isus S'a oprit, i-a chemat şi le-a zis: «Ce vreţi să vă fac?»
33. «Doamne», i-au zis ei,

«să ni se deschidă ochii!»
34. Lui Iisus i S'a făcut
milă de ei, S'a atins de o-
chii lor și îndată orbii și-
au căpătat vederea și au
mers după El.

Intrarea lui Isus în Ierusalim.

21 1. Când s'au apropiat
de Ierusalim și au a-
juns la Betfaghe, în spre
muntele Măslinilor, Isus a
trimes doi ucenici
2. și le-a zis: «Duceți-vă
în satul dinaintea voastră!
In el veți găsi îndată o mă-
găriță legată și un măgă-
ruș împreună cu ea; des-
legați-i și aduceți-i la Mine.
3. Dacă vă va zice cineva
ceva, să spuneți că Domnul
are trebuință de ei. Și în-
dată îi va trimete».
4. Dar toate aceste lucruri
s'au întâmplat, ca să se îm-
plinească ce fusese vestit
prin proorocul, care zice:
5. «Spuneți fiicei Sionu-
lui: Iată, împăratul tău
vine la tine blând și călare
pe un măgar, pe un măgă-
ruș, mânzul unei măgărițe».
6. Ucenicii s'au dus și au
făcut cum le poruncise Isus.
7. Au adus măgărița și
măgărușul, și-au pus hai-
nele peste ei și El a șezut
deasupra.
8. Cei mai mulți din po-
por își așterneau hainele
pe drum, alții tăiau ramuri
din copaci și le presărau
pe drum.
9. Mulțimile care mer-
geau înaintea lui Isus și
cele ce veneau în urmă
strigau: «Osana, Fiul lui
David! Binecuvântat este
cel ce vine în numele
Domnului! Osana, în ce-
rurile prea înalte!»

Gonirea vânzătorilor din templu.

10. Când a intrat în Ie-
rusalim, toată cetatea s'a
pus în mișcare și fiecare
zicea: «Cine este acesta?»
11. «Este Isus, Proorocul,
din Nazaretul Galileii»,
răspundeau mulțimile.
12. Isus a intrat în tem-
plul lui Dumnezeu. A dat
afară pe toți cei ce vindeau
și cumpărau în templu, a
răsturnat mesele schimbă-
torilor de bani și scaunele
celor ce vindeau porumbei
13. și le-a zis: «Este
scris: «Casa Mea se va
chema o casă de rugăciu-
ne». Dar voi ați făcut din
ea o peșteră de tâlhari».
14. Niște orbi și șchiopi
au venit la El în templu
și El i-a vindecat.
15. Dar preoții cei mai de
seamă și cărturarii, când au
văzut minunile pe care le
făcea și pe copii strigând
în templu și zicând: «O-
sana, Fiul lui David!» —
s'au umplut de mânie.
16. Și i-au zis: «Auzi ce
zic aceștia?» «Da» le-a răs-
puns Isus. «Oare n'ați ci-
tit niciodată cuvintele a-
cestea: «Tu ai scos laude

din gura pruncilor și din
gura celor ce sug?»
17. Și lăsându-i, a ieșit
afară din cetate și S'a în-
dreptat spre Betania și a
mas acolo.

Blestemarea smochinului.

18. Dimineața, pe când
Se întorcea în cetate, i-a
fost foame.
19. A văzut un smochin
lângă drum și S'a apropiat
de el; dar n'a găsit decât
frunze și i-a zis: «De acum
încolo, în veac să nu mai
dea rod din tine!» Și pe
dată smochinul s'a uscat.
20. Ucenicii, când au vă-
zut acest lucru, s'au mirat
și au zis: «Cum de s'a u-
scat smochinul acesta în-
tr'o clipă?»
21. Isus le-a răspuns:
«Adevărat vă spun că,
dacă veți avea credință și
nu vă veți îndoi, veți face
nu numai ce s'a făcut smo-
chinului acestuia, ci chiar
dacă ați zice muntelui a-
cestuia: «Ridică-te de aici
și aruncă-te în mare», se
va face.
22. Tot ce veți cere cu
credință, prin rugăciune,
veți primi».

Puterea lui Isus. Pilda celor doi fii.

23. Isus S'a dus în tem-
plu și pe când învăța po-
porul, au venit la El preoții
cei mai de seamă și bătrâ-
nii poporului și i-au zis:
«Cu ce putere faci Tu a-
cestea și cine Ți-a dat pu-
terea aceasta?»
24. Isus le-a răspuns:
«Vă voiu pune și Eu o
întrebare și, dacă-Mi veți
răspunde la ea, vă voiu
spune și Eu cu ce putere
fac aceste lucruri:
25. Botezul lui Ioan de
unde venea: din cer sau
dela oameni?» Dar ei vor-
beau între ei și ziceau:
«Dacă vom răspunde: «Din
cer», ne va spune: «Atunci
de ce nu l-ați crezut?»
26. Și dacă vom răspunde
«Dela oameni», ne temem
de popor, pentrucă toți so-
cotesc pe Ioan drept pro-
oroc».
27. Atunci au răspuns lui
Isus: «Nu știm». Și El, la
rândul Lui, le-a zis: «Nici
Eu nu vă voiu spune cu ce
putere fac aceste lucruri.
28. Ce credeți? Un om a-
vea doi feciori; și s'a dus
la cel dintâiu și i-a zis:
«Fiule, du-te astăzi de lu-
crează în via mea!»
29. «Nu vreau;» i-a ră-
spuns el. In urmă, i-a pă-
rut rău și s'a dus.
30. S'a dus și la celălalt
și i-a spus tot așa. Și fiul
acesta a răspuns: «Mă duc,
Doamne!» Și nu s'a dus.
31. Care din amândoi a
făcut voia tatălui său? «Cel
dintâiu», au răspuns ei. Și
Isus le-a zis: «Adevărat
vă spun că vameșii și
curvele merg înaintea voa-
stră în împărăția lui Dum-
nezeu.

32. Fiindcă Ioan a venit la voi umblând pe calea neprihănirii și nu l-ați crezut, dar vameșii și curvele l-au crezut; și, măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v'ați căit în urmă, ca să-l credeți.

Pilda vierilor.

33. Ascultați o altă pildă Era un om, un gospodar, care a sădit o vie. A împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn. Apoi a arendat-o unor vieri și a plecat în altă țară.

34. Când a venit vremea roadelor, a trimes pe robii săi la vieri, ca să ia partea lui de rod.

35. Vierii au pus mâna pe robii lui și pe unul l-au bătut, pe altul l-au omorît, iar pe altul l-au ucis cu pietre.

36. A mai trimes alți robi, mai mulți decât cei dintâi, și vierii i-au primit la fel.

37. La urmă, a trimes la ei pe fiul său, zicând: «Vor primi cu cinste pe fiul meu».

38. Dar vierii, când au văzut pe fiul, au zis între ei: «Iată moștenitorul; veniți să-l omorîm și să punem stăpânire pe moștenirea lui».

39. Și au pus mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au omorît.

40. Acum, când va veni stăpânul viei, ce va face el vierilor acelora?»

41. Ei i-au răspuns: «Pe ticăloșii aceia ticălos îi va pierde și via o va da altor vieri, care-i vor da roadele la vremea lor».

42. Isus le-a zis: «N'ați citit niciodată în Scripturi: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului; Domnul a făcut aceasta și este minunat în ochii noștri?»

43. De aceea, vă spun că împărăția lui Dumnezeu va fi luată dela voi și va fi dată neamului care va aduce roadele cuvenite.

44. Cine va cădea peste piatra aceasta, va fi sdrobit de ea; iar pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera».

45. După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei

46. și căutau să-L prindă; dar se temeau de gloate, pentrucă ele îl socoteau drept prooroc.

Pilda nunții fiului de împărat.

22 1. Isus a luat cuvântul și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis:

2. «Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său.

3. A trimes pe robii săi să cheme pe cei poftiți la nuntă, dar ei n'au vrut să vină.

4. A trimes iarăși alți robi

și le-a zis: «Spuneți celor poftiți: «Iată că am gătit ospățul meu; juncii și vitele mele cele îngrășate au fost tăiate; toate sunt gata. Veniți la nuntă!»

5. Dar ei, fără să le pese de poftirea lui, au plecat: unul la holda lui și altul la negustoria lui.

6. Ceilalți au pus mâna pe robi, și-au bătut joc de ei și i-au omorît.

7. Când a auzit împăratul, s'a mâniat: a trimes oștile sale, a nimicit pe ucigașii aceia și le-a ars cetatea.

8. Atunci a zis robilor săi: «Nunta este gata, dar cei poftiți n'au fost vrednici de ea.

9. Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi!»

10. Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni, și răi, și sala de nuntă s'a umplut de oaspeți.

11. Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haină de nuntă.

12. «Prietene», i-a zis el, «cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?» Omul acela a amuțit.

13. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: «Legați-i mânile și picioarele și luați-l și aruncați-l în întunerecul de afară! Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

14. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși».

Birul.

15. Atunci fariseii s'au dus și s'au sfătuit cum să prindă pe Isus cu vorbe.

16. Au trimes la El pe ucenicii lor împreună cu irodianii, care i-au zus: Învățătorule, știm că ești iubitor de adevăr și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu după adevăr, fără să-Ți pese de nimeni, pentrucă nu cauți la fața oamenilor.

17. Spune-ne dar ce crezi: «Se cade să plătim dări Cesarului sau nu?»

18. Isus, care le cunoștea vicleșugul, a răspuns: «Pentru ce Mă ispitiți, fățarnicilor?

19. Arătați-mi banul pentru plata dărilor!» Și ei i-au adus un dinar.

20. El i-a întrebat: «Chipul acesta și slovele scrise pe el, ale cui sunt?»

21. «Ale Cesarului», i-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: «Dați dar Cesarului ce este al Cesarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!»

22. Mirați de cuvintele acestea, ei L-au lăsat și au plecat.

Despre înviere.

23. In aceeași zi au venit la Isus saducheii, care zic că nu este înviere. Ei i-au pus următoarea întrebare:

24. «Învăţătorule, Moise a zis: «Dacă moare cineva fără să aibă copii, fratele lui să ia pe nevasta fratelui său şi să-i ridice urmaş.
25. Erau dar la noi şapte fraţi. Cel dintâiu s'a însurat şi a murit şi, fiindcă n'avea copii, a lăsat fratelui său pe nevasta sa.
26. Tot aşa şi al doilea, şi al treilea, până la al şaptelea.
27. La urmă, după ei toţi, a murit şi femeia
28. La înviere, nevasta căruia din cei şapte va fi ea? fiindcă toţi au avut-o de nevastă».
29. Isus le-a răspuns: «Vă rătăciţi, pentrucă nu cunoaşteţi nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.
30. Căci la înviere, nici nu se vor însura nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii lui Dumnezeu în cer.
31. Cât priveşte învierea morţilor, oare n'aţi citit ce vi s'a spus de Dumnezeu, când zice:
32. «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov?» Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii».
33. Mulţimile care ascultau au rămas uimite de învăţătura lui Isus.

Porunca cea mai mare.

34. Când au auzit fariseii că Isus a astupat gura saducheilor, s'au strâns la un loc.
35. Şi unul din ei, un învăţător al Legii, ca să-L ispitească, i-a pus întrebarea următoare:
36. «Învăţătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?»
37. Isus i-a răspuns: «Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău».
38. Aceasta este cea dintâi şi cea mai mare poruncă.
39. Iar a doua, asemenea ei, este: «Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi!»
40. În aceste două porunci se cuprind toată Legea şi Proorocii».

Al cui fiu este Hristosul?

41. Pe când erau strânşi la un loc fariseii, Isus i-a întrebat:
42. «Ce credeţi voi despre Hristos? Al cui fiu este?» «Al lui David», i-au răspuns ei.
43. Şi Isus le-a zis: «Cum atunci David, fiind însuflat de Duhul, îl numeşte Domn, când zice:
44. «Domnul a zis Domnului Meu: «Şezi la dreapta Mea până voiu pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale?
45. Deci, dacă David îl numeşte Domn, cum este El fiul lui?»
46. Nimeni nu i-a putut răspunde un cuvânt. Şi din ziua aceea, n'a îndrăsnit nimeni să-i mai pună întrebări.

Isus mustră pe cărturari şi farisei.

23 1. Atunci Isus, pe când vorbea gloatelor şi ucenicilor Săi,
2. a zis: «Cărturarii şi fariseii şed pe scaunul lui Moise.
3. Deci toate câte vă spun ei să le păziţi, păziţi-le şi faceţi-le, dar după faptele lor să nu faceţi! Căci ei zic, dar nu fac.
4. Ei leagă sarcini grele şi cu anevoie de purtat şi le pun pe umerii oamenilor, dar ei nici cu degetul nu vor să le mişte.
5. Toate faptele lor le fac pentru ca să fie văzuţi de oameni. Astfel, îşi fac filacteriile late, îşi fac poalele veşmintelor cu ciucuri lungi;
6. umblă după locurile dintâi la ospeţe şi după scaunele dintâi în sinagogi;
7. le place să le facă oamenii plecăciuni prin pieţe şi să le zică: «rabi, rabi!»
8. Voi să nu vă numiţi rabi, fiindcă unul singur este învăţătorul vostru: Hristos; şi voi toţi sunteţi fraţi.
9. Şi «Tată» să nu numiţi pe nimeni pe pământ, pentrucă unul singur este Tatăl vostru: acela care este în ceruri.
10. Să nu vă numiţi învăţători, căci unul singur este învăţătorul vostru: Hristosul.
11. Cel mai mare dintre voi să fie slujitorul vostru.
12. Oricine se va înălţa, va fi smerit; şi oricine se va smeri, va fi înălţat.

Nelegiuirile cărturarilor şi fariseilor.

13. Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici, pentrucă voi închideţi oamenilor împărăţia cerurilor: nici voi nu intraţi în ea şi nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsaţi să intre!
14. Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici, pentrucă voi mâncaţi casele văduvelor în timp ce, de ochii lumii, faceţi rugăciuni lungi; de aceea veţi lua o mai mare osândă.
15. Vai de voi, cărturari şi farisei făţarnici, pentrucă voi înconjuraţi marea şi pământul, ca să faceţi un tovarăş de credinţă şi, după ce a ajuns tovarăş de credinţă, faceţi din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteţi voi înşivă.
16. Vai de voi, povăţuitori orbi, care ziceţi: «Dacă jură cineva pe templu, nu este nimic; dar, dacă jură pe aurul templului, este legat de jurământul său».
17. Nebuni şi orbi! Care este mai mare: aurul sau

templul, care sfințește aurul?

18. «Dacă jură cineva pe altar, nu este nimic» — ziceți voi — «dar, dacă jură pe darul de pe altar, este legat de jurământul lui».

19. Nebuni și orbi! Care este mai mare: darul sau altarul care sfințește darul?

20. Deci, cine jură pe altar, jură pe el și pe tot ce este deasupra lui;

21. cine jură pe templu, jură pe el și pe cel ce locuește în el;

22. și cine jură pe cer, jură pe scaunul de domnie al lui Dumnezeu și pe Cel ce șade pe el.

23. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentrucă voi dați zeciuială din izmă, din mărar și din chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din Lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuia să le faceți, și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.

24. Povățuitori orbi, care strecurați țânțarul și înghițiți cămila!

25. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentrucă voi curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar înlăuntru sunt pline de răpire și de necumpătare.

26. Fariseu orb! Curăță întâi partea dinlăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată.

27. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentrucă voi sunteți ca mormintele văruite, care, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurățenie.

28. Tot așa și voi: pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățărnicie și de fărădelege.

29. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentrucă voi zidiți mormintele proorocilor, împodobiți gropile celor neprihăniți

30. și ziceți: «Dacă am fi trăit noi în zilele părinților noștri, nu ne-am fi unit cu ei la vărsarea sângelui proorocilor».

31. Prin aceasta mărturisiți despre voi înșivă că sunteți fiii celor ce au omorît pe prooroci.

32. Voi dar umpleți măsura părinților voștri.

33. Șerpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedeapsa gheenei?

34. De aceea, iată, vă trimet prooroci, înțelepți și cărturari. Pe unii din ei îi veți omorî și răstigni, pe alții îi veți bate în sinagogile voastre și-i veți prigoni din cetate în cetate,

35. ca să vină asupra voastră tot sângele nevinovat care a fost vărsat pe pământ, dela sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia, fiul lui Barachia, pe care l-ați omorît între templu și altar.

36. Adevărat vă spun că toate acestea vor veni peste neamul acesta.

Pedeapsa Ierusalimului.

37. Ierusalim, Ierusalime, cetatea care omoară pe proorocii și ucide cu pietre pe cei trimeși la dânsa! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi, cum își strânge găina puii sub aripi, și n'ați vrut!

38. Iată că vi se lasă casa pustie:

39. căci vă spun că de acum încolo nu Mă veți mai vedea până când veți zice: «Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!»

Dărâmarea Ierusalimului.

24 1. La ieșirea din templu, pe când mergea Isus, ucenicii Lui s'au apropiat de El, ca să-i arate clădirile templulu.

2. Dar Isus le-a zis: «Vedeți voi toate acestea? Adevărat vă spun că nu va rămânea aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată.

3. El a șezut jos pe muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte și i-au zis: «Spune-ne: când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului?»

4. Isus le-a răspuns: «Băgați de seamă să nu vă înșele cineva!

5. Fiindcă vor veni mulți în numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul». Și vor înșela pe mulți.

6. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă spăimântați, căci toate acestea trebue să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci.

7. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumă.

8. Dar toate acestea nu vor fi decât începutul durerilor.

9. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî și veți fi urîți de toate Neamurile pentru numele Meu.

10. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții.

11. Se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți.

12. Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci.

13. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit.

14. Evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor Neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.

Pustiirea Ierusalimului și venirea Fiului Omului.

15. De aceea, când veți vedea «urîciunea pustiirii», despre care a vorbit prorocul Daniel, «așezată în locul sfânt» — cine citește să înțeleagă!—
16. atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți;
17. cine va fi pe acoperișul casei, să nu se coboare să-și ia lucrurile din casă;
18. și cine va fi la câmp, să nu se întoarcă să-și ia haina.
19. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în zilele acelea!
20. Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna nici într'o zi de sabat.
21. pentrucă atunci va fi un necaz așa de mare, cum n'a fost niciodată dela începutul lumii până acum și nici nu va mai fi.
22. Și dacă zilele acelea n'ar fi fost scurtate, nimeni n'ar scăpa; dar, din pricina celor aleși, zilele acelea vor fi scurtate.
23. Atunci dacă vă va spune cineva: «Iată, Hristosul este aici sau acolo», să nu-l credeți.
24. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și prooroci mincinoși; vor face semne mari și minuni până acolo, încât să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși.
25. Iată că v'am spus mai dinainte.
26. Deci, dacă vă vor zice: «Iată-L în pustie», să nu vă duceți acolo! «Iată-L în odăițe ascunse», să nu credeți!
27. Căci, cum iese fulgerul dela răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului Omului.
28. Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.
29. Indată după acele zile de necaz, «soarele se va întuneca, luna nu-și va mai da lumina ei, stelele vor cădea din cer și puterile cerurilor vor fi clătinate».
30. Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și cu mare slavă.
31. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, dela o margine a cerurilor până la cealaltă.
32. Dela smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape.
33. Tot așa, și voi, când veți vedea toate acestea, să știți că Fiul Omului este aproape, este chiar la uși.
34. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor întâmpla toate acestea.

35. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

Indemn la veghere.

36. Despre ziua aceea și despre ceasul acela, nu știe nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl.
37. Cum s'a întâmplat în zilele lui Noe, așa se va întâmpla și la venirea Fiului Omului.
38. In adevăr, cum era în zilele dinainte de potop, când mâncau și beau, se însurau și se măritau, până în ziua când a intrat Noe în corabie.
39. și n'au știut nimic, până când a venit potopul și i-a luat pe toți, tot așa va fi și la venirea Fiului Omului.
40. Atunci, din doi bărbați care vor fi la câmp, unul va fi luat și altul va fi lăsat.
41. Din două femei care vor măcina la moară, una va fi luată și alta va fi lăsată.
42. Veghiați dar, pentrucă nu știți în ce zi va veni Domnul vostru.
43. Să știți că, dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n'ar lăsa să-i spargă casa.
44. De aceea, și voi fiți gata, căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.
45. Care este deci robul credincios și înțelept, pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, să le dea hrana la vremea hotărîtă?
46. Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa!
47. Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile sale.
48. Dar dacă este un rob rău, care zice în inima lui: «Stăpânul meu zăbovește să vină»;
49. dacă va începe să bată pe tovarășii săi de slujbă și să mănânce și să bea cu bețivii;
50. stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul pe care nu-l știe,
51. îl va tăia în două și soarta lui va fi soarta fățarnicilor; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților.

Pilda celor zece fecioare.

25 1. Atunci împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare, care și-au luat candelele și au ieșit în întâmpinarea mirelui.
2. Cinci din ele erau nechibzuite și cinci înțelepte.
3. Cele nechibzuite, când și-au luat candelele, n'au luat cu ele untdelemn;
4. dar cele înțelepte, împreună cu candelele, au

luat cu ele și untdelemn în
vase.
5. Fiindcă mirele zăbo-
vea, au ațipit toate și au
adormit.
6. La miezul nopții, s'a
auzit o strigare: «Iată mi-
rele, ieșiți-I în întâmpi-
nare!»
7. Atunci toate fecioa-
rele acelea s'au sculat și
și-au pregătit candelele.
8. Cele nechibzuite au zis
celor înțelepte: «Dați-ne
din untdelemnul vostru,
căci ni se sting candelele».
9. Cele înțelepte le-au
răspuns: «Nu, ca nu cum-
va să nu ne ajungă nici
nouă nici vouă; ci mai bine
duceți-vă la cei ce vând unt-
delemn și cumpărați-vă».
10. Pe când se duceau ele
să cumpere untdelemn, a
venit mirele; cele ce erau
gata au intrat cu el în odaia
de nuntă și s'a închis ușa.
11. Mai pe urmă, au ve-
nit și celelalte fecioare și
au zis: «Doamne, Doamne,
deschide-ne!»
12. Dar el le-a răspuns:
«Adevărat vă spun că nu
vă cunosc!»
13. Vegheați dar, căci nu
știți ziua nici ceasul în care
va veni Fiul Omului.

Pilda talanților.

14. Atunci împărăția ce-
rurilor se va asemăna cu
un om, care, când era să
plece într'o altă țară, a
chemat pe robii săi și le-a
încredințat avuția sa.
15. Unuia i-a dat cinci
talanți, altuia doi și altuia
unul: fiecăruia după pu-
terea lui; și a plecat.
16. Indată, cel ce primise
cei cinci talanți s'a dus, i-a
pus în negoț și a câștigat
cu ei alți cinci talanți.
17. Tot așa, cel ce pri-
mise cei doi talanți a câș-
tigat și el alți doi cu ei.
18. Cel ce nu primise de-
cât un talant s'a dus de
a făcut o groapă în pă-
mânt și a ascuns acolo ba-
nii stăpânului său.
19. După multă vreme,
stăpânul robilor acelora s'a
întors și le-a cerut soco-
teala.
20. Cel ce primise cei
cinci talanți a venit, a adus
alți cinci talanți și a zis:
«Doamne, mi-ai încredin-
țat cinci talanți; iată că
am câștigat cu ei alți cinci
talanți».
21. Stăpânul său i-a zis:
«Bine, rob bun și credin-
cios; ai fost credincios în
puține lucruri, te voiu pune
peste multe lucruri; ia par-
te la bucuria stăpânului
tău!»
22. Cel ce primise cei doi
talanți a venit și el și a
zis: «Doamne, mi-ai încre-
dințat doi talanți; iată că
am câștigat cu ei alți doi
talanți».
23. Stăpânul său i-a zis:
«Bine, rob bun și credin-
cios; ai fost credincios în
puține lucruri, te voiu pune
peste multe; ia parte la
bucuria stăpânului tău!»

24. Cel ce nu primise de-
cât un talant a venit și el
și a zis: «Doamne, am
știut că ești un om aspru,
care seceri de unde n'ai
semănat și strângi de unde
n'ai vânturat;
25. mi-a fost teamă și
m'am dus de ți-am ascuns
talantul în pământ; iată-ți
ce este al tău».
26. Stăpânul lui i-a răs-
puns: «Rob viclean și le-
neș! Ai știut că secer de
unde n'am semănat și că
strâng de unde n'am vân-
turat;
27. deci se cădea să-mi
fi dat banii la zarafi și, la
venirea mea, eu mi-aș fi
luat înapoi cu dobândă ce
este al meu.
28. Luați-i dar talantul
și dați-l celui ce are zece
talanți!
29. Pentrucă celui ce are,
i se va da și va avea de
prisos, dar dela cel ce n'are,
se va lua și ce are.
30. Iar pe robul acela ne-
trebnic aruncați-l în întu-
nerecul de afară! Acolo va
fi plânsul și scrâșnirea din-
ților.

Judecata viitoare.

31. «Când va veni Fiul
Omului în slava Sa, cu toți
sfinții îngeri, va ședea pe
scaunul de domnie al sla-
vei Sale.
32 Toate Neamurile vor
fi adunate înaintea Lui. El
îi va despărți pe unii de
alții, cum desparte păsto-
rul oile de capre;
33. și va pune oile la
dreapta, iar caprele la
stânga Lui.
34. Atunci împăratul va
zice celor dela dreapta
Lui: «Veniți, binecuvântații
Tatălui Meu, de moșteniți
împărăția care v'a fost
pregătită dela întemeierea
lumii.
35. Căci am fost flămând
și Mi-ați dat de mâncat;
Mi-a fost sete și Mi-ați dat
de băut; am fost străin și
M'ați primit;
36. am fost gol și M'ați
îmbrăcat; am fost bolnav
și ați venit să Mă vedeți;
am fost în temniță și ați
venit pe la Mine».
37. Atunci cei neprihăniți
îi vor răspunde: «Doamne,
când Te-am văzut noi flă-
mând și Ți-am dat să mă-
nânci? Sau fiindu-Ți sete
și Ți-am dat de ai băut?
38. Când Te-am văzut noi
străin și Te-am primit sau
gol și Te-am îmbrăcat?
39. Când Te-am văzut noi
bolnav sau în temniță și
am venit pe la Tine?»
40. Atunci, împăratul le
va răspunde: «Adevă-
rat vă spun că, ori-de-câte-
ori ați făcut aceste lucruri
unuia din acești foarte ne-
însemnați frați ai Mei, Mie
Mi le-ați făcut».
41. Apoi va zice celor
dela stânga Sa: «Duceți-
vă dela Mine, blestemaților,
în focul cel veșnic, care

a fost pregătit Diavolului și îngerilor lui!

42. Căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc; Mi-a fost sete și nu Mi-ați dat să beau;

43. am fost străin și nu M'ați primit; am fost gol și nu M'ați îmbrăcat; am fost bolnav și în temniță și n'ați venit pe la Mine».

44. Atunci îi vor răspunde și ei: «Doamne, când Te-am văzut noi flămând sau fiindu-Ți sete sau străin sau gol sau bolnav sau în temniță și nu Ți-am slujit?»

45. Atunci le va răspunde: «Adevărat vă spun că, ori-de-câte-ori n'ați făcut aceste lucruri unuia dintr'acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie nu Mi le-ați făcut».

46. Și aceștia vor merge în pedeapsă veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viează veșnică».

Sfătuirea împotriva lui Isus

26 1. După ce a isprăvit Isus toate cuvintele acestea, a zis ucenicilor Săi:

2. «Știți că după două zile vor fi Paștele și Fiul Omului va fi dat, ca să fie răstignit».

3. Atunci preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii poporului s'au strâns în palatul marelui preot, care se numea Caiafa,

4. și s'au sfătuit împreună cum să prindă pe Isus cu vicleșug și să-L omoare.

5. Dar ziceau: «Nu în timpul sărbătorii, ca să nu se facă turburare în popor».

Mirul turnat pe capul lui Isus.

6. Când era Isus în Betania, în casa lui Simon leprosul,

7. s'a apropiat de El o femeie cu un vas de alabastru cu mir foarte scump; și, pe când sta El la masă, ea a turnat mirul pe capul Lui.

8. Ucenicilor le-a fost necaz când au văzut lucrul acesta și au zis: «Ce rost are risipa aceasta?

9. Mirul acesta s'ar fi putut vinde foarte scump și banii să se dea săracilor».

10. Când a auzit Isus, le-a zis: «De ce faceți supărare femeii? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine.

11. Pentrucă pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.

12. Dacă a turnat acest mir pe trupul Meu, ea a făcut aceasta în vederea pregătirii Mele pentru îngropare.

13. Adevărat vă spun că oriunde va fi propovăduită evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune și ce a făcut femeia aceasta spre aducere aminte de dânsa».

Vânzarea lui Isus.

14. Atunci unul din cei doisprezece, numit Iuda Is-

carioteanul, s'a dus la preoții cei mai de seamă

15. și le-a zis: «Ce vreți să-mi dați și-L voiu da în mânile voastre?» Ei i-au cântărit treizeci de arginți.

16. Din clipa aceea, Iuda căuta un prilej nimerit ca să dea pe Isus în mânile lor.

Descoperirea vânzătorului.

17. In ziua dintâi a Azimilor, ucenicii au venit la Isus și i-au zis: «Unde vrei să-Ți pregătim să mănânci Paștile?»

18. El le-a răspuns: «Duceți-vă în cetate, la cutare om și spuneți-i «Invățătorul zice: Vremea Mea este aproape; voiu face Paștile cu ucenicii Mei în casa ta».

19. Ucenicii au făcut cum le poruncise Isus și au pregătit Paștile.

20. Seara, Isus a șezut la masă cu cei doisprezece ucenici ai Săi.

21. Pe când mâncau, El a zis: «Adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde».

22. Ei s'au întristat foarte mult și au început să-i zică unul după altul: «Nu cumva sunt eu, Doamne?»

23. El le-a răspuns: «Cel ce a întins cu Mine mâna în blid, acela Mă va vinde.

24. Negreșit, Fiul Omului Se duce, după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut!»

25. Iuda, vânzătorul, a luat cuvântul și i-a zis: «Nu cumva sunt eu, Invățătorule?» «Da», i-a răspuns Isus, «tu ești».

Cina Domnului.

26. Pe când mâncau ei, Isus a luat o pâne și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și a dat-o ucenicilor, zicând: «Luați, mâncați; aceasta este trupul Meu».

27. Apoi a luat un pahar și după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: «Beți toți din el,

28. căci acesta este sângele meu al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor.

29. Vă spun că de acum încolo nu voiu mai bea din acest rod al viței până în ziua când îl voiu bea cu voi nou în împărăția Tatălui Meu».

Isus înștiințează pe ucenicii Săi.

30. După ce au cântat cântări de laudă, au ieșit în muntele Măslinilor.

31. Atunci Isus le-a zis: «In noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire, căci este scris: «Voiu bate păstorul și oile turmei vor fi risipite».

32. Dar, după ce voiu în-

via, voiu merge înaintea voastră în Galilea».

33. Petru a luat cuvântul și i-a zis: «Chiar dacă toți ar găsi în Tine o pricină de poticnire, eu niciodată nu voiu găsi în Tine o pricină de poticnire».

34. «Adevărat îți spun», i-a zis Isus, «că tu, chiar în noaptea aceasta, înainte de a cânta cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori».

35. Petru i-a răspuns: «Chiar dacă ar trebui să mor cu Tine, tot nu mă voiu lepăda de Tine». Și toți ucenicii au spus același lucru.

Ghetsimani.

36. Atunci Isus a venit cu ei într'un loc îngrădit, numit Ghetsimani și a zis ucenicilor: «Ședeți aici până Mă voiu duce colo să Mă rog».

37. A luat cu El pe Petru și pe cei doi fii ai lui Zebedei și a început să Se întristeze și să fie cuprins de un chin mare.

38. Isus le-a zis atunci: «Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneți aici și vegheați împreună cu Mine!»

39. Apoi a mers puțin mai înainte, a căzut cu fața la pământ și S'a rugat, zicând: «Tată, dacă este cu putință, depărtează dela Mine paharul acesta! Totuși, nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu».

40. Apoi a venit la ucenici, i-a găsit dormind și a zis lui Petru: «Ce, un ceas n'ați putut să vegheați împreună cu Mine?

41. Vegheați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită; duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar trupul este neputincios».

42. S'a depărtat a doua oară și S'a rugat, zicând: «Tată, dacă nu se poate să treacă paharul acesta, fără să-l beau, facă-se voia Ta!»

43. S'a întors iarăși la ucenici și i-a găsit dormind, pentrucă li se îngreuiaseră ochii de somn.

44. I-a lăsat din nou. S'a depărtat și S'a rugat a treia oară, zicând aceleași cuvinte.

45. Apoi a venit la ucenici și le-a zis: «Dormiți de acum și odihniți-vă!... Iată că a venit ceasul ca Fiul Omului să fie dat în mâinile păcătoșilor.

46. Sculați-vă, haidem să mergem! Iată că se apropie vânzătorul».

Prinderea lui Isus.

47. Pe când vorbea El încă, iată că vine Iuda, unul din cei doisprezece, cu o gloată mare cu săbii și cu ciomege, trimeși de preoții cei mai de seamă și de bătrânii poporului.

48. Vânzătorul le dăduse semnul acesta: «Pe care-l

voiu săruta eu, acela este; să puneți mâna pe El!»

49. Și îndată Iuda s'a apropiat de Isus și i-a zis: «Plecăciune, Învățătorule!» Și L-a sărutat.

50. Isus i-a zis: «Prietene, ce ai venit să faci, fă!» Atunci oamenii aceia s'au apropiat, au pus mânile pe Isus și L-au prins.

51. Și unul din cei ce erau cu Isus a întins mâna, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea.

52. Atunci Isus i-a zis: «Pune-ți sabia la locul ei, căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.

53. Crezi că n'aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?

54. Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebue să se întâmple?»

55. În clipa aceea Isus a zis gloatelor: «Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți? In toate zilele ședeam în mijlocul vostru și învățam în templu și n'ați pus mâna pe Mine.

56. Dar toate acestea s'au întâmplat, ca să se împlinească cele scrise prin prooroci».

Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.

Isus înaintea sinedriului.

57. Cei ce au prins pe Isus L-au dus la marele preot Caiafa, unde erau adunați cărturarii și bătrânii.

58. Petru L-a urmat de departe până la palatul marelui preot; apoi a intrat înlăuntru și a șezut jos cu aprozii, ca să vadă sfârșitul.

59. Preoții cei mai de seamă, bătrânii și tot sinedriul căutau vreo mărturie mincinoasă împotriva lui Isus, ca să-L poată omorî.

60. Dar n'au găsit niciuna, măcar că s'au înfățișat mulți martori mincinoși. La urmă, au venit doi

61. și au spus: «Acesta a zis: «Eu pot să stric templul lui Dumnezeu și să-l zidesc în trei zile».

62. Marele preot s'a sculat în picioare și i-a zis: «Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?»

63. Isus tăcea. Și marele preot a luat cuvântul și i-a zis: «Te jur pe Dumnezeul cel viu să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu!»

64. «Da», i-a răspuns Isus «sunt. Ba mai mult: vă spun că de acum încolo veți vedea pe Fiul Omului șezând la dreapta puterii lui Dumnezeu și venind pe norii cerului».

65. Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis: «A hulit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată că acum ați auzit hula Lui.

66. Ce credeți?» Ei au

răspuns: «Este vinovat să fie pedepsit cu moartea».
67. Atunci L-au scuipat în faţă, L-au bătut cu pumnii şi unii L-au pălmuit,
68. zicând: «Hristoase, prooroceşte-ne: cine Te-a lovit?»

Tăgăduirea lui Petru.

69. Petru însă şedea afară în curte. O slujnică a venit la el şi i-a zis: «Şi tu erai cu Isus Galileanul»
70. Dar el s'a lepădat înaintea tuturor şi i-a zis: Nu ştiu ce vrei să zici».
71. Când a ieşit la poartă l-a văzut o altă slujnică şi a zis celor de acolo: «Şi acesta era cu Isus din Nazaret».
72. El s'a lepădat iarăşi cu un jurământ şi a zis: «Nu cunosc pe omul acesta».
73. Peste puţin, cei ce stăteau acolo s'au apropiat şi au zis lui Petru: «Nu mai încape îndoială că şi tu eşti unul din oamenii aceia, căci şi vorba te dă de gol».
74. Atunci el a început să se blesteme şi să se jure, zicând: «Nu cunosc pe omul acesta». In clipa aceea, a cântat cocoşul.
75. Şi Petru şi-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: «Inainte de a cânta cocoşul, te vei lepăda de Mine de trei ori» Şi a ieşit afară şi a plâns cu amar.

Isus este dus la Pilat.

27 1. Când s'a făcut ziuă, toţi preoţii cei mai de seamă şi bătrânii poporului au ţinut sfat împotriva lui Isus, ca să-L omoare.
2. După ce L-au legat, L-au dus şi L-au dat în mâna dregătorului Pilat din Pont.

Căinţa şi moartea lui Iuda.

3. Atunci Iuda, vânzătorul, când a văzut că Isus a fost osândit la moarte, s'a căit, a dus înapoi cei treizeci de arginţi, i-a dat preoţilor celor mai de seamă şi bătrânilor
4. şi a zis: «Am păcătuit, căci am vândut sânge nevinovat». «Ce ne pasă nouă?» i-au răspuns ei. «Treaba ta».
5. Iuda a aruncat arginţii în templu, a plecat şi s'a dus şi s'a spânzurat.
6. Preoţii cei mai de seamă au strâns arginţii şi au zis: «Nu este îngăduit să-i punem în vistieria templului, fiindcă sunt preţ de sânge».
7. Şi după ce s'au sfătuit, au cumpărat cu banii aceia «Tarina Olarului», ca loc pentru îngroparea străinilor.
8. Iată de ce ţarina aceea a fost numită până în ziua de azi: «Tarina Sângelui».
9. Atunci s'a împlinit ce fusese vestit prin proorocul Ieremia, care zice: «Au luat cei treizeci de arginţi, preţul celui preţuit, pe care l-au preţuit unii din fiii lui Israel
10. şi i-au dat pe «Ţarina Olarului», după cum îmi poruncise Domnul».

Isus înaintea lui Pilat

11. Isus S'a înfăţişat înaintea dregătorului. Dregătorul L-a întrebat: «Eşti Tu Împăratul Iudeilor?» «Da», i-a răspuns Isus, «sunt».
12. Dar n'a răspuns nimic la învinuirile preoţilor celor mai de seamă şi bătrânilor.
13. Atunci Pilat i-a zis: «N'auzi câte lucruri mărturisesc ei împotriva Ta?»
14. Isus nu i-a răspuns la niciun cuvânt, aşa că se mira foarte mult dregătorul.

Intărirea hotărîrii de moarte.

15. La fiecare sărbătoare a Paştilor, dregătorul avea obiceiu să libereze poporului un întemniţat, pe care-l voiau ei.
16. Pe atunci aveau un întemniţat vestit, numit Baraba.
17. Când erau adunaţi la un loc, Pilat le-a zis: «Pe care voiţi să vi-l liberez: pe Baraba sau pe Isus, care se numeşte Hristos?»
18. Căci ştia că din pismă dăduseră pe Isus în mânile lui.
19. Pe când sta Pilat pe scaun, la judecată, nevastă-sa a trimis să-i spună: «Să n'ai nimic a face cu neprihănitul acesta, căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui!»
20. Preoţii cei mai de seamă şi bătrânii au înduplecat mulţimile să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L piardă.
21. Dregătorul a luat cuvântul şi le-a zis: «Pe care din amândoi voiţi să vi-l liberez?» «Pe Baraba», au răspuns ei.
22. Pilat le-a zis: «Dar ce să fac cu Isus, care se numeşte Hristos?» «Să fie răstignit», i-au răspuns cu toţi.
23. Dregătorul a zis: «Dar ce rău a făcut?» Ei au început să strige şi mai tare: «Să fie răstignit!»
24. Când a văzut Pilat că n'ajunge la nimic, ci se face mai multă zarvă, a luat apă, şi-a spălat mânile înaintea poporului şi a zis: «Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia. Treaba voastră».
25. Şi tot poporul a răspuns: «Sângele Lui să fie asupra noastră şi asupra copiilor noştri!»

Batjocurile ostaşilor.

26. Atunci Pilat le-a eliberat pe Baraba, iar pe Isus, după ce a pus să-L bată cu biciul, L-a dat în mânile lor, ca să fie răstignit.
27. Ostaşii dregătorului

au dus pe Isus în pretoriu
și au adunat în jurul Lui
toată ceata ostașilor.
28. L-au desbrăcat de
hainele Lui și L-au îmbră-
cat cu o haină stacojie.
29. Au împletit o cunună
de spini, pe care i-au pus-o
pe cap, și i-au pus o tres-
tie în mâna dreaptă. Apoi
îngenunchiau înaintea Lui,
își băteau joc de El și zi-
ceau: «Plecăciune, împăra-
tul Iudeilor!»
30. Și scuipau asupra Lui
și luau trestia și-L băteau
peste cap.
31. După ce și-au bătut
astfel joc de El, L-au des-
brăcat de haina stacojie,
L-au îmbrăcat cu hainele
Lui și L-au dus să-L ră-
stignească.

Răstignirea.

32. Pe când ieșeau afară
din cetate, au întâlnit pe
un om din Cirene, numit
Simon, și l-au silit să ducă
crucea lui Isus.
33. Când au ajuns la un
loc, numit Golgota, care în-
seamnă: «Locul Căpățânii»,
34. i-au dat să bea vin
amestecat cu fiere, dar
când l-a gustat, n'a vrut să
bea.
35. După ce L-au răstig-
nit, i-au împărțit hainele
între ei, trăgând la sorți,
pentru ca să se împlinească
ce fusese vestit prin prooro-
cul, care zice: «Și-au îm-
părțit hainele Mele între
ei și pentru cămașa Mea
au tras la sorți».
36. Apoi au șezut jos
și-L păzeau.
37. Și i-au scris deasupra
capului vina: «Acesta este
Isus, împăratul Iudeilor».
38. Impreună cu El, au
fost răstigniți doi tâlhari
unul la dreapta și celălal
la stânga Lui.

Batjocurile trecătorilor.

39. Trecătorii își băteau
joc de El, dădeau din cap
40. și ziceau: «Tu, care
strici templul și-l zidești
la loc în trei zile, mântue-
ște-Te pe Tine însuți! Dacă
ești Tu Fiul lui Dumnezeu,
coboară-Te de pe cruce!»
41. Preoții cei mai de
seamă împreună cu cărtu-
rarii și bătrânii își băteau
și ei joc de El și ziceau:
42. «Pe alții i-a mântuit,
iar pe Sine nu Se poate
mântui. Dacă este El îm-
păratul lui Israel, să Se
coboare acum de pe cruce
și vom crede în El!
43. S'a încrezut în Dum-
nezeu; să-L scape acum
Dumnezeu, dacă-L iubește.
Căci a zis: «Eu sunt Fiul
lui Dumnezeu!»
44. Tâlharii care erau ră-
stigniți împreună cu El îi
aruncau aceleași cuvinte de
batjocură.

Intunerecul.

45. Dela ceasul al șase-
lea până la ceasul al nouă-
lea s'a făcut întunerec pe-
ste toată țara.
46. Și pe la ceasul al nouă-
lea, Isus a strigat cu glas
tare: «Eli, Eli, lama sa-
bactani?» adică: «Dumne-
zeul Meu, Dumnezeul Meu,
pentru ce M'ai părăsit?»
47. Unii din cei ce stă-
teau acolo, când au auzit
aceste vorbe, au zis: «Stri-
gă pe Ilie».
48. Și îndată, unul din ei
a alergat de a luat un bu-
rete, l-a umplut cu oțet, l-a
pus într'o trestie și i-a dat
să bea.
49. Dar ceilalți ziceau:
«Lasă, să vedem dacă va
veni Ilie să-L mântuiască».
50. Isus a strigat iarăși cu
glas tare și Și-a dat duhul.

*Perdeaua dinlăuntrul tem-
plului se rupe.*

51. Și îndată perdeaua
dinlăuntrul templului s'a
rupt în două, de sus până
jos, pământul s'a cutremu-
rat, stâncile s'au despicat,
52. mormintele s'au des-
chis și multe trupuri ale
sfinților care muriseră au
înviat.
53. Ei au ieșit din mor-
minte, după învierea Lui,
au intrat în sfânta cetate
și s'au arătat multora.
54. Sutașul și cei ce pă-
zeau pe Isus împreună cu
el, când au văzut cutremu-
rul de pământ și cele în-
tâmplate, s'au înfricoșat
foarte tare și au zis: «Cu
adevărat acesta a fost Fiul
lui Dumnezeu!»
55. Acolo erau și multe
femei, care priveau de de-
parte; ele urmaseră pe Isus
din Galilea, ca să-i slujea-
scă.
56. Intre ele era Maria
Magdalena, Maria, mama
lui Iacov și a lui Iose, și
mama fiilor lui Zebedei.

Inmormântarea lui Isus.

57. Spre seară a venit
un om bogat din Arimatea,
numit Iosif, care era și el
ucenic al lui Isus.
58. El s'a dus la Pilat și
a cerut trupul lui Isus. Pi-
lat a poruncit să i-l dea.
59. Iosif a luat trupul,
l-a înfășurat în niște pân-
ză curată de in
60. și l-a pus într'un mor-
mânt nou, al lui însuși, pe
care-l săpase în stâncă. A-
poi a prăvălit o piatră ma-
re la ușa mormântului și
a plecat.
61. Maria Magdalena și
cealaltă Marie erau acolo
și ședeau în fața mormân-
tului.

Pecetluirea mormântului.

62. A doua zi care vine
după ziua Pregătirii, preo-
ții cei mai de seamă și fa-
riseii s'au dus împreună la
Pilat
63. și i-au zis: «Domnule,
ne-am adus aminte că în-
șelătorul acela, pe când era
încă în vieață, a zis: După
trei zile voiu învia».

64. Dă poruncă dar ca mormântul să fie păzit bine până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea, să-i fure trupul și să spună poporului: «A înviat din morți». Atunci înșelăciunea aceasta dn urmă ar fi mai rea decât cea dintâi».

65. Pilat le-a zis: «Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum știți».

66. Ei au plecat și au întărit mormântul cu pază, după ce au pecetluit piatra.

Invierea lui Isus.

28 1. La sfârșitul zilei sabatului, când începea să se lumineze în spre ziua dintâi a săptămânii, Maria Magdalena și cealaltă Marie au venit să vadă mormântul.

2. Și iată că s'a făcut un mare cutremur de pământ; căci un înger al Domnului s'a coborît din cer, a venit și a prăvălit piatra dela ușa mormântului și a șezut pe ea.

3. Infățișarea lui era ca fulgerul și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada.

4. Străjerii au tremurat de frica lui și au rămas ca niște morți.

5. Dar îngerul a luat cuvântul și a zis femeilor: «Nu vă temeți; căci știu că voi căutați pe Isus, care a fost răstignit.

6. Nu este aici: a înviat, după cum a zis. Veniți de vedeți locul unde zăcea Domnul.

7. Și duceți-vă repede de spuneți ucenicilor Lui că a înviat dintre cei morți! Iată că El merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veți vedea. Iată că v'am spus lucrul acesta».

Isus se arată femeilor.

8. Ele au plecat repede dela mormânt, cu frică și cu mare bucurie și au alergat să dea de veste ucenicilor Lui.

9. Dar iată că le-a întâmpinat Isus și le-a zis: «Bucurați-vă!» Ele s'au apropiat să-i cuprindă picioarele și i s'au închinat.

10. Atunci Isus le-a zis: «Nu vă temeți; duceți-vă de spuneți fraților Mei să meargă în Galilea! Acolo Mă vor vedea».

Ademenirea străjerilor.

11. Pe când se duceau ele, au intrat în cetate unii din străjeri și au dat de veste preoților celor mai de seamă despre toate cele întâmplate.

12. Aceștia s'au adunat împreună cu bătrânii, au ținut sfat, au dat ostașilor mulți bani

13. și le-au zis: «Spuneți așa: «Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi și L-au furat».

14. Și dacă va ajunge lucrul acesta la urechile dregătorului, îl vom potoli noi

și vă vom face fără grijă».

15. Ostașii au luat banii și au făcut cum i-au învățat. Și s'a răspândit vorba aceasta printre Iudei până în ziua de astăzi.

Arătarea lui Isus în Galilea

16. Cei unsprezece ucenici s'au dus în Galilea, în muntele unde le poruncise Isus.

17. Când L-au văzut ei, i s'au închinat, dar unii s'au îndoit.

18. Isus S'a apropiat de ei, a vorbit cu ei și le-a zis: «Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.

19. Duceți-vă și faceți ucenici din toate Neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!

20. Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit! Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

EVANGHELIA DUPĂ MARCU

Propovăduirea lui Ioan Botezătorul.

1 1. Inceputul evangheliei lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

2. După cum este scris în proorocul Isaia: «Iată, trimet înaintea Ta pe solul Meu, care îți va pregăti calea...

3. Glasul celui ce strigă în pustie: «Pregătiți calea Domnului, neteziți-i cărările», —

4. a venit Ioan, care boteza în pustie, propovăduind botezul pocăinței spre iertarea păcatelor.

5. Tot ținutul Iudeii și toți locuitorii Ierusalimului au început să iasă la el și, mărturisindu-și păcatele, erau botezați de el în râul Iordan.

6. Ioan era îmbrăcat cu o haină de păr de cămilă și împrejurul mijlocului era încins cu un brâu de curea. El se hrănea cu lăcuste și miere sălbatică.

7. Ioan propovăduia și zicea: După mine vine Cel ce este mai puternic decât mine, căruia eu nu sunt vrednic să mă plec să-i desleg cureauna încălțămintei.

8. Eu, da, v'am botezat cu apă, dar El vă va boteza cu Duhul Sfânt».

Botezul și ispitirea lui Isus.

9. In vremea aceea, a venit Isus din Nazaretul Galileii și a fost botezat de Ioan în Iordan.

10. Și îndată, când ieșea Isus din apă, el a văzut cerurile deschise și Duhul coborîndu-Se peste El ca un porumbel.

11. Și din ceruri s'a auzit un glas care zicea: «Tu

ești Fiul Meu prea iubit: în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea».

12. Indată Duhul a mânat pe Isus în pustie,

13. unde a stat patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo stătea împreună cu fiarele sălbatice și-i slujeau îngerii.

Inceputul propovăduirii lui Isus.

14. După ce a fost închis Ioan, Isus a venit în Galilea și propovăduia evanghelia lui Dumnezeu.

15. El zicea: «S'a împlinit vremea și împărăția lui Dumnezeu este aproape. Pocăiți-vă și credeți în evanghelie!»

Chemarea celor dintâi ucenici.

16. Pe când trecea Isus pe lângă marea Galileii, a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând o mreajă în mare, căci erau pescari.

17. Isus le-a zis: «Veniți după Mine și vă voiu face pescari de oameni!»

18. Indată ei și-au lăsat mrejile și au mers după El.

19. A mers puțin mai departe și a văzut pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care, și ei, erau într'o corabie și își dregeau mrejile.

20. Indată i-a chemat; și ei au lăsat pe tatăl lor Zebedei în corabie cu cei ce lucrau pe plată și au mers după El.

Isus vindecă pe un îndrăcit în Capernaum.

21. S'au dus la Capernaum. Și în ziua sabatului, Isus a intrat îndată în sinagogă și a început să învețe pe popor.

22. Oamenii erau uimiți de învățătura Lui, căci îi învăța ca unul care are putere, nu cum îi învățau cărturarii.

23. In sinagoga lor era un om, care avea un duh necurat. El a început să strige:

24. «Ce avem noi cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știu cine ești: Ești Sfântul lui Dumnezeu».

25. Isus l-a certat și i-a zis: «Taci și ieși afară din omul acesta!»

26. Și duhul necurat a ieșit din el, scuturându-l cu putere și scoțând un strigăt mare.

27. Toți au rămas înmărmuriți, așa că se întrebau unii pe alții: «Ce este aceasta? O învățătură nouă! El poruncește ca un stăpân chiar și duhurilor necurate și ele Il ascultă!»

28. Și îndată i s'a dus vestea în toate împrejurimile Galileii.

Tămăduirea soacrei lui Petru.

29. După ce a ieșit din

sinagogă, a intrat împreună cu Iacov și Ioan în casa lui Simon și a lui Andrei.

30. Soacra lui Simon zăcea în pat, prinsă de friguri. Și îndată au vorbit lui Isus despre ea.

31. El a venit, a apucat-o de mână, a ridicat-o în sus și au lăsat-o frigurile. Apoi ea a început să le slujească.

Tămăduirea altor bolnavi.

32. Seara, după asfințitul soarelui, au adus la El pe toți bolnavii și îndrăciții.

33. Și toată cetatea era adunată la ușă.

34. El a vindecat pe mulți care pătimeau de felurite boale; de asemenea, a scos mulți draci și nu lăsa pe draci să vorbească, pentrucă-L cunoșteau.

35. A doua zi dimineața, pe când era încă întunerec de tot, Isus S'a sculat, a ieșit și S'a dus într'un loc pustiu. Și se ruga acolo.

36. Simon și ceilalți care erau cu El s'au dus să-L caute;

37. și când L-au găsit, i-au zis: «Toți Te caută».

38. El le-a răspuns: «Haidem să mergem în altă parte, prin târgurile și satele vecine, ca să propovăduesc și acolo, căci pentru aceasta am ieșit».

39. Și S'a dus să propovăduiască în sinagogi, prin toată Galilea. Și scotea dracii.

Tămăduirea unui lepros.

40. A venit la El un lepros, care s'a aruncat în genunchi înaintea Lui, Il ruga și-i zicea: «Dacă vrei, poți să mă curățești».

41. Lui Isus i S'a făcut milă de el, a întins mâna, S'a atins de el și i-a zis: «Da, voiesc: Fii curățit!»

42. Indată l-a lăsat lepra și s'a curățit.

43. Isus i-a poruncit cu tot dinadinsul, i-a spus să plece numaidecât

44. și i-a zis: «Vezi să nu spui nimănui nimic, ci du-te de te arată preotului și adu pentru curățirea ta ce a poruncit Moise, ca mărturie pentru ei».

45. Dar omul acela, după ce a plecat, a început să vestească și să spună în gura mare lucrul acesta, așa că Isus nu mai putea să intre pe față în nicio cetate, ci stătea afară, în locuri pustii, și veneau la El din toate părțile.

Vindecarea slăbănogului.

2 1. După câteva zile, Isus S'a întors în Capernaum. S'a auzit că este în casă

2. și s'au adunat îndată așa de mulți, că nu putea să-i mai încapă locul dinaintea ușii. El le vestea cuvântul.

3. Au venit la El niște oameni, care i-au adus un slăbănog, purtat de patru inși.

4. Fiindcă nu puteau să ajungă până la El din pricina mulțimii, au desfăcut acoperișul casei unde era Isus și, după ce l-au spart, au coborît pe acolo patul în care zăcea slăbănogul.

5. Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îți sunt iertate».

6. Unii din cărturari, care erau de față, se gândeau în inima lor:

7. «Cum vorbește omul acesta astfel? Hulește. Cine poate să ierte păcatele decât numai Dumnezeu?»

8. Îndată Isus a cunoscut, prin duhul Său, că ei gândeau astfel în ei și le-a zis: «Pentru ce aveți astfel de gânduri în inimile voastre?

9. Ce este mai lesne: a zice slăbănogului: «Păcatele îți sunt iertate» ori a zice: «Scoală-te, ridică-ți patul și umblă?»

10. Dar, ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele,

11. «Ție îți poruncesc», a zis El slăbănogului, «scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă!»

12. Și îndată slăbănogul s'a sculat, și-a ridicat patul și a ieșit afară în fața tuturor, așa că toți au rămas uimiți și slăveau pe Dumnezeu și ziceau: «Niciodată n'am văzut așa ceva!»

Chemarea lui Levi.

13. Isus a ieșit iarăși la mare. Toată mulțimea venea la El și El învăța pe toți.

14. Când trecea pe acolo, a văzut pe Levi, fiul lui Alfeu, șezând la vamă și i-a zis: «Vino după Mine!» Levi s'a sculat și a mers după El.

Isus stă la masă cu vameșii și păcătoșii.

15. Pe când ședea Isus la masă în casa lui Levi, mulți vameși și păcătoși au șezut și ei la masă cu El și cu ucenicii Lui; căci erau mulți care mergeau de obiceiu după El.

16. Cărturarii și fariseii, când L-au văzut mâncând cu vameșii și cu păcătoșii, au zis ucenicilor Lui: «De ce mănâncă El și bea cu vameșii și păcătoșii?»

17. Isus, când a auzit acest lucru, le-a zis: «Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. Eu am venit să chem la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși».

Despre post.

18. Ucenicii lui Ioan și fariseii obișnuiau să postească. Ei au venit și au zis lui Isus: «Pentru ce ucenicii lui Ioan și ai fariseilor postesc, iar ucenicii Tăi nu postesc?»

19. Isus le-a răspuns: «Oare pot posti nuntașii câtă vreme este mirele cu ei? Câtă vreme au pe mire cu ei, nu pot posti.

20. Vor veni zile când va fi luat mirele dela ei și atunci vor posti în ziua aceea.

21. Nimeni nu coase o bucată de postav nou la o haină veche; altfel, petecul de postav nou trage haina și mai rea ruptură se face.

22. Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul cel nou sparge burdufurile și vinul se varsă, iar burdufurile se prăpădesc; ci vinul nou este pus în burdufuri noi».

Spicele de grâu și sabatul.

23. S'a întâmplat că, într'o zi de sabat, Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui, pe când mergeau, au început să smulgă spice de grâu.

24. Fariseii i-au zis: «Vezi? De ce fac ei ce nu este îngăduit să facă în ziua sabatului?»

25. Isus le-a răspuns: «Oare n'ați citit niciodată ce a făcut David, când a fost în nevoie și când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el?

26. Cum a intrat în casa lui Dumnezeu, în zilele marelui preot Abiatar, și a mâncat pânile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu este îngăduit să le mănânce decât preoții? Și cum a dat din ele chiar și celor ce erau cu el?»

27. Apoi le-a zis: «Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru sabat;

28. Așa că Fiul Omului este domn chiar și al sabatului».

Omul cu mâna uscată.

3 1. Isus a intrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată.

2. Ei pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în ziua sabatului, ca să-L poată învinui.

3. Și Isus a zis omului care avea mâna uscată: «Scoală-te și stai la mijloc»

4. Apoi le-a zis: «Este îngăduit în ziua sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi vieața cuiva sau s'o pierzi?» Dar ei tăceau.

5. Atunci, rotindu-Și privirile cu mânie peste ei și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: «Întinde-ți mâna!» El a întins-o și mâna s'a făcut sănătoasă.

6. Fariseii au ieșit afară și s'au sfătuit îndată cu irodianii cum să-L piardă.

Isus vindecă pe bolnavi.

7. Isus s'a dus cu ucenicii Săi la mare. După El a mers o mare mulțime de oameni din Galileia și o mare mulțime de oameni din Iudea,

8. din Ierusalim, din Idumea, de dincolo de Iordan și dimprejurul Tirului și Sidonului, auzind tot

ce făcea, a venit la El.

9. Isus a poruncit ucenicilor să-i țină la îndemână o corăbioară, ca să nu fie îmbulzit de popor.

10. Căci El vindeca pe mulți și de aceea toți cei ce aveau boli se înghesuiau spre El, ca să se atingă de El.

11. Duhurile necurate, când îl vedeau, cădeau la pământ înaintea Lui și strigau: «Tu ești Fiul lui Dumnezeu».

12. Dar El le poruncea îndată cu tot dinadinsul să nu-L facă cunoscut.

Alegerea celor doisprezece apostoli.

13. In urmă, Isus S'a suit pe munte; a chemat la El pe cine a vrut și ei au venit la El.

14. A rânduit dintre ei doisprezece, ca să-i aibă cu Sine și să-i trimeată să propovăduiască.

15. Le-a dat și putere să vindece boalele și să scoată dracii.

16. Iată cei doisprezece, pe care i-a rânduit: Simon, căruia i-a pus numele Petru;

17. Iacov, fiul lui Zebedei și Ioan, fratele lui Iacov, cărora le-a pus numele Boanerghes, care, tâlmăcit, înseamnă «fiii tunetului»;

18. Andrei, Filip, Bartolomeu, Matei, Toma, Iacov, fiul lui Alfeu, Tadeu, Simon Cananitul,

19. și Iuda Iscarioteanul, care L-a și vândut.

Păcatul împotriva Duhului Sfânt.

20. Au venit în casă și s'a adunat din nou mulțimea, așa că nu puteau nici măcar să prânzească.

21. Rudele lui Isus, când au auzit cele ce se petreceau, au venit să pună mâna pe El, căci ziceau: «Și-a ieșit din minți».

22. Și cărturarii, care veniseră din Ierusalim, ziceau: «Este stăpânit de Beelzebul; scoate dracii cu ajutorul domnului dracilor».

23. Isus i-a chemat la El și le-a zis în pilde: «Cum poate Satana să scoată afară pe Satana?

24. Dacă o împărăție este desbinată împotriva ei însăși, împărăția aceea nu poate dăinui.

25. Și dacă o casă este desbinată împotriva ei însăși, casa aceea nu poate dăinui.

26. Tot astfel, dacă Satana se răscoală împotriva lui însuși, este desbinat și nu poate dăinui, ci s'a isprăvit cu el.

27. Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare și să-i jăfuiască gospodăria, decât dacă a legat mai întâi pe omul acela tare; numai atunci îi va jăfui casa.

28. Adevărat vă spun că

toate păcatele și toate hulele pe care le vor rosti oamenii li se vor ierta;

29. dar oricine va huli împotriva Duhului Sfânt nu va căpăta iertare în veac, ci este vinovat de un păcat veșnic».

30. Aceasta, pentrucă ei ziceau: «Are un duh necurat».

Mama și frații lui Isus

31. Atunci au venit mama și frații Lui și, stând afară, au trimes să-L cheme.

32. Mulțimea ședea în jurul Lui, când i-au spus: «Iată că mama Ta și frații Tăi sunt afară și Te caută».

33. El a răspuns: «Cine este mama Mea și frații Mei?»

34. Apoi, aruncându-Și privirile peste cei ce ședeau împrejurul Lui, a zis: «Iată mama Mea și frații Mei.

35. Căci oricine face voia lui Dumnezeu, acela îmi este frate, soră și mamă».

Pilda semănătorului.

4 1. Isus a început iarăși să învețe mulțimea lângă mare. Fiindcă se adunase foarte multă lume la El, S'a suit și a șezut într'o corabie, pe mare; iar toată lumea stătea pe țărm lângă mare.

2. Apoi a început să-i învețe multe lucruri în pilde; și, în învățătura pe care le-o dădea, le spunea:

3. «Ascultați! Iată, semănătorul a ieșit să semene.

4. Pe când semăna, o parte din sământă a căzut lângă drum; au venit păsările și au mâncat-o.

5. O altă parte a căzut pe un loc stâncos, unde n'avea mult pământ; a răsărit îndată, pentrucă n'a dat de un pământ adânc,

6. dar, când a răsărit soarele, s'a pălit și, pentrucă n'avea rădăcină, s'a uscat.

7. O altă parte a căzut între spini; spinii au crescut, au înnăbușit-o și n'a dat roadă.

8. O altă parte a căzut în pământ bun; a dat roadă, care se înălța și creștea și a adus: una treizeci, alta șaizeci și alta o sută».

9. Apoi a zis: «Cine are urechi de auzit, să audă».

10. Când a fost singur, cei ce erau în jurul Lui împreună cu cei doisprezece, L-au întrebat despre pilde.

11. «Vouă», le-a zis El, «v'a fost dat să cunoașteți taina împărăției lui Dumnezeu; dar pentru cei ce sunt afară din numărul vostru, toate lucrurile sunt înfățișate în pilde,

12. pentru ca, măcar că privesc, să privească și să nu vadă și, măcar că aud, să audă și să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă la Dumnezeu și să li se ierte păcatele».

13. El le-a mai zis: «Nu înțelegeți pilda aceasta?

Cum veți înțelege atunci toate celelalte pilde?

14. Semănătorul seamănă cuvântul.

15. Cei înfățișați prin sămânța căzută lângă drum, sunt aceia în care este semănat cuvântul; dar, după ce l-au auzit, vine Satana îndată și ia cuvântul semănat în ei.

16. Tot așa, cei înfățișați prin sămânța căzută în locurile stâncoase, sunt aceia care, când aud cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie;

17. dar n'au rădăcini în ei, ci țin până la o vreme și, cum vine un necaz sau o prigonire din pricina cuvântului, se leapădă îndată de el.

18. Alții sunt cei înfățișați prin sămânța căzută între spini; aceștia sunt cei ce aud cuvântul;

19. dar năvălesc în ei grijile lumii, înșelăciunea bogățiilor și poftele altor lucruri, care înnăbuse cuvântul și-l fac astfel neroditor.

20. Alții apoi sunt înfățișați prin sămânța căzută în pământ bun. Aceștia sunt cei ce aud cuvântul, îl primesc și fac roadă: unul treizeci, altul șaizeci și altul o sută».

Lumina.

21. El le-a mai zis: «Oare lumina este adusă ca să fie pusă sub baniță sau sub pat? Nu este adusă ca să fie pusă în sfeșnic?

22. Căci nu este nimic ascuns, care nu va fi descoperit, și nimic tăinuit, care nu va ieși la lumină.

23. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă».

24. El le-a mai zis: Luați seama la ce auziți! Cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura și vi se va da și mai mult.

25. Căci celui ce are, i se va da; dar dela cel ce n'are, se va lua și ce are».

Pilda cu sămânța.

26. El a mai zis: «Cu împărăția lui Dumnezeu este ca atunci când aruncă un om sămânța în pământ;

27. fie că doarme noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânța încolțește și crește fără să știe el cum.

28. Pământul rodește singur: întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic;

29. și când este coaptă roada, pune îndată secerea în ea, pentrucă a venit secerișul».

Pilda grăuntelui de muștar.

30. El a mai zis: «Cu ce vom asemăna împărăția lui Dumnezeu sau prin ce pildă o vom înfățișa?

31. Se aseamănă cu un grăunte de muștar, care, când este semănat în pământ, este cea mai mică

dintre toate semințele de pe pământ;

32. dar, după ce a fost semănat, crește și se face mai mare decât toate ierburile și face ramuri mari, așa că păsările cerului își pot face cuiburi la umbra lui».

33. Isus le vestea cuvântul prin multe pilde de felul acesta, după cum erau ei în stare să-L priceapă.

34. Nu le vorbea de loc fără pildă, dar, când era singur la o parte, lămurea ucenicilor Săi toate lucrurile.

Potolirea furtunii.

35. In aceeași zi, seara, Isus le-a zis: «Să trecem în partea cealaltă!»

36. După ce au dat drumul poporului, ucenicii L-au luat în corabia în care se afla și așa cum era. Impreună cu El mai erau și alte corăbii.

37. S'a stârnit o mare furtună de vânt, care arunca valurile în corabie, așa că mai că se umplea corabia.

38. Și El dormea la cârmă pe un căpătâiu. Ucenicii L-au deșteptat și i-au zis: «Invățătorule, nu-Ți pasă că pierim?»

39. El S'a sculat, a certat vântul și a zis mării: «Taci! Fii liniștită!» Vântul a stat și s'a făcut o liniște mare.

40. Apoi le-a zis: «Pentru ce sunteți așa de fricoși? Tot n'aveți credință?

41. I-a apucat o mare frică și ziceau unii către alții: «Cine este acesta de îl ascultă chiar și vântul și marea?»

Vindecarea unui îndrăcit.

5 1. Au ajuns pe celălalt țărm al mării în ținutul Gadarenilor.

2. Când a ieșit Isus din corabie, L-a întâmpinat îndată un om care ieșea din morminte, stăpânit de un duh necurat.

3. Omul acesta își avea locuința în morminte și nimeni nu mai putea să-l țină legat, nici chiar cu un lanț.

4. Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi și cu cătușe la mâni, dar rupsese cătușele și sfărâmase obezile și nimeni nu-l putea domoli.

5. Totdeauna zi și noapte, stătea în morminte și pe munți, țipând și tăindu-se cu pietre.

6. Când a văzut pe Isus de departe, a alergat, i s'a închinat

7. și a strigat cu glas tare: «Ce ai cu mine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui prea înalt? Te jur în numele lui Dumnezeu să nu mă chinuești!»

8. Căci Isus îi zicea: «Duh necurat, ieși afară din omul acesta!»

9. «Care-ți este numele?» l-a întrebat Isus. «Numele meu este «Legiune», a răs-

puns el, «pentrucă suntem mulți».

10. Și îl ruga stăruitor să nu-l trimeată afară din ținutul acela.

11. Acolo, lângă munte, era o turmă mare de porci, care pășteau.

12. Și dracii L-au rugat și au zis: «Trimite-ne în porcii aceia, ca să intrăm în ei!»

13. Isus le-a dat voie. Și duhurile necurate au ieșit și au intrat în porci; și turma s'a repezit de pe râpă în mare (erau aproape două mii) și s'au înnecat în mare.

14. Porcarii au fugit și au dat de știre în cetate și prin satele vecine. Oamenii au ieșit să vadă ce s'a întâmplat.

15. Au venit la Isus și iată pe cel ce fusese îndrăcit și avusese legiunea de draci șezând jos îmbrăcat și întreg la minte; și s'au spăimântat.

16. Cei ce văzuseră cele întâmplate le-au povestit tot ce se petrecuse cu cel îndrăcit și cu porcii.

17. Atunci au început să roage pe Isus să plece din ținutul lor.

18. Pe când Se suia El în corabie, omul care fusese îndrăcit îl ruga să-l lase să rămână cu El.

19. Isus nu i-a dat voie, ci i-a zis: «Du-te acasă la ai tăi și povestește-le tot ce ți-a făcut Domnul și cum a avut milă de tine!»

20. El a plecat și a început să vestească prin Decapole tot ce-i făcuse Isus. Și toți se minunau.

Invierea fiicei lui Iair și vindecarea unei femei bolnave de doisprezece ani.

21. După ce a trecut Isus iarăși de cealaltă parte, cu corabia, s'a adunat o mare mulțime în jurul Lui. El stătea lângă mare.

22. Atunci a venit unul din fruntașii sinagogii, numit Iair. Cum L-a văzut, fruntașul s'a aruncat la picioarele Lui

23. și i-a făcut următoarea rugăminte stăruitoare: «Fetița mea trage să moară; Te rog să vii să-Ți pui mânile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască!»

24. Isus a plecat împreună cu el. Și după El mergea o mare mulțime și-L îmbulzea.

25. Și era o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge.

26. Ea suferise mult dela mulți doctori, cheltuise tot ce avea și nu simțise nici-o ușurare; ba încă îi era mai rău.

27. A auzit vorbindu-se despre Isus, a venit pe dinapoi prin mulțime și s'a atins de haina Lui.

28. Căci își zicea ea: «Dacă aș putea doar să mă ating de haina Lui, mă voiu tămădui».

29. Și îndată a secat izvorul sângelui ei. Și a simțit în tot trupul ei că s'a tămăduit de boală.

30. Isus a cunoscut îndată că o putere ieșise din El și, întorcându-Se spre mulțime, a zis: «Cine s'a atins de hainele Mele?»

31. Ucenicii i-au zis: «Vezi că mulțimea Te îmbulzește și mai zici: «Cine s'a atins de Mine?»

32. El se uita de jur împrejur să vadă pe cea care făcuse lucrul acesta.

33. Femeia, înfricoșată și tremurând, căci știa ce se petrecuse în ea, a venit și s'a aruncat la picioarele Lui și i-a spus tot adevărul.

34. Dar Isus i-a zis: «Fiică, credința ta te-a mântuit; du-te în pace și fii tămăduită de boala ta!»

35. Pe când vorbea El încă, iată că vin niște oameni dela fruntașul sinagogii, care-i spun: «Fiica ta a murit; pentru ce mai superi pe învățătorul?»

36. Dar Isus, fără să țină seamă de cuvintele acestea, a zis fruntașului sinagogii: «Nu te teme, crede numai!»

37. Și n'a îngăduit nimănui să-L însoțească, afară de Petru, Iacov și Ioan, fratele lui Iacov.

38. Au ajuns la casa fruntașului sinagogii. Acolo Isus a văzut zarvă și pe unii care plângeau și se tânguiau mult.

39. A intrat înăuntru și le-a zis: Pentru ce faceți atâta zarvă și pentru ce plângeți? Copila n'a murit, ci doarme».

40. Ei își băteau joc de El. Atunci, după ce i-a scos afară pe toți, a luat cu El pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei ce-L însoțiseră și a intrat acolo unde zăcea copila.

41. A apucat-o de mână și i-a zis: «Talita cumi», care, tâlmăcit, însemnează: «Fetițo, scoală-te, îți zic!»

42. Indată fetița s'a sculat și a început să umble, căci era de doisprezece ani. Ei au rămas încremeniți.

43. Isus le-a poruncit cu tărie să nu știe nimeni lucrul acesta și a zis să dea de mâncare fetiței.

Isus la Nazaret. Necredința locuitorilor.

6 1. Isus a plecat de acolo și S'a dus în patria Lui. Ucenicii Lui au mers după El.

2. Când a venit ziua sabatului, a început să învețe în sinagogă. Mulți, când îl auzeau, se mirau și ziceau: «De unde are El acestea? Ce fel de înțelepciune este aceasta, care i-a fost dată? Și cum se fac astfel de minuni prin mânile Lui?

3. Nu este acesta tâmplarul, feciorul Mariei, fratele lui Iacov, al lui Iose, al lui Iuda și al lui Simon? Și nu sunt surorile Lui aici

între noi?» Și găseau o pricină de poticnire în El.

4. Dar Isus le-a zis: «Un prooroc nu este disprețuit decât în patria lui, între rudele lui și în casa lui».

5. N'a putut să facă nicio minune acolo, ci doar Și-a pus mânile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat.

6. Și Se mira de necredința lor.

Trimiterea celor doisprezece.

Isus străbătea satele de primprejur și învăța pe popor.

7. Atunci a chemat la Sine pe cei doisprezece și a început să-i trimeată doi câte doi, dându-le putere asupra duhurilor necurate.

8. Le-a poruncit să nu ia nimic cu ei pe drum decât un toiag; să n'aibă nici pâne, nici traistă, nici bani de aramă la brâu;

9. să se încalțe cu sandale și să nu se îmbrace cu două haine.

10. Apoi le-a zis: «In orice casă veți intra, să rămâneți acolo până veți pleca din locul acela.

11. Și, dacă în vreun loc nu vă vor primi și nu vă vor asculta, să plecați de acolo și să scuturați îndată praful de sub picioarele voastre, ca mărturie pentru ei. Adevărat vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru pământul Sodomei și Gomorei decât pentru cetatea aceea».

12. Ucenicii au plecat și au propovăduit pocăința.

13. Scoteau mulți draci și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i vindecau.

Moartea lui Ioan Botezătorul.

14. Impăratul Irod a auzit vorbindu-se despre Isus, al cărui nume ajunsese vestit și a zis: «Ioan Botezătorul a înviat din morți și de aceea lucrează aceste puteri prin el».

15. Alții ziceau: «Este Ilie». Iar alții ziceau: «Este un prooroc ca unul din proroci».

16. Dar Irod, când a auzit lucrul acesta, zicea: «Ioan acela căruia i-am tăiat capul a înviat din morți».

17. Căci Irod însuși trimesese să prindă pe Ioan și-l legase în temniță, din pricina Irodiadei, nevasta fratelui său Filip, pentrucă o luase de nevastă.

18. Căci Ioan zicea lui Irod: «Nu-ți este îngăduit să ții pe nevasta fratelui tău».

19. Irodiada avea necaz pe Ioan și voia să-l omoare dar nu putea,

20. căci Irod se temea de Ioan, fiindcă îl știa om neprihănit și sfânt; îl ocrotea și, când îl auzeau, de multe ori sta în cumpănă, neștiind ce să facă și-l asculta cu plăcere.

21. Totuși a venit o zi cu bun prilej, când Irod își sărbătorea ziua nașterii și a dat un ospăț mai marilor săi, mai marilor oastei și fruntașilor Galileii.

22. Fata Irodiadei a intrat la ospăț, a jucat, și a plăcut lui Irod și oaspeților lui. Impăratul a zis fetei: «Cere-mi orice vrei și-ți voiu da».

23. Apoi a adăugat cu jurământ: «Orice-mi vei cere, îți voiu da, fie și jumătate din împărăția mea».

24. Fata a ieșit afară și a zis mamei sale: «Ce să cer?» Și mamă-sa i-a răspuns: «Capul lui Ioan Botezătorul».

25. Ea s'a grăbit să vină îndată la împărat și i-a făcut următoarea cerere: «Vreau să-mi dai îndată, într'o farfurie, capul lui Ioan Botezătorul».

26. Impăratul s'a întristat foarte mult, dar, din pricina jurămintelor sale și din pricina oaspeților, n'a vrut să zică nu.

27. A trimes îndată un ostaș de pază cu porunca de a aduce capul lui Ioan Botezătorul. Ostașul s'a dus și a tăiat capul lui Ioan în temniță,

28. l-a adus pe o farfurie, l-a dat fetei și fata l-a dat mamei sale.

29. Ucenicii lui Ioan, când au auzit acest lucru, au venit și i-au ridicat trupul și l-au pus într'un mormânt.

Inmulțirea pânilor.

30. Apostolii s'au adunat la Isus și i-au spus tot ce făcuseră și tot ce învățaseră pe oameni.

31. Isus le-a zis: «Veniți singuri la o parte, într'un loc pustiu, și odihniți-vă puțin». Căci erau mulți care veneau și se duceau, și ei n'aveau vreme nici să mănânce.

32. Au plecat dar cu corabia, ca să se ducă într'un loc pustiu, la o parte.

33. Oamenii i-au văzut plecând și i-au cunoscut; au alergat pe jos din toate cetățile și au venit înaintea lor, în locul în care se duceau ei.

34. Când a ieșit din corabie, Isus a văzut o mare mulțime și i s'a făcut milă de ei, pentrucă erau ca niște oi care n'aveau păstor; și a început să-i învețe multe lucruri.

35. Fiindcă ziua era pe sfârșite, ucenicii s'au apropiat de El și i-au zis: «Locul acesta este pustiu și ziua este pe sfârșite.

36. Dă-le drumul să se ducă în cătunele și satele de primprejur, ca să-și cumpere pâne, fiindcă n'au ce mânca».

37. «Dați-le voi să mănânce!» le-a răspuns Isus. Dar ei i-au zis: «Oare să ne ducem să cumpărăm pâni de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?»

38. Şi El i-a întrebat: «Câte pâni aveţi? Duceţi-vă de vedeţi!» S'au dus de au văzut câte pâni au şi au răspuns: «Cinci şi doi peşti».

39. Atunci le-a poruncit să-i aşeze pe toţi, cete, cete, pe iarbă verde.

40. Şi au şezut jos în cete de câte o sută şi de câte cincizeci.

41. El a luat cele cinci pâni şi cei doi peşti. Şi-a ridicat ochii spre cer şi a rostit binecuvântarea. Apoi a frânt pânile şi le-a dat ucenicilor, ca ei să le împartă mulţimii. Asemenea şi cei doi peşti: i-a împărţit la toţi.

42. Au mâncat toţi şi s'au săturat

43. şi au ridicat douăsprezece coşuri pline cu fărâmituri de pâne şi cu ce mai rămăsese din peşti.

44. Cei ce mâncaseră pânile erau cinci mii de bărbaţi.

Isus umblă pe mare.

45. Indată Isus a silit pe ucenicii Săi să intre în corabie şi să treacă înaintea Lui de cealaltă parte, spre Betsaida. In timpul acesta, El avea să dea drumul mulţimii.

46. După ce Şi-a luat rămas bun dela mulţime, S'a dus în munte, ca să Se roage.

47. Când s'a înserat, corabia era în mijlocul mării, iar Isus era singur pe ţărm.

48. A văzut pe ucenici că se necăjesc cu vâslirea, căci vântul le era împotrivă. Şi într'a patra strajă din noapte, a mers la ei, umblând pe mare şi voia să treacă pe lângă ei.

49. Când L-au văzut ei umblând pe mare, li s'a părut că este o nălucă şi au ţipat,

50. pentrucă toţi L-au văzut şi s'au spăimântat. Isus a vorbit îndată cu ei şi le-a zis: «Indrăsniţi, Eu sunt, nu vă temeţi!»

51. Apoi S'a suit la ei în corabie şi a stat vântul. Ei au rămas uimiţi şi înmărmuriţi,

52. căci nu înţeleseseră minunea cu pânile, fiindcă le era inima împietrită.

Vindecări la Ghenezaret.

53. După ce au trecut marea, au venit în ţinutul Ghenezaretului şi au tras la mal.

54. Când au ieşit din corabie, oamenii au cunoscut îndată pe Isus,

55. au alergat prin toate împrejurimile şi au început să aducă pe bolnavi în paturi, pretutindeni pe unde auzeau că era El.

56. Oriunde intra El, în sate, în cetăţi sau în cătune, puneau pe bolnavi pe pieţe şi-L rugau să le dea voie doar să se atingă de poalele hainei Lui. Şi toţi câţi se atingeau de El erau tămăduiţi.

Fariseii şi datina bătrânilor.

7 1. Fariseii şi câţiva cărturari, veniţi din Ierusalim, s'au adunat la Isus.

2. Ei au văzut pe unii din ucenicii Lui prânzind cu mânile necurate, adică nespălate.

3. Fariseii însă şi toţi Iudeii nu mănâncă fără să-şi spele cu mare băgare de seamă mânile, după datina bătrânilor.

4. Şi când se întorc din piaţă, nu mănâncă decât după ce s'au scăldat. Sunt multe alte obiceiuri pe care au apucat ei să le ţină, precum: spălarea paharelor, a ulcioarelor, a căldărilor şi a paturilor.

5. Şi fariseii şi cărturarii L-au întrebat: Pentru ce nu se ţin ucenicii Tăi de datina bătrânilor, ci prânzesc cu mânile nespălate?»

6. Isus le-a răspuns: «Făţarnicilor, bine a proorocit Isaia despre voi, după cum este scris: «Poporul acesta Mă cinsteşte cu buzele, dar inima lui este departe de Mine.

7. De geaba Mă cinstesc ei, dând învăţături, care nu sunt decât nişte porunci omeneşti».

8. Voi lăsaţi porunca lui Dumnezeu şi ţineţi datina aşezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor şi a paharelor şi faceţi multe alte lucruri de acestea».

9. El le-a mai zis: «Aţi desfiinţat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să ţineţi datina voastră.

10. Căci Moise a zis: «Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta»; şi: «Cine va grăi de rău pe tatăl său sau pe mama sa, să fie pedepsit cu moartea».

11. Voi, dimpotrivă, ziceţi: «Dacă un om va spune tatălui său sau mamei sale: «Ori cu ce te-aş putea ajuta, este «corban». adică dat lui Dumnezeu, face bine;

12. şi nu-l mai lăsaţi să facă nimic pentru tatăl său sau pentru mama sa.

13. Şi aşa, aţi desfiinţat cuvântul lui Dumnezeu prin datina voastră. Şi faceţi multe alte lucruri de felul acesta».

Ce spurcă pe om.

14. In urmă, a chemat din nou mulţimile la Sine şi le-a zis: «Ascultaţi-Mă toţi şi înţelegeţi!

15. Afară din om, nu este nimic care, intrând în el, să-l poată spurca; dar ce iese din om, aceea îl spurcă.

16. Dacă are cineva urechi de auzit, să audă».

17. După ce a intrat în casă, pe când era departe de mulţime, ucenicii Lui L-au întrebat despre pilda aceasta.

18. El le-a zis: «Şi voi sunteţi fără pricepere? Nu înţelegeţi că nimic din ce

intră în om de afară nu-l
poate spurca?
19. Fiindcă nu intră în
inima lui, ci în pântece, și
apoi este dat afară în ha-
sna. *Aceasta a zis* cură-
țind toate bucatele.
20. El le-a mai zis: «Ce
iese din om, aceea spurcă
pe om.
21. Căci dinăuntru, din
inima oamenilor, ies gân-
duri rele, preacurvii, curvii,
ucideri,
22. furturi, lăcomii, vi-
cleșuguri, înșelăciuni, fapte
de rușine, ochiu rău, hulă,
trufie, nebunie.
23. Toate aceste rele ies
dinăuntru și spurcă pe om».

Femeia cananeancă.

24. Isus a plecat de a-
colo și S'a dus în ținutul
Tirului și al Sidonului. A
intrat într'o casă și voia
să nu știe nimeni că este
acolo, dar n'a putut să ră-
mână ascuns.
25. Căci îndată, o femeie,
a cărei fetiță era stăpânită
de un duh necurat, a auzit
vorbindu-se despre El și a
venit și s'a aruncat la pi-
cioarele Lui.
26. Femeia aceasta era o
grecoaică, de obârșie si-
ro-feniciană. Ea îl ruga să
scoată pe dracul din fiica ei.
27. Isus i-a zis: «Lasă să
se sature mai întâi copiii,
căci nu este bine să iei
pânea copiilor și s'o a-
runci la câței».
28. «Da, Doamne», i-a
răspuns ea, «dar și câțeii
de sub masă mănâncă din
fărămiturile copiilor».
29. Atunci Isus i-a zis:
«Pentru vorba aceasta,
du-te! A ieșit dracul din
fiica ta».
30. Și când a intrat fe-
meia în casa ei, a găsit pe
copilă culcată în pat; și
ieșise dracul din ea.

Vindecarea unui surd-mut.

31. Isus a părăsit ținutul
Tirului și a venit iarăși,
prin Sidon, la marea Gali-
leii, trecând prin ținutul
Decapole.
32. I-au adus un surd
și mut și L-au rugat să-Și
pună mânile peste el.
33. El l-a luat la o parte
din mulțime, i-a pus de-
getele în urechi și a scui-
pat și i-a atins limba.
34. Apoi Și-a ridicat o-
chii spre cer, a suspinat și
a zis: «Efata», adică: «De-
schide-te!»
35. Îndată i s'au deschis
urechile, i s'a deslegat lim-
ba și a vorbit deslușit.
36. Isus le-a poruncit să
nu spună nimănui; dar cu
cât le poruncea mai mult,
cu atât îl vesteau mai mult.
37. Ei erau uimiți peste
măsură și ziceau: «Toate
le face bine; chiar și pe
surzi îi face să audă și
pe muți să vorbească».

A doua înmulțire a pânilor.

8 1. In zilele acelea, fiind-
că se strânsese din nou

o mare mulțime și n'avea ce
mânca, Isus a chemat pe
ucenicii Săi și le-a zis:
2. «Mi-e milă de mulți-
mea aceasta, căci iată că
de trei zile stau lângă Mine
și n'au ce mânca.
3. Dacă le voiu da dru-
mul acasă flămânzi, au să
leșine de foame pe drum,
fiindcă unii din ei au ve-
nit de departe.»
4. Ucenicii i-au răspuns:
«Cum ar putea cineva să
sature cu pâne pe oamenii
aceștia, aici, într'un loc pu-
stiu?»
5. «Câte pâni aveți?» i-a
întrebat Isus. «Șapte», i-au
răspuns ei.
6. Atunci a poruncit mul-
țimii să șadă pe pământ,
a luat cele șapte pâni și,
după ce a mulțumit lui
Dumnezeu, le-a frânt și
le-a dat ucenicilor Săi, ca
să le împartă; și ei le-au
împărțit mulțimii.
7. Mai aveau și câțiva
peștișori; și Isus, după ce
i-a binecuvântat, a porun-
cit să-i împartă și pe a-
ceia.
8. Au mâncat și s'au să-
turat; și au ridicat șapte
coșuri pline cu rămășițele
de fărămituri.
9. Erau aproape patru
mii de inși. În urmă Isus
le-a dat drumul.

Aluatul fariseilor.

10. Isus a intrat îndată
în corabie cu ucenicii Săi
și a venit în părțile Dal-
manutei.
11. Fariseii au venit deo-
dată și au început o ceartă
de vorbe cu Isus; și, ca
să-L pună la încercare, i-au
cerut un semn din cer.
12. Isus a suspinat adânc
în duhul Său și a zis: «Pen-
tru ce cere neamul acesta
un semn? Adevărat vă
spun că neamului acestuia
nu i se va da un semn»».
13. Apoi i-a lăsat și a in-
trat iarăși în corabie, ca să
treacă de cealaltă parte.
14. Ucenicii uitaseră să
ia pâni și n'aveau cu ei în
corabie decât o pâne.
15. Isus le dădea în grijă
și le zicea: «Luați seama;
să vă păziți de aluatul fa-
riseilor și de aluatul lui
Irod!»
16. Ucenicii se gândeau
și ziceau între ei: «Fiindcă
n'avem pâni».
17. Isus a înțeles lucrul
acesta și le-a zis: «Pentru
ce vă gândiți că n'aveți
pâni? Tot nu pricepeți și
tot nu înțelegeți? Aveți i-
nima împietrită?
18. Aveți ochi și nu ve-
deți? Aveți urechi și nu
auziți? Și nu vă aduceți
aminte?
19. Când am frânt cele
cinci pâni la cei cinci mii
de bărbați, câte coșuri pli-
ne cu fărămituri ați ridi-
cat?» «Douăsprezece», i-au
răspuns ei.
20. «Și când am frânt
cele șapte pâni la cei patru

..nii de bărbaţi, câte coşuri pline cu fărâmituri aţi ridicat?» «Şapte», i-au răspuns ei.
21. Şi El le-a zis: «Tot nu înţelegeţi?»

Vindecarea unui orb la Betsaida.

22. Au venit la Betsaida. Au adus la Isus un orb şi L-au rugat să Se atingă de el.
23. Isus a luat pe orb de mână şi l-a scos afară din sat; apoi i-a scuipat în ochi, Şi-a pus mânile peste el şi l-a întrebat: «Vezi ceva?»
24. El s'a uitat şi a zis: «Văd nişte oameni umblând, dar mi se par ca nişte copaci».
25. Isus i-a pus din nou mânile pe ochi, i-a spus să se uite ţintă; şi când s'a uitat, a fost tămăduit şi a văzut toate desluşit.
26. Atunci Isus l-a trimes acasă şi i-a zis: «Să nu intri în sat şi nici să nu spui cuiva în sat!»

Mărturisirea lui Petru.

27. Isus a plecat cu ucenicii Săi în satele Cesareii lui Filip. Pe drum le-a pus următoarea întrebare: «Cine zic oamenii că sunt Eu?»
28. Ei i-au răspuns: «Ioan Botezătorul»; alţii: «Ilie»; alţii: «Unul din prooroci».
29. «Dar voi», i-a întrebat El, «cine ziceţi că sunt Eu?» «Tu eşti Hristosul» i-a răspuns Petru.
30. Isus le-a poruncit cu tărie să nu spună nimănui lucrul acesta despre El.

Isus vesteşte patimile şi moartea Sa.

31. Atunci a început să-i învețe că Fiul Omului trebue să pătimească mult, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoţii cei mai de seamă şi de cărturari, să fie omorît şi după trei zile să învieze.
32. Le spunea lucrurile acestea pe faţă. Petru însă L-a luat de o parte şi a început să-L mustre.
33. Dar Isus S'a întors şi S'a uitat la ucenicii Săi, a mustrat pe Petru şi i-a zis: «Inapoia Mea, Satano! Fiindcă tu nu te gândeşti la lucrurile lui Dumnezeu, ci la lucrurile oamenilor.»
34. Apoi a chemat la El mulţimea împreună cu ucenicii Săi şi le-a zis: «Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuşi, să-şi ia crucea şi să Mă urmeze.
35. Căci oricine va voi să-şi scape vieaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde vieaţa din pricina Mea şi din pricina evangheliei, o va mântui.
36. Şi ce foloseşte unui om să câştige toată lumea, dacă îşi pierde sufletul?
37. Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?
38. Pentrucă de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, în acest neam preacurvar şi păcătos, Se va ruşina şi Fiul Omului când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinţii îngeri.»

9 1. El le-a mai zis: «Adevărat vă spun că sunt unii din cei ce stau aici care nu vor muri până nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu venind cu putere».

Schimbarea la faţă.

2. După şase zile, Isus a luat cu el pe Petru, pe Iacov şi pe Ioan şi i-a dus singuri de o parte, pe un munte înalt. Acolo S'a schimbat la faţă înaintea lor.
3. Hainele Lui s'au făcut strălucitoare şi foarte albe, de o albeaţă pe care niciun nălbitor de pe pământ n'o poate da.
4. Ilie li s'a arătat împreună cu Moise şi stau de vorbă cu Isus.
5. Petru a luat cuvântul şi a zis lui Isus: «Invăţătorule, este bine să fim aici; să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie».
6. Căci nu ştia ce să zică, atât de mare spaimă îi apucase.
7. A venit un nor şi i-a acoperit cu umbra sa; şi din nor s'a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu cel iubit; de El să ascultaţi!»
8. Indată ucenicii s'au uitat împrejur şi n'au mai văzut pe nimeni, decât pe Isus singur cu ei.
9. Pe când se coborau de pe munte, Isus le-a poruncit să nu spună nimănui ce au văzut până va învia Fiul Omului dintre cei morţi.
10. Ei au păstrat în ei lucrul acesta şi se întrebau între ei: ce să însemne a învia dintre cei morţi.
11. Ucenicii i-au pus următoarea întrebare: «Pentru ce zic cărturarii că trebue să vină întâi Ilie?»
12. El le-a răspuns: «Ilie va veni întâi şi va aşeza din nou toate, tot aşa după cum este scris despre Fiul Omului că trebue să pătimească mult şi să fie defăimat.
13. Dar Eu vă spun că Ilie a şi venit şi ei i-au făcut ce au vrut, după cum este scris despre el».

Vindecarea unui îndrăcit.

14. Când au ajuns la ucenici, au văzut o mare mulţime împrejurul lor şi pe cărturari întrebându-se cu ei.
15. De îndată ce a văzut mulţimea pe Isus, s'a mirat şi a alergat la El să i se închine.

16. El i-a întrebat: «Despre ce vă întrebaţi cu ei?»

17. Şi un om din mulţime i-a răspuns: «Învăţătorule, am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpânit de un duh mut.

18. Oriunde îl apucă, îl trânteşte la pământ. Copilul face spumă la gură, scrâşneşte din dinţi şi rămâne ţeapăn. M'am rugat de ucenicii Tăi să scoată duhul, şi n'au putut».

19. «O, neam necredincios!» le-a zis Isus. «Până când voiu fi cu voi? Până când vă voiu suferi? Aduceţi-l la Mine!»

20. L-au adus la El. Şi, cum a văzut copilul pe Isus, duhul l-a scuturat cu putere; copilul a căzut la pământ şi se svârcolea, făcând spumă la gură.

21. Isus a întrebat pe tatăl lui: «Câtă vreme este de când îi vine aşa?» «Din copilărie», a răspuns el.

22. «Şi de multe ori duhul l-a aruncat chiar în foc şi în apă, ca să-l omoare. Dar dacă poţi face ceva, fie-Ţi milă de noi şi ajută-ne!»

23. Isus a răspuns: «Dacă poţi crede. Toate sunt cu putinţă celui ce crede».

24. Îndată tatăl copilului a strigat cu lacrimi: «Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele!»

25. Când a văzut Isus că mulţimea vine în fuga mare spre El, a mustrat duhul necurat şi i-a zis: «Duh mut şi surd, îţi poruncesc să ieşi afară din copilul acesta şi să nu mai intri în el».

26. Şi duhul a ieşit, ţipând şi scuturându-l cu mare putere. Copilul a rămas ca mort, aşa că mulţi ziceau: «A murit».

27. Dar Isus l-a apucat de mână şi l-a ridicat. Şi el s'a sculat în picioare.

28. Când a intrat Isus în casă, ucenicii Lui L-au întrebat de o parte: «Noi de ce n'am putut să scoatem duhul acesta?»

29. «Acest soiu de draci», le-a zis El, «nu poate ieşi decât prin rugăciune şi post».

Isus vesteşte moartea şi învierea Sa.

30. Au plecat de acolo şi au trecut prin Galilea. Isus nu voia să ştie nimeni că trece.

31. Căci învăţa pe ucenicii Săi şi zicea: «Fiul Omului va fi dat în mânile oamenilor; ei îl vor omorî, şi a treia zi, după ce-L vor omorî, va învia».

32. Dar ucenicii nu înţelegeau cuvintele acestea şi se temeau să-L întrebe.

Cine este cel mai mare?

33. Apoi au venit la Capernaum. Când era în casă, Isus i-a întrebat: «Despre ce vorbeaţi unul cu altul pe drum?»

34. Dar ei tăceau, pen-

trucă pe drum se chibzuiseră între ei, cine să fie mai mare.

35. Atunci Isus a şezut jos, a chemat pe cei doisprezece şi le-a zis: «Dacă vrea cineva să fie cel dintâiu, trebue să fie cel mai de pe urmă din toţi şi slujitorul tuturor».

36. Şi a luat un copilaş si l-a aşezat în mijlocul lor; apoi l-a luat în braţe şi le-a zis:

37. «Oricine primeşte pe unul din aceşti copilaşi, în numele Meu, Mă primeşte pe Mine; şi oricine Mă primeşte pe Mine, nu Mă primeşte pe Mine, ci pe cel ce M'a trimes pe Mine».

Pricinile de păcătuire.

38. Ioan i-a zis: «Învăţătorule, noi am văzut pe un om scoţând draci în numele Tău şi l-am oprit, pentrucă nu venea după noi».

39. «Nu-l opriţi», a răspuns Isus, «căci nu este nimeni care să facă minuni în numele Meu şi să Mă poată vorbi de rău îndată după aceea.

40. Cine nu este împotriva noastră, este pentru noi.

41. Şi oricine vă va da de băut un pahar cu apă, în numele Meu, pentrucă sunteţi ucenici ai lui Hristos, adevărat vă spun că nu-şi va pierde răsplata.

42. Dar, dacă va face cineva să păcătuiască pe unul din aceşti micuţi care cred în Mine, ar fi mai bine pentru el să i se lege de gât o piatră de moară şi să fie aruncat în mare.

43. Dacă mâna ta te face să cazi în păcat, taie-o; este bine pentru tine să intri ciung în viaţă decât să ai două mâni şi să mergi în gheenă, în focul care nu se stinge,

44. unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.

45. Dacă piciorul tău te face să cazi în păcat, taie-l; este bine pentru tine să intri în viaţă şchiop decât să ai două picioare şi să fii aruncat în gheenă, în focul care nu se stinge,

46. unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.

47. Şi dacă ochiul tău te face să cazi în păcat, scoate-l; este bine pentru tine să intri în împărăţia lui Dumnezeu numai cu un ochiu decât să ai doi ochi şi să fii aruncat în focul gheenei,

48. unde viermele lor nu moare şi focul nu se stinge.

49. Pentrucă fiecare om va fi sărat cu foc şi orice jertfă va fi sărată cu sare.

50. Sarea este bună; dar dacă sarea îşi pierde puterea de a săra, cu ce-i veţi da înapoi puterea aceasta? Să aveţi sare în voi înşivă şi să trăiţi în pace unii cu alţii!»

Desfacerea căsătoriei.

10 1. Isus a plecat de acolo şi a venit în ţinutul Iudeii, dincolo de Iordan. Gloatele s'au adunat din nou la El şi, după obiceiul Său, a început iarăşi să-i învețe.

2. Au venit la El fariseii şi, ca să-L ispitească, L-au întrebat dacă este îngăduit unui bărbat să-şi lase nevasta.

3. El le-a răspuns: «Ce v'a poruncit Moise?»

4. «Moise», au zis ei, «a dat voie ca bărbatul să scrie o carte de despărţire şi s'o lase».

5. Isus le-a zis: «Din pricina împietririi inimii voastre v'a scris Moise porunca aceasta.

6. Dar, dela începutul lumii, Dumnezeu i-a făcut parte bărbătească şi parte femeiască.

7. De aceea va lăsa omul pe tatăl său şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa.

8. Şi cei doi vor fi un singur trup. Aşa că nu mai sunt doi, ci sunt un singur trup.

9. Deci, ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă».

10. In casă, ucenicii L-au întrebat iarăşi asupra celor de mai sus.

11. El le-a zis: «Oricine îşi lasă nevasta şi ia pe alta de nevastă, preacurveşte faţă de ea;

12. şi, dacă o nevastă îşi lasă bărbatul şi ia pe altul de bărbat, preacurveşte».

Copilaşii.

13. I-au adus nişte copilaşi, ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii au certat pe cei ce îi aduceau.

14. Când a văzut Isus acest lucru, S'a mâhnit adânc şi le-a zis: «Lăsaţi copilaşii să vină la Mine şi nu-i opriţi, căci împărăţia lui Dumnezeu este a celor ca ei.

15. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi împărăţia lui Dumnezeu ca un copilaş, cu niciun chip nu va intra în ea!»

16. Apoi i-a luat în braţe şi i-a binecuvântat punându-Şi mânile peste ei.

Tânărul bogat.

17. Tocmai când era gata să pornească la drum, a alergat la El un om, care a îngenunchiat înaintea Lui şi L-a întrebat: «Bunule învăţător, ce să fac, ca să moştenesc vieaţa veşnică?»

18. «Pentru ce Mă numeşti bun?» i-a zis Isus. «Nimeni nu este bun decât unul singur: Dumnezeu.

19. Cunoşti poruncile: «Să nu preacurveşti; să nu ucizi; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să nu înşeli; să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta».

20. El i-a răspuns: «Invăţătorule, toate acestea le-am păzit cu grijă din tinereţea mea».

21. Isus S'a uitat ţintă la el, l-a iubit şi i-a zis: «Iţi lipseşte un lucru: du-te de vinde tot ce ai, dă la săraci şi vei avea o comoară în cer: apoi vino şi urmează-Mă!»

22. Intristat de aceste cuvinte, el a plecat mâhnit de tot, căci avea multe avuţii.

23. Isus s'a uitat împrejur şi a zis ucenicilor Săi: «Cât de anevoie vor intra în împărăţia lui Dumnezeu cei ce au avuţii!»

24. Ucenicii au rămas uimiţi de cuvintele Lui. Isus a luat din nou cuvântul şi le-a zis: «Fiilor, cât de anevoie este pentru cei ce se încred în bogăţii să intre în împărăţia lui Dumnezeu!

25. Mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu».

26. Ucenicii au rămas şi mai uimiţi şi au zis unii către alţii: «Cine poate atunci să fie mântuit?»

27. Isus S'a uitat ţintă la ei şi le-a zis: «Lucrul acesta este cu neputinţă la oameni, dar nu la Dumnezeu; pentrucă toate sunt cu putinţă la Dumnezeu».

Moştenirea vieţii veşnice.

28. Petru a început să-i zică: «Iată că noi am lăsat totul şi Te-am urmat».

29. Isus a răspuns: «Adevărat vă spun că nu este nimeni care să fi lăsat casă, sau fraţi, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii, sau holde, pentru Mine şi pentru evanghelie

30. şi să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, fraţi, surori, mame, copii şi holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor vieaţa veşnică.

31. Mulţi din cei dintâi vor fi cei de pe urmă şi mulţi din cei de pe urmă vor fi cei dintâi.

Isus vesteşte moartea şi învierea Sa.

32. Ei erau pe drum şi se suiau la Ierusalim; şi Isus mergea înaintea lor. Ucenicii erau turburaţi şi mergeau îngroziţi după El. Isus a luat iarăşi la El pe cei doisprezece şi a început să le vorbească despre cele ce aveau să i se întâmple.

33. «Iată», a zis El, «ne suim la Ierusalim şi Fiul Omului va fi dat în mânile preoţilor celor mai de seamă şi cărturarilor. Ei Îl vor osândi la moarte şi-L

vor da în mânile Neamurilor,

34. care își vor bate joc de El, Il vor biciui, Il vor scuipa și-L vor omorî; dar după trei zile va învia».

Cererea fiilor lui Zebedei.

35. Fiii lui Zebedei, Iacov și Ioan, au venit la Isus și i-au zis: «Invățătorule, am vrea să ne faci ce-Ti vom cere».

36. El le-a zis: «Ce voiți să vă fac?»

37. «Dă-ne», i-au zis ei, «să ședem unul la dreapta Ta și altul la stânga Ta când vei fi îmbrăcat în slava Ta».

38. Isus le-a răspuns: «Nu știți ce cereți. Puteți voi să beți paharul pe care am să-l beau Eu sau să fiți botezați cu botezul cu care am să fiu botezat Eu?»

39. «Putem», au zis ei. Și Isus le-a răspuns: «Este adevărat că paharul pe care-l beau Eu îl veți bea și cu botezul cu care Mă botez Eu veți fi botezați;

40. dar a ședea la dreapta sau la stânga Mea nu atârnă de Mine să dau, ci se va da acelora pentru care s'a pregătit».

41. Cei zece, când au auzit lucrul acesta, au început să se mânie pe Iacov și pe Ioan.

42. Isus i-a chemat la El și le-a zis: «Stiți că cei priviți drept cârmuitori ai Neamurilor domnesc peste ele și mai marii lor le poruncesc cu stăpânire.

43. Dar între voi să nu fie așa, ci oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru;

44. și oricare va vrea să fie cel dintâiu între voi, să fie robul tuturor.

45. Căci Fiul Omului n'a venit să i Se slujească, ci El să slujească și să-Și dea vieața răscumpărare pentru mulți».

Orbul Bartimeu.

46. Au ajuns la Ierihon. Și pe când ieșea Isus din Ierihon cu ucenicii Săi și cu o mare mulțime de oameni, fiul lui Timeu, Bartimeu, un cerșetor orb, ședea jos lângă drum și cerșea.

47. El a auzit că trece Isus din Nazaret și a început să strige: «Isuse,Fiul lui David, ai milă de mine!»

48. Mulți îl certau să tacă, dar el și mai tare striga: «Fiul lui David, ai milă de mine!»

49. Isus S'a oprit și a zis: «Chemați-l!» Au chemat pe orb și i-au zis: «Indrăznește, scoală-te, căci te chiamă».

50. Orbul și-a aruncat haina, a sărit și a venit la Isus.

51. Isus a luat cuvântul și i-a zis: «Ce vrei să-ți fac?» «Rabuni», i-a răspuns orbul, «să capăt vederea».

52. Și Isus i-a zis: «Du-te! Credința ta te-a mântuit». Indată orbul și-a căpătat vederea și a mers pe drum după Isus.

Intrarea în Ierusalim.

11 1. Când s'au apropiat de Ierusalim și au fost lângă Betfaghe și Betania, în spre muntele Măslinilor, Isus a trimes pe doi din ucenicii Săi

2. și le-a zis: «Duceți-vă în satul dinaintea voastră; îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care n'a încălecat încă niciun om; deslegați-l și aduceți-Mi-l!

3. Dacă vă va întreba cineva: «Pentru ce faceți lucrul acesta?» să răspundeți: «Domnul are trebuință de el». Și îndată îl va trimete înapoi aici».

4. Ucenicii s'au dus, au găsit măgărușul legat afară lângă o ușă, la cotitura drumului și l-au deslegat.

5. Unii din cei ce stăteau acolo le-au zis: «Ce faceți? De ce deslegați măgărușul acesta?»

6. Ei au răspuns cum le poruncise Isus. Și i-au lăsat să plece.

7. Au adus măgărușul la Isus, și-au aruncat hainele pe el și Isus a încălecat pe el.

8. Mulți oameni își așterneau hainele pe drum, iar alții presărau ramuri, pe care le tăiaseră de pe câmp.

9. Cei ce mergeau înainte și cei ce veneau după Isus, strigau: «Osana! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!

10. Binecuvântată este împărăția care vine, împărăția părintelui nostru David! Osana în cerurile prea înalte!»

11. Isus a intrat în Ierusalim și S'a dus în templu. După ce S'a uitat la toate de jur împrejur, fiindcă era pe înserate, a plecat la Betania, cu cei doisprezece».

Smochinul blestemat.

12. A doua zi, după ce au ieșit din Betania, Isus a flămânzit.

13. A zărit de departe un smochin, care avea frunze, și a venit să vadă, poate va găsi ceva în el. S'a apropiat de smochin, dar n'a găsit decât frunze, căci nu era încă vremea smochinelor.

14. Atunci a luat cuvântul și a zis smochinului: «In veac nă nu mai mănânce nimeni rod din tine!» Și ucenicii au auzit aceste vorbe.

15. Au ajuns în Ierusalim și Isus a intrat în templu. A început să scoată afară pe cei ce vindeau și cumpărau în templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele celor ce vindeau porumbei.

16. Și nu lăsa pe nimeni să poarte vreun vas prin templu.

17. Și-i învăța și zicea: «Oare nu este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune pentru toate Neamurile?» Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari».

18. Preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au auzit cuvintele acestea, căutau cum să-L omoare, căci se temeau de El, pentrucă toată mulțimea era uimită de învățătura Lui.

19. Și când se însera, Isus ieșea afară din cetate.

Puterea credinței.

20. Dimineața, când treceau pe lângă smochin, ucenicii l-au văzut uscat din rădăcini.

21. Petru și-a adus aminte de cele petrecute și a zis lui Isus: «Învățătorule, uite că smochinul pe care l-ai blestemat s'a uscat».

22. Isus le-a răspuns: «Aveți credință în Dumnezeu!

23. Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: «Ridică-te și aruncă-te în mare» și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut.

24. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.

25. Și, când stați de vă rugați, să iertați orice aveți împotriva cuiva, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile voastre.

26. Dar dacă nu iertați, nici Tatăl vostru care este în ceruri nu vă va ierta greșelile voastre.

Puterea lui Isus.

27. S'au dus din nou în Ierusalim. Și, pe când Se plimba Isus prin templu, au venit la El preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii

28 și i-au zis: «Cu ce putere faci Tu aceste lucruri? Și cine Ți-a dat puterea aceasta, ca să le faci?»

29. Isus le-a răspuns: «Am să vă pun și Eu o întrebare; răspundeți-Mi la ea și apoi vă voiu spune și Eu cu ce putere fac aceste lucruri.

30. Botezul lui Ioan venea din cer ori dela oameni? Răspundeți-Mi!»

31. Ei însă vorbeau astfel între ei: «Dacă răspundem: «Din cer,» va zice: «De ce nu l-ați crezut?»

32. Și dacă vom răspunde: «Dela oameni»... se temeau de mulțime, căci toți socoteau că Ioan a fost în adevăr un prooroc.

33. Atunci au răspuns lui Isus: «Nu știm». Și Isus

le-a zis: «Nici eu n'am să vă spun cu ce putere fac aceste lucruri».

Pilda vierilor.

12 1. Isus a început pe urmă să le vorbească în pilde.

«Un om a sădit o vie, a împrejmuit-o cu un gard, a săpat un teasc în ea și a zidit un turn; apoi a arendat-o unor vieri și a plecat din țară.

2. La vremea roadelor, a trimes la vieri un rob, ca să ia dela ei din roadele viei.

3. Vierii au pus mâna pe el, l-au bătut și l-au trimes înapoi cu mânile goale.

4. A trimes iarăși la ei un alt rob; ei l-au rănit la cap și l-au batjocorit.

5. A mai trimes un altul; și l-au omorît și pe acela; apoi a trimes mulți alții, dintre care, pe unii i-au bătut, iar pe alții i-au omorît.

6. Mai avea unul singur, un fiu iubit; la urmă, l-a trimes și pe el la ei. «Vor primi cu cinste pe fiul meu», zicea el.

7. Dar vierii aceia au zis între ei: «Iată moștenitorul; veniți să-l omorîm și moștenirea va fi a noastră».

8. Și au pus mâna pe el, l-au omorît și l-au scos afară din vie.

9. Acum, ce va face stăpânul viei? Va veni, va nimici pe vierii aceia și via o va da altora.

10. Oare n'ați citit locul acesta din Scriptură: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului;

11. dela Domnul a fost aceasta și este minunată în ochii noștri»?

12. Ei căutau să-L prindă, dar se temeau de mulțime. Pricepuseră că împotriva lor spusese Isus pilda aceasta. Și L-au lăsat și au plecat.

Birul Cesarului.

13. Apoi au trimes la Isus pe unul din farisei și din irodiani, ca să-L prindă cu vorba.

14. Aceștia au venit și i-au zis: «Învățătorule, știm că spui adevărul și nu-Ți pasă de nimeni, căci nu cauți la fața oamenilor și înveți pe oameni calea lui Dumnezeu după adevăr. Se cade să plătim bir Cesarului sau nu?

15. Să plătim sau să nu plătim?» Isus le-a cunoscut fățărnicia și le-a răspuns: «Pentru ce Mă ispitiți? Aduceți-Mi un ban, ca să-l văd».

16. I-au adus un ban și Isus i-a întrebat: «Chipul acesta și slovele scrise pe el ale cui sunt?» «Ale Cesarului», i-au răspuns ei.

17. Atunci Isus le-a zis: «Dați dar Cesarului ce este al Cesarului, și lui Dumne-

zeu, ce este al lui Dumnezeu!» Şi se mirau foarte mult de El.

Despre înviere.

18. Saducheii, care zic că nu este înviere, au venit la Isus şi i-au pus următoarea întrebare:

19. «Invăţătorule, iată ce ne-a scris Moise: «Dacă moare fratele cuiva şi-i rămâne nevasta fără să aibă copii, fratele aceluia să ia pe nevasta lui şi să ridice urmaşi fratelui său.

20. Erau dar şapte fraţi. Cel dintâiu s'a însurat şi a murit fără să lase urmaşi.

21. Al doilea a luat de nevastă pe văduvă şi a murit fără să lase urmaşi. Tot aşa şi al treilea.

22. Şi niciunul din cei şapte n'a lăsat urmaşi. După ei toţi, a murit şi femeia.

23. La înviere, nevasta căruia dintre ei va fi ea? Căci toţi şapte au avut-o de nevastă».

24. Isus le-a răspuns: «Oare nu vă rătăciţi voi, din pricină că nu pricepeţi nici Scripturile nici puterea lui Dumnezeu?

25. Căci atunci când vor învia din morţi, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita ci vor fi ca îngerii în ceruri.

26. In ce priveşte învierea morţilor, oare n'aţi citit în cartea lui Moise, în locul unde se vorbeşte despre «rug», ce i-a spus Dumnezeu când a zis: «Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac şi Dumnezeul lui Iacov»?

27. El nu este Dumnezeul morţilor, ci al viilor. Tare vă mai rătăciţi!»

Cea mai mare poruncă.

28. Unul din cărturari, care-i auzise vorbind, fiindcă ştia că Isus răspunsese bine saducheilor, a venit la El şi L-a întrebat: «Care este cea dintâi dintre toate poruncile?»

29. Isus i-a răspuns: «Cea dintâi este aceasta: «Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, Domnul este unul singur»;

30. şi: «Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta»; iată porunca dintâi.

31. Iar a doua este aceasta: «Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi». Nu este altă poruncă mai mare decât acestea».

32. Cărturarul i-a zis: «Bine, învăţătorule! Adevărat ai zis că Dumnezeu este unul singur şi nu este altul afară de El

33. şi a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul şi cu toată puterea şi a iubi pe aproapele ca pe sine însuşi este mai mult decât toate arderile de tot şi decât toate jertfele».

34. Isus a văzut că a răspuns cu pricepere şi i-a zis: «Tu nu eşti departe de împărăţia lui Dumnezeu». Şi nimeni nu îndrăsnea să-i mai pună întrebări.

Al cui fiu este Hristosul?

35. Pe când învăţa în templu, Isus a zis: «Cum zic cărturarii că Hristosul este fiul lui David?

36. Insuşi David, fiind însuflat de Duhul Sfânt, a zis:

«Domnul a zis Domnului meu: «Şezi la dreapta Mea până voiu pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale».

37. Deci chiar David îl numeşte «Domn»; atunci cum este El fiul lui?» Şi gloata cea mare îl asculta cu bucurie.

Mustrarea cărturarilor.

38. In învăţătura pe care le-o dădea, Isus le zicea: «Păziţi-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi şi să le facă lumea plecăciuni prin pieţe.

39. Ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi şi după locurile dintâi la ospeţe;

40. casele văduvelor le mănâncă şi fac rugăciuni lungi de ochii lumii. O mai mare osândă va veni peste ei».

Văduva săracă.

41. Isus şedea jos în faţa cutiei pentru daruri şi se uita cum arunca mulţimea bani în cutia pentru daruri. Mulţi bogaţi aruncau mult.

42. A venit şi o văduvă săracă şi a aruncat două leptale care fac un codrant.

43. Atunci Isus a chemat pe ucenicii Săi şi le-a zis: «Adevărat vă spun că aceastā văduvă săracă a dat mai mult decât toţi cei ce au aruncat în cutia pentru daruri;

44 căci toţi ceilalţi au aruncat din prisosul lor, dar ea, din sărăcia ei, a aruncat tot ce avea, tot ce-i mai rămăsese, ca să trăiască».

Dărâmarea Ierusalimului şi venirea Fiului Omului.

13 1. Când a ieşit Isus din templu, unul din ucenicii Lui i-a zis: «Invăţătorule, uită-Te ce pietre şi ce clădiri!»

2. Isus i-a răspuns: «Vezi tu aceste clădiri mari? Nu va rămânea aici piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată».

3. Apoi a şezut pe muntele Măslinilor, în faţa templului. Şi Petru, Iacov, Ioan şi Andrei, L-au întrebat de o parte:

4. «Spune-ne: când se vor întâmpla acestea şi care va fi semnul când se vor

împlini toate acestea?»
5. Isus a început atunci să le spună: «Băgaţi de seamă: să nu vă înşele cineva!
6. Fiindcă vor veni mulţi în numele Meu şi vor zice: «Eu sunt Hristosul». Şi vor înşela pe mulţi.
7. Când veţi auzi despre războaie şi veşti de războaie, să nu vă spăimântaţi, căci acestea trebue să se întâmple. Dar încă nu va fi sfârşitul.
8. Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete şi turburări. Acestea vor fi începutul durerilor.
9. Luaţi seama la voi înşivă. Au să vă dea pe mâna sinedriilor şi veţi fi bătuţi în sinagogi; din pricina Mea veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraţilor, ca să le slujiţi de mărturie.
10. Mai întâi trebue ca evanghelia să fie propovăduită tuturor Neamurilor.
11. Când vă vor duce să vă dea în mânile lor, să nu vă îngrijoraţi mai dinainte cu privire la cele ce veţi vorbi, ci să vorbiţi ce vi se va da în ceasul acela, căci nu voi veţi vorbi, ci Duhul Sfânt.
12. Fratele va da la moarte pe frate-său şi tatăl pe copilul său; copiii se vor scula împotriva părinţilor lor şi-i vor omorî.
13. Veţi fi urîţi de toţi pentru numele Meu; dar cine va răbda până la sfârşit, va fi mântuit.

Indemn la veghere.

14. Când veţi vedea «urîciunea pustiirii» stând unde nu trebue — (cine citeşte să înţeleagă) — atunci cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munţi.
15. Cine va fi pe acoperişul casei, să nu se coboare şi să nu intre în casă, ca să-şi ia ceva din ea.
16. Şi cine va fi la câmp, să nu se întoarcă înapoi, ca să-şi ia haina.
17. Vai de femeile care vor fi însărcinate şi de cele care vor da ţâţă în zilele acelea!
18. Rugaţi-vă ca acestea să nu fie iarna.
19. Pentrucă în zilele acelea va fi un necaz aşa de mare, cum n'a fost dela începutul lumii, pe care a făcut-o Dumnezeu, până azi şi cum nici nu va mai fi vreodată.
20. Şi dacă n'ar fi scurtat Domnul zilele acelea, nimeni n'ar scăpa; dar le-a scurtat din pricina celor aleşi.
21. Dacă vă va zice cineva atunci: «Iată, aici este Hristosul!» sau: «Iată-L acolo», să nu-l credeţi.

22. Căci se vor scula Hristoşi mincinoşi şi prooroci mincinoşi. Ei vor face semne şi minuni, ca să înşele, dacă este cu putinţă, şi pe cei aleşi.
23. Păziţi-vă! Iată că vi le-am spus toate dinainte.
24. Dar, în zilele acelea, după necazul acesta, soarele se va întuneca, luna nu-şi va mai da lumina ei,
25. stelele vor cădea din cer şi puterile care sunt în ceruri vor fi clătinate.
26. Atunci se va vedea Fiul Omului venind pe nori cu mare putere şi cu slavă.
27. Atunci va trimete pe îngerii Săi şi va aduna pe cei aleşi din cele patru vânturi, dela marginea pământului până la marginea cerului.
28. Luaţi învăţătură dela smochin, prin pilda lui: când mlădiţa lui se face fragedă şi înfrunzeşte, ştiţi că vara este aproape.
29. Tot aşa: când veţi vedea acestea împlinindu-se, să ştiţi că Fiul Omului este aproape, este chiar la uşi.
30. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până nu se vor împlini toate acestea.
31. Cerul şi pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.
32. Cât despre ziua aceea sau ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri nici Fiul, ci numai Tatăl.
33. Luaţi seama: Veghiaţi şi rugaţi-vă, căci nu ştiţi când va veni vremea aceea.
34. Se va întâmpla ca şi cu un om plecat într'altă ţară, care îşi lasă casa, dă robilor săi putere, arată fiecăruia care este datoria lui şi porunceşte portarului să vegheze.
35. Veghiaţi dar, pentrucă nu ştiţi când va veni stăpânul casei: sau seara sau la miezul nopţii sau la cântarea cocoşilor sau dimineaţa,
36. ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind.
37. Ce vă zic vouă, zic tuturor: Veghiaţi!

Sfatul împotriva lui Isus.

14 1. După două zile, erau Paştile şi Azimile. Preoţii cei mai de seamă şi cărturarii căutau cum să prindă pe Isus cu vicleşug şi să-L omoare.
2. Căci ziceau: «Nu în timpul sărbătorii, ca să nu se facă turburare în popor.

Mirul turnat pe capul lui Isus.

3. Pe când şedea Isus la masă, în Betania, în casa lui Simon leprosul, a venit o femeie, care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump; şi, după ce a spart vasul, a

turnat mirul pe capul lui Isus.

4. Unora dintre ei le-a fost necaz și ziceau: «Ce rost are risipa aceasta de mir?

5. Mirul acesta s'ar fi putut vinde cu mai mult de trei sute de dinari și să se dea săracilor». Și murmurau împotriva ei.

6. Dar Isus le-a zis: «Lăsați-o în pace; de ce-i faceți supărare? Ea a făcut un lucru frumos față de Mine.

7. Căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi și le puteți face bine oricând voiți, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna.

8. Ea a făcut ce a putut: Mi-a uns trupul mai dinainte pentru îngropare.

9. Adevărat vă spun că, oriunde va fi propovăduită evanghelia a c e a s t a, în toată lumea, se va istorisi și ce a făcut femeia aceasta spre amintirea ei».

10. Iuda Iscarioteanul, unul din cei doisprezece, s'a dus la preoții cei mai de seamă, ca să le vândă pe Isus.

11. Când au auzit ei lucrul acesta, s'au bucurat și i-au făgăduit bani. Și Iuda căuta un prilej nimerit, ca să-L dea în mânile lor.

Sărbătorirea Paștilor.

12. In ziua ditâi a Azimilor, când jertfeau Paștile, ucenicii lui Isus i-au zis: «Unde voiești să ne ducem să-Ți pregătim, ca să mănânci Paștile?»

13. El a trimes pe doi din ucenicii Săi și le-a zis: «Duceți-vă în cetate; acolo aveți să întâlniți un om ducând un ulcior cu apă; mergeți după el.

14. Unde va intra el, spuneți stăpânului casei: «Invățătorul zice: «Unde este odaia pentru oaspeți, în care să mănânc Paștile cu ucenicii Mei?»

15. Și are să vă arate o odaie mare de sus, așternută gata; acolo să pregătiți pentru noi».

16. Ucenicii au plecat, au ajuns în cetate și au găsit așa cum le spusese El; și au pregătit Paștile.

17. Seara, Isus a venit cu cei doisprezece.

18. Pe când ședeau la masă și mâncau, Isus a zis: «Adevărat vă spun că unul din voi, care mănâncă cu Mine, Mă va vinde».

19. Ei au început să se întristeze și să-i zică unul după altul: «Nu cumva sunt eu?»

20. «Este unul din cei doisprezece», le-a răspuns El, «și anume: cel ce întinge cu Mine, în blid.

21. Negreșit Fiul Omului Se duce, după cum este scris despre El. Dar vai de omul acela prin care este vândut Fiul Omului! Mai bine ar fi fost pentru el să nu se fi născut».

Cina Domnului.

22. Pe când mâncau, Isus a luat o pâne și, după ce a binecuvântat, a frânt-o și le-a dat, zicând: «Luați, m â n c a ț i; aceasta este trupul Meu».

23. Apoi a luat paharul și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat și au băut toți din el.

24. Și le-a zis: «Acesta este sângele Meu, al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți.

25. Adevărat vă spun că de acum încolo nu voiu mai bea din rodul viței până în ziua când îl voiu bea nou în împărăția lui Dumnezeu».

Inștiințarea lui Petru.

26. După ce au cântat cântările de laudă, au ieșit în muntele Măslinilor.

27. Isus le-a zis: «In noaptea aceasta, toți veți avea un prilej de poticnire, pentrucă este scris: «Voiu bate păstorul și oile vor fi risipite».

28. Dar, după ce voiu învia, voiu merge înaintea voastră în Galilea».

29. Petru i-a zis: «Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voiu avea».

30. Și Isus i-a zis: «Adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte de a cânta cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori».

31. Dar Petru i-a zis cu mai multă tărie: «Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu tine, tot nu mă voiu lepăda de Tine». Și toți ceilalți au spus la fel.

Ghetsimani.

32. S'au dus apoi într'un loc îngrădit, numit Ghetsimani. Și Isus a zis ucenicilor Săi: «Ședeți aici până Mă voiu ruga!»

33. A luat cu El pe Petru, pe Iacov și pe Ioan și a început să Se întristeze și să Se turbure adânc.

34. El le-a zis: «Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte: rămâneți aici și veghiați!»

35. Apoi a mers puțin mai înainte, S'a aruncat la pământ și Se ruga ca, dacă este cu putință, să treacă dela El ceasul acela.

36. El zicea: «A v a, Tată, Ție toate lucrurile Iți sunt cu putință; depărtează dela Mine paharul acesta! Totuși, facă-se nu ce voiesc Eu, ci ce voiești Tu».

37. Și a venit la ucenici, pe care i-a găsit dormind; și a zis lui Petru: «Simone, tu dormi? Un ceas n'ai fost în stare să veghezi?

38. Veghiați și rugați-vă,

ca să nu cădeţi în ispită! Duhul este plin de râvnă, dar trupul este neputincios».

39. S'a dus iarăşi şi S'a rugat, zicând aceleaşi cuvinte.

40. Apoi S'a întors din nou şi i-a găsit dormind, pentrucă li se îngreuiaseră ochii de somn. Ei nu ştiau ce să-i răspundă.

41. In sfârşit, a venit a treia oară şi le-a zis: «Dormiţi de acum şi odihniţi-vă! Destul. A venit ceasul. Iată că Fiul Omului este dat în mânile păcătoşilor.

42. Sculaţi-vă; haidem să mergem! Iată că se apropie vânzătorul».

Prinderea lui Isus.

43. Şi îndată, pe când vorbea El încă, a venit Iuda, unul din cei doisprezece, şi împreună cu el a venit o mulţime de oameni cu săbii şi cu ciomege, trimeşi de preoţii cei mai de seamă, de cărturari şi de bătrâni.

44. Vânzătorul le dăduse semnul acesta: «Pe care-L voiu săruta, acela este; să-L prindeţi şi să-L duceţi sub pază».

45. Când a venit Iuda, s'a apropiat îndată de Isus şi i-a zis: «Invăţătorule!» Şi L-a sărutat.

46. Atunci oamenii aceia au pus mâna pe Isus şi L-au prins.

47. Unul din cei ce stăteau lângă El, a scos sabia, a lovit pe robul marelui preot şi i-a tăiat urechea.

48. Isus a luat cuvântul şi le-a zis: «Aţi ieşit ca după un tâlhar, cu săbii şi cu ciomege, ca să Mă prindeţi.

49. In toate zilele am fost la voi şi învăţam pe oameni în templu, şi nu M'aţi prins. Dar toate acestea s'au întâmplat, ca să se împlinească Scripturile».

50. Atunci toţi ucenicii L-au părăsit şi au fugit.

51. După El mergea un tânăr, care n'avea pe trup decât o învelitoare de pânză de in. Au pus mâna pe el,

52. dar el şi-a lăsat învelitoarea şi a fugit în pielea goală.

Isus osândit de sinedriu.

53. Pe Isus L-au dus la marele preot, unde s'au adunat toţi preoţii cei mai de seamă, bătrânii şi cărturarii.

54. Petru L-a urmat de departe, până în curtea marelui preot, a şezut jos împreună cu aprozii şi se încălzea la para focului.

55. Preoţii cei mai de seamă şi tot sinedriul căutau vreo mărturie împotriva lui Isus, ca să-L omoare, dar nu găseau niciuna.

56. Căci mulţi făceau mărturisiri mincinoase împotriva Lui, dar mărturisirile lor nu se potriveau.

57. Unii s'au sculat şi au făcut o mărturisire mincinoasă împotriva Lui şi au zis:

58. «Noi L-am auzit zicând: «Eu voiu dărâma templul acesta, făcut de mâni şi în trei zile voiu zidi un altul, care nu va fi făcut de mâni».

59. Nici chiar în privinţa aceasta nu se potrivea mărturisirea lor.

60. Atunci marele preot s'a sculat în picioare, în mijlocul adunării, a întrebat pe Isus şi i-a zis: «Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc aceştia împotriva Ta?»

61. Dar Isus tăcea şi nu răspundea nimic. Marele preot L-a întrebat iarăşi şi i-a zis: «Eşti Tu, Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat?»

62. «Da, sunt», i-a răspuns Isus, «şi veţi vedea pe Fiul Omului şezând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului».

63. Atunci marele preot şi-a rupt hainele şi a zis: «Ce nevoie mai avem de martori?

64. Aţi auzit hula. Ce vi se pare?» Toţi L-au osândit să fie pedepsit cu moartea.

65. Şi unii au început să-L scuipe, să-i acopere faţa, să-L bată cu pumnii şi să-i zică: «Prooroceşte!» Iar aprozii L-au primit în palme.

Tăgăduirea lui Petru.

66. Pe când stătea Petru jos în curte, a venit una din slujnicile marelui preot.

67. Când a văzut pe Petru încălzindu-se, s'a uitat ţintă la el şi i-a zis: «Şi tu erai cu Isus din Nazaret».

68. El s'a lepădat şi a zis: «Nu ştiu nici nu înţeleg ce vrei să zici». Apoi a ieşit în pridvor. Şi a cântat cocoşul.

69. Când l-a văzut slujnica, a început iarăşi să spună celor ce stăteau acolo: «Acesta este unul dintre oamenii aceia».

70. Şi el s'a lepădat din nou. După puţină vreme, cei ce stăteau acolo au zis iarăşi lui Petru: «Nu mai încape îndoială că eşti unul din oamenii aceia, căci eşti Galilean şi graiul tău seamănă cu al lor».

71. Atunci el a început să se blesteme şi să se jure: «Nu cunosc pe omul acesta despre care vorbiţi».

72. Indată a cântat cocoşul a doua oară. Şi Petru şi-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Isus: «Inainte de a cânta cocoşul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori». Şi gândindu-se la acest lucru, a început să plângă.

Isus înaintea lui Pilat.

15 1. Dimineaţa, preoţii cei mai de seamă au făcut îndată sfat cu bătrâ-

nii, cărturarii și tot sinedriul. După ce au legat pe Isus, L-au dus și L-au dat în mânile lui Pilat.
2. Pilat L-a întrebat: «Ești Tu împăratul Iudeilor?» «Da, sunt», i-a răspuns Isus.
3. Preoții cei mai de seamă îl învinuau de multe.
4. Pilat L-a întrebat din nou: «Nu răspunzi nimic? Uite de câte Te învinuesc ei!»
5. Isus n'a mai dat niciun răspuns, lucru care a mirat pe Pilat.

Hotărîrea de moarte întărită.

6. La fiecare sărbătoare a Paștilor, Pilat le libera un întemnițat, pe care-l cereau ei.
7. In temniță, era unul numit Baraba, închis împreună cu tovarășii lui, din pricina unui omor, pe care-l săvârșiseră într'o răscoală.
8. Mulțimea s'a suit și a început să ceară lui Pilat ce avea obiceiu să le facă totdeauna.
9. Pilat le-a răspuns: «Voiți să vă liberez pe împăratul Iudeilor?»
10. Căci pricepuse că preoții cei mai de seamă din pismă îl dăduseră în mâna lui.
11. Dar preoții cei mai de seamă au ațâțat mulțimea să ceară lui Pilat să le libereze mai bine pe Baraba.
12. Pilat din nou le-a zis: «Dar ce voiți să fac cu acela pe care-L numiți împăratul Iudeilor?»
13. Ei au strigat din nou: «Răstignește-L!»
14. «Dar ce rău a făcut?» le-a zis Pilat. Insă ei au început să strige și mai tare: «Răstignește-L!»
15. Pilat a vrut să facă pe placul mulțimii și le-a liberat pe Baraba, iar pe Isus, după ce a pus să-L bată cu biciul, L-a dat să fie răstignit.
16. Ostașii au adus pe Isus în curte, adică în palat și au adunat toată ceata ostașilor.
17. L-au îmbrăcat într'o haină de purpură, au împletit o cunună de spini și i-au pus-o pe cap.
18. Apoi au început să-i ureze și să zică: «Plecăciune, împăratul Iudeilor!»
19. Și-L loveau în cap cu o trestie, îl scuipau, îngenunchiau și i Se închinau.
20. După ce și-au bătut astfel joc de El, L-au desbrăcat de haina de purpură, L-au îmbrăcat în hainele Lui și L-au dus să-L răstignească.

Răstignirea.

21. Au silit să ducă crucea lui Isus pe un trecător, care se întorcea dela câmp, numit Simon din Cirena, tatăl lui Alexandru și al lui Ruf.

22. Și au adus pe Isus la locul numit Golgota, care, tâlmăcit, înseamnă: «Locul Căpățânii».
23. I-au dat să bea vin amestecat cu smirnă, dar El nu l-a luat.
24. După ce L-au răstignit, i-au împărțit hainele între ei, trăgând la sorți, ca să știe ce să ia fiecare.
25. Când L-au răstignit, era ceasul al treilea.
26. Deasupra Lui era scrisă vina Lui: «împăratul Iudeilor».
27. Impreună cu El au răstignit doi tâlhari: unul la dreapta și altul la stânga Lui.
28. Astfel s'a împlinit Scriptura, care zice: «A fost pus în numărul celor fărădelege».

Batjocurile trecătorilor.

29. Trecătorii își băteau joc de El, dădeau din cap și ziceau: «Ua! Tu, care strici templul și-l zidești în trei zile,
30. mântuește-Te pe Tine însuți și coboară-te de pe cruce!»
31. Tot astfel și preoții cei mai de seamă, împreună cu cărturarii, își băteau joc de El, între ei și ziceau: «Pe alții i-a mântuit și pe Sine nu Se poate mântui.
32. Hristosul, împăratul lui Israel, să Se coboare acum de pe cruce, ca să vedem și să credem!» Cei răstigniți împreună cu El, de asemenea își băteau joc de El.

Moartea lui Isus.

33. La ceasul al șaselea, s'a făcut întunerec peste toată țara până la ceasul al nouălea.
34. Și în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: «Eloi, Eloi, lama sabactani», care, tâlmăcit, înseamnă: «Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit?»
35. Unii din cei ce stăteau acolo, când L-au auzit, ziceau: «Iată, chiamă pe Ilie»
36. Și unul din ei a alergat și a umplut un burete cu oțet, l-a pus într'o trestie și i-a dat să bea, zicând: «Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L coboare de pe cruce!»
37. Dar Isus a scos un strigăt tare și Și-a dat duhul.
38. Perdeaua dinăuntrul templului s'a rupt în două, de sus până jos.
39. Sutașul, care sta în fața lui Isus, când a văzut că Și-a dat astfel duhul, a zis: «Cu adevărat, omul acesta era fiul lui Dumnezeu!»
40. Acolo erau și niște femei, care priveau de departe. Printre ele erau Maria Magdalina, Maria ma-

ma lui Iacov cel mic și a
lui Iose, și Salome,
41. care, pe când era El
în Galilea, mergeau după
El și-i slujeau; și multe alte
femei, care se suiseră împreună cu El în Ierusalim.

Ingroparea lui Isus.

42. Când s'a înserat —
fiindcă era ziua pregătirii,
adică ziua dinaintea sabatului, —
43. a venit Iosif din Arimatea, un sfetnic cu vază
al sinedriului, care și el aștepta împărăția lui Dumnezeu. El a îndrăsnit să se
ducă la Pilat, ca să ceară
trupul lui Isus.
44. Pilat s'a mirat că murise așa de curând; a chemat pe sutaș și l-a întrebat
dacă a murit de mult.
45. După ce s'a încredințat dela sutaș că a murit,
a dăruit lui Iosif trupul.
46. Și Iosif a cumpărat
pânză de in, a dat jos pe
Isus de pe cruce, L-a înfășurat în pânza de in și
L-a pus într'un mormânt
săpat în stâncă. Apoi a
prăvălit o piatră la ușa
mormântului.
47. Maria Magdalina și
Maria, mama lui Iose, se
uitau unde-L puneau.

Invierea lui Isus.

16 1. După ce a trecut
ziua sabatului, Maria
Magdalina, Maria, mama
lui Iacov, și Salome au
cumpărat miresme, ca să
se ducă să ungă trupul lui
Isus.
2. In ziua dintâi a săptămânii, s'au dus la mormânt
dis-de-dimineață, pe când
răsărea soarele.
3. Femeile ziceau una către alta: «Cine ne va prăvăli piatra dela ușa mormântului?»
4. Și când și-au ridicat
ochii, au văzut că piatra,
care era foarte mare, fusese prăvălită.
5. Au intrat în mormânt,
au văzut pe un tânăr șezând la dreapta, îmbrăcat
într'un veșmânt alb și s'au
spăimântat.
6. El le-a zis: «Nu vă
spăimântați! Căutați pe
Isus din Nazaret, care a
fost răstignit. A înviat, nu
este aici; iată locul unde
îl puseseră.
7. Dar duceți-vă de spuneți ucenicilor Lui și lui
Petru că va merge înaintea voastră în Galilea; acolo îl veți vedea, cum v'a
spus».
8. Ele au ieșit afară din
mormânt și au luat-o la
fugă, pentrucă erau cuprinse de cutremur și de
spaimă. Și n'au spus nimănui nimic, căci se temeau.

Arătările lui Isus după înviere.

9. Isus, după ce a înviat,
în dimineața zilei dintâi a
săptămânii, S'a arătat mai
întâi Mariei Magdalinei,

din care scosese șapte
draci.
10. Ea s'a dus și a dat de
știre celor ce fuseseră împreună cu El, care plângeau și se tânguiau.
11. Când au auzit ei că
este viu și că a fost văzut
de ea, n'au crezut-o.
12. După aceea, S'a arătat, într'alt chip, la doi dintre ei, pe drum, când se
duceau la țară.
13. Aceștia s'au dus și
au spus celorlalți, dar nici
pe ei nu i-au crezut.
14. In sfârșit, S'a arătat
celor unsprezece, când ședeau la masă și i-a mustrat pentru necredința și
împietrirea inimii lor, pentrucă nu crezuseră pe cei
ce-L văzuseră înviat.

Trimeterea celor unsprezece.

15. Apoi le-a zis: «Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți evanghelia la
orice făptură!
16. Cine va crede și va
fi botezat, va fi mântuit;
dar cine nu va crede, va
fi osândit.
17. Iată semnele care vor
însoți pe cei ce vor crede:
în numele Meu vor scoate
draci; vor vorbi în limbi
noi;
18. vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de
moarte, nu-i va vătăma;
își vor pune mânile peste
bolnavi și bolnavii se vor
însănătoși».
19. Domnul Isus, după
ce a vorbit cu ei, S'a înălțat la cer și a șezut la
dreapta lui Dumnezeu.
20. Iar ei au plecat și au
propovăduit pretutindeni.
Domnul lucra împreună cu
ei și întărea cuvântul prin
semnele care-l însoțeau.
Amin.

EVANGHELIA DUPĂ LUCA

Cuvânt înainte.

1 1. Deoarece mulți s'au
apucat să alcătuiască o
istorisire despre lucrurile
care s'au petrecut printre
noi,
2. după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut
cu ochii lor dela început
și au ajuns slujitori ai cuvântului,
3. am găsit și eu cu cale,
prea alesule Teofil, după
ce am făcut cercetări cu
de-a-măruntul asupra tuturor acestor lucruri dela
obârșia lor, să ți le scriu
în șir, unele după altele,
4. ca să cunoști astfel temeinicia învățăturilor pe
care le-ai primit prin viu
grai.

Vestirea nașterii lui Ioan Botezătorul.

5. In zilele lui Irod, îm-

păratul Iudeii, era un preot, numit Zaharia, din ceata lui Abia. Nevasta lui era dintre fetele lui Aaron şi se chema Elisaveta.

6. Amândoi erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu şi păzeau fără pată toate poruncile şi rânduielile Domnului.

7. N'aveau copii, pentrucă Elisaveta era stearpă; şi amândoi erau înaintaţi în vârstă.

8. Dar, pe când slujea Zaharia înaintea lui Dumnezeu, la rândul cetei sale,

9. după obiceiul preoţiei, a ieşit la sorţi să intre să tămâieze în templul Domnului.

10. In ceasul tămâierii, toată mulţimea poporului se ruga afară.

11. Atunci un înger al Domnului s'a arătat lui Zaharia şi a stat în picioare la dreapta altarului pentru tămâiere.

12. Zaharia s'a turburat când l-a văzut şi l-a apucat frica.

13. Dar îngerul i-a zis: «Nu te teme, Zahario, fiindcă rugăciunea ta a fost ascultată. Nevasta ta Elisaveta îţi va naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Ioan.

14. El va fi pentru tine o pricină de bucurie şi veselie şi mulţi se vor bucura de naşterea lui.

15. Căci va fi mare înaintea Domnului. Nu va bea nici vin nici băutură ametitoare şi se va umplea de Duhul Sfânt încă din pântecele mamei sale.

16. El va întoarce pe mulţi din fiii lui Israel la Domnul, Dumnezeul lor.

17. Va merge înaintea lui Dumnezeu în duhul şi puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile părinţilor spre copii şi pe cei neascultători la umblarea în înţelepciunea celor neprihăniţi, ca să gătească Domnului un popor bine pregătit pentru El.

18. Zaharia a zis îngerului: «Din ce voiu cunoaşte aceasta? Fiindcă eu sunt bătrân şi nevastă mea este înaintată în vârstă.

19. Ingerul i-a răspuns: «Eu sunt Gavril, care stau înaintea lui Dumnezeu; am fost trimes să-ţi vorbesc şi să-ţi aduc această veste bună.

20. Iată că vei fi mut şi nu vei putea vorbi, până în ziua când se vor întâmpla acestea, pentrucă n'ai crezut cuvintele mele, care se vor împlini la vremea lor».

21. Poporul însă aştepta pe Zaharia şi se mirau de zăbovirea lui în templu.

22. Când a ieşit afară, nu putea să le vorbească; şi au înţeles că avusese o vedenie în templu. El le făcea semne; şi a rămas mut.

23. După ce i s'au împlinit zilele de slujbă, Zaharia s'a dus acasă.

24. Peste câtva timp, Elisaveta, nevasta lui, a rămas însărcinată şi s'a ţinut ascunsă de tot cinci luni, căci zicea:

25. «Iată ce mi-a făcut Domnul când Şi-a aruncat ochii spre mine, ca să-mi ia ocara dintre oameni».

Vestirea naşterii lui Isus Hristos.

26. In luna a şasea, îngerul Gavril a fost trimes de Dumnezeu într'o cetate din Galilea, numită Nazaret,

27. la o fecioară logodită cu un bărbat, numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria.

28. Ingerul a intrat la ea şi a zis: «Bucură-te, tu cea, căreia ţi s'a dat mare har; Domnul este cu tine; binecuvântată eşti tu între femei!»

29. Turburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta.

30. Ingerul i-a zis: Nu te teme, Mario, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu!

31. Şi iată că vei rămânea însărcinată şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus.

32. El va fi mare şi va fi chemat Fiul-Celui-Prea-Inalt şi Domnul Dumnezeu îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David.

33. Va împărăţi peste casa lui Iacov în veci şi împărăţia Lui nu va avea sfârşit».

34. Maria a zis îngerului: «Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu ştiu de bărbat?»

35. Ingerul i-a răspuns: «Duhul Sfânt Se va coborî peste tine şi puterea Celui Prea Inalt te va umbri. De aceea sfântul care se va naşte va fi numit Fiul lui Dumnezeu.

36. Iată că Elisaveta, rudenia ta, a zămislit şi ea un fiu la bătrâneţe; şi ea, căreia i se zicea stearpă, este acum în a şasea lună.

37. Căci nimic nu este cu neputinţă la Dumnezeu.

38. Maria a zis: «Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvântul tău!» Şi îngerul a plecat dela ea.

Cuvântarea Mariei.

39. Maria s'a sculat chiar în zilele acelea şi a plecat în grabă spre munţi, într'o cetate a lui Iuda.

40. A intrat în casa lui Zaharia şi a urat de bine Elisavetei.

41. Cum a auzit Elisaveta urarea Mariei, i-a săltat pruncul în pântece şi Elisaveta s'a umplut de Duhul Sfânt.

42. Ea a strigat cu glas tare: «Binecuvântată eşti

tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelui tău!

43. Cum mi-a fost dat mie să vină la mine mama Domnului meu?

44. Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pântece de bucurie.

45. Ferice de aceea care a crezut, pentrucă lucrurile care i-au fost spuse din partea Domnului se vor împlini!»

46. Și Maria a zis: «Sufletul meu mărește pe Domnul

47. și mi se bucură duhul în Dumnezeu, Mântuitorul meu,

48. pentrucă a privit spre starea smerită a roabei Sale. Căci iată că, de acum încolo, toate neamurile mă vor ferici,

49. pentrucă Cel Puternic a făcut lucruri mari pentru mine. Numele Lui este sfânt.

50. și îndurarea Lui se întinde din neam în neam peste cei ce se tem de El.

51. El a arătat putere cu brațul Său, a risipit gândurile pe care le aveau cei mândri în inima lor.

52. A răsturnat pe cei puternici de pe scaunele lor de domnie și a înălțat pe cei smeriți.

53. Pe cei flămânzi i-a săturat de bunătăți și pe cei bogați i-a scos afară cu mânile goale.

54. A venit în ajutorul robului Său Israel, căci Și-a adus aminte de îndurarea Sa —

55. cum făgăduise părinților noștri — față de Avraam și sămânța lui în veac».

56. Maria a rămas împreună cu Elisaveta cam trei luni. Apoi s'a întors acasă.

Nașterea lui Ioan Botezătorul.

57. Elisavetei i s'a împlinit vremea să nască și a născut un fiu.

58. Vecinii și rudele ei au auzit că Domnul a arătat mare îndurare față de ea și se bucurau împreună cu ea.

59. In ziua a opta, au venit să taie pruncul împrejur și voiau să-i pună numele Zaharia, după numele tatălui lui.

60. Dar mama lui a zis: «Nu, ci se va chema Ioan».

61. Ei i-au zis: «Nimeni din rudele tale nu poartă numele acesta».

62. Și au început să facă semne tatălui lui, ca să știe cum ar vrea să-i pună numele.

63. Zaharia a cerut o tăbliță de scris și a scris, zicând: «Ioan este numele lui». Și toți s'au minunat.

64. In clipa aceea, i s'a deschis gura, i s'a deslegat

limba și vorbea și binecuvânta pe Dumnezeu.

65. Pe toți vecinii i-a apucat frica și, în tot ținutul acela muntos al Iudeii, se vorbea despre toate acestea.

66. Toți cei ce le auzeau le păstrau în inima lor și ziceau: «Oare ce va fi pruncul acesta?» Și mâna Domnului era întradevăr cu el.

Cântarea lui Zaharia.

67. Zaharia, tatăl lui, s'a umplut de Duhul Sfânt, a proorocit și a zis:

68. «Binecuvântat este Domnul, Dumnezeul lui Israel, pentrucă a cercetat și a răscumpărat pe poporul Său

69. și ne-a ridicat o mântuire puternică în casa robului Său David,

70. cum vestise prin gura sfinților Săi prooroci, care au fost din vechime —

71. mântuire de vrăjmașii noștri și din mâna tuturor celor ce ne urăsc — !

72. Astfel își arată El îndurarea față de părinții noștri și își aduce aminte de legământul Său cel sfânt,

73. potrivit jurământului prin care Se jurase părintelui nostru Avraam,

74. că, după ce ne va izbăvi din mâna vrăjmașilor noștri, ne va îngădui să-i slujim fără frică,

75. trăind înaintea Lui în sfințenie și neprihănire, în toate zilele vieții noastre.

76. Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea-Inalt, căci vei merge înaintea Domnului, ca să-i pregătești căile

77. și să dai poporului Lui cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lor

78. datorită marei îndurări a Dumnezeului nostru, în urma căreia ne-a cercetat Soarele care răsare din înălțime,

79. ca să lumineze pe cei ce zac în întunerecul și în umbra morții și să ne îndrepte picioarele pe calea păcii».

80. Iar pruncul creștea și se întărea în duh. Și a stat în locuri pustii până în ziua arătării lui înaintea lui Israel.

Nașterea lui Isus Hristos.

2 1. In vremea aceea, a ieșit o poruncă dela Cesar August: să se înscrie toată lumea.

2. Inscrierea aceasta s'a făcut întâia oară pe când era dregător în Siria Quirinius.

3. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea sa.

4. Iosif s'a suit și el din Galileia, din cetatea Nazaret, ca să se ducă în Iudea, în cetatea lui David, numită Betleem — pentrucă era din casa și din seminția lui David —

5. să se înscrie împreună cu Maria, logodnica sa, care era însărcinată.
6. Pe când erau ei acolo, s'a împlinit vremea când trebuia să nască Maria.
7. Și a născut pe fiul ei cel întâi născut, L-a înfășat în scutece și L-a culcat într'o iesle, pentrucă în casa de poposire nu era loc pentru ei.

Păstorii din Betleem.

8. In ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor.
9. Și iată că un înger al Domnului s'a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s'au înfricoșat foarte tare.
10. Dar îngerul le-a zis: «Nu vă temeți, că vă aduc o veste bună, care va fi o mare bucurie pentru tot poporul:
11. astăzi, în cetatea lui David, vi s'a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.
12. Iată semnul după care-L veți cunoaște: veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într'o iesle».
13. Și deodată s'a unit cu îngerul, o mulțime de oaste cerească, lăudând pe Dumnezeu și zicând:
14. «Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!»
15. După ce au plecat îngerii dela ei, ca să se întoarcă în cer, păstorii au zis unii către alții: «Haidem să mergem până la Betleem și să vedem ce ni s'a spus și ce ne-a făcut cunoscut Domnul».
16. S'au dus în grabă și au găsit pe Maria, pe Iosif și pe prunc culcat în iesle.
17. După ce L-au văzut, au istorisit ce li se spusese despre acest prunc.
18. Toți cei ce i-au auzit s'au mirat de cele ce le spuneau păstorii.
19. Maria păstra toate cuvintele acelea și se gândea la ele în inima ei.
20. Și păstorii s'au întors, slăvind și lăudând pe Dumnezeu, pentru toate cele ce auziseră și văzuseră și care erau întocmai cum li se spusese.

Isus adus în templu.

21. Când a venit ziua a opta, în care trebuia tăiat împrejur pruncul, i-au pus numele ISUS, nume care fusese spus de îngeri înainte de a fi fost El zămislit în pântece.
22. Și, când s'au împlinit zilele pentru curățirea lor, după Legea lui Moise, Iosif și Maria au adus pruncul la Ierusalim, ca să-L înfățișeze înaintea Domnului —

23. după cum este scris în Legea Domnului: «Orice întâiu născut de parte bărbătească va fi închinat Domnului» —
24. și ca să aducă jertfă o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, după cum este poruncit în Legea Domnului.

Cântarea lui Simeon.

25. Și iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta era fără prihană și cu frica lui Dumnezeu. El aștepta mângâierea lui Israel și Duhul Sfânt era peste el.
26. Duhul Sfânt îl înștiințase că nu va muri înainte de a vedea pe Hristosul Domnului.
27. El a venit în templu mânat de Duhul. Și, când au adus părinții înăuntru pe pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce poruncea Legea,
28. Simeon L-a luat în brațe, a binecuvântat pe Dumnezeu și a zis:
29. «Acum liberează în pace pe robul Tău, Stăpâne, după cuvântul Tău.
30. Căci au văzut ochii mei mântuirea Ta,
31. pe care ai pregătit-o să fie, înaintea tuturor popoarelor,
32. lumina care să lumineze Neamurile și slava poporului Tău Israel».
33. Tatăl și mama Lui se mirau de cele ce se spuneau despre El.
34. Simeon i-a binecuvântat și a zis Mariei, mama Lui: «Iată, copilul acesta este rânduit spre prăbușirea și ridicarea multora în Israel și să fie un semn, care va stârni împotrivire.
35. Chiar sufletul tău va fi străpuns de o sabie, ca să se descopere gândurile multor inimi».
36. Mai era acolo și o proorociță, Ana, fata lui Fanuel, din seminția lui Așer. Ea era foarte înaintată în vârstă și trăise cu bărbatul ei șapte ani după fecioria ei.
37. Rămasă văduvă și fiind în vârstă de optzeci și patru de ani, Ana nu se depărta de templu și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni.
38. A venit și ea în acelaș ceas și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea în Ierusalim.

Intoarcerea la Nazaret.

39. După ce au împlinit tot ce poruncea Legea Domnului, Iosif și Maria s'au întors în Galilea, în cetatea lor Nazaret.
40. Iar pruncul creștea și se întărea, era plin de înțelepciune și harul lui Dumnezeu era peste El.

Isus în templu la vârsta de doisprezece ani.

41. Părinţii lui Isus se duceau la Ierusalim în fiecare an la sărbătoarea Paştilor.

42. Când a fost El de doisprezece ani, s'au suit la Ierusalim, după obiceiul sărbătorii.

43. Apoi, după ce au trecut z i l e l e sărbătorii, pe când se întorceau acasă, băiatul Isus a rămas în Ierusalim. Părinţii Lui n'au băgat de seamă aceasta.

44. Au crezut că este cu tovarăşii lor de călătorie şi au mers cale de o zi şi L-au căutat printre rudele şi cunoscuţii lor.

45. Dar nu L-au găsit şi s'au întors la Ierusalim să-L caute.

46. După trei zile, L-au găsit în templu, şezând în mijlocul învăţătorilor, ascultându-i şi punându-le întrebări.

47. Toţi care-L auzeau rămâneau uimiţi de priceperea şi răspunsurile Lui.

48. Când L-au văzut părinţii Lui, au rămas miraţi. Şi mama Lui i-a zis: «Fiule, pentru ce ne-ai făcut aşa? Iată că tatăl Tău şi eu Te-am căutat cu îngrijorare».

49. El le-a răspuns «De ce M'aţi căutat? Oare nu ştiaţi că trebue să fiu în cele ale Tatălui Meu?»

50. Dar ei n'au înţeles spusele Lui.

51. Apoi S'a coborît împreună cu ei, a venit la Nazaret şi le era supus. Mama Lui păstra toate cuvintele acestea în inima ei.

52. Şi Isus creştea în înţelepciune, în statură, şi era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu şi înaintea oamenilor.

Propovăduirea lui Ioan Botezătorul.

3 1. In anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cesar — pe când Pilat din Pont era dregător în Iudea; Irod, cârmuitor al Galileii; Filip, fratele lui, cârmuitor al Ituriei şi al Trahonitei; Lisania, cârmuitor al Abilenei;

2. şi în zilele marilor preoţi Ana şi Caiafa — cuvântul lui Dumnezeu a vorbit lui Ioan, fiul lui Zaharia, în pustie.

3. Şi Ioan a venit prin tot ţinutul din împrejurimile Iordanului şi propovăduia botezul pocăinţei, pentru iertarea păcatelor,

4. după cum este scris în cartea cuvintelor proorocului Isaia: «Iată glasul celui ce strigă în pustie: «Pregătiţi calea Domnului, neteziţi-i cărările!

5. Orice vale va fi astupată, orice munte şi orice deal vor fi prefăcute în loc neted; căile strâmbe vor fi îndreptate şi drumurile

sgronţuroase vor fi netezite.

6. Şi orice făptură va vedea mântuirea lui Dumnezeu».

7. Ioan zicea deci mulţimilor care veneau să fie botezate de el: «Pui de năpârci, cine v'a învăţat să fugiţi de mânia viitoare?

8. Faceţi dar roade vrednice de pocăinţa voastră şi nu vă apucaţi să ziceţi în voi înşivă: «Avem pe Avraam ca tată»! Căci vă spun că Dumnezeu, din pietrele acestea, poate să ridice fii lui Avraam.

9. Securea a şi fost înfiptă la rădăcina pomilor; deci, orice pom care nu face roadă bună, este tăiat şi aruncat în foc».

10. Mulţimile îl întrebau şi ziceau: «Atunci ce trebue să facem?»

11. El le răspundea: «Cine are două cămăşi să împartă cu cine n'are niciuna; şi cine are de-mâncare să facă la fel».

12. Au venit şi nişte vameşi să fie botezaţi şi i-au zis: «Invăţătorule, noi ce să facem?»

13.El le-a răspuns: «Să nu cereţi nimic mai mult peste ce v'a fost poruncit.

14. Nişte ostaşi îl întrebau şi ei şi ziceau: «Dar noi ce să facem?» El le-a răspuns: «Să nu stoarceţi nimic dela nimeni, prin ameninţări, nici să nu învinuiţi pe nimeni pe nedrept, ci să vă mulţumiţi cu lefurile voastre».

15. Fiindcă poporul era în aşteptare şi toţi se gândeau în inimile lor cu privire la Ioan dacă nu cumva el este Hristosul,

16. Ioan a răspuns tuturor: «Cât despre mine, eu vă botez cu apă; dar vine acela care este mai puternic decât mine şi căruia eu nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălţămintei. El vă va boteza cu Duhul Sfânt şi cu foc.

17. Acela are lopata în mână, îşi va curăţi aria cu desăvârşire şi îşi va strânge grâul în grânar, iar pleava o va arde într'un foc, care nu se stinge».

Inchiderea lui Ioan.

18. Astfel propovăduia Ioan poporului evanghelia şi-i dădea încă multe alte îndemnuri.

19. Dar cârmuitorul Irod, care era mustrat de Ioan pentru Irodiada, nevasta fratelui său, şi pentru toate relele pe care le făcuse,

20. a adăugat la toate celelalte rele şi pe acela că a închis pe Ioan în temniţă,

Botezul lui Isus.

21. După ce a fost botezat tot poporul, a fost botezat şi Isus; şi, pe când Se ruga, s'a deschis cerul

22. și Duhul Sfânt S'a coborît peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Și din cer s'a auzit un glas, care zicea: «Tu ești Fiul Meu prea iubit; în Tine îmi găsesc plăcerea!»

Cartea neamului lui Isus Hristos.

23. Isus era ca de treizeci de ani când a început să învețe și era, cum se credea, fiul lui Iosif, fiul lui Eli,

24. fiul lui Matat, fiul lui Levi, fiul lui Melhi, fiul lui Ianai, fiul lui Iosif,

25. fiul lui Matatia, fiul lui Amos, fiul lui Naum, fiul lui Esli, fiul lui Nagai,

26. fiul lui Maat, fiul lui Matatia, fiul lui Semei, fiul lui Ioseh, fiul lui Ioda,

27. fiul lui Ioanan, fiul lui Resa, fiul lui Zorobabel, fiul lui Salatiel, fiul lui Neri,

28. fiul lui Melhi, fiul lui Adi, fiul lui Cosam, fiul lui Elmadan, fiul lui Er,

29. fiul lui Isus, fiul lui Eliezar, fiul lui Iorim, fiul lui Matat, fiul lui Levi,

30. fiul lui Simeon, fiul lui Iuda, fiul lui Iosif, fiul lui Ionam, fiul lui Eliachim,

31. fiul lui Melea, fiul lui Mena, fiul lui Matata, fiul lui Natan, fiul lui David,

32. fiul lui Iese, fiul lui Iobed, fiul lui Boaz, fiul lui Salmon, fiul lui Naason,

33. fiul lui Aminadab, fiul lui Admin, fiul lui Arni, fiul lui Esrom, fiul lui Fares, fiul lui Iuda,

34. fiul lui Iacov, fiul lui Isaac, fiul lui Avraam, fiul lui Tara, fiul lui Nahor,

35. fiul lui Seruh, fiul lui Ragau, fiul lui Falec, fiul lui Eber, fiul lui Sala,

36. fiul lui Cainam, fiul lui Arfaxad, fiul lui Sem, fiul lui Noe, fiul lui Lameh,

37. fiul lui Matusala, fiul lui Enoh, fiul lui Iared, fiul lui Maleleel, fiul lui Cainan,

38. fiul lui Enos, fiul lui Set, fiul lui Adam, fiul lui Dumnezeu.

Ispitirea lui Isus Hristos.

4 1. Isus, plin de Duhul Sfânt, S'a întors dela Iordan și a fost dus de Duhul în pustie,

2. unde a fost ispitit de Diavolul timp de patruzeci de zile. N'a mâncat nimic în zilele acelea; și, după ce au trecut acele zile, a flămânzit.

3. Diavolul i-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrei acesteia să se facă pâne!»

4. Isus i-a răspuns: «Este scris: «Omul nu va trăi numai cu pâne, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu».

5. Diavolul L-a suit pe un munte înalt, i-a arătat într'o clipă toate împărățiile pământului

6. și i-a zis: «Ție îți voiu da toată stăpânirea și slava acestor împărății, căci mie îmi este dată și o dau oricui voiesc.

7. Dacă dar Te vei închina înaintea mea, toată va fi a Ta».

8. Isus i-a răspuns: «Inapoia Mea, Satano! Este scris: «Să te închini Domnului Dumnezeului tău și numai Lui să-i slujești!»

9. Diavolul L-a dus apoi în Ierusalim, L-a așezat pe streașina acoperișului templului și i-a zis: «Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos de aici;

10. căci este scris: «El va porunci îngerilor Săi să Te păzească»;

11. și: «Ei Te vor lua pe mâni ca nu cumva să Te lovești cu piciorul de vreo piatră».

12. Isus i-a răspuns: «S'a spus: «Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeul tău!»

13. După ce L-a ispitit în toate felurile, Diavolul a plecat dela El până la o vreme.

Isus în Galilea.

14. Isus, plin de puterea Duhului, S'a întors în Galilea și i S'a dus vestea în tot ținutul de primprejur.

15. El învăța pe oameni în sinagogile lor și era slăvit de toți.

Isus propovăduește la Nazaret.

16. A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, în ziua sabatului a intrat în sinagogă. S'a sculat să citească

17. și i S'a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris:

18. «Duhul Domnului este peste Mine, pentrucă M'a uns să vestesc săracilor evanghelia; M'a trimes să tămăduesc pe cei cu inima sdrobită, să propovăduesc robilor de războiu liberarea și orbilor căpătarea vederii, să dau drumul celor apăsați

19. și să vestesc anul de îndurare al Domnului».

20. In urmă a închis cartea, a dat-o înapoi îngrijitorului și a șezut jos. Toți cei ce se aflau în sinagogă aveau privirile pironite spre El.

21. Atunci a început să le spună: «Astăzi s'au împlinit cuvintele acestea din Scriptură pe care le-ați auzit».

22. Și toți îl vorbeau de bine, se mirau de cuvintele pline de har care ieșiau din gura Lui și ziceau: «Oare nu este acesta feciorul lui Iosif?»

23. Isus le-a zis: «Fără îndoială, îmi veți spune zicala aceea: «Doctore, vindecă-te pe tine însuți»; și îmi veți zice: «Fă și aici, în patria Ta, ce am auzit că ai făcut în Capernaum».

24. «Dar», a adăugat El, «adevărat vă spun că niciun prooroc nu este primit bine în patria sa.

25. Ba încă, adevărat vă spun că, pe vremea lui Ilie, când a fost încuiat cerul să nu dea ploaie trei ani și șase luni și când a venit o foamete mare peste toată țara, erau multe văduve în Israel;

26. și totuși Ilie n'a fost trimes la niciuna din ele, afară de o văduvă din Sarepta Sidonului.

27. Și mulți leproși erau în Israel pe vremea prorocului Elisei; și totuși niciunul din ei n'a fost curățit, afară de Naaman sirianul».

28. Toți cei din sinagogă, când au auzit acestea, s'au umplut de mânie.

29. Și s'au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus până la sprânceana muntelui pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce jos, în prăpastie.

30. Dar Isus a trecut prin mijlocul lor și a plecat de acolo.

Vindecarea unui îndrăcit în Capernaum.

31. S'a coborît în Capernaum, cetate din Galilea, și acolo învăța pe oameni în ziua sabatului.

32. Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentrucă vorbea cu putere.

33. In sinagogă se afla un om, care avea un duh de drac necurat și a strigat cu glas tare:

34. «Ah! Ce avem noi cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne pierzi? Te știu cine ești: sfântul lui Dumnezeu».

35. Isus l-a certat și i-a zis: «Taci și ieși afară din omul acesta!» Și dracul, după ce l-a trântit jos, în mijlocul adunării, a ieșit afară din el, fără să-i facă vreun rău.

36. Toți au fost cuprinși de spaimă și ziceau unii către alții: «Ce înseamnă aceasta? El poruncește cu stăpânire și cu putere duhurilor necurate și ele ies afară».

37. Și i s'a dus vestea în toate împrejurimile.

Vindecarea soacrei lui Simon.

38. După ce a ieșit din sinagogă, a intrat în casa lui Simon. Soacra lui Simon era prinsă de friguri mari; și L-au rugat pentru ea.

39. El S'a plecat spre ea, a certat frigurile și au lăsat-o frigurile. Ea s'a sculat îndată și a început să le slujească.

Vindecarea mai multor bolnavi.

40. La asfințitul soarelui, toți cei ce aveau bolnavi atinși de felurite boale îi

aduceau la El. El își punea mânile peste fiecare din ei și-i vindeca.

41. Din mulți ieșeau și draci, care strigau: «Tu ești Hristosul, Fiul luiDumnezeu». Dar El îi mustră și nu-i lăsa să vorbească, pentrucă știau că El este Hristosul.

42. Când s'a crăpat de ziuă, Isus a ieșit și S'a dus într'un loc pustiu. Mulțimile au început să-L caute în toate părțile și au ajuns până la El; voiau să-L oprească să nu plece dela ei.

43. Dar El le-a zis: «Trebue să vestesc evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și în alte cetăți, fiindcă pentru aceasta am fost trimes.»

44. Și propovăduia în sinagogile Galileii.

Pescuirea minunată.

5 1. Pe când Se afla lângă lacul Ghenezaret și îl îmbulzea mulțimea, ca să audă cuvântul lui Dumnezeu,

2. Isus a văzut două corăbii la marginea lacului; pescarii ieșiseră din ele să-și spele mrejile.

3. S'a suit într'una din aceste corăbii, care era a lui Simon, și l-a rugat s'o depărteze puțin dela țărm. Apoi a șezut jos și învăța mulțimile din corabie.

4. Când a încetat să vorbească, a zis lui Simon: «Depărtează-o la adânc și aruncați-vă mrejile pentru pescuire!»

5. Simon i-a răspuns: «Invățătorule, toată noaptea ne-am trudit și n'am prins nimic; dar, la cuvântul Tău, voiu arunca mrejile».

6. După ce le-au aruncat, au prins o așa de mare mulțime de pește, că începeau să li se rupă mrejile.

7. Au făcut semn tovarășilor lor, care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Aceia au venit și au umplut amândouă corăbiile, așa că au început să se afunde corăbiile.

8. Când a văzut Simon Petru lucrul acesta, s'a aruncat la genunchii lui Isus și i-a zis: «Doamne, pleacă dela mine, căci sunt un om păcătos!»

9. Fiindcă îl apucase spaima, pe el și pe toți cei ce erau cu el, din pricina pescuirii pe care o făcuseră.

10. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zebedei, tovarășii lui Simon. Atunci Isus a zis lui Simon: «Nu te teme; de acum încolo vei fi pescar de oameni».

11. Ei au scos corăbiile la mal, au lăsat toate și au mers după El.

Vindecarea unui lepros.

12. Isus era într'una din cetăți. Și iată că un om plin de lepră, cum L-a văzut, s'a aruncat cu fața la

pământ, L-a rugat și i-a zis: «Doamne, dacă vrei, poți să mă curățești».

13. Isus a întins mâna, S'a atins de el și i-a zis: «Da, voiesc: fii curățit!» Indată lepra l-a lăsat.

14. Apoi i-a poruncit să nu spună nimănui. «Ci du-te», i-a zis El, «și te arată preotului și adu pentru curățirea ta ce a rânduit Moise, ca mărturie pentru ei».

15. Se răspândea tot mai mult vestea despre El și oamenii se strângeau cu grămada, ca să-L asculte și să fie vindecați de boalele lor.

16. Iar El se ducea în locuri pustii și Se ruga.

Vindecarea unui slăbănog.

17. Intr'una din zile Isus învăța mulțimile. Niște farisei și învățători ai Legii, care veniseră din toate satele Galileii și Iudeii și din Ierusalim, stăteau acolo; iar puterea Domnului era cu El, ca să vindece.

18. Și iată că niște oameni purtau într'un pat pe un slăbănog și căutau să-l ducă înăuntru, ca să-l pună înaintea Lui.

19. Fiindcă n'aveau pe unde să-l ducă înăuntru din pricina mulțimii, s'au suit pe acoperișul casei și l-au coborît cu patul printre cărămizi, în mijlocul adunării, înaintea lui Isus.

20. Când le-a văzut credința, Isus a zis: «Omule, păcatele îți sunt iertate».

21. Cărturarii și fariseii au început să cârtească și să zică în ei înșiși: «Cine este acesta de rostește hule? Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?»

22. Isus, care le-a cunoscut gândurile, le-a zis: «Pentru ce cârtiți în inimile voastre?».

23. Ce este mai lesne: a zice: «Păcatele îți sunt iertate» sau a zice: «Scoală-te și umblă»?

24. Dar ca să știți că Fiul Omului are putere pe pământ să ierte păcatele, «Ție îți poruncesc», a zis El slăbănogului, «scoală-te, ridică-ți patul și du-te acasă!»

25. Și numaidecât slăbănogul s'a sculat în fața lor, a ridicat patul pe care zăcea și s'a dus acasă slăvind pe Dumnezeu.

26. Toți au rămas uimiți și slăveau pe Dumnezeu; plini de frică, ziceau: «Azi am văzut lucruri ne mai pomenite».

Chemarea lui Levi.

27. După aceea Isus a ieșit afară și a văzut pe un vameș, numit Levi, șezând la vamă. Și i-a zis: «Vino după Mine!»

28. Vameșul a lăsat to-

tul, s'a sculat și a mers după El.

29. Levi i-a făcut un ospăț mare la el, în casă; și o mulțime de vameși și de alți oaspeți ședeau la masă cu ei.

30. Fariseii și cărturarii cârteau și ziceau ucenicilor Lui: «Pentru ce mâncați și beți împreună cu vameșii și cu păcătoșii?»

31. Isus le-a zis: «Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi.

32. N'am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși».

Intrebarea despre post.

33. Ei i-au zis: «Ucenicii lui Ioan, ca și ai fariseilor, postesc des și fac rugăciuni, pe când ai Tăi mănâncă și beau».

34. El le-a răspuns: «Oare puteți face pe nuntași să postească în timpul când mirele este cu el?

35. Vor veni zile când mirele va fi luat dela ei; atunci vor posti în acele zile».

36. Le-a spus și o pildă: «Nimeni nu rupe dintr'o haină nouă un petec ca să-l pună la o haină veche; altmintrelea, rupe și haina cea nouă și nici petecul luat dela ea nu se potrivește la cea veche.

37. Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altmintrelea, vinul cel nou sparge burdufurile, se varsă și burdufurile se prăpădesc;

38. ci vinul nou trebue pus în burdufuri noi.

39. Și nimeni, după ce a băut vin vechiu, nu voiește vin nou, căci zice: «Este mai bun cel vechiu».

Spicele de grâu și sabatul.

6 1. Intr'o zi de sabat, Isus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui smulgeau spice de grâu, le frecau cu mânile și le mâncau.

2. Unii dintre farisei le-au zis: «Pentru ce faceți ce nu este îngăduit să faceți în ziua sabatului?»

3. Isus le-a răspuns: «Oare n'ați citit ce a făcut David, când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el:

4. cum a intrat în casa lui Dumnezeu, a luat pânile pentru punerea înaintea Domnului, a mâncat din ele și a dat și celor ce erau cu el, măcar că nu era îngăduit să le mănânce decât preoții?»

5. Și le zicea: «Fiul Omului este domn și al sabatului».

Omul cu mâna uscată.

6. In altă zi de sabat, Isus o intrat în sinagogă și-i învăța. Acolo era un om, care avea mâna dreaptă uscată.

7. Cărturarii și fariseii pândeau pe Isus să vadă dacă-l va vindeca în ziua sabatului, ca să aibă de ce să-L învinuiască.
8. Dar El le știa gândurile și a zis omului care avea mâna uscată: «Scoală-te și stai în mijloc!» El s'a sculat și a stat în picioare.
9. Și Isus le-a zis: «Vă întreb: este îngăduit în ziua sabatului a face bine ori a face rău? A scăpa un suflet sau a-l pierde?»
10. Atunci Și-a rotit privirile peste toți și a zis omului: «Intinde-ți mâna!» El a întins-o și mâna i s'a făcut sănătoasă ca și cealaltă.
11. Ei s'au umplut de mânie și s'au sfătuit între ei ce să facă lui Isus.

Alegerea celor doisprezece.

12. In zilele acelea, Isus S'a dus în munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu.
13. Când s'a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli, și anume:
14. pe Simon, pe care l-a numit și Petru; pe Andrei, fratele lui; pe Iacov; pe Ioan, pe Filip; pe Bartolomeu;
15. pe Matei; pe Toma; pe Iacov, fiul lui Alfeu; pe Simon, numit Zilotul;
16. pe Iuda, fiul lui Iacov; și pe Iuda Iscarioteanul care s'a făcut vânzător.

Felurite vindecări.

17. S'a coborît împreună cu ei și S'a oprit într'un podiș, unde se aflau mulți ucenici de ai Lui și o mare mulțime de oameni, care veniseră din toată Iudea, din Ierusalim și de pe lângă marea Tirului și a Sidonului, ca să-L asculte și să fie vindecați de boalele lor.
18. Cei chinuiti de duhuri necurate erau vindecați.
19. Și toată mulțimea căuta să se atingă de El, pentrucă din El ieșea o putere, care-i vindeca pe toți.

Fericirile.

20. Atunci Isus Și-a ridicat ochii spre ucenicii Săi și a zis:
«Ferice de voi care sunteți săraci, pentrucă împărăția lui Dumnezeu este a voastră!
21. Ferice de voi care sunteți flămânzi acum, pentrucă veți fi săturați!
Ferice de voi care plângeți acum, pentrucă veți râde!
22. Ferice de voi, când oamenii vă vor urî, vă vor izgoni dintre ei, vă vor ocărî și vor lepăda numele vostru ca ceva rău, din pricina Fiului Omului!

23. Bucurați-vă în ziua aceea și săltați de veselie, pentrucă răsplata voastră este mare în cer; căci tot așa făceau părinții lor cu proorocii.
24. Dar, vai de voi, bogaților, pentrucă voi v'ați primit aici mângâierea!
25. Vai de voi care sunteți sătui acum, pentrucă veți flămânzi!
Vai de voi care râdeți acum, pentrucă veți plânge și vă veți tângui!
26. Vai de voi când toți oamenii vă vor grăi de bine, fiindcă tot așa făceau părinții lor cu proorocii mincinoși!

Iubirea vrăjmașilor.

27. Dar Eu vă spun vouă, care Mă ascultați: iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc,
28. binecuvântați pe cei ce vă blestează, rugați-vă pentru cei ce se poartă rău cu voi.
29. Celui ce te lovește peste un obraz, întoarce-i și pe celălalt. Dacă îți ia cineva haina cu sila, nu-l opri să-ți ia și cămașa.
30. Oricui îți cere, dă-i; și celuice-ți ia cu sila ale tale, nu i le cere înapoi.
31. Ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel.
32. Dacă iubiți pe cei ce vă iubesc, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii iubesc pe cei ce-i iubesc pe ei.
33. Dacă faceți bine celor ce vă fac bine, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii fac așa.
34. Și dacă dați cu împrumut acelora dela care nădăjduiți să luați înapoi, ce răsplată vi se cuvine? Și păcătoșii dau cu împrumut păcătoșilor, ca să ia înapoi întocmai.
35. Voi însă iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine și dați cu împrumut fără să nădăjduiți ceva înapoi. Și răsplata voastră va fi mare și veți fi fii ai Celui-Prea-Inalt; căci El este bun și cu cei nemulțumitori și răi.
36. Fiți dar milostivi, cum și Tatăl vostru este milostiv.

Paiul și bârna, pomul și roada.

37. Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și vi se va ierta.
38. Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinată, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura».
39. Le-a spus și o pildă: «Oare poate un orb să călăuzească pe un alt orb? Nu vor cădea amândoi în groapă?»
40. Ucenicul nu este mai

pre sus de învăţătorul său; dar orice ucenic desăvârşit va fi ca învăţătorul său.
41. De ce vezi tu paiul din ochiul fratelui tău şi nu te uiţi cu băgare de seamă la bârna din ochiul tău?
42. Sau cum poţi să zici fratelui tău: «Frate, lasă-mă să-ţi scot paiul din ochiu» şi, când colo, tu nu vezi bârna din ochiul tău? Făţarnicule, scoate întâi bârna din ochiul tău şi atunci vei vedea desluşit să scoţi paiul din ochiul fratelui tău.
43. Nu este pom bun care să facă roadă rea şi nici pom rău care să facă roadă bună.
44. Căci orice pom se cunoaşte după roada sa. Nu se culeg smochine din spini nici struguri din mărăcini.
45. Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii sale, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii sale; căci din prisosul inimii vorbeşte gura.

Casa zidită pe stâncă.

46. De ce-Mi ziceţi: «Doamne, Doamne!» şi nu faceţi ce spun Eu?
47. Vă voiu arăta cu cine se aseamănă orice om care vine la Mine, aude cuvintele Mele şi le face.
48. Se aseamănă cu un om care, când a zidit o casă, a săpat adânc şi a aşezat temelia pe stâncă. A venit o vărsare de ape şi s'a năpustit peste casa aceea, dar n'a putut s'o clatine, pentrucă era zidită pe stâncă.
49. Dar cine aude şi nu face, se aseamănă cu un om care a zidit o casă pe pământ, fără temelie. Şi s'a năpustit şivoiul asupra ei, ea a căzut îndată şi prăbuşirea acestei case a fost mare».

Vindecarea robului unui sutaş.

7 1. După ce a sfârşit de rostit toate aceste cuvinte înaintea poporului care-L asculta, Isus a intrat în Capernaum.
2. Un sutaş avea un rob, la care ţinea foarte mult şi care era bolnav pe moarte.
3. Fiindcă auzise vorbindu-se despre Isus, sutaşul a trimes la El pe nişte bătrâni ai Iudeilor, ca să-L roage să vină să vindece pe robul lui.
4. Aceştia au venit la Isus, L-au rugat stăruitor şi au zis: «Face să-i faci acest bine,
5. căci iubeşte neamul nostru şi el ne-a zidit sinagoga».
6. Isus a plecat cu ei; dar nu era departe de casa când sutaşul a trimes la El pe nişte prieteni să-i spună: «Doamne, nu Te mai osteni, pentrucă nu sunt vrednic să intri sub acoperişul meu.
7. De aceea nici nu m'am

socotit vrednic să vin eu însumi la Tine. Ci zi o vorbă şi robul meu va fi tămăduit.
8. Căci şi eu, care sunt sub stăpânirea altuia, am sub mine ostaşi. Şi zic unuia: «Du-te!» şi se duce; altuia: «Vino!» şi vine; şi robului meu: «Fă cutare lucru!» şi-l face».
9. Când a auzit Isus aceste vorbe, S'a minunat de sutaş, S'a întors spre mulţimea care mergea după El şi a zis: «Vă spun că nici chiar în Israel n'am găsit atâta credinţă».
10. Când s'au întors acasă, trimeşii au găsit pe rob sănătos.

Invierea fiului văduvei din Nain.

11. In ziua următoare, Isus Se ducea într'o cetate, numită Nain. Impreună cu El mergeau ucenicii Lui şi o mare mulţime.
12. Când S'a apropiat de poarta cetăţii, iată că duceau la groapă pe un mort, singurul fiu al mamei lui, care era văduvă; şi cu ea erau o mulţime de oameni din cetate.
13. Domnul, când a văzut-o, i S'a făcut milă de ea şi i-a zis: «Nu plânge!»
14. Apoi S'a apropiat şi S'a atins de sicriu. Cei ce-l duceau s'au oprit. El a zis: «Tinere, scoală-te, îţi spun!»
15. Mortul a şezut în capul oaselor şi a început să vorbească. Isus l-a dat înapoi mamei lui.
16. Toţi au fost cuprinşi de frică, slăveau pe Dumnezeu şi ziceau: «Un mare prooroc s'a ridicat între noi şi Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.
17. Vestea aceasta despre Isus s'a răspândit în toată Iudea şi prin toate împrejurimile.

Trimeşii lui Ioan Botezătorul.

18. Ucenicii lui Ioan au dat de ştire învăţătorului lor despre toate acestea.
19. Ioan a chemat pe doi dintre ucenicii săi şi i-a trimes la Isus să-L întrebe: «Tu eşti acela care are să vină sau să aşteptăm pe altul?»
20. Aceştia, când s'au înfăţişat înaintea lui Isus» i-au zis: «Ioan Botezătorul ne-a trimes la Tine să Te întrebăm: «Tu eşti acela care are să vină sau să aşteptăm pe altul?»
21. Chiar în clipa aceea Isus a vindecat pe mulţi de boale, de chinuri, de duhuri rele şi multor orbi le-a dăruit vederea.
22. Şi le-a zis: «Duceţi-vă şi spuneţi lui Ioan ce aţi văzut şi auzit: orbii văd, şchiopii umblă, leproşii sunt curăţiţi, surzii aud, morţii înviază şi să-

racilor li se propovăduește evanghelia.

23. Ferice de acela pentru care nu voiu fi un prilej de poticnire!»

Mărturia lui Isus despre Ioan.

24. După ce au plecat trimeșii lui Ioan, Isus a început să spună mulțimilor despre Ioan: «Ce ați ieșit să vedeți în pustie? O trestie clătinată de vânt?

25. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un om îmbrăcat în haine moi? Iată că cei ce poartă haine scumpe și cei ce trăiesc în desfătări sunt în casele împăraților.

26. Atunci ce ați ieșit să vedeți? Un prooroc? Da, vă spun: și mai mult decât un prooroc.

27. El este acela despre care este scris: «Iată, trimet pe solul Meu înaintea feței Tale, care îți va pregăti calea înaintea Ta».

28. Vă spun că, dintre cei născuți din femei, nu este niciunul mai mare decât Ioan Botezătorul. Totuși cel mai mic în împărăția lui Dumnezeu este mai mare decât el.

29. Și tot poporul care l-a auzit și chiar vameșii au dat dreptate lui Dumnezeu, fiind botezați cu botezul lui Ioan;

30. dar fariseii și învățătorii Legii au zădărnicit planul lui Dumnezeu pentru ei, neprimind botezul lui.

31. Cu cine voiu asemăna dar pe oamenii din neamul acesta? Și cu cine seamănă ei?

32. Seamănă cu niște copii, care stau în piață și strigă unii către alții: «V'am cântat din flaut și n'ați jucat; v'am cântat de jale, și n'ați plâns».

33. In adevăr, a venit Ioan Botezătorul nici mâncând pâne nici bând vin și ziceți: «Are drac».

34. A venit Fiul Omului mâncând și bând și ziceți: «Iată un om mâncăcios și băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor».

35. Totuși înțelepciunea a fost găsită dreaptă de toți copiii ei».

Femeia păcătoasă.

36. Un fariseu a rugat pe Isus să mănânce la el. Isus a intrat în casa fariseului și a șezut la masă.

37. Și iată că o femeie păcătoasă din cetate a aflat că El era la masă, în casa fariseului: a adus un vas de alabastru cu mir mirositor

38. și stătea înapoi, lângă picioarele lui Isus, și plângea. Apoi a început să-i stropească picioarele cu lacrămile ei și să le șteargă cu părul capului ei, le săruta mult și le ungea cu mir.

39. Când a văzut aceasta,

fariseul care-L poftise și-a zis: «Omul acesta, dacă ar fi un prooroc, ar ști cine și ce fel de femeie este aceea care se atinge de el: că este o păcătoasă».

40. Isus i-a zis: «Simone, am să-ți spun ceva». «Spune, învățătorule!» i-a răspuns el.

41. «Un cămătar avea doi datornici: unul îi era dator cu cinci sute de dinari, iar celălalt cu cincizeci.

42. Fiindcă n'aveau cu ce plăti, i-a iertat pe amândoi. Spune-Mi dar: care din ei îl va iubi mai mult?»

43. Simon i-a răspuns: «Socotesc că acela căruia i-a iertat mai mult». Isus i-a zis: «Drept ai judecat».

44. Apoi S'a întors spre femeie și a zis lui Simon: «Vezi tu pe femeia aceasta? Am intrat în casa ta și nu Mi-ai dat apă pentru spălat picioarele; dar ea Mi-a stropit picioarele cu lacrămile ei și Mi le-a șters cu părul capului ei.

45. Tu nu Mi-ai dat sărutare; dar ea, de când am intrat, n'a încetat să-Mi sărute picioarele.

46. Capul nu Mi l-ai uns cu untdelemn; dar ea Mi-a uns picioarele cu mir.

47. De aceea îți spun: Păcatele ei, care sunt multe, sunt iertate, căci a iubit mult. Dar cui i se iartă puțin, iubește puțin».

48. Apoi a zis femeii: «Iertate îți sunt păcatele».

49. Cei ce ședeau cu El la masă au început să zică între ei: «Cine este acesta de iartă chiar și păcatele?»

50. Dar Isus a zis femeii: «Credința ta te-a mântuit; du-te în pace».

Isus propovăduește evanghelia.

8 1. Curând după aceea, Isus umbla din cetate în cetate și din sat în sat și propovăduia și vestea evanghelia împărăției lui Dumnezeu. Cei doisprezece erau cu El;

2. și mai erau și niște femei, care fuseseră tămăduite de duhuri rele și de boale: Maria, zisă Magdalina, din care ieșiseră șapte draci;

3. Ioana, nevasta lui Cuza, isprăvnicul lui Irod; Susana și multe altele, care-L ajutau cu ce aveau.

Pilda semănătorului.

4. Când s'a strâns o mulțime mare și a venit la El mulțime din felurite cetăți, Isus a spus pilda aceasta:

5. «Semănătorul a ieșit să-și semene sămânța. Pe când semăna el, o parte din sămânță a căzut lângă drum, a fost călcată în picioare și au mâncat-o păsările cerului.

6. O altă parte a căzut pe stâncă și, cum a răsărit, s'a uscat, pentrucă n'avea umezeală.

7. O altă parte a căzut în

mijlocul spinilor, spinii au crescut împreună cu ea și au înnăbușit-o.

8. O altă parte a căzut pe pământ bun, a crescut și a făcut rod însutit». După ce a spus acestea, Isus a strigat: «Cine are urechi de auzit, să audă».

9. Ucenicii Lui L-au întrebat ce înțeles are pilda aceasta.

10. El le-a răspuns: «Vouă v'a fost dat să cunoașteți tainele împărăției lui Dumnezeu, dar celorlalți li se vorbește în pilde ca, «măcar că văd, să nu vadă; și, măcar că aud, să nu înțeleagă».

11. Iată ce înțeles are pilda aceasta: «Sămânța este cuvântul lui Dumnezeu.

12. Cele de lângă drum sunt cei ce aud; apoi vine Diavolul și ia cuvântul din inima lor, ca nu cumva să creadă și să fie mântuiți.

13. Cele de pe stâncă sunt aceia, care, când aud cuvântul, îl primesc cu bucurie; dar n'au rădăcină, ci cred până la o vreme, iar când vine ispita, se leapădă.

14. Sămânța căzută între spini închipuește pe aceia care, după ce au auzit cuvântul, își văd de drum și-l lasă să fie înnăbușit de grijile, bogățiile și plăcerile vieții acesteia și n'aduc rod care să ajungă la coacere.

15. Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit cuvântul, îl țin într'o inimă bună și curată și fac roadă în răbdare.

16. Nimeni, după ce a aprins o lumină, n'o acopere cu un vas, nici n'o pune sub pat, ci o pune în sfeșnic, pentru ca cei ce intră să vadă lumina.

17. Fiindcă nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nimic tăinuit, care nu va fi cunoscut și nu va veni la lumină.

18. Luați seama deci cum ascultați; căci celui ce are, i se va da; dar celui ce n'are, i se va lua și ce i se pare că are».

Mama și frații lui Isus.

19. Mama și frații lui Isus au venit la El, dar nu puteau să-i vorbească din pricina mulțimii.

20. Cineva i-a spus: «Mama Ta și frații Tăi stau afară și vor să Te vadă».

21. Dar El a zis: «Mama Mea și frații Mei sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc».

Potolirea furtunii.

22. Intr'una din zile, Isus S'a suit într'o corabie împreună cu ucenicii Săi. El le-a zis: «Să trecem dincolo de lac». Și au plecat.

23. Pe când vâsleau ei, Isus a adormit. Pe lac s'a stârnit un vârtej de vânt,

se umpleau cu apă și erau în primejdie.

24. Au venit la El, L-au deșteptat și au zis: «Învățătorule, învățătorule, pierim!» Isus S'a sculat, a certat vântul și valurile înfuriate, care s'au potolit, și s'a făcut liniște.

25. Apoi a zis ucenicilor Săi: «Unde vă este credința?» Plini de spaimă și de mirare, ei au zis unii către alții: «Cine este acesta de poruncește și vânturilor și apei și-L ascultă?»

Vindecarea unui îndrăcit.

26. Au venit cu corabia în ținutul Gherghesenilor, care este în dreptul Galileii.

27. Când a ieșit Isus la țărm, L-a întâmpinat un om din cetate, stăpânit de mai mulți draci. De multă vreme nu se îmbrăca în haină și nu-și avea locuința într'o casă, ci în morminte.

28. Când a văzut pe Isus, a scos un strigăt ascuțit, a căzut jos înaintea Lui și a zis cu glas tare: «Ce ai cu mine, Isuse, Fiul Dumnezeului celui prea înalt? Te rog nu mă chinui!»

29. Căci Isus poruncise duhului necurat să iasă din omul acela pe care pusese stăpânire de multă vreme; era păzit legat cu cătușe la mâni și cu obezi la picioare, dar rupea legăturile și era gonit de dracul prin pustii.

30. Isus l-a întrebat: «Cum îți este numele?» «Legiune», a răspuns el; pentrucă intraseră mulți draci în el.

31. Și dracii rugau stăruitor pe Isus să nu le poruncească să se ducă în adânc.

32. Acolo, pe munte, era o turmă mare de porci, care pășteau. Și dracii au rugat pe Isus să le dea voie să intre în ei. El le-a dat voie.

33. Dracii au ieșit din omul acela, au intrat în porci și turma s'a repezit de pe râpă în lac, și s'au înnecat.

34. Porcii, când au văzut ce se întâmplase, au fugit și au dat de veste în cetate și prin sate.

35. Oamenii au ieșit să vadă cele întâmplate. Au venit la Isus și au găsit pe omul din care ieșiseră dracii șezând la picioarele lui Isus, îmbrăcat și în toate mințile; și i-a apucat frica.

36. Cei ce văzuseră cele petrecute le-au povestit cum fusese vindecat cel stăpânit de draci.

37. Toată mulțimea din ținutul Gherghesenilor a rugat pe Isus să plece dela ei, pentrucă îi apucase o mare frică.

Isus S'a suit într'o corabie și S'a întors.

38. Omul din care ieșiseră dracii îl ruga să-i dea voie să rămână cu El. Dar

Isus l-a trimes acasă și i-a zis:

39. «Intoarce-te acasă și povestește tot ce ți-a făcut Dumnezeu!» El a plecat și a vestit prin toată cetatea tot ce-i făcuse Isus.

Invierea fiicei lui Iair. Femeia cu scurgere de sânge.

40. La întoarcere Isus a fost primit cu bucurie de mulțime, căci toți îl așteptau.

41. Și iată că a venit un om, numit Iair, care era fruntaș al sinagogii. El s'a aruncat la picioarele lui Isus și L-a rugat să vină până la el acasă,

42. pentrucă avea o singură copilă de vreo doisprezece ani, care trăgea să moară. Pe drum, Isus era îmbulzit de mulțime.

43. Și era o femeie, care de doisprezece ani avea o scurgere de sânge; ea își cheltuise toată averea cu doctorii, fără s'o fi putut vindeca vreunul.

44. Ea s'a apropiat pe dinapoi și s'a atins de poala hainei lui Isus. Indată scurgerea de sânge s'a oprit.

45. Și Isus a zis: «Cine s'a atins de Mine?» Fiindcă toți tăgăduiau, Petru și cei ce erau cu El au zis: «Invățătorule, mulțimile Te împresoară și Te îmbulzesc și mai întrebi: «Cine s'a atins de Mine?»

46. Dar Isus a răspuns: «S'a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine o putere».

47. Femeia, când s'a văzut dată de gol, a venit tremurând, s'a aruncat jos, înaintea Lui, și a spus în fața întregului popor din ce pricină se atinsese de El și cum fusese vindecată numaidecât.

48. Isus i-a zis: «Fiică, credința ta te-a mântuit; du-te în pace!»

49. Pe când vorbea El încă, vine unul din casa fruntașului sinagogii și-i spune: «Fiica ta a murit; nu mai supăra pe învățătorul».

50. Dar Isus, când a auzit lucrul acesta, a zis fruntașului sinagogii: «Nu te teme: crede numai și va fi scăpată».

51. Când a ajuns la casa fruntașului, n'a lăsat pe niciunul să intre împreună cu El, decât pe Petru, pe Iacov, pe Ioan, pe tatăl și pe mama fetei.

52. Toți plângeau și o boceau. Atunci Isus a zis: «Nu plângeți; fetița n'a murit, ci doarme».

53. Ei își băteau joc de El, căci știau că murise.

54. Dar El, după ce i-a scos pe toți afară, a apucat-o de mână și a strigat cu glas tare: «Fetițo, scoală-te!»

55. Și duhul ei s'a întors în ea, iar fata s'a sculat

numaidecât. Isus a poruncit să-i dea să mănânce.

56. Părinții ei au rămas uimiți. Isus le-a poruncit să nu spună nimănui cele întâmplate.

Trimiterea celor doisprezece.

9 1. Isus a chemat pe cei doisprezece ucenici ai Săi, le-a dat putere și stăpânire peste toți dracii și să vindece boalele.

2. Apoi i-a trimes să propovăduiască Împărăția lui Dumnezeu și să tămăduiască pe cei bolnavi.

3. «Să nu luați nimic cu voi pe drum», le-a zis El, «nici toiag, nici traistă, nici pâne, nici două haine.

4. In orice casă veți intra, să rămâneți acolo până veți pleca din locul acela.

5. Și dacă nu vă vor primi oamenii, să ieșiți din cetatea aceea și să scuturați praful de pe picioarele voastre, ca mărturie împotriva lor».

6. Ei au plecat și au mers din sat în sat, propovăduind evanghelia și săvârșind pretutindeni tămăduiri.

Irod nu știe ce să creadă despre Isus.

7. Cârmuitorul Irod a auzit vorbindu-se despre toate cele săvârșite de Isus și sta în cumpănă, neștiind ce să creadă. Căci unii ziceau că a înviat Ioan din morți.

8. Alții ziceau că s'a arătat Ilie și alții ziceau că a înviat vreun prooroc din cei din vechime.

9. Dar Irod zicea: «Lui Ioan i-am tăiat capul: cine este oare acesta despre care aud astfel de lucruri?» Și căuta să-L vadă.

Inmulțirea pânilor.

10. Apostolii, când s'au întors, au istorisit lui Isus tot ce făcuseră. El i-a luat cu Sine și S'a dus la o parte, lângă o cetate, numită Betsaida.

11. Mulțimile au priceput aceasta și au mers după El. Isus le-a primit bine, le vorbea despre împărăția lui Dumnezeu și vindeca pe cei ce aveau trebuință de vindecare.

12. Fiindcă ziua se pleca spre seară, cei doisprezece s'au apropiat și i-au zis: «Dă drumul mulțimilor ca să se ducă prin satele și cătunele de primprejur, să găzduiască și să-și caute de ale mâncării, pentrucă aici suntem într'un loc pustiu».

13. Isus le-a zis: «Dați-le voi să mănânce!» Dar ei au răspuns: «N'avem decât cinci pâni și doi pești; afară numai dacă ne vom duce noi înșine să cumpărăm merinde pentru tot poporul acesta».

14. Şi erau aproape cinci mii de bărbaţi. Isus a zis ucenicilor Săi: «Puneţi-i să şadă jos, în cete de câte cincizeci».

15. Aşa au şi făcut: i-au pus pe toţi să şadă jos.

16. Isus a luat cele cinci pâni şi cei doi peşti, Şi-a ridicat ochii spre cer şi le-a binecuvântat. Apoi le-a frânt şi le-a dat ucenicilor să le împartă mulţimii.

17. Au mâncat toţi şi s'au săturat; şi au ridicat douăsprezece coşuri pline cu fărămiturile rămase.

Mărturisirea lui Petru.

18. Intr'o zi, pe când Se ruga Isus singur de o parte, având cu El pe ucenicii Săi, le-a pus întrebarea următoare: «Cine zic oamenii că sunt Eu?»

19. Ei i-au răspuns: «Unii zic că eşti Ioan Botezătorul; alţii zic că eşti Ilie; alţii zic că a înviat un prooroc din cei din vechime».

20. «Dar voi», i-a întrebat El, «cine ziceţi că sunt?» «Hristosul lui Dumnezeu», i-a răspuns Petru.

21. Isus le-a poruncit cu tărie să nu spună nimănui aceasta.

22. Apoi a adăugat că Fiul Omului trebue să pătimească multe, să fie tăgăduit de bătrâni, de preoţii cei mai de seamă şi de cărturari, să fie omorît şi a treia zi să învieze.

Cum să urmăm pe Isus.

23. Apoi a zis tuturor: «Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze.

24. Fiindcă oricine va voi să-şi scape vieaţa, o va pierde; dar oricine îşi va pierde vieaţa pentru Mine, o va mântui.

25. Şi ce ar folosi un om să câştige toată lumea, dacă s'ar prăpădi sau s'ar pierde pe sine însuşi?

26. Căci de oricine se va ruşina de Mine şi de cuvintele Mele, Se va ruşina şi Fiul Omului de el când va veni în slava Sa şi a Tatălui şi a sfinţilor îngeri.

27. Adevărat vă spun că sunt unii din cei ce stau aici, care nu vor gusta moartea, până nu vor vedea împărăţia lui Dumnezeu.

Schimbarea la faţă.

28. Cam la opt zile după cuvintele acestea, Isus a luat cu El pe Petru, pe Ioan şi pe Iacov şi S'a suit pe munte să Se roage.

29. Pe când Se ruga, i s'a schimbat înfăţişarea feţei şi îmbrăcămintea i s'a făcut albă strălucitoare.

30. Şi iată că stăteau de

vorbă cu El doi bărbaţi: erau Moise şi Ilie,

31. care se arătaseră în slavă şi vorbeau despre sfârşitul Lui pe care avea să-l aibă în Ierusalim.

32. Petru şi tovarăşii lui erau îngreuiaţi de somn; dar, când s'au deşteptat bine, au văzut slava lui Isus şi pe cei doi bărbaţi care stăteau împreună cu El.

33. In clipa când se despărţeau bărbaţii aceştia de Isus, Petru a zis lui Isus: «Invăţătorule, este bine să fim aici; să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise şi una pentru Ilie». Nu ştia ce spune.

34. Pe când vorbea el astfel, a venit un nor şi i-a acoperit cu umbra lui. Ucenicii s'au spăimântat când i-au văzut intrând în nor.

35. Şi din nor s'a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu prea iubit; de El să ascultaţi!»

36. Când s'a auzit glasul acela, Isus a rămas singur. Ucenicii au tăcut şi n'au spus, în zilele acelea, nimănui nimic din cele ce văzuseră.

Vindecarea unui îndrăcit.

37. A doua zi, când s'au coborît de pe munte, o gloată mare a întâmpinat pe Isus.

38. Şi un om din mijlocul mulţimii a strigat: «Invăţătorule, Te rog uită-Te cu îndurare la fiul meu, fiindcă îl am numai pe el.

39. Il apucă un duh şi deodată răcneşte; şi duhul îl scutură cu putere, aşa că băiatul face spumă la gură şi cu anevoie se duce duhul dela el, după ce l-a sdrobit de tot.

40. Am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată şi n'au putut».

41. «O, neam necredincios şi pornit la rău», a răspuns Isus, «până când voiu fi cu voi şi vă voiu suferi? Adu aici pe fiul tău!»

42. Pe când venea băiatul, dracul l-a trântit la pământ şi l-a scuturat cu putere. Dar Isus a certat duhul necurat, a vindecat pe băiat şi l-a dat înapoi tatălui său.

43. Şi toţi au rămas uimiţi de mărirea lui Dumnezeu.

Isus vesteşte moartea şi învierea Sa.

Pe când toţi se minunau de tot ce făcea Isus, El a zis ucenicilor Săi:

44. «Ascultaţi bine ce vă spun: Fiul Omului va fi dat în mânile oamenilor».

45. Dar ucenicii nu înţelegeau cuvintele acestea, căci erau acoperite pentru ei, ca să nu le priceapă; şi se temeau să-L întrebe în privinţa aceasta.

Cine este cel mai mare?

46. Apoi s'a iscat un schimb de vorbe între ei, ca să știe cine dintre ei ar fi cel mai mare.

47. Isus le-a cunoscut gândul inimii, a luat un copilaș, l-a pus lângă El

48. și le-a zis: «Oricine primește pe acest copilaș în numele Meu, pe Mine Mă primește; și oricine Mă primește pe Mine, primește pe cel ce M'a trimes pe Mine. Fiindcă cine este cel mai mic între voi toți, acela este mai mare».

49. Ioan a zis: «Invățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în numele Tău și l-am oprit, pentrucă nu merge după noi».

50. «Nu-l opriți», i-a răspuns Isus, «fiindcă cine nu este împotriva voastră, este pentru voi».

«Foc din cer».

51. Când s'a apropiat vremea în care avea să fie luat în cer Isus, Și-a îndreptat fața, hotărît să meargă la Ierusalim.

52. A trimes niște soli, care s'au dus și au intrat într'un sat al Samaritenilor, ca să-i pregătească un loc de găzduit.

53. Dar ei nu L-au primit, pentrucă Isus Se îndrepta să meargă spre Ierusalim.

54. Ucenicii Săi, Iacov și Ioan, când au văzut aceasta, au zis: «Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistue, cum a făcut Ilie?»

55. Isus S'a întors spre ei, i-a certat și le-a zis: «Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți».

56. Căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască». Și au plecat într'alt sat.

Cum să urmăm pe Isus.

57. Pe când erau pe drum, un om i-a zis: «Doamne, Te voiu urma oriunde vei merge».

58. Isus i-a răspuns: «Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi, dar Fiul Omului n'are unde-Și odihni capul».

59. Altuia i-a zis: «Vino după Mine!» «Doamne», i-a răspuns el, «lasă-mă să mă duc întâi să îngrop pe tatăl meu».

60. Dar Isus i-a zis: «Lasă morții să-și îngroape morții și tu du-te de vestește împărăția lui Dumnezeu!»

61. Un altul a zis: «Doamne, Te voiu urma, dar lasă-mă întâi să mă duc să-mi iau rămas bun dela ai mei».

62. Isus i-a răspuns: «Oricine pune mâna pe plug și se uită înapoi, nu este destoinic pentru împărăția lui Dumnezeu».

Trimiterea celor șaptezeci de ucenici.

10 1. După aceea Domnul a mai rânduit alți șaptezeci de ucenici și i-a trimes doi câte doi înaintea Sa, în toate cetățile și în toate locurile pe unde avea să treacă El.

2. Și le-a zis: «Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său.

3. Duceți-vă; iată, vă trimet ca pe niște miei în mijlocul lupilor.

4. Să nu luați cu voi nici pungă, nici traistă, nici încălțăminte și să nu întrebați pe nimeni de sănătate pe drum.

5. In orice casă veți intra, să ziceți întâi: «Pacea să fie peste casa aceasta!»

6. Și dacă va fi acolo un fiu al păcii, pacea voastră va rămânea peste el; altminteri, ea se va întoarce la voi.

7. Să rămâneți în casa aceea și să mâncați și să beți ce vi se va da, căci vrednic este lucrătorul de plata sa. Să nu umblați din casă în casă.

8. In oricare cetate veți intra și unde vă vor primi oamenii, să mâncați ce vi se va pune înainte;

9. să vindecați pe bolnavii care vor fi acolo și să le ziceți: «Impărăția lui Dumnezeu s'a apropiat de voi».

10. Dar în oricare cetate veți intra și nu vă vor primi, să vă duceți pe ulițele ei și să ziceți:

11. «Scuturăm împotriva voastră chiar și praful din cetatea voastră care s'a lipit de picioarele noastre; totuși să știți că împărăția lui Dumnezeu s'a apropiat de voi».

12. Eu vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru Sodoma decât pentru cetatea aceea.

13. Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido! Căci dacă ar fi fost făcute în Tir și Sidon lucrările puternice care au fost făcute în voi de mult s'ar fi pocăit în sac și cenușă.

14. De aceea, în ziua judecății va fi mai ușor pentru Tir și Sidon decât pentru voi.

15. Și tu, Capernaume, vei fi înălțat oare până la cer? Vei fi coborît până în Locuința Morților.

16. Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; și cine vă nesocotește pe voi, pe Mine Mă nesocotește; iar cine Mă nesocotește pe Mine, nesocotește pe cel ce M'a trimes pe Mine».

Intoarcerea celor șaptezeci.

17. Cei șaptezeci s'au întors plini de bucurie și au zis: «Doamne, chiar și dracii ne sunt supuși în numele Tău».

18. Isus le-a zis: «Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer.
19. Iată că v'am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va putea vătăma.
20. Totuși, să nu vă bucurați de faptul că duhurile vă sunt supuse; ci bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri».
21. In ceasul acela, Isus S'a bucurat în Duhul Sfânt și a zis: «Tată, domn al cerului și al pământului, Te laud, pentrucă ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit Tu cu cale».
22. Toate Mi-au fost date în mâni de Tatăl Meu; și nimeni nu știe cine este Fiul, afară de Tatăl; nici cine este Tatăl, afară de Fiul și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere».
23. Apoi S'a întors spre ucenici și le-a spus de o parte: «Ferice de ochii care văd ce vedeți voi!
24. Căci vă spun că mulți prooroci și împărați au voit să vadă ce vedeți voi și n'au văzut, să audă ce auziți voi, și n'au auzit».

Pilda samariteanului.

25. Un învățător al Legii s'a sculat să ispitească pe Isus și i-a zis: «Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc vieața veșnică?»
26. Isus i-a zis: «Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?»
27. El a răspuns: «Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuți».
28. «Bine ai răspuns», i-a zis Isus; «fă așa și vei avea vieața veșnică».
29. Dar el, care voia să se îndreptățească, a zis lui Isus: «Și cine este aproapele meu?»
30. Isus a luat din nou cuvântul și a zis: «Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au desbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut sdravăn, au plecat și l-au lăsat aproape mort.
31. Din întâmplare, se cobora pe acelaș drum un preot și, când a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături.
32. Un levit trecea și el prin locul acela și, când l-a văzut, a trecut înainte pe alături.
33. Dar un samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și, când l-a văzut, i s'a făcut milă.
34. S'a apropiat și i-a legat rănile și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul său, l-a dus la o casă de poposire și a îngrijit de el.
35. A doua zi, când a pornit la drum, a scos doi dinari, i-a dat gazdei și i-a zis: «Ai grijă de el și, orice vei mai cheltui, îți voiu da înapoi la întoarcere».
36. Care dintr'acești trei ți se pare că s'a făcut aproapele celui ce căzuse între tâlhari?»
37. «Cel ce și-a făcut milă cu el», a răspuns învățătorul Legii. «Du-te de fă și tu la fel», i-a zis Isus.

Marta și Maria.

38. Pe când era pe drum cu ucenicii Săi, Isus a intrat într'un sat. Și o femeie, numită Marta, L-a primit în casa ei.
39. Ea avea o soră numită Maria, care s'a așezat jos, la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui.
40. Marta era împărțită cu multă slujire, a venit repede la El și i-a zis: «Doamne, nu-Ți pasă că sora mea m'a lăsat singură să slujesc? Zi-i dar să-mi ajute».
41. Isus i-a zis: «Marto, Marto, pentru multe te îngrijorezi și te frământi tu,
42. dar un singur lucru trebuește. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua».

Tatăl nostru.

11 1. Intr'o zi Isus se ruga într'un loc anumit. Când a isprăvit rugăciunea, unul din ucenicii Lui i-a zis: «Doamne, învață-ne să ne rugăm, cum a învățat și Ioan pe ucenicii săi».
2. El le-a zis: «Când vă rugați, să ziceți:
«Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfințească-se numele Tău; vie împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ.
3. Pânea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă în fiecare zi;
4. și ne iartă nouă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm oricui ne este dator; și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de Cel Rău!»

Stăruința în rugăciune.

5. Apoi le-a mai zis: «Dacă unul dintre voi are un prieten și se duce la el, la miezul nopții, și-i zice: «Prietene, împrumută-mi trei pâni,
6. căci a venit la mine de pe drum, un prieten al meu și n'am ce-i pune înainte;
7. și, dacă dinăuntrul casei sale, prietenul acesta îi răspunde: «Nu mă turbura; acum ușa este încuiată, copiii mei sunt cu mine în pat; nu pot să mă scol să-ți dau pâni». —

8. vă spun: chiar dacă nu s'ar scula să i le dea, pentrucă-i este prieten, totuși, măcar pentru stăruința lui supărătoare tot se va scula și-i va da tot ce-i trebue.

9. De aceea, și Eu vă spun: cereți, și vi se va da; căutați, și veți găsi; bateți, și vi se va deschide!

10. Fiindcă, oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se va deschide.

11. Cine este tatăl acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său pâne, să-i dea o piatră? Ori, dacă cere un pește, să-i dea un șarpe în loc de pește?

12. Sau, dacă cere un ou, să-i dea o scorpie?

13. Deci, dacă voi care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce i-L cer».

Vindecarea unui îndrăcit mut.

14. Isus a scos dintr'un bolnav un drac, care era mut. După ce a ieșit dracul, mutul a grăit și mulțimile s'au mirat.

15. Dar unii ziceau: «El scoate dracii cu Beelzebul, domnul dracilor».

16. Alții, ca să-L ispitească, îi cereau un semn din cer.

17. Isus le-a cunoscut gândurile și le-a zis: «Orice împărăție desbinată împotriva ei este pustiită și o casă desbinată împotriva ei se prăbușește peste alta.

18. Deci, dacă Satana este desbinat împotriva lui însuși, cum va dăinui împărăția lui, fiindcă ziceți că Eu scot dracii cu Beelzebul?

19. Și dacă Eu scot dracii cu Beelzebul, fiii voștri cu cine îi scot? De aceea ei înșiși vor fi judecătorii voștri.

20. Dar, dacă Eu scot dracii cu degetul lui Dumnezeu, împărăția lui Dumnezeu a ajuns până la voi.

21. Când omul cel tare și bine înarmat își păzește casa, averile îi sunt la adăpost.

22. Dar dacă vine peste el unul mai tare decât el și-l biruește atunci îi ia cu sila toate armele în care se încredea și împarte prăzile luate dela el.

23. Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine, risipește.

Duhul necurat ieșit din om.

24. Duhul necurat, când iese afară dintr'un om, umblă prin locuri fără apă și caută odihnă. Fiindcă n'o găsește, zice: «Mă voiu întoarce în casa mea, de unde am ieșit».

25. Și când vine, o găsește

măturată și împodobită.

26. Atunci se duce de mai ia cu el alte șapte duhuri mai rele decât el, intră împreună în casă, se așează în ea și starea de pe urmă a omului aceluia ajunge mai rea decât cea dintâi».

Ferice de cei ce ascultă cuvântul.

27. Pe când spunea Isus aceste vorbe, o femeie din mulțime și-a ridicat glasul și a zis: «Ferice de pântecele care Te-a purtat și de țâțele pe care le-ai supt!»

28. Și El a răspuns: «Ferice mai de grabă de cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc!»

Minunea cu Iona.

29. Pe când mulțimile se strângeau cu grămada, El a început să spună: «Neamul acesta este un neam viclean; el cere un semn, dar nu i se va da alt semn decât semnul proorocului Iona.

30. Căci, după cum Iona a fost un semn pentru Niniviteni, tot așa și Fiul Omului va fi un semn pentru neamul acesta.

31. Împărăteasa dela miazăzi se va ridica la judecată cu bărbații acestui neam și-i va osândi; pentrucă ea a venit dela capătul pământului, ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este unul mai mare decât Solomon.

32. Bărbații din Ninive se vor scula la judecată cu neamul acesta ș-l vor osândi, pentrucă ei s'au pocăit la propovăduirea lui Iona; și iată că aici este unul mai mare decât Iona.

Lumina.

33. Nimeni n'aprinde o lumină, ca s'o pună într'un loc ascuns sau sub baniță: ci o pune în sfeșnic, pentru ca, cei ce intră, să vadă lumina.

34. Ochiul este lumina trupului tău. Dacă ochiul tău este sănătos, tot trupul tău este plin de lumină; dar dacă ochiul tău este rău, trupul tău este plin de întunerec.

35. Ia seama dar ca lumina care este în tine să nu fie întunerec.

36. Așa că, dacă tot trupul tău este plin de lumină, fără să aibă vreo parte întunecată, va fi în totul plin de lumină, întocmai ca atunci când te-ar lumina o lampă cu lumina ei mare».

Mustrarea cărturarilor și fariseilor.

37. Pe când vorbea Isus, un fariseu L-a rugat să prânzească la el. El a intrat și a șezut la masă.

38. Fariseul a văzut cu mirare că Isus nu Se spă-

lase înainte de prânz.
39. Dar Domnul i-a zis: «Voi, fariseii, curățiți partea de afară a paharului și a blidului, dar lăuntrul vostru este plin de răpire și de răutate.
40. Nebunilor, oare acela care a făcut partea de afară n'a făcut și pe cea dinăuntru?
41. Dați mai bine milostenie din lucrurile dinlăuntru și atunci toate vă vor fi curate.
42. Dar vai de voi, fariseilor, pentrucă voi dați zeciuială din ismă, din rută și din toate zarzavaturile, și dați uitării dreptatea și dragostea de Dumnezeu; pe acestea trebuia să le faceți și pe celelalte să nu le lăsați nefăcute.
43. Vai de voi, fariseilor, pentrucă voi umblați după scaunele dintâi în sinagogi și vă place să vă facă lumea plecăciuni prin piețe.
44. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici, pentrucă voi sunteți ca mormintele care nu se văd și peste care oamenii umblă fără să știe».
45. Unul dintre învățătorii Legii a luat cuvântul și i-a zis: «Invățătorule, spunând acestea, ne ocărăști și pe noi»
46. «Vai și de voi, învățători ai Legii!» a răspuns Isus, «pentrucă voi puneți pe spinarea oamenilor sarcini grele de purtat, iar voi nici măcar cu unul din degetele voastre nu vă atingeți de ele.
47. Vai de voi, pentrucă voi zidiți mormintele proorocilor pe care i-au ucis părinții voștri.
48. Prin aceasta mărturisiți că încuviințați faptele părinților voștri; căci ei au ucis pe prooroci, iar voi le zidiți mormintele.
49. De aceea înțelepciunea lui Dumnezeu a zis: «Le voiu trimite prooroci și apostoli; pe unii din ei îi vor ucide, iar pe alții îi vor prigoni,
50. ca să se ceară dela acest neam sângele tuturor proorocilor, care a fost vărsat dela întemeierea lumii:
51. dela sângele lui Abel până la sângele lui Zaharia, ucis între altar și templu; da, vă spun, se va cere dela neamul acesta.
52. Vai de voi, învățători ai Legii, pentrucă voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n'ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedecat să intre».
53. După ce a ieșit de acolo, cărturarii și fariseii au început să-L pună la strâmtoare și să-L facă să vorbească despre multe;
54. i-au întins astfel laturi, ca să prindă vreo vorbă din gura Lui pentru care să-L poată învinui.

Despre fățărnicie, frica de oameni, hula împotriva Duhului Sfânt.

12 1. In vremea aceea, când se strânseseră mulțimile cu miile, așa că se călcau unii pe alții, Isus a început să spună ucenicilor Săi: «Mai întâi de toate, păziți-vă de aluatul fariseilor, care este fățărnicia!
2. Nu este nimic acoperit, care nu va fi descoperit, nici ascuns, care nu va fi cunoscut.
3. De aceea, orice ați spus la întunerec, va fi auzit la lumină; și orice ați grăit la ureche, în odăițe, va fi vestit de pe acoperișul caselor.
4. Vă spun vouă, prietenii Mei: să nu vă temeți de cei ce ucid trupul și după aceea nu mai pot face nimic.
5. Am să vă arăt de cine să vă temeți: temeți-vă de acela care, după ce a ucis, are putere să arunce în gheenă; da, vă spun, de el să vă temeți!
6. Nu se vând oare cinci vrăbii cu doi bani? Totuși, niciuna din ele nu este uitată înaintea lui Dumnezeu.
7. Și chiar perii din cap, toți vă sunt numărați. Deci, să nu vă temeți; voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii.
8. Eu vă spun: pe orișicine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl va mărturisi și Fiul Omului înaintea îngerilor lui Dumnezeu;
9. dar cine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, va fi lepădat și el înaintea îngerilor lui Dumnezeu.
10. Și orișicui va vorbi împotriva Fiului Omului, i se va ierta; dar oricui va huli împotriva Duhului Sfânt, nu i se va ierta.
11. Când vă vor duce înaintea sinagogilor, înaintea dregătorilor și înaintea stăpânirilor, să nu vă îngrijorați cum veți răspunde pentru apărarea voastră nici ce veți vorbi,
12. căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce trebue să vorbiți».

Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina.

13. Unul din mulțime a zis lui Isus: «Invățătorule, spune fratelui meu să împartă cu mine moștenirea noastră!»
14. «Omule», i-a răspuns Isus, «cine M'a pus pe Mine judecător sau împărțitor peste voi?»
15. Apoi le-a zis: «Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci vieața cuiva nu stă în belșugul avuției lui».
16. Și le-a spus pilda aceasta: «Țarina unui om bogat rodise mult.
17. Și el se gândea în

sine și zicea: «Ce voiu face? Fiindcă nu mai am loc unde să-mi strâng roadele».
18. «Iată», a zis el, «ce voiu face: îmi voiu strica grânarele și voiu zidi altele mai mari; acolo voiu strânge toate roadele și toate bunurile mele;
19. și voiu zice sufletului meu: «Suflete, ai multe bunuri strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!
20. Dar Dumnezeu i-a zis; «Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?»
21. Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el, și nu se îmbogățește față de Dumnezeu».

Ingrijorările.

22. Isus a zis apoi ucenicilor Săi: «De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați cu privire la vieața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, nici cu privire la trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca.
23. Vieața este mai mult decât hrana și trupul mai mult decât îmbrăcămintea.
24. Uitați-vă cu băgare de seamă la corbi: ei nu seamănă nici nu seceră, n'au nici cămară, nici grânar; și totuși Dumnezeu îi hrănește. Cu cât mai de preț sunteți voi decât păsările!
25. Și apoi, cine dintre voi, chiar îngrijorându-se, poate să adauge un cot la lungimea vieții lui?
26. Deci, dacă nu puteți face nici cel mai mic lucru, pentru ce vă mai îngrijorați de celelalte?
27. Uitați-vă cu băgare de seamă cum cresc crinii: ei nu torc nici nu țes; totuși, vă spun că nici Solomon, în toată slava sa, n'a fost îmbrăcat ca unul din ei.
28. Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba, care astăzi este pe câmp, iar mâne va fi aruncată în cuptor, cu cât mai mult vă va îmbrăca El pe voi, puțin credincioșilor?
29. Să nu căutați ce veți mânca sau ce veți bea și nu vă frământați mintea.
30. Căci toate acestea Neamurile lumii le caută. Tatăl vostru știe că aveți trebuință de ele.
31. Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și toate acestea vi se vor da pe deasupra.
32. Nu te teme, turmă mică, pentrucă Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția.
33. Vindeți tot ce aveți și dați milostenie. Faceți-vă rost de pungi care nu se învechesc, o comoară nesecată în ceruri, unde nu se apropie hoțul și unde nu roade molia.
34. Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.

Indemn la veghere.

35. Mijlocul să vă fie încins și făcliile aprinse.
36. Și să fiți ca niște oameni care așteaptă pe stăpânul lor să se întoarcă dela nuntă, ca să-i deschidă îndată, când va veni și va bate la ușă.
37. Ferice de robii aceia pe care stăpânul îi va găsi veghind la venirea sa! Adevărat vă spun că el se va încinge, îi va pune să șadă la masă și se va apropia să le slujească.
38. Fie că vine la a doua strajă din noapte, fie că vine la a treia strajă, ferice de robii aceia, dacă-i va găsi veghind!
39. Să știți bine că, dacă ar ști stăpânul casei la ce ceas va veni hoțul, ar veghia și n'ar lăsa să-i spargă casa.
40. Și voi dar fiți gata, căci Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți».

Ispravnicul credincios.

41. «Doamne», i-a zis Petru, «pentru noi spui pilda aceasta sau pentru toți?»
42. Și Domnul a zis: «Cine este ispravnicul credincios și înțelept pe care-l va pune stăpânul său peste slugile sale, ca să le dea partea lor de hrană la vremea potrivită?
43. Ferice de robul acela pe care stăpânul, la venirea sa, îl va găsi făcând așa!
44. Adevărat vă spun că îl va pune peste toată avuția sa.
45. Dar, dacă robul acela zice în inima sa: «Stăpânul meu z ă b o v e ș t e să vină»; dacă va începe să bată pe slugi și pe slujnice, să mănânce, să bea și să se îmbete,
46. stăpânul robului aceluia va veni în ziua în care el nu se așteaptă și în ceasul în care nu știe și-l va despica în două; și soarta lui va fi soarta celor necredincioși în lucrul încredințat lor.
47. Robul acela care a știut voia stăpânului său și nu s'a pregătit de loc și n'a lucrat după voia lui, va fi bătut cu multe lovituri.
48. Dar cine n'a știut-o și a făcut lucruri vrednice de lovituri, va fi bătut cu puține lovituri. Cui i s'a dat mult, i se va cere mult; și cui i s'a încredințat mult, îi vor cere mai mult.

Foc pe pământ.

49. Eu am venit să arunc un foc pe pământ. Și ce voiesc dacă s'a și aprins?
50. Am un botez cu care trebue să fiu botezat și cât de mult doresc să se împlinească!
51. Credeți că am venit

să aduc pace pe pământ?
Eu vă spun: nu, ci mai
de grabă desbinare.
52. Căci de acum înainte,
din cinci care vor fi într'o
casă trei vor fi desbinați
împotriva a doi și doi îm-
potriva a trei.
53. Tatăl va fi desbinat
împotriva fiului și fiul îm-
potriva tatălui; mama îm-
potriva fiicei și fiica îm-
potriva mamei; soacra îm-
potriva norei și nora îm-
potriva soacrei».

Semnele vremurilor.

54. El a mai zis mulți-
milor: «Când vedeți un nor
ridicându-se la apus, în-
dată ziceți: «Vine ploaia».
Și așa se întâmplă.
55. Și când vedeți su-
flând vântul dela miazăzi,
ziceți: «Are să fie zăduf».
Și așa se întâmplă.
56. Fățarnicilor, fața pă-
mântului și a cerului știți
s'o deosebiți; vremea a-
ceasta cum de n'o deose-
biți?
57. Și pentru ce nu jude-
cați și voi singuri ce este
drept?
58. Când te duci cu pâ-
rîșul tău înaintea judecă-
torului, pe drum caută să
scapi de el, ca nu cumva
să te târască înaintea ju-
decătorului, judecătorul să
te dea pe mâna temnice-
rului și temnicerul să te
arunce în temniță.
59. Iți spun că nu vei ieși
de acolo până nu vei plăti
și cel din urmă bănuț».

Galileenii măcelăriți de Pilat.

13 1. In vremea aceea au
venit unii și au isto-
risit lui Isus ce se întâm-
plase unor Galileeni al că-
ror sânge îl amestecase Pi-
lat cu jertfele lor.
2. «Credeți voi», le-a ră-
spuns Isus, «că acești Gali-
leeni au fost mai păcătoși
decât toți ceilalți Galileeni,
pentrucă au pătit astfel?
3. Eu vă spun: nu; ci,
dacă nu vă pocăiți, toți
veți pieri la fel.
4. Sau acei optsprezece
inși, peste care a căzut
turnul din Siloam și i-a
omorît, credeți că au fost
mai păcătoși decât toți cei-
lalți oameni care locuiau
în Ierusalim?
5. Eu vă spun: nu; ci,
dacă nu vă pocăiți, toți
veți pieri la fel».

Pilda smochinului neroditor.

6. El a spus și pilda a-
ceasta: «Un om avea un
smochin sădit în via sa. A
venit să caute rod în el
și n'a găsit.
7. Atunci a zis vierului:
«Iată că sunt trei ani de
când vin și caut rod în
smochinul acesta și nu gă-
sesc. Taie-l! La ce să mai
cuprindă și pământul de
geaba?»
8. «Doamne», i-a răspuns

vierul, «mai lasă-l și anul
acesta; am să-l sap de jur
împrejur și am să-i pun
gunoiu la rădăcină.
9. Poate că de acum îna-
inte va face roadă; dacă
nu, îl vei tăia».

Vindecarea unei femei gârbove.

10. Isus învăța într'o
sinagogă în ziua sabatului.
11. Și acolo era o femeie
stăpânită de optsprezece
ani de un duh de nepu-
tință; era gârbovă și nu
putea nicidecum să-și în-
drepte spatele.
12. Când a văzut-o Isus,
a chemat-o și i-a zis: «Fe-
meie, ești deslegată de ne-
putința ta».
13. Și-a întins mânile
peste ea și îndată s'a în-
dreptat și slăvea pe Dum-
nezeu.
14. Dar fruntașul sinago-
gii, mâniat că Isus săvâr-
șise vindecarea aceasta în
ziua sabatului, a luat cu-
vântul și a zis mulțimii:
«Sunt șase zile în care tre-
bue să lucreze omul; ve-
niți dar în aceste zile să
vă vindecați, și nu în ziua
sabatului!»
15. «Fățarnicilor», i-a ră-
spuns Domnul, «care în
ziua sabatului nu-și des-
leagă fiecare din voi boul
sau măgarul dela iesle și-l
duce de-l adapă?
16. Dar femeia aceasta,
care este o fiică a lui A-
vraam și pe care Satana
o ținea legată de optspre-
zece ani, nu trebuia oare
să fie deslegată de legă-
tura aceasta în ziua sa-
batului?»
17. Pe când vorbea El
astfel, toți potrivnicii Lui
au rămas rușinați; și mul-
țimea se bucura de toate
lucrurile minunate pe care
le făcea El.

Pilda grăuntelui de muștar și a aluatului.

18. El a mai zis: «Cu ce
se aseamănă împărăția lui
Dumnezeu și cu ce o voiu
asemăna?»
19. Se aseamănă cu un
grăunte de muștar pe care
l-a luat un om și l-a arun-
cat în grădina sa; el a cre-
scut, s'a făcut copac și pă-
sările cerului și-au făcut
cuiburi în ramurile lui».
20. El a zis iarăși: «Cu
ce voiu asemăna împără-
ția lui Dumnezeu?
21. Se aseamănă cu a-
luatul pe care l-a luat o
femeie și l-a ascuns în trei
măsuri de făină până s'a
dospit tot».

Ușa cea strâmtă.

22. Isus umbla prin ce-
tăți și prin sate, învățând
și călătorind spre Ierusa-
lim.
23. Cineva i-a zis:
«Doamne, oare puțini să
fie cei ce sunt mântuiți?»
El le-a răspuns:
24. «Luptați-vă să intrați

pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea.

25. Indată ce stăpânul casei se va scula și va închide ușa și voi veți începe să stați afară și să bateți la ușă zicând: «Doamne, deschide-ne!»; el vă va răspunde și va zice: «Nu vă știu de unde sunteți».

26. Atunci veți începe să ziceți: «Noi am mâncat și am băut în fața Ta și în ulițele noastre ne-ai învățat».

27. Și El va răspunde: «Vă spun că nu știu de unde sunteți; depărtați-vă dela Mine, voi toți lucrători ai nedreptății»!

28. Va fi plânsul și scrâșnirea dinților când veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov și pe toți proorocii în împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară.

29. Vor veni dela răsărit și dela apus, dela miazănoapte și dela miazăzi și vor ședea la masă în împărăția lui Dumnezeu.

30. Și iată că sunt unii din cei de pe urmă, care vor fi cei dintâi și sunt unii din cei dintâi care vor fi cei de pe urmă».

Nelegiuirile și pedeapsa Ierusalimului.

31. In aceeași zi au venit câțiva farisei și i-au zis: «Pleacă și du-Te de aici, căci Irod vrea să Te omoare».

32. «Duceți-vă», le-a răspuns El, «și spuneți vulpii aceleia: «Iată că scot draci și săvârșesc vindecări astăzi și mâne, iar a treia zi sfârșesc.

33. Dar trebue să umblu astăzi, mâne și în ziua următoare, fiindcă nu se poate ca un prooroc să piară afară din Ierusalim.

34. Ierusalim, Ierusalim, cetate care omoară pe proroci și ucide cu pietre pe cei trimeși la dânsa! De câte ori am vrut să adun pe fiii tăi, cum își adună găina puii sub aripi și n'ați vrut!

35. Iată că vi se lasă casa pustie; dar vă spun că nu Mă veți mai vedea până veți zice: «Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului!»

Vindecarea unui bolnav de dropică.

14 1. Intr'o zi de sabat, Isus a intrat în casa unuia din fruntașii fariseilor, ca să prânzească. Fariseii îl pândeau de aproape.

2. Și înaintea Lui era un om bolnav de dropică.

3. Isus a luat cuvântul și a zis învățătorilor Legii și fariseilor: «Oare este îngăduit a vindeca în ziua sabatului sau nu?»

4. Ei tăceau. Atunci Isus a luat de mână pe omul acela, l-a vindecat și i-a dat drumul.

5. Pe urmă le-a zis: «Cine

dintre voi, dacă-i cade copilul sau boul în puț, nu-l va scoate îndată afară în ziua sabatului?

6. Și n'au putut să-i răspundă nimic la aceste vorbe.

Despre smerenia la ospețe.

7. Apoi, când a văzut că cei poftiți la masă alegeau locurile dintâi, le-a spus o pildă. Și le-a zis:

8. «Când ești poftit de cineva la nuntă, să nu te așezi la masă în locul dintâiu, ca nu cumva, printre cei poftiți de el, să fie altul mai cu vază decât tine,

9. și cel ce te-a poftit și pe tine și pe el, să vină să-ți zică: «Dă locul tău omului acestuia!» Atunci cu rușine vei începe să iei locul de pe urmă.

10. Ci, când ești poftit du-te și așează-te în locul cel mai de pe urmă, pentru ca, atunci când va veni cel ce te-a poftit, să-ți zică: «Prietene, mută-te mai sus!» Lucrul acesta îți va face cinste înaintea tuturor celor ce vor fi la masă împreună cu tine.

11. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și cine se smerește, va fi înălțat».

Despre binefacere.

12. A zis și celui ce-L poftise: «Când dai un prânz sau o cină, să nu chemi pe prietenii tăi, nici pe frații tăi, nici pe neamurile tale, nici pe vecinii bogați, ca nu cumva să te cheme și ei, la rândul lor, pe tine și să iei astfel o răsplată pentru ce-ai făcut.

13. Ci, când dai o masă, chiamă pe săraci, pe schilozi, pe șchiopi, pe orbi.

14. Și va fi ferice de tine, pentrucă ei n'au cu ce să-ți răsplătească; dar ți se va răsplăti la învierea celor neprihăniți».

Pilda cu cei poftiți la cină.

15. Unul din cei ce ședeau la masă cu El, când a auzit aceste vorbe, i-a zis: «Ferice de acela care va prânzi în împărăția lui Dumnezeu!»

16. Și Isus i-a răspuns: «Un om a dat o cină mare și a poftit pe mulți.

17. La ceasul cinei, a trimes pe robul său să spună celor poftiți: «Veniți, căci acum toate sunt gata».

18. Dar toți, parcă fuseseră vorbiți, au început să ceară iertare. Cel dintâiu i-a zis: «Am cumpărat un ogor și trebue să mă duc să-l văd; rogu-te să mă ierți!»

19. Un altul a zis: «Am cumpărat cinci perechi de boi și mă duc să-i încerc; iartă-mă, te rog!»

20. Un altul a zis: «M'am însurat și de aceea nu pot veni».

21. Când s'a întors robul, a spus stăpânului său acestea. Atunci stăpânul ca-

sei s'a mâniat și a zis robului său: «Du-te de grabă în piețele și ulițele cetății și adu aici pe cei săraci, schilozi, o r b i și șchiopi!»

22. La urmă, robul a zis: «Stăpâne, s'a făcut cum ai poruncit și tot mai este loc».

23. Și stăpânul a zis robului: «Ieși la drumuri și la garduri și, pe cei ce-i vei găsi, silește-i să intre, ca să mi se umple casa.

24. Căci vă spun că niciunul din cei poftiți nu va gusta din cina mea».

Cum să fie ucenicul lui Isus.

25. Impreună cu Isus mergeau mari mulțimi. El S'a întors și le-a zis:

26. «Dacă vine cineva la Mine, și nu urăște pe tatăl său, pe mamă-sa, pe nevastă-sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar însăși vieața sa, nu poate fi ucenicul Meu».

27. Și oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu.

28. Căci, cine dintre voi, dacă vrea să zidească un turn, nu stă mai întâi să-și facă socoteala cheltuielilor, ca să vadă dacă are cu ce să-l sfârșească?

29. Pentru ca nu cumva, după ce i-a pus temelia, să nu-l poată sfârși și toți cei ce-l vor vedea să înceapă să râdă de el

30. și să zică: «Omul acesta a început să zidească, și n'a putut isprăvi».

31. Sau care împărat, când merge să se bată în războiu cu un alt împărat, nu stă mai întâi să se sfătuiască dacă va putea merge cu zece mii de oameni înaintea celui ce vine împotriva lui cu douăzeci de mii?

32. Altfel, pe când celălalt împărat este încă departe, îi trimite o solie să ceară pace.

33. Tot așa, oricine dintre voi care nu se leapădă de tot ce are nu poate fi ucenicul Meu.

34. Sarea este bună; dar dacă și sarea se strică, cu ce va fi îndreptată?

35. Atunci nu mai este bună nici pentru pământ, nici pentru afară. Cine are urechi de auzit, să audă».

Pilda cu oaia rătăcită și drahma.

15 1. Toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus, ca să-L asculte.

2. Și fariseii și cărturarii cârteau și ziceau: «Omul acesta primește pe păcătoși și mănâncă cu ei».

3. Dar El le-a spus pilda aceasta:

4. «Care om dintre voi, dacă are o sută de oi și pierde pe una din ele, nu lasă pe cele nouăzeci și nouă pe izlaz și se duce

după cea pierdută până când o găsește?

5. După ce a găsit-o, o pune cu bucurie pe umeri;

6. și, când se întoarce acasă, chiamă pe prietenii și vecinii săi și le zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oaia care era pierdută!»

7. Tot așa vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăește, d e c â t pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți c a r e n'au nevoie de pocăință.

8. Sau care femeie, dacă are zece drahme și pierde una din ele, nu aprinde o lumină, nu mătură casa și nu caută cu băgare de seamă până când o găsește?

9. După ce a găsit-o, chiamă pe prietenele și vecinele ei și zice: «Bucurați-vă împreună cu mine, căci am găsit drahma pe care o pierdusem!»

10. Tot așa, vă spun că este bucurie înaintea îngerilor lui Dumnezeu pentru un singur păcătos care se pocăește».

Pilda fiului risipitor.

11. El a mai zis: «Un om avea doi fii.

12. Cel mai tânăr din ei a zis tatălui său: «Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine!» Și tatăl le-a împărțit averea.

13. Nu după multe zile, fiul cel mai tânăr a strâns totul și a plecat într'o țară depărtată, unde și-a risipit averea ducând o vieață destrăbălată.

14. După ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să ducă lipsă.

15. Atunci s'a dus și s'a lipit de unul din locuitorii țării aceleia, care l-a trimes pe ogoarele sale să-i păzească porcii

16. Mult ar fi dorit el să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nu i le da nimeni.

17. Și-a venit în fire și a zis: «Câți argați ai tatălui meu au belșug de pâne, iar eu mor aici de foame!

18. Mă voiu scula, mă voiu duce la tatăl meu și-i voiu zice: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta

19. și nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău; fă-mă ca pe unul din argații tăi!»

20. Și s'a sculat și a plecat la tatăl său. Când era încă departe, tatăl său l-a văzut și i s'a făcut milă de el, a alergat și a căzut pe grumazul lui și l-a sărutat mult.

21. Fiul i-a zis: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și împotriva ta; nu mai sunt vrednic să mă chem fiul tău».

22. Dar tatăl a zis robi-

lor săi: «Aduceţi repede haina cea mai bună şi îmbrăcaţi-l cu ea; puneţi-i un inel în deget şi încălţăminte în picioare!

23. Aduceţi viţelul cel îngrăşat şi tăiaţi-l! Să mâncăm şi să ne veselim,

24. căci acest fiu al meu era mort, şi a înviat, era pierdut, şi a fost găsit». Şi au început să se veselească.

25. Fiul cel mai mare era la ogor. Când a venit şi s'a apropiat de casă, a auzit muzică şi jocuri.

26. A chemat pe unul din robi şi a întrebat ce este.

27. Robul acela i-a răspuns: «Fratele tău a venit înapoi şi tatăl tău a tăiat viţelul cel îngrăşat, pentrucă l-a primit sănătos şi bine».

28. El s'a mâniat şi nu voia să intre în casă. Tatăl său a ieşit afară şi l-a rugat să intre.

29. Dar el a r ă s p u n s t a t ă l u i său: «Iată, eu îţi slujesc ca un rob de atâţia ani şi niciodată nu ţi-am călcat porunca; şi mie niciodată nu mi-ai dat măcar un ied să mă veselesc cu prietenii mei.

30. Iar când a venit acest fiu al tău, care ţi-a mâncat averea cu femeile desfrânate, i-ai tăiat viţelul cel îngrăşat».

31. «Fiule», i-a zis tatăl, «tu totdeauna eşti cu mine şi tot ce am eu este al tău.

32. Dar trebuia să ne veselim şi să ne bucurăm, pentrucă acest frate al tău era mort şi a înviat, era pierdut şi a fost găsit».

Pilda ispravnicului necredincios.

16 1. Isus a mai spus ucenicilor Săi: «Un om bogat avea un ispravnic, care a fost pârît la el că-i risipeşte averea.

2. El l-a chemat şi i-a zis: «Ce aud eu vorbindu-se despre tine? Dă-ţi socoteala de isprăvnicia ta, pentrucă nu mai poţi fi ispravnic».

3. Ispravnicul şi-a zis: «Ce am să fac, dacă îmi ia stăpânul isprăvnicia? Să sap, nu pot; să cerşesc, mi-e ruşine.

4. Ştiu ce am să fac, pentru ca, atunci când voiu fi scos din isprăvnicie, ei să mă primească în casele lor».

5. A chemat pe fiecare din datornicii stăpânului său şi a zis celui dintâiu: «Cât eşti dator stăpânului meu?»

6. «O sută de măsuri de untdelemn», a răspuns el. Şi i-a zis: «Ia-ţi zapisul şi şezi de grabă şi scrie cincizeci».

7. Apoi a zis altuia: «Dar tu cât eşti dator?» «O sută de măsuri de grâu», a răspuns el. Şi i-a zis: «Ia-ţi zapisul şi scrie optzeci!»

8. Stăpânul lui a lăudat pe ispravnicul n e d r e p t,

pentrucă lucrase înţelepteşte. Căci fiii veacului acestuia, faţă de semenii lor, sunt mai înţelepţi decât fiii luminii.

9. Şi Eu vă zic: faceţi-vă prieteni cu ajutorul bogăţiilor nedrepte, pentru ca, atunci când veţi muri, să vă primească în corturile veşnice!

10. Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari; şi cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept şi în cele mari.

11. Deci, dacă n'aţi fost credincioşi în bogăţiile nedrepte, cine vă va încredinţa adevăratele bogăţii?

12. Şi dacă n'aţi fost credincioşi în lucrul altuia, cine vă va da ce este al vostru?

13. Nicio slugă nu poate sluji la doi stăpâni; căci sau va urî pe unul şi va iubi pe celălalt, sau va ţinea numai la unul şi va nesocoti pe celălalt. Nu puteţi sluji lui Dumnezeu şi lui Mamona».

Mustrări făcute fariseilor.

14. Fariseii, care erau iubitori de bani, ascultau şi ei toate acestea şi-şi băteau joc de El.

15. Isus le-a zis: «Voi căutaţi să vă arătaţi neprihăniţi înaintea oamenilor, dar Dumnezeu vă cunoaşte inimile: pentrucă, ce este înălţat între oameni, este o urîciune înaintea l u i Dumnezeu.

16. Legea şi proorocii au ţinut până la Ioan; de atunci încoace, evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu se vesteşte şi fiecare pătrunde în ea dând năvală.

17. Este mai l e s n e să treacă cerul şi pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege.

18. Oricine îşi lasă nevasta şi se însoară cu alta, preacurveşte; şi cine se însoară cu cea lăsată de bărbat, preacurveşte».

Bogatul şi Lazăr.

19. «Era un om bogat, care se îmbrăca în porfiră şi în subţire, şi în fiecare zi ducea o vieaţă plină de veselie şi strălucire.

20. La uşa lui era pus un sărac, numit Lazăr, plin de bube.

21. Şi dorea mult să se sature cu fărămiturile care cădeau dela masa bogatului; până şi cânii veneau şi-i lingeau bubele.

22. Cu vremea, săracul a murit şi a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam. A murit şi bogatul şi l-au îngropat.

23. Pe când era el în Locuinţa Morţilor, în chinuri, şi-a ridicat ochii în sus, a văzut de departe pe Avraam şi pe Lazăr în sânul lui

24. și a strigat: «Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimete pe Lazăr să-și moaie vârful degetului în apă și să-mi răcorească limba, căci grozav sunt chinuit în văpaia aceasta!»

25. «Fiule», i-a răspuns Avraam, «adu-ți aminte că în vieața ta tu ți-ai primit cele bune, și Lazăr pe cele rele; acum aici el este mângâiat, iar tu ești chinuit.

26. Pe lângă toate acestea, între noi și între voi este o prăpastie mare, așa că cei ce ar vrea să treacă de aici la voi sau de acolo la noi, să nu poată».

27. Bogatul a zis: «Rogu-te dar, părinte Avraame, să trimeți pe Lazăr în casa tatălui meu,

28. căci am cinci frați și să le adeverească aceste lucruri, ca să nu vină și ei în acest loc de chin».

29. Avraam a răspuns: «Au pe Moise și pe proroci; să asculte de ei!»

30. «Nu, părinte Avraame», a zis el; «ci dacă se va duce la ei cineva din morți, se vor pocăi».

31. Și Avraam i-a răspuns: «Dacă nu ascultă pe Moise și pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți».

Prilejurile de păcătuire.

17 1. Isus a zis ucenicilor Săi: «Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătuire; dar vai de acela prin care vin!

2. Ar fi mai de folos pentru el să i se lege o piatră de moară de gât și să fie aruncat în mare decât să facă pe unul din acești micuți să păcătuiască.

3. Luați seama la voi înșivă!

Dacă fratele tău păcătuește împotriva ta, mustră-l! Și dacă se va pocăi, iartă-l!

4. Și chiar dacă păcătuește împotriva ta de șapte ori pe zi și de șapte ori pe zi se întoarce la tine și zice: «Imi pare rău!»— să-l ierți.

5. Apostolii au zis Domnului: «Mărește-ne credința!»

6. Și Domnul a zis: «Dacă ați avea credință cât un grăunte de muștar, ați zice dudului acestuia: «Desrădăcinează-te și sădește-te în mare!» și v'ar asculta.

«Robi netrebnici».

7. Cine dintre voi, dacă are un rob care ară sau paște oile, îi va zice când vine dela câmp: «Vino îndată și șezi la masă»?

8. Nu-i va zice mai de grabă: «Gătește-mi să mănânc, încinge-te și slujește-mi până voiu mânca și voiu bea eu; după aceea, vei mânca și vei bea și tu»?

9. Va rămânea el îndatorat față de robul acela, pentrucă robul a făcut ce i s'a poruncit?

10. Tot așa și voi, când veți face tot ce vi s'a poruncit, să ziceți: «Suntem niște robi netrebnici: am făcut ce eram datori să facem».

Cei zece leproși.

11. Isus mergea spre Ierusalim și a trecut prin mijlocul Samariei și Galileei.

12. Pe când intra într'un sat, L-au întâmpinat zece leproși, care au stat departe.

13. Ei și-au ridicat glasul și au zis: «Isuse, învățătorule, fie-ți milă de noi!»

14. Când i-a văzut Isus, le-a zis: «Duceți-vă și arătați-vă preoților!» Și pe când se duceau, au fost curățiți.

15. Unul din ei, când s'a văzut vindecat, s'a întors slăvind pe Dumnezeu cu glas tare.

16. S'a aruncat cu fața la pământ la picioarele lui Isus și i-a mulțumit. Era samaritean.

17. Isus a luat cuvântul și a zis: «Oare n'au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sunt?

18. Nu s'a găsit decât străinul acesta să se întoarcă și să dea slavă lui Dumnezeu?»

19. Apoi i-a zis: «Scoală-te și pleacă! Credința ta te-a mântuit».

Venirea împărăției lui Dumnezeu.

20. Fariseii au întrebat pe Isus când va veni împărăția lui Dumnezeu. El le-a răspuns: «Impărăția lui Dumnezeu nu vine pe văzute.

21. Nu se va zice: «Uite-o aici» sau: «uite-o acolo». Căci iată împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru».

Venirea Fiului Omului.

22. Și a zis către ucenici: «Vor veni zile când veți dori să vedeți una din zilele Fiului Omului, și n'o veți vedea.

23. Vi se va zice: «Iată-L aici, iată-L acolo!» Să nu vă duceți, nici să nu-i urmați!

24. Căci, cum iese fulgerul și luminează dela o margine a cerului până la cealaltă, așa va fi și Fiul Omului în ziua Sa.

25. Dar mai întâi trebue să sufere multe și să fie lepădat de neamul acesta.

26. Cum a fost în zilele lui Noe, la fel va fi și în zilele Fiului Omului:

27. mâncau, beau, se însurau, se măritau până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți.

28. Tot așa, cum a fost în zilele lui Lot: oamenii mâncau, beau, cumpărau,

vindeau, sădeau, zideau;

29. dar, în ziua când a ieșit Lot din Sodoma, a plouat foc și pucioasă din cer și i-a pierdut pe toți,—

30. tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul Omului.

31. In ziua aceea, cine va fi pe acoperișul casei, iar sculele lui în casă, să nu se coboare să le ia; și cine va fi la câmp, de asemenea, să nu se mai întoarcă.

32. Aduceți-vă aminte de nevasta lui Lot!

33. Cine va căuta să-și scape vieața, o va pierde: și cine o va pierde, o va găsi.

34. Vă spun că în noaptea aceea, doi inși vor fi în același pat: unul va fi luat și altul va fi lăsat;

35. două femei vor râșni împreună: una va fi luată, și alta va fi lăsată;

36. doi bărbați vor fi la câmp: unul va fi luat și altul va fi lăsat».

37. Ucenicii L-'au întrebat: «unde, Doamne?» Iar El a răspuns: «Unde va fi trupul, acolo se vor strânge și vulturii».

Pilda judecătorului nedrept.

18 1. Isus le-a spus o pildă, ca să le arate că trebue să se roage necurmat și să nu se lase.

2. El le-a zis: «Intr'o cetate era un judecător care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina.

3. In cetatea aceea era și o văduvă care venea des la el și-i zicea: «Fă-mi dreptate în cearta cu pârîșul meu!»

4. Multă vreme n'a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă și-a zis: «Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez,

5. totuși, pentrucă văduva aceasta mă tot necăjește, îi voiu face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul».

6. Domnul a adăogat: «Auziți ce zice judecătorul nedrept?

7. Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Săi care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei?

8. Vă spun că le va face dreptate în curând. Dar, când va veni Fiul Omului, va găsi El oare credință pe pământ?»

Pilda vameșului și a fariseului.

9. A mai spus și pilda aceasta pentru unii care se încredeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți.

10. «Doi oameni s'au suit la templu să se roage: unul era fariseu, și altul vameș.

11. Fariseul sta în picioare și se ruga în sine astfel: «Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni: hrăpăreți, nedrepți, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta.

12. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele».

13. Vameșul sta departe și nu îndrăsnea nici ochii să și-i ridice spre cer, ci se bătea în piept și zicea: «Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!»

14. Eu vă spun că mai de grabă omul acesta s'a coborît acasă socotit neprihănit decât celălalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat».

Copilașii.

15. I-au adus și niște copilași, ca să Se atingă de ei. Dar ucenicii, când au văzut, au certat pe aceia care-i aduceau.

16. Isus a chemat la Sine pe copilași și a zis: «Lăsați copilașii să vină la Mine și nu-i opriți, căci împărăția lui Dumnezeu este a unora ca ei!

17. Adevărat vă spun că, oricine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copilaș nu va intra în ea».

Tânărul bogat.

18. Un fruntaș a întrebat pe Isus: «Bunule învățător, ce trebue să fac ca să moștenesc vieața veșnică?»

19. «Pentru ce Mă numești bun?» i-a răspuns Isus. «Nimeni nu este bun decât unul singur: Dumnezeu.

20. Știi poruncile: «Să nu preacurvești, să nu ucizi, să nu furi, să nu faci o mărturisire mincinoasă, să cinstește pe tatăl tău și pe mama ta!»

21. «Toate acestea» i-a zis el, «le-am păzit din tinerețea mea.»

22. Când a auzit Isus aceste vorbe, i-a zis: «Iți mai lipsește un lucru: vinde tot ce ai, împarte la săraci și vei avea o comoară în ceruri. Apoi vino și urmează-Mă!»

23. Când a auzit el aceste cuvinte, s'a întristat de tot, căci era foarte bogat.

24. Isus a văzut că s'a întristat de tot și a zis: «Cât de anevoie vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei ce au avuții!

25. Fiindcă mai lesne este să treacă o cămilă prin urechea acului decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu».

26. Cei ce-L ascultau au zis: «Atunci cine poate să fie mântuit?»

27. Isus a răspuns: «Ce este cu neputință la oameni, este cu putință la Dumnezeu».

28. Atunci Petru a zis: «Iată noi am lăsat totul și Te-am urmat».

29. Și Isus le-a zis: «A-

devărat vă spus că nu e-
ste nimeni care să-și fi lă-
sat casa, sau nevasta, sau
frații, sau părinții, sau co-
piii, pentru împărăția lui
Dumnezeu,
30. și să nu primească
mult mai mult în veacul
acesta de acum, iar în vea-
cul viitor, vieața veșnică».

Isus vestește moartea și învierea Sa.

31. Isus a luat cu Sine
pe cei doisprezece și le-a
zis: «Iată că ne suim la
Ierusalim și tot ce a fost
scris prin prooroci despre
Fiul Omului se va împlini.
32. Căci va fi dat în mâna
Neamurilor; îl vor batjo-
cori, îl vor ocărî, îl vor
scuipa
33. și, după ce-L vor bate
cu biciul, îl vor omorî, dar
a treia zi va învia».
34. Ei n'au înțeles nimic
din aceste vorbe; căci
vorbirea aceasta era a-
scunsă pentru ei și nu pri-
cepeau ce le spunea Isus.

Vindecarea unui orb la Ierihon.

35. Pe când Se apropia
Isus de Ierihon, un orb șe-
dea lângă drum și cerșea.
36. Când a auzit mulți-
mea trecând, a întrebat ce
este.
37. I-au spus: «Trece
Isus din Nazaret».
38. Și el a strigat: «Isuse,
Fiul lui David, ai milă de
mine!»
39. Cei ce mergeau îna-
inte, îl certau să tacă, dar
el striga și mai tare: «Fiul
lui David, ai milă de mi-
ne!»
40. Isus S'a oprit și a
poruncit să-l aducă la Ei;
și, după ce s'a apropiat,
l-a întrebat:
41. «Ce vrei să-ți fac?»
«Doamne», a răspuns el,
«să-mi capăt vederea».
42. Și Isus i-a zis: «Ca-
pătă-ți vederea! Credința
ta te-a mântuit».
43. Numaidecât orbul
și-a căpătat vederea și a
mers după Isus, slăvind pe
Dumnezeu. Tot poporul,
când a văzut cele întâm-
plate, a dat laudă lui Dum-
nezeu.

Zacheu.

19 1. Isus a intrat în Ie-
rihon și trecea prin
cetate.
2. Și iată un om bogat,
numit Zacheu, mai marele
vameșilor,
3. căuta să vadă care este
Isus; dar nu putea din
pricina mulțimii, căci era
mic de statură.
4. A alergat înainte și
s'a suit într'un dud ca să-L
vadă, pentrucă pe acolo a-
vea să treacă.
5. Isus, când a ajuns la
locul acela, Și-a ridicat o-
chii în sus și i-a zis: «Za-
chee, dă-te jos de grabă,
căci astăzi trebue să ră-
mân în casa ta!»
6. Zacheu s'a dat jos în

grabă și L-a primit cu bu-
curie.
7. Când au văzut lucrul
acesta, toți cârteau și zi-
ceau: «A intrat să găzdu-
iască la un om păcătos!»
8. Dar Zacheu a stat
înaintea Domnului și i-a
zis: «Iată, Doamne, jumă-
tate din avuția mea o dau
săracilor; și, dacă am nă-
păstuit pe cineva cu ceva,
îi dau înapoi împătrit».
9. Isus i-a zis: «Astăzi
a intrat mântuirea în casa
aceasta, căci și el este fiul
lui Avraam.
10. Pentrucă Fiul Omu-
lui a venit să caute și să
mântuiască ce era pierdut».

Pilda minelor.

11. Pe când ascultau ei
acestea, Isus a mai spus
o pildă, pentrucă era a-
proape de Ierusalim și ei
credeau că împărăția lui
Dumnezeu are să se arate
îndată.
12. Deci a zis: «Un om
de neam mare s'a dus în-
tr'o țară depărtată ca să-și
ia o împărăție și apoi să se
întoarcă.
13. A chemat zece din
robii săi, le-a dat zece mine
și le-a zis: «Puneți-i în
negoț până mă voiu în-
toarce».
14. Dar cetățenii lui îl
urau și au trimes după el
o solie să-i spună: «Nu
vrem ca omul acesta să
împărățească peste noi».
15. Când s'a întors îna-
poi, după ce își luase îm-
părăția, a spus să cheme
pe robii aceia cărora le dă-
duse banii, ca să vadă cine
ce negustorie a făcut.
16. Cel dintâiu a venit și
i-a zis: «Doamne, mina ta
a mai adus zece mine».
17. El i-a zis: «Prea bine,
rob bun; fiindcă ai fost
credincios în foarte puțin,
primește cârmuirea a zece
cetăți».
18. A venit al doilea și
i-a zis: «Doamne, mina ta
a mai adus cinci mine.»
19. El i-a zis și lui: «Pri-
mește și tu cârmuirea a
cinci cetăți».
20. A venit un altul și
i-a zis: «Doamne, iată-ți
mina pe care am păstrat-o
învelită într'un ștergar,
21. căci m'am temut de
tine, fiindcă ești un om as-
pru: iei ce n'ai pus și se-
ceri ce n'ai semănat».
22. Stăpânul i-a zis:
«Rob rău, te voiu judeca
după cuvintele tale. Știai
că sunt un om aspru, care
iau ce n'am pus și secer ce
n'am semănat;
23. atunci de ce nu mi-ai
pus banii la zarafi, pen-
tru ca, la întoarcerea mea,
să-i fi luat înapoi cu do-
bândă?»
24. Apoi a zis celor ce
erau de față: «Luați-i
mina și dați-o celui ce are
zece mine!»
25. «Doamne», i-au zis ei,
«el are zece mine».
26. Iar el le-a zis: «Vă

spun că celui ce are, i se va da; dar, dela cel ce n'are, se va lua chiar și ce are.

27. Cât despre vrăjmașii mei care n'au vrut să împărățesc eu peste ei, aduceți-i încoace și tăiați-i înaintea mea».

28. După ce a vorbit astfel, Isus a pornit în frunte și Se suia spre Ierusalim.

Intrarea lui Isus în Ierusalim.

29. Când S'a apropiat de Betfaghe și de Betania, înspre muntele numit al Măslinilor, Isus a trimes pe doi din ucenicii Săi

30. și le-a zis: «Duceți-vă în satul dinaintea voastră. Când veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care n'a încălecat nimeni niciodată; deslegați-l și aduceți-Mi-l!

31. Dacă vă va întreba cineva: «Pentru ce-l deslegați?»—să-i spuneți așa: «Pentrucă Domnul are trebuință de el».

32. Cei ce fuseseră trimeși, s'au dus și au găsit așa cum le spusese Isus.

33. Pe când deslegau măgărușul, stăpânii lui le-au zis: «Pentru ce deslegați măgărușul?»

34. Ei au răspuns: «Domnul are trebuință de el».

35. Și au adus măgărușul la Isus. Apoi și-au aruncat hainele pe el și au așezat pe Isus călare, deasupra.

36. Pe când mergea Isus, oamenii își așterneau hainele pe drum.

37. Și când S'a apropiat de Ierusalim, spre coborîșul muntelui Măslinilor, toată mulțimea ucenicilor, plină de bucurie, a început să laude pe Dumnezeu cu glas tare, pentru toate minunile pe care le văzuseră.

38. Ei ziceau: «Binecuvântat este împăratul care vine în numele Domnului! Pace în cer și slavă în locurile prea înalte!»

39. Unii farisei din mulțime au zis lui Isus: «Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!»

40. Și El a răspuns: «Vă spun că, dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga».

Isus plânge pentru cetate.

41. Când S'a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea

42. și a zis: «Dacă ai fi cunoscut și tu în această zi cele ce puteau să-ți dea pacea! Dar acum ele sunt ascunse de ochii tăi.

43. Vor veni peste tine zile când vrăjmașii tăi te vor înconjura cu șanțuri, te vor împresura și te vor strânge din toate părțile;

44. te vor face una cu pământul, pe tine și pe copiii tăi din mijlocul tău, și nu vor lăsa în tine piatră pe piatră, pentrucă n'ai cunoscut vremea când ai fost cercetată».

Izgonirea vânzătorilor din templu.

45. In urmă a intrat în templu și a început să scoată afară pe cei ce vindeau și cumpărau în el.

46. Și le-a zis: «Este scris: «Casa Mea va fi o casă de rugăciune, dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari».

47. Isus învăța în toate zilele în templu. Și preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii poporului căutau să-L omoare,

48. dar nu știau cum să facă, pentrucă tot poporul îi sorbea cuvintele de pe buze.

Puterea lui Isus.

20 1. Intr'una din acele zile, când învăța Isus poporul în templu și propovăduia evanghelia, au venit deodată la El preoții cei mai de seamă și cărturarii cu bătrânii

2. și i-au zis: «Spune-ne: cu ce putere faci Tu acestea sau cine Ți-a dat puterea aceasta?»

3. El le-a răspuns: «Am să vă pun și Eu o întrebare. Spuneți-Mi:

4. «Botezul lui Ioan venea din cer sau dela oameni?»

5. Dar ei cugetau astfel între ei: «Dacă răspundem: «Din cer», va zice: «Atunci de ce nu l-ați crezut?»

6. Și dacă răspundem: «Dela oameni», tot poporul ne va ucide cu pietre, căci este încredințat că Ioan era un prooroc».

7. Atunci au răspuns că nu știu de unde venea botezul lui Ioan.

8. Și Isus le-a zis: «Nici Eu n'am să vă spun cu ce putere fac acestea».

Pilda vierilor.

9. Apoi a început să spună poporului pilda aceasta: «Un om a sădit o vie, a arendat-o unor vieri și a plecat din țară pentru multă vreme.

10. La vremea cuvenită, a trimes la vieri un rob, ca să-i dea partea lui din rodul viei. Vierii l-au bătut și l-au trimes înapoi cu mânile goale.

11. A mai trimes un alt rob; ei l-au bătut și pe acela, l-au batjocorit și l-au trimes înapoi cu mânile goale.

12. A mai trimes un al treilea rob; ei l-au rănit și pe acela și l-au scos afară.

13. Stăpânul viei a zis: «Ce să fac? Am să trimet pe fiul meu iubit; poate că îl vor primi cu cinste».

14. Dar vierii, când l-au văzut, s'au sfătuit între ei și au zis: «Iată moștenitorul; veniți să-l ucidem ca moștenirea să fie a noastră».

15. Și l-au scos afară din vie și l-au omorît. Acum,

ce le va face stăpânul viei?

16. Va veni, va pierde pe vierii aceia și via o va da altora». Când au auzit ei cuvintele acestea, au zis: «Nicidecum!»

17. Dar Isus i-a privit drept în față și a zis: «Ce însemnează cuvintele acestea care au fost scrise: «Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului.

18. Oricine va cădea peste piatra aceasta, va fi sdrobit de ea; și pe acela peste care va cădea ea, îl va spulbera»?

19. Preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau să pună mâna pe El chiar în ceasul acela, dar se temeau de popor. Pricepuseră că pentru ei spusese pilda aceasta.

Birul Cesarului.

20. Au început să pândească pe Isus; și au trimes niște iscoditori, care se prefăceau că sunt neprihăniți, ca să-L prindă cu vorba și să-L dea pe mâna stăpânirii și pe mâna puterii dregătorului.

21. Iscoditorii aceștia L-au întrebat: «Învățătorule, știm că vorbești și înveți pe oameni drept și că nu cauți la fața oamenilor, ci-i înveți calea lui Dumnezeu după adevăr.

22. Se cuvine să plătim bir Cesarului sau nu?»

23. Isus le-a priceput viclenia și le-a răspuns: «Pentru ce Mă ispitiți?

24. Arătați-Mi un ban! Al cui chip și ale cui slove sunt scrise pe el?» «Ale Cesarului», au răspuns ei.

25. Atunci El le-a zis: «Dați dar Cesarului ce este al Cesarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu».

26. Nu L-au putut prinde cu vorba înaintea poporului; ci, mirați de răspunsul Lui, au tăcut.

Despre înviere.

27. Unii din saduchei, care zic că nu este înviere, s'au apropiat și au întrebat pe Isus:

28. «Învățătorule, iată ce ne-a scris Moise: «Dacă moare fratele cuiva, având nevastă, dar fără să aibă copii, fratele lui să ia pe nevasta lui și să ridice urmași fratelui său».

29. Au fost dar șapte frați. Cel dintâiu s'a însurat și a murit fără copii.

30. Pe nevasta lui a luat-o al doilea: și a murit și el fără copii.

31. A luat-o și al treilea; și tot așa toți șapte; și au murit fără să lase copii.

32. La urmă, a murit și femeia.

33. Deci, la înviere, nevasta căruia dintre ei va fi femeia? Fiindcă toți șapte au avut-o de nevastă».

34. Isus le-a răspuns:

«Fiii veacului acestuia se însoară și se mărită;

35. dar cei ce vor fi găsiți vrednici să aibă parte de veacul viitor și de învierea dintre cei morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita.

36. Pentrucă nici nu vor putea muri, căci vor fi ca îngerii. Și vor fi fii ai lui Dumnezeu, fiind fii ai învierii.

37. Dar că morții înviază, a arătat însuși Moise, în locul unde este vorba despre «rug», când numește pe Domnul: «Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacov».

38. Dar Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morți, ci al celor vii, căci pentru El toți sunt vii».

39. Unii din cărturari au luat cuvântul și au zis: «Învățătorule, bine ai zis!»

40. Și nu mai îndrăsneau să-i mai pună nicio întrebare.

Al cui fiu este Hristosul?

41. Isus le-a zis: «Cum se zice că Hristosul este fiul lui David?

42. Căci însuși David zice în Cartea Psalmilor: «Domnul a zis Domnului meu: «Șezi la dreapta Mea

43. până voiu pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale».

44. Deci David îl numește Domn; atunci cum este El fiul lui?»

Cărturarii mustrați de Isus.

45. Atunci a zis ucenicilor Săi în auzul întregului popor.

46. «Păziți-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi și să le facă lumea plecăciuni prin piețe; ei umblă după scaunele dintâi în sinagogi și după locurile dintâi la ospețe;

47. și casele văduvelor le mănâncă, în timp ce, de ochii lumii, fac rugăciuni lungi. De aceea vor lua o mai mare osândă».

Văduva săracă.

21 1. Isus Și-a ridicat ochii și a văzut pe niște bogați care își aruncau darurile în vistierie.

2. A văzut și pe o văduvă săracă aruncând acolo două leptale.

3. Și a zis: «Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți;

4. căci toți aceștia au aruncat la daruri pentru Dumnezeu din prisosul lor, dar ea a aruncat din sărăcia ei tot ce avea, ca să trăiască».

Nimicirea Ierusalimului și venirea Fiului Omului.

5. Pe când vorbeau unii despre templu, că era împodobit cu pietre frumoase și daruri, Isus a zis:

6. «Vor veni zile când nu

va rămânea aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată».

7. «Învățătorule», L-au întrebat ei, «când se vor întâmpla toate acestea? Și care va fi semnul când se vor întâmpla acestea»?

8. Isus a răspuns: «Băgați de seamă: să nu vă amăgească cineva! Căci vor veni mulți în numele Meu și vor zice: «Eu sunt Hristosul» și: «Vremea se apropie». Să nu mergeți după ei!

9. Când veți auzi de războaie și de răscoale, să nu vă spăimântați, pentrucă întâi trebue să se întâmple acestea. Dar sfârșitul nu va fi îndată.

10. «Apoi», le-a z i s, «un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății.

11. Pe alocurea vor fi mari cutremure de pământ, foamete și molimi; vor fi arătări înspăimântătoare și semne mari în cer.

12. Dar înainte de toate acestea, vor pune mânile pe voi și vă vor prigoni: vă vor da pe mâna sinagogilor, vă vor arunca în temnițe, vă vor târî înaintea împăraților și înaintea dregătorilor din pricina numelui Meu.

13. Acestea vi se vor întâmpla , ca să fiți mărturie.

14. Țineți bine minte: să nu vă gândiți mai dinainte ce veți răspunde,

15. căci vă voiu da o gură și o înțelepciune căreia nu-i vor putea răspunde nici sta împotrivă toți potrivnicii voștri.

16. Veți fi dați în mânile lor până și de părinții, frații, rudele și prietenii voștri; și vor omorî pe mulți dintre voi.

17. Veți fi urîți de toți din pricina numelui Meu.

18. Dar niciun păr din cap nu vi se va pierde.

19. Prin răbdarea voastră, vă veți câștiga sufletele voastre.

Indemn la veghere.

20. Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci pustiirea lui este aproape.

21. Atunci, cei din Iudea să fugă la munți, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el și cei de prin ogoare să nu intre în el.

22. Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare, ca să se împlinească tot ce este scris.

23. Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele ce vor da țâță în acele zile! Pentrucă va fi strâmtorare mare pe pământ și mânie împotriva poporului acestuia.

24. Vor cădea sub ascuțișul săbiei, vor fi luați robi printre toate Neamurile și Ierusalimul va fi călcat în picioare de Neamuri până se vor împlini vremurile Neamurilor.

25. Vor fi semne în soare, în lună și în stele. Și pe pământ va fi strâmtorare printre Neamuri, care nu vor ști ce să facă la auzul urletului mării și al valurilor.

26. Oamenii își vor da sufletul de groază, în așteptarea celor ce au să vină pe pământ, căci puterile cerurilor vor fi sguduite.

27. Atunci vor vedea pe Fiul Omului venind pe un nor cu putere și slavă mare.

28. Când vor începe să se întâmple acestea să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentrucă izbăvirea voastră se apropie!»

29. Și le-a spus o pildă: «Vedeți smochinul și toți copacii.

30. Când înfrunzesc și-i vedeți, voi singuri cunoașteți că de acum vara este aproape.

31. Tot așa, când veți vedea întâmplându-se acestea, să știți că împărăția lui Dumnezeu este aproape.

32. Adevărat vă spun că nu va trece neamul acesta până se vor împlini toate acestea.

33. Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.

34. Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină peste voi fără veste, ca un laț.

35. Căci așa va veni peste toți cei ce locuesc pe toată fața pământului.

36. Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă ca să aveți putere să scăpați de toate acestea care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului Omului!»

37. Ziua Isus îi învăța în templu, iar noaptea ieșea și mânea în muntele care se chiamă muntele Măslinilor.

38. Și tot poporul venea dis-de-dimineață la El în templu, ca să-L asculte.

Sfat împotriva lui Isus.

22 1. Sărbătoarea Azimilor, numită Paștile, se apropia.

2. Preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau un mijloc cum să omoare pe Isus; căci se temeau de popor.

3. Dar Satana a intrat în Iuda, zis și Iscarioteanul, care era din numărul celor doisprezece.

4. Iuda s'a dus să se înțeleagă cu preoții cei mai de seamă și cu căpeteniile oastei cum să-L dea în mânile lor.

5. Ei s'au bucurat și au căzut la învoială să-i dea bani.

6. După ce le-a făgăduit că li-L va da în mâni, Iuda căuta un prilej nimerit să dea pe Isus în mânile lor, fără știrea poporului.

Sărbătoarea Paștilor.

7. Ziua sărbătorii Azimilor, în care trebuiau jertfite Paștile, a venit.

8. Și Isus a trimes pe Petru și pe Ioan și le-a zis: «Duceți-vă și pregătiți-ne Paștile, ca să mâncăm».

9. «Unde voiești să pregătim?» L-au întrebat ei.

10. El le-a răspuns: «Iată, când veți intra în cetate, vă va ieși înainte un om ducând un ulcior cu apă; mergeți după el în casa în care va intra.

11. și spuneți stăpânului casei: «Invățătorul te întreabă: «Unde este odaia pentru oaspeți, în care să mănânc Paștile cu ucenicii Mei?»

12. Și are să vă arate o odaie mare de sus, așternută gata; acolo să pregătiți Paștile!»

13. Ei au plecat și au găsit așa cum le spusese El. Și au pregătit Paștile.

14. Când a sosit ceasul, Isus a șezut la masă și apostolii împreună cu El.

15. El le-a zis: «Am dorit mult să mănânc Paștile acestea cu voi înainte de patima Mea;

16. căci vă spun că de acum încolo nu le voiu mai mânca până la împlinirea lor în împărăția lui Dumnezeu».

17. Și a luat un pahar, a mulțumit lui Dumnezeu și a zis: «Luați paharul acesta și împărțiți-l între voi;

18. căci vă spun că nu voiu mai bea de acum încolo din rodul viței până când va veni împărăția lui Dumnezeu».

19. Apoi a luat pâne și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o zicând: «Aceasta este trupul Meu, care se dă pentru voi; să faceți aceasta spre pomenirea Mea!»

20. Tot astfel și paharul, după cină, zicând: «Acest pahar este legământul cel nou, făcut în sângele Meu, care se varsă pentru voi».

Descoperirea vânzătorului.

21. «Dar iată că mâna celui ce Mă vinde este cu Mine la masa aceasta.

22. Negreșit, Fiul Omului Se duce, după cum este rânduit; dar vai de omul acela prin care este vândut El!»

23. Și au început să se întrebe unii pe alții cine din ei să fie acela care va face aceasta.

Care este cel mai mare?

24. Intre apostoli s'a iscat și o ceartă ca să știe

care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare.

25. Isus le-a zis: «Impărații Neamurilor domnesc peste ele și celor ce le stăpânesc li se dă numele de binefăcători.

26. Voi să nu fiți așa. Ci cel mai mare dintre voi să fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuește, ca cel ce slujește .

27. Căci cine este mai mare: cine stă la masă sau cine slujește la masă? Nu cine stă la masă? Și Eu totuși sunt în mijlocul vostru ca cel ce slujește la masă.

28. Voi sunteți aceia care ați rămas necontenit cu Mine în încercările Mele.

29. De aceea vă pregătesc împărăția, după cum Tatăl Meu Mi-a pregătit-o Mie,

30. ca să mâncați și să beți la masa Mea, în împărăția Mea, și să ședeți pe scaune de domnie, ca să judecați pe cele douăsprezece seminții ale lui Israel».

Inștiințarea lui Petru.

31. Domnul a zis: «Simone, Simone, Satana v'a cerut să vă cearnă ca pe grâu.

32. Dar Eu M'am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi».

33. «Doamne», i-a zis Petru, «cu Tine sunt gata să merg chiar și în temniță și la moarte».

34. Și Isus i-a zis: «Petre, îți spun că nu va cânta astăzi cocoșul până te vei lepăda de trei ori că nu Mă cunoști».

35. Apoi le-a mai zis: «Când v'am trimes fără pungă, fără traistă și fără încălțăminte, ați dus voi lipsă de ceva?» «De nimic», i-au răspuns ei.

36. Și El le-a zis: «Acum, dimpotrivă, cine are o pungă, s'o ia: cine are o traistă, de asemenea s'o ia; și cine n'are sabie, să-și vândă haina și să-și cumpere o sabie.

37. Căci vă spun că trebue să se împlinească cu Mine aceste cuvinte scrise: «El a fost pus în numărul celor fărădelege». Și lucrurile privitoare la Mine sunt gata să se împlinească».

38. «Doamne», i-au zis ei, «iată aici două săbii». Și El le-a răspuns: «Destul!»

Ghetsimani.

39. După ce a ieșit afară, S'a dus, ca de obiceiu, în muntele Măslinilor. Ucenicii Lui au mers după El.

40. Când a ajuns la locul acela, le-a zis: «Rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită!»

41. Apoi S'a depărtat de ei ca la o aruncătură de

piatră, a îngenunchiat și a început să Se roage,

42. zicând: «Tată, după voiești, depărtează paharul acesta dela Mine! Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta!»

43. Atunci i s'a arătat un înger din cer, ca să-L întărească.

44. A ajuns într'un chin ca de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte. Și sudoarea i se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ.

45. După ce S'a rugat, S'a sculat și a venit la ucenici; i-a găsit adormiți de întristare

46. și le-a zis: «Pentru ce dormiți? Sculați-vă și rugați-vă ca să nu cădeți în ispită!»

Prinderea lui Isus.

47. Pe când grăia El încă, iată că a venit o ceată de oameri. Și cel ce se chema Iuda, unul din cei doisprezece, mergea în fruntea lor. El s'a apropiat de Isus, ca să-L sărute.

48. Și Isus i-a zis: «Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul Omului?»

49. Cei ce erau cu Isus, au văzut ce avea să se întâmple și au zis: «Doamne, să lovim cu sabia?»

50. Și unul din ei a lovit pe robul marelui preot si i-a tăiat urechea dreaptă.

51. Dar Isus a luat cuvântul și a zis: «Lăsați! Până aici!» Și S'a atins de urechea omului aceluia și l-a vindecat.

52. Isus a zis apoi preoților celor mai de seamă, căpeteniilor străjerilor templului și bătrânilor care veniseră împotriva Lui: «Ați iesit după Mine ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege?

53. In toate zilele eram cu voi în templu, și n'ați pus mâna pe Mine. Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunerecului».

Tăgăduirea lui Petru.

54. După ce au pus mâna pe Isus, L-au dus și L-au băgat în casa marelui preot. Petru mergea după El de departe.

55. Au aprins un foc în mijlocul curții și au șezut jos. Petru s'a așezat și el printre ei.

56. O slujnică l-a văzut cum ședea la para focului, s'a uitat țintă la el și a zis: «Și omul acesta era cu El».

57. Dar Petru s'a lepădat si a zis: «Femeie, nu-L cunosc».

58. Peste puțin, l-a văzut un altul și a zis: «Si tu esti unul din oamenii aceia». Iar Petru a zis: «Omule, nu sunt dintre ei».

59. Cam după un ceas, un altul întărea acelasi lucru și zicea: «Intradevăr și o-

mul acesta era cu El, căci este Galilean».

60. Petru a răspuns: «Omule, nu știu ce zici». Chiar în clipa aceea, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul.

61. Domnul S'a întors și S'a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba pe care i-o spusese Domnul: «Inainte de a cânta azi cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori».

62. Și a ieșit afară și a plâns cu amar.

Isus înaintea sinedriului. Osândirea.

63. Oamenii care păzeau pe Isus îl batjocoreau și-L băteau.

64. L-au legat la ochi, îl loveau peste față și-L întrebau zicând: «Proorocește cine Te-a lovit?»

65. Și rosteau împotriva Lui multe alte batjocuri.

66. Când s'a făcut ziuă, bătrânii poporului, preoții cei mai de seamă și cărturarii s'au adunat împreună și au adus pe Isus în sinedriul lor. Ei i-au zis:

67. «Dacă ești Tu Hristosul, spune-ne!» Isus le-a răspuns: «Dacă vă voiu spune, nu veți crede;

68. și dacă vă voiu întreba, nu-Mi veți răspunde.

69. De acum încolo, Fiul Omului va ședea la dreapta puterii lui Dumnezeu».

70. Toți au zis: «Ești Tu dar Fiul lui Dumnezeu?» Și El le-a răspuns: «Așa cum o spuneți: da, sunt».

71. Atunci ei au zis: «Ce nevoie mai avem de mărturie? Noi înșine am auzit-o din gura Lui».

Isus înaintea lui Pilat.

23 1. S'au sculat toți și au dus pe Isus înaintea lui Pilat.

2. Și au început să-L pârască și să zică: «Pe omul acesta l-am găsit sucind mintea neamului nostru, oprind a plăti bir Cesarului și zicând că El este Hristosul, împăratul».

3. Pilat L-a întrebat: «Esti Tu împăratul Iudeilor?» «Da», i-a răspuns Isus, «sunt».

4. Pilat a zis preoților celor mai de seamă și mulțimilor: «Eu nu găsesc nicio vină în omul acesta».

5. Dar ei stăruiau și mai mult și ziceau: «Intărâtă poporul și învață pe oameni prin toată Iudea, din Galilea, unde a început, până aici».

Isus înaintea lui Irod.

6. Când a auzit Pilat de Galilea, a întrebat dacă omul acesta este Galilean.

7. Și când a aflat că este de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimes la Irod, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea.

8. Irod, când a văzut pe Isus, s'a bucurat foarte mult, căci de mult dorea

să-L vadă din pricina celor auzite despre El și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune.
9. I-a pus multe întrebări, dar Isus nu i-a răspuns nimic.
10. Preoții cei mai de seamă și cărturarii stăteau acolo și-L pârau cu înfierbântare.
11. Irod cu ostașii lui de pază se purtau cu El cu dispreț și, după ce și-a bătut joc de El și L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare, L-a trimes înapoi la Pilat.
12. In ziua aceea, Irod și Pilat s'au imprietenit unul cu altul, căci erau învrăjbiți între ei mai înainte.

Hotărîrea de moarte întărită.

13. Pilat a strâns pe preoții cei mai de seamă, pe fruntași și pe popor
14. și le-a zis: «Mi-ați adus înainte pe omul acesta ca pe unul care abate poporul. Și iată că, după ce l-am cercetat cu de-amănuntul, înaintea voastră, nu l-am găsit vinovat de niciunul din lucrurile de care-l pârîți.
15. Nici Irod nu i-a găsit nicio vină, căci ni l-a trimes înapoi; și iată că n'a făcut nimic vrednic de moarte.
16. Eu deci, după ce-l voiu pedepsi, îi voiu da drumul».
17. La fiecare sărbătoare a Paștilor, Pilat trebuia să le libereze un întemnițat.
18. Ei au strigat cu toții, într'un glas: «La moarte cu omul acesta și liberează-ne pe Baraba!»
19. Baraba fusese aruncat în temniță pentru o răscoală, care avusese loc în cetate și pentru un omor.
20. Pilat le-a vorbit din nou, cu gând să dea drumul lui Isus.
21. Dar ei au strigat: «Răstignește-L, răstignește-L!»
22. Pilat le-a zis pentru a treia oară: «Dar ce rău a făcut? Eu n'am găsit nicio vină de moarte în El. Așa că, după ce-l voiu pedepsi, îi voiu da drumul».
23. Dar ei strigau în gura mare și cereau de zor să fie răstignit. Și strigătele lor și ale preoților celor mai de seamă au biruit.
24. Pilat a hotărît să li se împlinească cererea.
25. Le-a liberat pe cel ce fusese aruncat în temniță pentru răscoală și omor și pe care-l cereau ei, iar pe Isus L-a dat în voia lor.

Răstignirea.

26. Pe când îl duceau, au pus mâna pe un anume Simon din Cirena, care se întorcea dela câmp, și i-a pus crucea în spinare, ca s'o ducă după Isus.
27. In urma lui Isus mergea o mare mulțime de

popor și femei, care își băteau pieptul și se tânguiau după El.
28. Isus S'a întors spre ele și a zis: «Fiice ale Ierusalimului, nu Mă plângeți pe Mine, ci plângeți-vă pe voi înșivă și pe copiii voștri.
29. Căci iată vor veni zile când se va zice: «Ferice de cele sterpe, ferice de pântecele care n'au născut și de țâțele care n'au alăptat!»
30. Atunci vor începe să zică munților: «Cădeți peste noi!» și dealurilor: «Acoperiți-ne!»
31. Căci dacă lemnului verde îi fac ei acestea, ce va fi cu cel uscat?»
32. Impreună cu El duceau și pe doi făcători de rele, ca să fie omorîți împreună cu Isus.
33. Când au ajuns la locul numit «Căpățâna», L-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele: unul la dreapta și altul la stânga.
34. Isus zicea: «Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!» Ei și-au împărțit hainele Lui între ei, trăgând la sorți.

Batjocurile.

35. Poporul sta acolo și privea. Fruntașii își băteau joc de Isus și ziceau: «Pe alții i-a mântuit; să Se mântuiască pe Sine însuși, dacă este El Hristosul, alesul lui Dumnezeu».
36. Ostașii de asemenea își băteau joc de El, se apropiau, îi dădeau oțet
37. și-i ziceau: «Dacă ești Tu împăratul Iudeilor, mântuește-Te pe Tine însuți!»
38. Deasupra Lui era scris cu litere grecești, latinești și evreești: «Acesta este împăratul Iudeilor».
39. Unul din tâlharii răstigniți îl batjocorea și zicea: «Nu ești Tu Hristosul? Mântuește-Te pe Tine însuți și mântuește-ne și pe noi!»
40. Dar celălalt l-a înfruntat și i-a zis: «Nu te temi tu de Dumnezeu, tu care ești în aceeași osândă?
41. Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru cele ce-am făcut, dar acesta n'a făcut niciun rău».
42. Și a zis lui Isus: «Adu-Ți aminte de mine, Doamne, când vei veni în împărăția Ta!»
43. Isus a răspuns: «Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în rai».

Moartea lui Isus.

44. Era cam pe la ceasul al șaselea. Și s'a făcut întunerec peste toată țara până la ceasul al nouălea.
45. Soarele s'a întunecat, și perdeaua din lăuntrul templului s'a rupt prin mijloc.
46. Isus a strigat cu glas tare: «Tată, în mânile

Tale îmi încredințez duhul!» Și când a zis aceste vorbe, Și-a dat duhul.

47. Sutașul, când a văzut ce se întâmplase, a slăvit pe Dumnezeu și a zis: «Cu adevărat, omul acesta era neprihănit!»

48. Și toată mulțimea care venise la priveliștea aceea, când a văzut cele întâmplate, s'a întors bătându-se în piept.

49. Toți cunoscuții lui Isus și femeile care-L însoțiseră din Galilea, stăteau departe și se uitau la cele ce se petreceau.

Ingroparea lui Isus.

50. Era un sfetnic al sinedriului, numit Iosif, om bun și drept,

51. care nu luase parte la sfatul și hotărîrea celorlalți. El era din Arimatea, o cetate a Iudeilor, și aștepta și el împărăția lui Dumnezeu.

52. Omul acesta s'a dus la Pilat și a cerut trupul lui Isus.

53. L-a dat jos de pe cruce, L-a înfășurat în pânză de in și L-a pus într'un mormânt nou, săpat în piatră, în care nu mai fusese pus nimeni.

54. Era ziua Pregătirii și începea ziua sabatului.

55. Femeile care veniseră cu Isus din Galilea au însoțit pe Iosif, au văzut mormântul și cum a fost pus trupul lui Isus în el.

56. s'au întors și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua sabatului, s'au odihnit, după Lege.

Invierea lui Isus.

24 1. In ziua întâi a săptămânii, femeile acestea și altele împreună cu ele au venit la mormânt dis-de-dimineață și au adus miresmele pe care le pregătiseră.

2. Au găsit piatra răsturnată de pe mormânt,

3. au intrat înăuntru și n'au găsit trupul Domnului Isus.

4. Fiindcă nu știau ce să creadă, iată că li s'au arătat doi bărbați, îmbrăcați în haine strălucitoare.

5. Ingrozite, femeile și-au plecat fețele la pământ. Dar ei le-au zis: «Pentru ce căutați pe cel viu între cei morți?

6. Nu este aici, ci a înviat. Aduceți-vă aminte cum v'a spus pe când era încă în Galilea,

7. când zicea că Fiul Omului trebue să fie dat în mânile păcătoșilor, să fie răstignit și a treia zi să învieze».

8. Și ele și-au adus aminte de cuvintele lui Isus.

Petru se duce la mormânt.

9. La întoarcerea lor dela mormânt au povestit toate acestea celor unsprezece și tuturor celorlalți.

10. Cele ce au spus acestea apostolilor erau Maria Magdalina, Ioana, Maria, mama lui Iacov, și celelalte care erau împreună cu ele.

11. Cuvintele acestea li se păreau apostolilor basme și nu le credeau.

12. Dar Petru s'a sculat și a dat fuga la mormânt. S'a plecat și s'a uitat înăuntru, dar n'a văzut decât fășiile de pânză, care stăteau pe pământ; apoi a plecat acasă mirat de cele întâmplate.

Isus se arată la doi ucenici.

13. In aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șaizeci de stadii de Ierusalim

14. și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase.

15. Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus S'a apropiat și mergea pe drum împreună cu ei.

16. Dar ochii lor erau împiedecați să-L cunoască.

17. El le-a zis: «Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?» Și ei s'au oprit uitându-se triști.

18. Unul din ei, numit Cleopa, a răspuns: «Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s'a întâmplat în el zilele acestea?»

19. «Ce?» le-a zis El. Și ei i-au răspuns: «Ce s'a întâmplat cu Isus din Nazaret, care era un prooroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului popor.

20. Cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie osândit la moarte și L-au răstignit?

21. Noi trăgeam nădejde că El este acela care va izbăvi pe Israel; dar cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s'au întâmplat acestea.

22. Ba încă, niște femei de ale noastre ne-au pus în uimire: ele s'au dus dis-de-dimineață la mormânt,

23. nu i-au găsit trupul și au venit și au spus că ar fi văzut și o vedenie de îngeri, care ziceau că El este viu.

24. Unii din cei ce erau cu noi s'au dus la mormânt și au găsit așa cum spuseseră femeile, dar pe El nu L-au văzut».

25. Atunci Isus le-a zis: «O, nepricepuților și zăbavnici cu inima când este vorba să credeți tot ce au spus proorocii!

26. Nu trebuia să sufere Hristosul acestea și să intre în slava Sa?»

27. Și a început dela Moise și dela toți proorocii și le-a tâlcuit, în toate scripturile, ce era cu privire la El.

28. Când s'au apropiat de satul spre care mergeau,

El S'a făcut că vrea să meargă mai departe.

29. Dar ei au stăruit de El și au zis: «Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut». Și a intrat să rămână cu ei.

30. Pe când ședea la masă cu ei, a luat pânea și, după ce a rostit binecuvântarea, a frânt-o și le-a dat-o.

31. Atunci li s'au deschis ochii și L-au cunoscut, dar El S'a făcut nevăzut dinaintea lor.

32. Și au zis unul către altul: «Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea scripturile?»

33. S'au sculat chiar în ceasul acela, s'au întors în Ierusalim și au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei adunați la un loc,

34. și zicând: «A înviat Domnul cu adevăat și S'a arătat lui Simon!»

35. Și au istorisit ce li se întâmplase pe drum și cum L-au cunoscut la frângerea pânii.

Isus se arată celor unsprezece și celorlalți.

36. Pe când vorbeau ei astfel, însuși Isus a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»

37. Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh.

38. Dar El le-a zis: «Pentru ce sunteți turburați? Și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă?

39. Uitați-vă la mânile și picioarele Mele că Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n'are carne și oase, cum vedeți că am Eu».

40. Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mânile și picioarele Sale.

41. Fiindcă ei, de bucurie, încă nu credeau și se mirau, El le-a zis: «Aveți aici ceva de mâncare?»

42. I-au dat o bucată de pește fript și un fagur de miere.

43. El le-a luat și a mâncat înaintea lor.

44. Apoi le-a zis: «Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi că trebue să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi».

45. Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă scripturile.

46. Și le-a zis: «Așa este scris și așa trebuia să pătimească Hristosul și să învieze a treia zi din morți.

47. Și să se propovăduiască tuturor Neamurilor, în numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim.

48. Voi sunteți martori ai acestora.

49. Și iată că voiu trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu: dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus»

Inălțarea.

50. El i-a dus afară până spre Betania. Și-a ridicat mânile și i-a binecuvântat.

51. Pe când îi binecuvânta, S'a despărțit de ei și a fost înălțat la cer.

52. După ce i s'au închinat, ei s'au întors în Ierusalim cu o mare bucurie.

53. Și tot timpul stăteau în templu și lăudau și binecuvântau pe Dumnezeu. Amin.

EVANGHELIA DUPĂ IOAN

Intruparea Cuvântului

1 1. La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.

2. El era la început cu Dumnezeu.

3. Toate au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n'a fost făcut fără El.

4. In El era vieața și vieața era lumina oamenilor.

5. Lumina luminează în întunerec și întunerecul n'a biruit-o.

6. A venit un om trimes de Dumnezeu; numele lui era Ioan.

7. El a venit ca martor, ca să mărturisească despre lumină, pentru ca toți să creadă prin el.

8. Nu era el lumina, ci el a venit ca să mărturisească despre lumină.

9. Lumina aceasta era adevărata lumină care, venind în lume, luminează pe orice om.

10. El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut.

11. A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit.

12. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu,

13. născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.

14. Și Cuvântul S'a făcut trup și a locuit printre noi plin de har și de adevăr. (Și noi am privit slava Lui, slavă ca a singurului născut din Tatăl).

15. Ioan a mărturisit despre El când a strigat: «El este acela despre care ziceam eu: «Cel ce vine după mine, este înaintea mea, pentrucă era înainte de mine».

16. Și noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har;

17. căci Legea a fost dată prin Moise, dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.

18. Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui acela L-a făcut cunoscut».

Mărturia lui Ioan Botezătorul.

19. Iată mărturisirea făcută de Ioan când Iudeii au trimes din Ierusalim pe niște preoți și leviți să-l întrebe: «Tu cine ești?»
20. El a mărturisit și n'a tăgăduit și a mărturisit: «Eu nu sunt Hristosul».
21. Și ei l-au întrebat: «Dar cine ești? Ești Ilie?» Și el a zis: «Nu sunt!» «Ești proorocul?» Și el a răspuns: «Nu!»
22. Atunci i-au zis: «Dar cine ești? Ca să dăm răspuns celor ce ne-au trimes. Ce zici tu despre tine însuți?»
23. «Eu», a zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustie: «Neteziți calea Domnului», cum a zis proorocul Isaia».
24. Trimeșii erau din partea fariseilor.
25. Ei i-au mai pus următoarea întrebare: «Atunci de ce botezi, dacă nu ești Hristosul, nici Ilie, nici proorocul?»
26. Ioan a răspuns și le-a zis: «Eu botez cu apă; dar în mijlocul vostru stă unul, pe care voi nu-L cunoașteți.
27. El este acela care vine după mine și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-i desleg cureaua încălțămintei Lui».
28. Acestea s'au petrecut în Betabara, dincolo de Iordan, unde boteza Ioan.

Mielul lui Dumnezeu.

29. A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venind la el și a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!
30. El este acela despre care ziceam: «După mine vine un om care este înaintea mea, căci era înainte de mine.
31. Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit eu botezând cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel».
32. Ioan a făcut următoarea mărturisire: «Am văzut Duhul coborîndu-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El.
33. Eu nu-L cunoșteam; dar cel ce m'a trimes să botez cu apă, mi-a zis: «Acela peste care vei vedea Duhul coborîndu-Se și oprindu-Se, este cel ce botează cu Duhul Sfânt».
34. Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu».

Cei dintâi ucenici.

35. A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii săi.
36. Și, pe când privea pe

Isus umblând, a zis: «Iată Mielul lui Dumnezeu!»
37. Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe și au mers după Isus.
38. Isus S'a întors și, când i-a văzut că merg după El, le-a zis: «Ce căutați?» Ei i-au răspuns: «Rabi, (care, tâlmăcit, însemnează: «învățătorule) unde locuești?»
39. «Veniți de vedeți», le-a zis El. S'au dus și au văzut unde locuia; și în ziua aceea au rămas la El. Era cam pe la ceasul al zecelea.
40. Unul din cei doi care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Isus, era Andrei, fratele lui Simon Petru.
41. El, cel dintâiu, a găsit pe fratele său Simon și i-a zis: «Noi am găsit pe Mesia» (care, tâlmăcit, însemnează Hristos).
42. Și l-a adus la Isus. Isus l-a privit și i-a zis: «Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa» (care, tâlmăcit, însemnează Petru).
43. A doua zi, Isus a vrut să se ducă în Galilea și a găsit pe Filip. Și i-a zis: «Vino după Mine!»
44. Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru.
45. Filip a găsit pe Natanael și i-a zis: «Noi am găsit pe acela despre care a scris Moise în Lege și proorocii: pe Isus din Nazaret, fiul lui Iosif.»
46. Natanael i-a zis: «Poate ieși ceva bun din Nazaret?» «Vino și vezi!» i-a răspuns Filip.
47. Isus a văzut pe Natanael venind la El și a zis despre el: «Iată cu adevărat un israelit în care nu este vicleșug».
48. «De unde mă cunoști?» i-a zis Natanael. Isus i-a răspuns: «Te-am văzut mai înainte de a te chema Filip, când erai sub smochin».
49. Natanael i-a răspuns: «Rabi, tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești împăratul lui Israel!»
50. Isus i-a răspuns: «Pentrucă ți-am spus că te-am văzut sub smochin, crezi? Lucruri mai mari decât acestea vei vedea».
51. Apoi i-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că de acum încolo veți vedea cerul deschis și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborîndu-Se peste Fiul Omului».

Nunta din Cana.

2 1. A treia zi s'a făcut o nuntă în Cana din Galilea. Mama lui Isus era acolo.
2. Și la nuntă a fost chemat și Isus cu ucenicii Săi.
3. Când s'a isprăvit vinul, mama lui Isus i-a zis: «Nu mai au vin.»

4. Isus i-a răspuns: «Femeie, ce am Eu cu tine? Nu Mi-a venit încă ceasul».

5. Mama lui a zis slugilor: «Să faceți orice vă va zice!».

6 Și acolo erau șase vase de piatră, puse după obiceiul de curățire al Iudeilor; și în fiecare vas încăpeau câte două sau trei măsuri.

7. Isus le-a zis: «Umpleți vasele acestea cu apă!» Și le-au umplut până sus.

8. «Scoateți acum», le-a zis El «și aduceți mai marelui mesei!» Și i-au adus.

9. Mai marele mesei, după ce a gustat apa făcută vin — el nu știa de unde vine vinul acesta (slugile însă care scoseseră apa știau) — a chemat pe mire

10. și i-a zis: «Orice om pune la masă întâi vinul cel bun; și, după ce oamenii au băut bine, atunci pune pe cel mai prost; dar tu ai ținut vinul cel bun până acum».

11. Acest început al semnelor Lui l-a făcut Isus în Cana din Galilea. El Și-a arătat slava Sa și ucenicii Lui au crezut în El.

12. După aceea, S'a coborît la Capernaum împreună cu mama, frații și ucenicii Lui; și acolo n'au rămas multe zile.

Izgonirea vânzătorilor din templu.

13. Paștile Iudeilor erau aproape; și Isus S'a suit la Ierusalim.

14. In templu a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei și pe schimbătorii de bani, șezând jos.

15. A făcut un biciu de streanguri și i-a scos pe toți afară din templu împreună cu oile și boii; a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele.

16. Și a zis celor ce vindeau porumbei: «Ridicați acestea de aici și nu faceți din casa Tatălui meu o casă de negustorie!»

17. Ucenicii Lui și-au adus aminte că este scris: «Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine.»

18. Iudeii au luat cuvântul și i-au zis: «Prin ce semne ne arăți că ai putere să faci astfel de lucruri?»

19. Isus le-a răspuns: «Dărâmați templul acesta și în trei zile îl voiu ridica».

20. Iudeii au zis: «In patruzeci și șase de ani a fost zidit templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?»

21. Dar El le vorbea despre templul trupului Său.

22. Tocmai de aceea, când a înviat din morți, ucenicii Lui și-au adus aminte că le spusese vorbele acestea și au crezut Scriptura și cuvintele pe care le spusese Isus.

Isus și cei ce cred în numele Lui.

23. Pe când era Isus în Ierusalim la sărbătoarea Paștilor, mulți au crezut în numele Lui, căci vedeau semnele pe care le făcea.

24. Dar Isus nu Se încredea în ei, pentrucă îi cunoștea pe toți.

25. Și n'avea trebuință să-i facă cineva mărturisiri despre niciun om, fiindcă El însuși știa ce este în om.

Isus și Nicodim.

3 1. Dintre farisei era un om cu numele Nicodim, un fruntaș al Iudeilor.

2. Acesta a venit la Isus noaptea și i-a zis: «Învățătorule, știm că ești un învățător venit dela Dumnezeu, căci nimeni nu poate face semnele pe care le faci Tu, dacă nu este Dumnezeu cu el».

3. Isus i-a răspuns: «Adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu».

4. Nicodim i-a zis: «Cum se poate naște un om bătrân? Poate el să intre a doua oară în pântecele mamei sale și să se nască?»

5. Isus i-a răspuns: «Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.

6. Ce este născut din carne, este carne; și ce este născut din Duh, este duh.

7. Nu te mira că ți-am zis: Trebue să vă nașteți din nou.

8. Vântul suflă încotro vrea și-i auzi vuietul, dar nu știi de unde vine nici încotro merge. Tot așa este cu oricine este născut din Duhul».

9. Nicodim i-a zis: «Cum se poate face așa ceva?»

10. Isus i-a răspuns: «Tu ești învățătorul lui Israel și nu pricepi acestea?

11. Adevărat, adevărat îți spun că noi vorbim ce știm și mărturisim ce am văzut și voi nu primiți mărturia noastră.

12. Dacă v'am vorbit despre cele pământești și nu credeți, cum veți crede când vă voiu vorbi despre cele cerești?

13. Nimeni nu s'a suit în cer, afară de cel ce S'a coborît din cer, adică Fiul Omului, care este în cer.

Șarpele de aramă.

14. Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebue să fie înălțat și Fiul Omului,

15. Pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă vieața veșnică.

16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă vieața veșnică.

17. Dumnezeu, în adevăr,

n'a trimes pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El.

18. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentrucă n'a crezut în numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.

19. Și judecata aceasta stă în faptul că lumina a venit în lume și oamenii au iubit mai mult întunerecul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.

20. Căci oricine face răul, urăște lumina și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele.

21. Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu».

O nouă mărturie a lui Ioan Botezătorul.

22. După aceea a venit Isus și ucenicii Lui în ținutul Iudeii și sta acolo cu ei și boteza.

23. Ioan boteza și el în Enon, aproape de Salim, pentrucă acolo erau multe ape; și oamenii veneau și erau botezați.

24. Căci Ioan încă nu fusese aruncat în temniță.

25. Intre ucenicii lui Ioan și între un iudeu s'a iscat o neînțelegeere cu privire la curățire.

26. Au veenit deci la Ioan și i-au zis: «Invățătorule, cel ce era cu tine dincolo de Iordan și despre care ai mărturisit tu, iată că botează și toți se duc la El».

27. Ioan i-a răspuns: «Un om nu poate să ia nimic dacă nu-i este dat din cer.

28. Voi înșivă îmi sunteți martori că am zis: «Nu sunt eu Hristosul, ci sunt trimes înaintea Lui.

29. Cine are mireasă, este mire; dar prietenul mirelui, care stă și-l ascultă, se bucură foarte mult când aude glasul mirelui: și această bucurie, care este a mea, s'a împlinit.

30. Trebue ca El să crească, iar eu să scad.

31. Cel ce vine de sus, este mai pe sus de toți; cel ce este de pe pământ, este de pe pământ și vorbește ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai pe sus de toți.

32. El mărturisește ce a văzut și a auzit și nimeni nu primește mărturia Lui.

33. Cine primește mărturia Lui, adeverește prin aceasta că Dumnezeu spune adevărul.

34. Căci acela pe care L-a trimes Dumnezeu vorbește cuvintele lui Dumnezeu, pentrucă Dumnezeu nu-i dă Duhul cu măsură.

35. Tatăl iubește pe Fiul și a dat toate în mâna Lui.

36. Cine crede în Fiul, are vieața veșnică; dar cine n'ascultă de Fiul, nu

va vedea vieața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el».

Samariteanca.

4 1. Domnul a înțeles că fariseii au auzit că El face și botează mai mulți ucenici decât Ioan.

2. (Insă Isus nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui).

3. Atunci a părăsit Iudea și s'a întors în Galilea.

4. Fiindcă trebuia să treacă prin Samaria,

5. a ajuns lângă o cetate din ținutul Samariei, numită Sihar, aproape de ogorul pe care-l dăduse Iacov fiului său Iosif.

6. Acolo se afla fântâna lui Iacov. Isus, ostenit de călătorie, ședea lângă fântână. Era cam pe la ceasul al șaselea.

7. A venit o femeie din Samaria să scoată apă. «Dă-Mi să beau», i-a zis Isus.

8. Căci ucenicii Lui se duseseră în cetate să cumpere de ale mâncării.

9. Femeia samariteancă i-a zis: «Cum Tu, iudeu, ceri să bei dela mine, femeie samariteancă?» — (Iudeii, în adevăr, n'au legături cu Samaritenii) —

10. Isus i-a răspuns: «Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și cine este cel ce-ți zice: «Dă-Mi să beau» — tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie».

11. «Doamne», i-a zis femeia, «n'ai cu ce să scoți apă și fântâna este adâncă; de unde ai putea să ai dar această apă vie?

12. Ești Tu oare mai mare decât părintele nostru Iacov, care ne-a dat fântâna aceasta și a băut din ea el însuși și feciorii lui și vitele lui?»

13. Isus i-a răspuns: «Oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete.

14. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voiu da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă, apa pe care i-o voiu da Eu, se va preface în el în izvor de apă, care va țâșni în vieața veșnică».

15. «Doamne», i-a zis femeia, «dă-mi această apă, ca să nu-mi mai fie sete și să nu mai vin până aici să scot».

16. «Du-te», i-a zis Isus, «de cheamă pe bărbatul tău și vino aici!».

17. Femeia a răspuns: «N'am bărbat». Isus i-a zis: «Bine ai zis că n'ai bărbat.

18. Pentrucă cinci bărbați ai avut și acela pe care-l ai acum nu-ți este bărbat. Aici ai spus adevărul».

19. «Doamne», i-a zis femeia, «văd că ești prooroc.

20. Părinții noștri s'au închinat pe muntele acesta, și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebue să se închine oamenii».

21. «Femeie», i-a zis Isus,

«crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui nici pe muntele acesta nici în Ierusalim.

22. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem, căci mântuirea vine dela Iudei.

23. Dar vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl.

24. Dumnezeu este Duh; și cine se închină Lui, trebue să i se închine în duh și adevăr».

25. «Știu», i-a zis femeia, «că are să vină Mesia, (căruia i se zice Hristos); când va veni El, are să ne spună toate».

26. Isus i-a zis: «Eu cel care vorbesc cu tine, sunt acela».

Trezirea din Samaria.

27. Atunci au venit ucenicii Săi și se mirau că vorbea cu o femeie. Totuși niciunul nu I-a zis: «Ce o întrebi?» sau: «Despre ce vorbești cu ea?»

28. Atunci femeia și-a lăsat găleata s'a dus în cetate și a zis oamenilor:

29. «Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva acesta este Hristosul?»

30. Ei au ieșit din cetate și veneau spre El.

31. In timpul acesta, ucenicii îl rugau să mănânce și ziceau: «Invățătorule, mănâncă!»

32. Dar El le-a zis: «Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n'o cunoașteți».

33. Ucenicii au început să-și zică deci unii altora: «Nu cumva i-a adus cineva să mănânce?»

34. Isus le-a zis: «Mâncarea Mea este să fac voia celui ce M'a trimes și să săvârșesc lucrul Lui.

35. Nu ziceți voi că mai sunt patru luni până la seceriș? Iată, Eu vă spun: Ridicați-vă ochii și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș.

36. Cine seceră, primește plată și strânge roadă pentru vieața veșnică, pentru ca și cel ce seamănă și cel ce seceră să se bucure în același timp.

37. Căci în această privință, este adevărată zicerea: «Unul seamănă și altul seceră».

38. Eu v'am trimes să secerați ce n'ați muncit: alții au muncit și voi ați intrat în munca lor».

39. Mulți Samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii, care zicea: «Mi-a spus tot ce am făcut».

40. Când au venit Samaritenii la El, L-au rugat să rămână la ei. Și El a rămas acolo două zile.

41. Mult mai mulți au crezut în El din pricina cuvintelor Lui.

42. Și ziceau femeii: «Acum nu credem numai din pricina spuselor tale, ci din pricină că noi înșine L-am auzit și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii».

Vindecarea fiului unui slujbaș împărătesc.

43. După aceste două zile, Isus a plecat de acolo, ca să Se ducă în Galilea.

44. Căci El însuși spusese că un prooroc nu este prețuit în patria sa.

45. Când a ajuns în Galilea, a fost primit bine de Galileeni, care văzuseră tot ce făcuse la Ierusalim în timpul sărbătorii; căci fuseseră și ei la sărbătoare.

46. Isus S'a întors deci în Cana din Galilea, unde prefăcuse apa în vin.

In Capernaum era un slujbaș împărătesc, al cărui fiu era bolnav.

47. Slujbașul acesta a aflat că Isus venise din Iudea în Galilea, s'a dus la El și L-a rugat să vină și să tămăduiască pe fiul lui, care era pe moarte.

48. Isus i-a zis: «Dacă nu vedeți semne și minuni, cu niciun chip nu credeți!»

49. Slujbașul împărătesc i-a zis: «Doamne, vino până nu-mi moare copilul».

50. «Du-te», i-a zis Isus, «fiul tău trăiește.» Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Isus și a pornit la drum.

51. Pe când se cobora el, l-au întâmpinat robii lui și i-au adus vestea că fiul lui trăiește.

52. El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Și ei i-au zis: «Ieri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile».

53. Tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Isus: «Fiul tău trăiește». Și a crezut el și toată casa lui.

54. Acesta este iarăși al doilea semn, făcut de Isus, după ce S'a întors din Iudea în Galilea.

Vindecarea slăbănogului de treizeci și opt de ani.

5 1. După aceea era o sărbătoare a Iudeilor și Isus S'a suit la Ierusalim.

2. In Ierusalim, lângă «Poarta Oilor», este o scăldătoare, numită în evreește Betesda, care are cinci pridvoare.

3. In pridvoarele acestea zăceau o mulțime de bolnavi: orbi, șchiopi, uscați, care așteptau mișcarea apei.

4. Căci un înger al Domnului se cobora din când în când în scăldătoare și turbura apa. Și cel dintâiu care se cobora în ea după turburarea apei, se făcea

sănătos, orice boală ar fi avut.

5. Acolo se afla un om bolnav de treizeci și opt de ani.

6. Isus, când l-a văzut zăcând și fiindcă știa că este bolnav de multă vreme, i-a zis: «Vrei să te faci sănătos?»

7. «Doamne», i-a răspuns bolnavul, «n'am pe nimeni să mă bage în scăldătoare când se turbură apa și, până să mă duc eu, se coboară altul înaintea mea.

8. «Scoală-te», i-a zis Isus, «ridică-ți patul și umblă!»

9. Indată omul acela s'a făcut sănătos, și-a luat patul și umbla. Ziua aceea era o zi de sabat.

10. Iudeii ziceau deci celui ce fusese vindecat: «Este ziua sabatului; nu-ți este îngăduit să-ți ridici patul».

11. El le-a răspuns: «Cel ce m'a făcut sănătos, mi-a zis: «Ridică-ți patul și umblă!»

12. Ei l-au întrebat: «Cine este omul acela care ți a zis: «Ridică-ți patul și umblă»?

13. Dar cel vindecat nu știa cine este, căci Isus Se făcuse nevăzut din mulțimea care era în locul acela.

14. După aceea, Isus l-a găsit în templu și i-a zis: «Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău».

15. Omul acela s'a dus și a spus Iudeilor că Isus este acela care-l făcuse sănătos.

16. Din pricina aceasta, Iudeii au început să urmărească pe Isus și căutau să-L omoare, fiindcă făcea acestea în ziua sabatului.

Lucrarea Fiului.

17. Dar Isus le-a răspuns: «Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez».

18. Tocmai de aceea căutau și mai mult Iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă deslega ziua sabatului, dar și pentrucă zicea că Dumnezeu este Tatăl Său și Se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu.

19. Isus a luat din nou cuvântul și le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate să facă nimic dela Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.

20. Căci Tatăl iubește pe Fiul și-i arată tot ce face și-i va arăta lucruri mai mari decât acestea, ca voi să vă minunați.

21. In adevăr, după cum Tatăl înviază morții și le dă vieață, tot așa și Fiul dă vieață cui vrea.

22. Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului,

23. pentru ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul, nu cinstește pe Tatăl, care L-a trimes.

24. Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în cel ce M'a trimes pe Mine, are vieața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la vieață.

25. Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce-l vor asculta, vor învia.

26. Căci după cum Tatăl are vieața în Sine, tot așa a dat și Fiului să aibă vieața în Sine.

27. Și i-a dat putere să judece întru cât este Fiu al Omului.

28. Nu vă mirați de aceasta; pentrucă vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui

29. și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut cele bune vor învia pentru vieață; iar cei ce au făcut cele rele, vor înva pentru judecată.

30. Eu nu pot să fac nimic dela Mine însumi; judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentrucă nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M'a trimes.

Mărturia Tatălui și a lui Ioan.

31. Dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată.

32. Este un altul care mărturisește despre Mine și știu că mărturia pe care o mărturisește El despre Mine este adevărată.

33. Voi ați trimes la Ioan și el a mărturisit pentru adevăr.

34. Nu că mărturia pe care o primesc Eu vine dela un om; dar spun acestea pentru ca să fiți mântuiți.

35. Ioan era lumina care este aprinsă și luminează, și voi ați vrut să vă veseliți câtăva vreme la lumina lui.

36. Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârșesc, tocmai lucrările acestea pe care le fac Eu mărturisesc despre Mine că Tatăl M'a trimes.

37. Și Tatăl, care M'a trimes, a mărturisit El însuși despre Mine. Voi nu i-ați auzit niciodată glasul, nici nu i-ați văzut fața;

38. și cuvântul Lui nu rămâne în voi, pentrucă nu credeți în acela pe care L-a trimes El.

39. Cercetați scripturile, pentrucă socotiți că în ele aveți vieața veșnică; dar

tocmai ele mărturisesc despre Mine.

40. Şi nu vreţi să veniţi la Mine, ca să aveţi vieaţa!

41. Eu nu umblu după slava care vine dela oameni.

42. Dar ştiu că n'aveţi în voi iubirea lui Dumnezeu.

43. Eu am venit în numele Tatălui Meu, şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi.

44. Cum puteţi crede voi, care umblaţi după slava pe care v'o daţi unii altora, şi nu căutaţi slava care vine dela singurul Dumnezeu?

45. Să nu credeţi că vă voiu învinui înaintea Tatălui; este cine să vă învinuiască: Moise, în care v'aţi pus nădejdea.

46. Căci dacă aţi crede pe Moise, M'aţi crede şi pe Mine, pentrucă el a scris despre Mine.

47. Dar dacă nu credeţi cele scrise de el, cum veţi crede cuvintele Mele?»

Inmulţirea pânilor.

6 1. După aceea, Isus S'a dus dincolo de marea Galileii, numită marea Tiberiadei.

2. O mare mulţime mergea după El, pentrucă vedea semnele pe care le făcea cu cei bolnavi.

3. Isus S'a suit pe munte şi şedea acolo cu ucenicii Săi.

4. Paştile, sărbătoarea Iudeilor, erau aproape.

5. Isus Şi-a ridicat ochii şi a văzut că o mare mulţime vine spre El. Şi a zis lui Filip: «De unde avem să cumpărăm pâni, ca să mănânce oamenii aceştia?»

6. Spunea aceasta ca să-l încerce, pentrucă ştia ce are de gând să facă.

7. Filip i-a răspuns: «Pânile pe care le-am putea cumpăra cu două sute de dinari, n'ar ajunge ca fiecare să capete puţintel din ele».

8. Unul din ucenicii Săi, Andrei, fratele lui Simon Petru, i-a zis:

9. «Este aici un băieţel care are cinci pâni de orz şi doi peşti; dar ce sunt acestea la atâţia?»

10. Isus a zis: «Spuneţi oamenilor să şadă jos!» In locul acela era multă iarbă. Oamenii au şezut jos, în număr de aproape cinci mii.

11. Isus a luat pânile, a mulţumit lui Dumnezeu, le-a împărţit ucenicilor, iar ucenicii le-au împărţit celor ce şedeau jos; de asemenea, le-a dat şi din peşti cât au voit.

12. După ce s'au săturat Isus a zis ucenicilor Săi: «Strângeţi fărămiturile care au rămas, ca să nu se piardă nimic!»

13. Le-au adunat deci şi au umplut douăsprezece coşuri cu fărămiturile care rămăseseră din cele cinci

pâni de orz, după ce mâncaseră toţi.

14. Oamenii aceia, când au văzut minunea pe care o făcuse Isus, ziceau: «Cu adevărat, acesta este proorocul cel aşteptat în lume».

15. Isus, fiindcă ştia că au de gând să vină să-L ia cu sila, ca să-L facă împărat, S'a dus iarăşi la munte numai El singur.

Isus umblă pe mare.

16. Când s'a înserat, ucenicii Lui s'au coborît la marginea mării.

17. S'a suit într'o corabie şi treceau marea, ca să se ducă în Capernaum. Se întunecase şi Isus tot nu venise la ei.

18. Sufla un vânt puternic şi marea era întărâtată.

19. După ce au vâslit cam douăzeci şi cinci sau treizeci de stadii, zăresc pe Isus umblând pe mare şi apropiindu-Se de corabie. Şi s'au înfricoşat.

20. Dar Isus le-a zis: «Eu sunt, nu vă temeţi!»

21. Voiau deci să-L ia în corabie. Şi corabia a sosit îndată la locul spre care mergeau.

Pânea vieţii.

22. A doua zi mulţimea care rămăsese de cealaltă parte a mării, băgase de seamă că acolo nu era decât o corabie şi că Isus nu Se suise în corabia aceasta cu ucenicii Lui, ci ucenicii plecaseră singuri cu ea.

23. (Dar sosiseră alte corăbii din Tiberiada aproape de locul unde mâncaseră ei pânea, după ce Domnul mulţumise lui Dumnezeu).

24. Când au văzut mulţimile că nici Isus, nici ucenicii Lui nu erau acolo, s'au suit şi ele în corăbiile acestea şi s'au dus la Capernaum, să caute pe Isus.

25. Când L-au găsit dincolo de mare, i-au zis: «Invăţătorule, când ai venit aici?»

26. Isus le-a răspuns: «Adevărat, adevărat vă spun că Mă căutaţi nu pentrucă aţi văzut semne, ci pentrucă aţi mâncat din pânile acelea şi v'aţi săturat.

27. Lucraţi nu pentru mâncarea pieritoare, ci pentru mâncarea care rămâne pentru vieaţa veşnică, şi pe care v'o va da Fiul Omului; căci Tatăl, adică însuşi Dumnezeu, pe El L-a însemnat cu pecetea Sa».

28. Ei i-au zis: «Ce să facem ca să săvârşim lucrările lui Dumnezeu?»

29. Isus le-a răspuns: «Lucrarea pe care o cere Dumnezeu este aceasta: să credeţi în acela pe care L-a trimes El».

30. «Ce semn faci Tu, deci», i-au zis ei, «ca să-l vedem şi să credem în Tine? Ce lucrezi Tu?

31. Părinţii noştri au mâncat mană în pustie, du-

pă cum este scris: «Le-a dat să mănânce pâne din cer».
32. Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun nu Moise v'a dat pânea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâne din cer.
33. Căci pânea lui Dumnezeu este aceea care se coboară din cer și dă lumii vieața».
34. «Doamne», i-au zis ei «dă-ne totdeauna această pâne!»
35. Isus le-a zis: «Eu sunt pânea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.
36. Dar v'am spus că M'ați și văzut și tot nu credeți.
37. Tot ce-Mi dă Tatăl, va ajunge la Mine; și pe cel ce vine la Mine, nu-l voiu izgoni afară;
38. căci M'am coborît din cer nu ca să fac voia Mea, ci voia celui ce M'a trimes.
39. Și voia celui ce M'a trimes este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi.
40. Voia Tatălui Meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă vieața veșnică; și Eu îl voiu învia în ziua de apoi».
41. Iudeii cârteau împotriva Lui, pentrucă zisese: «Eu sunt pânea care s'a coborît din cer».
42. Și ziceau: «Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată și mamă îi cunoaștem? Cum dar zice El: «Eu M'am coborît din cer»?
43. Isus le-a răspuns: «Nu cârtiți între voi!
44. Nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M'a trimes; și Eu îl voiu învia în ziua de apoi.
45. In prooroci este scris: «Toți vor fi învățați de Dumnezeu». Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.
46. Nu că a văzut cineva pe Tatăl, afară de acela care vine dela Dumnezeu; da, acela a văzut pe Tatăl.
47. Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine, are vieața veșnică.
48. Eu sunt pânea vieții.
49. Părinții voștri au mâncat mană în pustie și au murit.
50. Pânea care se coboară din cer este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea și să nu moară.
51. Eu sunt pânea vie, care s'a coborît din cer. Dacă mănâncă cineva din pânea aceasta, va trăi în veac; și pânea pe care o voiu da Eu este trupul Meu, pe care îl voiu da pentru vieața lumii».
52. La auzul acestor cuvinte, Iudeii se certau între ei și ziceau: «Cum poate acesta să ne dea trupul Său să-l mâncăm?»
53. Isus le-a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului Omului și dacă nu beți sângele Lui, n'aveți vieața în voi înșivă.
54. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, are vieața veșnică; și Eu îl voiu învia în ziua de apoi.
55. Căci trupul Meu este adevărată hrană și sângele Meu adevărată băutură.
56. Cine mănâncă trupul Meu și bea sângele Meu, rămâne în Mine și Eu în el.
57. După cum Tatăl, care este viu, M'a trimes pe Mine și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine.
58. Astfel este pânea care s'a coborît din cer, nu ca mana pe care au mâncat-o părinții voștri și au murit; cine mănâncă pânea aceasta, va trăi în veac».
59. Isus a spus acestea în sinagogă, când învăța pe oameni în Capernaum.

Unii ucenici îl părăsesc.

60. Mulți din ucenicii Lui, după ce au auzit aceste cuvinte, au zis: «Vorbirea aceasta este prea de tot; cine poate s'o sufere?»
61. Isus care știa în Sine că ucenicii Săi cârteau împotriva vorbirii acesteia, le-a zis: «Vorbirea aceasta este pentru voi o pricină de poticnire?
62. Dar dacă ați vedea pe Fiul Omului suindu-Se unde era mai înainte?...
63. Duhul este acela care dă vieață, carnea nu folosește la nimic; cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și vieață.
64. Dar sunt unii din voi care nu cred». Căci Isus știa dela început cine erau cei ce nu cred și cine era cel ce avea să-L vândă.
65. Și a adăogat: «Tocmai de aceea v'am spus că nimeni nu poate să vină la Mine, dacă nu-i este dat de Tatăl Meu».
66. Din clipa aceea, mulți din ucenicii Lui s'au întors înapoi și nu mai umblau cu El.

Mărturisirea lui Petru.

67. Atunci Isus a zis celor doisprezece: «Voi nu vreți să vă duceți?»
68. «Doamne», i-a răspuns Simon Petru, «la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice.
69. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, sfântul lui Dumnezeu».
70. Isus le-a răspuns: «Nu v'am ales Eu pe voi, cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un diavol».
71. Vorbea despre Iuda,

fiul lui Simon Iscarioteanul, căci el avea să-L vândă, el, unul din cei doisprezece.

Necredința fraților lui Isus.

7 1. După aceea, Isus străbătea Galilea; nu voia să stea în Iudea, pentrucă Iudeii căutau să-L omoare.

2. Și sărbătoarea Iudeilor, zisă a corturilor, era aproape.

3. Frații Lui i-au zis: «Pleacă de aici și du-Te în Iudea, ca să vadă și ucenicii Tăi lucrările pe care le faci.

4. Nimeni nu face ceva în ascuns când caută să se facă cunoscut: dacă faci acestea, arată-Te lumii».

5. Căci nici frații Lui nu credeau în El.

6. Isus le-a zis: «Vremea Mea n'a sosit încă, dar vouă vremea totdeauna vă este prielnică.

7. Pe voi lumea nu vă poate urî; pe Mine Mă urăște, pentrucă mărturisesc despre ea că lucrările ei sunt rele.

8. Suiți-vă voi la sărbătoarea aceasta; Eu însă nu Mă suiu la sărbătoarea aceasta, fiindcă nu Mi s'a împlinit încă vremea».

9. După ce le-a spus acestea, a rămas în Galilea.

Isus în Ierusalim la sărbătoarea corturilor.

10. După ce s'au suit frații Lui la sărbătoare, S'a suit și El, dar nu pe față, ci cam pe ascuns.

11. Iudeii Îl căutau în timpul sărbătorii și ziceau: «Unde este?»

12. Mulțimile vorbeau mult în șoaptă despre El. Unii ziceau că este bun; alții ziceau: «Nu, ci duce poporul în rătăcire».

13. Totuși, de frica Iudeilor, nimeni nu vorbea de El pe față.

14. Pe la jumătatea sărbătorii, Isus S'a suit la templu și învăța.

15. Iudeii se mirau și ziceau: «Cum știe acesta carte fără să fi învățat?»

16. Isus le-a răspuns: «Invățătura Mea nu este a Mea, ci a celui ce M'a trimes pe Mine.

17. Dacă voiește cineva să facă voia Lui, va cunoaște despre învățătura aceasta dacă este dela Dumnezeu sau dacă Eu vorbesc dela Mine însumi.

18. Cine vorbește dela sine însuși, caută slava lui însuși; dar cine caută slava celui ce l-a trimes, acela este adevărat și în el nu este nedreptate.

19. Oare nu v'a dat Mosie Legea? Totuși, nimeni din voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorîți?»

20. Mulțimea i-a răspuns: «Ai drac. Cine caută să Te omoare?»

21. Isus le-a răspuns: «O lucrare am făcut și toți vă mirați de ea.

22. Moise v'a dat porunca privitoare la tăierea împrejur—nu că ea vine dela Moise, ci dela patriarhi — și voi tăiați împrejur pe om în ziua sabatului.

23. Dacă un om primește tăierea împrejur în ziua sabatului, ca să nu se calce Legea lui Moise, de ce turbați de mânie împotriva Mea, pentrucă am făcut sănătos pe un om întreg în ziua sabatului?

24. Nu judecați după înfățișare, ci judecați după dreptate!»

25. Niște locuitori din Ierusalim ziceau: «Nu este El acela pe care caută ei să-L omoare?

26. Și iată că vorbește pe față și ei nu-i zic nimic! Nu cumva cei mari vor fi cunoscut cu adevărat că El este Hristosul?

27. Dar noi știm de unde este omul acesta; însă, când va veni Hristosul, nimeni nu va ști de unde este».

28. Și Isus, pe când învăța în templu, striga: «Mă cunoașteți și Mă știți de unde sunt! Eu n'am venit dela Mine însumi, ci cel ce M'a trimes, este adevărat și voi nu-L cunoașteți.

29. Eu Îl cunosc, căci vin dela El și El M'a trimes».

30. Ei căutau deci să-L prindă, dar nimeni n'a pus mâna pe El, căci încă nu-i sosise ceasul.

31. Mulți au crezut în El și ziceau: «Când va veni Hristosul, va face mai multe semne decât a făcut acesta?»

32. Fariseii au auzit mulțimea spunând, în șoaptă, acestea despre El. Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au trimes niște aprozi să-L prindă.

33. Isus a zis: «Mai sunt cu voi puțină vreme și apoi Mă duc la cel ce M'a trimes.

34. Voi Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde sunt Eu, voi nu puteți veni».

35. Iudeii au zis între ei: «Unde are de gând să se ducă omul acesta, ca să nu-L putem găsi? Doar n'o avea de gând să se ducă la cei împrăștiați printre Greci si să învețe pe Greci?

36. Ce însemnează cuvintele acestea pe care le-a spus: «Mă veți căuta și nu Mă veți găsi; și unde sunt Eu, voi nu puteți veni?»

Isus, apa vieții.

37. In ziua de pe urmă, care era ziua cea mare a sărbătorii, Isus a stat în picioare și a strigat: «Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea!

38. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice scriptura».

39. Spunea cuvintele acestea despre Duhul pe care aveau să-L primească

cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfânt încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit.

Incercări pentru prinderea lui Isus.

40. Unii din mulțime, când au auzit aceste cuvinte, ziceau: «Acesta este cu adevărat proorocul».

41. Alții ziceau: «Acesta este Hristosul». Și alții ziceau: «Cum, din Galilea are să vină Hristosul?

42. Nu zice scriptura că Hristosul are să vină din sământa lui David și din satul Betleem, unde era David?»

43. S'a făcut deci desbinare în mulțime din pricina Lui.

44. Unii din ei voiau să-L prindă, dar nimeni n'a pus mâna pe El.

45. Aprozii s'au întors deci la preoții cei mai de seamă și la farisei. Și aceștia le-au zis: «De ce nu L-ați adus?»

46. Aprozii au răspuns: «Niciodată n'a vorbit vreun om ca omul acesta».

47. Fariseii le-au răspuns: «Nu cumva ați fost duși și voi în rătăcire?

48. A crezut în El vreunul din mai marii noștri sau din farisei?

49. Dar mulțimea aceasta, care nu știe Legea, este blestemată»!

50. Nicodim, cel care venise la Isus noaptea și care era unul din ei, le-a zis:

51. «Legea noastră osândește ea pe un om dacă nu aude mai întâi dela el și nu cunoaște ce face?»

52. Ei i-au răspuns: «Și tu ești din Galilea? Cercetează bine și vei vedea că din Galilea nu se ridică un prooroc».

53. Și s'a întors fiecare acasă.

Femeia prinsă în preacurvie.

8 1. Isus s'a dus la muntele Măslinilor.

2. Dar dis-de-dimineață a venit din nou în templu; și tot poporul a venit la El. El a șezut jos și-i învăța.

3. Atunci cărturarii și fariseii i-au adus o femeie prinsă în preacurvie. Au pus-o în mijloc

4. și au zis lui Isus: «Invățătorule, femeia aceasta a fost prinsă chiar când săvârșea preacurvia.

5. Moise, în Lege, ne-a poruncit să ucidem cu pietre pe astfel de femei. Tu dar ce zici?»

6. Spuneau aceasta, ca să-L ispitească și să-L poată învinui. Dar Isus S'a plecat în jos și scria cu degetul pe pământ.

7. Fiindcă ei nu încetau să-L întrebe, El S'a ridicat în sus și le-a zis: «Cine dintre voi este fără păcat, să arunce cel dintâiu cu piatra în ea».

8. Apoi S'a plecat iarăși și scria cu degetul pe pământ.

9. Când au auzit ei cuvintele acestea, s'au simțit mustrați de cugetul lor și au ieșit afară, unul câte unul, începând dela cei mai bătrâni până la cei din urmă. Și Isus a rămas singur cu femeia, care sta în mijloc.

10. Atunci S'a ridicat în sus și, când n'a mai văzut pe nimeni decât pe femeie, Isus i-a zis: «Femeie, unde sunt pârîșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?»

11. «Nimeni, Doamne», i-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: «Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuești!»

Isus, lumina lumii.

12. Isus le-a vorbit din nou: «Eu sunt lumina lumii. Cine Mă urmează pe Mine, nu va umbla în întunerec, ci va avea lumina vieții».

13. La auzul acestor vorbe, fariseii i-au zis: «Tu mărturisești despre Tine însuți; deci mărturia Ta nu este adevărată».

14. Isus le-a răspuns: «Chiar dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, totuși mărturia Mea este adevărată; căci Eu știu de unde am venit și unde Mă duc, dar voi nu știți nici de unde vin, nici unde Mă duc.

15. Voi judecați după înfățișare; Eu nu judec pe nimeni.

16. Și chiar dacă judec, judecata Mea este adevărată, pentrucă nu sunt singur, ci Tatăl, care M'a trimes, este cu Mine.

17. In Legea voastră este scris că mărturia a doi oameni este adevărată;

18. deci, despre Mine însumi, mărturisesc Eu și despre Mine mărturisește și Tatăl, care M'a trimes».

19. Ei i-au zis deci: «Unde este Tatăl Tău?» Isus a răspuns: «Voi nu Mă cunoașteți nici pe Mine, nici pe Tatăl Meu. Dacă M'ați cunoaște pe Mine, ați cunoaște și pe Tatăl Meu».

20. Isus a spus aceste cuvinte pe când învăța în templu, în locul unde era cutia pentru daruri; și nimeni n'a pus mâna pe El, pentrucă încă nu-i sosise ceasul.

21. Isus le-a mai spus: «Eu Mă duc și Mă veți căuta și veți muri în păcatul vostru; acolo unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni».

22. Atunci Iudeii au zis: «Doar n'o avea de gând să se omoare, de zice: «Unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni!»

23. «Voi sunteți de jos», le-a zis El; «Eu sunt de sus. Voi sunteți din lumea aceasta; Eu nu sunt din lumea aceasta.

24. De aceea v'am spus

că veți muri în păcatele
voastre; căci, dacă nu cre-
deți că Eu sunt, veți muri
în păcatele voastre».
25. «Cine ești Tu?» i-au
zis ei. Isus le-a răspuns:
«Ceea ce dela început vă
spun că sunt.
26. Am multe de zis de-
spre voi și de osândit în
voi; dar cel ce M'a trimes,
este adevărat și Eu spun
lumii ce am auzit dela El».
27. Ei n'au înțeles că le
vorbea despre Tatăl.
28. Isus deci le-a zis:
«Când veți înălța pe Fiul
Omului, atunci veți cunoa-
ște că Eu sunt și că nu fac
nimic dela Mine însumi, ci
vorbesc după cum M'a în-
vățat Tatăl Meu.
29. Cel ce M'a trimes,
este cu Mine; Tatăl nu M'a
lăsat singur, pentrucă tot-
deauna fac ce-i este plă-
cut».

Adevărata slobozenie.

30. Pe când vorbea Isus
astfel, mulți au crezut în
El.
31. Și a zis Iudeilor care
crezuseră în El: «Dacă ră-
mâneți în cuvântul Meu,
sunteți în adevăr ucenicii
Mei,
32. veți cunoaște adevă-
rul și adevărul vă va face
slobozi».
33. Ei i-au răspuns: «Noi
suntem sămânța lui Avra-
am și n'am fost niciodată
robii nimănui; cum zici Tu:
«Veți fi slobozi!»
34. «Adevărat, adevărat
vă spun», le-a răspuns Isus,
«că oricine trăiește în pă-
cat, este rob al păcatului.
35. Și robul nu rămâne
pururea în casă; fiul însă
rămâne pururea.
36. Deci, dacă Fiul vă
face slobozi, veți fi cu ade-
vărat slobozi.
37. Știu că sunteți să-
mânța lui Avraam, dar cău-
tați să Mă omorîți, pentru-
că nu pătrunde în voi cu-
vântul Meu.
38. Eu spun ce am văzut
la Tatăl Meu și voi faceți
ce ați auzit dela tatăl vo-
stru».
39. «Tatăl nostru», i-au
răspuns ei, «este Avraam».
Isus le-a zis: «Dacă ați fi
copii ai lui Avraam, ați
face faptele lui Avraam.
40. Dar acum căutați să
Mă omorîți pe Mine, un om
care v'am spus adevărul pe
care l-am auzit dela Dum-
nezeu. Așa ceva Avraam
n'a făcut.
41. Voi faceți faptele ta-
tălui vostru». Ei i-au zis:
«Noi nu suntem născuți din
curvie; avem un singur
Tată: pe Dumnezeu».
42. Isus le-a zis «Dacă ar
fi Dumnezeu Tatăl vostru,
M'ați iubi, căci Eu am ie-
șit și vin dela Dumnezeu;
n'am venit dela Mine în-
sumi, ci El M'a trimes.
43. Pentru ce nu înțele-
geți vorbirea Mea? Pen-
trucă nu puteți asculta cu-
vântul Meu.

44. Voi aveți de tată pe
Diavolul și vreți să împli-
niți poftele tatălui vostru.
El dela început a fost uci-
gaș și n'a stat în adevăr,
pentrucă în el nu este a-
devăr. Ori de câte ori spu-
ne o minciună, vorbește
din ale sale, căci este min-
cinos și tatăl minciunii.
45. Iar pe Mine, fiindcă
spun adevărul, nu Mă cre-
deți.
46. Cine din voi Mă poa-
te dovedi că am păcat?
Dacă spun adevărul pen-
tru ce nu Mă credeți?
47. Cine este din Dumne-
zeu, ascultă cuvintele lui
Dumnezeu; voi de aceea
n'ascultați, pentrucă nu
sunteți din Dumnezeu».

Isus este înainte de Avraam.

48. Iudeii i-au răspuns:
«Nu zicem noi bine că ești
samaritean și că ai drac?»
49. «N'am drac», le-a ră-
spuns Isus; «ci Eu cinstesc
pe Tatăl Meu, dar voi nu
Mă cinstiți.
50. Eu nu caut slava Mea;
este unul care o caută și
care judecă.
51. Adevărat, adevărat vă
spun că, dacă păzește ci-
neva cuvântul Meu, în veac
nu va vedea moartea».
52. «Acum», i-au zis Iu-
deii, «vedem bine că ai
drac: Avraam a murit, pro-
orocii de asemenea au mu-
rit și Tu zici: «Dacă pă-
zește cineva cuvântul Meu,
în veac nu va gusta moar-
tea».
53. Nu cumva ești Tu mai
mare decât părintele nostru
Avraam, care a murit și
decât proorocii, care de a-
semenea au murit? Cine Te
faci Tu pe Tine însuți?»
54. Isus a răspuns: «Dacă
Mă slăvesc Eu însumi, sla-
va Mea nu este nimic; Ta-
tăl Meu Mă slăvește, El,
despre care voi ziceți că
este Dumnezeul vostru
55. și totuși nu-L cunoa-
șteți. Eu îl cunosc bine; și
dacă aș zice că nu-L cu-
nosc, aș fi și Eu un min-
cinos ca voi; dar îl cunosc
și păzesc cuvântul Lui.
56. Tatăl vostru Avraam
a săltat de bucurie că are
să vadă ziua Mea; a vă-
zut-o și s'a bucurat».
57. «N'ai nici cincizeci de
ani», i-au zis Iudeii «și ai
văzut pe Avraam!»
58. Isus le-a zis: «Ade-
vărat, adevărat vă spun că
mai înainte de a fi fost
Avraam, Eu sunt».
59. La auzul acestor vor-
be au luat pietre ca să a-
runce în El. Dar Isus S'a
ascuns și a ieșit din tem-
plu.

Vindecarea unui orb din naștere.

9 1. Când trecea, Isus a
văzut pe un orb din na-
ștere.
2. Ucenicii Lui L-au în-
trebat: «Învățătorule, cine
a păcătuit: omul acesta

sau părinții lui, de s'a născut orb?»

3. Isus a răspuns: «N'a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui, ci s'a născut așa, ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu.

4. Cât este ziuă, trebue să lucrăm lucrările celui ce M'a trimes; vine noaptea când nimeni nu mai poate să lucreze.

5. Cât sunt în lume, sunt lumina lumii».

6. După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ și a făcut tină din scuipat și a uns ochii orbului cu tina aceasta

7, și i-a zis: «Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului», care, tâlmăcit, însemnează: trimes). El s'a dus, s'a spălat și s'a întors văzând.

8. Vecinii și cei ce-l cunoscuseră mai înainte ca cerșetor ziceau: «Nu este acesta cel ce ședea și cerșea?»

9. Unii ziceau: «El este». Alții ziceau: «Nu, dar seamănă cu el». Și el însuși zicea: «Eu sunt».

10. Deci i-au zis: «Cum ți s'au deschis ochii?»

11. El a răspuns: «Omul acela căruia i se zice Isus a făcut tină, mi-a uns ochii și mi-a zis: «Du-te la scăldătoarea Siloamului și spală-te!» M'am dus, m'am spălat și mi-am căpătat vederea».

12. «Unde este omul acela?» l-au întrebat ei. El a răspuns: «Nu știu».

Certarea orbului de farisei.

13. Au adus la farisei pe cel ce fusese orb mai înainte.

14. Și era o zi de sabat când făcuse Isus tină și-i deschisese ochii.

15. Din nou, fariseii l-au întrebat și ei cum și-a căpătat vederea. Și el le-a zis: «Mi-a pus tină pe ochi, m'am spălat și văd».

16. Atunci unii din farisei au început să zică: «Omul acesta nu vine dela Dumnezeu, pentrucă nu ține sabatul». Alții ziceau: «Cum poate un om păcătos să facă asemenea semne?» Și era desbinare între ei.

17. Iarăși au întrebat pe orb: «Tu ce zici despre El că ți-a deschis ochii?» «Este un prooroc», le-a răspuns el.

18. Iudeii n'au crezut că fusese orb și că își căpătase vederea, până n'au chemat pe părinții lui.

19. Și când i-au venit părinții, i-au întrebat: «Acesta este fiul vostru despre care spuneți că s'a născut orb? Cum dar vede acum?»

20. Părinții lui au răspuns și au zis: «Știm că acesta este fiul nostru și că s'a născut orb.

21. Dar cum vede acum sau cine i-a deschis ochii, nu știm. Intrebați-l pe el; este în vârstă, el singur poate vorbi despre ce-l privește».

22. Părinții lui au zis acestea, pentru că se temeau de Iudei; căci Iudeii hotărîseră acum că, dacă va mărturisi cineva că Isus este Hristosul, să fie dat afară din sinagogă.

23. De aceea au zis părinții lui: «Este în vârstă, întrebați-l pe el».

24. Fariseii au chemat a doua oară pe omul care fusese orb și i-au zis: «Dă slavă lui Dumnezeu: noi știm că omul acesta este un păcătos.

25. El a răspuns: «Dacă este un păcătos, nu știu; eu una știu: că eram orb și acum văd».

26. Iarăși l-au întrebat: «Ce ți-a făcut? Cum ți-a deschis ochii?»

27. «Acum v'am spus», le-a răspuns el «și n'ați ascultat. Pentru ce voiți să mai auziți încă odată? Nu cumva voiți să vă faceți și voi ucenicii Lui?»

28. Ei l-au ocărît și i-au zis: «Tu ești ucenicul Lui; noi suntem ucenicii lui Moise.

29. Știm că Dumnezeu a vorbit lui Moise, dar acesta nu știm de unde este».

30. «Aici este mirarea», le-a răspuns omul acela, «că voi nu știți de unde este și totuși El mi-a deschis ochii.

31. Știm că Dumnezeu n'ascultă pe păcătoși, ci, dacă este cineva temător de Dumnezeu și face voia Lui, pe acela îl ascultă.

32. De când este lumea nu s'a auzit să fi deschis cineva ochii unui orb din naștere.

33. Dacă omul acesta n'ar veni dela Dumnezeu, n'ar putea face nimic».

34. «Tu ești născut cu totul în păcat», i-au răspuns ei «și vrei să ne înveți pe noi?» Și l-au dat afară.

Isus întâlnește pe orb în templu.

35. Isus a auzit că l-au dat afară și, când l-a găsit, i-a zis: «Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu?»

36. El a răspuns: «Și cine este, Doamne, ca să cred în El?»

37. «L-ai și văzut», i-a zis Isus «și cel care vorbește cu tine, acela este».

38. «Cred, Doamne», i-a zis el; și i s'a închinat.

39. Apoi Isus a zis «Eu am venit în lumea aceasta pentru judecată: ca cei ce nu văd, să vadă; și cei ce văd, să ajungă orbi».

40. Unii din fariseii care erau lângă El, când au auzit aceste vorbe, i-au zis: «Doar n'om fi și noi orbi?»

41. «Dacă ați fi orbi», le-a răspuns Isus, «n'ați avea păcat; dar acum ziceți:

«Vedem». Tocmai de aceea păcatul vostru rămâne».

Păstorul cel bun.

10 1. «Adevărat, adevărat vă spun că, cine nu intră pe ușă în staulul oilor, ci sare pe altă parte, este un hoț și un tâlhar.
2. Dar cine intră pe ușă, este păstorul oilor.
3. Portarul îi deschide și oile aud glasul lui; el își chiamă oile pe nume și le scoate afară din staul.
4. După ce și-a scos toate oile, merge înaintea lor și oile merg după el, pentrucă îi cunosc glasul.
5. Nu merg după un străin, ci fug de el, pentrucă nu cunosc glasul străinilor».
6. Isus le-a spus această pildă, dar ei n'au înțeles despre ce le vorbea.

Isus, ușa oilor.

7. Isus le-a mai zis: «Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt ușa oilor.
8. Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți și tâlhari; dar oile n'au ascultat de ei.
9. Eu sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune.
10. Hoțul nu vine decât să fure, să junghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață și s'o aibă din belșug.
11. Eu sunt păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă vieața pentru oi.
12. Dar cel tocmit care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge; și lupul le răpește și le împrăștie.
13. Cel tocmit fuge, pentrucă este tocmit și nu-i pasă de oi.
14. Eu sunt păstorul cel bun. Eu îmi cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine,
15. așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și cum cunosc Eu pe Tatăl; și Eu îmi dau vieața pentru oile Mele.
16. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebue să le aduc. Ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un păstor.
17. Tatăl Mă iubește, pentrucă îmi dau vieața, ca iarăși s'o iau.
18. Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau Eu dela Mine. Am putere s'o dau și am putere s'o iau iarăși. Această poruncă am primit-o dela Tatăl Meu».
19. Din pricina acestor cuvinte, iarăși s'a făcut desbinare între Iudei.
20. Mulți dintre ei ziceau: «Are drac, este nebun; de ce-L ascultați?»
21. Alții ziceau: «Cuvintele acestea nu sunt cuvinte de îndrăcit; poate un drac să deschidă ochii orbilor?»

Isus la sărbătoarea Innoirii.

22. In Ierusalim era sărbătoarea sfințirii templului. Era iarna.
23. Și Isus Se plimba prin templu, pe sub pridvorul lui Solomon.
24. Iudeii L-au înconjurat și i-au zis: «Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit».
25. «V'am spus», le-a răspuns Isus, «și nu credeți. Lucrurile pe care le fac Eu în numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine.
26. Dar voi nu credeți, pentrucă nu sunteți din oile Mele.
27. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc și ele vin după Mine.
28. Eu le dau vieața veșnică: în veac nu vor pieri și nimeni nu le va smulge din mâna Mea.
29. Tatăl Meu, care Mi le-a dat, este mai mare decât toți; și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui Meu.
30. Eu și Tatăl una suntem».
31. Atunci Iudeii iarăși au luat pietre ca să-L ucidă.
32. Isus le-a zis: «V'am arătat multe lucrări bune, care vin dela Tatăl Meu; pentru care din aceste lucrări aruncați cu pietre în Mine?»
33. Iudeii i-au răspuns: «Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru hulă și pentrucă Tu, care ești un om, Te faci Dumnezeu».
34. Isus le-a răspuns: «Nu este scris în Legea voastră: «Eu am zis: «Sunteți dumnezei?»
35. Dacă Legea a numit «dumnezei» pe aceia către care a fost cuvântul lui Dumnezeu — și scriptura nu poate fi desființată —
36. cum ziceți voi că hulesc Eu, pe care Tatăl M'a sfințit și M'a trimes în lume? Și aceasta pentrucă am zis: «Sunt Fiul lui Dumnezeu»?
37. Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu mă credeți.
38. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea, ca să ajungeți să cunoașteți și să știți că Tatăl este în Mine și Eu sunt în Tatăl».
39. La auzul acestor vorbe, căutau iarăși să-L prindă, dar El a scăpat din mânile lor.

Plecarea lui Isus în Perea.

40. Isus S'a dus iarăși dincolo de Iordan, în locul unde botezase Ioan la început și a rămas acolo.
41. Mulți veneau la El și

ziceau: «Ioan n'a făcut niciun semn; dar tot ce a spus Ioan despre omul acesta, era adevărat».
42. Şi mulţi au crezut în El în locul acela.

Invierea lui Lazăr.

11 1. Un oarecare Lazăr din Betania, satul Mariei şi al Martei, sora ei, era bolnav.
2. Maria era aceea care a uns pe Domnul cu mir şi i-a şters picioarele cu părul ei şi Lazăr cel bolnav era fratele ei. —
3. Surorile au trimes la Isus să-i spună: «Doamne, iată că acela pe care-l iubeşti este bolnav».
4. Dar Isus, când a auzit vestea aceasta, a zis: «Boala aceasta nu este spre moarte, ci spre slava lui Dumnezeu, pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie proslăvit prin ea».
5. Şi Isus iubea pe Marta şi pe sora ei şi pe Lazăr.
6. Deci când a auzit că Lazăr este bolnav, a mai zăbovit două zile în locul în care era.
7. şi în urmă a zis ucenicilor: «Haidem să ne întoarcem în Iudea!»
8. «Invăţătorule», i-au zis ucenicii, «acum, de curând, căutau Iudeii să Te ucidă cu pietre şi Te întorci în Iudea?»
9. Isus a răspuns: «Nu sunt douăsprezece ceasuri în zi? Dacă umblă cineva ziua, nu se poticneşte, pentrucă vede lumina lumii acesteia;
10. dar, dacă umblă noaptea, se poticneşte, pentrucă n'are lumina în el».
11. După aceste vorbe, le-a zis: «Lazăr, prietenul nostru, doarme, dar Mă duc să-l trezesc din somn».
12. Ucenicii i-au zis: «Doamne, dacă doarme, are să se facă bine».
13. Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbeşte despre odihna căpătată prin somn.
14. Atunci Isus le-a spus pe faţă: «Lazăr a murit.
15. Şi Mă bucur că n'am fost acolo, pentru voi, ca să credeţi. Dar acum, haidem să mergem la el».
16. Atunci Toma, zis Geamănul, a zis celorlalţi ucenici: «Haidem să mergem şi noi să murim cu El!»
17. Când a venit Isus, a aflat că Lazăr era de patru zile în mormânt.
18. Şi, fiindcă Betania era aproape de Ierusalim, cam la cincisprezece stadii,
19. mulţi din Iudei veniseră la Marta şi Maria, ca să le mângâie pentru moartea fratelui lor.
20. Când a auzit Marta că vine Isus, i-a ieşit înainte; iar Maria şedea în casă.
21. Marta a zis lui Isus: «Doamne, dacă ai fi fost aici, n'ar fi murit fratele meu!
22. Dar şi acum, ştiu că orice vei cere dela Dumnezeu, îţi va da Dumnezeu».
23. Isus i-a zis: «Fratele tău va învia».
24. «Ştiu», i-a răspuns Marta, «că va învia la înviere, în ziua de apoi».
25. Isus i-a zis: «Eu sunt învierea şi vieaţa. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.
26. Şi oricine trăieşte şi crede în Mine, nu va muri niciodată. Crezi aceasta?»
27. «Da, Doamne», i-a zis ea, «eu am crezut că Tu eşti Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, care trebuia să vină în lume».
28. După ce a spus aceste vorbe, s'a dus şi a chemat în taină pe soru-sa Maria şi i-a zis: «A venit învăţătorul şi te chiamă».
29. Maria, cum a auzit, s'a sculat iute şi s'a dus la El.
30. (Căci Isus nu intrase încă în sat, ci era tot în locul unde îl întâmpinase Marta).
31. Iudeii care erau cu Maria în casă şi o mângâiau, când au văzut-o sculându-se iute şi ieşind afară, au mers după ea, căci ziceau: «Se duce la mormânt, ca să plângă acolo».
32. Maria, când a ajuns unde era Isus şi L-a văzut, s'a aruncat la picioarele Lui şi i-a zis: «Doamne, dacă ai fi fost aici, n'ar fi murit fratele meu».
33. Isus, când a văzut-o plângând, pe ea şi pe Iudeii care veniseră cu ea, S'a înfiorat în duhul Său şi S'a tulburat.
34. Şi a zis: «Unde l-aţi pus?» «Doamne», i-au răspuns ei, «vino şi vezi!»
35. Isus plângea.
36. Atunci Iudeii au zis: «Iată cât îl iubea de mult!»
37. Şi unii din ei au zis: «El, care a deschis ochii orbului, nu putea face ca nici omul acesta să nu moară?»
38. Isus S'a înfiorat din nou în Sine şi S'a dus la mormânt. Mormântul era o peşteră, la intrarea căreia era aşezată o piatră.
39. «Daţi piatra la o parte!» a zis Isus. Marta, sora mortului, i-a zis: «Doamne, miroase greu, căci este mort de patru zile».
40. Isus i-a zis: «Nu ţi-am spus că, dacă vei crede, vei vedea slava lui Dumnezeu?»
41. Au luat deci piatra din locul unde zăcea mortul. Şi Isus a ridicat ochii în sus şi a zis: «Tată, îţi mulţumesc că M'ai ascultat.
42. Ştiam că totdeauna Mă asculţi, dar vorbesc astfel pentru mulţimea care stă împrejur, ca să creadă că Tu M'ai trimes».
43. După ce a zis aceste

vorbe, a strigat cu glas tare: «Lazăre, vino afară»!

44. Și mortul a ieșit cu mânile și picioarele legate cu fâșii de pânză și cu fața înfășurată cu un ștergar. Isus le-a zis: «Deslegați-l și lăsați-l să meargă!»

45. Mulți din Iudeii care veniseră la Maria, când au văzut ce a făcut Isus, au crezut în El.

46. Dar unii din ei s'au dus la farisei și le-au spus ce făcuse Isus.

Sinedriul hotărăște să-L omoare.

47. Atunci preoții cei mai de seamă și fariseii au adunat sinedriul și au zis: «Ce vom face? Omul acesta face multe minuni.

48. Dacă-L lăsăm așa, toți vor crede în El și vor veni Romanii și ne vor nimici și locul nostru, și neamul».

49. Unul din ei, Caiafa, care era mare preot în anul acela, le-a zis: «Voi nu știți nimic;

50. nici nu vă gândiți că este în folosul vostru să moară un singur om pentru popor și să nu piară tot neamul».

51. Dar aceasta n'a spus-o dela el, ci, fiindcă era mare preot în anul acela, a proorocit că Isus avea să moară pentru neam.

52. Și nu numai pentru neamul acela, ci și ca să adune într'un singur trup pe copiii lui Dumnezeu cei risipiți.

53. Din ziua aceea, s'au sfătuit să-L omoare.

54. De aceea, Isus nu mai umbla pe față printre Iudei, ci a plecat de acolo în ținutul de lângă pustie, într'o cetate, numită Efraim și a rămas acolo împreună cu ucenicii Săi.

Isus așteptat la Ierusalim.

55. Paștile Iudeilor erau aproape. Și mulți oameni dela țară s'au suit la Ierusalim înainte de Paști, ca să se curățească.

56. Ei căutau pe Isus și vorbeau unii cu alții în templu: «Ce credeți? N'are să vină la sărbătoare?»

57. Iar preoții cei mai de seamă și fariseii poruncisera că, dacă va ști cineva unde este, să le dea de știre, ca să-L prindă.

Maria îi toarnă mir pe picioare.

12 1. Cu șase zile înainte de Paști, Isus a venit în Betania, unde era Lazăr, care fusese mort și pe care-l înviase din morți.

2. Acolo i-au pregătit o cină. Maria slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau la masă cu El.

3. Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus și i-a șters picioarele cu părul ei; și s'a umplut casa de mirosul mirului.

4. Unul din ucenicii Lui, Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, care avea să-L vândă, a zis:

5. «De ce nu s'a vândut acest mir cu trei sute de dinari și să se fi dat săracilor?»

6. Zicea aceasta nu pentrucă purta grijă de săraci, ci pentrucă era un hoț și, ca unul care ținea punga, lua el ce se punea în ea.

7. Dar Isus a zis: «Las-o în pace, căci ea l-a păstrat pentru ziua îngropării Mele!

8. Pe săraci îi aveți totdeauna cu voi, dar pe Mine nu Mă aveți totdeauna».

9. O mare mulțime de Iudei au aflat că Isus era în Betania și au venit acolo nu numai pentru Isus, ci ca să vadă și pe Lazăr, pe care-l înviase din morți.

10. Preoții cei mai de seamă au hotărît să omoare și pe Lazăr,

11. căci din pricina lui mulți Iudei plecau dela ei și credeau în Isus.

Intrarea lui Isus în Ierusalim.

12. A doua zi, o mare mulțime, care venise la sărbătoare, cum a auzit că vine Isus în Ierusalim,

13. a luat ramuri de finic și i-a ieșit în întâmpinare, strigând: «Osana! Binecuvântat este cel ce vine în numele Domnului, Împăratul lui Israel!»

14. Isus a găsit un măgar tânăr și a încălecat pe el, după cum este scris:

15. «Nu te teme, fiica Sionului; iată că Împăratul tău vine călare pe mânzul unei măgărițe».

16. Ucenicii Lui n'au înțeles acestea dela început, dar, după ce a fost proslăvit Isus, și-au adus aminte că acestea erau scrise despre El și că ei le împliniseră cu privire la El.

17. Toți cei ce fuseseră împreună cu Isus când chemase pe Lazăr din mormânt și-l înviase din morți, mărturiseau despre El.

18. Și poporul i-a ieșit în întâmpinare, pentrucă aflase că făcuse semnul acesta.

19. Fariseii au zis deci între ei: «Vedeți că nu câștigați nimic: iată că lumea se duce după El!»

Isus vorbește de moartea Sa.

20. Niște Greci, dintre cei ce se suiseră să se închine la sărbătoare,

21. s'au apropiat de Filip, care era din Betsaida Galileii, l-au rugat și au zis: «Domnule, am vrea să vedem pe Isus».

22. Filip s'a dus și a spus lui Andrei; apoi Andrei și Filip au spus lui Isus.

23. Isus le-a răspuns: «A sosit ceasul să fie proslăvit Fiul Omului.

24. Adevărat, adevărat

vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar, dacă moare, aduce multă roadă.
25. Cine își iubește vieața, o va pierde; și cine își urăște vieața în lumea aceasta, o va păstra pentru vieața veșnică.
26. Dacă îmi slujește cineva, să Mă urmeze; și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu. Dacă îmi slujește cineva, Tatăl îl va cinsti.
27. Acum sufletul Meu este tulburat. Și ce voiu zice?... Tată, izbăvește-Mă din ceasul acesta?... Dar tocmai pentru aceasta am venit până la ceasul acesta.
28. Tată, proslăvește numele Tău!» Și din cer s'a auzit un glas, care zicea: «L-am și proslăvit și-L voiu mai proslăvi».
29. Mulțimea care stătea acolo și care auzise glasul a zis că a fost un tunet. Alții ziceau: «Un înger a vorbit cu El».
30. Isus a răspuns: «Nu pentru Mine a fost glasul acesta, ci pentru voi.
31. Acum are loc judecata lumii acesteia; acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară.
32. Și după ce voiu fi înălțat de pe pământ, voiu atrage la Mine pe toți oamenii».
33. (Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară).
34. Mulțimea i-a răspuns: «Noi am auzit din Lege că Hristosul rămâne în veac; cum dar zici Tu că Fiul Omului trebue să fie înălțat? Cine este acest Fiu al Omului?»
35. Isus le-a zis: «Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumina, ca să nu vă cuprindă întunerecul; cine umblă în întunerec, nu știe unde merge.
36. Câtă vreme aveți lumina printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii». Isus le-a spus acestea; apoi a plecat și S'a ascuns de ei.

Necredința Iudeilor.

37. Măcar că făcuse atâtea semne înaintea lor, tot nu credeau în El,
38. ca să se împlinească vorba pe care o spusese proorocul Isaia: «Doamne, cine a crezut ce a auzit dela noi? Și cui a fost descoperit brațul Domnului?»
39. De aceea nu puteau să creadă, pentrucă Isaia a mai zis:
40. «Le-a orbit ochii și le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec».
41. Isaia a spus acestea când a văzut slava Lui și a vorbit despre El.
42. Totuși, chiar dintre fruntași mulți au crezut în El, dar, de frica fariseilor, nu-L mărturiseau pe față, ca să nu fie dați afară din sinagogă.
43. Căci au iubit mai mult slava oamenilor decât slava lui Dumnezeu.
44. Iar Isus a strigat: «Cine crede în Mine, nu crede în Mine, ci în cel ce M'a trimes pe Mine.
45. Și cine Mă vede pe Mine, vede pe cel ce M'a trimes pe Mine.
46. Eu am venit ca să fiu lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine, să nu rămână în întunerec.
47. Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec; căci Eu n'am venit să judec lumea, ci să mântuesc lumea.
48. Pe cine Mă nesocotește și nu primește cuvintele Mele, are cine-l osândi: cuvântul pe care l-am vestit Eu, acela îl va osândi în ziua de apoi.
49. Căci Eu n'am vorbit dela Mine însumi, ci Tatăl, care M'a trimes, El însuși Mi-a poruncit ce trebue să spun și cum trebue să vorbesc.
50. Și știu că porunca Lui este vieața veșnică. De aceea, cele ce spun, le spun așa cum Mi le-a spus Tatăl».

Isus spală picioarele ucenicilor Săi.

13 1. Inainte de sărbătoarea Paștilor, Isus ca cel care știa că i-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl și fiindcă iubea pe ai Săi care erau în lume, i-a iubit până la capăt.
2. In timpul cinei, după ce Diavolul pusese în inima lui Iuda Iscarioteanul, fiul lui Simon, gândul să-L vândă,
3. Isus, fiindcă știa că Tatăl îi dăduse toate în mâni, că dela Dumnezeu a venit și la Dumnezeu Se duce,
4. S'a sculat dela masă, S'a desbrăcat de hainele Sale, a luat un ștergar și S'a încins cu el.
5. Apoi a turnat apă într'un lighian și a început să spele picioarele ucenicilor și să le șteargă cu ștergarul cu care era încins.
6. A venit deci la Simon Petru. Și Petru i-a zis: «Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?»
7. Isus i-a răspuns: «Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea».
8. Petru i-a zis: «Niciodată nu-mi vei spăla picioarele». Isus i-a răspuns: «Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte cu Mine».
9. «Doamne», i-a zis Simon Petru, «nu numai picioarele ci și mânile, și capul!»
10. Isus i-a zis: «Cine s'a scăldat, n'are trebuință

să i se spele decât picioarele, ca să fie curat de tot; și voi sunteți curați, dar nu toți».

11. Căci știa pe cel ce avea să-L vândă; de aceea a zis: «Nu toți sunteți curați».

12. După ce le-a spălat picioarele, Și-a luat hainele, S'a așezat iarăși la masă și le-a zis: «Înțelegeți voi ce v'am făcut Eu?

13. Voi Mă numiți: «Învățătorul și Domnul» și bine ziceți, căci sunt.

14. Deci, dacă Eu, domnul și învățătorul vostru, v'am spălat picioarele și voi sunteți datori să vă spălați picioarele unii altora.

15. Pentrucă Eu v'am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu.

16. Adevărat, adevărat vă spun că robul nu este mai mare decât domnul său nici apostolul mai mare decât cel ce l-a trimes.

17. Dacă știți acestea, ferice de voi, dacă le faceți.

Descoperirea vânzătorului.

18. Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebue să se împlinească scriptura, care zice: «Cel ce-Mi mănâncă pânea, și-a ridicat călcâiul împotriva Mea».

19. Vă spun de acum, înainte de a se întâmpla, pentru ca atunci când se va întâmpla, să credeți că Eu sunt.

20. Adevărat, adevărat vă spun că cine primește pe acela pe care-l trimet Eu, pe Mine Mă primește; și cine Mă primește pe Mine, primește pe cel ce M'a trimes pe Mine».

21. După ce a spus aceste cuvinte, Isus S'a tulburat în duhul Său, a mărturisit și a zis: «Adevărat, adevărat vă spun că unul din voi Mă va vinde».

22. Ucenicii se uitau unii la alții și nu înțelegeau despre cine vorbește.

23. Unul din ucenici, acela pe care-l iubea Isus, stătea la masă culcat la sânul lui Isus.

24. Simon Petru i-a făcut semn să întrebe cine este acela despre care vorbea Isus.

25. Și ucenicul acela, rezemându-se pe pieptul lui Isus, i-a zis: «Doamne, cine este?»

26. Isus a răspuns: «Acela căruia îi voiu întinge bucățica și i-o voiu da». Și a întins o bucățică și a dat-o lui Iuda, fiul lui Simon Iscarioteanul.

27. Cum a fost dată bucățica, a intrat Satana în Iuda. Isus i-a zis: «Ce faci, fă mai curând!»

28. Dar nimeni din cei ce ședeau la masă n'a înțeles pentru ce-i zisese aceste vorbe.

29. Unii credeau că, de vreme ce Iuda avea punga, Isus voia să-i spună:

«Cumpără ce ne trebue pentru sărbătoare!» sau să dea ceva săracilor.

30. Iuda, după ce a luat bucățica, a ieșit afară în grabă. Era noapte.

Iubirea frățească.

31. După ce a ieșit Iuda, Isus a zis: «Acum Fiul Omului a fost proslăvit și Dumnezeu a fost proslăvit în El.

32. Dacă Dumnezeu a fost proslăvit în El și Dumnezeu îl va proslăvi în Sine însuși și-L va proslăvi îndată.

33. Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta și, cum am spus Iudeilor — că, unde Mă duc Eu, ei nu pot veni — tot așa vă spun și vouă acum.

34. Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții! Cum v'am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții!

35. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții».

Inștiințarea lui Petru.

36. «Doamne», i-a zis Simon Petru, «unde Te duci?» Isus i-a răspuns: «Tu nu poți veni acum după Mine unde Mă duc Eu, dar mai târziu vei veni».

37. «Doamne», i-a zis Petru, «de ce nu pot veni după Tine acum? Eu îmi voiu da vieața pentru Tine».

38. Isus i-a răspuns: «Îți vei da vieața pentru Mine? Adevărat, adevărat îți spun că nu va cânta cocoșul până te vei lepăda de Mine de trei ori.

Imbărbătarea ucenicilor.

14 1. Să nu vi se tulbure inima! Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine!

2. In casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu mă duc să vă pregătesc loc.

3. Și după ce Mă voiu duce și vă voiu pregăti loc, Mă voiu întoarce și vă voiu lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.

4. Știți unde Mă duc și știți și calea într'acolo».

5. «Doamne», i-a zis Toma, «nu știm unde Te duci; cum putem să știm calea într'acolo?»

6. Isus i-a zis: «Eu sunt calea, adevărul și vieața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.

7. Dacă M'ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo, îl veți cunoaște; și L-ați și văzut».

8. «Doamne», i-a zis Filip, «arată-ne pe Tatăl și ne este deajuns».

9. Isus i-a zis: «De atâta vreme sunt cu voi și nu M'ai cunoscut, Filipe? Cine M'a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici

tu dar: «Arată-ne pe Tatăl?»
10. Nu crezi că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu nu le spun dela Mine, ci Tatăl care locuește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.
11. Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine, credeți cel puțin pentru lucrările acestea!
12. Adevărat, adevărat vă spun că, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentrucă Eu mă duc la Tatăl
13. și orice veți cere în numele Meu, voiu face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.
14. Dacă veți cere ceva în numele Meu, voiu face.

Păzirea poruncilor.

15. Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele.
16. Și Eu voiu ruga pe Tatăl și El vă va da un alt mângâietor, care să rămână cu voi în veac
17. și anume: Duhul adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentrucă nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi îl cunoașteți, căci rămâne cu voi și va fi în voi.
18. Nu vă voiu lăsa orfani, Mă voiu întoarce la voi.
19. Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentrucă Eu trăiesc, și voi veți trăi.
20. In ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine și că Eu sunt în voi.
21. Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voiu iubi și Mă voiu arăta lui».
22. Iuda, nu Iscarioteanul, i-a zis: «Doamne, cum se face că Te vei arăta nouă și nu lumii?»
23. Isus i-a răspuns: «Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.
24. Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. Și cuvântul pe care-l auziți nu este al Meu, ci al Tatălui, care M'a trimes.
25. V'am spus acestea cât mai sunt cu voi.
26. Dar mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl în numele Meu, vă va învăța toate și vă va aduce aminte de tot ce v'am spus Eu.
27. Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v'o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima nici să nu se înspăimânte.
28. Ați auzit că v'am spus: Mă duc și Mă voiu întoarce la voi. Dacă M'ați iubi, v'ați fi bucurat că Mă duc la Tatăl, fiindcă Tatăl este mai mare decât Mine.
29. Și v'am spus acum, înainte de a se întâmpla, pentru ca, atunci când se va întâmpla, să credeți.
30. Nu voiu mai vorbi mult cu voi, căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n'are nimic în Mine,
31. dar vine, ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl. Sculați-vă, haidem să plecăm de aici!

Isus, vița.

15 1. Eu sunt adevărata viță și Tatăl Meu este vierul.
2. Pe orice mlădiță care este în Mine și n'aduce roadă El o taie; și pe orice mlădiță care aduce roadă o curățește, ca să aducă și mai multă roadă.
3. Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus.
4. Rămâneți în Mine și Eu voiu rămânea în voi. După acum mlădița nu poate să aducă roadă dela sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți să aduceți roadă, dacă nu rămâneți în Mine.
5. Eu sunt vița, voi mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci, despărțiți de Mine, nu puteți face nimic.
6. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară ca mlădița neroditoare și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.
7. Dacă rămâneți în Mine și dacă rămân în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da.
8. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei.
9. Cum M'a iubit pe Mine Tatăl, așa v'am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea!
10. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămânea în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui.
11. V'am spus acestea, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină.

Dragostea frățească.

12. Aceasta este porunca Mea: să vă iubții unii pe alții, cum v'am iubit Eu!
13. Nu este mai mare dragoste decât să-și dea cineva vieața pentru prietenii săi.
14. Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu.
15. Nu vă mai numesc robi, pentrucă robul nu

ştie ce face stăpânul său; ci v'am numit prieteni, pentrucă v'am făcut cunoscut tot ce am auzit dela Tatăl Meu.

16. Nu voi M'aţi ales pe Mine, ci Eu v'am ales pe voi şi v'am rânduit să mergeţi şi să aduceţi roadă şi roada voastră să rămână, pentru ca orice veţi cere dela Tatăl în numele Meu să vă dea.

17. Vă poruncesc acestea, ca să vă iubiţi unii pe alţii.

Ura din partea lumii.

18. Dacă vă urăşte lumea, ştiţi că pe Mine M'a urît înaintea voastră.

19. Dacă aţi fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentrucă nu sunteţi din lume şi pentrucă Eu v'am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăşte lumea.

20. Aduceţi-vă aminte de vorba pe care v'am spus-o: «Robul nu este mai mare decât stăpânul său». Dacă M'au prigonit pe Mine şi pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu şi pe al vostru îl vor păzi.

21. Dar vă vor face toate acestea pentru numele Meu pentrucă ei nu cunosc pe cel ce M'a trimes.

22. Dacă n'aş fi venit şi nu le-aş fi vorbit, n'ar avea păcat; dar acum n'au nicio desvinovăţire pentru păcatul lor.

23. Cine Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu.

24. Dacă n'aş fi făcut între ei lucrări pe care nimeni altul nu le-a făcut, n'ar avea păcat; dar acum le-au şi văzut şi M'au urît şi pe Mine şi pe Tatăl Meu.

25. Dar aceasta s'a întâmplat, ca să se împlinească vorba scrisă în Legea lor: «M'au urît fără temeiu».

26. Când va veni Mângâietorul, pe care-L voiu trimete dela Tatăl, adică Duhul adevărului, care purcede dela Tatăl, El va mărturisi despre Mine.

27. Şi voi de asemenea veţi mărturisi, pentrucă aţi fost cu Mine dela început.

Prigonirea ucenicilor.

16 1. V'am spus acestea, ca să nu vă poticniţi.

2. Au să vă dea afară din sinagogi, ba încă va veni vremea când, oricine vă va ucide, să creadă că aduce o slujbă lui Dumnezeu.

3. Şi se vor purta astfel cu voi, pentrucă n'au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.

4. V'am spus acestea pentru ca, atunci când le va veni ceasul să se împlinească, să vă aduceţi aminte că vi le-am spus. Nu vi le-am spus dela început, pentrucă eram cu voi.

Lucrarea Mângâietorului.

5. Acum Mă duc la cel ce M'a trimes: şi nimeni din voi nu Mă întreabă: «Unde Te duci?»

6. Dar, pentrucă v'am spus acestea, întristarea v'a umplut inima.

7. Totuşi vă spun adevărul: vă este de folos să Mă duc, căci, dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voiu trimite.

8. Şi când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata.

9. In ce priveşte păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine;

10. în ce priveşte neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl şi nu Mă veţi mai vedea;

11. în ce priveşte judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat.

12. Mai am să vă spun multe, dar acum nu le puteţi purta.

13. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit şi vă va descoperi lucrurile viitoare.

14. El Mă va proslăvi, pentrucă va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi.

15. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi.

Intristarea prefăcută în bucurie.

16. Peste puţină vreme nu Mă veţi mai vedea; apoi iarăşi peste puţină vreme Mă veţi vedea, pentrucă Mă duc la Tatăl».

17. Deci, unii din ucenicii Lui au zis între ei: «Ce înseamnează cuvintele acestea: «Peste puţină vreme, nu Mă veţi mai vedea»; şi: «Apoi iarăşi, peste puţină vreme, Mă veţi vedea»; şi: «Pentrucă Mă duc la Tatăl»?

18. Ei ziceau deci: «Ce înseamnează aceasta: «Peste puţină vreme»? Nu ştim ce vrea să spună.

19. Isus a cunoscut că voiau să-L întrebe şi le-a zis: «Vă întrebaţi între voi ce înseamnează cuvintele: «Peste puţină vreme nu Mă veţi mai vedea»; şi: «Apoi iarăşi peste puţină vreme Mă veţi vedea»?

20. Adevărat, adevărat vă spun că voi veţi plânge şi vă veţi tângui, iar lumea se va bucura, vă veţi întrista, dar întristarea voastră se va preface în bucurie.

21. Femeia, când este în durerile naşterii, se întristează, pentrucă i-a sosit ceasul; dar după ce a născut pruncul, nu-şi mai aduce aminte de suferinţă, de bucurie că s'a născut un om pe lume.

22. Tot aşa şi voi: acum

sunteţi plini de întristare; dar Eu vă voiu vedea iarăşi, inima vi se va bucura şi nimeni nu vă va răpi bucuria voastră.

23. In ziua aceea, nu Mă veţi mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat vă spun că orice veţi cere dela Tatăl în numele Meu vă va da.

24. Până acum, n'aţi cerut nimic în numele Meu; cereţi şi veţi căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

Cuvinte de rămas bun.

25. V'am spus acestea în pilde. Vine ceasul când nu vă voiu mai vorbi în pilde, ci vă voiu vorbi pe faţă despre Tatăl.

26. In ziua aceea, veţi cere în numele Meu şi nu vă zic că voiu ruga pe Tatăl pentru voi.

27. Căci Tatăl însuşi vă iubeşte, pentrucă M'aţi iubit şi aţi crezut că am ieşit dela Dumnezeu.

28. Am ieşit dela Tatăl şi am venit în lume; acum las lumea şi Mă duc la Tatăl».

29. Ucenicii Lui i-au zis: «Iată că acum vorbeşti pe faţă şi nu spui nicio pildă.

30. Acum cunoaştem că ştii toate şi n'ai nevoie să Te întrebe cineva; de aceea credem că ai ieşit dela Dumnezeu».

31. «Acum credeţi?» le-a răspuns Isus.

32. «Iată că vine ceasul şi a şi venit, când veţi fi risipiţi fiecare la ale lui şi pe Mine Mă veţi lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.

33. V'am spus acestea, ca să aveţi pace în Mine. In lume veţi avea necazuri, dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea».

Rugăciunea lui Isus.

17 1. După ce a vorbit astfel, Isus Şi-a ridicat ochii spre cer şi a zis: «Tată, a sosit ceasul! Proslăveşte pe Fiul Tău, ca şi Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine,

2. după cum i-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea vieaţa veşnică tuturor acelora pe care i i-ai dat Tu!

3. Şi vieaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimes Tu.

4. Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârşit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s'o fac.

5. Şi acum, Tată, proslăveşte-Mă la Tine însuţi cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea!

6. Am făcut cunoscut numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau şi Tu Mi i-ai dat; şi ei au păzit cuvântul Tău.

7. Acum au cunoscut că

tot ce Mi-ai dat Tu, vine dela Tine.

8. Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit şi au cunoscut cu adevărat că dela Tine am ieşit şi au crezut că Tu M'ai trimes.

9. Pentru ei Mă rog. Nu Mă rog pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi-i-ai dat Tu, pentrucă sunt ai Tăi

10. (tot ce este al Meu, este al Tău; şi ce este al Tău, este al Meu) şi Eu sunt proslăvit în ei.

11. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume şi Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzeşte în numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem şi noi.

12. Când eram cu ei în lume, îi păzeam. Eu în numele Tău. Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat şi niciunul din ei n'a pierit, afară de fiul pierzării, ca să se împlinească scriptura.

13. Dar acum Eu vin la Tine şi spun acestea pe când sunt încă în lume, pentru ca să aibă în ei bucuria Mea deplină.

14. Le-am dat cuvântul Tău şi lumea i-a urît, pentrucă ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume.

15. Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzeşti de Cel Rău.

16. Ei nu sunt din lume, după cum nici Eu nu sunt din lume.

17. Sfinţeşte-i prin adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul.

18. Cum M'ai trimes Tu pe Mine în lume, aşa i-am trimes şi Eu pe ei în lume.

19. Şi Eu însumi Mă sfinţesc pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr.

20. Şi Mă rog nu numai pentru ei, ci şi pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.

21. Mă rog ca toţi să fie una, cum Tu, Tată, eşti în Mine şi Eu în Tine; ca şi ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimes.

22. Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi noi suntem una

23. (Eu în ei şi Tu în Mine); pentru ca ei să fie în chip desăvârşit una, ca să cunoască lumea că Tu M'ai trimes şi că i-ai iubit, cum M'ai iubit pe Mine.

24. Tată, vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M'ai iubit înainte de întemeierea lumii.

25. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut, dar Eu Te-am cunoscut şi aceştia au cunoscut că Tu M'ai trimes.

26. Eu le-am făcut cu-

noscut numele Tău și li-L voiu mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M'ai iubit Tu să fie în ei și Eu să fiu în ei».

Prinderea lui Isus.

18 1.După ce a rostit aceste vorbe, Isus a plecat cu ucenicii Săi dincolo de pârâul Chedron, unde era o grădină, în care a intrat El și ucenicii Săi.

2. Iuda vânzătorul știa și el locul acela, pentrucă Isus de multe ori Se adunase acolo cu ucenicii Săi.

3. Iuda deci a luat ceata ostașilor și pe aprozii trimeși de preoții cei mai de seamă și de farisei, și a venit acolo cu felinare, cu făclii și cu arme.

4. Isus, care știa tot ce avea să i se întâmple, a mers spre ei și le-a zis: «Pe cine căutați?»

5. Ei i-au răspuns: «Pe Isus din Nazaret!» Isus le-a zis: «Eu sunt!!» Iuda vânzătorul era și el cu ei.

6. Când le-a zis Isus: «Eu sunt», ei s'au dat înapoi și au căzut jos, la pământ.

7. El i-a întrebat din nou: «Pe cine căutați?» «Pe Isus din Nazaret», i-au zis ei.

8. Isus a răspuns: «V'am spus că Eu sunt. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă».

9. A zis aceasta, ca să se împlinească vorba pe care o spusese: «N'am pierdut pe niciunul din aceia pe care Mi i-ai dat».

10. Simon Petru, care avea o sabie, a scos-o, a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat urechea dreaptă. Robul acela se numea Malhu.

11. Isus a zis lui Petru: «Bagă-ți sabia în teacă! Nu voiu bea paharul pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?»

Isus înaintea lui Ana și Caiafa.

12. Ceata ostașilor, căpitanul lor și aprozii Iudeilor au prins deci pe Isus și L-au legat.

13. L-au dus întâi la Ana, căci el era socrul lui Caiafa, care era mare preot în anul acela.

14. Și Caiafa era cel ce dăduse Iudeilor sfatul acesta: «Este de folos să moară un singur om pentru popor».

15. Simon Petru mergea după Isus; tot așa a făcut și un alt ucenic. Ucenicul acesta era cunoscut de marele preot și a intrat cu Isus în palatul marelui preot.

16. Petru însă sta afară, la ușă. Celălalt ucenic, care era cunoscut marelui preot, a ieșit afară, a vorbit cu portărița și a băgat pe Petru înăuntru.

17. Atunci slujnica, portărița, a zis lui Petru: «Nu cumva și tu ești unul din ucenicii omului acestuia?»

«Nu sunt», a răspuns el.

18. Robii și aprozii care erau acolo făcuseră un foc de cărbuni, căci era frig, și se încălzeau. Petru sta și el cu ei și se încălzea.

19. Marele preot a întrebat pe Isus despre ucenicii Lui și despre învățătura Lui.

20. Isus i-a răspuns: «Eu am vorbit lumii pe față; totdeauna am învățat în sinagogă și în templu, unde se adună toți Iudeii și n'am spus nimic în ascuns.

21. Pentru ce Mă întrebi pe Mine? Intreabă pe cei ce M'au auzit despre ce le-am vorbit; iată, aceia știu ce am spus.

22. La auzul acestor cuvinte, unul din aprozii care stăteau acolo a dat o palmă lui Isus și a zis: «Așa răspunzi marelui preot?»

23. Isus i-a răspuns: «Dacă am vorbit rău, arată ce am spus rău; dar, dacă am vorbit bine, de ce mă bați?»

24. Ana L-a trimes legat la marele preot Caiafa.

25. Simon Petru sta acolo și se încălzea. Ei i-au zis: «Nu cumva ești și tu unul din ucenicii Lui?» El s'a lepădat și a zis: «Nu sunt».

26. Unul din robii marelui preot, rudă cu acela căruia îi tăiase Petru urechea, a zis: «Nu te-am văzut eu cu El în grădină?»

27. Petru iar s'a lepădat. Și îndată a cântat cocoșul.

Isus înaintea lui Pilat.

28. Au adus pe Isus dela Caiafa în pretoriu. Era dimineața. Ei n'au intrat în pretoriu, ca să nu se spurce și să poată mânca Paștile.

29. Pilat deci a ieșit afară la ei și le-a zis: «Ce pâră aduceți împotriva omului acestuia?»

30. Ei i-au răspuns: «Dacă n'ar fi *fost* un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale».

31. Atunci Pilat le-a zis: «Luați-L voi și judecați-L după *Legea* voastră!» «Nouă nu ne este îngăduit să omorîm pe nimeni», i-au zis Iudeii.

32. Aceasta s'a întâmplat, ca să se împlinească vorba prin care arătase Isus cu ce moarte avea să moară.

33. Pilat a intrat iarăși în pretoriu, a chemat pe Isus și i-a zis: Ești Tu împăratul Iudeilor?»

34. Isus i-a răspuns: «Dela tine însuți zici lucrul acesta sau alții ți l-au spus despre Mine?»

35. Pilat a răspuns: «Eu sunt Iudeu? Neamul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea. Ce-ai făcut?»

36. «Impărăția Mea nu este din lumea aceasta», a răspuns Isus. «Dacă împă-

rația Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s'ar fi luptat, ca să nu fiu dat în mânile Iudeilor; dar acum, împărăția Mea nu este de aici».

37. «Ești deci împărat?» i-a zis Pilat. «Da», a răspus Isus, «Eu sunt împărat. Eu pentru aceasta M'am născut și am venit în lume: ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr, ascultă glasul Meu».

38. Pilat i-a zis: «Ce este adevărul?»

Isus și Baraba.

După ce a spus aceste vorbe, a ieșit iarăși afară la Iudei și le-a zis: «Eu nu găsesc nicio vină în El.

39. Dar, fiindcă voi aveți obiceiu să vă liberez pe cineva de Paști, vreți să vă liberez pe «împăratul Iudeilor»?

40. Atunci toți au strigat din nou: «Nu pe El, ci pe Baraba!» Și Baraba era un tâlhar.

Isus este dat în mâna Iudeilor.

19 1. Atunci Pilat a luat pe Isus și a pus să-L bată cu biciul.

2. Ostașii au împletit o cunună de spini, i-au pus-o pe cap și L-au îmbrăcat cu o haină de purpură.

3. Apoi s'au apropiat de El și ziceau: «Bucură-te, împăratul Iudeilor!» Și-i dădeau palme.

4. Pilat a ieșit iarăși afară și a zis Iudeilor: «Iată că vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsesc nicio vină în El».

5. Isus a ieșit deci afară purtând cununa de spini și haina de purpură. «Iată omul!» le-a zis Pilat.

6. Când L-au zărit preoții cei mai de seamă și aprozii, au început să strige: «Răstignește-L! Răstignește-L!» «Luați-L voi și răstigniți-L», le-a zis Pilat, «căci eu nu găsesc vină în El».

7. Iudeii i-au răspuns: «Noi avem o Lege și, după Legea noastră, El trebue să moară, pentrucă S'a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu».

8. Când a auzit Pilat acest cuvânt, i-a fost și mai mare frică.

9. A intrat iarăși în pretoriu și a zis lui Isus: «De unde ești Tu?» Dar Isus nu i-a dat niciun răspuns.

10. Pilat i-a zis: «Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te răstignesc și am putere să-Ți dau drumul?»

11. «N'ai avea nicio putere asupra Mea», i-a răspuns Isus, «dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mânile tale, are un mai mare păcat».

12. De atunci, Pilat căuta să-i dea drumul. Dar Iu-

deii strigau: «Dacă dai drumul acestuia, nu ești prieten cu Cesarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva Cesarului».

13. Când a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Isus afară și a șezut pe scaunul de judecător în locul numit «Pardosit cu pietre», iar evreește «Gabata».

14. Era ziua Pregătirii Paștilor, cam pe la ceasul al șaselea. Pilat a zis Iudeilor: «Iată împăratul vostru!»

15. Dar ei au strigat: «Ia-L, ia-L, răstignește-L!» «Să răstignesc pe împăratul vostru?» le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: «N'avem împărat decât pe Cesarul!»

16. Atunci L-a dat în mânile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus și L-au dus să-L răstignească.

Răstignirea.

17. Isus, ducându-Și crucea, a ajuns la locul zis al «Căpățânii», care în evreește se chiamă «Golgota».

18. Acolo a fost răstignit și împreună cu El au fost răstigniți alți d o i: unul de o parte și altul de alta, iar Isus la mijloc.

19. Pilat a scris o însemnare, pe care a pus-o deasupra crucii, și era scris: «Isus din Nazaret, împăratul Iudeilor».

20. Mulți din Iudei au citit această însemnare, pentrucă locul unde fusese răstignit Isus era aproape de cetate; era scrisă în evreește, latinește și grecește.

21. Preoții cei mai de seamă ai Iudeilor au zis lui Pilat: «Nu scrie «împăratul Iudeilor», ci scrie că El a zis: «Eu sunt împăratul Iudeilor».

22. «Ce am scris, am scris», a răspuns Pilat.

23. Ostașii, după ce au răstignit pe Isus, i-au luat hainele și le-au făcut patru părți: câte o parte pentru fiecare ostaș. I-au luat și cămașa, care n'avea nicio cusătură, ci era dintr'o singură țesătură, de sus până jos.

24. Și au zis între ei: «Să n'o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie». Aceasta s'a întâmplat, ca să se împlinească Scriptura, care zice: «Și-au împărțit hainele Mele între ei și pentru cămașa Mea au tras la sorți». Iată ce au făcut ostașii.

25. Lângă crucea lui Isus, stăteau mama Lui și sora mamei Lui, Maria, nevasta lui Clopa, și Maria Magdalina.

26. Când a văzut Isus pe mama Sa și lângă ea, pe ucenicul pe care-l iubea, a zis mamei Sale: «Femeie, iată fiul tău!»

27. Apoi a zis ucenicului: «Iată mama ta!» Și,

din ceasul acela, ucenicul
a luat-o la el acasă.
28. După aceea Isus, care
știa că acum totul s'a sfâr-
șit, ca să se împlinească
scriptura, a zis: «Mi-e
sete!»
29. Acolo era un vas plin
cu oțet. Ostașii au pus în-
tr'o ramură de isop un bu-
rete plin cu oțet și i l-au
dus la gură.
30. Când a luat Isus oțe-
tul, a zis: «S'a sfârșit!»
Apoi Și-a plecat capul și
Și-a dat duhul.

Moartea lui Isus dovedită.

31. De frică să nu rămână
trupurile pe cruce în tim-
pul sabatului — căci era
ziua «Pregătirii» și ziua a-
ceea de sabat era o zi ma-
re — Iudeii au rugat pe
Pilat să sdrobească fluie-
rele picioarelor celor ră-
stigniți și să fie luați de
pe cruce.
32. Ostașii au venit deci
și au sdrobit fluierele pi-
cioarelor celui dintâiu, apoi
pe ale celuilalt care fusese
răstignit împreună cu El.
33. Când au venit la Isus
și au văzut că murise, nu
i-au sdrobit fluierele pi-
cioarelor,
34. ci unul din ostași i-a
străpuns coasta cu o su-
liță și îndată a ieșit din ea
sânge și apă.
35. Faptul acesta este a-
devărat de cel ce l-a văzut,
mărturia lui este adevărată
și el știe că spune adevă-
rul, ca și voi să credeți.
36. Acestea s'au întâm
plat, ca să se împlinească
Scriptura: «Niciunul din
oasele Lui nu va fi sdro-
bit».
37. Și în altă parte, Scrip-
tura mai zice: «Vor vedea
pe cine au străpuns»

Ingroparea lui Isus.

38. După aceea, Iosif din
Arimatea, care era ucenic al
lui Isus, dar pe ascuns,
de frica Iudeilor, a rugat
pe Pilat să-i dea voie să ia
trupul lui Isus de pe cruce.
Pilat i-a dat voie. El a ve-
nit deci și a luat trupul lui
Isus.
39. Nicodim, care la în-
ceput se dusese la Isus
noaptea, a venit și el și a
adus o amestecătură de a-
proape o sută de litri de
smirnă și de aloe.
40. Au luat deci trupul
lui Isus și l-au înfășurat în
fășii de pânză de in cu mi-
resme, după cum au obi-
ceiu Iudeii să îngroape.
41. In locul unde fusese
răstignit Isus era o gră-
dină și în grădină era un
mormânt nou, în care nu
mai fusese pus nimeni.
42. Din pricină că era
ziua Pregătirii Iudeilor,
pentrucă mormântul era a-
proape, au pus acolo pe
Isus.

Invierea lui Isus Hristos.

20 1. In ziua dintâi a
săptămânii, Maria
Magdalina s'a dus dis-de

dimineață la mormânt, pe
când era încă întunerec și
a văzut că piatra fusese
luată de pe mormânt.
2. A alergat la Simon
Petru și la celălalt ucenic,
pe care-l iubea Isus și le-a
zis: «Au luat pe Domnul
din mormânt, și nu știu
unde L-au pus».
3. Petru și celălalt uce-
nic au ieșit și au plecat
spre mormânt.
4. Au început să alerge
amândoi împreună. Dar
celălalt ucenic alerga mai
repede decât Petru și a a-
juns cel dintâiu la mor-
mânt.
5. S'a plecat și s'a uitat
înăuntru, a văzut fășiile de
pânză jos, dar n'a intrat.
6. Simon Petru, care ve-
nea după el, a ajuns și el,
a intrat în mormân și a
văzut fășiile de pânză jos.
7. Iar ștergarul care fu-
sese pus pe capul lui Isus
nu era cu fășiile de pânză,
ci făcut sul și pus într'un
alt loc singur.
8. Atunci celălalt ucenic,
care ajunsese cel dintâiu
la mormânt, a intrat și el
și a văzut și a crezut.
9. Căci tot nu pricepeau
că, după Scriptură, Isus
trebuia să învieze din morți.
10. Apoi ucenicii s'au în-
tors acasă.

Isus Se arată Mariei.

11. Dar Maria ședea a-
fară lângă mormânt și
plângea. Pe când plângea,
s'a plecat să se uite în
mormânt.
12. Și a văzut doi îngeri
în alb, șezând în locul unde
fusese culcat trupul lui
Isus: unul la cap și altul
la picioare.
13. «Femeie», i-au zis ei,
«pentru ce plângi?» Ea le-a
răspuns: «Pentrucă au
luat pe Domnul meu și nu
știu unde L-au pus».
14. După ce a zis aceste
vorbe, s'a întors și a văzut
pe Isus stând acolo în pi-
cioare, dar nu știa că este
Isus.
15. «Femeie», i-a zis Isus,
«de ce plângi? Pe cine
cauți?» Ea a crezut că este
grădinarul și i-a zis: «Dom-
nule, dacă L-ai luat, spu-
ne-mi unde L-ai pus și mă
voiu duce să-L iau».
16. Isus i-a zis: «Ma-
rio!» Ea s'a întors și i-a
zis în evreește: «Rabuni!»
adică: «Invățătorule!»
17. «Nu Mă ținea», i-a
zis Isus, «căci încă nu
M'am suit la Tatăl Meu,
ci du-te la frații Mei și spu-
ne-le că Mă suiu la Tatăl
Meu și Tatăl vostru, la
Dumnezeul Meu și Dum-
nezeul vostru».
18. Maria Magdalina s'a
dus și a vestit ucenicilor
că a văzut pe Domnul și
că i-a spus acestea.

Isus Se arată ucenicilor.

19. In seara aceleiași
zile, cea dintâi a săptămâ-
nii, pe când ușile locului

unde erau adunați ucenicii erau încuiate de frica Iudeilor, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!»

20. Și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mânile și coasta Sa. Ucenicii s'au bucurat când au văzut pe Domnul.

21. Isus le-a zis din nou: «Pace vouă! Cum M'a trimes pe Mine Tatăl, așa vă trimet și Eu pe voi».

22. După aceste vorbe, a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt!

23. Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ținea, vor fi ținute».

Isus Se arată și lui Toma.

24. Toma, zis Geamănul, unul din cei doisprezece, nu era cu ei când a venit Isus.

25. Ceilalți ucenici i-au zis deci: «Am văzut pe Domnul!» Dar el le-a răspuns: «Dacă nu voiu vedea în mânile Lui semnul cuielor și dacă nu voiu pune degetul meu în semnul cuielor și dacă nu voiu pune mâna mea în coasta Lu, nu voiu crede».

26. După opt zile, ucenicii lui Isus erau iarăși în casă și era și Toma împreună cu ei. Pe când erau ușile încuiate, a venit Isus, a stat în mijloc și le-a zis: «Pace vouă!»

27. Apoi a zis lui Toma: «Adu-ți degetul încoace și uită-te la mânile Mele; și adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea; și nu fii necredincios, ci credincios!»

28. Toma i-a răspuns: Domnul meu și Dumnezeul meu!»

29. «Tomo», i-a zis Isus, «pentrucă M'ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n'au văzut și au crezut!»

Rostul celor scrise aici.

30. Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta.

31. Dar acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu și crezând; să aveți vieața în numele Lui.

Arătarea la marea Tiberiadei.

21 1. După aceea, Isus S'a mai arătat ucenicilor Săi la marea Tiberiadei. Iată cum S'a arătat:

2 Simon Petru, Toma zis Geamănul, Natanael din Cana Galileii, fiii lui Zebedei și alți doi din ucenicii lui Isus erau împreună.

3. Simon Petru le-a zis: «Mă duc să prind pește». «Mergem și noi cu tine», i-au zis ei. Au ieșit și au intrat într'o corabie; și n'au prins nimic în noaptea aceea.

4. Dimineața, Isus sta pe țărm; dar ucenicii nu știau că este Isus.

5. «Copii», le-a zis Isus, «aveți ceva de mâncare?» Ei i-au răspuns: «Nu».

6. El le-a zis: «Aruncați mreaja în partea dreaptă a corăbiei și veți găsi!» Au aruncat-o deci și n'o mai puteau trage de mulțimea peștilor.

7. Atunci ucenicul pe care-l iubea Isus a zis lui Petru: «Este Domnul!» Când a auzit Simon Petru că este Domnul, și-a pus haina pe el și s'a încins, căci era desbrăcat, și s'a aruncat în mare.

8. Ceilalți ucenici au venit cu corăbioara trăgând mreaja cu pește, pentrucă nu erau departe de țărm decât ca la două sute de coți.

9. Când s'au coborît pe țărm, au văzut acolo jăratec de cărbuni, pește pus deasupra și pâne.

10. Isus le-a zis: «Aduceți din peștii pe care i-ați prins acum!»

11. Simon Petru s'a suit în corăbioară și a t r a s mreaja la țărm, plină cu o sută cincizeci și trei de pești mari; și, măcar că erau atâția, nu s'a rupt mreaja.

12. «Veniți de prânziți!» le-a zis Isus. Și niciunul din ucenici nu cuteza să-L întrebe: «Cine ești?» căci știau că este Domnul.

13. Isus S'a apropiat, a luat pânea și le-a dat; tot așa a făcut și cu peștele.

14. Aceasta este a treia oară când S'a arătat Isus ucenicilor Săi, după ce a înviat din morți.

Isus vestește moartea lui Petru.

15. După ce au prânzit, Isus a zis lui Simon Petru: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?» «Da, Doamne», i-a răspuns Petru, «Tu știi că Te iubesc». Isus i-a zis: «Paște mielușeii Mei!»

16. I-a zis a doua oară: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?» «Da, Doamne», i-a răspuns Petru, «știi că Te iubesc». Isus i-a zis: «Paște oițele Mele»!

17. A treia oară i-a zis Isus: «Simone, fiul lui Iona, Mă iubești?» Petru s'a întristat că-i zisese a treia oară: «Mă iubești?» Și i-a răspuns: «D o a m n e, Tu toate le știi: știi că Te iubesc». Isus i-a zis: «Paște oile Mele!»

18. Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, singur te încingeai și te duceai unde voiai; dar, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mânile și altul te va încinge și te va duce unde nu voiești».

19. A zis aceasta, ca să arate cu ce fel de moarte va proslăvi Petru pe Dumnezeu. Și după ce a vorbit astfel, i-a zis: «Vino după Mine!»

20. Petru s'a întors și a

văzut venind după ei pe ucenicul pe care-l iubea Isus, acela care la cină se rezemase pe pieptul lui Isus şi zisese: «Doamne, cine este cel ce Te vinde?»

21. Petru s'a uitat la el şi a zis lui Isus: «Doamne, dar cu acesta ce va fi?»

22. Isus i-a răspuns: «Dacă vreau ca el să rămână până voiu veni Eu, ce-ţi pasă ţie? Tu vino după Mine!»

23. Din pricina aceasta a ieşit svonul printre fraţi că ucenicul acela nu va muri de loc. Insă Isus nu zisese lui Petru că nu va muri de loc, ci: «Dacă vreau ca el să rămână până voiu veni Eu, ce-ţi pasă ţie»?

24. Ucenicul acesta este cel ce adevereşte acestea şi care le-a scris. Şi ştim că mărturia lui este adevărată.

25. Mai sunt multe altele pe care le-a făcut Isus, care, dacă s'ar fi scris cu de-a-mănuntul, cred că nici chiar în lumea aceasta n'ar fi putut încăpea cărţile care s'ar fi scris. Amin.

FAPTELE APOSTOLILOR.

Inălţarea lui Isus.

1

1. Teofile, în cea dintâi carte a mea, am vorbit despre tot ce a început Isus să facă şi să înveţe pe oameni

2. dela început până în ziua în care S'a înălţat la cer, după ce, prin Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care-i alesese.

3. După patima Sa, li S'a înfăţişat viu, prin multe dovezi, arătându-li-Se deseori timp de patruzeci de zile şi vorbind cu ei despre cele privitoare la împărăţia lui Dumnezeu.

4. Pe când Se afla cu ei, le-a poruncit să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aştepte acolo făgăduinţa Tatălui, «pe care», le-a zis El, «aţi auzit-o dela Mine.

5. Căci Ioan a botezat cu apă, dar voi, nu după multe zile, veţi fi botezaţi cu Duhul Sfânt».

6. Deci, apostolii, pe când erau strânşi laolaltă, L-au întrebat: «Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel?»

7. El le-a răspuns: «Nu este treaba voastră să ştiţi vremurile sau soroacele; pe acestea Tatăl le-a păstrat sub stăpânirea Sa.

8. Ci voi veţi primi o putere, când Se va coborî Duhul Sfânt peste voi, şi-Mi veţi fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria şi până la marginile pământului».

9. După ce a spus acestea, pe când se uitau ei la El, S'a înălţat la cer şi un nor L-a ascuns din ochii lor.

10. Şi cum stăteau ei cu ochii pironiţi spre cer, pe când Se suia El, iată că li s'au arătat doi bărbaţi în veşminte albe

11. şi au zis: «Bărbaţi Galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus, care S'a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer».

Intoarcerea apostolilor.

12. Atunci ei s'au întors în Ierusalim, din muntele numit al Măslinilor, care este lângă Ierusalim departe cât un drum în ziua sabatului.

13. Când au ajuns, s'au suit în odaia de sus, unde stăteau şi Petru şi Iacov şi Ioan, şi Andrei, Filip şi Toma, Bartolomeu şi Matei, Iacov, fiul lui Alfeu, Simon Zilotul şi Iuda, fiul lui Iacov.

14. Toţi aceştia stăruiau cu un cuget în rugăciune şi în cereri, împreună cu femeile şi cu Maria, mama lui Isus, şi cu fraţii Lui.

Alegerea lui Matia.

15. In zilele acelea, Petru s'a sculat în mijlocul fraţilor — numărul celor adunaţi laolaltă era de aproape o sută douăzeci — şi a zis:

16. «Fraţilor, trebuia să se împlinească scriptura spusă de Duhul Sfânt mai înainte, prin gura lui David, despre Iuda, care a fost călăuza celor ce au prins pe Isus.

17. El era din numărul nostru şi era părtaş al aceleiaşi slujbe.

18. Omul acesta a dobândit un ogor cu plata nelegiuirii lui, a căzut cu capul în jos, a plesnit în două prin mijloc şi i s'au vărsat toate măruntaiele.

19. Lucrul acesta a ajuns aşa de cunoscut de toţi locuitorii din Ierusalim, încât ogorul acela a fost numit în limba lor: «Acheldama», adică «Ogorul Sângelui».

20. In adevăr, în cartea Psalmilor este scris: «Locuinţa lui să rămână pustie şi nimeni să nu locuiască în ea!» Şi: «Slujba lui s'o ia altul!»

21. Trebue deci ca, dintre cei ce ne-au însoţit în toată vremea în care a trăit Domnul Isus între noi,

22. cu începere dela botezul lui Ioan până în ziua când S'a înălţat El dela noi, să fie rânduit unul, care să ne însoţească drept martor al învierii Lui».

23. Ei au pus înainte pe doi: pe Iosif, numit Barsaba, zis şi Iust, şi pe Matia.

24. Apoi au făcut următoarea rugăciune: «Doamne, Tu, care cunoşti inimile tuturor oamenilor, arată-ne pe care din aceşti doi l-ai ales,
25. ca să ia loc în slujba şi apostolia aceasta, din care a căzut Iuda, ca să meargă în locul lui!»
26. Au tras la sorţi şi sorţul a căzut pe Matia, care a fost numărat împreună cu cei unsprezece apostoli.

Coborîrea Duhului Sfânt.

2 1. In ziua Cincizecimii erau toţi împreună, în acelaşi loc.
2. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjâitul unui vânt puternic şi a umplut toată casa unde şedeau ei.
3. Nişte limbi ca de foc au fost văzute împărţindu-se printre ei şi s'au aşezat câte una pe fiecare din ei.
4. Şi toţi s'au umplut de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, după cum le da Duhul să vorbească.
5. Şi se aflau atunci în Ierusalim Iudei, oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer.
6. Când s'a auzit sunetul acela, mulţimea s'a adunat şi a rămas încremenită, pentrucă fiecare îi auzea vorbind în limba sa.
7. Toţi se mirau, se minunau şi ziceau unii către alţii: «Toţi aceştia care vorbesc nu sunt Galileeni?
8. Cum dar îi auzim vorbind fiecăruia din noi în limba noastră în care ne-am născut?
9. Parţi, Mezi, Elamiţi, locuitori din Mesopotamia, Iudea, Capadocia, Pont, Asia,
10. Frigia, Pamfilia, Egipt, părţile Libiei din spre Cirena, oaspeţi din Roma, Iudei sau prozeliţi,
11. Cretani şi Arabi îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu».
12. Toţi erau uimiţi, nu ştiau ce să creadă şi ziceau unii către alţii: «Ce vrea să zică aceasta?»
13. Dar alţii îşi băteau joc şi ziceau: «Sunt plini de must!»
14. Atunci Petru a stat în picioare cu cei unsprezece, a ridicat glasul şi le-a zis: «Bărbaţi iudei şi voi toţi cei care locuiţi în Ierusalim, să ştiţi lucrul acesta şi ascultaţi cuvintele mele!
15. Oamenii aceştia nu sunt beţi, cum vă închipuiţi voi, căci nu este decât al treilea ceas din zi.
16. Ci aceasta este ce a fost spus prin proorocul Ioel:
17. «In zilele de pe urmă», zice Dumnezeu, «voiu turna din Duhul Meu peste orice făptură: feciorii voştri şi

fetele voastre vor prooroci, tinerii voştri vor avea vedenii şi bătrânii voştri vor visa visuri.
18. Da, chir şi peste robii Mei şi peste roabele Mele voiu turna, în zilele acelea, din Duhul Meu şi vor prooroci.
19. Voiu face să se arate semne sus în cer şi minuni jos pe pământ, sânge, foc şi un vârtej de fum;
20. soarele se va preface în întunerec şi luna în sânge înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare şi strălucită.
21. Atunci oricine va chema numele Domnului, va fi mântuit».

Cuvântarea lui Petru.

22. Bărbati israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi,
23. pe omul acesta, dat în mânile voastre, după sfatul hotărît şi după stiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu, voi L-aţi răstignit şi L-aţi omorît prin mâna celor fărădelege.
24. Dar Dumnezeu L-a înviat, deslegându-i legăturile morţii, pentrucă nu era cu putinţă să fie ţinut de ea.
25. Căci David zice despre El:
«Eu aveam totdeauna pe Domnul înaintea mea, pentrucă El este la dreapta mea, ca să nu mă clatin.
26. De aceea, mi se bucură inima şi mi se veseleşte limba; chiar şi trupul mi se va odihni în nădejde,
27. căci nu-mi vei lăsa sufletul în Locuinţa Morţilor şi nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.
28. Mi-ai făcut cunoscut căile vieţii şi Mă vei umple de bucurie cu starea Ta de faţă».
29. Cât despre patriarhul David, să-mi fie îngăduit, fraţilor, să vă spun fără sfială că a murit şi a fost îngropat; şi mormântul lui este în mijlocul nostru până în ziua de azi.
30. Fiindcă David era prooroc şi ştia că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ că va ridica pe unul din urmaşii săi pe scaunul lui de domnie,
31. despre învierea lui Hristos a proorocit şi a vorbit el când a zis că sufletul lui nu va fi lăsat în Locuinţa Morţilor şi trupul lui nu va vedea putrezirea.
32. Dumnezeu a înviat pe acest Isus şi noi toţi suntem martori ai Lui.
33. Şi acum, odată ce S'a înălţat prin dreapta lui Dumnezeu şi a primit dela Tatăl făgăduinţa Duhului

Sfânt, a turnat ce vedeţi şi auziţi.
34. Căci David nu s'a suit în ceruri, ci el singur zice: «Domnul a zis Domnului meu: «Şezi la dreapta Mea
35. până voiu pune pe vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale».
36. Să ştie bine dar toată casa lui Israel că Dumnezeu a făcut domn şi Hristos pe acest Isus, pe care L-aţi răstignit voi».

Cei dintâi creştini.

37. După ce au auzit aceste cuvinte, ei au rămas străpunşi în inimă şi au zis lui Petru si celorlalţi apostoli: «Fraţilor, ce să facem?»
38. «Pocăiţi-vă», le-a zis Petru, «şi fiecare din voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.
39. Căci făgăduinţa aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru toţi cei ce sunt departe acum, în ori cât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru».
40. Şi cu multe alte cuvinte mărturisea, îi îndemna şi zicea: «Mântuiţi-vă din mijlocul acestui neam ticălos».
41. Cei ce au primit propovăduirea lui au fost botezaţi; şi, în ziua aceea, la numărul ucenicilor, s'au adăogat aproape trei mii de suflete.
42. Ei stăruiau în învăţătura apostolilor, în legătura frăţească, în frângerea pânii şi în rugăciuni.
43. Fiecare era plin de frică şi prin apostoli se făceau multe minuni şi semne.
44. Toţi cei ce credeau erau împreună la un loc şi aveau toate de obşte.
45. Işi vindeau ogoarele şi averile, şi banii îi împărţeau între toţi, după nevoile fiecăruia.
46. Toţi împreună erau nelipsiţi dela templu în fiecare zi, frângeau pânea acasă, îşi luau hrana cu bucurie şi curăţie de inimă.
47. Ei lăudau pe Dumnezeu şi erau plăcuţi înaintea întregului popor. Şi Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mântuiţi.

Vindecarea ologului din naştere.

3 1. Petru şi Ioan se suiau împreună la templu, la ceasul rugăciunii; era ceasul al doilea.
2. Acolo era un olog din naştere, care era dus şi pus în toate zilele la poarta templului, numită «Frumoasă», ca să ceară de milă dela cei ce intrau în templu.
3. Omul acesta, când a văzut pe Petru şi pe Ioan că voiau să intre în templu, le-a cerut milostenie.

4. Petru, ca şi Ioan, s'a uitat ţintă la el şi a zis: «Uită-te la noi!»
5. Şi el se uita la ei cu luare aminte şi aştepta să capete ceva dela ei.
6. Atunci Petru i-a zis: «Argint şi aur n'am, dar ce am îţi dau: în numele lui Isus Hristos din Nazaret, scoală-te şi umblă!»
7. L-a apucat de mâna dreaptă şi l-a ridicat în sus. Indată i s'au întărit tălpile şi glesnele,
8. dintr'o săritură a fost în picioare şi a început să umble. A intrat cu ei în templu, umblând, sărind şi lăudând pe Dumnezeu.
9. Tot poporul l-a văzut umblând şi lăudând pe Dumnezeu.
10. Il cunoşteau că era cel ce şedea la poarta «Frumoasă» a templului, ca să ceară de pomană, şi s'au umplut de uimire şi de mirare pentru cele ce i se întâmplaseră.
11. Fiindcă el se ţinea de Petru şi de Ioan, tot poporul, mirat, a alergat la ei, în pridvorul zis al lui Solomon.

Cuvântarea lui Petru.

12. Petru, când a văzut aceasta, a luat cuvântul şi a zis poporului:
«Bărbaţi israeliţi, pentru **ce vă miraţi de lucrul acesta? De ce vă uitaţi ţintă la noi, ca şi cum prin** puterea noastră sau prin cucernicia noastră am fi făcut pe omul acesta să umble?
13. Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacov, Dumnezeul părinţilor noştri, a proslăvit pe robul Său Isus, pe care voi L-aţi dat în mâna lui Pilat şi v'aţi lepădat de El înaintea lui, măcar că el era de părere să-i dea drumul.
14. Voi v'aţi lepădat de cel sfânt şi neprihănit şi aţi cerut să vi se dăruiască un ucigaş.
15. Aţi omorît pe domnitorul vieţii, pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi; noi suntem martori ai Lui.
16. Prin credinţa în numele lui Isus a întărit numele Lui pe omul acesta, pe care-l vedeţi şi-l cunoaşteţi; credinţa în El a dat omului acestuia o tămăduire deplină, cum vedeţi cu toţii.
17. Şi acum, fraţilor, ştiu că din neştiinţă aţi făcut aşa, ca şi mai marii voştri.
18. Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Săi: că, adică, Hristosul Lui va pătimi.
19. Pocăiţi-vă dar şi întoarceţi-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se şteargă păcatele şi astfel, să vină dela Domnul vremile de **înviorare**
20. şi să trimeată pe cel ce a fost rânduit mai dina-

inte pentru voi: pe Isus Hristos,

21. pe care cerul trebue să-L primească până la vremile aşezării din nou a tuturor lucrurilor. Despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin g u r a tuturor sfinţilor Săi prooroci din vechime.

22. In adevăr, Moise a zis părinţilor noştri: «Domnul, Dumnezeul vostru, vă va ridica, dintre fraţii voştri, un prooroc ca mine; pe El să-L ascultaţi în tot ce vă va spune.

23. Şi, oricine nu va asculta de proorocul acela, va fi nimicit cu desăvârşire din mijlocul poporului.

24. De asemenea, toţi proorocii, dela Samuel şi ceilalţi care au urmat după el şi au vorbit, au vestit zilele acestea.

25. Voi sunteţi fiii proorocilor şi ai legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinţii noştri, când a zis lui Avraam: «Toate familiile pământului vor fi binecuvântate în sămânţa ta».

26. Dumnezeu, după ce a înviat pe robul Său Isus, L-a trimes întâi vouă, ca să vă binecuvinteze, întorcând pe fiecare din voi de la răutăţile voastre».

Petru şi Ioan la sinedriu.

4 1. Pe când vorbeau Petru şi Ioan poporului, au venit la ei pe neaşteptate preoţii, căpitanul templului şi saducheii,

2. foarte necăjiţi că învăţau poporul şi vesteau în Isus învierea din morţi.

3. Au pus mânile pe ei şi i-au aruncat în temniţă până a d o u a zi, căci se înserase.

4. Insă mulţi din cei ce auziseră cuvântarea au crezut şi numărul bărbaţilor credincioşi s'a ridicat aproape la cinci mii.

5. A doua zi, mai marii lor, bătrânii şi cărturarii s'au adunat împreună la Ierusalim,

6. cu marele preot Ana, Caiafa, Ioan, Alexandru şi toţi cei ce se trăgeau din neamul marilor preoţi.

7. Au pus pe Petru şi pe Ioan în mijlocul lor şi i-au întrebat: «Cu ce putere sau în numele cui aţi făcut voi aceasta»?

8. Atunci Petru, plin de Duhul Sfânt, le-a zis: «Mai mari ai poporului şi bătrâni ai lui Israel!

9. Fiindcă suntem traşi astăzi la răspundere pentu o facere de bine, făcută unui om bolnav, şi suntem întrebaţi cum a fost vindecat,

10. s'o ştiţi toţi şi s'o ştie tot poporul lui Israel! Omul acesta se înfăţişează înaintea voastră pe deplin sănătos în numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care voi L-aţi răstignit, dar

pe care Dumnezeu L-a înviat din morţi.

11. El este «piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului».

12. In nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt nume dat oamenilor în care trebue să fim mântuiţi».

13. Când au văzut ei îndrăsneala lui Petru şi a lui Ioan, s'au mirat, întru cât ştiau că erau oameni necărturari şi de rând; şi au cunoscut că fuseseră cu Isus.

14. Dar, fiindă vedeau lângă ei pe omul care fusese vindecat, nu puteau să zică nimic împotrivă.

15. Le-au poruncit doar să iasă afară din sinedriu, s'au sfătuit între ei

16. şi au zis: «Ce vom face oamenilor acestora? Căci este ştiut de toţi locuitorii Ierusalimului că prin ei s'a făcut o minune vădită, pe care n'o putem tăgădui.

17. Dar, ca să nu se lăţească vestea aceasta mai departe în popor, să-i ameninţăm şi să le poruncim ca de acum încolo să nu mai vorbească nimănui în numele acesta».

18. Şi după ce i-au chemat, le-au poruncit să nu mai vorbească cu niciun chip nici să mai înveţe pe oameni în numele lui Isus.

19. Petru şi Ioan le-au răspuns: «Judecaţi voi singuri dacă este drept înaintea lui Dumnezeu să ascultăm mai mult de voi decât de Dumnezeu;

20. căci noi nu putem să nu vorbim despre cele ce am văzut şi am auzit».

21. I-au ameninţat din nou şi i-au lăsat să plece, căci nu ştiau cum să-i pedepsească, din pricina poporului, fiindcă toţi slăveau pe Dumnezeu pentru cele întâmplate.

22. Căc omul la care se făcuse această minune de vindecare avea mai bine de patruzeci de ani.

Petru şi Ioan la ai lor

23. După ce li s'a dat drumul, ei s'au dus la ai lor şi le-au istorisit tot ce le spuseseră preoţii cei mai de seamă şi bătrânii.

24. Când au auzit ei acestea, şi-au ridicat glasul toţi împreună către Dumnezeu şi au zis: «Stăpâne, care ai făcut cerul, pământul, marea şi tot ce este în ele!

25. Tu ai zis prin Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: «Pentru ce se întărâtă neamurile şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşerte?

26. Impăraţii pământului s'au răsculat şi domnitorii s'au unit împotriva Domnului şi împotriva Hristosului Lui».

27. In adevăr, împotriva

robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s'au însoţit în cetatea aceasta Irod şi Ponţiu Pilat cu Neamurile şi cu popoarele lui Israel,

28. ca să facă tot ce hotărîse mai dinainte mâna Ta şi sfatul Tău.

29. Şi acum, Doamne, nită-Te la ameninţările lor, dă putere robilor Tăi să vestească cuvântul Tău cu toată îndrăsneala

30. şi întinde-Ţi mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni şi semne prin numele robului Tău celui sfânt Isus».

31. După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunaţi; toţi s'au umplut de Duhul Sfânt şi vesteau cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăsneală.

Unirea şi dragostea credincioşilor.

32. Mulţimea celor ce crezuseră era o inimă şi un suflet. Niciunul nu zicea că averile lui sunt ale lui, ci aveau toate de obşte.

33. Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Şi un mare har era peste toţi.

34. Căci nu era niciunul printre ei care să ducă lipsă: toţi cei ce aveau ogoare sau case le vindeau, aduceau preţul lucrurilor vândute

35. şi-l puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărţea fiecăruia după cum avea nevoie.

36. Iosif, numit de apostoli şi Barnaba, adică, în tâlmăcire, fiul mângâierii, un levit de neam din Cipru,

37. a vândut un ogor, pe care-l avea, a adus banii şi i-a pus la picioarele apostolilor.

Anania şi Safira.

5 1. Dar un om, numit Anania, a vândut o moşioară, cu nevastă-sa Safira,

2. şi a oprit o parte din preţ, cu ştirea nevestei lui; apoi a adus partea cealaltă şi a pus-o la picioarele apostolilor.

3. Petru i-a zis: «Anania, pentru ce ţi-a umplut Satana inima, ca să minţi pe Duhul Sfânt şi să ascunzi o parte din preţul moşioarei?

4. Dacă n'o vindeai, nu rămânea ea a ta? Şi, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu preţul ei? Cum s'a putut naşte un astfel de gând în inima ta? N'ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu».

5. Anania, când a auzit cuvintele acestea, a căzut jos şi a murit. O mare frică a apucat pe toţi cei ce ascultau aceste lucruri.

6. Cei mai tineri s'au sculat, l-au învelit, l-au scos afară şi l-au îngropat.

7. Cam după trei ceasuri a intrat şi nevastă-sa, fără să ştie ce se întâmplase.

8. Petru i-a zis: «Spune-mi: cu atât aţi vândut moşioara?» «Da», a răspuns ea, «cu atâta».

9. Atunci Petru i-a zis: «Cum de v'aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul Domnului? Iată, picioarele celor ce au îngropat pe bărbatul tău sunt la uşă şi te vor lua şi pe tine».

10. Ea a căzut îndată la picioarele lui şi a murit. Când au intrat tinerii, au găsit-o moartă; au scos-o afară şi au îngropat-o lângă băbatul ei.

11. O mare frică a cuprins toată adunarea şi pe toţi cei ce au auzit aceste lucruri.

Izbânda apostolilor.

12. Prin mânile apostolilor se făceau multe semne şi minuni în popor. Toţi stăteau împreună în pridvorul lui Solomon

13. şi niciunul din ceilalţi nu cuteza să se lipească de ei; dar poporul îi lăuda în gura mare.

14. Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbaţi şi femei, se mărea tot mai mult,

15. până acolo că scoteau pe bolnavi chiar pe uliţe şi-i puneau pe paturi şi pe aşternuturi, pentru ca, atunci când va trece Petru, măcar umbra lui să treacă peste vreunul din ei.

16. Mulţimea, de asemenea, alerga la Ierusalim din cetăţile vecine şi aducea pe cei bolnavi şi pe cei chinuiţi de duhuri necurate; şi toţi se vindecau.

Apostolii închişi şi izbăviţi.

17. Însă marele preot şi toţi cei ce erau împreună cu el, adică partida saducheilor, s'au sculat plini de pismă,

18. au pus mânile pe apostoli şi i-au aruncat în temniţa de obşte.

19. Dar un înger al Domnului a deschis uşile temniţei, noaptea, i-a scos afară şi le-a zis:

20. «Duceţi-vă, staţi în templu şi vestiţi poporului toate cuvintele vieţii acesteia».

21. Când au auzit ei aceste vorbe, au intrat dis-de-dimineaţă în templu şi au început să înveţe. Marele preot şi cei ce erau cu el au venit pe neaşteptate, au adunat sinedriul şi pe toată bătrânimea fiilor lui Israel şi au trimes la temniţă să aducă pe apostoli.

22. Aprozii, la venirea lor, nu i-au găsit în temniţă. S'au întors şi au spus astfel:

23. «Temniţa am găsit-o încuiată cu toată grija şi pe păzitori stând în picioare la uşi; dar, când am deschis, n'am găsit pe nimeni înăuntru».

24. Când au auzit aceste

vorbe, căpitanul templului și preoții cei mai de seamă au rămas înmărmuriți și nu știau ce să creadă despre apostoli și despre urmările acestei întâmplări.

25. Cineva a venit și le-a spus: «Iată că oamenii pe care i-ați băgat în temniță stau în templu, și învață poporul».

26. Atunci căpitanul a plecat cu aprozii și i-au adus, dar nu cu sila, căci se temeau să nu fie uciși cu pietre de popor.

27. După ce i-au adus, i-au pus înaintea sinedriului. Și marele preot i-a întrebat astfel:

28. «Nu v'am poruncit noi cu tot dinadinsul să nu învățați în numele acesta? Și voi iată că ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră și căutați să aruncați asupra noastră sângele acelui om».

29. Petru și apostolii ceilalți au răspuns: Trebue să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!

30. Dumnezeul părinților noștri a înviat pe Isus, pe care voi L-ați omorît, atârnându-L pe lemn.

31. Pe acest Isus Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Sa și L-a făcut Domn și Mântuitor, ca să dea lui Israel pocăința și iertarea păcatelor.

32. Noi suntem martori ai acestor lucruri, ca și Duhul Sfânt, pe care L-a dat Dumnezeu celor ce ascultă de El».

Apostolilor li se dă drumul.

33. Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia la inimă și s'au sfătuit să-i omoare.

34. Dar un fariseu, numit Gamaliel, un învățător al Legii, prețuit de tot poporul, s'a sculat în picioare în sinedriu și a poruncit să scoată puțin afară pe apostoli.

35. Apoi le-a zis: «Bărbați israeliți, luați seama bine ce aveți de gând să faceți oamenilor acestora.

36. Căci nu de mult s'a ivit Teuda, care zicea că el este ceva și la care s'au alipit aproape patru sute de bărbați. El a fost omorît și toți cei ce îl urmaseră au fost risipiți și nimiciți.

37. După el s'a ivit Iuda Galileanul, pe vremea înscrierii, și a tras mult popor de partea sa; a pierit și el, și toți cei ce-l urmaseră au fost risipiți.

38. Și acum, eu vă spun: «Nu mai necăjiți pe oamenii aceștia, ci lăsați-i în pace! Dacă încercarea sau lucrarea aceasta este dela oameni, se va nimici;

39. dar, dacă este dela Dumnezeu, n'o veți putea nimici. Să nu vă pomeniți că luptați împotriva lui Dumnezeu».

40. Ei au ascultat de el. Și, după ce au chemat pe apostoli, au pus să-i bată cu nuiele, i-au oprit să vorbească în numele lui Isus și le-au dat drumul.

41. Ei au plecat dinaintea sinedriului și s'au bucurat că au fost învredniciți să fie batjocoriți pentru numele Lui.

42. Și în fiecare zi, în templu și acasă, nu încetau să învețe pe oameni și să propovăduiască pe Isus Hristos.

Cei șapte diaconi.

6 1. In zilele acelea, când s'a înmulțit numărul ucenicilor, Evreii care vorbeau grecește cârteau împotriva Evreilor, pentrucă văduvele lor erau trecute cu vederea la împărțirea ajutoarelor de toate zilele.

2. Cei doisprezece au adunat mulțimea ucenicilor și au zis: «Nu este potrivit pentru noi să lăsăm cuvântul lui Dumnezeu, ca să slujim la mese.

3. De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și de înțelepciune, pe care îi vom pune la slujba aceasta.

4. Iar noi vom stărui în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului».

5. Vorbirea aceasta a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmena și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia.

6. I-au adus înaintea apostolilor, care după ce s'au rugat, și-au pus mânile peste ei.

Ștefan învinuit de hulă.

7. Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult, numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință.

8. Ștefan era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în popor.

9. Unii din sinagoga numită a Libertților, a Cirinenilor și a Alexandrinilor, împreună cu niște Iudei din Cilicia și din Asia, au început o ceartă de vorbe cu Ștefan;

10. dar nu puteau să stea împotriva înțelepciunii și Duhului cu care vorbea el.

11. Atunci au pus la cale pe niște oameni să zică: «Noi l-am auzit rostind cuvinte de hulă împotriva lui Moise și împotriva lui Dumnezeu».

12. Au întărâtat poporul, pe bătrâni și cărturari, au năvălit asupra lui, au pus mâna pe el și l-au dus în sinedriu.

13. Au scos niște martori mincinoși, care au zis: «Omul acesta nu încetează să spună cuvinte de hulă împotriva acestui l o c a ș sfânt și împotriva Legii.

14. In adevăr, l-am auzit zicând că acest Isus din Nazaret va dărâma locașul acesta și va schimba obiceiurile pe care ni le-a dat Moise».

15. Toți cei ce ședeau în sinedriu s'au uitat țintă la Ștefan și fața lui li s'a arătat ca o față de înger.

Cuvântarea de apărare a lui Ștefan.

7 1. Marele preot a zis: «Așa stau lucrurile?»

2. Ștefan a răspuns: «Fraților și părinților, ascultați! Dumnezeul slavei S'a arătat părintelui nostru Avraam când era în Mesopotamia, înainte de a se așeza în Haran.

3. Și i-a zis: «Ieși din țara ta și din familia ta și du-te în țara pe care ți-o voiu arăta!»

4. El a ieșit atunci din țara Haldeilor și s'a așezat în Haran. De acolo, după moartea tatălui său, Dumnezeu l-a strămutat în țara aceasta, în care locuiți voi acum.

5. Din țara aceea, nu i-a dat în stăpânire nici măcar o palmă de loc, ci i-a făgăduit că i-o va da în stăpânire lui și seminței lui după el, măcar că n'avea niciun copil.

6. Dumnezeu i-a spus că sămânța lui va locui într'o țară străină, va fi robită și va fi chinuită patru sute de ani.

7. «Dar neamul căruia îi vor fi robi, îl voiu judeca Eu», a zis Dumnezeu: «După aceea vor ieși și-Mi vor sluji în locul acesta».

8. Apoi i-a dat legământul tăierii împrejur și astfel Avraam, când a născut pe Isaac, l-a tăiat împrejur în ziua a opta; Isaac pe Iacov; și Iacov pe cei doisprezece patriarhi.

9. Iar patriarhii, care pismuiau pe Iosif, l-au vândut, ca să fie dus în Egipt. Dar Dumnezeu a fost cu el

10. și l-a izbăvit din toate necazurile lui; i-a dat înțelepciune și trecere înaintea lui Faraon, împăratul Egiptului, care l-a pus cârmuitor peste Egipt și peste toată casa sa.

11. A venit o foamete în tot Egiptul și Canaanul. Nevoia era mare și părinții noștri nu găseau merinde.

12. Iacov a auzit că în Egipt era grâu și a trimes pe părinții noștri întia dată acolo.

13. Și când au venit a doua oară, Iosif a fost cunoscut de frații săi și Faraon a aflat din ce neam era Iosif.

14. Apoi Iosif a trimes să cheme pe tatăl său Iacov și pe toată familia lui, șaptezeci și cinci de suflete.

15. Iacov s'a coborît în Egipt, unde a murit el și părinții noștri.

16. Și au fost strămutați

la Sihem și puși în mormântul pe care îl cumpărase Avraam cu o sumă de bani dela fiii lui Emor, în Sihem.

17. Se apropia vremea când trebuia să se împlinească făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam. Poporul a crescut și s'a înmulțit în Egipt

18. până când s'a ridicat un alt împărat, care nu cunoștea pe Iosif.

19. Împăratul acesta a uneltit împotriva neamului nostru și a chinuit pe părinții noștri până acolo, ca să-și lepede pruncii, ca să nu trăiască.

Vremea lui Moise.

20. Pe vremea aceasta s'a născut Moise, care era de o frumusețe dumnezeiască. El a fost hrănit trei luni în casa tatălui său.

21. Și când a fost lepădat, l-a luat fiica lui Faraon și l-a crescut ca pe copilul ei.

22. Moise a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor și era puternic în cuvinte și în fapte.

23. El avea patruzeci de ani când i-a venit în inimă dorința să cerceteze pe frații săi, pe fiii lui Israel.

24. A văzut pe unul din ei suferind nedreptate, i-a luat apărarea, a răzbunat pe cel asuprit și a omorît pe Egiptean.

25. Credea că frații lui vor pricepe că Dumnezeu, prin mâna lui, le va da izbăvirea; dar n'au priceput.

26. A doua zi, când se băteau ei, Moise a venit în mijlocul lor și i-a îndemnat la pace. «Oamenilor», a zis el, «voi sunteți frați; de ce să vă nedreptățiți unul pe altul?»

27. Dar cel ce nedreptățea pe aproapele său l-a îmbrâncit și i-a zis: «Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi?

28. Vrei să mă omori și pe mine cum ai omorît ieri pe Egiptean?»

29. La auzul acestor vorbe, Moise a fugit și a locuit ca străin în țara Madian, unde a născut doi fii.

30. Peste patruzeci de ani, i s'a arătat un înger în pustia muntelui Sinai, în para focului unui rug.

31. Moise, când l-a văzut, s'a mirat de arătarea aceasta și, pe când se apropia să vadă ce este, a auzit glasul Domnului,

32. care i-a zis: «Eu sunt Dumnezeul părinților tăi, Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov». Și Moise, tremurând, n'a îndrăsnit să se uite.

33. Domnul i-a zis: «Scoate-ți încălțămintea din picioare, căci locul pe care stai este pământ sfânt.

34. Am văzut suferința poporului- Meu, care este în Egipt, le-am auzit gemetele și M'am coborît să-i

izbăvesc. Acum, du-te: te voiu trimite în Egipt».

35. Pe acest Moise, de care se lepădaseră ei când au zis: «Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător?» Dumnezeu l-a trimes căpetenie și izbăvitor, cu ajutorul îngerului care i se arătase în rug.

36. El i-a scos din Egipt și a făcut minuni și semne în Egipt, la Marea Roșie și în pustie, patruzeci de ani.

37. Acesta e Moise care a zis fiilor lui Israel: «Domnul, Dumnezeu vostru, vă va ridica, dintre frații voștri, un prooroc ca mine; de El să ascultați!»

38. El este acela care, în adunarea Israeliților în pustie, cu îngerul care i-a vorbit pe muntele Sinai și cu părinții noștri, a primit cuvinte vii, ca să ni le dea nouă.

39. Părinții noștri n'au vrut să-l asculte, ci l-au nesocotit și, în inimile lor, s'au întors spre Egipt

40. și au zis lui Aaron: «Fă-ne niște dumnezei, care să meargă înaintea noastră, căci acest Moise, care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s'a făcut»

41. Și în zilele acelea au făcut un vițel, au adus jertfă idolului și s'au bucurat de lucrul mânilor lor.

42. Atunci Dumnezeu S'a întors dela ei și i-a dat să se închine oștirii cerului, după cum este scris în cartea proorocilor: «Mi-ați adus voi vite junghiate și jertfe timp de patruzeci de ani în pustie, casă a lui Israel?...

43. Ați purtat cortul lui Moloh și chipul stelei zeului Remfan, chipurile acelea pe care le-ați făcut, ca să vă închinați lor! De aceea vă voiu strămuta dincolo de Babilon».

44. Părinții noștri aveau în pustie cortul mărturiei, așa cum îl rânduise cel ce a spus lui Moise să-l facă după chipul pe care-l văzuse.

45. Și părinții noștri l-au adus, la rândul lor, cu Iosua, când au intrat în țara stăpânită de neamurile pe care Dumnezeu le-a izgonit dinaintea părinților noștri; și a rămas până în zilele lui David.

46. David a căpătat milă înaintea lui Dumneeu și a cerut să ridice o locuință pentru Dumnezeul lui Iacov.

47. Și Solomon i-a zidit o casă.

48, Dar Cel Prea Inalt nu locuește în locașuri făcute de mâni omenești, cum zice proorocul:

49. «Cerul este scaunul Meu de domnie, și pământul este așternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă îmi veți zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?

50. N'a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?...».

Uciderea lui Ștefan cu pietre.

51. ...«Oameni tari la cerbice, netăiați împrejur cu inima și cu urechile! Voi totdeauna vă împotriviți Duhului Sfânt. Cum au făcut părinții voștri, așa faceți și voi.

52. Pe care din prooroci nu i-au prigonit părinții voștri? Au omorît pe cei ce vesteau mai dinainte venirea Celui Neprihănit, pe care L-ați vândut acum și L-ați omorît,

53. voi, care ați primit Legea dată prin îngeri și n'ați păzit-o!...»

54. Când au auzit ei aceste vorbe, îi tăia pe inimă și scrâșneau din dinți împotriva lui.

55. Dar Ștefan, plin de Duhul Sfânt, și-a pironit ochii spre cer, a văzut slava lui Dumnezeu și pe Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu

56. și a zis: «Iată, văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu».

57. Ei au început atunci să răcnească, și-au astupat urechile și s'au năpustit toți într'un gând asupra lui.

58. L-au târît afară din cetate și căutau să-l ucidă cu pietre. Martorii și-au pus hainele la picioarele unui tâlhar, numit Saul.

59. Și aruncau cu pietre în Ștefan, care se ruga și zicea: «Doamne Isuse, primește duhul meu!»

60. Apoi a îngenunchiat și a strigat cu glas tare: «Doamne, nu le ține în seamă păcatul acesta!» Și după aceste vorbe a adormit.

Prigonirea creștinilor.

8 1. Saul se învoise la uciderea lui Ștefan. In ziua aceea s'a pornit o mare prigonire împotriva bisericii din Ierusalim. Și toți, afară de apostoli, s'au împrăștiat prin ținuturile Iudeii și ale Samariei.

2. Niște oameni temători de Dumnezeu au îngropat pe Ștefan și l-au jelit cu mare tânguire.

3. Saul, de partea lui, făcea prăpăd în biserică: intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei, și-i arunca în temniță.

4. Cei ce se împrăștiaseră mergeau din loc în loc și propovăduiau Cuvântul.

5. Filip s'a coborît în cetatea Samariei și le-a propovăduit pe Hristos.

6. Mulțimile luau aminte cu un gând la cele spuse de Filip când au auzit și au văzut semnele pe care le făcea.

7. Căci din mulți îndrăciți ieșeau duhuri necurate și scoteau mari țipete; mulți slăbănogi și șchiopi erau tămăduiți.

8. Şi a fost o mare bucurie în cetatea aceasta.
9. In cetate era un om, numit Simon; el vrăjea şi punea în uimire pe poporul Samariei, care zicea că Simon e un om însemnat.
10. Toţi, dela mic până la mare, îl ascultau cu luare aminte şi ziceau: «Acesta este puterea lui Dumnezeu cea care se numeşte «mare».
11. Il ascultau cu luare aminte, pentrucă multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile sale.
12. Dar, când au crezut pe Filip, care propovăduia evanghelia împărăţiei lui Dumnezeu şi a numelui lui Isus Hristos, au fost botezaţi atât bărbaţi cât şi femei.
13. Chiar Simon a crezut şi, după ce a fost botezat, nu se mai despărţea de Filip; şi privea cu uimire minunile şi semnele mari care se făceau.

Petru şi Ioan în Samaria

14. Apostolii care erau în Ierusalim, când au auzit că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimes la ei pe Petru şi pe Ioan.
15. Aceştia au venit la Samariteni şi s'au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt.
16. Căci nu Se coborîse încă peste niciunul din ei, ci fuseseră numai botezaţi pentru numele Domnului Isus.
17. Atunci Petru şi Ioan au pus mânile peste ei şi aceia au primit Duhul Sfânt.
18. Când a văzut Simon că Duhul Sfânt era dat prin punerea mânilor apostolilor, le-a dat bani
19. şi a zis: «Daţi-mi şi mie puterea aceasta, pentru ca, peste oricine-mi voiu pune mânile, să primească Duhul Sfânt».
20. Dar Petru i-a zis: «Banii tăi să piară împreună cu tine, pentrucă ai crezut că darul lui Dumnezeu s'ar putea căpăta cu bani!
21. Tu n'ai nici parte, nici sorţ în toată treaba aceasta, căci inima ta nu este curată înaintea lui Dumnezeu.
22. Pocăeşte-te dar de această răutate a ta şi roagă-te Domnului să ţi se ierte gândul acesta al inimii tale, dacă este cu putinţă,
23. căci văd că eşti plin de fiere amară şi în lanţurile fărădelegii!»
24. Simon a răspuns: «Rugaţi-vă voi Domnului pentru mine, ca să nu mi se întâmple nimic din ce aţi zis».
25. După ce au mărturisit despre cuvântul Domnului şi după ce l-au propovăduit, Petru şi Ioan s'au întors la Ierusalim, vestind evanghelia în multe sate ale Samaritenilor.

Filip şi famenul etiopian.

26. Un înger al Domnului a vorbit lui Filip şi i-a zis: «Scoală-te şi du-te spre miazăzi, pe drumul care coboară dela Ierusalim la Gaza şi care este pustiu!»
27. Filip s'a sculat şi a plecat. Şi iată că un Etiopian, un famen cu mare putere la împărăteasa Candace a Etiopienilor şi îngrijitorul tuturor vistieriilor ei, venit la Ierusalim, ca să se închine,
28. se întorcea de acolo şi şedea în carul său şi citea pe proorocul Isaia.
29. Duhul a zis lui Filip: «Du-te şi ajunge carul acesta!»
30. Filip a alergat şi a auzit pe Etiopian citind pe proorocul Isaia. El i-a zis: «Inţelegi tu ce citeşti?»
31. Famenul a răspuns: «Cum aş putea să înţeleg, dacă nu mă va călăuzi cineva?» Şi a rugat pe Filip să se suie în car şi să şadă împreună cu el.
32. Locul din Scriptură pe care-l citea era acesta: «El a fost dus ca o oaie la tăiere şi, ca un miel fără glas înaintea celui ce-l tunde, aşa nu Şi-a deschis gura;
33. în smerirea Lui, judecata i-a fost luată. Şi cine va zugrăvi pe cei din timpul Lui? Căci vieaţa i-a fost luată de pe pământ».
34. Famenul a zis lui Filip: «Rogu-te: despre cine vorbeşte proorocul astfel? Despre sine sau despre un altul?»
35. Atunci Filip a luat cuvântul, a început dela scriptura aceasta şi i-a propovăduit pe Isus.
36. Pe când îşi urmau ei drumul, au dat peste o apă. Şi famenul a zis: «Uite apă; ce mă împiedecă să fiu botezat?»
37. Filip a zis: «Dacă crezi din toată inima, se poate». Famenul a răspuns: «Cred că Isus Hristos este Fiul lui Dumnezeu».
38. A poruncit să stea carul, s'au coborît amândoi în apă şi Filip a botezat pe famen.
39. Când au ieşit din apă, Duhul Domnului a răpit pe Filip şi famenul nu l-a mai văzut. In timp ce famenul îşi vedea de drum plin de bucurie,
40. Filip se afla la Azot, de unde s'a dus până la Cesarea. Şi propovăduia evanghelia în toate cetăţile prin care trecea.

Intoarcerea lui Saul.

9 1. Dar Saul sufla încă ameninţarea şi uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S'a dus la marele preot
2. şi i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe calea credinţei,

atât bărbaţi cât şi femei, să-i aducă legaţi la Ierusalim.

3. Pe drum, când s'a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui.

4. El a căzut la pământ şi a auzit un glas, care-i zicea: «Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?»

5. «Cine eşti Tu, Doamne?» a răspuns el. Şi Domnul a zis: «Eu sunt Isus, pe care-L prigoneşti. Ţi-ar fi greu să arunci înapoi cu piciorul într'un ţepuş».

6. Tremurând şi plin de frică, el a zis: «Doamne, ce vrei să fac?» «Scoală-te», i-a zis Domnul, «intră în cetate şi ţi se va spune ce trebue să faci».

7. Oamenii care-l însoţeau au rămas încremeniţi; auzeau, în adevăr, glasul, dar nu vedeau pe nimeni.

8. Saul s'a sculat dela pământ şi, măcar că ochii îi erau deschişi, nu vedea nimic. L-au luat de mână şi l-au dus în Damasc.

9. Trei zile n'a văzut şi n'a mâncat, nici n'a băut nimic.

10. In Damasc era un ucenic, numit Anania. Domnul i-a zis într'o vedenie: «Anania!» «Iată-mă, Doamne!» a răspuns el.

11. Şi Domnul i-a zis: «Scoală-te, du-te pe uliţa care se chiamă «Dreaptă» şi caută, în casa lui Iuda, pe unul zis Saul din Tars. Căci, iată, el se roagă

12. şi a văut în vedenie pe un om, numit Anania, intrând la el şi punându-şi mânile peste el, ca să-şi capete iarăşi vederea».

13. «Doamne», a răspuns Anania, «am auzit dela mulţi despre toate relele pe care le-a făcut omul acesta sfinţilor Tăi în Ierusalim;

14. ba şi aici are puteri, din partea preoţilor celor mai de seamă, ca să lege pe toţi care chiamă numele Tău».

15. Dar Domnul i-a zis: «Du-te căci el este un vas, pe care l-am ales, ca să ducă numele meu înaintea Neamurilor, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor lui Israel;

16. şi-i voiu arăta tot ce trebue să sufere pentru numele Meu».

17. Anania a plecat şi, după ce a intrat în casă, a pus mânile peste Saul şi a zis: «Frate Saule, Domnul Isus, care ţi S'a arătat pe drumul pe care veneai, m'a trimes, ca să capeţi vederea şi să te umpli de Duhul Sfânt».

18. Chiar în clipa aceea au căzut de pe ochii lui un fel de solzi şi el şi-a căpătat iarăşi vederea. Apoi s'a sculat şi a fost botezat.

19. După ce a mâncat, a prins iarăşi putere.

Saul a rămas câteva zile

cu ucenicii care erau în Damasc.

20. Şi îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.

21. Toţi cei ce-l ascultau rămâneau uimiţi şi ziceau: «Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim printre cei ce chemau numele acesta? Şi n'a venit el aici, ca să-i ducă legaţi înaintea preoţilor celor mai de seamă?»

22. Totuşi Saul se întărea tot mai mult şi făcea de ruşine pe Iudeii care locuiau în Damasc, dovedind că Isus este Hristosul.

Iudeii caută să omoare pe Saul.

23. După câtva timp, Iudeii s'au sfătuit să-l omoare;

24. şi uneltirea lor a ajuns la cunoştinţa lui Saul. Porţile erau păzite zi şi noapte, ca să-l omoare.

25. Dar într'o noapte, ucenicii l-au luat şi l-au coborît prin zid, dându-l jos într'o coşniţă.

26. Când a ajuns în Ierusalim, Saul a căutat să se lipească de ucenici; dar toţi se temeau de el, căci nu puteau să creadă că este ucenic.

27. Atunci Barnaba l-a luat cu el, l-a dus la apostoli şi le-a istorisit cum, pe drum, Saul văzuse pe Domnul, care i-a vorbit, şi cum în Damasc propovăduise cu îndrăsneală în numele lui Isus.

28. De atunci se ducea şi venea împreună cu ei în Ierusalim

29. şi propovăduia cu îndrăsneală în numele Domnului. Vorbea şi se întreba şi cu Evreii care vorbeau greceşte, dar ei căutau să-l omoare.

30. Când au aflat fraţii de lucrul acesta, l-au dus la Cesarea şi l-au pornit la Tars.

Vindecarea lui Enea.

31. Bisericile se bucurau de pace în toată Iudea, Galilea şi Samaria, se întăreau sufleteşte şi umblau în frica Domnului şi, prin mângâierea Duhului Sfânt, se înmulţeau.

32. Mergând Petru pe la toate, s'a coborît şi la sfinţii care locuiau în Lida.

33. Acolo a găsit un om, anume Enea, care zăcea de opt ani olog în pat.

34. «Enea», i-a zis Petru, «Isus Hristos te vindecă; scoală-te şi fă-ţi patul!» Şi 9nea s'a sculat îndată.

35. Toţi locuitorii din Lida şi din Sarona l-au văzut şi s'au întors la Domnul.

Invierea Tabitei.

36. In Iope era o ucenită, numită Tabita, nume care, în tâlmăcire, se zice Dorca. Ea făcea o mulţime de fapte bune şi milostenii.

37. In vremea aceea s'a îmbolnăvit și a murit. După ce au scăldat-o, au pus-o într'o odaie de sus.

38. Fiindcă Lida este aproape de Iope, ucenicii, când au auzit că Petru este acolo, au trimes doi oameni la el să-l roage: «Nu pregeta să vii până la noi!»

39. Petru s'a sculat și a plecat împreună cu ei. Când a sosit, l-au dus în odaia de sus. Toate văduvele l-au înconjurat plângând și i-au arătat hainele și cămășile pe care le făcea Dorca pe când era cu ele.

40. Petru a scos pe toată lumea afară, a îngenunchiat și s'a rugat; apoi s'a întors spre trup și a zis: «Tabita, scoală-te!» Ea a deschis ochii și, când a văzut pe Petru, a stat în capul oaselor.

41. El i-a dat mâna și a ridicat-o în sus. A chemat îndată pe sfinți și pe văduve, și le-a pus-o înainte vie.

42. Minunea aceasta a fost cunoscută în toată cetatea Iope și mulți au crezut în Domnul.

43. Petru a rămas multe zile în Iope, la un tăbăcar, numit Simon.

Sutașul Corneliu.

10 1. In Cesarea era un om cu numele Corneliu, sutaș din ceata de ostași numită «Italica».

2. Omul acesta era cucernic și temător de Dumnezeu împreună cu toată casa sa. El făcea multe milostenii poporului și se ruga totdeauna lui Dumnezeu.

3. Pe la ceasul al nouălea din zi a văzut lămurit, într'o vedenie, pe un înger al lui Dumnezeu, că a intrat la el și i-a zis: «Corneliu»!

4. Corneliu s'a uitat țintă la el, s'a înfricoșat și a răspuns: «Ce este, Doamne?» Și îngerul i-a zis: «Rugăciunile și milosteniile tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu și El Și-a adus aminte de ele.

5. Trimete acum niște oameni la Iope și chiamă pe Simon, zis și Petru.

6. El găzduește la un om, numit Simon tăbăcarul, a cărui casă este lângă mare; acela îți va spune ce trebue să faci».

7. Cum a plecat îngerul care vorbise cu el, Corneliu a chemat două din slugile sale și un ostaș cucernic, din aceia care-i slujeau în tot timpul,

8. și, după ce le-a istorisit totul, i-a trimes la Iope.

Corneliu întors la Dumnezeu.

9. A doua zi, când erau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s'a suit să se roage pe acoperișul casei, pe la ceasul al șaselea.

10. L-a ajuns foamea și a vrut să mănânce. Pe când îi pregăteau mâncarea, a căzut într'o răpire sufletească.

11. A văzut cerul deschis și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborîndu-se și slobozindu-se în jos, pe pământ.

12. In ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târîtoare de pe pământ și păsările cerului.

13. Și un glas i-a zis: «Petre, scoală-te, taie și mănâncă!»

14. «Nicidecum, Doamne», a răspuns Petru, «căci niciodată n'am mâncat ceva spurcat sau necurat».

15. Și glasul i-a zis iarăși a doua oară: «Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat!»

16. Lucrul acesta s'a făcut de trei ori și, îndată după aceea, vasul a fost ridicat iarăși la cer.

17. Pe când Petru nu știa ce să creadă despre înțelesul vedeniei pe care o avusese, iată că oamenii trimeși de Corneliu, întrebând de casa lui Simon, au stat la poartă

18. și au întrebat cu glas tare dacă Simon, zis și Petru, găzduește acolo.

19. Și pe când se gândea Petru la vedenia aceea, Duhul i-a zis: «Iată că te caută trei oameni;

20. scoală-te, coboară-te și du-tee cu ei fără șovăire, căci Eu i-am trimes!»

21. Petru deci s'a coborît și a zis oamenilor acelora: «Eu sunt acela pe care-l căutați; ce pricină vă aduce?»

22. Ei au răspuns: «Sutașul Corneliu, om drept și temător de Dumnezeu și vorbit de bine de tot neamul Iudeilor, a fost înștiințat de Dumnezeu, printr'un înger sfânt, să te cheme în casa sa și să audă cuvintele pe care i le vei spune».

23. Petru deci i-a chemat înăuntru și i-a găzduit. A doua zi s'a sculat și a plecat cu ei. L-au însoțit și câțiva frați din Iope.

24. In cealaltă zi au ajuns în Cesarea. Corneliu îi aștepta cu rudele și prietenii de aproape, pe care-i chemase.

25. Când era să intre Petru, Corneliu, care-i ieșise înainte, s'a aruncat la picioarele lui și i s'a închinat.

26. Dar Petru l-a ridicat și a zis: «Scoală-te! Și eu sunt om!»

27. Și vorbind cu el, a intrat în casă și a găsit adunați pe mai mulți.

28. «Știți», le-a zis el, «că nu este îngăduit unui Iudeu să se însoțească cu unul de alt neam sau să vină la el; dar Dumnezeu mi-a arătat să nu numesc pe niciun om spurcat sau necurat.

29. De aceea am venit fără cârtire când m'ați chemat; vă întreb dar: cu ce gând ați trimes după mine?»
30. Corneliu a răspuns: «Acum patru zile, postisem până la ceasul acesta și mă rugam în casa mea la ceasul al nouălea; și iată că a stat înaintea mea un om cu o haină strălucitoare
31. și a zis: «Corneliu, rugăciunea ta a fost ascultată și Dumnezeu Și-a adus aminte de milosteniile tale.
32. Trimete dar la Iope și chiamă pe Simon, zis și Petru! El găzduește în casa lui Simon tăbăcarul, lângă mare; când va veni el, îți va vorbi ».
33. Am trimes îndată la tine și bine ai făcut că ai venit. Acum dar toți suntem aici, înaintea lui Dumnezeu, ca să ascultăm tot ce ți-a poruncit Domnul să ne spui».
34. Atunci Petru a început să vorbească și a zis: «In adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor,
35. ci că, în orice neam, cine se teme de El și trăiește în neprihănire, este primit de El.
36. El a trimes cuvântul Său fiilor lui Israel și le-a vestit evanghelia păcii, prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor.
37. Știți vorba vestită prin toată Iudea, începând din Galilea, în urma botezului propovăduit de Ioan:
38. cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de Diavolul; căci Dumnezeu era cu El.
39. Noi suntem martori a tot ce a făcut El în țara Iudeilor și în Ierusalim. Ei L-au omorît atârnându-L pe lemn.
40. Dar Dumnezeu L-a înviat a treia zi și i-a dat să Se arate
41. nu la tot poporul, ci nouă, martorilor aleși mai dinainte de Dumnezeu, nouă care am mâncat și am băut împreună cu El după ce a înviat din morți.
42. Isus ne-a poruncit să propovăduim poporului și mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu judecător al celor vii și al celor morți.
43. Toți proorocii mărturisesc despre El că, oricine crede în El, capătă, prin numele Lui, iertarea păcatelor».
44. Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S'a coborît Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul.
45. Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s'a vărsat și peste Neamul.

46. Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu. Atunci Petru a zis:
47. «Se poate opri apa, ca să nu fie botezați aceștia care au primit Duhul Sfânt ca și noi?»
48. Și a poruncit să fie botezați în numele Domnului Isus Hristos. Atunci l-au rugat să mai rămână câteva zile la ei.

Petru își îndreptățește purtarea.

11 1. Apostolii și frații care erau în Iudea au auzit că și Neamurile au primit cuvântul lui Dumnezeu.
2. Și când s'a suit Petru la Ierusalim, cei tăiați împrejur îl mustrau
3. și ziceau: «Ai intrat în casă la niște oameni netăiați împrejur și ai mâncat cu ei».
4. Petru a început să le spună pe rând cele întâmplate. El a zis:
5. «Eram în cetatea Iope și, pe când mă rugam, am căzut într'o răpire sufletească și am avut o vedenie: un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, se cobora din cer și a venit până la mine.
6. Când m'am uitat în ea, am văzut dobitoacele cu patru picioare de pe pământ, fiarele, târîtoarele și păsările cerului.
7. Și am auzit un glas, care mi-a zis: «Petre, scoală-te, taie și mănâncă!»
8. Dar eu am răspuns: «Nicidecum, Doamne, căci nimic spurcat sau necurat n'a intrat vreodată în gura mea».
9. Și glasul mi-a zis a doua oară din cer: «Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat!»
10. Lucrul acesta s'a făcut de trei ori; apoi toate au fost ridicate iarăși în cer.
11. Și iată că îndată trei oameni, trimeși din Cesarea la mine, au stat la poarta casei în care eram.
12. Duhul mi-a spus să plec cu ei, fără să fac vreodeosebire. Acești șase frați m'au însoțit și ei, și am intrat în casa omului.
13. El ne-a istorisit cum a văzut în casa sa pe înger stând înaintea lui și zicându-i: «Trimete la Iope și chiamă pe Simon, zis și Petru,
14. care-ți va spune cuvinte prin care vei fi mântuit tu și toată casa ta»!
15. Și, cum am început să vorbesc, Duhul Sfânt S'a coborît peste ei, ca și peste noi la început.
16. Și mi-am adus aminte de vorba Domnului, cum a zis: «Ioan a botezat cu apă, dar voi veți fi botezați cu Duhul Sfânt».
17. Deci, dacă Dumnezeu le-a dat același dar ca și nouă, care am crezut în

Domnul Isus Hristos, cine eram eu să mă împotrivesc lui Dumnezeu?»

18. După ce au auzit acestea, s'au potolit, au slăvit pe Dumnezeu și au zis: «Dumnezeu a dat deci și Neamurilor pocăința, ca să aibă vieața».

Barnaba și Saul la Antiohia.

19. Cei ce se împrăștiaseră din pricina prigonirii întâmplate cu prilejul lui Ștefan, au ajuns până în Fenicia, în Cipru și în Antiohia, și propovăduiau Cuvântul numai Iudeilor.

20. Totuși, printre ei au fost câțiva oameni din Cipru și din Cirena, care au venit în Antiohia, au vorbit și Grecilor, și le-au propovăduit evanghelia Domnului Isus.

21. Mâna Domnului era cu ei și un mare număr de oameni au crezut și s'au întors la Domnul.

22. Vestea despre ei a ajuns la urechile bisericii din Ierusalim și au trimes pe Barnaba până la Antiohia.

23. Când a ajuns el și a văzut harul lui Dumnezeu, s'a bucurat și i-a îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărîtă alipiți de Domnul.

24. Căci Barnaba era un om bun, plin de Duhul Sfânt și de credință. Și o mulțime destul de mare s'a adaos la Domnul.

25. Barnaba s'a dus apoi la Tars, ca să caute pe Saul

26. și, când l-a găsit, l-a adus la Antiohia. Un an întreg au luat parte la adunările bisericii și au învățat pe mulți oameni. Pentru întâia dată, ucenicilor li s'a dat numele de creștini în Antiohia.

O foamete proorocită de Agab.

27. In vremea aceea s'au coborît niște prooroci din Ierusalim la Antiohia.

28. Unul din ei, numit Agab, s'a sculat și a vestit, prin Duhul, că va fi o foamete mare în toată lumea. Și a și fost, în adevăr, în zilele împăratului Claudiu.

29. Ucenicii au hotărît să trimeată, fiecare după puterea lui, un ajutor fraților care locuiau în Iudea,

30. ceea ce au și făcut; și au trimes acest ajutor la presbiteri prin mâna lui Barnaba și a lui Saul.

Petru izbăvit din temniță.

12 1. Cam pe aceeași vreme, împăratul Irod a pus mânile pe unii din biserică, pentru ca să-i chinuiască,

2. și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan.

3. Când a văzut că aceasta place Iudeilor, a mai pus mâna și pe Petru. (Erau zilele Azimilor).

4. După ce l-a prins și l-a băgat în temniță, l-a

pus sub paza a patru cete de câte patru ostași, cu gând ca, după Paști, să-l scoată înaintea poporului.

5. Deci Petru era păzit în temniță și biserica nu înceta să înalțe rugăciuni către Dumnezeu pentru el.

6. In noaptea zilei când avea de gând Irod să-l înfățișeze la judecată, Petru dormea între doi ostași, legat cu două lanțuri și niște păzitori păzeau temnița la ușă.

7. Și, iată, un înger al Domnului a stat lângă el pe neașteptate și o lumină a strălucit în temniță. Ingerul a deșteptat pe Petru, lovindu-l în coastă, și i-a zis: «Scoală-te, iute!» Lanțurile i-au căzut jos de pe mâni.

8. Apoi îngerul i-a zis: «Incinge-te și leagă-ți încălțămintea!» Și el a făcut așa. Ingerul i-a mai zis: «Imbracă-te în haină și vino după mine!»

9. Petru a ieșit afară și a mers după el, fără să știe dacă ce făcea îngerul este adevărat. I se părea că are o vedenie.

10. După ce au trecut de straja întâia și a doua, au ajuns la poarta de fier, care dă în cetate, și ea li s'a deschis singură; au ieșit și au trecut într'o uliță. Indată îngerul a plecat de lângă el.

11. Când și-a venit Petru în fire, a zis: «Acum văd cu adevărat că Domnul a trimes pe îngerul Său și m'a scăpat din mâna lui Irod și dela tot ce aștepta poporului iudeu».

12. După ce și-a dat bine seama, s'a îndreptat spre casa Mariei, mama lui Ioan, casa Mariei, mama lui Ioan, zis și Marcu, unde erau adunați mulți laolaltă și se rugau.

13. A bătut la ușa care dădea în pridvor și o slujnică, numită Roda, a venit să asculte.

14. A cunoscut glasul lui Petru și, de bucurie, în loc să deschidă, a alergat înlăuntru să dea de veste că Petru stă înaintea pridvorului.

15. «Ești nebună!» i-au zis ei. Dar ea stăruia și spunea că el este. Ei, dimpotrivă, ziceau: «Este îngerul lui».

16. Petru însă bătea mereu. Au deschis și au rămas încremeniți când l-au văzut.

17. Petru le-a făcut semn cu mâna să tacă, le-a istorisit cum îl scosese Domnul din temniță și a zis: «Spuneți aceasta lui Iacov și fraților!» Apoi a ieșit și s'a dus într'alt loc.

18. Când s'a făcut ziuă, ostașii au fost într'o mare fierbere, ca să știe ce s'a făcut Petru.

19. Irod, după ce l-a căutat în toate părțile și nu l-a aflat, a luat la cercetare

pe păzitori şi a poruncit să-i omoare. In urmă s'a coborît din Iudea la Cesarea, ca să rămână acolo.

Moartea lui Irod.

20. Irod era foarte mâniat pe Tirieni şi pe Sidonieni. Dar aceştia au venit într'un gând la el şi, după ce au câştigat de partea lor pe Blast, care era mai mare peste odaia de dormit a împăratului, au cerut pace, pentrucă ţara lor se hrănea din ţara împăratului.
21. Intr'o zi anumită, Irod s'a îmbrăcat cu hainele sale împărăteşti de judecător şi le vorbea.
22. Poporul a strigat: «Glas de Dumnezeu, nu de om»!
23. Indată l-a lovit un înger al Domnului, pentrucă nu dăduse slavă lui Dumnezeu. Şi a murit mâncat de viermi.
24. Insă cuvântul lui Dumnezeu sporea şi se înmulţea.
25. Barnaba şi Saul, după ce şi-au împlinit însărcinarea, s'au întors din Ierusalim, luând cu ei pe Ioan, zis şi Marcu.

Barnaba şi Saul. Elima.

13 1. In biserica din Antiohia erau prooroci şi învăţători: Barnaba, Simeon, numit Niger, Luciu din Cirena, Manaen, care fusese crescut împreună cu cârmuitorul Irod, şi Saul.
2. Pe când slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis: «Puneţi-Mi de o parte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat».
3. Atunci, după ce au postit şi s'au rugat, şi-au pus mânile peste ei şi i-au lăsat să plece.
4. Barnaba şi Saul, trimeşi de Duhul Sfânt, s'au coborît la Seleucia şi de acolo au plecat cu corabia la Cipru.
5. Ajunşi la Salamina, au vestit cuvântul lui Dumnezeu în sinagogile Iudeilor. Aveau de slujitor pe Ioan.
6. După ce au străbătut toată insula până la Pafos, au întâlnit pe un vrăjitor, prooroc mincinos, un Iudeu, cu numele Bar-Isus,
7. care era cu dregătorul Sergius Paulus, un om înţelept. Acesta din urmă a chemat pe Barnaba şi pe Saul şi şi-a arătat dorinţa să audă cuvântul lui Dumnezeu.
8. Dar Elima vrăjitorul — căci aşa se tâlcueşte numele lui — le stătea împotrivă şi căuta să abată pe dregător dela credinţă.
9. Atunci Saul, care se mai numeşte şi Pavel, fiind plin de Duhul Sfânt, s'a uitat ţintă la el
10. şi a zis: «Om plin de toată viclenia şi de toată răutatea, fiu al Diavolului, vrăjmaş al oricărei neprihăniri, nu mai încetezi tu

să strâmbi căile drepte ale Domnului?
11. Acum, iată că mâna Domnului este împotriva ta: vei fi orb şi nu vei vedea soarele până la o vreme!» Indată a căzut peste el ceaţă şi întunerec şi căuta împrejurul său pe cineva care să-l ducă de mână.
12. Atunci dregătorul, când a văzut ce se întâmplase, a crezut şi a rămas uimit de învăţătura Domnului.

Pavel în Perga şi în Antiohia Pisidiei.

13. Pavel şi tovarăşii lui au pornit cu corabia din Pafos şi s'au dus la Perga în Pamfilia. Ioan s'a despărţit de ei şi s'a întors la Ierusalim.
14. Din Perga şi-au urmat drumul înainte şi au ajuns în Antiohia din Pisidia.
In ziua sabatului au intrat în sinagogă şi au şezut jos.
15. După citirea Legii şi a Proorocilor, fruntaşii sinagogii au trimes să le zică: «Fraţilor, dacă aveţi un cuvânt de îndemn pentru popor, vorbiţi!»
16. Pavel s'a sculat, a făcut semn cu mâna şi a zis: «Bărbaţi israeliţi şi voi care vă temeţi de Dumnezeu, ascultaţi!
17. Dumnezeul acestui popor, Israel, a ales pe părinţii noştri. A ridicat la cinste pe poporul acesta în timpul şederii lui în ţara Egiptului şi l-a scos din Egipt cu braţul Său cel puternic.
18. Timp de aproape patruzeci de ani, le-a suferit purtarea în pustie.
19. Şi, după ce a nimicit şapte popoare în ţara Canaanului, le-a dat de moştenire ţara lor, pentru aproape patru sute cincizeci de ani.
20. După acestea, le-a dat judecători, până la proorocul Samuel.
21. Ei au cerut atunci un împărat. Şi, timp de aproape patruzeci de ani, Dumnezeu le-a dat pe Saul, fiul lui Chis, din seminţia lui Beniamin;
22. apoi l-a înlăturat şi le-a ridicat împărat pe David, despre care a mărturisit astfel: «Am găsit pe David, fiul lui Iese, om după inima Mea, care va împlini toată voia Mea».
23. Din sămânţa lui David, Dumnezeu, după făgăduinţa Sa, a ridicat lui Israel un Mântuitor, care este Isus.
24. Inainte de venirea Lui, Ioan propovăduise botezul pocăinţei la tot poporul lui Israel.
25. Şi Ioan, când era la sfârşitul alergării lui, zicea: «Cine credeţi că sunt eu? Nu sunt acela; ci iată că după mine vine unul, căruia eu nu sunt vrednic

să-i desleg încălțămintea picioarelor».

26. Fraților, fii ai neamului lui Avraam și cei ce vă temeți de Dumnezeu, vouă v'a fost trimes cuvântul acestei mântuiri.

27. Căci locuitorii din Ierusalim și mai marii lor n'au cunoscut pe Isus; și, prin faptul că L-au osândit, au împlinit cuvintele proorocilor, care se citesc în fiecare sabat.

28. Măcar că n'au găsit în El nicio vină de moarte, totuși ei au cerut lui Pilat să-L omoare.

29. Și, după ce au împlinit tot ce este scris despre El, L-au dat jos de pe lemn și L-au pus într'un mormânt.

30. Dar Dumnezeu L-a înviat din morți.

31. El S'a arătat, timp de mai multe zile, celor ce se suiseră cu El din Galilea la Ierusalim și care acum sunt martorii Lui înaintea poporului.

32. Și noi vă aducem vestea aceasta bună, că făgăduința făcută părinților noștri

33. Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus, după cum este scris în psalmul al doilea: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut».

34. Că L-a înviat din morți, așa că nu Se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: «Vă voiu împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte pe care le-am făcut lui David».

35. De aceea, mai zice și în alt psalm: «Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea».

36. Și David, după ce a slujit celor din vremea sa, după planul lui Dumnezeu, a murit, a fost îngropat lângă părinții săi și a văzut putrezirea.

37. Dar acela pe care L-a înviat Dumnezeu n'a văzut putrezirea.

38. Să știți dar, fraților, că în El vi se vestește iertarea păcatelor;

39. și oricine crede, este iertat, prin El, de toate lucrurile de care n'ați putut fi iertați prin Legea lui Moise.

40. Deci luați seama să nu vi se întâmple ce se spune în prooroci:

41. «Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți, căci în zilele voastre am să fac o lucrare pe care n'o veți crede nicidecum dacă v'ar istorisi-o cineva!»

Prigonirile Iudeilor.

42. Când au ieșit afară, Neamurile i-au rugat să le vorbească și în sabatul viitor despre aceleași lucruri.

43. Și după ce s'a împrăștiat sinagoga, mulți din Iudei și din prozeliții evlavioși au mers după Pavel și Barnaba, care stăteau de vorbă cu ei și-i îndemnau

să stăruiască în harul lui Dumnezeu.

44. In sabatul viitor, aproape toată cetatea s'a adunat ca să audă cuvântul lui Dumnezeu.

45. Iudeii, când au văzut mulțimile, s'au umplut de pismă, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel și-l batjocoreau.

46. Dar Pavel și Barnaba le-au zis cu îndrăsneală: «Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar, fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați nevrednici de vieața veșnică, iată că ne întoarcem spre Neamuri.

47. Căci așa ne-a poruncit Domnul: «Te-am pus să fii lumina Neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului».

48. Neamurile se bucurau când au auzit lucrul acesta și preamăreau cuvântul Domnului. Și toți cei ce erau rânduiți să capete vieața veșnică, au crezut.

49. Cuvântul Domnului se răspândea în toată țara.

50. Dar Iudeii au întărîtat pe femeile cucernice cu vază și pe fruntașii cetății, au stârnit o prigonire împotriva lui Pavel și a lui Barnaba și i-au izgonit din hotarele lor.

51. Pavel și Barnaba au scuturat praful de pe picioare împotriva lor și s'au dus în Iconia,

52. în timp ce ucenicii erau plini de bucurie și de Duhul Sfânt.

Pavel în Iconia.

14 1. In Iconia, Pavel și Barnaba au intrat în sinagoga Iudeilor și au vorbit astfel, încât o mare mulțime de Iudei și de Greci au crezut.

2. Dar Iudeii care n'au crezut au întărîtat și au răzvrătit sufletele Neamurilor împotriva fraților.

3. Totuși au rămas destul de multă vreme în Iconia și vorbeau cu îndrăsneală în Domnul, care adeverea cuvântul privitor la harul Său, dând să se facă semne și minuni prin mânile lor.

4. Mulțimea din cetate s'a desbinat: unii erau cu Iudeii, alții cu apostolii.

5. Neamurile și Iudeii, dimpreună cu mai marii lor, s'au pus în mișcare, ca să-i ucidă cu pietre.

6. Pavel și Barnaba au înțeles aceasta și au fugit în cetățile Licaoniei: Listra și Derbe, și în ținutul de primprejur.

7. Și au propovăduit evanghelia acolo.

Vindecarea unui olog.

8. In Listra era un om neputincios de picioare, olog din naștere, care nu umblase niciodată.

9. El ședea jos și asculta pe Pavel când vorbea. Pavel s'a uitat țintă la el și,

fiindcă a văzut că are credință, ca să fie tămăduit,

10. a zis cu glas tare: «Scoală-te drept în picioare!» Și el s'a sculat dintr'o săritură și a început să umble.

11. La vederea celor făcute de Pavel, mulțimile și-au ridicat glasul și au zis în limba licaoneană: «Zeii s'au coborît la noi în chip omenesc».

12. Pe Barnaba îl numeau Jupiter, iar pe Pavel Mercur, pentrucă mânuia cuvântul.

13. Preotul lui Jupiter, al cărui templu era la intrarea cetății, a adus tauri și cununi până la porți și voiau să le aducă jertfă, împreună cu mulțimile.

14. Apostolii Barnaba și Pavel, când au auzit aceasta, și-au rupt hainele, au sărit în mijlocul mulțimii și au strigat:

15. «Oamenilor, de ce faceți lucrul acesta? Și noi suntem oameni de aceeași fire cu voi; noi vă aducem o veste bună, ca să vă întoarceți dela aceste lucruri deșerte la Dumnezeul cel viu, care a făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele.

16. El, în veacurile trecute, a lăsat toate Neamurile să umble pe căile lor,

17. măcar că nu s'a lăsat fără mărturie, întru cât v'a făcut bine, v'a trimes ploi din cer și timpuri roditoare, v'a dat hrană din belșug și v'a umplut inimile de bucurie».

18. Abia au putut să împiedece, cu vorbele acestea, mulțimile, să le aducă jertfă.

Pavel în Derbe și Antiohia.

19. Atunci au venit, din Antiohia și Iconia, niște Iudei, care au ațâțat mulțimile. Aceștia, după ce au împroșcat pe Pavel cu pietre, l-au târît afară din cetate, crezând că a murit.

20. Când l-au înconjurat însă ucenicii, Pavel s'a sculat și a intrat în cetate. A doua zi a plecat cu Barnaba la Derbe.

21. După ce au propovăduit evanghelia în cetatea aceasta și au făcut mulți ucenici, s'au întors la Listra, la Iconia și la Antiohia,

22. întărind sufletele ucenicilor. El îi îndemna să stăruiască în credință și spunea că în împărăția lui Dumnezeu trebue să intrăm prin multe necazuri.

23. Au rânduit presbiteri în fiecare biserică și, după ce s'au rugat și au postit, i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră.

24. Au trecut apoi prin Pisidia, au venit în Pamfilia,

25. au vestit Cuvântul în Perga și s'au coborît la Atalia.

26. De acolo au mers cu corabia la Antiohia, de unde fuseseră încredințați în grija harului lui Dumnezeu pentru lucrarea pe care o săvârșiseră.

27. După venirea lor au adunat biserica și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei și cum deschisese Neamurilor ușa credinței.

28. Și au rămas destul de multă vreme acolo cu ucenicii.

Adunarea bisericii din Ierusalim.

15 1. Câțiva oameni veniți din Iudea, învățau pe frați și ziceau: «Dacă nu sunteți tăiați împrejur, după obiceiul lui Moise, nu puteți fi mântuiți».

2. Pavel și Barnaba au avut cu ei un viu schimb de cuvinte și păreri deosebite; și frații au hotărît ca Pavel și Barnaba precum și câțiva dintre ei să se sue la Ierusalim la apostoli și presbiteri, ca să-i întrebe asupra acestei neînțelegeri.

3. După ce au fost petrecuți de biserică, și-au urmat drumul prin Fenicia și Samaria, istorisind întoarcerea Neamurilor; și au făcut o mare bucurie tuturor fraților.

4. Când au ajuns la Ierusalim, au fost primiți de biserică, de apostoli și de presbiteri, și au istorisit tot ce făcuse Dumnezeu prin ei.

5. Atunci unii din partida fariseilor, care crezuseră, s'au ridicat și au zis că Neamurile trebue să fie tăiate împrejur și să li se ceară să păzească Legea lui Moise.

6. Apostolii și presbiterii s'au adunat laolaltă, ca să vadă ce este de făcut.

7. După ce s'a făcut multă vorbă, s'a sculat Petru și le-a zis:

«Fraților, știți că Dumnezeu, de o bună bucată de vreme, a făcut o alegere între voi, ca, prin gura mea, Neamurile să audă cuvântul evangheliei și să creadă.

8. Și Dumnezeu, care cunoaște inimile, a mărturisit pentru ei și le-a dat Duhul Sfânt, ca și nouă.

9. N'a făcut nicio deosebire între noi și ei, întru cât le-a curățit inimile prin credință.

10. Acum dar, de ce ispitiți pe Dumnezeu și puneți pe grumazul ucenicilor un jug, pe care nici părinții noștri, nici noi nu l-am putut purta?

11. Ci credem că noi, ca și ei, suntem mântuiți prin harul Domnului Isus Hristos».

12. Toată mulțimea a tăcut și a ascultat pe Barnaba și pe Pavel, care au istorisit toate semnele și minunile pe care le făcuse

Dumnezeu prin ei în mijlocul Neamurilor.

Hotărîrea bisericii.

13. Când au încetat ei de vorbit, Iacov a luat cuvântul şi a zis:
«Fraţilor, ascultaţi-mă!
14. Simon a spus cum, mai întâi, Dumnezeu Şi-a aruncat privirile peste Neamuri, ca să aleagă din mijlocul lor un popor, care să-i poarte numele.
15. Şi cu faptul acesta se potrivesc cuvintele proorocilor, după cum este scris:
16. «După aceea, Mă voiu întoarce şi voiu ridica din nou cortul lui David din prăbuşirea lui, îi voiu zidi dărămăturile şi-l voiu înălţa din nou,
17. pentru ca rămăşiţa de oameni să caute pe Domnul, ca şi toate Neamurile peste care este chemat numele Meu,
18. zice Domnul, care face aceste lucruri şi căruia îi sunt cunoscute din veşnicie».
19. De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutăţi acelora dintre Neamuri care se întorc la Dumnezeu,
20. ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate şi de sânge.
21. Căci, încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de sabat».
22. Atunci apostolii şi presbiterii cum şi întreaga biserică au găsit cu cale să aleagă vreo câţiva dintre ei şi să-i trimeată la Antiohia, împreună cu Pavel şi Barnaba. Şi au ales pe Iuda, zis şi Barsaba şi pe Sila, oameni cu vază între fraţi.
23. Şi au scris astfel cu mâna lor:
«Apostolii, presbiterii şi fraţii către fraţii dintre Neamuri care sunt în Antiohia, în Siria şi în Cilicia: sănătate!
24. Fiindcă am auzit că unii plecaţi dintre noi, fără vreo însărcinare din partea noastră, v'au turburat prin vorbirile lor şi v'au sdruncinat sufletele, zicând să vă tăiaţi împrejur şi să păziţi Legea;
25. noi, cu un gând, am găsit cu cale să alegem nişte oameni şi să-i trimetem la voi împreună cu iubiţii noştri Barnaba şi Pavel,
26. oamenii aceştia care şi-au pus în joc vieaţa pentru numele Domnului nostru Isus Hristos.
27. Am trimes dar pe Iuda şi pe Sila, care vă vor spune, prin viu graiu, aceleaşi lucruri.
28. Căci s'a părut nimerit Duhului Sfânt şi nouă să nu mai punem peste voi nicio altă greutate, decât ceea ce trebue,
29. adică: să vă feriţi de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate şi de curvie, lucruri de care, dacă vă veţi păzi, va fi bine de voi. Fiţi sănătoşi!»

Hotărîrea adusă în Antiohia.

30. Ei deci şi-au luat rămas bun dela biserică şi s'au dus la Antiohia, unde au dat epistola mulţimii adunate.
31. După ce au citit-o, s'au bucurat de îmbărbătare.
32. Iuda şi Sila, care şi ei erau prooroci, au îndemnat pe fraţi şi i-au întărit cu multe cuvinte.
33. După câtăva vreme, fraţii i-au lăsat să se întoarcă în pace la aceia de care fuseseră trimeşi.
34. Totuşi Sila a găsit cu cale să rămână acolo.
25. Pavel şi Barnaba au rămas în Antiohia învăţând şi vestind, împreună cu mulţi alţii, cuvântul lui Dumnezeu.

Pavel cercetează bisericile.

36. După câteva zile, Pavel a zis lui Barnaba: «Să ne întoarcem şi să mergem pe la fraţii din toate cetăţile în care am vestit cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac».
37. Barnaba voia să ia cu el şi pe Ioan, numit Marcu,
38. dar Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela care îi părăsise din Pamfilia şi nu-i însoţise în lucrarea lor.
39. Astfel, s'a iscat o neînţelegere, încât s'au despărţit unul de altul: Barnaba a luat cu el pe Marcu şi a plecat cu corabia la Cipru;
40. Pavel şi-a ales pe Sila şi a plecat, după ce a fost încredinţat de fraţi în grija harului Domnului.
41. El a străbătut Siria şi Cilicia, întărind bisericile.

Timotei. — Vedenia lui Pavel.

16 1. Şi a ajuns la Derbe şi la Listra. Şi iată că acolo era un ucenic, numit Timotei, fiul unei Iudeice credincioase şi al unui tată grec.
2. Fraţii din Listra şi Iconia îl vorbeau de bine.
3. Pavel a vrut să-l ia cu el şi, după ce l-a luat, l-a tăiat împrejur, din pricina Iudeilor care erau în acele locuri, căci toţi ştiau că tatăl lui era Grec.
4. Pe când treceau prin cetăţi, învăţau pe fraţi să păzească hotărîrile apostolilor şi presbiterilor din Ierusalim.

5. Bisericile se întăreau în credință și sporeau la număr din zi în zi.
6. Fiindcă au fost opriți de Duhul Sfânt să vestească cuvântul în Asia, au trecut prin ținutul Frigiei și Galatiei.
7. Ajunși lângă Misia, se pregăteau să intre în Bitinia, dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie.
8. Au trecut atunci prin Misia și s'au coborît la Troa.
9. Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia sta în picioare și i-a făcut următoarea rugăminte: «Treeci în Macedonia și ajută-ne!»
10. După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia, căci înțelegeam că Domnul ne chiamă să le vestim evanghelia.

Pavel la Filip. Lidia.

11. După ce am pornit din Troa, am mers cu corabia drept la Samotracia și, a doua zi, ne-am oprit la Neapolis.
12. De acolo ne-am dus la Filipi, care este cea dintâi cetate dintr'un ținut al Macedoniei și colonie romană. In cetatea aceasta, am stat câteva zile.
13. In ziua sabatului, am ieșit afară din cetate, lângă un râu, unde credeam că se află un loc rugăciune. Am șezut jos și am vorbit femeilor care erau adunate laolaltă.
14. Una din ele, numită Lidia, negutătoare de purpură, din cetatea Tiatira, era o femeie temătoare de Dumnezeu și asculta. Domnul i-a deschis inima, ca să ia aminte la cele vorbite de Pavel.
15. După ce a fost botezată ea și casa ei, ne-a rugat și ne-a zis: «Dacă mă socotiți credincioasă Domnului, intrați și rămâneți în casa mea»! Și ne-a silit să intrăm.

O slujnică ghicitoare. Temnicierul din Filipi.

16. Pe când ne duceam la locul de rugăciune, ne-a ieșit înainte o roabă, care avea un duh de ghicire. Prin ghicire ea aducea mult câștig stăpânilor ei.
17. Roaba aceasta s'a luat după Pavel și după noi și striga: «Oamenii aceștia sunt robii Dumnezeului celui prea înalt și ei vă vestesc calea mântuirii».
18. Așa a făcut ea timp de mai multe zile. Pavel, necăjit, s'a întors și a zis duhului: «In numele lui Isus Hristos, îți poruncesc să ieși din ea!» Și a ieșit chiar în ceasul acela.
19. Când au văzut stăpânii roabei că s'a dus nădejdea câștigului lor, au

pus mâna pe Pavel și pe Sila și i-au târît în piață, înaintea fruntașilor.
20. I-au dat pe mâna dregătorilor și au zis: «Oamenii aceștia ne tulbură cetatea; sunt niște Iudei
21. care vestesc niște obiceiuri, pe care noi, Romanii, nu trebue nici să le primim, nici să le urmăm».
22. Mulțimea s'a ridicat și ea împotriva lor și dregătorii au pus să le smulgă hainele de pe ei și au poruncit să-i bată cu nuiele.
23. După ce le-au dat multe lovituri, i-au aruncat în temniță și au dat în grija temnicerului să-i păzească bine.
24. Temnicerul, primind o astfel de poruncă, i-a aruncat în temnița dinăuntru și le-a băgat picioarele în butuci.
25. Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau și cântau cântări de laudă lui Dumnezeu, iar cei închiși îi ascultau.
26. Deodată s'a făcut un mare cutremur de pământ, așa că s'au clătinat temeliile temniței. Indată s'au deschis toate ușile și s'au deslegat legăturile fiecăruia.
27. Temnicerul s'a deșteptat și, când a văzut ușile temniței deschise, a scos sabia și era să se omoare, căci credea că cei închiși au fugit.
28. Dar Pavel a strigat cu glas tare: «Să nu-ți faci niciun rău, căci toți suntem aici!»
29. Atunci temnicerul a cerut o lumină, a sărit înlăuntru și, tremurând de frică, s'a aruncat la picioarele lui Pavel și ale lui Sila,
30. i-a scos afară și le-a zis: «Domnilor, ce trebue să fac ca să fiu mântuit?»
31. Pavel și Sila i-au răspuns: «Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit tu și casa ta»!
32. Și i-au vestit cuvântul Domnului atât lui cât și tuturor celor din casa lui.
33. Temnicerul i-a luat cu el chiar în ceasul acela din noapte, le-a spălat rănile și a fost botezat îndată el și toți ai lui.
34. După ce i-a dus în casă, le-a pus masa și s'a bucurat cu toată casa sa că a crezut în Dumnezeu.

Pavel și Sila slobozi.

35. Când s'a făcut ziuă, dregătorii au trimes pe cei ce purtau nuielele să spună temnicerului: «Dă drumul oamenilor acelora!»
36. Și temnicerul a spus lui Pavel aceste cuvinte: «Dregătorii au trimes să vi se dea drumul; acum dar ieșiți afară și duceți-vă în pace».
37. Dar Pavel le-a zis: «După ce ne-au bătut cu nuiele în fața tuturor, fără să fim condamnați, pe noi care suntem Romani,

ne-au aruncat în temniță și acum ne scot afară pe ascuns? Nu merge așa, ci să vină ei înșiși să ne scoată afară!»

38. Cei ce purtau nuielele au spus aceste cuvinte dregătorilor. Aceștia s'au temut când au auzit că sunt Romani.

39. Dregătorii au venit să-i potolească, i-au scos afară din temniță și i-au rugat să părăsească cetatea.

40. Ei au ieșit din temniță și au intrat în casa Lidiei; și, după ce au văzut și au mângâiat pe frați, au plecat.

Pavel în Tesalonic.

17 1. Pavel și Sila au trecut prin Amfipoli și Apolonia, și au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor.

2. Pavel, după obiceiul său, a intrat la ei. Trei zile de sabat a vorbit cu ei din Scripturi,

3. dovedind și lămurind că Hristosul trebuia să pătimească și să învieze din morți. «Și acest Isus, pe care vi-L vestesc eu», zicea el, «este Hristosul».

4. Unii din ei și o mare mulțime de Greci temători de Dumnezeu și multe femei de frunte au crezut și au trecut de partea lui Pavel și a lui Sila.

5. Dar Iudeii care nu crezuseră, de pismă, au luat cu ei niște oameni fără căpătâiu din mulțime, au făcut gloată și au întărâtat cetatea. S'au năpustit asupra casei lui Iason și căutau pe Pavel și pe Sila, ca să-i aducă afară la popor.

6. Fiindcă nu i-au găsit, au târît pe Iason și pe vreo câțiva frați înaintea dregătorilor cetății și strigau: «Oamenii aceștia, care au răscolit lumea, au venti și aici,

7. și Iason i-a găzduit. Ei toți lucrează împotriva poruncilor Cesarului și spun că este un alt împărat: Isus».

8. Prin aceste vorbe, Iudeii au turburat mulțimea și pe dregătorii cetății,

9. care au dat drumul lui Iason și celorlalți, numai după ce au căpătat dela ei un zălog.

Pavel la Berea.

10. Frații au trimes îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Berea. Când au sosit, au intrat în sinagoga Iudeilor.

11. Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit cuvântul cu toată râvna și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă, ce li se spune, este așa.

12. Mulți dintre ei și din femeile cu vază ale Grecilor și mulți bărbați au crezut.

13. Dar Iudeii din Tesalonic, când au aflat că Pavel vestea cuvântul lui Dumnezeu și în Berea, au venit acolo, ca să turbure și să ațâțe mulțimile.

14. Atunci frații au pornit îndată pe Pavel spre mare; Sila și Timotei au rămas în Berea.

Pavel la Atena. Cuvântarea.

15. Cei ce însoțeau pe Pavel, l-au dus până la Atena. Apoi s'au întors, cu însărcinarea să ducă lui Sila și lui Timotei porunca să vină cât mai curând la el.

16. Pe când îi aștepta Pavel în Atena, i se întărâta duhul la vederea acestei cetăți pline de idoli.

17. In sinagogă stătea deci de vorbă cu Iudeii și cu oamenii temători de Dumnezeu, iar în piață stătea de vorbă în fiecare zi cu aceia pe care-i întâlnea.

18. Unii din filosofii epicureni și stoici au intrat în vorbă cu el. Și unii ziceau: «Ce vrea să spună palavragiul acesta?» Alții, când l-au văzut că vestește pe Isus și învierea, ziceau: «Pare că vestește niște dumnezei străini».

19. Atunci l-au luat, l-au dus la areopag și au zis: «Putem să știm care este această învățătură nouă, pe care o vestești tu?

20. Fiindcă tu ne aduci ceva ciudat la auz. Am vrea dar să știm ce vrea să zică aceasta».

21. Căci toți Atenienii și străinii care stăteau în Atena nu-și petreceau vremea cu nimic altceva decât să spună sau să asculte ceva nou.

22. Pavel a stat în picioare în mijlocul areopagului și a zis:

«Bărbați atenieni! In toate privințele, vă găsesc foarte religioși.

23. Căci pe când treceam și mă uitam de aproape la lucrurile la care vă închinați voi, am descoperit și un altar, pe care este scris: «Dumnezeului necunoscut»! Ei bine, ceea ce voi cinstiți fără să cunoașteți, aceea vă vestesc eu.

24. Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuește în temple făcute de mâni.

25. El nu este slujit de mâni omenești, ca și când ar avea trebuință de ceva, El care dă tuturor viața, suflarea și toate.

26. El a făcut toate neamurile de oameni dintr'un singur sânge, ca să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat anumite vremi și a pus anumite hotare locuinței lor,

27. ca ele să caute pe Dumnezeu și să se silească să-L găsească bâjbâind,

măcar că nu este departe de fiecare din noi.

28. Căci în El avem vieața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poeții voștri: «Din El ne tragem obârșia...»

29. Astfel dar, fiindcă ne tragem obârșia din Dumnezeu, nu trebue să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului, sau pietrei cioplite cu meștesugirea și iscusința omului.

30. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască,

31. pentrucă a rânduit o zi în care va judeca lumea, după dreptate, prin omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită, prin faptul că L-a înviat din morți...».

32. Când au auzit ei de învierea morților, unii își băteau joc, iar alții au zis: «Asupra acestora, te vom asculta altădată».

33. Astfel Pavel a ieșit din mijlocul lor.

34. Totuși unii au trecut de partea lui și au crezut; între aceștia era Dionisie Areopagitul, o femeie numită Damaris și alții împreună cu ei.

Pavel la Corint.

18 1. După aceea, Pavel a plecat din Atena și s'a dus la Corint.

2. Acolo a găsit pe un Iudeu, numit Acuila, de neam din Pont, venit de curând din Italia cu nevastă-sa Priscila, deoarece Claudiu poruncise ca toți Iudeii să plece din Roma. A venit la ei.

3. Și, fiindcă avea același meșteșug, a rămas la ei și lucrau; meseria lor era facerea corturilor.

4. Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de sabat și îndupleca pe Iudei și pe Greci.

5. Dar când au venit Sila și Timotei din Macedonia, Pavel s'a dedat în totul propovăduirii și dovedea Iudeilor că Isus este Hristosul.

6. Fiindcă Iudeii i se împotriveau și-l batjocoreau, Pavel și-a scuturat hainele și le-a zis: «Sângele vostru să cadă asupra capului vostru. Eu sunt curat. De acum încolo, mă voiu duce la Neamuri».

7. Și după ce a ieșit de acolo, a intrat în casa unui om temător de Dumnezeu, numit Titu Iust, a cărui casă era vecină cu sinagoga.

8. Dar Crisp, mai marele sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa sa. Și mulți dintre Corinteni, care auziseră pe Pavel, au crezut și ei, și au fost botezați.

9. Noaptea, Domnul a

zis lui Pavel într'o vedenie: «Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea,

10. căci Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți facă rău, fiindcă am mult popor în această cetate!»

11. Aici a rămas un an și șaseluni, și învăța printre Corinteni cuvântul lui Dumnezeu.

Răscoala Iudeilor.

12. Pe când era Galion cârmuitor al Ahaiei, Iudeii s'au ridicat cu un gând împotriva lui Pavel, l-au dus înaintea scaunului de judecată

13. și au zis: «Omul acesta îndupleacă pe oameni să se închine lui Dumnezeu într'un fel care este împotriva Legii».

14. Paveel voia să înceapă vorba, când Galion a zis Iudeilor:

«Dacă ar fi vorba de vreo nedreptate sau de vreo faptă rea, v'aș asculta după cuviință, Iudeilor.

15. Dar, dacă este vorba de neînțelegeri asupra unui cuvânt, asupra unor nume și asupra Legii voastre, treaba voastră; eu nu vreau să fiu judecător peste acestea».

16. Și i-a alungat dela scaunul de judecată.

17. Atunci au pus toți mâna pe Sosten, mai marele sinagogii, și-l băteau înaintea scaunului de judecată, fără ca lui Galion să-i pese.

Pavel în Ierusalim și Antiohia.

18. Pavel a mai rămas destule zile în Corint. In urmă și-a luat ziua bună dela frați și a plecat cu corabia spre Siria, împreună cu Priscila și Acuila, după ce și-a tuns capul în Chencrea, căci făcuse o juruință.

19. Au ajuns în Efes și Pavel a lăsat acolo pe însoțitorii săi. A intrat în sinagogă și a stat de vorbă cu Iudeii,

20. care l-au rugat să rămână la ei mai multă vreme. El însă n'a voit,

21. ci și-a luat rămas bun dela ei și a zis: «Trebue numaidecât ca sărbătoarea care vine s'o fac în Ierusalim. Dacă va voi Dumnezeu, mă voiu întoarce iarăși la voi». Și a plecat din Efes.

22. S'a dat jos din corabie în Cesarea, s'a suit la Ierusalim și, după ce a urat de bine bisericii, s'a coborît în Antiohia.

A treia călătorie. — Apolo.

23. După ce a stat câtăva vreme în Antiohia, Pavel a plecat și a străbătut, din loc în loc, ținutul Galatiei și Frigiei, întărind pe toți ucenicii.

24. La Efes a venit un Iudeu numit Apolo, de neam din Alexandria. O-

mul acesta avea darul vorbirii şi era tare în Scripturi.

25. El era învăţat în ce priveşte calea Domnului, avea un duh înfocat şi vorbea şi învăţa amănunţit despre Isus, măcar că nu cunoştea decât botezul lui Ioan.

26. A început a vorbi cu îndrăsneală în sinagogă. Acuila şi Priscila, când l-au auzit, l-au luat la ei şi i-au arătat mai cu de-amănuntul calea lui Dumnezeu.

27. Fiindcă el voia să treacă în Ahaia, fraţii l-au îmbărbătat şi au scris ucenicilor să-l primească bine. Când a ajuns, a ajutat mult, prin harul lui Dumnezeu, pe cei ce crezuseră,

28. căci înfrunta cu putere pe Iudei înaintea tuturor şi le dovedea, din Scripturi, că Isus este Hristosul.

Ucenici lui Ioan se fac creştini.

19 1. Pe când era Apolo în Corint, Pavel, după ce a trecut prin ţinuturile de sus ale Asiei, a ajuns la Efes. Aici a întâlnit pe câţiva ucenici

2. şi le-a zis: «Aţi primit voi Duhul Sfânt când aţi crezut?» Ei i-au răspuns: «Nici n'am auzit măcar că este Duh Sfânt».

3. «Dar cu ce botez aţi fost botezaţi?» le-a zis el. Şi ei au răspuns: «Cu botezul lui Ioan».

4. Atunci Pavel a zis: «Ioan a botezat cu botezul pocăinţei şi spunea poporului să creadă în cel ce venea după el, adică în Isus».

5. Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezaţi în numele Domnului Isus.

6. Când şi-a pus Pavel mânile peste ei, Duhul Sfânt S'a coborît peste ei şi vorbeau în limbi şi proroceau.

7. Erau cam doisprezece bărbaţi toţi.

Pavel învaţă poporul la Efes.

8. In urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbeau cu îndrăsneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la împărăţia lui Dumnezeu şi căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau.

9. Dar, fiindcă unii rămâneau împietriţi şi necredincioşi, şi vorbeau de rău calea Domnului înaintea mulţimii, Pavel a plecat dela ei, a despărţit pe ucenici de ei şi a învăţat, în fiecare zi, în şcoala unuia numit Tiran.

10. Lucrul acesta a ţinut doi ani, aşa că toţi cei ce locuiau în Asia, Iudei şi Greci, au auzit cuvântul Domnului.

11. Şi Dumnezeu făcea minuni ne mai pomenite prin mânile lui Pavel,

12. până acolo că peste cei bolnavi se puneau bas-

male sau şorţuri care fuseseră atinse de trupul lui şi-i lăsau boalele şi ieşeau afară din ei duhurile rele.

Exorciştii iudei.

13. Nişte exorcişt iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme numele Domnului Isus peste cei ce aveau duhuri rele, zicând: «Vă jur pe Isus, pe care-L propovădueşte Pavel!»

14. Cei ce făceau lucrul acesta, erau şapte feciori ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă.

15. Duhul cel rău le-a răspuns: «Pe Isus îl cunosc şi pe Pavel îl ştiu; dar voi cine sunteţi?»

16. Şi omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a biruit pe amândoi şi i-a schingiuit în aşa fel, că au fugit goi şi răniţi din casa aceea.

17. Lucrul acesta a fost cunoscut de toţi Iudeii, de toţi Grecii care locuiau în Efes şi i-a apucat frica pe toţi; şi numele Domnului Isus era proslăvit.

18. Mulţi din cei ce crezuseră venea să mărturisească şi să spună ce făcuseră.

19. Şi unii din cei ce făcuseră vrăjitorii şi-au adus cărţile şi le-au ars înaintea tuturor; preţul lor s'a socotit la cincizeci de mii de arginţi.

20. Cu atâta putere se răspândea şi se întărea cuvântul Domnului.

Răscoala argintarului Dimitrie.

21. După ce s'au petrecut aceste lucruri, Pavel şi-a pus în gând să se ducă la Ierusalim, trecând prin Macedonia şi Ahaia. «După ce voiu merge acolo», îşi zicea el, «trebue să văd şi Roma».

22. A trimes în Macedonia pe doi din ajutoarele sale, pe Timotei şi pe Erast, iar el a mai rămas câtăva vreme în Asia.

23. Pe vremea aceea, s'a făcut o mare turburare cu privire la calea Domnului.

24. Un argintar, numit Dimitrie, făcea temple de argint de ale Dianei şi aducea lucrătorilor săi nu puţin câştig cu ele.

25. I-a adunat la un loc, împreună cu cei de aceeaşi meserie, şi le-a zis: «Oamenilor, ştiţi că din acest câştig ne este traiul;

26. şi vedeţi şi auziţi că Pavel acesta, nu numai în Efes, dar aproape în toată Asia, a înduplecat şi a abătut o mare mulţime şi zice că zeii făcuţi de mâni nu sunt dumnezei.

27. Primejdia care vine din acest fapt, nu este numai că meseria noastră cade în dispreţ, dar şi că templul marei zeiţe Diana este socotit ca o nimica şi chiar măreţia aceleia care

este cinstită în toată Asia și în toată lumea este nimicită».

28. Cuvintele acestea i-au umplut de mânie și au început să strige: «Mare este Diana Efesenilor»!

29. Toată cetatea s'a tulburat. Au năvălit cu toții într'un gând în teatru și au luat cu ei pe Macedonenii Gaiu și Aristarh, tovarășii de călătorie ai lui Pavel.

30. Pavel voia să vină înaintea poporului, dar nu l-au lăsat ucenicii.

31. Chiar și unii din mai marii Asiei, care-i erau prieteni, au trimes la el să-l roage să nu se ducă la teatru.

32. Unii strigau una, alții alta, căci adunarea era în învălmășeală și cei mai mulți nici nu știau pentru ce se adunaseră.

33. Atunci au scos din mulțime pe Alexandru, pe care Iudeii îl împingeau înainte. Și Alexandru a făcut semn cu mâna și voia să se apere înaintea poporului.

34. Dar, când au cunoscut că este Iudeu, au strigat cu toții într'un glas, timp de aproape două ceasuri: «Mare este Diana Efesenilor»!

35. Totuși secretarul a potolit mulțimea și a zis: «Bărbați efeseni, cine este acela care nu știe că cetatea Efesenilor este păzitoarea templului marei Diane și a chipului ei căzut din cer?

36. Fiindcă nimeni nu poate să tăgăduiască aceasta, trebue să vă potoliți și să nu faceți nimic cu pornire nechibzuită.

37. Căci ați adus aici pe oamenii aceștia, care nu sunt vinovați nici de jefuirea templului, nici de hulă împotriva zeiței noastre.

38. Deci, dacă în adevăr Dimitrie și meșterii lui au să se plângă împotriva cuiva, sunt zile de judecată și sunt dregători: să se pârască unii pe alții.

39. Dar, dacă cereți altceva, se va hotărî într'o adunare legiuită.

40. Noi, de fapt, suntem în primejdie să fim învinuiți de răscoală pentru cele întâmplate astăzi, căci n'avem niciun temeiu, ca să putem îndreptăți zarva aceasta».

41. După aceste cuvinte a dat drumul adunării.

Pavel în Macedonia.

20 1. Când a încetat zarva, Pavel a chemat pe ucenici și, după ce le-a dat sfaturi, și-a luat ziua bună dela ei și a plecat în Macedonia.

2. A străbătut ținutul acesta și a dat ucenicilor o mulțime de sfaturi. Apoi a venit în Grecia,

3. unde a rămas trei luni. Era gata să plece cu corabia în Siria, dar Iudeii

i-au întins curse. Atunci s'a hotărît să se întoarcă prin Macedonia.

4. Avea ca tovarăși până în Asia pe Sopater din Berea, fiul lui Pir, Aristarh și Secund din Tesalonic, Gaiu din Derbe, Timotei, precum și Tihic și Trofim, care erau din Asia.

5. Aceștia au luat-o înainte și ne-au așteptat la Troa.

6. Iar noi, după zilele Azimilor, am plecat cu corabia din Filipi și, în cinci zile, am ajuns la ei în Troa, unde am stat șapte zile.

Invierea lui Eutih

7. In ziua dintâi a săptămânii, eram adunați laolaltă, ca să frângem pânea. Pavel, care trebuia să plece a doua zi, vorbea cu ucenicii și și-a lungit vorbirea până la miezul nopții.

8. In odaia de sus, unde eram adunați, erau multe lumini.

9. Și un tânăr, numit Eutih, care ședea pe fereastră, a adormit de-a-binelea în timpul lungii convorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut jos din catul al treilea și a fost ridicat mort.

10. Dar Pavel s'a coborît, s'a repezit spre el, l-a luat în brațe și a zis: «Nu vă tulburați, căci sufletul lui este în el».

11. După ce s'a suit iarăși, a frânt pânea, a gustat și a mai vorbit cu ei multă vreme, până la ziuă. Apoi a plecat.

12. Băiatul a fost adus viu și aceasta a fost pricina unei mari mângâieri.

Pavel la Milet.

13. Noi am venit înaintea lui Pavel la corabie și am plecat cu corabia la Asos, unde ne învoiserăm să ne întâlnim din nou, pentrucă el trebuia să facă drumul pe jos.

14. Când s'a întâlnit cu noi în Asos, l-am luat în corabie și ne-am dus la Mitilene.

15. De aici am mers pe mare și a doua zi am ajuns în fața insulei Chios. In ziua următoare, de abia am atins Samos, ne-am oprit în Troghilion și, a doua zi, am venit la Milet.

16. Pavel se hotărîse să treacă cu corabia pe lângă Efes, ca nu cumva să piardă vremea în Asia, căci se grăbea ca, dacă-i va fi cu putință, să fie în Ierusalim de ziua Cincizecimii.

Cuvântarea de rămas bun.

17. Insă, din Milet Pavel a trimes la Efes și a chemat pe presbiterii bisericii.

18. Când au venit la el, le-a zis:

«Știți cum m'am purtat cu voi în toată vremea, din ziua dintâi în care am pus piciorul pe pământul Asiei,

19. Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrămi și în mijlocul încercărilor pe care mi le ridicau uneltirile Iudeilor.
20. Știți că n'am ascuns nimic din ce vă era de folos și nu m'am temut să vă propovăduesc și să vă învăț înaintea tuturor și în case,
21. și să vestesc Iudeilor și Grecilor: pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos.
22. Și acum, iată că, împins de duhul, mă duc la Ierusalim, fără să știu ce mi se va întâmpla acolo.
23. Numai Duhul Sfânt mă înștiințează din cetate în cetate, că mă așteaptă lanțuri și necazuri.
24. Dar eu nu țin numaidecât la vieața mea ca și cum mi-ar fi scumpă, ci vreau numai să-mi sfârșesc cu bucurie calea și slujba pe care am primit-o dela Domnul Isus, ca să vestesc evanghelia lui Dumnezeu.
25. Și acum, știu că nu-mi veți mai vedea fața voi toți aceia în mijlocul cărora am umblat propovăduind împărăția lui Dumnezeu.
26. De aceea vă mărturisesc astăzi că sunt curat de sângele tuturor.
27. Căci nu m'am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.
28. Luați seama dar la voi înșivă și la toată turma în care v'a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriți biserica Domnului, pe care a câștigat-o cu însuși sângele Său.
29. Știu bine că după plecarea mea se vor vârî între voi lupi îngrozitori, care nu vor cruța turma,
30. și se vor scula din mijlocul vostru oameni care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor.
31. De aceea veghiați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și noapte, n'am încetat să sfătuesc, cu lacrămi, pe fiecare din voi.
32. Și acum, fraților, vă încredințez în mâna lui Dumnezeu și a cuvântului harului Lui, care vă poate zidi și vă poate da moștenirea împreună cu toți cei sfințiți.
33. N'am râvnit nici la argintul, nici la aurul, nicli ia hainele cuiva.
34. Singuri știți că mânile acestea au lucrat pentru trebuințele mele și ale celor ce erau cu mine.
35. In toate v'am dat o pildă și v'am arătat că, lucrând astfel, trebue să ajutați pe cei slabi și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: «Este mai ferice să dai decât să primești».
36. După ce a vorbit astfel, a îngenunchiat și s'a rugat împreună cu ei toți.
37. Și au izbucnit cu toții în lacrămi, au căzut pe grumazul lui Pavel și l-au sărutat.
38. Căci erau întristați mai ales de vorba pe care le-o spusese el, că nu-i vor mai vedea fața. Și l-au petrecut până la corabie.

Pavel își ia rămas bun dela ucenicii din Tir.

21 1. După ce ne-am smuls din brațele lor, am plecat pe apă și ne-am dus drept la Cos, a doua zi la Rodos și de acolo la Patara.
2. Am găsit o corabie, care avea să treacă în Fenicia, ne-am suit în ea și am plecat.
3. Am trecut prin fața insulei Cipru, am lăsat-o în stânga și ne-am urmat drumul spre Siria; apoi ne-am dat jos în Tir, unde avea să se descarce corabia.
4. Acolo am găsit pe ucenici și am rămas șapte zile. Ucenicii, prin Duhul, ziceau lui Pavel să nu se suie la Ierusalim.
5. Dar când s'au împlinit zilele, am plecat și ne-am văzut de drum; și ne-au petrecut toți, cu nevestele și copiii, până afară din cetate. Am îngenunchiat pe mal și ne-am rugat.
6. Apoi ne-am luat ziua bună unii dela alții; și noi ne-am suit în corabie, iar ei s'au întors acasă.

Pavel la Ptolemaida și la Cesarea. Proorocia lui Agab.

7. După ce ne-am isprăvit călătoria pe mare, din Tir am plecat la Ptolemaida, unde am urat de bine fraților și am stat la ei o zi.
8. A doua zi, am plecat și am ajuns la Cesarea. Am intrat în casa lui Filip evanghelistul, care era unul din cei șapte, și am găzduit la el.
9. El avea patru fete fecioare, care prooroceau.
10. Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un prooroc, numit Agab, s'a coborît din Iudea
11. și a venit la noi. A luat brâul lui Pavel, și-a legat picioarele și mânile, și a zis: «Iată ce zice Duhul Sfânt: «Așa vor lega Iudeii, în Ierusalim, pe omul acela al cui este brâul acesta și-l vor da în mânile Neamurilor».
12. Când am auzit lucrul acesta, atât noi cât și cei de acolo, am rugat pe Pavel să nu se sue la Ierusalim.
13. Atunci Pavel a răspuns: «Ce faceți de plângeți așa și-mi rupeți inima? Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru numele Domnului Isus».

14. Dacă am văzut că nu-l putem îndupleca, n'am mai stăruit și am zis: «Facă-se voia Domnului»!

15. După zilele acelea ne-am pregătit de plecare și ne-am suit la Ierusalim.

16. Câțiva ucenici din Cesarea au venit și ei cu noi, și ne-au dus la unul numit Mnason, din Cipru, vechiu ucenic, la care aveam să găzduim.

Pavel la Ierusalim în templu.

17. Când am ajuns la Ierusalim, frații ne-au primit cu bucurie.

18. A doua zi, Pavel a mers cu noi la Iacov și toți presbiterii s'au adunat acolo.

19. După ce le-au dat ziua bună, le-a istorisit cu de-a-mănuntul ce făcuse Dumnezeu în mijlocul Neamurilor prin slujba lui.

20. Când l-au auzit, au proslăvit pe Dumnezeu. Apoi i-au zis: «Vezi, frate, câte mii de Iudei au crezut și toți sunt plini de râvnă pentru Lege.

21. Dar ei au auzit despre tine că înveți pe toți Iudeii care trăiesc printre Neamuri să se lepede de Moise, că le zici să nu-și taie copiii împrejur și să nu trăiască potrivit cu obiceiurile.

22. Ce este de făcut? Negreșit, mulțimea are să se adune, căci vor auzi că ai venit.

23. Deci, fă ce-ți vom spune noi! Avem aici patru bărbați care au făcut o juruință.

24. Ia-i cu tine, curățește-te împreună cu ei și cheltuește tu pentru ei, ca să-și radă capul. Și astfel vor cunoaște toți că nu este nimic adevărat din cele ce au auzit despre tine, ci că și tu umbli întocmai după rânduială și păzești Legea.

25. Cu privire la Neamurile care au crezut, noi am hotărît și le-am scris că trebue să se ferească de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate și de curvie».

26. Atunci Pavel a luat pe oamenii aceia, s'a curățit și a intrat cu ei a doua zi în templu, ca să vestească sfârșitul zilelor curățirii când se va aduce jertfă pentru fiecare din ei.

Prinderea lui Pavel.

27. Către sfârșitul celor șapte zile, Iudeii din Asia, când au văzut pe Pavel în templu, au întărâtat toată mulțimea, au pus mânile pe el

28. și au început să strige: «Bărbați israeliți, dați ajutor! Iată omul care învață pe toți de pretutindeni împotriva poporului, împotriva Legii și împotriva locului acestuia; ba încă a vârît și pe niște Greci în templu și a spurcat acest loc sfânt».

29. In adevăr, văzuseră mai înainte pe Trofim Efeseanul împreună cu el în cetate și credeau că Pavel îl băgase în templu.

30. Toată cetatea s'a pus în mișcare și s'a strâns poporul din toate părțile. Au pus mâna pe Pavel și l-au scos afară din templu, ale cărui uși au fost încuiate îndată.

31. Pe când încercau să-l omoare, s'a dus vestea la căpitanul oastei că tot Ierusalimul s'a turburat.

32. Acesta a luat îndată ostași și sutași, și a alergat la ei. Când au văzut pe căpitan și pe ostași, au încetat să mai bată pe Pavel.

33. Atunci căpitanul s'a apropiat, a pus mâna pe el și a poruncit să-l lege cu două lanțuri. Apoi a întrebat cine este și ce a făcut.

34. Dar unii strigau într'un fel, alții într'alt fel prin mulțime; fiindcă nu putea deci să înțeleagă adevărul din pricina zarvei, a poruncit să-l ducă în cetățuie.

35. Când a ajuns pe trepte, Pavel a trebuit să fie dus de ostași, din pricina îndârjirii mulțimii;

36. căci mulțimea poporului se ținea după el și striga: «La moarte cu el»!

Pavel cere voie să vorbească.

37. Tocmai când era să fie băgat în cetățuie, Pavel a zis căpitanului: «Imi este îngăduit să-ți spun ceva?» Căpitanul a răspuns: «Știi grecește?

38. Nu cumva ești Egipteanul acela care s'a răsculat acum în urmă și a dus în pustie pe cei patru mii de tâlhari»?

39. «Eu sunt Iudeu», a spus Pavel, «din Tarsul din Cilicia, cetățean al unei cetăți nu fără însemnătate. Te rog dă-mi voie să vorbesc poporului»!

40. După ce i-a dat voie, Pavel a stat în picioare pe trepte și a făcut semn poporului cu mâna. S'a făcut o mare tăcere și Pavel le-a vorbit în limba evreiască astfel:

Cuvântarea lui Pavel.

22 1. «Fraților și părinților, ascultați acum cuvântul meu de apărare față de voi»!

2. Când au auzit ei că le vorbește în limba evreiască, au ținut și mai multă liniște. Și Pavel a zis:

3. «Eu sunt Iudeu, născut în Tarsul Ciliciei, dar am fost crescut în cetatea aceasta; am învățat la picioarele lui Gamaliel să cunosc cu de-a-mănuntul Legea părinților noștri și am fost tot atât de plin de râvnă pentru Dumnezeu cum sunteți și voi toți azi.

4. Am prigonit până la moarte și am pus în temniță bărbați și femei.

5. Marele preot și toată bătrânimea îmi sunt martori.

Am luat chiar și scrisori
dela ei către frații din
Damasc, unde m'am dus
să aduc legați la Ierusa-
lim pe cei ce se aflau acolo,
ca să fie pedepsiți.
6. Când eram pe drum și
mă apropiam de Damasc,
deodată, pe la amiază, a
strălucit împrejurul meu o
mare lumină din cer.
7. Am căzut la pământ
și am auzit un glas care-mi
zicea: «Saule, Saule, pen-
tru ce Mă prigonești»?
8. «Cine ești, Doamne»?
am răspuns eu. Și El mi-a
zis: «Eu sunt Isus din Na-
zaret pe care tu îl prigo-
nești».
9. Cei ce erau cu mine,
au văzut în adevăr lumina,
dar n'au auzit glasul celui
ce-mi vorbea.
10. Atunci am zis: «Ce
să fac, Doamne?» «Scoa-
lă-te», mi-a răspuns Dom-
nul, «du-te în Damasc și a-
colo ți se va spune ce tre-
bue să faci».
11. «Fiindcă nu puteam
să văd nimic din pricina
strălucirii luminii aceleia,
cei ce erau cu mine m'au
luat de mână și așa am
ajuns în Damasc.
12. Și a venit la mine un
om, numit Anania, bărbat
temător de Dumnezeu, du-
pă lege, și pe care toți
Iudeii care locuesc în Da-
masc îl vorbeau de bine.
13. El mi-a zis: «Frate
Saule, capătă-ți din nou
vederea!» Chiar în clipa
aceea, mi-am căpătat ve-
derea și m'am uitat la el.
14. El mi-a zis: «Dumne-
zeul părinților noștri te-a
ales ca să cunoști voia Lui,
să vezi pe Cel Neprihănit
și să auzi cuvinte din gura
Lui;
15. căci îi vei fi martor
față de toți oamenii pentru
cele ce ai văzut și auzit.
16. Și acum, ce zăbove-
ști? Scoală-te, primește bo-
tezul și fii spălat de păca-
tele tale chemând numele
Domnului».
17. Când m'am întors la
Ierusalim și mă rugam în
templu, am căzut într'o ră-
pire sufletească
18. și am văzut pe Dom-
nul, care-mi zicea: «Grăbe-
ște-te și ieși iute din Ieru-
salim, căci nu vor primi
mărturia ta despre Mine»!
19. Și am zis: «Doamne,
ei știu că eu băgam în tem-
niță și băteam prin sina-
gogi pe cei ce cred în Tine
20. și că atunci când se
vărsa sângele lui Ștefan,
martorul Tău, eram și eu
de față, îmi uneam încu-
viințarea mea cu a celor-
lalți și păzeau hainele ce-
lor ce-l omorau».
21. Atunci El mi-a zis:
«Du-te căci te voiu trimite
departe, la Neamuri...»

Pavel, cetățean roman.

22. Ei l-au ascultat până
la cuvântul acesta. Dar a-
tunci și-au ridicat glasul și
au zis: «Ia de pe pământ

pe un astfel de om! Nu
este vrednic să trăiască!»
23. Și scoteau strigăte,
își aruncau hainele și asvâr-
leau cu țărână în văzduh.
24. Căpitanul a poruncit
să ducă pe Pavel în ce-
tățuie și să-l cerceteze bă-
tându-l cu biciul, ca să afle
din ce pricină strigau așa
împotriva lui.
25. Pe când îl legau cu
curele, Pavel a zis suta-
șului, care era de față:
«Vă este îngăduit să bateți
pe un Roman care nu este
osândit»?
26. La auzul acestor cu-
vinte, sutașul s'a dus să
dea de știre căpitanului și
a zis: «Ce ai de gând să
faci? Omul acesta este ce-
tățean roman».
27. Și când a venit căpi-
tanul, a zis lui Pavel:
«Spune-mi, ești Roman?
«Da», i-a răspuns el.
28. Căpitanul a zis: «Eu
cu o mare sumă de bani
am dobândit cetățenia a-
ceasta». «Și eu», a zis Pa-
vel, «sunt chiar născut Ro-
man».
29. Numaidecât cei ce a-
veau să-l cerceteze, s'au
dat la o parte; și căpita-
nul, când a aflat că Pavel
este Roman, s'a temut pen-
trucă-l legase.

Pavel înaintea sinedriului.

30. A doua zi, fiindcă
voia să știe bine pentru ce
este pârît de Iudei, l-a des-
legat și a poruncit să se
adune laolaltă preoții cei
mai de seamă și tot sine-
driul; apoi a adus pe Pa-
vel jos și l-a pus înaintea
lor.
23 1. Pavel s'a uitat țin-
tă la sinedriu și a zis:
«Fraților, eu am viețuit cu
toată curăția cugetului
meu, până în ziua acea-
sta...»
2. Marele preot Anania a
poruncit celor ce stăteau
lângă el să-l lovească peste
gură.
3. Atunci Pavel i-a zis:
«Te va bate Dumnezeu,
perete văruit! Tu șezi să
mă judeci după Lege și po-
runcești să mă lovească îm-
potriva Legii?»
4. Cei ce stăteau lângă
el i-au zis: «Îți bați joc de
mareele preot al lui Dum-
nezeu»?
5. Și Pavel a is: «N'am
știut, fraților, că este ma-
rele preot; căci este scris:
«Pe mai marele poporului
tău, să nu-l grăiești de
rău»!
6. Pavel, ca unul care
știa că o parte din aduna-
re erau saduchei, iar alta
farisei, a strigat în sine-
driu: «Fraților, eu sunt fa-
riseu, fiu de fariseu; din
pricina nădejdii în învierea
morților, sunt dat în jude-
cată».
7. Când a zis vorbele a-
cestea, s'a stârnit o neîn-
țelegere între farisei și sa-
duchei, și adunarea s'a
desbinat.
8. Căci saducheii zic că

nu este învierea, nici înger, nici duh; pe când fariseii le mărturisesc pe amândouă.

9. S'a făcut o mare zarvă; și câțiva cărturari din partida fariseilor s'au sculat în picioare, au început să se certe și au zis: «Noi nu găsim nicio vină în omul acesta; dar dacă i-a vorbit un duh sau un înger»?

10. Fiindcă gâlceava creștea, căpitanul se temea ca Pavel să nu fie rupt în bucăți de ei. De aceea a poruncit ostașilor să se coboare, să-l smulgă din mijlocul lor și să-l ducă în cetățuie.

11. In noaptea următoare, Domnul S'a arătat lui Pavel și i-a zis: «Indrăsnește, Pavele, căci, după cum ai mărturisit despre Mine în Ierusalim, tot așa trebue să mărturisești și în Roma».

Pavel este dus la Cesarea.

12. La ziuă, Iudeii au uneltit și s'au legat cu blestem că nu vor mânca nici nu vor bea până nu vor omorî pe Pavel.

13. Cei ce făcuseră legământul acesta, erau mai mulți de patruzeci.

14. Ei s'au dus la preoții cei mai de seamă și la bătrâni și le-au zis: «Noi ne-am legat cu mare blestem să nu gustăm nimic până nu vom omorî pe Pavel.

15. Acum dar, voi, împreună cu sinedriul, dați de știre căpitanului să-l aducă mâne jos, înaintea voastră, ca și cum ați vrea să-i cercetați pricina mai cu de-a-mănuntul; și, până să ajungă el, noi suntem gata să-l omorîm».

16. Fiul sorei lui Pavel a auzit de această cursă, s'a dus în cetățuie și a spus lui Pavel.

17. Pavel a chemat pe unul din sutași și a zis: «Du pe tânărul acesta la căpitan, căci are să-i spună ceva»!

18. Sutașul a luat pe tânăr cu el, l-a dus la căpitan și a zis: «Pavel cel întemnițat m'a chemat și m'a rugat să aduc la tine pe acest tânăr, care are să-ți spună ceva».

19. Căpitanul l-a apucat de mână, l-a luat de o parte și l-a întrebat: «Ce ai să-mi spui?»

20. El a răspuns: «Iudeii s'au sfătuit să te roage să aduci mâne pe Pavel înaintea sinedriului, ca și cum ai avea să-l cercetezi mai cu de-a-mănuntul.

21. Tu să nu-i asculți, pentrucă mai mulți de patruzeci dintre ei îl pândesc și s'au legat cu blestem să nu mănânce și să nu bea până nu-l vor omorî; acum stau gata și n'așteaptă decât făgăduința ta».

22. Căpitanul a lăsat pe tânăr să plece și i-a poruncit să nu spună nimănui că i-a descoperit acestea.

23. In urmă a chemat pe doi sutași și le-a zis: «La ceasul al treilea din noapte, să aveți gata două sute de ostași, șaptezeci de călăreți și două sute de sulițari, ca să meargă până la Cesarea».

24. Le-a poruncit să aducă dobitoace și pentru Pavel, ca să-l pună călare și să-l ducă sănătos și teafăr la dregătorul Felix.

25. Lui Felix i-a scris o scrisoare cu următorul cuprins:

26. «Claudius Lisias către prea alesul dregător Felix: sănătate!

27. Acest om, pe care l-au prins Iudeii, era să fie omorît de ei; și eu m'am dus repede cu ostași și l-am scos din mâna lor, căci am aflat că este Roman.

28. Am vrut să aflu pricina pentru care-l pârau și l-am adus înaintea sinedriului lor.

29. Am găsit că era pârît pentru lucruri privitoare la Legea lor, dar că nu săvârșise nicio nelegiuire care să fie vrednică de moarte sau de lanțuri.

30. Mi s'a dat însă de știre că Iudeii îl pândesc, ca să-l omoare; l-am trimes îndată la tine și am făcut cunoscut și celor ce-l învinuesc să-ți spună ție ce au împotriva lui. Fii sănătos»!

31. Ostașii, după porunca pe care o primiseră, au luat pe Pavel și l-au dus noaptea până la Antipatrida.

32. A doua zi au lăsat pe călăreți să-și urmeze drumul înainte cu el, iar ei s'au întors în cetățuie.

33. Ajunși în Cesarea, călăreții au dat scrisoarea în mâna dregătorului și au adus pe Pavel înaintea lui.

34. Dregătorul, după ce a citit scrisoarea, a întrebat din ce ținut este Pavel. Când a aflat că este din Cilicia,

35. «te voiu asculta», a zis el, «când vor veni pârîșii tăi». Și a poruncit să fie păzit în palatul lui Irod.

Pavel la Cesarea.

24 1. După cinci zile a venit marele preot Anania cu unii din bătrâni și cu un vorbitor, numit Tertul. Au adus înaintea dregătorului plângere împotriva lui Pavel.

2. Pavel a fost chemat și Tertul a început să-l pârască astfel:

«Prea alesule Felix, tu ne faci să ne bucurăm de multă pace și neamul acesta a căpătat îmbunătățiri sănătoase prin îngrijirile tale.

3. Lucrul acesta îl mărturisim cu toată mulțumirea în toată vremea și în tot locul.

4. Dar, ca să nu te țin prea mult, te rog să asculți, în bunătatea ta, câteva cuvinte.
5. Am găsit pe omul acesta, care este o ciumă: pune la cale răzvrătiri printre toți Iudeii de pe tot pământul, este mai marele partidei Nazarinenilor
6. și a încercat să spurce chiar și templul. Și am pus mâna pe el. Am vrut să-l judecăm după Legea noastră;
7. dar a venit căpitanul Lisias, l-a smuls din mânile noastre cu mare silă
8. și a poruncit pârîșilor lui să vină înaintea ta. Dacă-l vei cerceta, tu însuți vei putea să afli dela el toate lucrurile de care îl pârîm noi».
9. Iudeii s'au unit la învinuirea aceasta și au spus că așa stau lucrurile.

Apărarea lui Pavel.

10. După ce i-a făcut dregătorul semn să vorbească, Pavel a răspuns: «Fiindcă știu că de mulți ani ești judecătorul neamului acestuia, voiu răspunde cu încredere pentru apărarea mea.
11. Nu sunt mai mult de douăsprezece zile—te poți încredința de aceasta — de când m'am suit să mă închin la Ierusalim.
12. Nu m'au găsit nici în templu, nici în sinagogi, nici în cetate stând de vorbă cu cineva sau făcând răscoală de mulțime.
13. Așa că n'ar putea dovedi cele de care mă pârăsc acum.
14. Iți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după calea pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci
15. și am în Dumnezeu nădejdea aceasta, pe care o au și ei, că va fi o înviere a celor drepți și a celor nedrepți.
16. De aceea mă silesc să am totdeauna un cuget curat înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor.
17. După o lipsă de mai mulți ani, am venit să aduc milostenii neamului meu și daruri.
18. Tocmai atunci niște Iudei din Asia m'au găsit curățit în templu, nu cu gloată, nici cu zarvă.
19. Ei înșiși ar trebui să se înfățișeze înaintea ta și să mă pârască, dacă au ceva împotriva mea.
20. Sau să spună aceștia singuri de ce nelegiuire m'au găsit vinovat când am stat înaintea sinedriului,
21. afară numai doar de strigătul acesta pe care l-am scos în mijlocul lor: «Pentru învierea morților, sunt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră».
22. Felix, care știa destul de bine despre «calea» aceasta, i-a amânat zicând: «Am să cercetez pricina voastră când va veni căpitanul Lisias».
23. Și a poruncit sutașului să păzească pe Pavel, dar să-l lase puțin mai slobod și să nu oprească pe nimeni din ai lui să-i slujească sau să vină la el.

Pavel stă de vorbă cu Felix.

24. După câteva zile a venit Felix cu nevastă-sa Drusila, care era iudeică, a chemat pe Pavel și l-a ascultat despre credința în Hristos Isus.
25. Dar pe când vorbea Pavel cu ei despre neprihănire, despre înfrânare și despre judecata viitoare, Felix, îngrozit, a zis: «De astă dată, du-te; când voiu mai avea vreme, te voiu chema».
26. Totodată el trăgea nădejde că Pavel are să-i dea bani; de aceea trimetea și mai des să-l cheme, ca să stea de vorbă cu el.

Pavel înaintea lui Festus.

27. Doi ani au trecut astfel și în locul lui Felix a venit Porcius Festus. Felix a vrut să facă pe placul Iudelor și a lăsat pe Pavel în temniță.

25 1. Festus, când a venit în ținutul său, după trei zile s'a suit dela Cesarea în Ierusalim.
2. Preoții cei mai de seamă și fruntașii Iudeilor i-au adus plângere împotriva lui Pavel. L-au rugat cu stăruință
3. și i-au cerut, ca un hatâr pentru ei, să trimeată să-l aducă la Ierusalim. Prin aceasta îi întindeau o cursă, ca să-l omoare pe drum.
4. Festus a răspuns că Pavel este păzit în Cesarea și că el însuși are să plece în curând acolo.
5. «Deci», a zis el, «cei mai de frunte dintre voi să se coboare împreună cu mine și, dacă este ceva vinovat în omul acesta, să-l pârască».
6. Festus n'a zăbovit între ei decât opt sau zece zile; apoi s'a coborît la Cesarea.
A doua zi a șezut pe scaunul de judecător și a poruncit să fie adus Pavel.
7. Când a sosit Pavel, Iudeii care veniseră dela Ierusalim l-au înconjurat și au adus împotriva lui multe și grele invinuiri, pe care nu le puteau dovedi.
8. Pavel a început să se apere și a zis: «N'am păcătuit cu nimic nici împotriva Legii Iudeilor, nici împotriva templului, nici împotriva Cesarului».
9. Festus, care voia să capete bunăvoința Iudeilor, a răspuns lui Pavel și a zis: «Vrei să te sui la Ierusalim și să fii judecat pentru aceste lucruri acolo, înaintea mea»?

10. Pavel a zis: «Eu stau înaintea scaunului de judecată al Cesarului; acolo trebue să fiu judecat. Pe Iudei nu i-am nedreptăţit cu nimic, după cum ştii şi tu foarte bine.
11. Dacă am făcut vreo nedreptate sau vreo nelegiuire vrednică de moarte, nu mă dau înlături dela moarte; dar, dacă nu este nimic adevărat din cele de care mă pârăsc ei, nimeni n'are dreptul să mă dea în mânile lor. Cer să fiu judecat de Cesarul».
12. Atunci Festus, după ce s'a chibzuit cu sfetnicii săi, a răspuns: «De Cesarul ai cerut să fii judecat, înaintea Cesarului te vei duce».

Impăratul Agripa la Cesarea.

13. După câteva zile, împăratul Agripa şi Berenice au sosit la Cesarea, ca să ureze de bine lui Festus.
14. Fiindcă au stat acolo mai multe zile, Festus a spus împăratului cum stau lucrurile cu Pavel şi a zis: «Felix a lăsat în temniţă pe un om
15. împotriva căruia, când eram eu în Ierusalim, mi s'au plâns preoţii cei mai de seamă şi bătrânii Iudeilor şi i-au cerut osândirea.
16. Le-am răspuns că la Romani nu este obiceiul să se dea la moarte niciun om înainte ca cel pârît să fi fost pus faţă cu pârîşii săi şi să fi avut putinţa să se apere de ce este pârît.
17. Ei au venit deci aici şi fără întârziere am şezut a doua zi pe scaunul meu de judecător şi am poruncit să aducă pe omul acesta.
18. Pârîşii, când s'au înfăţişat, nu l-au învinuit de niciunul din lucrurile rele pe care mi le închipuiam eu.
19. Aveau împotriva lui numai nişte neînţelegeri cu privire la religia lor şi la un oarecare Isus, care a murit şi despre care Pavel spunea că este viu.
20. Fiindcă nu ştiam ce hotărîre să iau în neînţelegerea aceasta, l-am întrebat dacă vrea să meargă la Ierusalim şi să fie judecat acolo pentru aceste lucruri.
21. Dar Pavel a cerut ca pricina sa să fie supusă hotărîrii împăratului şi am poruncit să fie păzit până îl voiu trimite la Cesarul».
22. Agripa a zis lui Festus: «Aş vrea să aud şi eu pe omul acela». «Mâne», a răspuns Festus, «îl vei auzi».
23. A doua zi deci, Agripa şi Berenice au venit cu mult alaiu şi au intrat în sala de primire împreună cu căpitanii şi cu oamenii cei mai de frunte ai cetăţii. La porunca lui Festus, Pavel a fost adus acolo.
24. Atunci Festus a zis: «Impărate Agripa şi voi toţi care sunteţi de faţă cu noi, uitaţi-vă la omul acesta, despre care toată mulţimea Iudeilor m'a rugat în Ierusalim şi aici strigând că nu trebue să mai trăiască!
25. Fiindcă am înţeles că n'a făcut nimic vrednic de moarte şi fiindcă singur a cerut să fie judecat de Cesarul, am hotărît să-l trimet.
26. Eu n'am nimic temeinic de scris domnului meu cu privire la el; de aceea l-am adus înaintea voastră şi mai ales înaintea ta, împărate Agripa, ca, după ce se va face cercetarea, să am ce scrie.
27. Căci mi se pare fără noimă să trimet pe un întemniţat fără să arăt de ce este pârît».

Pavel înaintea lui Agripa.

26 1. Agripa a zis lui Pavel: «Ai voie să te aperi».
Pavel a întins mâna şi a început să se apere astfel:
2. «Mă socotesc, fericit, împărate Agripa, că am să mă apăr astăzi înaintea ta cu privire la toate de care sunt pârît de Iudei,
3. căci tu cunoşti foarte bine toate obiceiurile şi neînţelegerile lor. De aceea, te rog să mă asculţi cu îngăduinţă.
4. Vieaţa mea, din cele dintâi zile ale tinereţii mele, este cunoscută de toţi Iudeii, pentrucă am petrecut-o în Ierusalim, în mijlocul neamului meu.
5. Dacă vor să mărturisească, ei ştiu dela început că am trăit ca fariseu, după cea mai îngustă partidă a religiunii noastre.
6. Şi acum sunt dat în judecată pentru nădejdea făgăduinţei pe care a făcut-o Dumnezeu părinţilor noştri
7. şi a cărei împlinire o aşteaptă cele douăsprezece seminţii ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi şi noapte. Pentru această nădejde, împărate, sunt pârît eu de Iudei.
8. Ce? i se pare de necrezut că Dumnezeu înviază morţii?
9. Şi eu, ce-i drept, credeam că trebue să fac multe împotriva numelui lui Isus din Nazaret
10. şi aşa am făcut în Ierusalim. Am aruncat în temniţă pe mulţi sfinţi, căci am primit puterea aceasta dela preoţii cei mai de seamă; şi când erau osândiţi la moarte, îmi dădeam şi eu votul împotriva lor.
11. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile şi îmi dădeam toată silinţa, ca că-i fac să hulească. In pornirea mea nebună împotri-

va lor, îi prigoneam până și în cetățile străine.

12. In acest scop m'am dus la Damasc cu putere și învoire dela preoții cei mai de seamă.

13. Pela amiază, împărate, pe drum, am văzut strălucind împrejurul meu și împrejurul tovarășilor mei o lumină din cer, a cărei strălucire întrecea pe a soarelui.

14. Am căzut cu toții la pământ și eu am auzit un glas, care-mi zicea în limba evreiască: «Saule, Saule, pentru ce Mă prigonești? Iți este greu să arunci cu piciorul înapoi, în niște țepușe».

15. «Cine ești, Doamne»? am răspuns eu. Și Domnul a zis: «Eu sunt Isus, pe care-L prigonești.

16. Dar scoală-te și stai în picioare, căci M'am arătat ție, ca să te pun slujitor și martor atât al celor pe care le-ai văzut, cât și al celor pe care Mă vei vedea făcându-le.

17. Te-am ales din mijlocul poporului acestuia și din mijlocul Neamurilor, la care te trimet,

18. ca să le deschizi ochii să se întoarcă dela întunerec la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu și să primească, prin credința în Mine, iertare de păcate și moștenirea împreună cu cei sfințiți».

19. De aceea, împărate Agripa, n'am vrut să mă împotrivesc vedeniei cerești.

20. Ci am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudea și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu, făcând fapte vrednice de pocăință.

21. Iată de ce au pus Iudeii mâna pe mine în templu și au căutat să mă omoare.

22. Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în vieață până în ziua aceasta și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic dela ceea ce au spus proorocii și Moise că are să se întâmple

23. și anume: că Hristosul trebuia să pătimească și că, după ce va fi cel dintâiu din învierea morților, va vesti lumină poporului și Neamurilor».

24. Pe când vorbea el astfel, ca să se apere, Festus a zis cu glas tare: «Pavele, ești nebun! Invățătura ta cea multă te face să dai în nebunie».

25. «Nu sunt nebun, prea alesule Festus», a răspuns Pavel, «dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate și chibzuite.

26. Impăratul știe acestea și de aceea îi vorbesc cu îndrăsneală; căci sunt încredințat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s'au petrecut într'un colț.

27. Crezi tu în Prooroci, împărate Agripa?... Știu că crezi».

28. Și Agripa a zis lui Pavel: «Curând mai vrei tu să mă induplеci să mă fac creștin»!

29. «Fie curând, fie târziu», a răspuns Pavel, «să dea Dumnezeu ca nu numai tu, ci toți cei ce mă ascultă astăzi să fiți așa cum sunt eu, afară de lanțurile acestea»!

Nevinovăția lui Pavel recunoscută.

30. Impăratul, dregătorul, Berenice și toți cei ce ședeau împreună cu ei s'au sculat.

31. Și când au plecat, ziceau unii către alții: «Omul acesta n'a făcut nimic vrednic de moarte sau de închisoare».

32. Și Agripa a zis lui Festus: «Omului acestuia i s'ar fi putut da drumul, dacă n'ar fi cerut să fie judecat de Cesarul».

Plecarea lui Pavel la Roma.

27 1. După ce s'a hotărît să plecăm cu corabia în Italia, pe Pavel și pe alți câțiva întemnițați i-au dat pe mâna unui sutaș al cetei de ostași Augusta, numit Iuliu.

2. Ne-am suit într'o corabie dela Adramit, care avea să meargă pe coasta Asiei, și am pornit. Aveam cu noi pe Aristarh Macedoneanul din Tesalonic.

3. A doua zi, am ajuns la Sidon; și Iuliu, care se purta omenos cu Pavel, i-a dat voie să meargă pe la prietenii săi și să fie îngrijit de ei.

4. După ce am plecat de acolo, am plutit pe lângă Cipru, pentrucă vânturile erau protivnice.

5. După ce am trecut marea care scaldă Cilicia și Pamfilia, am ajuns la Mira, în Licia.

6. Acolo sutașul a găsit o corabie din Alexandria, care mergea în Italia, și ne-a suit în ea.

7. Timp de mai multe zile, am mers încet cu corabia și nu fără greutate am atins înălțimea Cnid, unde nu ne-a lăsat vântul să ne oprim. Am trecut pe la capătul Cretei, alături de Salmona.

8. De abia am mers cu corabia pe marginea insulei și am ajuns la un loc numit «Limanuri Bune» de care era aproape cetatea Lasea.

9. Trecuse destul de multă vreme și călătoria pe mare se făcea primejdioasă, pentrucă trecuse chiar și vremea «postului». De aceea Pavel a înștiințat pe ceilalți

10. și le-a zis: «Oamenilor, călătoria văd că nu

se va face fără primejdie și fără multă pagubă, nu numai pentru încărcătură și pentru corabie, dar chiar și pentru vieţile noastre».

11. Sutașul a ascultat mai mult de cârmaci și de stăpânul corăbiei decât de vorbele lui Pavel.

12. Și fiindcă limanul nu era bun de iernat, cei mai mulţi au fost de părere să plece cu corabia de acolo, ca să încerce să ajungă la Fenix, liman din Creta, privind spre vântul de miazăzi-apus și spre vântul de miazănoapte-apus, ca să ierneze acolo.

13. Incepuse să sufle un vânt ușor de miazăzi și, ca unii care se credeau stăpâni pe ţintă, au ridicat ancorele și au pornit cu corabia pe marginea Cretei.

14. Dar nu după multă vreme, s'a deslănţuit din insulă un vânt furtunos, numit Eurachilon.

15. Corabia a fost luată de el fără să poată lupta împotriva vântului și neam lăsat duși în voia lui.

16. Am trecut repede pe lângă un ostrov mic, numit Clauda, și abia am putut să punem mâna pe luntre.

17. După ce au ridicat-o în sus, au întrebuinţat mijloace de ajutor, au încins corabia cu frânghii și, de teamă să nu cadă peste Sirta, au lăsat pânzele în jos. Astfel s'au lăsat mânaţi de vânt.

18. Fiindcă eram bătuţi foarte tare de furtură, a doua zi au început să arunce în mare încărcătura din corabie,

19. și a treia zi, noi, cu mânile noastre, am lepădat uneltele corăbiei.

20. Soarele și stelele nu s'au văzut mai multe zile și furtuna era așa de puternică, încât la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare.

21. Oamenii nu mâncaseră de multă vreme. Atunci Pavel s'a sculat în mijlocul lor și a zis: «Oamenilor, trebuia să mă ascultaţi și să nu fi pornit cu corabia din Creta, ca să fi scăpat de această primejdie și de această pagubă.

22. Acum vă sfătuesc să fiţi cu voie bună, pentrucă niciunul din voi nu va pieri și nu va fi altă pierdere decât a corăbiei.

23. Un înger al Dumnezeului al căruia sunt eu și căruia îi slujesc, mi s'a arătat azi noapte

24. și mi-a zis: «Nu te teme, Pavele! Tu trebue să stai înaintea Cesarului și iată că Dumnezeu ţi-a dăruit pe toţi cei ce merg cu corabia împreună cu tine».

25. De aceea, oamenilor, liniștiţi-vă, căci am încredere în Dumnezeu că se va întâmpla așa cum mi s'a spus.

26. Dar trebue să dăm peste un ostrov».

27. In noaptea a patrusprezecea, pe când eram împinși încoace și încolo cu corabia pe marea Adriatică, pe la miezul nopţii, marinarii au bănuit că se apropie de pământ.

28. Au măsurat adâncimea apei și au găsit douăzeci de stânjeni; au mers puţin mai departe, au măsurat-o din nou și au găsit cincisprezece stânjeni.

29. De teamă să nu se lovească de stânci, au aruncat patru ancore din partea de dinapoi a corăbiei și doreau să se facă ziuă.

30. Dar deoarece marinarii căutau să fugă din corabie și slobozeau luntrea în mare, sub cuvânt că ar vrea să arunce ancorele dela partea dinainte a corăbiei,

31. Pavel a zis sutașului și ostașilor: «Dacă oamenii aceștia nu vor rămânea în corabie, nu puteţi fi scăpaţi».

32. Atunci ostașii au tăiat funiile luntrei și au lăsat-o să cadă jos.

33. Inainte de ziuă, Pavel a rugat pe toţi să mănânce și a zis: «Astăzi sunt patrusprezece zile de când staţi mereu de veghe și n'aţi luat nimic de mâncare în gură.

34. De aceea vă rog să mâncaţi, căci aceasta este peentru scăparea voastră și nu vi se va pierde niciun păr din cap».

35. După ce a spus aceste vorbe, a luat pâne, a mulţumit lui Dumnezeu înaintea tuturor, a frânt-o și a început să mănânce.

36. Toţi s'au îmbărbătat atunci și au luat și ei de au mâncat.

37. In corabie eram cu toţii două sute șaptezeci și șase de suflete.

38. După ce s'au săturat, au ușurat corabia, aruncând grâul în mare.

39. Când s'a făcut ziuă, n'au cunoscut pământul, dar au văzut de departe un golf, care avea maluri nisipoase, și au hotărît să împingă corabia într'acolo, dacă va fi cu putinţă.

40. Au tăiat ancorele, ca să le lase în mare, și au slăbit, în același timp, funiile cârmelor; apoi au ridicat ventrila cea mică după suflarea vântului și s'au îndreptat spre mal.

41. Dar au dat peste o limbă de pământ, unde s'a înfipt corabia; și partea dinainte a corăbiei s'a împlântat și stătea neclintită, pe când partea dinapoi a început să se rupă de izbitura valurilor.

42. Ostașii au fost de părere să omoare pe cei întemniţaţi, ca să nu scape vreunul prin înnot.

43. Sutașul însă, care voia să scape pe Pavel, i-a oprit dela gândul acesta. A po-

runcit ca cei ce pot înnota, să se arunce de pe corabie în apă și să iasă cei dintâi la pământ,

44. iar ceilalți să se așeze unii pe scânduri, iar alții pe frânturi de corabie și așa s'a făcut că au ajuns toți teferi la uscat.

Trei luni în insula Malta.

28 1. După ce am scăpat de primejdie, am aflat că ostrovul se chema Malta.

2. Barbarii ne-au arătat o bunăvoință puțin obișnuită: ne-au primit pe toți la un foc mare, pe care-l aprinseseră, din pricină că ploua și se lăsase un frig mare.

3. Pavel strânsese o grămadă de mărăcini și-i pusese pe foc; o năpârcă a ieșit afară din pricina căldurii și s'a lipit de mâna lui.

4. Barbarii, când au văzut năpârca spânzurată de mâna lui, au zis unii către alții: «Cu adevărat omul acesta este un ucigaș, căci «Dreptatea» nu vrea să-l lase să trăiască, măcar că a fost scăpat din mare».

5. Pavel a scuturat năpârca în foc și n'a simțit niciun rău.

6. Oamenii aceia se așteptau să-l vadă deodată mort; dar, după ce au așteptat mult și au văzut că nu i se întâmplă niciun rău, și-au schimbat părerea și ziceau că este un zeu.

Vindecarea tatălui lui Publius.

7. In împrejurimi erau moșiile mai marelui ostrovului, numit Publius. El ne-a primit și ne-a ospătat cu cea mai mare bunăvoință trei zile.

8. Tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav de friguri și de urdinare. Pavel s'a dus la el, s'a rugat, a pus mânile peste el și l-a vindecat.

9. Atunci au venit și ceilalți bolnavi din ostrovul acela și au fost vindecați.

10. Ni s'a dat mare cinste și,la plecarea noastră cu corabia, ne-au dat tot ce ne trebuia.

Sosirea la Roma.

11. După o ședere de trei luni, am pornit cu o corabie din Alexandria, care iernase în ostrov și care purta semnul Dioscurilor.

12. Am ajuns la Siracusa și am rămas acolo trei zile.

13. De acolo am mers înainte pe lângă coastă și am venit la Regio; iar a doua zi, fiindcă sufla vântul de miazăzi, după două zile, am venit la Puzole,

14. unde am dat peste niște frați, care ne-au rugat să mai rămânem șapte zile cu ei. Și așa am ajuns la Roma.

15. Din Roma ne-au ieșit înainte, până în «Forul lui Apiu» și până la «Cele Trei Cârciumi», frații, care

auziseră despre noi. Când i-a văzut Pavel, a mulțumit lui Dumnezeu și s'a îmbărbătat.

16. Când am ajuns la Roma, sutașul a dat pe cei întemnițați căpitanului străjerilor palatului, iar lui Pavel i s'a îngăduit să rămână într'un loc deosebit cu un ostaș, care-l păzea.

Pavel propovăduește la Roma.

17. După trei zile, Pavel a chemat pe mai marii Iudeilor și, când s'au adunat, le-a zis: «Fraților, fără să fi făcut ceva împotriva poporului sau obiceiurilor părinților noștri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim și dat în mânile Romanilor.

18. După ce m'au supus la cercetare, ei aveau de gând să-mi dea drumul, pentrucă nu era în mine nicio vină vrednică de moarte.

19. Dar Iudeii s'au împotrivit și am fost silit să cer să fiu judecat de Cesarul, fără să am de altfel niciun gând să pârăsc neamul meu.

20. De aceea, v'am chemat să vă văd și să vorbesc cu voi, căci din pricina nădejdii lui Israel port eu acest lanț».

21. Ei i-au răspuns: «Noi n'am primit din Iudea nicio scrisoare cu privire la tine și n'a venit aici niciun frate care să fi dat de știre sau să fi vorbit ceva rău despre tine.

22. Dar am vrea să auzim părerea ta, pentrucă știm că partida aceasta pretutindeni stârnește împotrivire».

23. I-au hotărît o zi și au venit mai mulți la locuința lui. Pavel le-a vestit împărăția lui Dumnezeu, le-a adus dovezi și a căutat să-i încredințeze, prin Legea lui Moise și prin Prooroci, despre cele privitoare la Isus. Vorbirea ținea de dimineața până seara.

24. Unii au crezut ce le spunea el, iar alții n'au crezut.

25. Fiindcă ei au plecat acasă în neînțelegere unii cu alții, Pavel n'a adăugat decât aceste vorbe: «Bine a spus Duhul Sfânt, prin proorocul Isaia, către părinții voștri,

26. când a zis: «Du-te la poporul acesta și zi-i: «Veți auzi cu urechile voastre, și nu veți înțelege; veeți privi cu ochii voștri, și nu veți vedea.

27. Căci inima acestui popor s'a împietrit; ei aud greu cu urechile, și-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu, și să-i vindec».

28. Să știți dar că mântuirea aceasta a lui Dumnezeu a fost trimeasă Nea-

murilor și o vor asculta».

29. Când a zis aceste vorbe, Iudeii au plecat, vorbind cu aprindere între ei.

Pavel stă și propovăduește doi ani la Roma.

30. Pavel a rămas doi ani întregi într'o casă, pe care o luase cu chirie. Primea pe toți care veneau să-l vadă,

31. Propovăduia împărăția lui Dumnezeu și învăța cu toată îndrăsneala și fără nicio piedecă, cele privitoare la Domnul Isus Hristos.

EPISTOLA LUI PAVEL APOSTOLUL CĂTRE ROMANI

Urarea.

1 1. Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus de o parte ca să vestească evanghelia lui Dumnezeu,

2. pe care o făgăduise mai înainte prin proorocii Săi în Sfintele Scripturi.

3. Ea privește pe Fiul Lui. (născut din sămânța lui David, în ce privește trupul;

4. iar în ce privește duhul sfinţeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților) pe Isus Hristos, Domnul nostru,

5. prin care am primit harul și apostolia, ca să aducem, pentru numele Lui, la ascultarea credinței pe toate Neamurile,

6. între care sunteți și voi cei chemați să fiți ai lui Isus Hristos.

7. Deci vouă tuturor care sunteți în Roma, iubiți de Dumnezeu, chemați să fiți sfinți: har vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos!

Pavel și creștinii din Roma.

8. Ma întâi mulțumesc Dumnezeului meu prin Isus Hristos pentru voi toți, căci credința voastră este vestită în toată lumea.

9. Dumnezeu, căruia îi slujesc în duhul meu, în evanghelia Fiului Lui, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile meele

10. și cer totdeauna ca, prin voia lui Dumnezeu, să am în sfârșit fericirea să vin la voi.

11. Căci doresc să vă văd, ca să vă dau vreun dar duhovnicesc pentru întărirea voastră;

12. sau mai de grabă, să ne îmbărbătm laolaltă în mijlocul vostru, prin credința pe care o avem împreună, și voi și eu.

13. Nu voiesc să nu știți,

fraților, că de multe ori mi-am pus în gând să vin la voi, ca să culeg vreun rod printre voi ca printre celelalte Neamuri, dar am fost împiedecat până acum.

14. Eu sunt dator și Grecilor, și Barbarilor, și celor învățați, și celor neînvățați.

15. Astfel, în ce mă privește pe mine, am o vie dorință să vă vestec evanghelia vouă celor din Roma.

Neprihănirea se capătă prin credință.

16. Căci mie nu mi-e rușine de evanghelia lui Hristos, fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului;

17. deoarece în ea este descoperită o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință, și care duce la credință, după cum este scris: «Cel neprihănit va trăi prin credință».

Starea de păcat a omenirii.

18. Mânia lui Dumnezeu se descopere din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nedreptăți a oamenilor, care înnăbușe adevărul în nedreptatea lor;

19. fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, este descoperit în mijlocul lor, căci le-a fost arătat de Dumnezeu.

20. In adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, dela facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la cele făcute de El, pentru ca să fie fără desvinovățire.

21. Fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu i-au mulțumit; ci s'au delat la gândiri deșarte și inima lor fără pricepere s'a întunecat.

22. S'au fălit că sunt înțelepți, dar au innebunit

23. și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într'o icoană care seamănă cu: omul muritor, păsările, dobitoacele cu patru picioare și târîtoarele.

24. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile, ei între ei,

25. căci au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și au adus cinste și închinare făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.

26. Din pricina aceasta, Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi scârboase; căci femeile lor au schimbat întrebuințarea lor firească într'una care este împotriva firii;

27. tot astfel și bărbații au părăsit întrebuințarea firească a femeii, s'au aprins în poftele lor unii

pentru alții, au săvârșit parte bărbătească cu parte bărbătească lucruri scârboase și au primit în ei înșiși plata cuvenită pentru rătăcirea lor.

28. Fiindcă n'au căutat să păstreze pe Dumnezeu în cunoștința lor, Dumnezeu i-a lăsat în voia minții lor blestemate, ca să facă lucruri neîngăduite.

29. Astfel au ajuns plini de orice fel de nedreptate, de curvie, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pismă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori,

30. bârfitori, urîtori de Dumnezeu, obraznici, trufași, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți,

31. fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă.

32. Și măcar că știu hotărîrea lui Dumnezeu, că, cei ce fac asemenea lucruri, sunt vrednici de moarte, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac.

Nepocăința Iudeilor.

2 1. De aceea, omule, oricine ai fi tu, care judeci pe altul, nu te poți desvinovăți, căci în ceea ce judeci pe altul, te osândești singur, fiindcă tu, care judeci pe altul, faci aceleași lucruri.

2. Știm, în adevăr, că judecata lui Dumnezeu împotriva celor ce săvârșesc astfel de lucruri, este potrivită cu adevărul.

3. Și crezi tu, omule, care judeci pe cei ce săvârșesc astfel de lucruri și pe care le faci și tu, că vei scăpa de judecata lui Dumnezeu?

4. S'au disprețuești tu bogățiile bunătății, îngăduinței și îndelungei Lui răbdări? Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?

5. Dar cu împietrirea inimii tale, care nu vrea să se pocăiască, îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu,

6. care va răsplăti fiecăruia după faptele lui.

7. Și anume, va da vieața veșnică celor ce, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea;

8. și va da mânie și urgie celor ce, din duh de desbinare , se împotrivesc adevărului și ascultă de nelegiuire.

9. Necaz și strâmtoare va veni peste orice suflet omenesc care face răul: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec.

10. Slavă, cinste și pace va veni însă peste oricine face binele: întâi peste Iudeu, apoi peste Grec.

11. Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului.

12. Toți cei ce au păcătuit fără lege, vor pieri fără lege; și toți cei ce au păcătuit având lege, vor fi judecați după lege.

13. Pentrucă nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc Legea vor fi socotiți neprihăniți.

14. Când Neamurile, măcar că n'au lege, fac din fire lucrurile Legii, prin aceasta ei, care n'au o lege, își sunt singuri lege;

15. și ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor, fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisesc cugetul lor și gândurile lor, care sau se învinovățesc, sau se desvinovățesc între ele.

16. Și faptul acesta se va vedea în ziua când, după evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, cele ascunse ale oamenilor.

Iudeii nu se pot desvinovăți.

17. Tu, care te numești iudeu, care te rezemi pe Lege, care te lauzi cu Dumnezeul tău,

18. care cunoști voia Lui, care știi să deosebești binele, pentrucă ești învățat de Lege;

19. tu, care te măgulești că ești călăuza orbilor, lumina celor ce sunt în întunerec,

20. povățuitorul celor fără minte, învățătorul celor neștiutori, pentrucă în Lege ai dreptarul cunoștinței și al adevărului;

21. tu deci, care înveți pe alții, pe tine însuți nu te înveți? Tu care propovăduești: «Să nu furi», furi?

22. Tu care zici: «Să nu preacurvești», preacurvești? Tu, căruia ți-e scârbă de idoli, săvârșești nelegiuiri?

23. Tu, care te fălești cu Legea, necinstești pe Dumnezeu prin călcarea Legii?

24. Căci «din pricina voastră este hulit numele lui Dumnezeu între Neamuri», după cum este scris.

Adevărata tăiere împrejur.

25. Tăierea împrejur, negreștit, este de folos, dacă împlinești Legea; dar, dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur.

26. Dacă deci cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca tăiere împrejur?

27. Cel netăiat împrejur din naștere care împlinește Legea, nu te va judeca el pe tine, care o calci, măcar că ai slova Legii și tăierea împrejur?

28. Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară

și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne.
29. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu dela oameni, ci dela Dumnezeu.

Intâietatea Iudeului.

3 1. Care este deci întâietatea Iudeului sau care este folosul tăierii împrejur?
2. Oricum sunt mari. Și mai întâi de toate, că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu.
3. Și ce are a face dacă unii n'au crezut? Necredința lor va nimici ea credincioșia lui Dumnezeu?
4. Nicidecum! Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: «Ca să fii găsit neprihănit în cuvintele Tale și să ieși biruitor când vei fi judecat».
5. Dar dacă nedreptatea noastră pune în lumină neprihănirea lui Dumnezeu, ce vom zice? Nu cumva Dumnezeu este nedrept când își deslănțue mânia? (Vorbesc în felul oamenilor).
6. Nicidecum! Pentrucă, altfel, cum va judeca Dumnezeu lumea?
7. Și dacă, prin minciuna mea, adevărul lui Dumnezeu strălucește și mai mult spre slava Lui, de ce mai sunt eu însumi judecat ca păcătos?
8. Și de ce să nu facem răul, ca să vină binele din el, cum pretind unii, care ne vorbesc de rău, că spuneam noi? Osânda acestor oameni este dreaptă.

Iudeii și Neamurile sunt la fel.

9. Ce urmează atunci? Suntem noi mai buni decât ei? Nicidecum. Fiindcă am dovedit că toți, fie Iudei, fie Greci, sunt sub păcat,
10. după cum este scris: «Nu este niciun om neprihănit, niciunul măcar.
11. Nu este niciunul care să aibă pricepere. Nu este niciunul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu.
12. Toți s'au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.
13. Gâtlejul lor esete un mormânt deschis; se slujesc de limbile lor, ca să înșele; sub buze au venit de aspidă.
14. Gura le este plină de blestem și de amărăciune.
15. Au picioarele grabnice să verse sânge,
16. prăpădul și pustiirea sunt pe drumul lor,
17. nu cunosc calea păcii.
18. Frica de Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor».

19. Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu.
20. Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința păcatului.

Iertarea prin credință.

21. Dar acum s'a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu fără Lege—despre ea mărturisesc Legea și proorocii —
22. și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nicio deosebire.
23. Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.
24. Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Lui, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.
25. Pe El Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Sa; căci trecuse cu vederea păcatele săvârșite mai înainte în vremea îndelungei răbdări a lui Dumnezeu;
26. pentru ca în vremea de acum să-Și arate neprihănirea Sa în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus.
27. Unde este dar pricina de laudă? S'a dus. Prin ce fel de lege? A faptelor? Nu, ci prin legea credinței.
28. Pentrucă noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii.
29. Sau, Dumnezeu este numai Dumnezeul Iudeilor? Nu este și al Neamurilor? Da, este și al Neamurilor;
30. deoarece Dumnezeu este unul singur și El va socoti neprihăniți, prin credință, pe cei tăiați împrejur, și tot prin credință, și pe cei netăiați împrejur.

Pilda lui Avraam.

31. Deci, prin credință, desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.
4 1. Ce vom zice dar că a căpătat, prin firea lui, strămoșul nostru Avraam?
2. Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu.
3. Căci ce zice Scriptura? «Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s'a socotit ca neprihănire».
4. Insă celui ce face fapte, plata i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat;
5. pe când, celui ce nu

face fapte, ci crede în cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința lui îi este socotită ca neprihănire.

6. Tot astfel și David numește fericit pe omul, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.

7. «Ferice», zice el, «de aceia ale căror fără-de-legi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!

8. Ferice de omul, căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul.

9. Fericirea aceasta este numai pentru cei tăiați împrejur sau și pentru cei netăiați împrejur? Căci zicem că lui Avraam credința «i-a fost socotită ca neprihănire».

10. Dar cum i-a fost socotită: după sau înainte de tăierea lui împrejur? Nu când era tăiat împrejur, ci când era netăiat împrejur.

11. Apoi a primit ca semn tăierea împrejur, ca o pecete a acelei neprihăniri, pe care o căpătase prin credință când era netăiat împrejur. Și aceasta, pentru ca să fie tatăl tuturor celor ce cred, măcar că nu sunt tăiați împrejur, ca adică, să li se socotească și lor neprihănirea aceasta;

12. și pentru ca să fie și tatăl celor tăiați împrejur, adică al acelora care nu numai că sunt tăiați împrejur, dar și calcă pe urmele credinței pe care o avea tatăl nostru Avraam când nu era tăiat împrejur.

Moștenirea vine prin credință.

13. In adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui că va moșteni lumea, n'a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință.

14. Căci dacă moștenitori sunt cei ce se țin de Lege, credința este zadarnică și făgăduința este nimicită,

15. pentrucă Legea aduce mânie; și unde nu este lege, nu este nici călcare de lege.

16. De aceea moștenitori sunt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har și pentru ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam: nu numai pentru sămânța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămânța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor,

17. după cum este scris: «Te-am rânduit să fii tatăl multor neamuri». El, adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții și care chiamă cele ce nu sunt ca și cum ar fi.

18. Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: «Așa va fi sămânța ta».

19. Și fiindcă n'a fost slab în credință, el nu s'a uitat la trupul său, care era îmbătrânit — avea aproape o sută de ani — nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii.

20. El nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credință, a dat slavă lui Dumnezeu,

21. deplin încredințat că El ce făgăduește poate să și împlinească.

22. De aceea credința aceasta «i-a fost socotită ca neprihănire».

23. Dar nu numai pentru el este scris că «i-a fost socotită ca neprihănire»,

24. ci și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în cel ce a înviat din morți pe Isus, Domnul nostru,

25. care a fost dat din pricina fără-de-legilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.

Siguranța mântuirii pentru cel credincios.

5 1. Deci, findcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos.

2. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem, și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu.

3. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare,

4. răbdarea aduce experiența, iar experiența aduce nădejde.

5. Insă nădejdea aceasta nu înșală, pentrucă dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.

6. Căci pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită, a murit pentru cei nelegiuiți.

7. Pentru un om neprihănit abia ar muri cineva (întradevăr, pentru omul de bine poate că ar avea cineva curajul să moară).

8. Dar Dumnezeu își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.

9. Deci cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.

10. Căci dacă atunci când eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Lui, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin vieața Lui.

11. Și nu numai atât, dar ne și lăudăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus

Hristos, prin care am căpătat acum împăcarea.

Păcatul și harul.

12. De aceea, după cum printr'un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...

13. (Căci înainte de Lege, păcatul era în lume; dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este o lege.

14. Totuși moartea a domnit dela Adam până la Moise și peste cei ce nu păcătuiseră printr'o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a celui ce avea să vină.

15. Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșala. Căci, dacă prin greșala unuia singur, cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult mai mult harul lui Dumnezeu și darul pe care ni l-a făcut harul acesta într'un singur om, adică în Isus Hristos, s'au dat din belșug celor mulți.

16. Și darul fără plată nu este ca printr'acel unul care a păcătuit: căci judecata venită dela unul, a adus osânda, dar darul fără plată, venit în urma multor greșili, a adus o hotărîre de iertare.

17. Dacă deci prin greșala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în vieață, prin acel unul singur, care este Isus Hristos!)

18. ...Astfel dar, după cum printr'o singură greșală, a venit osândă care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr'o singură hotărîre de iertare, a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire, care dă vieața.

19. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.

20. Iar Legea a venit, pentru ca să se înmulțească greșala; dar unde s'a înmulțit păcatul, acolo harul s'a înmulțit și mai mult,

21. pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, spre vieață veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru.

Harul ne izbăvește de stăpânirea păcatului.

6 1. Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?

2. Nicidecum! Noi, care am murit față de păcat,

cum să mai trăim în păcat?

3. Nu știți că toți câți am fost botezași pentru Isus Hristos, am fost botezați pentru moartea Lui?

4. Noi deci prin botezul pentru moarte, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.

5. In adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr'o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr'o înviere asemănătoare cu a Lui.

6. Știm bine că omul nostru cel vechiu a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie desbrăcat de puterea sa, ca să nu mai fim robi ai păcatului.

7. Căci cine a murit este izbăvit de păcat.

8. Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El,

9. întru cât știm că Hristos, fiind înviat din morți, nu mai moare; moartea nu mai are stăpânire asupra Lui.

10. Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat odată pentru totdeauna; iar prin vieața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu.

11. Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Hristos Isus, Domnul nostru.

12. Deci, păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui!

13. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre ca unelte ale nelegiuirii, ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca vii din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre ca unelte ale neprihănirii.

14. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentrucă nu sunteți sub Lege ci sub har.

Harul nu îndreptățește păcatul.

15. Ce urmează de aici? Să păcătuim, pentrucă nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum.

16. Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?

17. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentrucă, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de dreptarul învățăturii pe care ați primit-o.

18. Și prin însuși faptul că ați fostizbăviți de sub

păcat, v'ați făcut robi ai
neprihănirii.
19. Vorbesc omenește din
pricina neputinței firii
voastre pământești: după
cum odinioară v'ați făcut
mădularele voastre roabe
ale necurăției și fără-de-
legii, așa că săvârșeați fă-
ră-de-legea, tot așa acum
faceți mădularele voastre
roabe ale neprihănirii, spre
sfințirea voastră.
20. Căci atunci când e-
rați robi ai păcatului, erați
slobozi față de neprihănire.
21. Și ce roade aduceați
atunci? Roade de care a-
cum vă este rușine, pen-
trucă sfârșitul lor este
moartea.
22. Dar acum, odată ce
ați fost izbăviți de păcat
și v'ați făcut robi ai lui
Dumnezeu, aveți ca rod
sfințirea, iar ca sfârșit
vieața veșnică.
23. Fiindcă plata păcatu-
lui este moartea, dar darul
fără plată al lui Dumnezeu
este vieața veșnică în Isus
Hristos, Domnul nostru.

Creștinul izbăvit de Lege.

7 1. Nu știți, fraților —
căci vorbesc unor oa-
meni care cunosc Legea—
că Legea are stăpânire a-
supra omului câtă vreme
trăiește el?
2. Căci femeia măritată
este legată prin lege de
bărbatul ei câtă vreme tră-
iește el; dar dacă-i moare
bărbatul, este deslegată de
legea bărbatului ei.
3. Dacă deci când îi
trăiește bărbatul, ea se mă-
rită după altul, se va chema
preacurvă; dar dacă-i moa-
re bărbatul, este deslegată
de lege, așa că nu mai
este preacurvă, dacă se
mărită după altul.
4. Tot astfel și voi, frații
mei, prin trupul lui Hristos,
voi ați murit în ce privește
Legea, ca să fiți ai altuia,
adică ai celui ce a înviat
din morți, ca să aducem
roadă pentru Dumnezeu.
5. Căci când trăiam sub
firea noastră pământească,
patimile păcatelor, ațâțate
de Lege, lucrau în mădu-
larele noastre, ca să aducă
roadă pentru moarte.
6. Dar acum am fost iz-
băviți de Lege și suntem
morți față de Legea aceas-
ta, care ne ținea robi, pen-
tru ca să slujim lui Dum-
nezeu într'un duh nou, iar
nu după vechea slovă.

Legea dă cunoștința păcatului.

7. Deci ce vom zice? Este
Legea ceva păcătos?
Nicidecum! Dimpotrivă,
păcatul nu l-am cunoscut
decât prin Lege. De pildă,
n'aș fi cunoscut pofta,
dacă Legea nu mi-ar fi
spus: «Să nu poftești»!
8. Apoi păcatul, luând
prilejul prin poruncă, a fă-
cut să se nască în mine tot

felul de pofte; căci fără
Lege păcatul este mort.
9. Odinioară, fiindcă e-
ram fără Lege, trăiam;
dar, când a venit porunca,
păcatul a înviat, și eu am
murit.
10. Și s'a aflat că ace-
eași poruncă, care trebuia
să-mi dea vieața, mi-a a-
dus moartea.
11. Pentrucă păcatul,
luând prilejul prin porun-
că, m'a amăgit și prin ea
m'a lovit cu moartea.
12. Așa că Legea, negre-
șit, este sfântă și porunca
este sfântă, dreaptă și bună.
13. Atunci un lucru bun
mi-a dat moartea? Nicide-
cum! Dar păcatul, tocmai
ca să iasă la iveală ca pă-
cat, mi-a dat moartea prin-
tr'un lucru bun, pentru ca
păcatul să se arate afară
din cale de păcătos, prin
faptul că se slujea de a-
ceeași poruncă.

Lupta firii pământești împotriva Duhului.

14. Știm, în adevăr, că
Legea este duhovnicească;
dar eu sunt pământesc,
vândut păcatului.
15. Căci nu recunosc ce
fac: nu fac ce vreau, ci
fac ce urăsc.
16. Iar dacă fac ce nu
vreau, prin aceasta mărtu-
risesc că Legea este bună.
17. Și atunci nu mai
sunt eu cel ce face aceasta,
ci păcatul care locuește în
mine.
18. Știu, în adevăr, că
nimic bun nu locuește în
mine, adică în firea mea
pământească, pentrucă, ce-i
drept, am voința să fac bi-
nele, dar n'am puterea să-l
fac.
19. Căci binele pe care
vreau să-l fac, nu-l fac, ci
răul pe care nu vreau să-l
fac, iacă ce fac!
20. Și dacă fac ce nu
vreau să fac, nu mai sunt
eu cel ce face aceasta, ci
păcatul, care locuește în
mine.
21. Găsesc dar în mine
legea aceasta: când vreau
să fac binele, răul stă lipit
de mine.
22. Fiindcă, după omul
din lăuntru, îmi place Le-
gea lui Dumnezeu,
23. dar văd în mădula-
rele mele o altă lege, care
se luptă împotriva legii
minții mele și mă ține rob
legii păcatului, care este
în mădularele mele.
24. O, nenorocitul de
mine! Cine mă va izbăvi
de acest trup de moarte?...
25. Mulțumiri fie aduse
lui Dumnezeu, prin Isus
Hristos, Domnul nostru!...
Astfel dar, cu mintea, eu
suljesc legii lui Dumnezeu;
dar cu firea pământească
slujesc legii păcatului.

Creștinul trăește după Duh.

8 1. Acum dar nu este
nicio osândire pentru
cei ce sunt în Hristos Isus.

2. In adevăr, legea Duhului de vieață în Hristos Isus, m'a izbăvit de Legea păcatului și a morții.
3. Căci — lucru cu neputință Legii, întrucât firea pământească o făcea fără putere — Dumnezeu a osândit păcatul în firea pământească, trimețând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într'o fire asemănătoare cu a păcatului,
4. pentru ca cerința Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.
5. In adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după cele ale firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după cele ale Duhului.
6. Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după cele ale Duhului este vieață și pace.
7. Fiindcă umblarea după cele ale firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună.
8. Deci cei ce sunt pământești nu pot să placă lui Dumnezeu.
9. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuește în adevăr în voi. Dacă n'are cineva Duhul lui Hristos, nu este al Lui.
10. Și dacă Hristos este în voi, trupul vostru este supus morții din pricina păcatului, dar duhul vostru este viu din pricina neprihănirii.
11. Și dacă Duhul celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuește în voi, cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți, va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuește în voi.

Creștinul trăiește în așteptarea mântuirii

12. Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei.
13. Dacă trăiți după îndemnurile ei, veți muri; dar dacă, prin Duhul, faceți să moară faptele trupului, veți trăi.
14. Căci toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.
15. Și voi n'ați primit un duh de robie, ca să mai aveți frică, ci ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: «Ava, adică Tată!»
16. Insuși Duhul adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.
17. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.

18. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi.
19. De asemenea și firea așteaptă cu o dorință înfocată descoperirea fiilor lui Dumnezeu.
20. Căci firea a fost supusă deșertăciunii, nu de voie, ci din pricina celui ce a supus-o, cu nădejdea însă
21. că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii, ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu.
22. Căci știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și sufere durerile nașterii.
23. Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.
24. Căci în nădejdea aceasta am fost mântuiți. Dar o nădejde care se vede, nu mai este nădejde; pentrucă, ce se vede, se mai poate nădăjdui?
25. Pe când, dacă nădăjduim ce nu vedem, așteptăm cu răbdare.
26. Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm ce trebue să cerem; dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite.
27. Și cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului: pentrucă El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu.

Pe creștin nimic nu-l poate despărți de dragostea lui Dumnezeu.

28. Știm însă că toate lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Lui.
29. Căci pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărît mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâiu născut dintre mai mulți frați.
30. Și pe aceia pe care i-a hotărît mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotiti neprihăniți, i-a și proslăvit.
31. Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?
32. El, care n'a crutat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate?

33. Cine va ridica pâră împotriva aleşilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este acela care-i socoteşte neprihăniţi!
34. Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu şi mijloceşte pentru noi!
35. Cine ne va despărţi pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?
36. După cum este scris: «Din pricina Ta suntem daţi morţii toată ziua; suntem socotiţi ca nişte oi de tăiat».
37. Totuşi, în toate acestea, noi suntem mai mult decât biruitori prin acela care ne-a iubit.
38. Căci sunt bine încredinţat că nici moartea, nici vieaţa, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici cele de acum, nici cele viitoare,
39. nici înălţimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Isus Hristos, Domnul nostru.

Pavel şi mântuirea Israeliţilor.

9 1. Spun adevărul în Hristos, nu mint, — cugetul meu îmi este martor în Duhul Sfânt,
2. că simt o mare întristare şi am o durere necurmată în inimă.
3. Căci aproape să doresc să fiu eu însumi anatema, despărţit de Hristos, pentru fraţii mei, rudele mele după trup.
4. Ei sunt Israeliţi, au înfierea, slava, legămintele, darea Legii, slujba dumnezeiască, făgăduinţele,
5. patriarhii, şi din ei a ieşit, după trup, Hristosul, care este mai pe sus de toate, Dumnezeu binecuvântat în veci. Amin!

Dumnezeu este stăpân să aleagă.

6. Dar aceasta nu înseamnă că a rămas fără putere cuvântul lui Dumnezeu. Căci nu toţi cei ce se coboară din Israel sunt Israel;
7. şi, măcar că sunt sămânţa lui Avraam, nu toţi sunt copiii lui Avraam, ci este scris: «In Isaac vei avea o sămânţă, care-ţi va purta numele».
8. Aceasta însemnează că nu copiii trupeşti sunt copiii lui Dumnezeu, ci copiii făgăduinţei sunt socotiţi ca sămânţă.
9. Căci cuvântul acesta este o făgăduinţă: «Pe vremea aceasta Mă voiu întoarce şi Sara va avea un fiu».
10. Ba mai mult: tot aşa a fost şi cu Rebeca. Ea a zămislit numai dela părintele nostru Isaac.
11. Căci, măcar că cei doi gemeni nu se născuseră încă şi nu făcuseră nici bine, nici rău — ca să rămână în picioare hotărîrea mai dinainte a lui Dumnezeu, prin care se făcea o alegere, nu prin fapte, ci prin cel ce chiamă —
12. s'a zis Rebecii: «Cel mai mare va fi rob celui mai mic»,
13. după cum este scris: «Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urît».

Dumnezeu Se îndură de cine-i place.

14. Deci ce vom zice? Nu cumva este nedreptate la Dumnezeu? Nicidecum!
15. Căci El a zis lui Moise: «Voiu avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; şi Mă voiu îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur».
16. Aşa dar, nu atârnă nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu, care are milă.
17. Fiindcă Scriptura zice lui Faraon: «Te-am ridicat înadins, ca să-Mi arăt în tine puterea Mea şi pentru ca numele Meu să fie vestit în tot pământul».
18. Astfel, El are milă de cine vrea şi împietreşte pe cine vrea.
19. Dar îmi vei zice: «Atunci de ce mai bagă vină? Căci cine poate sta împotriva voiei Lui?»
20. Dar, mai de grabă, cine eşti tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva lucrul făcut de cineva va zice celui ce l-a făcut: «Pentruce m'ai făcut aşa»?
21. Nu este olarul stăpân pe lutul său, ca din aceeaşi frământătură să facă un vas pentru o întrebuinţare de cinste şi un alt vas pentru o întrebuinţare de ocară?
22. Şi ce putem să spunem dacă Dumnezeu, voind să-Şi arate mânia şi să-Şi descopere puterea, a suferit cu multă răbdare nişte vase ale mâniei, făcute pentru pieire,
23. şi ca să-Şi arate bogăţiile slavei Sale faţă de nişte vase ale îndurării, pe care le-a pregătit mai dinainte pentru slavă,
24. adică pe noi, pe care ne-a chemat nu numai dintre Iudei, ci şi dintre Neamuri?
25. După cum zice şi în Osea: «Voiu numi «popor al Meu», pe cel ce nu este poporul Meu, şi «prea iubită», pe cea care nu este prea iubită.
26. Şi va fi aşa: în locul unde li s'a zis: «Voi nu sunteţi poporul Meu», acolo vor fi numiţi fii ai Dumnezeului celui viu».
27. Isaia, de altă parte, strigă cu privire la Israel:

«Chiar dacă numărul fiilor lui Israel ar fi ca nisipul mării, numai rămășița va fi mântuită.
28. Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ cuvântul Său în dreptate».
29. Și cum a zis Isaia mai înainte: «Dacă nu ne-ar fi lăsat Domnul Savaot o sămânță, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora».

Neamurile au căpătat mântuirea.

30. Deci ce vom zice? Neamurile care nu umblau după neprihănire au căpătat neprihănirea și anume neprihănirea care se capătă prin credință;
31. pe când Israel, care umbla după o Lege care să dea neprihănirea, n'a ajuns la Legea aceasta.
32. Pentru ce? Pentrucă Israel n'a căutat-o prin credință, ci prin fapte. Ei s'au lovit de piatra de poticnire,
33. după cum este scris: «Iată că pun în Sion o piatră de poticnire și o stâncă de cădere; și, cine crede în El, nu va fi dat de rușine».

Mântuirea este aproape.

10 1. Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliți este să fie mântuiți.
2. Le mărturisesc că au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere:
3. pentrucă, necunoscând neprihănirea pe care o dă Dumnezeu, au căutat să-și pună înainte o neprihănire a lor înșiși și nu s'au supus astfel neprihănirii pe care o dă Dumnezeu.
4. Căci Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca, oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea.
5. In adevăr, Moise scrie că omul care împlinește neprihănirea pe care o dă Legea, va trăi prin ea.
6. Pe când iată cum vorbește neprihănirea pe care o dă credința: «Să nu zici în inima ta: «Cine se va sui în cer»! (Să coboare adică pe Hristos din cer).
7. Sau: «Cine se va coborî în adânc»? (Să scoale adică pe Hristos din morți).
8. Ce zice ea deci? «Cuvântul este aproape de tine, în gura ta și în inima ta»; și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim.
9. Dacă mărturisești deci cu gura ta pe Isus ca Domn și crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit.
10. Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, iar cu gura se mărturisește spre mântuire,
11. după cum zice Scriptura: «Oricine crede în El nu va fi dat de rușine».
12. In adevăr, nu este nicio deosebire între Iudeu și Grec; căci toți au același Domn, care este bogat

pentru toți cei ce-L chiamă.
13. Fiindcă «oricine va chema numele Domnului, va fi mântuit».

Lucrul acesta a fost vestit.

14. Dar cum vor chema pe acela în care n'au crezut? Și cum vor crede în acela despre care n'au auzit? Și cum vor auzi fără propovăduitor?
15. Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimeși? După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestec pacea, ale celor ce vestesc cele bune»!
16. Dar nu toți au ascultat de evanghelie. Căci Isaia zice: «Doamne, cine a crezut cele auzite dela noi»?
17. Astfel credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin cuvântul lui Hristos.
18. Dar eu întreb: N'au auzit ei? Ba da; căci «glasul lor a răsunat prin tot pământul și cuvintele lor au ajuns până la marginile lumii».
19. Dar întreb iarăși: N'a cunoscut oare Israel? Ba da; căci Moise, cel dintâiu, zice: «Vă voiu întărâta la gelozie prin ceea ce nu este neam, vă voiu ațâța la mânie printr'un neam fără pricepere».
20. Și Isaia merge cu îndrăsneala până acolo că zice: «Am fost găsit de cei ce nu Mă căutau, M'am făcut cunoscut celor ce nu întrebau de Mine».
21. Pe când, despre Israel zice: «Toată ziua Mi-am întins mânile spre un popor neascultător și împotrivitor la vorbă».

Orbirea lui Israel.

11 1. Intreb dar: a lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum! Căci și eu sunt Israelit, din sămânța lui Avraam, din seminția lui Beniamin.
2. Dumnezeu n'a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu știți ce zice Scriptura despre Ilie? Cum se plânge el lui Dumnezeu împotriva lui Israel, când zice:
3. «Doamne, pe proorocii Tăi i-au omorît, altarele Tale le-au dărâmat; am rămas eu singur și caută să-mi ia vieața»!
4. Dar ce-i răspunde Dumnezeu? «Mi-am păstrat șapte mii de bărbați, care nu și-au plecat genunchiul înaintea lui Baal»
5. Tot așa, și în vremea de față este o rămășiță datorită unei alegeri prin har.
6. Și dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altminteri, harul n'ar mai fi har.
7. Deci, ce urmează? Că Israel n'a căpătat ce căuta, iar rămășița aleasă a căpătat, pe când ceilalți au fost împietriți,

8. după cum este scris: «Dumnezeu le-a dat un duh de adormire; ochi, ca să nu vadă; și urechi, ca să n'audă până în ziua de astăzi».

9. Și David zice: «Masa lor să li se prefacă într'o cursă, într'un laț, într'un prilej de cădere și în răsplată.

10. Să li se întunece ochii, ca să nu vadă, și spinarea să le-o ții mereu gârbovită».

Înștiințarea Neamurilor.

11. Intreb dar: s'au poticnit ei, ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s'a făcut cu putință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos.

12. Dacă deci alunecarea lor a fost bogăție pentru lume, și împuținarea lor o bogăție pentru Neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?

13. V'o spun vouă, Neamurilor: întru cât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea

14. și caut, ca, dacă este cu putință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu și să mântuesc pe unii din ei.

15. Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât vieață din morți?

16. Iar dacă pârga e sfântă, întreaga recoltă este sfântă; și ramurile sunt sfinte.

17. Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate și dacă tu, care erai măslin sălbatic, ai fost altoit în ele și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului,

18. nu te făli față de ramuri; iar dacă te fălești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine.

19. Dar vei zice: «Ramurile au fost tăiate, ca să fiu altoit eu».

20. Adevărat, au fost tăiate din pricina necredinței lor, și tu stai în picioare prin credință. Nu te îngâmfa dar, ci teme-te!

21. Căci dacă n'a cruțat Dumnezeu ramurile firești, nu te va cruța nici pe tine.

22. Uită-te dar la bunătatea și asprimea lui Dumnezeu: asprime față de cei ce au căzut și bunătate față de tine, dacă nu încetezi să rămâi în bunătatea aceasta; altminteri, vei fi tăiat și tu.

23. Și chiar ei, dacă nu stăruesc în necredință, vor fi altoiți, căci Dumnezeu poate să-i altoiască iarăși.

24. Fiindcă, dacă tu, care ai fost tăiat dintr'un măslin care din fire este sălbatic și, împotriva firii, ai fost altoit într'un măslin bun, cu cât mai mult aceștia, care sunt ramuri firești, vor fi altoiți în propriul lor măslin?

Tot Israelul va fi mântuit.

25. Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într'o împietrire, care va ținea până va intra numărul deplin al Neamurilor.

26. Și atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: «Izbăvitorul va veni din Sion și va îndepărta nelegiuirile dela Iacov.

27. Acesta va fi legământul pe care-l voiu face cu ei când le voiu șterge păcatele».

28. In ce privește evanghelia, ei sunt vrăjmași, din pricina voastră; dar în ce privește alegerea, sunt iubiți, din pricina părinților lor.

29. Căci lui Dumnezeu nu-i pare rău de darurile și de chemarea făcută.

30. După cum voi odinioară n'ați ascultat de Dumnezeu, iar acum, prin neascultarea lor, ați căpătat îndurare,

31. tot așa ei n'au ascultat acum, pentru ca, prin îndurarea arătată vouă, să capete și ei îndurare.

32. Fiindcă Dumnezeu a închis pe toți oamenii în neascultare, ca să aibă milă de toți.

33. O, adâncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecățile Lui și cât de neînțelese sunt căile Lui!

34. In adevăr, «cine a cunoscut gândul Domnului? Sau cine a fost sfetnicul Lui?

35. Cine i-a dat ceva întâi, ca să aibă de primit înapoi?»

36. Din El, prin El și pentru El sunt toate. A Lui să fie slava în veci! Amin.

Predarea în slujba lui Dumnezeu.

12 1. Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu; aceasta va fi din partea voastră o închinare înțeleaptă.

2. Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să deosebiți voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită.

3. Prin harul care mi-a fost dat, eu spun oricărui este între voi să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine, ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.

4. Căci, după cum într'un trup avem mai multe mădulare și mădularele n'au toate aceeași slujbă,

5. tot aşa şi noi care suntem mulţi, alcătuim un singur trup în Hristos; dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora.
6. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat, cine are darul proorociei, să-l întrebuinţeze după măsura credinţei lui.
7. Cine este chemat la o slujbă, să se ţină de slujba lui. Cine învaţă pe alţii, să se ţină de învăţătură.
8. Cine îmbărbătează pe alţii, să se ţină de îmbărbătare. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmueşte, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s'o facă cu bucurie.

Dragostea să se arate în toate.

9. Dragostea să fie fără prefăcătorie. Fie-vă groază de rău şi alipiţi-vă tare de bine.
10. In dragostea frăţească, fiţi foarte simţitori unii faţă de alţii. In cinste, fiecare să dea întâietate altuia.
11. In sârguinţă, fiţi fără preget. Fiţi plini de râvnă cu duhul slujind Domnului.
12. Bucuraţi-vă în nădejde. Fiţi răbdători în necaz. Stăruiţi în rugăciune.
13. Ajutaţi pe sfinţi când sunt în nevoie. Fiţi primitori de oaspeţi.
14. Binecuvântaţi pe cei ce vă prigonesc; binecuvântaţi şi nu blestemaţi.
15. Bucuraţi-vă cu cei ce se bucură; plângeţi cu cei ce plâng.
16 Aveţi aceleaşi simţiminte unii faţă de alţii. Nu umblaţi după lucrurile înalte, ci rămâneţi la cele smerite. Să nu vă socotiţi singuri înţelepţi.

Răzbunarea este a Domnului.

17. Nu întoarceţi nimănui rău pentru rău. Urmăriţi ce este bine înaintea tuturor oamenilor.
18. Dacă este cu putinţă, întru cât atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii.
19. Prea iubiţilor, nu vă răzbunaţi singuri, ci daţi loc mâniei lui Dumnezeu; căci este scris: «Răzbunarea este a Mea. Eu voiu răsplăti», zice Domnul.
20. Dimpotrivă, dacă-i este foame vrăjmaşului tău, dă-i să mănânce; dacă-i este sete, dă-i să bea; căci, făcând astfel, vei grămădi cărbuni aprinşi pe capul lui».
21. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruieşte răul prin bine.

Supunerea faţă de stăpânire.

13 1. Orice suflet să fie supus stăpânirilor care sunt mai pre sus de el, căci nu este stăpânire care să nu vină dela Dumnezeu.

Şi stăpânirile care sunt, sunt rânduite de Dumnezeu.
2. De aceea, cine se împotriveşte stăpânirii, se împotriveşte rânduielii puse de Dumnezeu; şi cei ce se împotrivesc îşi vor lua osânda.
3. Dregătorii nu sunt temuţi pentru a faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ţi fie frică de stăpânire? Fă binele şi vei avea laudă dela ea.
4. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu de geaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune cu mânie împotriva celui ce face răul.
5. De aceea trebue să fiţi supuşi nu numai din pricina mâniei, ci şi din pricina cugetului.
6. Tot pentru aceasta să plătiţi şi dările. Căci dregătorii sunt nişte slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta.
7. Daţi tuturor ce sunteţi datori: cui datoraţi darea, daţi-i darea; cui datoraţi vama, daţi-i vama; cui datoraţi frica, daţi-i frica; cui datoraţi cinstea, daţi-i cinstea.

Dragostea este împlinirea Legii.

8. Să nu datoraţi nimănui nimic, decât să vă iubiţi unii pe alţii; căci, cine iubeşte pe alţii, a împlinit Legea.
9. De fapt: «Să nu preacurveşti, să nu omori, să nu furi, să nu pofteşti» şi orice altă poruncă este cuprinsă în porunca aceasta: «Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi».
10. Dragostea nu face rău aproapelui; dragostea deci este împlinirea Legii.

Veghere şi curăţie.

11. Şi aceasta, cu atât mai mult cu cât ştiţi în ce împrejurări ne aflăm; este ceasul să vă treziţi din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut.
12. Noaptea este foarte înaintată, se apropie ziua. Să ne desbrăcăm dar de faptele întunerecului şi să ne îmbrăcăm cu armele luminii.
13. Să umblăm cuviincios, ca în timpul zilei, nu în chefuri şi în beţii, nu în curvii şi în fapte de ruşine, nu în certuri şi în pismă,
14. ci îmbrăcaţi-vă în Domnul Isus Hristos şi nu purtaţi grijă de firea pământească, ca să-i treziţi poftele.

Ingăduinţa creştinească.

14 1. Primiţi pe cel slab în credinţă şi nu vă apucaţi la vorbă asupra părerilor deosebite.
2. Unul crede că poate

ă mănânce de toate, pe
ând cel slab mănâncă ver-
ețuri.
3. Cine mănâncă, să nu
isprețuiască pe cine nu
ănâncă; și cine nu mă-
ăncă, să nu judece pe cine
ănâncă, fiindcă Dumne-
u l-a primit.
4. Cine ești tu, care ju-
eci pe robul altuia? Dacă
ă în picioare sau cade,
te treaba stăpânului său;
tuși, va sta în picioare,
ci Domnul are putere, ca
-l facă să stea.
5. Unul socotește o zi mai
e sus decât alta; pentru
tul, toate zilele sunt la
l. Fiecare să fie deplin
credințat în mintea lui.
6. Cine ține o zi, pentru
omnul o ține. Cine nu ține
zi, pentru Domnul n'o
e. Cine mănâncă, pentru
mnul mănâncă, pentru-
aduce mulțumiri lui
mnezeu. Cine nu mănân-
pentru Domnul nu mă-
ncă și aduce și el mul-
miri lui Dumnezeu.
7. In adevăr, niciunul
noi nu trăiește pentru
e și niciunul din noi nu
are pentru sine.
8. Căci, dacă trăim, pen-
Domnul trăim; și, dacă
rim, pentru Domnul mu-
. Deci, fie că trăim, fie
murim, noi suntem ai
mnului.
9. Căci Hristos pentru a-
sta a murit și a înviat
să fie Domn și peste
morți și peste cei vii.

10. Dar pentru ce judeci
tu pe fratele tău? Sau pen-
tru ce disprețuești tu pe
fratele tău? Căci toți ne
vom înfățișa înaintea scau-
nului de judecată al lui
Dumnezeu.
11. Fiindcă este scris:
«Pe vieața Mea Mă jur,
zice Domnul, că orice ge-
nunchiu se va pleca înain-
tea Mea și orice limbă va
da slavă lui Dumnezeu».
12. Așa că fiecare din
noi are să dea socoteală
despre sine însuși lui Dum-
nezeu.

Să nu jignim pe fratele nostru.

13. Să nu ne mai jude-
căm dar unii pe alții. Ci
mai bine judecați să nu fa-
ceți nimic care să fie pen-
tru fratele vostru o piatră
de poticnire sau un prilej
de păcătuire.
14. Eu știu și sunt încre-
dințat în Domnul Isus că
nimic nu este necurat în
sine și că un lucru nu este
necurat decât pentru cine
crede că este necurat.
15. Dar, dacă faci ca fra-
tele tău să se mâhnească
din pricina unei mâncări,
nu mai umbli în dragoste.
Nu pierde, prin mâncarea
ta, pe acela pentru care a
murit Hristos!
16. Nu faceți ca binele
vostru să fie grăit de rău.
17. Căci împărăția lui
Dumnezeu nu este mân-
care și băutură, ci nepri-

hănire, pace și bucurie în
Duhul Sfânt.
18. Cine slujește lui Hris-
tos cu acestea, este plăcut
lui Dumnezeu și aprobat de
oameni.
19. Așa dar, să urmărim
lucrurile care duc la pa-
cea și zidirea noastră.
20. Să nu nimicești, pen-
tru o mâncare, lucrul lui
Dumnezeu. Drept vorbind,
toate sunt curate; dar este
rău pentru omul care mă-
nâncă dând altora prilej
de poticnire.
21. Bine este să nu mă-
nânci carne, să nu bei vin
și să te ferești de orice
lucru, care poate să fie
pentru fratele tău un pri-
lej de poticnire, de smin-
teală sau de slăbire.
22. Incredințarea pe care
o ai, păstrează-o pentru
tine, înaintea lui Dumne-
zeu. Ferice de cine nu se
osândește singur în ce gă-
sește bine!
23. Dar cine se îndoiește
și mănâncă, este osândit,
pentrucă nu mănâncă din
încredințare. Tot ce nu vine
din încredințare, este pă-
cat.

Cei tari să îngădue pe cei slabi.

15 1. Noi care suntem tari
suntem datori să răb-
dăm slăbiciunile celor slabi
și să nu ne plăcem nouă
înșine.
2. Fiecare din noi să pla-

că aproapelui în ce este
bine, în vederea zidirii.
3. Căci și Hristos nu Și-a
plăcut Lui însuși, ci, după
cum este scris: «Ocările
celor ce Te ocărăsc pe Tine,
au căzut peste Mine».
4. Și tot ce a fost scris
mai înainte, a fost scris
pentru învățătura noastră,
pentru ca, prin răbdarea și
prin mângâierea pe care
o dau scripturile, să avem
nădejde.
5. Dumnezeul răbdării și
al mângâierii să vă facă
să aveți aceleași simțiminte
unii față de alții, după
Hristos Isus,
6. ca într'un gând și cu
o gură, să slăviți pe Dum-
nezeu, Tatăl Domnului no-
stru Isus Hristos.
7. Așa dar, primiți-vă
unii pe alții, cum v'a pri-
mit și pe voi Hristos, spre
slava lui Dumnezeu.

Hristos a întărit făgăduințele.

8. Căci spun că Hristos
a fost un slujitor al tăierii
împrejur, pentru adevărul
lui Dumnezeu, ca să întă-
rească făgăduințele date
părinților;
9. iar Neamurile să slă-
vească pe Dumnezeu pen-
tru îndurarea Lui, după
cum este scris: «De aceea
Te voiu lăuda printre Nea-
muri și voiu cânta nume-
lui Tău».
10. Este zis iarăși: «Ve-
seliți-vă, Neamuri, împre-
ună cu poporul Lui»!

11. Și iarăși: «Lăudați pe Domnul toate Neamurile, slăviți-L toate popoarele»!

12. Tot astfel și Isaia zice: «Se va arăta vlăstarul rădăcinii lui Iese și anume: cel care se va scula să domnească peste Neamuri; și Neamurile vor nădăjdui în El».

13. Dumnezeul nădejdii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să prisosiți în nădejde.

Pavel despre slujba sa.

14. In ce vă privește pe voi, fraților, eu însumi sunt încredințat că sunteți plini de bunătate, și atunci sunteți plini și de orice fel de cunoștință; și astfel sunteți în stare să vă sfătuiți unii pe alții.

15. Totuși, pe ici pe colea v'am scris mai cu îndrăsneală, fraților, ca să vă aduc din nou aminte în puterea harului, pe care mi l-a dat Dumnezeu,

16. ca să fiu slujitorul lui Isus Hristos între Neamuri. Eu îmi împlinesc cu sfințenie slujba evangheliei lui Dumnezeu, pentru ca Neamurile să-i fie o jertfă bine primită, sfințită de Duhul Sfânt.

17. Eu dar mă pot lăuda în Isus Hristos, în cele privitoare la Dumnezeu.

18. Căci n'aș îndrăsni să pomenesc niciun lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El, fie prin cuvântul meu, fie prin faptele mele,

19. fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului lui Dumnezeu. Așa că, dela Ierusalim și de primprejur și până la Iliric am răspândit cu prisosință evanghelia lui Hristos.

20. Și am căutat să vestesc Evanghelia acolo unde Hristos nu fusese vestit, ca să nu zidesc pe temelia pusă de altul,

21. după cum este scris: «Aceia, cărora nu li se propovăduise despre El, îl vor vedea și cei ce n'auziseră de El, îl vor cunoaște».

Planurile apostolului.

22. Iată ce m'a împiedecat de multe ori să vin la voi.

23. Dar acum, fiindcă nu mai am nimic care să mă țină pe aceste meleaguri, și fiindcă de ani de zile doresc fierbinte să vin la voi,

24. nădăjduesc să vă văd în treacăt, când mă voiu duce în Spania, și să fiu însoțit de voi până acolo, după ce-mi voiu împlini, măcar în parte, dorința de a fi stat la voi.

25. Acum mă duc la Ierusalim slujind sfinților.

26. Căci Macedonia și Ahaia au avut bunătatea să facă o strângere de ajutorare pentru săracii dintre sfinții care sunt în Ierusalim.

27. Negreșit, au avut bunătatea, dar era și o datorie față de ei, pentrucă, dacă Neamurile au avut parte de binecuvântările lor duhovnicești, este de datoria lor să-i ajute și ele cu bunurile lor pământești.

28. După ce-mi voiu împlini dar însărcinarea aceasta și le voiu încredința acest rod, voiu pleca în Spania și voiu trece pe la voi.

29. Știu că dacă vin la voi, voiu veni cu o deplină binecuvântare dela Hristos.

30. Vă îndemn dar, fraților, pentru Domnul nostru Isus Hristos și pentru dragostea Duhului, să vă luptați împreună cu mine, în rugăciunile voastre către Dumnezeu pentru mine,

31. ca să fiu izbăvit de răzvrătiții din Iudea și slujba pe care o am pentru Ierusalim să fie bine primită de sfinți;

32. și astfel să ajung la voi cu bucurie, cu voia lui Dumnezeu, și să mă răcoresc puțin în mijlocul vostru.

33. Dumnezeul păcii să fie cu voi toți! Amin.

Urările de sănătate.

16 1. Vă dau în grijă pe Fivi, sora noastră, care este diaconiță a bisericii din Chencrea,

2. ca s'o primiți în Domnul, într'un chip vrednic de sfinți, și s'o ajutați în orice ar avea trebuință de voi; căci și ea s'a arătat de ajutor multora și chiar și mie.

3. Spuneți sănătate Priscilei și lui Acuila, tovarășii mei de lucru în Hristos Isus,

4. care și-au pus capul în joc, ca să-mi scape vieața. Le mulțumesc nu numai eu, ci și toate bisericile ieșite dintre Neamuri.

5. Spuneți sănătate și bisericii care se adună în casa lor. Spuneți sănătate lui Epenet, iubitul meu, care a fost cel dintâiu rod al Asiei pentru Hristos.

6. Spuneți sănătate Mariei, care s'a ostenit mult pentru voi.

7. Spuneți sănătate lui Andronic și lui Iunia, rudele mele și tovarășii mei de temniță, care sunt cu vază între apostoli și care au venit la Hristos mai înainte de mine.

8. Spuneți sănătate lui Ampliat, iubitul meu în Domnul.

9. Spuneți sănătate lui Urban, tovarășul nostru de lucru în Hristos, și lui Stache, iubitul meu.

10. Spuneţi sănătate lui Apele, încercatul slujitor al lui Hristos. Spuneţi sănătate celor din casa lui Aristobul.

11. Spuneţi sănătate lui Ierodion, ruda mea. Spuneţi sănătate celor din casa lui Narcis, care sunt ai Domnului.

12. Spuneţi sănătate Trifenei şi Trifosei, care se ostenesc penetru Domnul. Spuneţi sănătate Persidei iubite, care s'a ostenit mult pentru Domnul.

13. Spuneţi sănătate lui Ruf, cel ales în Domnul, şi mamei lui, care s'a arătat şi mama mea.

14. Spuneţi sănătate lui Asincrit, lui Flegon, lui Hermes, lui Patroba, lui Herma şi fraţilor care sunt împreună cu ei.

15. Spuneţi sănătate lui Filolog şi Iuliei, lui Nereu şi surorii lui, lui Olimpa şi tuturor sfinţilor care sunt împreună cu ei.

16. Spuneţi-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfântă.

Toate bisericile lui Hristos vă trimet sănătate.

Ferirea de desbinări.

17. Vă îndemn, fraţilor, să luaţi seama la cei ce fac desbinări şi tulburare împotriva învăţăturii pe care aţi primit-o. Depărtaţi-vă de ei.

18. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelui lor; şi, prin vorbiri dulci şi amăgitoare, ei înşeală inimile celor lesne crezători.

19. De altfel, ascultarea voastră este cunoscută de toţi. Mă bucur dar de voi şi doresc să fiţi înţelepţi în ce priveşte binele şi simpli în ce priveşte răul.

20. Dumnezeul păcii va sdrobi în curând pe Satana sub picioarele voastre. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi!

Incheiere.

21. Timotei, tovarăşul meu de lucru, vă trimete sănătate; tot aşa şi Luciu, Iason şi Sosipater, rudele mele.

22. Vă trimet sănătate în Domnul eu, Terţiu, care am scris epistola aceasta.

23. Gaiu, gazda mea şi a întregei biserici, vă trimete sănătate. Erast, vistiernicul cetăţii, vă trimete sănătate; tot aşa şi fratele Cuart.

24. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi cu toţi! Amin.

25. Iar aceluia care poate să vă întărească, după evanghelia mea şi propovăduirea lui Isus Hristos, potrivit cu descoperirea tainei care a fost ţinută ascunsă timp de veacuri,

26. dar a fost arătată acum prin scrierile proorocilor şi prin porunca Dumnezeului celui veşnic, a fost adusă la cunoştinţa tuturor Neamurilor, ca să asculte de credinţă,

27. a lui Dumnezeu, care singur este înţelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în veci! Amin.

ÎNTÂIA EPISTOLĂ A LUI PAVEL APOSTOLUL CĂTRE CORINTENI.

Urare.

1 1. Pavel, chemat să fie apostol al lui Isus Hristos prin voia lui Dumnezeu, şi fratele Sosten

2. către biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfinţiţi în Hristos Isus, chemaţi să fie sfinţi, şi către toţi cei ce chiamă în vreun loc numele lui Isus Hristos, Domnul lor şi al nostru:

2. har vouă şi pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, şi dela Domnul Isus Hristos!

Mulţumire şi îndemn la unire.

4. Mulţumesc Dumnezeului meu totdeauna cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v'a fost dat în Isus Hristos.

5. Căci în El aţi fost îmbogăţiţi în toate privinţele, cu orice vorbire şi cu orice cunoştinţă.

6. In felul acesta, mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru,

7. aşa că nu duceţi lipsă de nici un fel de dar, în aşteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos.

8. El vă va întări până la sfârşit în aşa fel, ca să fiţi fără vină în ziua Domnului nostru Isus Hristos.

9. Credincios este Dumnezeu, care v'a chemat la părtăşia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru.

10. Vă îndemn, fraţilor, pentru numele Domnului nostru Isus Hristos, să aveţi toţi acelaşi fel de vorbire, să n'aveţi desbinări între voi, ci să fiţi uniţi în chip desăvârşit, într'un gând şi o simţire.

11. Căci, fraţilor, am aflat despre voi dela ai Cloei că între voi sunt certuri.

12. Vreau să spun că fiecare din voi zice: «Eu sunt al lui Pavel!» «Şi eu al lui Chifa!» «Şi eu al lui Hristos!»

13. Hristos a fost împărţit? Pavel a fost răstignit pentru voi? Sau pentru numele lui Pavel aţi fost botezaţi?

14. Mulțumesc lui Dumnezeu că n'am botezat pe niciunul dintre voi, afară de Crisp și Gaiu,

15. pentru ca nimeni să nu poată spune că ați fost botezați pentru numele meu.

16. Da, am mai botezat și casa lui Stefana; încolo nu știu să mai fi botezat pe altcineva.

Intelepciunea lumii și înțelepciunea lui Dumnezeu.

17. De fapt, Hristos m'a trimes nu să botez, ci să propovăduesc evanghelia; nu cu înțelepciunea vorbirii, ca nu cumva crucea lui Hristos să fie făcută zadarnică.

18. Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării; dar pentru noi, care suntem pe calea mântuirii, este puterea lui Dumnezeu.

19. Căci este scris: «Voiu prăpădi înțelepciunea celor înțelepți și voiu nimici priceperea celor pricepuți».

20. Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este vorbărețul veacului acestuia? N'a prostit Dumnezeu înțelepciunea lumii acesteia?

21. Căci întru cât lumea, cu înțelepciunea ei, n'a cunoscut pe Dumnezeu în înțelepciunea lui Dumnezeu, Dumnezeu a găsit cu cale să mântuiască pe cei ce cred prin nebunia lucrului propovăduit.

22. Iudeii întradevăr, cer minuni și Grecii caută înțelepciune;

23. dar noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru Iudei este o pricină de poticnire și pentru Neamuri o nebunie,

24. dar pentru cei chemați, fie Iudei, fie Greci, Hristos este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.

25. Căci nebunia lui Dumnezeu este mai înțeleaptă decât oamenii și slăbiciunea lui Dumnezeu este mai tare decât oamenii.

26. De pildă, fraților, uitați-vă la voi, care ați fost chemați: printre voi nu sunteți mulți înțelepți în felul lumii, nici mulți puternici, nici mulți de neam ales.

27. Dar Dumnezeu a ales pe cele nebune ale lumii, ca să facă de rușine pe înțelepți. Dumnezeu a ales pe cele slabe ale lumii, ca să facă de rușine pe cele tari.

28. Și Dumnezeu a ales pe cele de neam de jos ale lumii și pe cele disprețuite, ba încă pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt;

29. pentru ca nimeni să nu se laude înaintea lui Dumnezeu.

30. Și voi, prin El, sunteți în Hristos Isus, care a

fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare,

31. pentru ca, după cum este scris: «Cine se laudă, să se laude în Domnul».

Propovăduirea lui Pavel.

2 1. Cât despre mine, fraților, când am venit la voi, n'am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau înțelepciune strălucită.

2. Căci n'am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit.

3. Eu însumi, când am venit în mijlocul vostru, am fost slab, fricos și plin de cutremur.

4. Și învățătura și propovăduirea mea nu stăteau în vorbirile înduplecătoare ale înțelepciunii, ci într'o dovadă dată de Duhul și de putere,

5. pentru ca credința voastră să fie întemeiată nu pe înțelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.

Ințelepciunea creștină.

6. Totuși, ceea ce propovăduim noi printre cei desăvârșiți, este o înțelepciune, dar nu a veacului acestuia, nici a fruntașilor veacului acestuia, care vor fi nimiciți.

7. Noi propovăduim înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică și ținută ascunsă, pe care o rânduise Dumnezeu, spre slava noastră, mai înainte de veci

8. și pe care n'a cunoscut-o niciunul din fruntașii veacului acestuia, căci, dacă ar fi cunoscut-o, n'ar fi răstignit pe Domnul slavei.

9. Dar după cum este scris: «Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s'au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc».

10. Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit prin Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar și lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

11. In adevăr, cine dintre oameni cunoaște cele ale omului, afară de duhul omului, care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu afară de Duhul lui Dumnezeu.

12. Și noi n'am primit duhul lumii, ci Duhul care vine dela Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său.

13. Și vorbim despre ele nu cu vorbiri învățate dela înțelepciunea oamenilor, ci cu vorbiri învățate dela Duhul Sfânt, întrebuințând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești.

14. Dar omul firesc nu
primeşte lucrurile Duhului
lui Dumnezeu, căci, pentru
el, sunt o nebunie; şi nici
nu poate să le înţeleagă,
pentrucă trebuesc judecate
duhovniceşte.
15. Omul duhovnicesc,
dimpotrivă, poate să ju[illegible]
dece totul şi el însuşi [illegible]
poate fi judecat de nim[illegible]eni.
16. Căci «cine a cu[illegible]oscut
gândul Domnului, [illegible] ca să-i
poată da învăţăt[illegible]ră? Noi
însă avem gând[illegible]l lui Hri-
stos.

Desbinările din Corint.

3 1. Cât despre mine, fra-
ţilor, n'am putut să vă
vorbesc ca unor oameni du-
hovniceşti, ci a trebuit să
vă vorbesc ca unor oameni
lumeşti, fi[illegible]ii pământeşti, ca
unor prunci în Hristos.
2. V'am hrănit cu lapte,
nu cu bucate tari, căci nu
puteţi să le suferiţi; şi nici
acum chiar nu puteţi să
le suferiţi,
3. pentrucă tot supuşi fi-
rii pământeşti sunteţi. În
adevăr, când între voi este
zelozie şi ceartă şi desbi-
nări, nu sunteţi voi supuşi
firii pământeşti şi nu trăiţi
voi în felul celorlalţi oa-
meni?
4. Când unul zice: «Eu
sunt al lui Pavel!» şi altul:
«Eu sunt al lui Apolo!» nu
sunteţi voi oameni de lume?
5. Cine este Apolo? Şi
cine este Pavel? Nişte slu-
jitori, prin [illegible] care aţi crezut,
şi fiecare [illegible] după puterea da-
tă lui [illegible] de Domnul.
6. E[illegible]u am sădit, Apolo a
udat, dar Dumnezeu a făcut
să crească.
7. Aşa că nici cel ce să-
deşte, nici cel ce udă nu
sunt nimic, ci Dumnezeu,
care face să crească.
8. Cel ce sădeşte şi cel
ce udă sunt totuna; şi fie-
care îşi va lua răsplata
după osteneala lui.
9. Căci noi suntem îm-
preună lucrători cu Dum-
nezeu. Voi sunteţi ogorul
lui Dumnezeu, clădirea lui
Dumnezeu.

Incercarea focului.

10. După harul lui Dum-
nezeu, care mi-a fost dat,
eu, ca un meşter-zidar în-
ţelept, am pus temelia şi
un altul clădeşte deasupra.
Dar fiecare să ia bine sea-
ma cum clădeşte deasupra.
11. Căci nimeni nu poate
să pună o altă temelie de-
cât aceea care a fost pusă
şi care este Isus Hristos.
12. Iar dacă clădeşte ci-
neva pe această temelie:
aur, argint, pietre scumpe,
lemn, fân, trestie,
13. lucrarea fiecăruia va
fi dată pe faţă, ziua o va
face cunoscută, căci se va
descoperi în foc şi focul va
dovedi cum este lucrarea
fiecăruia
14. Dacă lucrarea zidită
de cineva pe temelia aceea

rămâne în picioare, el va
primi o răsplată;
15. dar dacă lucrarea lui
va fi arsă, îşi va pierde
răsplata. Cât despre el, va
fi mântuit, dar ca prin foc.

Templul lui Dumnezeu.

16. Nu ştiţi că voi sunteţi
templul lui Dumnezeu, şi
că Duhul lui Dumnezeu lo-
cueşte în voi?
17. Dacă nimiceşte cine-
va templul lui Dumnezeu,
pe acela îl va nimici Dum-
nezeu, căci templul lui
Dumnezeu este sfânt şi aşa
sunteţi voi.
18. Nimeni să nu se în-
şele. Dacă cineva dintre
voi se crede înţelept în fe-
lul veacului acestuia, să se
facă nebun, ca să ajungă
înţelept.
19. Căci înţelepciunea lu-
mii acesteia este o nebunie
înaintea lui Dumneeu. De
aceea este scris: «El prinde
pe cei înţelepţi în viclenia
lor».
20. Şi iarăşi: «Domnul
cunoaşte gândurile celor în-
ţelepţi. Ştie că sunt de-
şerte».
21. Nimeni să nu se fă-
lească dar cu oameni, căci
toate sunt ale voastre:
22. fie Pavel, fie Apolo,
fie Chifa, fie lumea, fie
vieaţa, fie moartea, fie cele
de acum, fie cele viitoare;
toate sunt ale voastre.
23. şi voi sunteţi ai lui
Hristos, iar Hristos este al
lui Dumnezeu.

Ce sunt apostolii.

4 1. Iată cum trebue să
fim priviţi noi de oa-
meni: ca nişte slujitori ai
lui Hristos şi ca nişte is-
pravnici ai tainelor lui
Dumnezeu.
2. Incolo, ce se cere dela
ispravnici, este ca fiecare
să fie găsit credincios în
lucrul încredinţat lui.
3. Cât despre mine, este
ceva foarte neînsemnat ca
să fiu judecat de voi sau
de un scaun omenesc de
judecată. Ba încă, nici eu
însumi nu mă mai judec
pe mine.
4. Căci n'am nimic îm-
potriva mea; totuşi nu pen-
tru aceasta sunt socotit ne-
prihănit; cel ce mă judecă
este Domnul.
5. De aceea să nu jude-
caţi nimic înainte de vreme,
până va veni Domnul, care
va scoate la lumină lucru-
rile ascunse în întuneric
şi va descoperi gândurile
inimilor. Atunci, fiecare îşi
va avea lauda dela Dum-
nezeu.
6. Fraţilor, pentru voi am
spus aceste lucruri în icoa-
nă de vorbire, cu privire
la mine şi la Apolo, ca
prin noi înşine, să învăţaţi
să nu treceţi peste «ce este
scris»; şi niciunul din voi
să nu se fălească de loc cu
unul împotriva celuilalt.
7. Căci cine te face deo-
sebit? Ce lucru ai, pe care
să nu-l fi primit? Şi dacă

l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?

Priveliștea apostolilor.

8. O, iată-vă sătui! Iată-vă ajunși bogați! Iată-vă împărățind fără noi! Și măcar de ați împărăți cu adevărat, ca să putem împărăți și noi împreună cu voi!

9. Căci parcă Dumnezeu a făcut din noi, apostolii, oamenii cei mai de pe urmă, niște osândiți la moarte,fiindcă am ajuns o priveliște pentru lume, îngeri și oameni.

10. Noi suntem nebuni pentru Hristos, voi înțelepți în Hristos! Noi slabi, voi tari! Voi puși în cinste, noi disprețuiți!

11. Până în clipa aceasta suferim de foame și de sete, suntem goi, pălmuiți, umblăm din loc în loc,

12. ne ostenim și lucrăm cu mânile noastre; când suntem ocărîți, binecuvântăm; când suntem prigoniți, răbdăm;

13. când suntem vorbiți de rău, ne rugăm. Până în ziua de azi am ajuns ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor.

14. Nu vă scriu aceste lucruri, ca să vă fac rușine, ci ca să vă sfătuesc ca pe copiii mei iubiți.

15. Căci chiar dacă ați avea zece mii de învățători în Hristos, n'avem însă mulți părinți; pentrucă eu v'am născut în Hristos Isus, prin evanghelie.

16. De aceea vă rog să călcați pe urmele mele.

17. Pentru aceasta v'am trimes pe Timotei, care este copilul meu iubit și credincios în Domnul. El vă va aduce aminte de felul meu de purtare în Hristos și de felul cum învăț eu pe oameni pretutindeni, în toate bisericile.

Impărăția lui Dumnezeu.

18. Unii s'au îngâmfat ca și cum n'am să mai vin la voi.

19. Dar, dacă va voi Domnul, voiu veni în curând la voi și atunci voiu vedea nu vorbele, ci puterea celor ce s'au îngâmfat.

20. Căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în vorbe, ci în putere.

21. Ce voiți? Să vin la voi cu nuiaua sau cu dragoste și cu duhul blândeței?

Curvarul din Corint.

5 1. Din toate părțile se aude că între voi este curvie; și încă o curvie de acelea care nici chiar la păgâni nu se pomenește; până acolo că unul din voi trăiește cu nevasta tatălui său.

2. Și voi v'ați fălit! Și nu v'ați mâhnit mai de grabă, pentru ca cel ce a săvârșit fapta aceasta, să fi fost dat afară din mijlocul vostru!

3. Cât despre mine, măcar că n'am fost la voi cu trupul, dar fiind de față cu duhul, am și judecat, ca și când aș fi fost de față, pe cel ce a făcut o astfel de faptă.

4. In numele Domnului nostru Isus, voi și duhul meu, fiind adunați laolaltă, prin puterea Domnului nostru Isus,

5. am hotărît ca un astfel de om să fie dat pe mâna Satanei, pentru nimicirea cărnii, ca duhul lui să fie mântuit în ziua Domnului Isus.

Hristos, mielul nostru de Paști.

6. Nu vă lăudați bine. Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?

7. Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sunteți, fără aluat; căci Hristos, Paștile noastre, a fost jertfit.

8. Să luăm parte dar la sărbătoare nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului.

Creștinii și curvarii.

9. V'am scris în epistola mea să n'aveți nicio legătură cu curvarii.

10. Insă n'am înțeles cu curvarii lumii acesteia, sau cu cei lacomi de bani, sau cu cei răpăreți, sau cu cei ce se închină la idoli, fiindcă atunci ar trebui să ieșiți din lume.

11. Ci v'am scris să n'aveți niciun fel de legături cu vreunul care, măcar că-și zice «frate», totuși este curvar, sau lacom de bani, sau închinător la idoli, sau bețiv, sau hrăpăreț; cu un astfel de om nici să nu mâncați.

12. In adevăr, ce am eu să judec pe cei de afară? Nu judecați voi oare pe cei dinăuntru?

13. Cât despre cei de afară, îi judecă Dumnezeu. Dați afară dar din mijlocul vostru pe răul acela!

Judecățile în biserica din Corint.

6 1. Cum! Când vreunul din voi are vreo neînțelelegere cu altul, îndrăsnește să se judece cu el la cei nelegiuiți și nu la sfinți?

2. Nu știți că sfinții vor judeca lumea? Și dacă lumea va fi judecată de voi, sunteți voi nevrednici să judecați lucruri de foarte mică însemnătate?

3. Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile care țin de vieața aceasta?

4. Deci, când aveți neînțelegeri pentru lucrurile care țin de vieața aceasta, voi puneți judecători pe aceia pe care biserica nu-i bagă în seamă?

5. Spre rușinea voastră spun lucrul acesta. Astfel, nu este între voi nici măcar un singur om înțelept. care să fie în stare să judece între frate și frate?

6. Dar un frate se duce la judecată cu alt frate, și încă înaintea necredincioșilor!

7. Chiar faptul că aveți judecăți între voi, este un cusur pe care-l aveți. Pentru ce nu suferiți mai bine să fiți nedreptățiți? De ce nu răbdați mai bine paguba?

8. Dar voi singuri sunteți aceia care nedreptățiți și păgubiți și încă pe frați!

9. Nu știți că cei nedrepți nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu?

Nu vă înșelați: nici curvarii. nici închinătorii la idoli. nici preacurvarii. nici malahii. nici sodomiții.

10. nici hoții, nici cei lacomi de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

11. Și așa erați unii din voi. Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți. ați fost socotiți neprihăniți în numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.

Despre curvie.

12. Toate îmi sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos; toate îmi sunt îngăduite, dar nimic nu trebue să pună stăpânire pe mine.

13. Mâncările sunt pentru pântece și pântecele este pentru mâncări, iar Dumnezeu va nimici și pe unul și pe celelalte. Dar trupul nu este pentru curvie, ci pentru Domnul și Domnul pentru trup.

14. Și Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa.

15. Nu știți că trupurile voastre sunt mădulare ale lui Hristos? Voiu lua eu mădularele lui Hristos și voiu face din ele mădulare ale unei curve? Nicidecum!

16. Nu știți că, cine se lipește de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este zis: «Cei doi vor fi un singur trup».

17. Dar. cine se lipește de Domnul. este un singur duh cu El.

18. Fugiți de curvie! Orice alt păcat. pe care-l face omul- este un păcat săvârșit afară din trup; dar, cine curvește, păcătuește împotriva trupului său.

19. Nu știți că trupul vostru este templul Duhului Sfânt, care locuește în voi și pe care L-ați primit dela Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?

20. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul vostru!

Despre căsătorie.

1. Cu privire la lucru-
rile despre care mi-ați
ris, este bine ca omul
nu se atingă de femeie.
2. Totuși, din pricina
rviei, fiecare bărbat să-și
bă nevasta sa și fiecare
meie să-și aibă bărbatul

. Bărbatul să-și împli-
ască față de nevastă da-
ia de soț și tot așa să
ă și nevasta față de băr-
ul ei.
. Nevasta nu este stă-
ă pe trupul ei, ci băr-
ul; tot astfel, nici băr-
ul nu este stăpân pe
pul său, ci nevasta.
. Să nu vă lipsiți unul
altul, decât doar prin
ă învoială, pentru un
p, ca să vă îndeletniciți
rugăciunea; apoi să vă
reunați iarăși, ca să nu
ispitească Satana, din
ina neînfrânării voa-
.
. Lucrul acesta îl spun
îngăduință, nu fac din
poruncă.
. Eu aș vrea ca toți oa-
ii să fie ca mine; dar
are are dela Dumnezeu
ul său, unul într'un fel,
l într'altul.
. Celor neînsurați și vă-
elor, le spun că este
e pentru ei să rămână
mine.
. Dar, dacă nu se pot
âna, să se căsătorească,
trucă este mai bine să
se căsătorească decât să ardă.

10. Celor căsătoriți le poruncesc nu eu, ci Domnul, ca nevasta să nu se despartă de bărbat.

11. (Dacă este despărțită, să rămână nemăritată sau să se împace cu bărbatul ei). Și bărbatul să nu-și lase nevasta.

Despărțirea între soții credincioși și cei necredincioși.

12. Celorlalți le zic eu, nu Domnul: dacă un frate are o nevastă necredincioasă și ea voiește să trăiască înainte cu el, să nu se despartă de ea.

13. Și dacă o femeie are un bărbat necredincios și el voiește să trăiască înainte cu ea, să nu se despartă de bărbatul ei.

14. Căci bărbatul necredincios este sfințit prin nevasta credincioasă și nevasta necredincioasă este sfințită prin fratele; altminteri, copiii voștri ar fi necurați, pe când acum sunt sfinți.

15. Dacă cel necredincios vrea să se despartă, să se despartă; în împrejurarea aceasta, fratele sau sora nu sunt legați; Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace.

16. Căci ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul? sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui nevasta?

Fiecare la locul său.

17. Incolo, fiecare să rămână în starea în care l-a aşezat Domnul şi în care l-a chemat Dumnezeu. Aceasta este rânduiala pe care am aşeat-o în toate bisericile.

18. A fost cineva chemat pe când era tăiat împrejur? Să rămână tăiat împrejur. A fost cineva chemat pe când era netăiat împrejur? Să nu se taie împrejur.

19. Tăierea împrejur nu este nimic şi netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

20. Fiecare să rămână în starea pe care o avea când a fost chemat.

21. Ai fost chemat când erai rob? Să nu te nelinişteşti; dar, dacă poţi să ajungi slobod, foloseşte-te.

22. Căci robul chemat în Domnul, este un slobozit al Domnului. Tot aşa, cel slobod, care a fost chemat, este un rob al lui Hristos.

23. Voi aţi fost cumpăraţi cu preţ. Nu vă faceţi dar robi ai oamenilor.

24. Fiecare, fraţilor, să rămână cu Dumnezeu în starea în care era când a fost chemat.

Despre fetele fecioare.

25. Cât despre fecioare, n'am o poruncă din partea Domnului. Le dau însă un sfat, ca unul care am căpătat dela Domnul harul să fiu vrednic de crezare.

26. Iată dar ce cred eu că este bine, având în vedere strâmtorarea de acum: este bine pentru fiecare să rămână aşa cum este.

27. Eşti legat de o nevastă? Nu căuta să fii deslegat. Nu eşti legat de o nevastă? Nu căuta nevastă.

28. Insă, dacă te însori, nu păcătueşti. Dacă fecioara se mărită, nu păcătueşte. Dar fiinţele acestea vor avea necazuri pământeşti şi eu aş vrea să vi le cruţ.

29. Iată ce vreau să spun, fraţilor: de acum vremea s'a scurtat. Spun lucrul acesta, pentru ca, cei ce au neveste, să fie ca şi cum n'ar avea;

30. cei ce plâng, ca şi cum n'ar plânge; cei ce se bucură, ca şi cum nu s'ar bucura; cei ce cumpără, ca şi cum n'ar stăpâni;

31. cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca şi cum nu s'ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece.

32. Dar eu aş vrea ca voi să fiţi fără griji. Cine nu este însurat, se îngrijeşte de lucrurile Domnului, cum să placă Domnului.

33. Dar cine este însurat, se îngrijeşte de lucrurile lumii, cum să placă nevestei.

34. Tot aşa, între femeia măritată şi fecioară, este o deosebire: cea nemăritată

se îngrijeşte de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă şi cu trupul şi cu duhul; iar cea măritată se îngrijeşte de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei.

35. Vă spun aceasta pentru binele vostru, nu ca să vă prind într'un laţ, ci ca să vă priască şi să puteţi sluji Domnului fără piedici.

36. Dacă cineva crede că este nepotrivit pentru fata lui să treacă de floarea vârstei şi nevoia cere aşa, să facă ce vrea; nu păcătueşte, să se mărite.

37. Dar cine a luat o hotărîre tare şi nu este nevoit, ci este slobod să lucreze cum vrea şi a hotărît în inima sa să-şi păstreze pe fiică-sa fecioară, bine face.

38. Astfel, cine îşi mărită fata, bine face; şi cine n'o mărită, mai bine face.

39. O femeie măritată este legată de lege câtă vreme îi trăieşte bărbatul; dar, dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea, numai în Domnul.

40. Dar, după părerea mea, va fi mai fericită dacă rămâne aşa cum este. Şi cred că şi eu am Duhul lui Dumnezeu.

Carnea rămasă dela jertfe.

8 1. In ce priveşte lucrurile jertfite idolilor, ştim că toţi avem cunoştinţă.

Dar cunoştinţa îngâmfă, pe când dragostea zideşte.

2. Dacă cineva crede că ştie ceva, încă n'a cunoscut cum trebue să cunoască.

3. Dar dacă iubeşte cineva pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu.

4. Deci, cât despre mâncarea celor jertfite idolilor, ştim că, în lume, un idol nu este nimic şi că nu este decât un singur Dumnezeu.

5. Căci chiar dacă sunt aşa numiţi «dumnezei», fie în cer, fie pe pământ, ca şi cum ar fi mulţi «dumnezei» şi mulţi «domni»,

6. totuşi pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl, dela care sunt toate şi pentru care suntem făcuţi şi noi; şi un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate şi prin El şi noi.

7. Dar nu toţi au cunoştinţa aceasta; ci unii, fiind obişnuiţi până acum cu idolul, mănâncă un lucru ca fiind jertfit unui idol, şi cugetul lor, fiind slab, se întinează.

8. Dar nu carnea ne face pe noi plăcuţi lui Dumnezeu; nu câştigăm nimic dacă mâncăm din ea şi nu pierdem nimic dacă nu mâncăm.

9. Luaţi seama însă ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi.

10. Căci dacă te vede cineva pe tine, care ai cunoștință, că șezi la masă într'un templu de idoli, cugetul lui, dacă este slab, nu-l va împinge să mănânce din cele jertfite idolilor?

11. Și astfel, el, care este slab, va pieri din pricina acestei cunoștințe a ta, el, fratele, pentru care a murit Hristos.

12. Și astfel păcătuind împotriva fraților și rănind cugetul lor slab, păcătuiți împotriva lui Hristos.

13. De aceea, d a c ă o mâncare face pe fratele meu să se poticnească, nu voiu mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să se poticnească.

Dreptul lucrătorului creștin.

9 1. Nu sunt eu slobod? Nu sunt eu apostol? N'am văzut eu pe Isus, Domnul nostru? Nu sunteți voi lucrarea mea în Domnul?

2. Dacă nu sunt apostol pentru alții, sunt măcar pentru voi; căci voi sunteți pecetea apostoliei mele în Domnul.

3. Iată răspunsul meu de apărare împotriva celor ce mă cercetează.

4. N'avem dreptul să mâncăm și să bem?

5. N'avem dreptul să ducem cu noi o soră ca nevastă, cum fac ceilalți apostoli și frații Domnulu și Chifa?

6. Ori numai eu și Bar naba n'avem dreptul să nu lucrăm?

7. Cine merge la războii pe cheltuiala sa? Cine să deste o vie și nu mănân din rodul ei? Cine paște turmă și nu mănâncă dii laptele turmei?

8. Lucrurile acestea le spun după felul oamenilor? Nu le spune și Legea?

9. In adevăr, în Legea lui Moise este scris: «Să nu legi gura boului care treieră grâul»! Pe boi îi are în vedere Dumnezeu aici?

10. Sau vorbeste înadins pentru noi? Da, pentru noi a fost scris astfel; căci. cine ară, trebue să are cu nădejde: și, cine treieră. trebue să treiere cu nădejdea că va avea parte.

11. Dacă am semănat printre voi bunurile duhovnicesti. mare lucru este dacă vom secera bunurile voastre vremelnice?

12. Dacă se bucură alții de acest drept asupra voastră, nu ni se cade cu mult mai mult nouă? Dar noi nu ne-am folosit de dreptul acesta, ci răbdăm totul. ca să nu punem vreo piedecă evangheliei lui Hristos.

13. Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte, sunt hrăniți din lucrurile dela templu; și că cei ce slujesc altarului, au parte dela altar?

14. Tot așa Domnul a rânduit ca cei ce propovăduesc evanghelia, să trăiască din evanghelie.

Pavel nu s'a folosit de dreptul său.

15. Dar eu nu m'am folosit de niciunul din aceste drepturi. Și nu vă scriu aceste lucruri ca să se facă așa cu mine; căci aș vrea mai bine să mor decât să-mi ia cineva pricina mea de laudă.

16. Căci dacă vestesc evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebue s'o vestesc; și vai de mine, dacă nu vestesc evanghelia!

17. Dacă fac lucrul acesta de bunăvoie, am o răsplată. Chiar dacă-l fac de silă, este o isprăvnicie care mi-a fost încredințată.

18. Care este atunci răsplata mea? Este să vestesc fără plată evanghelia pe care o vestesc și să nu mă folosesc de dreptul meu în evanghelie.

19. Căci, măcar că sunt slobod față de toți, m'am făcut robul tuturor, ca să câștig pe cei mai mulți.

20. Cu Iudeii, m'am făcut ca un Iudeu, ca să câștig pe Iudei; cu cei ce sunt sub Lege, m'am făcut ca și când aș fi fost sub Lege (măcar că nu sunt sub Lege), ca să câștig pe cei ce sunt sub Lege;

21. cu cei ce sunt fără Lege, m'am făcut ca și cum aș fi fost fără Lege, măcar că nu sunt fără o lege a lui Dumnezeu, ci sunt sub legea lui Hristos), ca să câștig pe cei fără lege.

22. Am fost slab cu cei slabi, ca să câștig pe cei slabi. M'am făcut tuturor totul, ca, oricum, să mântuesc pe unii din ei.

23. Fac totul pentru evanghelie, ca să am și eu parte de ea.

Felul de luptă al lui Pavel.

24. Nu știți că cei ce aleargă în locul de alergare, toți aleargă, dar numai unul ia premiul? Tot așa și voi alergați, ca să-l dobândiți.

25. Toți cei ce se luptă la jocurile de obște, se supun la tot felul de înfrânări. Și ei fac lucrul acesta, ca să capete o cunună care se poate veșteji; dar noi una care nu se poate veșteji.

26. Eu deci alerg, dar nu ca și cum n'aș ști încotro. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vânt.

27. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpânire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, să fiu eu însumi lepădat.

Pilde din Vechiul Testament.

10 1. Fraţilor, nu vreau să nu ştiţi că părinţii noştri toţi au fost sub nor şi toţi au trecut prin mare;

2. toţi au fost botezaţi în nor şi în mare, pentru Moise;

3. toţi au mâncat aceeaşi mâncare duhovnicească

4. şi toţi au băut aceeaşi băutură duhovnicească, pentrucă beau dintr'o stâncă duhovnicească ce venea după ei; şi stânca era Hristos.

5. Totuşi cei mai mulţi dintre ei n'au fost plăcuţi lui Dumnezeu, căci au pierit în pustie.

6. Şi acestea li s'au întâmplat, ca să ne slujească nouă drept pilde, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit şi aceia.

7. Să nu fiţi închinători la idoli, ca unii din ei, după cum este scris: «Poporul a şezut să mănânce şi să bea; şi s'au sculat să joace».

8. Să nu curvim, cum au curvit unii din ei, aşa că într'o singură zi au căzut douăzeci şi trei de mii.

9. Să nu ispitim pe Domnul, cum L-au ispitit unii din ei şi au pierit prin şerpi.

10. Să nu cârtiţi, cum au cârtit unii din ei şi au fost nimiciţi de Nimicitorul.

11. Aceste lucruri li s'au întâmplat, ca să ne slujească drept pilde şi au fost scrise pentru învăţătura noastră, peste care au venit sfârşiturile veacurilor.

12. Astfel dar, cine crede că stă în picioare, să ia seama să nu cadă.

13. Nu v'a ajuns nicio ispită, care să nu fi fost omenească. Şi Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiţi ispitiţi peste puterile voastre; ci împreună cu ispita, va pregăti şi ieşirea din ea, ca s'o puteţi răbda.

Despre cina Domnului.

14. De aceea, iubiţii mei, fugiţi de închinarea la idoli!

15. Vă vorbesc ca unor oameni cu judecată; judecaţi voi singuri ce spun.

16. Paharul binecuvântat, pe care-l binecuvântăm nu este el o părtăşie cu sângele lui Hristos? Pânea pe care o frângem nu este ea o părtăşie cu trupul lui Hristos?

17. Având în vedere că este o singură pâne, noi, care suntem mulţi, suntem un singur trup, căci toţi luăm o parte din aceeaşi pâne.

18. Utaţi-vă la Israelul după trup: cei ce mănâncă jertfele, nu sunt ei părtaşi cu altarul?

19. Deci ce zic eu? Că un lucru jertfit idolilor este

ceva? Sau că un idol este ceva?

20. Dimpotrivă, eu zic că ce jertfesc Neamurile, jertfesc dracilor, şi nu lui Dumnezeu. Şi eu nu vreau ca voi să fiţi părtaşi cu dracii.

21. Nu puteţi să beţi paharul Domnului şi paharul dracilor; nu puteţi să luaţi parte la masa Domnului şi la masa dracilor.

22. Sau vrem să întărâtăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

Cugetul nostru şi al altuia.

23. Toate sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate sunt îngăduite, dar nu toate zidesc.

24. Nimeni să nu caute folosul său, ci fiecare să caute folosul altuia.

25. Să mâncaţi din tot ce se vinde în măcelărie, fără să cercetaţi ceva din pricina cugetului.

26. Căci «al Domnului este pământul şi tot ce cuprinde el».

27. Dacă vă pofteşte un necredincios şi voiţi să vă duceţi, să mâncaţi din tot ce vă pune înainte, fără să cercetaţi ceva din pricina cugetului.

28. Dar dacă vă spune cineeva: «Lucrul acesta a fost jertfit idolilor», să nu mâncaţi, din pricina celui ce v'a înştiinţat şi din pricina cugetului.

29. Vorbesc aici nu de cugetul tău, ci de cugetul altuia. Căci de ce să fie judecată slobozenia mea de cugetul altuia?

30. Dacă mănânc aducând mulţumiri, de ce să fiu vorbit de rău pentru un lucru pentru care mulţumesc?

31. Deci, fie că mâncaţi, fie că beţi, fie că faceţi altceva, să faceţi totul pentru slava lui Dumnezeu.

32. Să nu fiţi pricină de poticnire nici pentru Iudei, nici pentru Greci, nici pentru biserica lui Dumnezeu,

33. după cum mă silesc şi eu să plac tuturor în toate, căutând nu folosul meu, ci al celor mai mulţi, ca să fie mântuiţi.

Ţinuta femeii în adunări.

11 1. Călcaţi pe urmele mele, întrucât şi eu calc pe urmele lui Hristos.

2. Vă laud că în toate privinţele vă aduceţi aminte de mine şi ţineţi învăţăturile aşa cum vi le-am dat.

3.Dar vreau să ştiţi că Hristos este capul oricărui bărbat, că bărbatul este capul femeii şi că Dumnezeu este capul lui Hristos.

4. Orice bărbat care se roagă sau prooroceşte cu capul acoperit, îşi necinsteşte capul său.

5. Dar orice femeie care se roagă sau prooroceşte cu capul desvelit, îşi ne-

cinsteşte capul ei, pentrucă este ca una care ar fi rasă.

6. Dacă o femeie nu se înveleşte, să se şi tundă! Iar, dacă este ruşine pentru o femeie să fie tunsă ori rasă, să se învelească!

7. Bărbatul nu trebue să-şi acopere capul, pentrucă el este chipul şi slava lui Dumnezeu, pe când femeia este slava bărbatului.

8. In adevăr, nu bărbatul a fost luat din femeie, ci femeia din bărbat;

9. şi nu bărbatul a fost făcut pentru femeie, ci femeia pentru bărbat.

10. De aceea, din pricina îngerilor, femeia trebue să aibă pe cap un semn al stăpânirii ei.

11. Totuşi, în Domnul, nici femeia nu este fără bărbat, nici bărbatul fără femeie.

12. Căci, după cum femeia este din bărbat, tot aşa şi bărbatul prin femeie, şi toate sunt dela Dumnezeu.

13. Judecaţi voi singuri: este cuviincios ca o femeie să se roage lui Dumnezeu neînvelită?

14. Nu vă învaţă chiar şi firea că este ruşine pentru un bărbat să poarte părul lung?

15. Pe când pentru o femeie este o podoabă să poarte părul lung. Pentrucă părul i-a fost dat ca învelitoare a capului.

16. Dacă iubeşte cineva cearta de vorbe, noi n'avem un astfel de obiceiu şi nici bisericile lui Dumnezeu.

Despre cina Domnului.

17. Vă dau aceste învăţături, dar nu vă laud, pentrucă vă adunaţi laolaltă nu ca să vă faceţi mai buni, ci mai răi.

18. Mai întâi de toate, aud că atunci când veniţi la adunare, între voi sunt desbinări; şi în parte o cred.

19. Căci trebue să fie şi partide între voi, ca să iasă la lumină cei găsiţi buni.

20. Când vă adunaţi dar în acelaşi loc, nu este cu putinţă să mâncaţi cina Domnului

21. Fiindcă atunci când staţi la masă, fiecare ia înainte cina adusă de el; aşa că unul este flămând, iar altul este beat

22. N'aveţi case ca să mâncaţi şi să beţi? Sau dispreţuiţi biserica lui Dumnezeu şi daţi de ruşine pe cei ce n'au? Ce să vă zic? Să vă laud? In privinţa aceasta nu vă laud.

23. Căci am primit dela Domnul ce v'am învăţat şi anume că Domnul Isus, în noaptea când a fost dat prins, a luat o pâne.

24. Şi, după ce a mulţumit, a frânt-o şi a zis: «Luaţi, mâncaţi; aceasta este trupul Meu, care se frânge pentru voi; să faceţi aceasta spre pomenirea Mea».

25. Tot astfel, după cină, a luat paharul şi a zis: «Acest pahar este legământul cel nou în sângele Meu; să faceţi aceasta spre pomenirea Mea, ori de câte ori veţi bea din el».

26. Pentrucă, de câte ori mâncaţi pânea aceasta şi beţi paharul acesta, vestiţi moartea Domnului până va veni El.

27. De aceea, cine mănâncă pânea aceasta sau bea paharul Domnului în chip nevrednic, va fi vinovat de trupul şi sângele Domnului.

28. Fiecare să se cerceteze dar pe sine însuşi şi aşa să mănânce din pânea aceasta şi să bea din paharul acesta.

29. Căci cine mănâncă şi bea, îşi mănâncă şi bea osânda lui însuşi, dacă nu deosebeşte trupul Domnului.

30. Din pricina aceasta sunt între voi mulţi neputincioşi şi bolnavi, şi nu puţini dorm.

31. Dacă ne-am judeca singuri, n'am fi judecaţi.

32. Dar când suntem judecaţi, suntem pedepsiţi de Domnul, ca să nu fim osândiţi odată cu lumea.

33. Astfel, fraţii mei, când vă adunaţi ca să mâncaţi, aşteptaţi-vă unii pe alţii.

34. Dacă-i este foame cuiva să mănânce acasă, pentru ca să nu vă adunaţi spre osândă. Celelalte lucruri le voiu rândui când voiu veni.

Darurile duhovniceşti.

12 1. In ce priveşte darurile duhovniceşti, fraţilor, nu voiesc să fiţi în necunoştinţă.

2. Când eraţi păgâni, ştiţi că vă duceaţi la idolii cei muţi, după cum eraţi călăuziţi.

3. De aceea vă spun că nimeni, dacă vorbeşte prin Duhul lui Dumnezeu, nu zice: «Isus să fie anatema!» Şi nimeni nu poate să zică: «Isus este Domnul», decât prin Duhul Sfânt.

4. Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh;

5. sunt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn;

6. sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi.

7. Şi fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora.

8. De pildă, unuia îi este dat prin Duhul cuvânt de înţelepciune; altuia, cuvânt de cunoştinţă, datorită aceluiaşi Duh;

9. altuia credinţa, prin acelaşi Duh; altuia, darul tămăduirilor, prin acelaşi Duh;

10. altuia, puterea să facă minuni; altuia, proorocia; altuia, deosebirea duhurilor; altuia, felurite

limbi; și altuia, tâlmăcirea limbilor.

11. Dar toate acestea le face unul și același Duh, care dă fiecăruia în parte, cum voiește.

Mădularele trupului.

12. Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și, după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, — tot așa este și Hristos.

13. Noi toți, în adevăr, am fost botezați într'un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr'un singur Duh.

14. Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe.

15. Dacă piciorul ar zice: «Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup», — nu este pentru aceasta din trup?

16. Și dacă urechea ar zice: «Fiindcă nu sunt ochiu, nu sunt din trup»,— nu este pentru aceasta din trup?

17. Dacă tot trupul ar fi ochiu, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul?

18. Acum dar Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El.

19. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul?

20. Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup.

21. Ochiul nu poate să zică mânii: «N'am trebuință de tine»; nici capul nu poate să zică picioarelor: «N'am trebuință de voi».

22. Ba mai mult, mădularele trupului care par mai slabe sunt de neapărată trebuință.

23. Și părțile trupului care par vrednice de mai puțină cinste le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe,

24. pe când cele frumoase n'au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel, ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste,

25. ca să nu fie desbinare în trup, ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele.

26. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele sufer împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el.

27. Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele Lui.

28. Și Dumnezeu a rânduit în biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci;

al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.

29. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători? Toți fac minuni?

30. Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în limbi? Toți tâlmăcesc?

31. Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voiu arăta o cale nespus mai bună.

Dragostea.

13 1. Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n'aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor.

2. Și chiar dacă aș avea darul proorociei și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința, încât să mut și munții, și n'aș avea dragoste, nu sunt nimic.

3. Și chiar dacă mi-aș împărți toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aș da trupul să fie ars, și n'aș avea dragoste, nu-mi folosește la nimic.

4. Dragostea este îndelung răbdătoare; dragostea este plină de bunătate; dragostea nu pismuește; dragostea nu se laudă, nu se umflă de mândrie,

5. nu se poartă necuviincios, nu caută folosul său, nu se mânie, nu pune la socoteală răul,

6. nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr,

7. sufere toate, crede toate, nădăjduește toate, rabdă toate.

8. Dragostea nu va pieri niciodată. Proorociile se vor sfârși; limbile vor înceta; cunoștința va avea sfârșit.

9. Căci cunoaștem în parte și proorocim în parte;

10. dar când va veni ce este desăvârșit, acest «în parte» se va sfârși.

11. Când eram copil, vorbeam ca un copil, gândeam ca un copil, judecam ca un copil; când m'am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.

12. Acum vedem ca într'o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față; acum cunosc în parte, dar atunci voiu cunoaște deplin, cum am fost cunoscut și eu pe deplin.

13. Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea.

Darul limbilor și al proorociei.

14 1. Urmăriți dragostea. Umblați și după darurile duhovnicești, dar mai ales să proorociți.

2. Pentrucă, cine vorbeşte în limbă, nu vorbeşte oamenilor, ci lui Dumnezeu; căci nimeni nu-l înţelege şi, cu duhul, el spune taine.

3. Cine prooroceşte, dimpotrivă, vorbeşte oamenilor spre zidire, sfătuire şi mângâiere.

4. Cine vorbeşte în limbă, se zideşte pe sine însuşi; dar, cine prooroceşte, zideşte biserica.

5. Aş dori ca toţi să vorbiţi în limbi, dar mai ales să prorociţi. Cine prooroceşte, este mai mare decât cine vorbeşte în limbi; afară numai dacă tâlmăceşte, pentru ca biserica să capete zidire.

6. In adevăr, fraţilor, de ce folos v'aş fi eu, dacă aş veni la voi vorbind în limbi şi dacă cuvântul meu nu v'ar aduce nici descoperire, nici cunoştinţă, nici proorocie, nici învăţătură?

7. Chiar şi lucrurile neînsufleţite care dau sunet, fie un fluier, fie o alăută, dacă nu dau sunete deosebite, cine va cunoaşte ce se cântă cu fluierul sau cu alăuta?

8. Şi dacă trâmbiţa dă un sunet încurcat, cine se va pregăti de luptă?

9. Tot aşa şi voi, dacă nu rostiţi cu limba o vorbă înţeleasă, cum se va pricepe ce spuneţi? Atunci parc'aţi vorbi în vânt.

10. Sunt multe feluri de limbi în lume, totuşi niciuna din ele nu este fără înţeles.

11. Dar dacă nu cunosc înţelesul graiului, voiu fi un străin pentru cel ce vorbeşte şi cel ce vorbeşte va fi un străin pentru mine.

12. Tot aşa şi voi, fiindcă râvniţi după daruri duhovniceşti, să căutaţi să le aveţi din belşug, în vederea zidirii bisericii.

13. De aceea, cine vorbeşte în limbă, să se roage s'o şi tâlmăcească.

14. Fiindcă, dacă mă rog în limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este fără rod.

15. Ce este de făcut atunci? Mă voiu ruga cu duhul, dar mă voiu ruga şi cu mintea; voiu cânta cu duhul, dar voiu cânta şi cu mintea.

16. Altminteri, dacă aduci mulţumiri cu duhul, cum va răspunde «Amin» la mulţumirile pe care le aduci tu, cel lipsit de daruri, când el nu ştie ce spui?

17. Negreşit, tu mulţumeşti frumos, dar celălalt nu rămâne zidit.

18. Mulţumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toţi.

19. Dar în biserică, voiesc mai bine să spun cinci cuvinte înţelese, ca să învăţ şi pe alţii, decât să spun zece mii de cuvinte în limbă.

20. Fraţilor, nu fiţi copii la minte, ci, la răutate, fiţi prunci, dar la minte, fiţi oameni mari.

21. In Lege este scris: «Voiu vorbi poporului acestuia prin altă limbă şi prin buze străine, şi nici aşa nu Mă vor asculta, zice Domnul».

22. Prin urmare, limbile sunt un semn nu pentru cei credincioşi, ci pentru cei necredincioşi; proorocia, dimpotrivă, este un semn nu pentru cei necredincioşi, ci pentru cei credincioşi.

22. Deci, dacă s'ar aduna toată biserica la un loc şi toţi ar vorbi în limbi, şi ar intra şi de cei fără daruri sau necredincioşi, n'ar zice ei că sunteţi nebuni?

24. Dar, dacă toţi proorocesc şi intră vreun necredincios sau vreunul fără daruri, el este încredinţat de toţi, este judecat de toţi.

25. Tainele inimii lui sunt descoperite, aşa că va cădea cu faţa la pământ, se va închina lui Dumnezeu şi va mărturisi că, în adevăr, Dumnezeu este în mijlocul vostru.

26. Atunci ce este de făcut, fraţilor? Când vă adunaţi laolaltă, fiecare dintre voi are o cântare, are o învăţătură, are o descoperire, are o vorbă în limbă, are o tâlmăcire; toate să se facă spre zidire.

27. Dacă sunt unii care vorbesc în limbă, să vorbească numai câte doi sau cel mult trei, fiecare la rând: şi unul să tâlmăcească.

28. Dacă nu este cine să tâlmăcească, să tacă în biserică şi să-şi vorbească numai lui însuşi şi lui Dumnezeu.

29. Cât despre prooroci, să vorbească doi sau trei, şi ceilalţi să judece.

30. Şi dacă este făcută o descoperire unuia care şade jos, cel dintâiu să tacă.

31. Fiindcă puteţi să proorociţi toţi, dar unul după altul, pentru ca toţi să capete învăţătură şi toţi să fie îmbărbătaţi.

32. Duhurile proorocilor sunt supuse proorocilor;

33. căci Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduielii, ci al păcii, ca în toate bisericile sfinţilor.

34. Femeile să tacă în adunări, căci lor nu le este îngăduit să ia cuvântul în ele, ci să fie supuse, cum zice şi Legea.

35. Dacă voiesc să capete învăţătură asupra unui lucru, să întrebe pe bărbaţii lor acasă; căci este ruşine pentru o femeie să vorbească în biserică.

36. Ce? Dela voi a pornit cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el?

37. Dacă crede cineva că este prooroc sau om duhovnicesc, să înţeleagă că,

ce vă scriu eu, este o poruncă a Domnului.

38. Și dacă cineva nu înțelege, să nu înțeleagă!

39. Astfel, deci, fraților, râvniți după proorocire, fără să împiedecați vorbirea în limbi.

40. Dar toate să se facă în chip cuviincios și cu rânduială.

Invierea și arătările lui Hristos.

15 1. Vă fac cunoscut, fraților, evanghelia pe care v'am propovăduit-o, pe care ați primit-o, în care ați rămas

2. și prin care sunteți mântuiți, dacă o țineți cu tărie așa cum v'am propovăduit-o; altfel, de geaba ați crezut.

3. V'am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după scripturi;

4. că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după scripturi;

5. și că S'a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece.

6. După aceea S'a arătat la peste cinci sute de frați deodată, dintre care cei mai mulți sunt încă în vieață, iar unii au adormit.

7. In urmă S'a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor.

8. După ei toți, ca unei stârpituri, mi S'a arătat și mie.

9. Căci eu sunt cel mai mic dintre apostoli; nu sunt vrednic să port numele de apostol, pentrucă am prigonit biserica lui Dumnezeu.

10. Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n'a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți, dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este cu mine.

11. Astfel dar, ori eu, ori ei, noi așa propovăduim și voi așa ați crezut.

Insemnătatea învierii lui Hristos.

12. Iar dacă se propovăduește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților?

13. Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n'a înviat.

14. Și dacă n'a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră.

15. Ba încă suntem descoperiți și ca martori mincinoși ai lui Dumnezeu, fiindcă am mărturisit împotriva lui Dumnezeu că a înviat pe Hristos, când nu L-a înviat, dacă este adevărat că morții nu înviază.

16. Căci dacă nu înviază morții, nici Hristos n'a înviat.

17. Și dacă n'a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre,

18. și prin urmare și cei ce au adormit în Hristos, sunt pierduți.

19. Dacă numai pentru vieața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, atunci suntem mai de plâns decât toți oamenii.

20. Dar acum, Hristos a înviat dintre cei morți, pârga celor adormiți.

21. Căci dacă moartea a venit prin om, tot prin om a venit și învierea morților.

22. Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos;

23. dar fiecare la rândul cetei lui. Hristos este cel dintâiu rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos.

24. In urmă, va veni sfârșitul, când El va da împărăția în mânile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire și orice putere.

25. Căci trebue ca El să împărățească până va pune pe toți vrăjmașii Săi sub picioarele Sale.

26. Vrăjmașul cel din urmă care va fi nimicit va fi moartea.

27. Dumnezeu, în adevăr, «a pus totul sub picioarele Lui». Dar, când zice că totul i-a fost supus, se înțelege că afară de cel ce i-a supus totul.

28. Și când toate îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune celui ce i-a supus toate, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți.

29. Altfel, ce vor face cei ce se botează pentru cei morți? Dacă nu înviază morții nicidecum, de ce se mai botează ei pentru cei morți?

30. Și de ce suntem noi în primejdie în orice clipă?

31. In fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte; atât este de adevărat lucrul acesta, fraților, cât este de adevărat că am de ce să mă laud cu voi în Hristos Isus, Domnul nostru.

32. Dacă în felul oamenilor m'am luptat cu fiarele în Efes, care-mi este folosul? Dacă nu înviază morții, atunci «să mâncăm și să bem, căci mâne vom muri».

33. Nu vă înșelați: «Tovărășiile rele strică obiceiurile bune».

34. Treziți-vă, cum se cuvine, și nu păcătuiți! Căci sunt unii care nu cunosc pe Dumnezeu: spre rușinea voastră o spun.

Cum vor învia morții.

35. Dar va zice cineva: «Cum înviază morții? Și cu ce trup se vor întoarce?»

36. Nebun ce ești! Ce semeni tu, nu înviază, dacă nu moare mai întâi.

37. Și când semeni, semeni nu trupul care va fi, ci doar un grăunte, cum se întâmplă: fie de grâu, fie de altă sămânță.

38. Apoi Dumnezeu îi dă un trup, după cum voiește; și fiecărei semințe îi dă un trup al ei.

39. Nu orice trup este la fel; ci altul este trupul oamenilor, altul este trupul dobitoacelor, altul este trupul păsărilor, altul al peștilor.

40. Și sunt și trupuri cerești și trupuri pământești; dar alta este strălucirea celor cerești și alta a celor pământești.

41. Alta este strălucirea soarelui, și alta strălucirea lunii, și alta strălucirea stelelor; chiar o stea se deosebește în strălucire de altă stea.

42. Așa este și învierea morților. Trupul este semănat în putrezire și înviază în neputrezire;

43. este semănat în ocară și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere;

44. este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc.

45. De aceea este scris: «Omul dintâiu, Adam, a fost făcut un suflet viu; al doilea Adam a fost făcut un duh dătător de vieață.

46. Dar întâi vine nu ce este duhovnicesc, ci ce este firesc; ce este duhovnicesc, vine pe urmă.

47. Omul dintâiu este din pământ, pământesc; omul al doilea este din cer.

48. Cum este cel pământesc, așa sunt și cei pământești; cum este cel ceresc, așa sunt și cei cerești.

49. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul celui ceresc.

50. Ce spun eu, fraților, este că nu poate carnea și sângele să moștenească împărăția lui Dumnezeu, nici putrezirea nu poate să moștenească neputrezirea.

51. Iată, vă spun o taină: nu toți vom adormi, dar toți vom fi schimbați,

52. într'o secundă, cât ai clipi din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii și noi vom fi schimbați.

53. Căci trebue ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire.

54. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: «Moartea a fost înghițită de biruință.

55. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?»

56. Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea.

57. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!

58. De aceea, frații mei iubiți, fiți tari, neclintiți, sporiți totdeauna în lucrul Domnului, căci știți că osteneala voastră în Domnul nu este zadarnică.

Strângerea de ajutoare.

16 1. Cât privește strângerea de ajutoare pentru sfinți, să faceți și voi cum am rânduit bisericilor Galatiei.

2. In ziua întâi a săptămânii, fiecare din voi să pună de o parte acasă ce va putea, după câștigul său, ca să nu se strângă ajutoarele când voiu veni eu.

3. Și când voiu veni, voiu trimite cu epistole pe cei ce îi veți socoti vrednici, ca să ducă darurile voastre la Ierusalim.

4. Dacă va face să mă duc și eu, vor merge cu mine.

5. La voi am să vin după ce voiu trece prin Macedonia, căci prin Macedonia voiu trece.

6. Poate mă voiu opri pe la voi, sau poate chiar voiu ierna la voi, ca să mă însoțiți acolo unde mă voiu duce.

7. De data aceasta nu vreau să vă văd în treacăt, ci trag nădejde să mai rămân cu voi câtăva vreme, dacă va îngădui Domnul.

8. Voiu mai rămânea totuși în Efes până la Cincizecime,

9. căci mi s'a deschis aici o ușă largă și cu roade vădite; și sunt mulți protivnici.

10. Dacă sosește Timotei, aveți grijă să fie fără frică la voi, căci el este prins ca și mine la lucrul Domnului.

11. Nimeni dar să nu-l disprețuiască. Să-l petreceți în pace, ca să vină la mine, pentrucă îl aștept cu frații.

12. Cât pentru fratele Apolo, l-am rugat mult să vină la voi cu frații, dar n'a voit nicidecum să vină acum; va veni însă când va avea înlesnire.

Indemnuri.

13. Veghiați, fiți tari în credință, fiți oameni, întăriți-vă!

14. Tot ce faceți, să fie făcut cu dragoste!

15. Incă un îndemn, fraților. Cunoașteți casa lui Ștefana; știți că ea este cel dintâiu rod al Ahaiei și că s'a pus cu totul în slujba sfinților.

16. Fiți și voi supuși unor astfel de oameni și fiecăruia care ajută la lucru și se ostenește.

17. Mă bucur de venirea lui Ștefana, lui Fortunat și lui Ahaic; ei au împlinit ce lipsea din partea voastră,

18. căci mi-au răcorit duhul meu și al vostru. Să știți dar să prețuiți pe astfel de oameni.

Urări de sănătate.

19. Bisericile din Asia vă trimet sănătate. Acuila și Priscila împreună cu biserica din casa lor, vă trimet multă sănătate în Domnul.

20. Toți frații vă trimet sănătate. Spuneți-vă sănătate unii altora cu o sărutare sfântă.

21. Urările de sănătate sunt scrise cu însăși mâna mea: Pavel.

22. Dacă nu iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema, «Maranta!» (Domnul nostru vine!)

23. Harul Domnului Isus Hristos să fie cu voi.

24. Dragostea mea este cu voi cu toți în Hristos Isus. Amin.

A DOUA EPISTOLĂ A LUI PAVEL APOSTOLUL CĂTRE CORINTENI

Urare.

1 1. Pavel, apostol al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu și fratele Timotei către biserica lui Dumnezeu care este în Corint și către toți sfinții care sunt în toată Ahaia:

2. har vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos!

Mângâierile apostolului.

3. Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri,

4. care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru ca, prin mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu, să putem mângâia pe cei ce se află în orice necaz.

5. Căci, după cum avem parte din belșug de suferințele lui Hristos, tot așa, prin Hristos, avem parte din belșug și de mângâiere.

6. Așa că, dacă suntem în necaz, suntem pentru mângâierea și mântuirea

voastră; dacă suntem mângâiați, suntem pentru mângâierea voastră, care se arată prin faptul că răbdați aceleași suferințe ca și noi.

7. Și nădejdea noastră pentru voi este neclintită, pentrucă știm că, dacă aveți parte de suferințe, aveți parte și de mângâiere.

8. In adevăr, fraților, nu voim să vă lăsăm în necunoștință despre necazul care ne-a lovit în Asia, de care am fost apăsați peste măsură de mult, mai pe sus de puterile noastre, așa că nici nu mai trăgeam nădejde de viează.

9. Ba încă ne spunea gândul că trebue să murim, pentru ca să ne punem încrederea nu în noi înșine, ci în Dumnezeu, care înviază morții.

10. El ne-a izbăvit și ne izbăvește dintr'o astfel de moarte și avem nădejde că ne va mai izbăvi încă.

11. Voi înșivă ne veți ajuta cu rugăciunile voastre, pentru ca binefacerea făcută nouă prin rugăciunile multora să fie pentru mulți un prilej de mulțumiri către Dumnezeu pentru noi.

Mărturia cugetului apostolului.

12. Lauda noastră este mărturia pe care ne-o dă cugetul nostru: că ne-am purtat în lume și mai ales față de voi cu o sfințenie și curăție de inimă date de Dumnezeu, bizuindu-ne nu pe o înțelepciune lumească, ci pe harul lui Dumnezeu.

13. Nu vă scriem altceva decât ce citiți și cunoașteți. Și trag nădejde că până la sfârșit veți cunoaște,

14. cum ați și cunoscut în parte, că noi suntem lauda voastră, după cum și voi veți fi lauda noastră în ziua Domnului nostru Isus.

15. In această încredințare, voiam să vin mai întâi la voi, ca să aveți un al doilea har

16. și să trec pe la voi în Macedonia, apoi din Macedonia să mă întorc la voi și să fiu petrecut de voi în Iudea.

17. In luarea hotărîrii acesteia, am lucrat eu în chip ușuratic? Sau hotărîrile mele sunt niște hotărîri pe care le iau în felul lumii, ca să fie în mine da, da și nu, nu?

18. Credincios este Dumnezeu că vorbirea noastră față de voi n'a fost și da, și nu.

19. Căci Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos, care a fost propovăduit de noi în mijlocul vostru, prin mine, prin Silvan și prin Timotei, n'a fost da și nu, ci în El nu este decât da.

20. In adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte

ar fi ele, în El sunt da; de aceea și amin, pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.

21. Și cel ce ne întărește împreună cu voi în Hristos și care ne-a uns, este Dumnezeu.

22. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului.

Pricina amânării venirii.

23. Iau pe Dumnezeu martor față de sufletul meu că n'am mai venit până acum la Corint, tocmai pentru ca să vă cruț.

24. Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră, dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră, căci stați tari în credință.

2 1. Am hotărît dar în mine însumi să nu mă întorc la voi cu întristare.

2. Căci, dacă vă întristez, dela cine să mă aștept la bucurie, dacă nu dela cel întristat de mine?

3. Și v'am scris cum v'am scris, ca nu cumva la venirea mea să am întristare din partea acelora care trebuiau să-mi facă bucurie; și sunt încredințat cu privire la voi toți că bucuria mea este bucuria voastră a tuturor.

4. V'am scris cu multă mâhnire și strângere de inimă, cu ochii scăldați în lacrămi, nu ca să vă întristați, ci ca să vedeți dragostea nespus de mare pe care o am față de voi.

Iertarea celui pedepsit.

5. Dacă a fost cineva o pricină de întristare, nu m'a întristat numai pe mine, ci pe voi toți, cel puțin în parte, ca să nu vă îngreuez.

6. Este destul pentru omul acesta pedeapsa care i-a fost dată de cei mai mulți;

7. încât este mai bine dimpotrivă: să-l iertați și să-l mângâiați, ca să nu fie doborît de prea multă mâhnire.

8. De aceea, vă rog să luați hotărîrea de a-i arăta dragoste.

9. Căci v'am scris și cu gândul ca să vă pun la încercare și să văd dacă sunteți ascultători în totul.

10. Dar pe cine iertați voi, îl iert și eu. In adevăr, ce am iertat eu — dacă am iertat ceva — am iertat pentru voi, în fața lui Hristos,

11. ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig dela noi; căci nu suntem în neștiință despre planurile lui.

12. Când am ajuns la Troa pentru evanghelia lui Hristos, măcar că mi se deschisese acolo o ușă în Domnul,

13. n'am avut liniște în duhul meu, fiindcă n'am găsit pe fratele meu Tit; de aceea, mi-am luat ziua bună dela frați și am plecat în Macedonia.

Slujba apostolului.

14. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă totdeauna în carul Său de biruință, în Hristos, și care răspândește prin noi, în orice loc, mireasma cunoștinței Lui.

15. In adevăr, noi suntem, înaintea lui Dumnezeu, o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării:

16. pentru aceștia, o mireasmă dela moarte spre moarte; pentru aceia, o mireasmă dela vieață spre vieață. Și cine este destoinic pentru aceste lucruri?

17. Căci noi nu falsificăm cuvântul lui Dumnezeu, cum fac mulți; ci vorbim cu inimă curată, din partea lui Dumnezeu, în Hristos.

Destoinicia apostolului.

3 1. Incepem noi iarăși să ne lăudăm singuri? Sau nu cumva avem trebuință, ca unii, de epistole de laudă către voi sau dela voi?

2. Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile noastre, cunoscută și citită de toți oamenii.

3. Voi v'ați arătat ca fiind epistola lui Hristos, scrisă prin slujba noastră, nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe niște table de piatră, ci pe niște table de carne, pe inimi.

4. Avem încrederea aceasta în Dumnezeu, prin Hristos.

5. Nu că noi prin noi înșine suntem în stare să socotim ceva ca venind dela noi; dimpotrivă, destoinicia noastră vine dela Dumnezeu.

6. care ne-a și făcut în stare să fim slujitori ai unui nou legământ, nu al slovei, ci al Duhului; căci slova omoară, dar Duhul dă vieața.

Legământul cel nou și cel vechiu.

7. Iar dacă slujba aducătoare de moarte, săpată în slove pe pietre, era cu atâta slavă, încât fiii lui Israel nu puteau să-și pironească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare,

8. cum n'ar fi cu slavă mai de grabă slujba Duhului?

9. Dacă slujba aducătoare de osândă a fost slăvită, cu cât mai mult o întrece în slavă slujba aducătoare de neprihănire?

10. Și în privința aceasta,

ce a fost slăvit, nici n'a fost slăvit, din pricina slavei care o întrece cu mult.

11. In adevăr, dacă ce era trecător era cu slavă, cu cât mai mult va rămânea în slavă ce este netrecător!

12. Fiindcă avem dar o astfel de nădejde, noi lucrăm cu multă îndrăsneală

13. și nu facem ca Moise, care își punea o măhramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și pironească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător.

14. Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, aceeași măhramă rămâne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte în Hristos.

15. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o măhramă pe inima lor.

16. Dar când vreunul se întoarce la Domnul, măhrama este luată.

17. Căci Domnul este Duhul și, unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenie.

18. Noi toți privim cu fața descoperită, ca într'o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.

Propovăduirea evangheliei.

4 1. De aceea, fiindcă avem slujba aceasta, după îndurarea pe care am căpătat-o, noi nu cădem de oboseală.

2. Ca unii care am lepădat meșteșugirile rușinoase și ascunse, nu umblăm cu vicleșug și nu falsificăm cuvântul lui Dumnezeu, ci, prin arătarea adevărului, ne facem vrednici să fim primiți de orice cuget omenesc, înaintea lui Dumnezeu.

3. Și dacă evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării,

4. a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind lumina evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu.

5. Căci noi nu ne propovăduim pe noi înșine, ci pe Hristos Isus Domnul, iar noi înșine suntem robii voștri, pentru Isus.

6. Căci Dumnezeu, care a zis: «Să lumineze lumina din întunerec», a strălucit în inimile noastre, ca să lumineze pentru a cunoaște slava lui Dumnezeu în persoana lui Isus Hristos.

Greutățile slujbei.

7. Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere ne mai pomenită să fie dela Dumnezeu, și nu dela noi.

8. Suntem încolțiți în

toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu desnădăjduiți;

9. prigoniți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorîți.

10. Purtăm întotdeauna în trupul nostru, omorîrea lui Isus, pentru ca și vieața lui Isus să se arate în trupul nostru.

11. Căci noi cei vii, totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și vieața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor.

12. Astfel că în noi lucrează moartea, iar în voi vieața.

13. Insă, fiindcă avem același duh de credință, după cum este scris: «Am crezut, de aceea am vorbit!» și noi credem și de aceea vorbim.

14. Și știm că cel ce a înviat pe Domnul Isus, ne va învia și pe noi împreună cu Isus și ne va face să ne înfățișăm împreună cu voi.

15. Căci toate sunt spre folosul vostru, pentru ca harul, fiind înmulțit prin mai mulți, să facă să sporească mulțumirile, spre slava lui Dumnezeu.

Pricinile de încredere.

16. De aceea, noi nu cădem de oboseală, ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși cel dinăuntru se înnoește din zi în zi.

17. Căci întristările noastre ușoare și de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă.

18. Pentrucă noi nu ne uităm la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd; pentrucă, cele ce se văd, sunt trecătoare; pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice.

5 1. Știm, în adevăr, că, dacă se desface casa pământească a cortului nostru, avem în ceruri o clădire dela Dumnezeu, o casă veșnică, nefăcută de mână.

2. Și gemem în cortul acesta, plini de dorința să ne îmbrăcăm peste el cu locuința noastră din cer,

3. negreșit dacă atunci când vom fi îmbrăcați, nu vom fi găsiți desbrăcați de el.

4. Așa dar, fiind în cortul acesta, gemem apăsați; nu că dorim să fim desbrăcați, ci să fim îmbrăcați, pentru ca, ce este muritor, să fie înghițit de vieață.

5. Și cel ce ne-a adus la starea aceasta, este Dumnezeu, care ne-a dat arvuna Duhului.

6. Astfel, noi totdeauna suntem plini de încredere; căci știm că, dacă locuim în trup, pribegim departe de Domnul,

7. pentrucă umblăm prin credință, nu prin vedere.

8. Da, suntem plini de încredere și ne place mai

mult să părăsim trupul și să locuim la Domnul.

9. De aceea ne și silim să-i fim plăcuți, fie că locuim în trup fie că suntem departe.

10. Căci toți trebue să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup.

Făptura cea nouă.

11. Ca unii care cunoaștem deci frica de Domnul, înduplecăm pe oameni; dar Dumnezeu ne cunoaște bine și nădăjduesc că și voi ne cunoașteți bine în cugetele voastre.

12. Nu ne lăudăm iarăși singuri înaintea voastră, ci vă dăm un temeiu de laudă cu privire la noi, ca să aveți ce să răspundeți acelora care se laudă cu ce este în înfățișare, și nu cu ce este în inimă.

13. In adevăr, dacă ne-am ieșit din minți, pentru Dumnezeu ne-am ieșit; dacă suntem întregi la minte, pentru voi suntem.

14. Căci dragostea lui Hristos ne strânge, fiindcă socotim că, dacă unul a murit pentru toți, toți deci au murit.

15. Și El a murit pentru toți, pentru ca, cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru cel ce a murit și a înviat pentru ei.

16. Așa că, de acum încolo, nu mai cunoaștem pe nimeni după starea firească; și chiar dacă am cunoscut pe Hristos după starea firească, totuși acum nu mai cunoaștem în felul acesta.

17. Căci dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă; cele vechi s'au dus, iată că toate s'au făcut noi.

18. Și toate acestea sunt dela Dumnezeu, care ne-a împăcat cu Sine prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării;

19. că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.

20. Noi deci suntem trimeși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, în numele lui Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!

21. Pe cel ce n'a cunoscut păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El.

Râvna lui Pavel pentru slujba lui.

6 1. Ca unii care lucrăm împreună cu Dumnezeu, vă îndemnăm să nu fi pri-

mit în zadar harul lui Dumnezeu.

2. Căci El zice: «La vremea potrivită te-am ascultat, în ziua mântuirii te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii».

3. Noi nu dăm nimănui niciun prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată.

4. Căci în toate privințele, arătăm că suntem niște slujitori ai lui Dumnezeu, prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări,

5. în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi,

6. prin curăție, prin cunoștință, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, prin dragoste neprefăcută,

7. prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armele de lovire și de apărare, pe care le dă neprihănirea;

8. în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, măcar că spunem adevărul;

9. ca niște necunoscuți, măcar că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim, și iată, că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorîți;

10. ca niște întristați și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci, și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic, și totuși stăpânind toate.

Dragostea apostolului

11. Gura noastră e deschisă către voi, Corintenilor! Inima ni s'a lărgit.

12. Voi nu sunteți la strâmtoare în noi; dar inima voastră s'a strâns pentru noi.

13. Faceți-ne și voi la fel (vă vorbesc ca unor copii ai mei): lărgiți-vă și voi!

Credincioșii și necredincioșii.

14. Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate să stea împreună lumina cu întunerecul?

15. Ce înțelegere poate să fie între Hristos și Belial? Sau ce legătură are cel credincios cu cel necredincios?

16. Cum se împacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: «Voiu locui și voiu umbla în mijlocul lor; Eu voiu fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu».

17. De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-

vă de ei, zice Domnul; nu
vă atingeţi de ce este ne-
curat şi vă voiu primi.
18. Eu vă voiu fi Tată şi
voi îmi veţi fi fii şi fiice,
zice Domnul cel atotpu-
ternic».
7 1. Deci, fiindcă avem
astfel de făgăduinţe, iu-
biţilor, să ne curăţim de
orice întinăciune a trupu-
lui şi a duhului, şi să ne du-
cem sfinţirea până la ca-
păt, în frica de Dumnezeu.

Bucuria lui Pavel.

2. Inţelegeţi-ne bine!
N'am nedreptăţit pe ni-
meni, n'am vătămat pe ni-
meni n'am înşelat pe ni-
meni.
3. Nu spun aceasta, ca
să vă osândesc, căci am
spus mai înainte că sunteţi
în inimile noastre pe viea-
ţă şi pe moarte.
4. Am o mare încredere
în voi. Am tot dreptul să
mă laud cu voi. Sunt plin
de mângâiere, îmi saltă i-
nima de bucurie, cu toată
întristarea noastră.
5. Căci şi după venirea
noastră în Macedonia, tru-
pul nostru n'a avut nicio
odihnă, ci am fost sdrobiţi
în toate chipurile: din a-
fară lupte, dinăuntru te-
meri.
6. Dar Dumnezeu, care
mângâie pe cei smeriţi, ne-a
mângâiat prin venirea lui
Tit.
7. Şi nu numai prin ve-
nirea lui, ci şi prin mân-
gâierea cu care a fost mân-
gâiat de voi. El ne-a isto-
risit despre dorinţa voa-
stră arzătoare, despre la-
crămile voastre, despre
bunăvoinţa voastră pentru
mine, aşa că bucuria mea
a fost şi mai mare.
8. Măcar că v'am întri-
stat prin epistola mea,
nu-mi pare rău; deşi mi-a
părut rău — căci văd că
epistola aceea v'a întristat
(măcar că pentru puţină
vreme) —
9. totuşi, acum mă bucur,
nu pentrucă aţi fost întri-
staţi, ci pentrucă întrista-
rea voastră v'a adus la po-
căinţă. Căci aţi fost întri-
staţi după voia lui Dumne-
zeu, ca să n'aveţi nicio pa-
gubă din partea noastră.
10. In adevăr, când în-
tristarea este după voia lui
Dumnezeu, aduce o pocă-
inţă care duce la mântuire
şi de care cineva nu se
căeşte niciodată ; pe când
întristarea lumii aduce
moartea.
11. Căci uite, tocmai în-
tristarea aceasta după voia
lui Dumnezeu, ce frământ-
tare a trezit în voi! Şi ce
cuvinte de desvinovăţire!
Ce mâhnire! Ce frică! Ce
dorinţă aprinsă! Ce râvnă!
Ce răzbunare! In orice chip
aţi dovedit că sunteţi cu-
raţi în fapta aceea.
12. Aşa că, dacă v'am
scris, nu v'am scris nici din
pricina celui ce a făcut o-

cara, nici din pricina celui
ce a suferit ocara, ci ca să
se arate marea noastră pur-
tare de grijă pentru voi
înaintea lui Dumnezeu.
13. De acee . am fost
mângâiaţi. Da., pe lângă
mângâierea noastră, ne-am
bucurat şi mai mult de bu-
curia lui Tit, al cărui duh
a fost răcorit de voi toţi.
14. Şi dacă m'am lăudat
puţin cu voi înaintea lui,
n'am fost dat de ruşine. Ci,
după cum în orice lucru
v'am spus adevărul, tot aşa
şi lauda noastră cu voi îna-
intea lui Tit s'a adeverit.
15. El are o şi mai mare
dragoste pentru voi când
îşi aduce aminte de ascul-
tarea voastră a tuturor şi
de primirea pe care i-aţi
făcut-o, cu frică şi cu cu-
tremur.
16. Mă bucur că mă pot
încrede în voi în toate pri-
vinţele.

Dărnicia Macedonenilor.

8 1. Fraţilor, vă aducem la
cunoştinţă harul pe care
l-a dat Dumnezeu în bise-
ricile Macedoniei.
2. In mijlocul multelor
necazuri, bucuria lor peste
măsură de mare şi sără-
cia lor lucie au dat naştere
la un belşug de dărnicie din
partea lor.
3. Vă mărturisesc că au
dat de bună voie, după pu-
terea lor şi chiar peste pu-
terilor lor.
4. Şi ne-au rugat cu mul-
tă stăruinţă pentru harul
şi părtăşia la această lu-
crare în serviciul sfinţilor.
5. Şi au făcut aceasta nu
numai cum nădăjduisem,
ci s'au dat mai întâi pe ei
înşişi Domnului şi nouă
prin voia lui Dumnezeu.
6. Noi dar am rugat pe
Tit să ducă la bun sfârşit
între voi această binefacere
pe care o începuse.
7. După cum sporiţi în
toate: în credinţă, în cu-
vânt, în cunoştinţă, în ori-
ce râvnă şi în dragostea
voastră pentru noi, să spo-
riţi şi în această binefa-
cere.
8. N'o spun ca o poruncă,
ci pentru râvna altora şi ca
să pun la încercare curăţia
dragostei voastre.
9. Căci cunoaşteţi harul
Domnului nostru Isus Hri-
stos. El, măcar că era bo-
gat, S'a făcut sărac pen-
tru voi, pentru ca, prin să-
răcia Lui, voi să vă îmbo-
găţiţi.
10. In această privinţă vă
dau un sfat. Şi sfatul ace-
sta vă este de folos vouă,
care, de acum un an, cei
dintâi aţi început nu nu-
mai să faceţi, ci să şi voiţi.
11. Ispráviţi dar acum de
făcut; pentru ca, după gra-
ba de a voi să fie şi aceea
de a sfârşi, potrivit cu mij-
loacele voastre.
12. Pentrucă, dacă este
bunăvoinţă, darul este pri-
mit, avându-se în vedere
ce are cineva, nu ce n'are.

13. Aici nu este vorba ca alții să fie ușurați, iar voi împovărați;
14. ci este vorba de o potrivire: în împrejurarea de acum, prisosul vostru să acopere nevoile lor, pentru ca și prisosul lor să acopere nevoile voastre, așa ca să fie o potrivire;
15. după cum este scris: «Cel ce strânsese mult n'a avea de prisos ș cel ce strânsese puțin nu ducea lipsă».

A doua trimetere a lui Tit.

16. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care a pus în inima lui Tit aceeași râvnă pentru voi.
17. Căci el a primit îndemnul nostru; ba încă, stăpânit de o râvnă arzătoare, a pornit de bunăvoie spre voi.
18. Am trimes cu el și pe fratele a cărui laudă în evanghelie este răspândită prin toate bisericile.
19. Mai mult, el a fost ales de biserici să meargă împreună cu noi în această lucrare de binefacere în slujba căreia ne aflăm spre slava Domnului și ca o dovadă de bunăvoința noastră.
20. In chipul acesta, ne ferim să nu ne defaime cineva cu privire la acest belșug de ajutoare, de care îngrijim.
21. Căci căutăm să lucrăm cinstit nu numai înaintea Domnului, ci și înaintea oamenilor.
22. Am trimes dar împreună cu ei pe fratele nostru, a cărui râvnă am încercat-o de atâtea ori în multe împrejurări, și care, de astă dată, arată mult mai multă râvnă, din pricina marei lui încrederi în voi.
23. Astfel, fie având în vedere pe Tit, care este părtașul și tovarășul meu de lucru în mijlocul vostru, fie având în vedere pe frații noștri, care sunt trimeșii bisericilor și fala lui Hristos,
24. dați-le înaintea bisericilor dovadă de dragostea voastră și arătați-le că avem dreptul să ne lăudăm cu voi.

Răsplata dărniciei creștine.

9 1. Este de prisos să vă mai scriu cu privire la lucrarea în serviciul sfinților.
2. Cunosc, în adevăr, bunăvoința voastră, cu care mă laud cu privire la voi către Macedoneni că Ahaia este gata de acum un an. Și râvna voastră a îmbărbătat pe foarte mulți din ei.
3. Am trimes totuși pe frați, pentru ca lauda noastră cu voi să nu fie nimicită cu prilejul acesta, ci să fiți gata, cum am spus,
4. ca nu cumva, când vor veni vreunii din Macedonia cu mine și nu vă vor găsi gata, să fim dați de rușine noi (ca să nu zicem voi) în încrederea aceasta.
5. De aceea, am socotit de trebuință să rog pe frați să vină mai înainte la voi și să pregătească strângerea darurilor făgăduite de voi, ca ele să fie gata, făcute cu dărnicie nu cu sgârcenie.
6. Să știți: cine seamănă puțin, puțin va secera; iar cine seamănă mult, mult va secera.
7. Fiecare să dea după cum a hotărît în inima sa, nu cu părere de rău sau de silă, căci «pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu».
8. Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate din destul, să prisosiți în orice faptă bună,
9. după cum este scris: «A împărțit, a dat săracilor, neprihănirea lui rămâne în veac».
10. «Cel ce dă sământă semănătorului și pâne pentru hrană», vă va da și vă va înmulți și vouă sământa de semănat și va face să crească roadele neprihănirii voastre.
11. In chipul acesta, veți fi îmbogățiți în toate privințele, pentru orice dărnicie, care, prin noi, va face să se aducă mulțumiri lui Dumnezeu
12. Căci slujind în această lucrare, nu numai că se acopăr nevoile sfinților, dar este și o pricină de multe mulțumiri către Dumnezeu.
13. Așa că dovada dată de voi prin slujba aceasta, îi face să slăvească pe Dumnezeu pentru ascultarea pe care o mărturisiți față de evanghelia lui Hristos și pentru dărnicia părtășiei voastre față de ei și față de toți;
14. și-i face să se roage pentru voi și să vă iubească din inimă, pentru harul nespus de mare al lui Dumnezeu față de voi.
15. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul lui nespus de mare!

Pavel își apără slujba lui.

10 1. Eu, Pavel, vă rog prin blândețea și bunătatea lui Hristos—eu, cel «smerit când sunt de față în mijlocul vostru și plin de îndrăsneală împotriva voastră, când sunt departe» —
2. vă rog dar, să nu mă faceți ca atunci când voiu fi de față, să alerg cu hotărîre la îndrăsneala aceea, pe care am de gând s'o întrebuințez împotriva unora, care își închipue că noi suntem mânați de firea pământească.
3. Măcar că trăim în firea pământească, totuși nu ne luptăm călăuziți de firea pământească.
4. Căci armele cu care ne

luptăm noi nu sunt supuse firii pământești, ci sunt puternice, întărite de Dumnezeu, ca să dărâme întăriturile.

5. Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos.

6. Indată ce se va săvârși ascultarea aceasta din partea voastră, suntem gata să pedepsim orice neascultare.

7. La înfățișare vă uitați? Dacă cineva crede că este al lui Hristos, să aibă în vedere că, după cum el este al lui Hristos, tot așa suntem și noi.

8. Și chiar dacă m'aș lăuda ceva mai mult cu puterea noastră pe care ne-a dat-o Domnul pentru zidirea voastră, iar nu pentru dărâmarea voastră, tot nu mi-ar fi rușine.

9. Zic așa, ca să nu se pară că vreau să vă înfricoșez prin epistolele mele.

10. «De fapt», zic ei, «epistolele lui sunt cu greutate și pline de putere; dar când este de față el însuși, este moale și cuvântul lui n'are nicio greutate».

11. Cine judecă așa, să fie încredințat că așa cum suntem în vorbă, în epistolele noastre, când nu suntem de față, tot așa vom fi și în faptă, când vom fi de față.

Pavel și protivnicii lui.

12. Negreșit, n'avem îndrăsneala să ne punem alături sau în rândul unora din aceia care se laudă singuri. Dar ei, prin faptul că se măsoară cu ei înșiși și se pun alături ei cu ei înșiși, sunt fără pricepere.

13. Noi însă nu ne lăudăm dincolo de măsura noastră, ci în măsura marginilor pe care le-a însemnat Dumnezeul măsurii, ca să ajungem până la voi.

14. Nu ne întindem peste margini, ca' și când n'am fi ajuns până la voi; totuși, până la voi am ajuns cu evanghelia lui Hristos.

15. Nu ne lăudăm peste măsura noastră, adică cu ostenelile altuia; ci avem nădejdea că, dacă credința voastră crește, vom înainta cu prisosință între voi, potrivit marginilor noastre.

16. Așa că vom putea să vestim evanghelia și în ținuturile care sunt dincolo de al vostru, fără să intrăm în hotarul altuia, ca să ne lăudăm cu lucrări făcute de-a-gata.

17. Ci, «oricine se laudă, în Domnul să se laude».

18. Pentrucă nu cine se laudă singur va fi găsit bun, ci acela pe care Domnul îl laudă.

Apostoli mincinoși.

11 1. O, de ați putea suferi puțintică nebunie din partea mea! Ei, haide, suferiți-mă!

2. Căci sunt gelos de voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentrucă v'am logodit cu un bărbat, ca să înfățișez înaintea lui Hristos o fecioară curată.

3. Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul său, tot așa și gândurile voastre să nu se strice dela curăția și credincioșia care este față de Hristos.

4. In adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh pe care nu l-ați primit, sau o altă evanghelie, pe care n'ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine!

5. Dar socotesc că nici eu nu sunt cu nimic mai prejos decât apostolii aceștia nespus de aleși!

6. Chiar dacă sunt un necioplit în vorbire, nu sunt însă și în cunoștință; și am arătat lucrul acesta printre voi în tot felul și în toate privințele.

7. Sau, am făcut un păcat, când m'am smerit pe mine însumi, ca să fiți înălțați voi, și v'am vestit fără plată evanghelia lui Dumnezeu?

8. Am despoiat alte biserici, primind dela ele o plată, ca să vă pot sluji vouă.

9. Și când eram la voi și m'am găsit în nevoie, n'am fost sarcină nimănui; căci de nevoile mele au îngrijit frații care au venit din Macedonia. In toate m'am ferit și mă voiu feri să vă îngreuez cu ceva.

10. Pe adevărul lui Hristos care este în mine, nimeni nu-mi va răpi această pricină de laudă în ținuturile Ahaiei!

11. Pentru ce? Pentrucă nu vă iubesc? Știe Dumnezeu!

12. Dar lucrez ș voiu lucra astfel, ca să taiu prilejul celor ce caută prlej să fie găsiți deopotrivă cu noi în lucrurile cu care se laudă.

13. Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători vicleni, care se prefac în apostoli ai lui Hristos.

14. Și nu este de mirare, căci chiar Satana se preface într'un înger de lumină.

15. Nu este deci mare lucru, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitori ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor.

Necazurile apostolului.

16. Iarăși spun: să nu mă creadă nimeni nebun. Sau altminteri, suferiți-mă

ca pe un nebun, ca să mă laud și eu puțintel.

17. Ce spun în această îndrăsneală, ca să mă laud, nu spun după Domnul, ci ca și cum aș spune din nebunie.

18. De vreme ce mulți se laudă cu starea firească, mă voiu lăuda și eu.

19. Doar voi suferiți cu plăcere pe nebuni, voi care sunteți înțelepți.

20. Dacă vă robește cineva, dacă vă mănâncă cineva, dacă vă ia cineva banii, dacă vă privește cineva de sus, dacă vă lovește cineva peste obraz, suferiți!

21. Cu rușine o spun: am fost slabi! Totuși, în ce ar îndrăsni cineva—vorbesc în nebunie — îndrăsnesc și eu.

22. Sunt ei Evrei? Și eu sunt! Sunt ei Israeliți? Și eu sunt! Sunt ei sământă a lui Avraam? Și eu sunt!

23. Sunt ei slujitori ai lui Hristos? (Vorbesc ca un ieșit din minți). Eu sunt și mai mult. In osteneli și mai mult; în temnițe, peste măsură; în lovituri, fără număr; de multe ori în primejdii de moarte!

24. De cinci ori am căpătat dela Iudei patruzeci de lovituri fără una,

25. de trei ori am fost bătut cu nuiele, odată am fost împroșcat cu pietre, de trei ori s'a sfărâmat corabia cu mine, o noapte și o zi am fost în adâncul mării.

26. Deseori am fost în călătorii, în primejdii pe râuri, în primejdii din partea tâlharilor, în primejdii din partea celor din neamul meu, în primejdii din partea păgânilor, în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frați mincinoși.

27. In osteneală și în muncă, în vegheri adesea, în foame și în sete, în posturi adesea, în frig și în lipsă de îmbrăcăminte.

28. Și pe lângă acestea de afară, în fiecare zi mă apasă grija pentru toate bisericile.

29. Cine este slab, și să nu fiu și eu slab? Cine cade în păcat, și eu să nu ard?

30. Dacă trebue să mă laud, mă voiu lăuda numai cu cele privitoare la slăbiciunea mea.

31. Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus, care este binecuvântat în veci, știe că nu mint.

32. In Damasc, dregătorul împăratului, Areta păzea cetatea Damascenilor, ca să mă prindă;

33. dar am fost dat jos pe o fereastră, într'o coșniță, prin zid, și am scăpat din mânile lor.

Descoperirile lui Pavel.

12 1. E nevoie să mă laud, măcar că nu este de folos. Voiu veni totuși la vedeniile și descoperirile Domnului.

2. Cunosc un om în Hristos, care, acum patrusprezece ani, a fost răpit până în al treilea cer (dacă a fost în trup, nu știu; dacă a fost fără trup, nu știu; Dumnezeu știe).

3. Și știu că omul acesta (dacă a fost în trup sau fără trup, nu știu; Dumnezeu știe),

4. a fost răpit în raiu și a auzit cuvinte care nu se pot spune și pe care nu-i este îngăduit unui om să le rostească.

5. Cu un astfel de om mă voiu lăuda; dar cu mine însumi, nu mă voiu lăuda decât doar cu slăbiciunile mele.

6. Chiar dacă aș vrea să mă laud, n'aș fi nebun, căci aș spune adevărul; dar mă feresc, ca să n'aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decât ce vede în mine sau ce aude dela mine.

7. Și, ca să nu mă umflu de mândrie din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș în carne, un sol al Satanei, ca să mă pălmuiască și să nu mă îngâmf.

8. De trei ori am rugat pe Domnul să mi-l ia.

9. Și El mi-a zis: «Harul Meu îți este deajuns; căci puterea Mea în slăbiciune se desăvârșește». Deci mă voiu lăuda mult mai bucuros cu slăbiciunile mele, pentru ca puterea lui Hristos să rămână în mine.

10. De aceea, simt plăcere în slăbiciuni, în defăimări, în nevoi, în prigoniri, în strâmtorări pentru Hristos; căci, când sunt slab, atunci sunt tare.

Slujba lui Pavel.

11. Am ajuns nebun. Voi m'ați silit. Trebuia ca voi să mă lăudați; căci, măcar că nu sunt nimic, totuși cu nimic n'am fost mai pre jos decât acești apostoli așa de minunați!

12. Semnele unui apostol le-ați avut printre voi în toată răbdarea, prin semne, puteri și minuni, care au fost făcute între voi.

13. In adevăr, în ce ați fost voi puși mai pre jos decât celelalte biserici, afară doar că numai eu singur nu v'am fost o sarcină? O, iertați-mi nedreptatea aceasta!

14. Iată că sunt gata să vin a treia oară la voi și tot nu voiu fi o sarcină, căci nu caut bunurile voastre, ci pe voi înșivă. Ce-i drept, nu copiii sunt datori să agonisească pentru pă-

rinţii lor, ci părinţii pentru copiii lor.

15. Şi eu voiu cheltui prea bucuros şi mă voiu cheltui în totul şi pe mine însumi, pentru sufletele voastre. Dacă vă iubesc mai mult, sunt iubit cu atât mai puţin?

16. Fie şi aşa! Nu v'am fost sarcină de loc. «Dar», zic ei, «ca un om isteţ ce sunt, v'am prins prin şiretlic».

17. Dar am tras eu oare vreun folos dela voi prin vreunul din aceia pe care i-am trimes la voi?

18. Am rugat pe Tit (şi împreună cu el am trimes şi pe fratele). A cerut Tit ceva dela voi? N'am umblat noi în acelaşi Duh şi pe aceleaşi urme?

19. De multă vreme voi vă închipuiţi că vrem să ne apărăm înaintea voastră! Noi vorbim înaintea lui Dumnezeu în Hristos; şi toate, iubiţilor, pentru zidirea voastră.

20. Fiindcă mă tem ca nu cumva, la venirea mea, să vă găsesc aşa cum n'aş vrea să vă găsesc, şi eu însumi să fiu găsit de voi aşa cum n'aţi vrea; ca nu cumva să fie gâlceavă, pismă, mânie, desbinări, vorbiri de rău, bârfeli, îngâmfări, turburări.

21. Mă tem ca la venirea mea la voi, să nu mă smerească din nou Dumnezeul meu cu privire la voi şi să trebuiască să plâng pe mulţi din cei ce au păcătuit mai înainte şi nu s'au pocăit de necurăţia, curvia şi spurcăciunile pe care le-au făcut.

Cele din urmă înştiinţări.

13 1. Vin la voi pentru a treia oară. «Orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori».

2. Cum am spus, când am fost de faţă a doua oară, tot aşa şi azi, când nu sunt de faţă, spun iarăşi mai dinainte celor ce au păcătuit mai înainte şi tuturor celorlalţi, că, dacă mă voiu întoarce la voi, n'am să cruţ de loc,

3. căci voi căutaţi o dovadă că în mine vorbeşte Hristos, care nu este slab faţă de voi, ci este plin de putere între voi.

4. In adevăr, El a fost răstignit prin slăbiciune, dar trăieşte prin puterea lui Dumnezeu. Tot astfel şi noi suntem slabi în El, dar, prin puterea lui Dumnezeu, vom fi plini de viaţă cu El faţă de voi.

5. Pe voi înşivă încercaţi-vă dacă sunteţi în credinţă. Puneţi-vă la încercare pe voi înşivă. Nu recunoaşteţi voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteţi lepădaţi.

6. Dar trag nădejde că veţi recunoaşte că noi nu suntem dovediţi netrebnici.

7. Totuşi ne rugăm lui Dumnezeu să nu faceţi nimic rău; nu pentru ca să ne putem arăta noi dovediţi buni, ci ca să faceţi ce este bine, chiar dacă noi am fi dovediţi netrebnici.

8. Căci noi n'avem nicio putere împotriva adevărului ci pentru adevăr.

9. In adevăr, ne bucurăm când noi suntem slabi, iar voi sunteţi tari; şi ne şi rugăm pentru desăvârşirea voastră.

10. Tocmai de aceea vă scriu aceste lucruri când nu sunt de faţă, pentru ca, atunci când voiu fi de faţă, să nu mă port cu asprime, potrivit cu puterea pe care mi-a dat-o Domnul pentru zidire, iar nu pentru dărâmare.

Urări de sănătate.

11. Incolo, fraţilor, fiţi sănătoşi, desăvârşiţi-vă, îmbărbătaţi-vă, fiţi cu un cuget, trăiţi în pace şi Dumnezeul dragostei şi al păcii va fi cu voi.

12. Spuneţi-vă unii altora sănătate, cu o sărutare sfântă.

12. Toţi sfinţii vă trimet sănătate.

14. Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu şi împărtăşirea Sfântului Duh să fie cu voi cu toţi! Amin.

EPISTOLA
LUI PAVEL CĂTRE GALATENI

Urare.

1 1. Pavel, apostol (nu de la oameni, nici printr'un om, ci prin Hristos şi prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morţi)

2. şi toţi fraţii care sunt împreună cu mine, către bisericile Galatiei:

3. har vouă şi pace dela Dumnezeu Tatăl şi dela Domnul nostru Isus Hristos!

4. El S'a dat pe sine însuşi pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru şi Tatăl.

5. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Nestatornicia Galatenilor.

6. Mă mir că treceţi aşa de repede dela cel ce v'a chemat prin harul lui Hristos, la o altă evanghelie.

7. Nu doar că este o altă evanghelie; dar sunt unii oameni care vă turbură şi voiesc să răstoarne evanghelia lui Hristos.

8. Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer

v'ar propovădui o altă evanghelie, deosebită de aceea pe care v'am propovăduit-o noi, să fie anatema!

9. Cum am mai spus, o spun și acum: dacă vă propovăduește cineva o evanghelie, alta decât aceea pe care ați primit-o, să fie anatema!

10. Caut eu oare, în clipa aceasta, să capăt bunăvoința oamenilor sau bunăvoința lui Dumnezeu? Sau caut să plac oamenilor? Dacă aș mai căuta să plac oamenilor, n'aș fi robul lui Hristos.

Evanghelia lui Pavel.

11. Fraților, vă mărturisesc că evanghelia propovăduită de mine nu este de obârșie omenească,

12. pentrucă n'am primit-o, nici n'am învățat-o dela vreun om, ci prin descoperirea lui Isus Hristos.

13. Ați auzit, în adevăr, care era purtarea mea de altădată, în religiunea Iudeilor. Cum adică, prigoneam peste măsură de mult biserica lui Dumnezeu și făceam prăpăd în ea;

14. și cum eram mai înaintat în religiunea Iudeilor decât mulți din neamul meu, de o vârstă cu mine, fiind însuflețit de o râvnă nespus de mare pentru datinele strămoșești.

15. Dar când Dumnezeu— care m'a pus de o parte din pântecele mamei mele și m'a chèmat prin harul Său, — a găsit cu cale

16. să descopere în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între Neamuri, îndată n'am întrebat pe niciun om,

17. nici nu m'am suit la Ierusalim la cei ce erau apostoli înainte de mine, ci m'am dus în Arabia. Apoi m'am întors iarăși la Damasc.

18. După trei ani m'am suit la Ierusalim, ca să fac cunoștință cu Chifa, și am rămas la el cincisprezece zile.

19. Dar n'am văzut pe altul dintre apostoli decât pe Iacov, fratele Domnului.

20. In cele ce vă scriu, iată, înaintea lui Dumnezeu, nu mint.

21. După aceea m'am dus în ținuturile Siriei și ale Ciliciei.

22. Și eram încă necunoscut la față bisericilor lui Hristos, care sunt în Iudea.

23. Ele auzeau doar spunându-se : «Prigonitorul nostru de odinioară acum vestește credința pe care căuta s'o nimicească odinioară».

24. Și slăveau pe Dumnezeu din pricina mea.

Incuviințarea apostolilor.

2 1. După patrusprezece ani, m'am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba, luând cu mine și pe Tit.

2. M'am suit în urma unei descoperiri, și le-am arătat evanghelia pe care o propovăduesc între Neamuri, în deosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.

3. Nici chiar Tit, care era cu mine, măcar, că era Grec, n'a fost silit să se taie împrejur,

4. și aceasta din pricina fraților mincinoși, furișați și strecurați printre noi, ca să pândească slobozenia pe care o avem în Hristos Isus, cu gând să ne aducă la robie.

5. Noi nu ne-am supus lor și nu ne-am potrivit lor nicio clipă măcar, pentru ca adevărul evangheliei să rămână cu voi.

6. Cei ce sunt socotiți ca fiind ceva — orice ar fi fost ei, nu-mi pasă: Dumnezeu nu caută la fața oamenilor — ei, cei cu vază, nu mi-au adăogat nimic.

7. Ba dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredințată evanghelia pentru cei netăiați împrejur, după cum lui Petru îi fusese încredințată evanghelia pentru cei tăiați împrejur —

8. căci cel ce făcuse din Petru apostolul celor tăiați împrejur, făcuse și din mine apostolul Neamurilor —

9. și când au cunoscut harul care-mi fusese dat mie, Iacov, Chifa și Ioan, care sunt priviți ca stâlpi, mi-au dat mie și lui Barnaba mâna dreaptă de însoțire, ca noi să mergem la Neamuri, iar ei la cei tăiați împrejur.

10. Ne-au spus numai să ne aducem aminte de săraci și chiar așa am și căutat să fac.

Pavel înfruntă pe Petru.

11. Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă în față, căci era de osândit.

12. In adevăr, înainte de venirea unora dela Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s'a ferit și a stat de o parte, de teama celor tăiați împrejur.

13. Impreună cu el au început să se prefacă și ceilalți Iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățărniciei lor.

14. Când i-am văzut că nu umblă drept după adevărul evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: «Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor?»

15. Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri.

16. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci prin credința în Isus Hristos, am crezut și noi în Hristos Isus, ca să

fim socotiți neprihăniți
prin credința în Hristos,
iar nu prin faptele Legii,
pentrucă, prin faptele Le-
gii, nimeni nu va fi socotit
neprihănit.
17. Dar dacă, în timp ce
căutăm să fim socotiți ne-
prihăniți în Hristos, și noi
înșine am fi găsiți ca pă-
cătoși, este oare Hristos
un slujitor al păcatului?
Nicidecum!
18. Căci, dacă zidesc ia-
răși lucrurile pe care le-am
dărâmat, mă arăt ca un
călcător de lege.
19. Căci eu, prin Lege,
am murit față de Lege, ca
să trăiesc pentru Dumne-
zeu.
20. Am fost răstignit îm-
preună cu Hristos și tră-
iesc... dar nu mai trăiesc
eu, ci Hristos trăiește în
mine. Și vieața, pe care o
trăiesc acum în trup, o tră-
iesc în credința în Fiul lui
Dumnezeu, care m'a iubit
și S'a dat pe Sine însuși
pentru mine.
21. Nu lepăd harul lui
Dumnezeu; căci, dacă ne-
prihănirea se capătă prin
Lege, atunci de geaba a
murit Hristos.

Legea și credința.

3 1. O, Galateni fără min-
te! Cine v'a fermecat
pe voi înaintea ochilor că-
rora Isus Hristos a fost
zugrăvit ca răstignit?
2. Iată numai ce voiesc
să știu dela voi: prin fap-
tele Legii ați primit voi
Duhul ori prin auzirea cre-
dinței?
3. Așa de fără minte sun-
teți? După ce ați început
prin Duhul, vreți acum să
sfârșiți prin firea pămân-
tească?
4. In zadar ați suferit voi
atât de mult? Dacă, în a-
devăr, este în zadar!
5. Cel ce vă dă Duhul și
face minuni printre voi, le
face oare prin faptele Legii,
sau prin auzirea credinței?
6. Așa și Avraam: a cre-
zut pe Dumnezeu și cre-
dința aceasta i-a fost soco-
tită ca neprihănire.
7. Ințelegeți deci că fii
ai lui Avraam sunt cei ce
au credință.
8. Scriptura, de aseme-
nea, fiindcă vedea mai di-
nainte că Dumnezeu va so-
coti neprihănite Neamurile
prin credință, a dat mai
dinainte lui Avraam acea-
stă veste bună: «Toate
Neamurile vor fi binecuvân-
tate în tine».
9. Așa că cei ce se bizu-
esc pe credință, sunt bine-
cuvântați împreună cu A-
vraam cel credincios.
10. Căci toți cei ce se bi-
zuesc pe faptele Legii, sunt
sub blestem, pentrucă este
scris: «Blestemat este ori-
cine nu stăruește în toate
cele scrise în cartea Legii,
ca să le facă».
11. Și că nimeni nu este
socotit neprihănit înaintea
lui Dumnezeu prin Lege,

este învederat, căci «cel ne-
prihănit, prin credință va
trăi».
12. Legea însă nu ne în-
temeiază pe credință, ci ea
zice: «Cine va face aces-
tea, va trăi prin ele».
13. Hristos ne-a răscum-
părat din blestemul Legii,
făcându-Se blestem pentru
noi, — fiindcă este scris:
«Blestemat e oricine este
atârnat pe lemn» —
14. pentru ca binecuvân-
tarea vestită lui Avraam
să vină peste Neamuri, în
Hristos Isus, așa ca, prin
credință, noi să primim
Duhul făgăduit.

Făgăduința și Legea.

15. Fraților, (vorbesc în
felul oamenilor), un testa-
ment, chiar al unui om, o-
dată întărit, nimeni nu-l
desființează, nici nu-i mai
adaogă ceva.
16. Acum, făgăduințele
au fost făcute «lui Avraam
și seminței lui». Nu zice:
«Și semințelor», ca și cum
ar fi vorba de mai multe,
ci ca de una singură: «și
seminței tale», adică Hri-
stos.
17. Iată ce vreau să zic:
un testament, pe care l-a
întărit Dumnezeu mai îna-
inte, nu poate fi desființat,
așa ca făgăduința să fie
nimicită de Legea venită
după patru sute treizeci de
ani.
18. Căci, dacă moștenirea
ar veni din Lege, nu mai
vine din făgăduință; dar
Dumnezeu prin făgăduință
a dat-o lui Avraam.
19. Atunci pentru ce este
Legea? Ea a fost adăogată
din pricina călcărilor de
lege până când avea să
vină «sămânța», căreia îi
fusese făcută făgăduința;
și a fost dată prin îngeri,
prin mâna unui mijlocitor.
20. Dar mijlocitorul nu
este mijlocitorul unei sin-
gure părți, pe când Dum-
nezeu este unul singur.
21. Atunci este oare Le-
gea împotriva făgăduințe-
lor lui Dumnezeu? Nicide-
cum! Căci, dacă s'ar fi dat
o Lege care să poată da
vieața, atunci întradevăr
neprihănirea ar veni din
Lege.
22. Dar Scriptura a în-
chis totul sub păcat, pen-
tru ca făgăduința să fie
dată celor ce cred, prin cre-
dința în Isus Hristos.
23. Inainte de venirea
credinței, noi eram sub paza
Legii ca închiși pentru cre-
dința care avea să fie de-
scoperită.
24. Astfel, Legea ne-a
fost îndrumătorul nostru
spre Hristos, ca să fim so-
cotiți neprihăniți prin cre-
dință.
25. După ce a venit cre-
dința, nu mai suntem sub
îndrumătorul acesta.
26. Căci toți sunteți fii ai
lui Dumnezeu prin credin-
ța în Hristos Isus.

27. Toți care ați fost botezați pentru Hristos, v'ați îmbrăcat cu Hristos.

28. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus.

29. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam», moștenitori prin făgăduință.

Moștenitorul și credința.

4 1. Dar, câtă vreme moștenitorul este nevârstnic, eu spun că nu se deosebește cu nimic de un rob, măcar că este stăpân pe toate;

2. ci este sub epitropi și îngrijitori, până la vremea rânduită de tatăl său.

3. Tot așa și noi: când eram nevârstnici, eram sub robia învățăturilor începătoare ale lumii;

4. dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimes pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege,

5. ca să răscumpere pe cei de sub Lege, ca să căpătăm înfierea.

6. Și pentrucă sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimes în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: «Ava», adică «Tată!».

7. **Așa că nu mai ești** rob, ci fiu; și dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.

Galatenii și învățătorii mincinoși.

8. Odinioară, când nu cunoșteați pe Dumnezeu, erați robiți celor ce, din firea lor, nu sunt dumnezei.

9. Dar acum, după ce ați cunoscut pe Dumnezeu, sau, mai bine zis, după ce ați fost cunoscuți de Dumnezeu, cum vă mai întoarceți iarăși la acele învățături începătoare, slabe și sărăcăcioase, cărora vreți să vă supuneți din nou?

10. Voi păziți zile, luni, vremi și ani.

11. Mă tem să nu mă fi ostenit de geaba pentru voi.

12. Fraților, vă rog să fiți ca mine, căci și eu sunt ca voi. Nu mi-ați făcut niciodată o nedreptate.

13. Dimpotrivă, știți că în neputința trupului v'am propovăduit evanghelia pentru întâia dată.

14. Și n'ați arătat nici dispreț, nici desgust față de ceea ce era o ispită pentru voi în trupul meu, ci m'ați primit ca pe un înger al lui Dumnezeu, ca pe însuși Hristos Isus.

15. Unde este dar fericirea voastră? Căci vă mărturisesc că, dacă ar fi fost **cu putință, v'ați fi scos** până și ochii și mi i-ați fi dat.

16. M'am făcut oare vrăjmașul vostru, pentrucă v'am spus adevărul?

17. Nu cu gând bun sunt ei plini de râvnă pentru voi, ci vor să vă deslipească de noi, ca să fiți plini de râvnă față de ei.

18. Este bine să fii plin de râvnă totdeauna pentru bine, nu numai când sunt de față la voi.

19. Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii până ce va lua Hristos chip în voi!

20. O, cum aș vrea să fiu acum de față la voi și să-mi schimb glasul, căci nu știu ce să mai cred despre voi!

Pilda Agarei și a Sarei.

21. Spuneți-mi voi, care voiți să fiți sub Lege, n'ascultați voi Legea?

22. Căci este scris că Avraam a avut doi fii: unul din roabă și altul din femeia slobodă.

23. Dar cel din roabă s'a născut prin făgăduință.

24. Lucrurile acestea trebuesc luate într'alt înțeles: acestea sunt două legăminte. Unul, cel de pe muntele Sinai, naște pentru robie și este Agar, —

25. (căci Agar este muntele Sinai din Arabia) și răspunde Ierusalimului de acum, care este în robie împreună cu copiii săi. —

26. Dar Ierusalimul cel de sus este slobod și el este mama noastră.

27. Fiindcă este scris: «Bucură-te, stearpo, care nu naști! Izbucnește de bucurie și strigă tu, care n'ai durerile nașterii! Căci mulți sunt copiii celei părăsite, mai mulți decât ai celei cu bărbat».

28. Și voi, fraților, ca și Isaac, voi sunteți copii ai făgăduinței.

29. Și după cum atunci cel ce se născuse în chip firesc prigonea pe cel ce se născuse prin Duhul, tot așa și acum.

30. Dar ce zice Scriptura? «Izgonește pe roabă și pe fiul ei, căci fiul roabei nu va moșteni împreună cu fiul celei slobode».

31. De aceea, fraților, noi nu suntem copiii celei roabe, ci ai celei slobode.

5 1. Hristos ne-a izbăvit, ca să fim slobozi. Rămâneți dar tari și nu vă plecați iarăși sub jugul robiei!

Slobozenia creștină.

2. Iată, eu, Pavel, vă spun că, dacă vă veți tăia împrejur, Hristos nu vă va folosi la nimic.

3. Și mărturisesc iarăși încă odată oricărui om care primește tăierea împrejur, că este dator să împlinească toată Legea.

4. Voi care voiţi să fiţi
socotiţi neprihăniţi prin
Lege, v'aţi despărţit de
Hristos, aţi căzut din har.
5. Căci noi, prin Duhul,
aşteptăm prin credinţă nă-
dejdea neprihănirii.
6. Căci, în Iisus Hris-
tos, nici tăierea împrejur,
nici netăierea împrejur nu
au vreun preţ, ci credinţa,
care lucrează prin dragos-
te.
7. Voi alergaţi bine; ci-
ne v'a tăiat calea, ca să
n'ascultaţi de adevăr?
8. Induplecarea aceasta
nu vine dela cel ce v'a
chemat.
9. Puţin aluat dospeşte
toată plămădeala.
10. Eu, cu privire la voi,
am, în Domnul, încrederea
că nu gândiţi altfel. Dar
cel ce vă tulbură, va purta
osânda, oricine ar fi el.
11. Cât despre mine, fra-
ţilor, dacă mai propovă-
duesc tăierea împrejur, de
ce mai sunt prigonit? A-
tunci pricina de poticnire
a crucii s'a dus.
12. Şi dacă s'ar tăia mă-
car de tot cei ce vă tul-
bură!

Indemn să trăiască în dragoste.

13. Fraţilor, voi aţi fost
chemaţi la slobozenie. Nu-
mai nu faceţi din sloboze-
nie o pricină ca să trăiţi
pentru firea pământească,
ci slujiţi-vă unii altora în
dragoste.
14. Căci toată Legea se
cuprinde într'o singură po-
runcă: «Să iubeşti pe a-
proapele tău ca pe tine
însuţi».
15. Dar, dacă vă muşcaţi
şi vă mâncaţi unii pe alţii,
luaţi seama să nu fiţi ni-
miciţi unii de alţii.

Faptele firii pământeşti şi Duhul.

16. Zic dar: umblaţi câr-
muiţi de Duhul şi nu veţi
împlini poftele firii pă-
mânteşti.
17. Căci firea pământea-
scă pofteşte împotriva Du-
hului şi Duhul împotriva
firii pământeşti; căci ace-
stea stau împotrivă unul
altuia, ca să nu faceţi ceea
ce aţi voi.
18. Dacă sunteţi călău-
ziţi de Duhul, nu sunteţi
sub Lege.
19. Şi faptele firii pă-
mânteşti sunt cunoscute şi
sunt acestea: curvia, ne-
curăţia, destrăbălarea,
20. închinarea la idoli,
vrăjitoria, vrăjbile, cear-
ta, gelozia, mâniile, neîn-
ţelegerile, desbinările, cer-
turile de partide,
21. pismuirile, uciderile,
beţiile, îmbuibările şi alte
lucruri asemănătoare cu a-
cestea. Vă spun mai dina-
inte, cum am mai spus, că

cei ce fac astfel de lucruri
nu vor moşteni împărăţia
lui Dumnezeu.
22. Roada Duhului, dim-
potrivă, este: dragostea,
bucuria, pacea, îndelunga
răbdare, bunătatea, face-
rea de bine, credincioşia,
23. blândeţea, înfrâna-
rea poftelor. Impotriva a-
cestora nu este lege.
24. Cei ce sunt ai lui
Hristos Isus, şi-au răstignit
firea pământească împreu-
nă cu patimile şi poftele ei.
25. Dacă trăim prin Du-
hul, să şi umblăm prin
Duhul.
26. Să nu umblăm după
o slavă deşartă, întărâtân-
du-ne unii pe alţii şi pis-
muindu-ne unii pe alţii.

Indemn la sprijinirea altora.

6 1. Fraţilor, chiar dacă un
om ar cădea deodată în
vreo greşală, voi, care sun-
teţi duhovniceşti, să-l ridi-
caţi cu duhul blândeţei; şi
ia seama la tine însuţi, ca
să nu fii ispitit şi tu.
2. Purtaţi-vă sarcinile
unii altora şi veţi împlini
astfel legea lui Hristos.
3. Dacă vreunul crede că
este ceva, măcar că nu e-
ste nimic, se înşeală singur.
4. Fiecare să-şi cerceteze
fapta sa şi atunci va avea
cu ce să se laude numai în
ce-l priveşte pe el, iar nu
cu privire la alţii.
5. Căci fiecare îşi va
purta sarcina sa însăşi.

Indemn la dărnicie.

6. Cine primeşte învăţă-
tură în cuvânt, să facă
parte din toate bunurile
sale celui ce-l învaţă.
7. Nu vă înşelaţi: «Dum-
nezeu nu se lasă să fie
batjocorit». Ce seamănă o-
mul, aceea va şi secera.
8. Cine seamănă în firea
sa pământească, va secera
din firea pământească pu-
trezirea; dar cine seamănă
în Duhul, va secera din
Duhul vieaţa veşnică.
9. Să nu obosim în face-
rea binelui, căci la vremea
potrivită vom secera, dacă
nu vom cădea de oboseală.
10. Aşa dar, cât avem
prilej, să facem bine la
toţi, dar mai ales celor din
casa credinţei.

Singura laudă a apostolului.

11. Uitaţi-vă cu ce slove
mari v'am scris cu însăşi
mâna mea!
12. Toţi cei ce vor să fie
ceva înaintea oamenilor, vă
silesc să primiţi tăierea
împrejur, numai ca să nu
sufere ei prigonire pentru
crucea lui Hristos.
13. Căci nici ei, care au
primit tăierea împrejur, nu
păzesc Legea, ci voiesc
doar ca voi să primiţi tă-

iercа împrejur, pentru ca să se laude cu trupul vostru.

14. In ce mă privește, departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.

15. Căci, în Hristos Isus, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă.

16. Și peste toți cei ce vor umbla după dreptarul acesta și peste Israelul lui Dumnezeu să fie pace și îndurare!

17. De acum încolo nimeni să nu mă mai necăjească, pentrucă eu port semnele Domnului Isus pe trupul meu.

18. Fraților, harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.

EPISTOLA LUI PAVEL APOSTOLUL CATRE EFESENI

Urare.

1 1. Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus:

2. har vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos.

Binecuvântările lui Dumnezeu în Hristos.

3. Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Iisus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.

4. In El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,

5. ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voiei Sale,

6. spre lauda slavei harului Său, pe care ni l-a dat în prea iubitul Lui.

7. In El avem răscumpărarea, prin sângele L u i, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Lui,

8. pe care l-a răspândit din belșug peste noi, prin orice fel de înțelepciune și de pricepere;

9. căci a binevoit să ne descopere taina voiei Sale, după planul pe care-l alcătuise în Sine însuși,

10. ca să-l aducă la îndeplinire la plinirea vremilor, spre a-Și uni iarăși într'unul, în Hristos, toate cele din ceruri și cele de pe pământ.

11. In El am fost făcuți și moștenitori, fiind rânduiți mai dinainte, după hotărîrea aceluia care face toate după sfatul voiei Sale,

12. ca să slujim de laudă slavei Lui, noi, care mai dinainte am nădăjduit în Hristos.

13. Și voi, după ce ați auzit cuvântul adevărului, evanghelia mântuirii voastre, ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt, care fusese făgăduit,

14. și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea c e l o r câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.

Rugăciunea lui Pavel.

15. De aceea și eu, de când am auzit despre credința în Domnul Isus care este în voi și despre dragostea voastră pentru toți sfinții,

16. nu încetez să aduc mulțumiri pentru voi când vă pomenesc în rugăciunile mele.

17. Și mă rog ca Dumnezeul Domnului n o s t r u Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui

18. și să vă lumineze ochii inimii, ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii L u i în sfinți

19. și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Lui, după lucrarea puterii tăriei Lui,

20. pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Lui, în locurile cerești,

21. mai pre sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.

22. El i-a pus totul sub picioare și L-a dat căpetenie peste toate, bisericii,

23. care este trupul Lui, plinătatea celui ce plinește totul în toți.

Mântuirea prin har.

2 1. Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre,

2. în care trăiați odinioară, după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării.

3. Intre ei eram și noi

toţi odinioară, când trăiam în poftele firii noastre pământeşti, când împlineam dorinţele firii pământeşti şi ale gândurilor noastre, şi eram din fire copii ai mâniei, ca şi ceilalţi.

4. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit,

5. măcar că eram morţi în greşelile noastre, ne-a adus la vieaţă împreună cu Hristos (prin har sunteţi mântuiţi).

6. El ne-a înviat împreună şi ne-a pus să şedem împreună în locurile cereşti, în Hristos Isus,

7. ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăţie a harului Său, în bunătatea Sa faţă de noi, în Hristos Isus.

8. Căci prin har sunteţi mântuiţi, prin credinţă. Şi aceasta nu vine dela voi, ci este darul lui Dumnezeu.

9. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.

10. Căci noi suntem lucrarea Lui şi am fost zidiţi în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.

Neamurile şi iudeii uniţi prin cruce.

11. De aceea voi, care altădată eraţi Neamuri din naştere, numiţi netăiaţi împrejur de către aceia care se chiamă tăiaţi împrejur şi care sunt tăiaţi împrejur în trup de mâna omului,

12. aduceţi-vă aminte că în vremea aceea eraţi fără Hristos, fără drept de cetăţenie în Israel, străini de legămintele făgăduinţei, fără nădejde şi fără Dumnezeu în lume.

13. Dar acum, în Hristos Isus, voi care odinioară eraţi departe, aţi fost apropiaţi prin sângele lui Hristos.

14. Căci El este pacea noastră, care din doi a făcut unul şi a surpat zidul dela mjloc, care-i despărţea,

15. şi, în trupul Său, a înlăturat vrăjmăşia dintre ei, Legea poruncilor, în orânduirile ei, ca să facă pe cei doi să fie în El însuşi un singur om nou, făcând astfel pace;

16. şi a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într'un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmăşia.

17. El a venit astfel să aducă vestea bună a păcii vouă celor ce eraţi departe şi pace celor ce erau aproape.

18. Căci prin El şi unii şi alţii avem intrare la Tatăl, într'un singur Duh.

Un templu sfânt în Domnul.

19. Aşa dar voi nu mai sunteţi nici străini, nici oaspeţi ai casei, ci sunteţi împreună cetăţeni cu sfinţii, oameni din casa lui Dumnezeu,

20. fiind zidiţi pe temelia apostolilor şi proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.

21. In El, toată clădirea, bine închegată, creşte ca să fie un templu sfânt în Domnul.

22. Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi un locaş al lui Dumnezeu, prin Duhul.

Taina chemării Neamurilor.

3 1. Iată de ce eu, Pavel, întemniţatul lui Isus Hristos pentru voi, Neamurilor . . .

2. (Dacă cel puţin aţi auzit de isprăvnicia harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dat faţă de voi.

3. Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoştinţă de taina aceasta, despre care vă scrisei în puţine cuvinte.

4. Citindu-le, vă puteţi închipui priceperea pe care o am eu despre taina lui Hristos,

5. care n'a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, cum a fost descoperită acum sfinţilor apostoli şi prooroci ai lui Hristos, prin Duhul;

6. că adică Neamurile sunt împreună moştenitoare cu noi, alcătuesc un singur trup cu noi şi iau parte cu noi la aceeaşi făgăduinţă în Hristos Isus, prin evanghelia

7. al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu, dat mie prin lucrarea puterii Lui.

8. Da, mie, care sunt cel mai neînsemnat dntre toţi sfinţii, mi-a fost dat harul acesta să vestesc Neamurilor bogăţiile nepătrunse ale lui Hristos

9. şi să pun în lumină înaintea tuturor: care este isprăvnicia acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a făcut toate:

10. pentru ca domniile şi stăpânirile din locurile cereşti să cunoască azi, prin biserică, înţelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu,

11. după planul veşnic, pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru.

12. In El avem, prin credinţa în El, îndrăsneala şi apropierea de Dumnezeu cu încredere.

13. Vă rog iarăşi să nu vă pierdeţi cumpătul din pricina necazurilor mele pentru voi; aceasta este slava voastră).

Rugăciunea lui Pavel pentru toți.

14. ...Iată de ce îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos,

15. din care își trage numele orice familie, în ceruri și pe pământ

16. și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru,

17. așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temelia pusă în dragoste,

18. să puteți pricepe, împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea;

19. și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu.

20. Iar a celui ce, prin puterea care lucrează în noi, poate să facă nespus mai mult decât cerem sau gândm noi,

21. a Lui să fie slava în biserică și în Hristos Isus, din neam în neam, în vecii vecilor! Amin.

Unirea credinței.

4 1. Vă sfătuesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într'un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o,

2. cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste

3. și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii.

4. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre.

5. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.

6. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pre sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți.

7. Dar, fiecăruia din noi, harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.

8. De aceea este zis: «S'a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor».

9. (Și acest: «S'a suit», ce însemnează decât că înainte se coborîse în părțile mai de jos ale pământului?

10. Cel ce s'a coborît, este acelaș cu cel ce s'a suit mai pre sus de toate cerurile, ca să umple toate).

11. Și El a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători,

12. pentru desăvârșirea

sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,

13. până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;

14. ca să nu mai fim copii bătuți de valuri, duși încoace și încolo, de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire;

15. ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la cel ce este capul, Hristos.

16. Din El, tot trupul, bine închegat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivit cu lucrarea fiecărei părți în măsura ei și se zidește în dragoste.

Sfințenia creștină.

17. Iată dar ce vă spun și ce vă mărturisesc eu în Domnul: să nu mai trăiți cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor,

18. având mintea întunecată, fiind străini de vieața lui Dumnezeu din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor.

19. Ei au ajuns nesimțitori, s'au dedat la desfrânare și săvârșesc cu lăcomie orice fel de necurăție.

20. Dar, voi n'ați învățat așa dela Hristos;

21. dacă cel puțin L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați,

22. cu privire la felul vostru de vieață din trecut, să vă desbrăcați de omul cel vechiu, care se strică după poftele înșelătoare,

23. și să vă înoiți în duhul minții voastre,

24. și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.

25. De aceea, fiindcă ați lepădat minciuna, fiecare din voi să spună aproapelui său adevărul, pentrucă suntem mădulare unii altora.

26. Vă mâniați; dar să nu păcătuiți». Să n'apună soarele peste mânia voastră

27. și să nu dați loc Diavolului.

28. Cine fură, să nu mai fure, ci mai de grabă să lucreze cu mânile sale la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit.

29. Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este ne-

voie, ca să dea har celor
ce-l aud.
30. Să nu întristaţi pe
Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care aţi fost pecetluiţi pentru ziua răscumpărării.
31. O r i c e amărăciune, orice iuţime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire şi orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru.
32. Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul cum v'a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos.

5 1. Urmaţi dar pilda lui Dumnezeu ca nişte copii iubiţi.
2. Trăiţi în dragoste după cum şi Hristos ne-a iubit şi S'a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos şi ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu.

Rodul inimii.

3. Curvia sau orice altfel de necurăţie sau lăcomia de avere nici să nu se pomenească între voi, aşa cum se cuvine unor sfinţi.
4. Să nu se audă nici cuvinte porcoase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, care nu sunt cuviincioase, ci mai de grabă cuvinte de mulţumire.
5. Căci ştiţi bine că niciun curvar, niciun stricat, niciun lacom de avere, care este un închinător la idoli, n'are parte de moştenire în împărăţia lui Hristos şi a lui Dumnezeu.
6. Nimeni să nu vă înşele cu vorbe deşerte, căci din pricina acestora vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători.
7. Să nu vă întovărăşiţi dar de loc cu ei.
8. Odinioară eraţi întunerec, dar acum sunteţi lumină în Domnul. Umblaţi deci ca nişte copii ai luminii.
9. (Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire şi în adevăr).
10. Cercetaţi ce este plăcut înaintea Domnului.
11. Şi nu luaţi de loc parte la lucrările neroditoare ale întunerecului, ci mai de grabă osândiţi-le pe faţă.
12. Căci este ruşine numai să spunem ce fac ei în ascuns.
13. Dar t o a t e acestea când sunt osândite, s u n t date pe faţă de lumină, pentrucă tot ce este arătat, este lumină.
14. De aceea zice: «Deşteaptă-te tu, care dormi, scoală-te din morţi şi Hristos te va lumina».

Paza creştinului.

15. Luaţi seama deci cu de-a-mănuntul, c u m umblaţi, nu ca nişte neînţelepţi, ci ca nişte înţelepţi.
16. Răscumpăraţi vremea, căci zilele sunt rele.
17. De aceea nu fiţi nepricepuţi, ci înţelegeţi care este voia Domnului.
18. Nu vă îmbătaţi de vin, aceasta este destrăbălare. Dimpotrivă, fiţi plini de Duh.
19. Vorbiţi între voi cu psalmi, cu cântări de laudă şi cu cântări duhovniceşti, lăudând şi cântând în inima voastră Domnului.
20. Mulţumiţi totdeauna lui Dumnezeu Tatăl pentru toate, în numele Domnului nostru Isus Hristos.
21. Supuneţi-vă unii altora în frica lui Hristos.

Datoriile soţilor între ei.

22. Nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor v o ş t r i ca Domnului,
23. căci bărbatul este capul nevestei, după cum şi Hristos este capul bisericii, El, Mântuitorul trupului.
24. Şi după cum biserica este supusă lui Hristos, tot aşa şi nevestele să fie supuse bărbaţilor lor în toate.
25. Bărbaţilor, iubiţi-vă nevestele, cum a iubit şi Hristos biserica şi s'a dat pe sine pentru ea,
26. ca s'o sfinţească, după ce a curăţit-o prin spălarea cu apă, prin Cuvânt,
27. ca să înfăţişeze înaintea Sa această biserică, slăvită, fără pată, fără sbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă şi fără prihană.
28. Tot aşa sunt datori şi bărbaţii să-şi iubească nevestele, ca pe trupurile lor. Cine-şi iubeşte nevasta, se iubeşte pe sine însuşi.
29. Căci nimeni nu şi-a urît vreodată trupul său, ci-l hrăneşte şi-l îngrijeşte cu drag, ca şi Hristos biserica;
30. pentrucă noi suntem mădulare ale trupului Lui — din carnea Lui şi din oasele Lui.
31. «De aceea va lăsa omul pe tatăl şi pe mama sa şi se va lipi de nevasta sa şi cei doi vor fi un singur trup».
32. Taina aceasta este mare (vorbesc despre Hristos şi despre biserică).
33. Incolo, fiecare din voi să-şi iubească nevasta ca pe sine şi nevasta să se teamă de bărbat.

Datoriile copiilor către părinţi.

6 1. Copii, ascultaţi în Domnul de părinţii voştri, căci este drept.
2. «Să cinsteşti pe tatăl tău şi pe mama ta» — este cea dintâi poruncă însoţită de o făgăduinţă —

3. «ca să fii fericit și să trăiești mulți ani pe pământ».

4. Și voi, părinților, nu întărâtați la mânie pe copiii voștri, ci hrăniți-i cu învățătura și îndemnul Domnului.

Datoriile robilor și stăpânilor.

5. Robilor, ascultați de stăpânii pământești, cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Hristos.

6. Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu.

7. Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu ca oamenilor,

8. căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată dela Domnul, după binele pe care-l va fi făcut.

9. Și voi, stăpânilor, purtați-vă la fel cu ei; feriți-vă de amenințări, ca unii care știți că stăpânul lor și al vostru este în ceruri și că înaintea Lui nu se are în vedere fața omului.

Armele creștinului.

10. Incolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.

11. Imbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ținea piept împotriva uneltirilor Diavolului.

12. Căci noi n'avem de luptat împotriva unor ființe de carne și sânge, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.

13. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit toate.

14. Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii,

15. având picioarele încălțate cu râvna evangheliei păcii.

16. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale Celui Rău.

17. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.

18. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții,

19. și pentru mine, ca ori de câte ori îmi deschid

gura, să mi se dea cuvânt, ca să fac cunoscut cu îndrăsneală taina evangheliei,

20. al cărei sol în lanțuri sunt; pentru ca să vorbesc despre ea fără sfială, așa cum trebue să vorbesc.

Trimiterea epistolei prin Tihic.

21. Acum, ca să știți și voi despre mine, Tihic, iubitul frate și slujitor credincios în Domnul, vă va face cunoscut totul.

22. Vi l-am trimes înadins, ca să luați cunoștință despre starea noastră și să vă îmbărbăteze inimile.

23. Pace, fraților, și dragoste împreună cu credința, dela Dumnezeu Tatăl și dela Domnul Isus Hristos!

24. Harul să fie cu toți cei ce iubesc pe Domnul nostru Isus Hristos în curăție. Amin.

EPISTOLA LUI PAVEL APOSTOLUL CĂTRE FILIPENI.

Urare.

1 1. Pavel și Timotei, robi ai lui Isus Hristos, către toți sfinții în Hristos Isus, care sunt în Filipi, împreună cu episcopii și diaconii:

2. har vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos!

Dragostea lui Pavel.

3. Mulțumesc Dumnezeului meu pentru toată aducerea aminte pe care o păstrez despre voi.

4. In toate rugăciunile mele, mă rog pentru voi toți cu bucurie

5. pentru partea pe care o luați la evanghelie, din cea dintâi zi până acum.

6. Sunt încredințat că acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Hristos.

7. Este drept să gândesc astfel despre voi toți, fiindcă vă port în inima mea, întru cât, atât în lanțurile mele cât și în apărarea și întărirea evangheliei, voi sunteți toți părtași aceluiași har.

8. Căci martor îmi este Dumnezeu că vă doresc pe toți cu o dragoste nespusă în Isus Hristos.

9. Și mă rog ca dragostea voastră să crească tot mai mult în cunoștință și orice pricepere,

10. ca să deosebiţi cele alese, pentru ca să fiţi curaţi şi să nu vă poticniţi până în ziua lui Hristos,

11. plini de roada neprihănirii, care este prin Isus Hristos, spre slava şi lauda lui Dumnezeu.

Inaintarea evangheliei.

12. Vreau să ştiţi, fraţilor, că împrejurările în care mă găsesc mai de grabă au lucrat la înaintarea evangheliei.

13. In adevăr, întreg pretoriul şi toţi ceilalţi ştiu că sunt pus în lanţuri din pricina lui Hristos.

14. Şi cei mai mulţi din fraţi, îmbărbătaţi de lanţurile mele, au şi mai multă îndrăsneală să vestească fără teamă cuvântul.

15. Unii, este adevărat, propovăduesc pe Hristos din pismă şi din duh de ceartă; dar alţii, din bunăvoinţă.

16. Aceştia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care ştiu că eu sunt însărcinat cu apărarea evangheliei;

17. dar ceilalţi vestesc pe Hristos nu cu gând curat, ci din duh de ceartă, gândind să mai adauge un necaz la lanţurile mele.

18. Ce ne pasă? Oricum: fie cu gând ascuns, fie din sinceritate, Hristos este propovăduit. Eu mă bucur de aceasta şi mă voiu bucura.

19. Căci ştiu că aceasta se va întoarce spre mântuirea mea prin rugăciunile voastre şi prin ajutorul Duhului lui Isus Hristos.

20. Mă aştept şi nădăjduesc cu tărie că nu voiu fi dat de ruşine cu nimic, ci că acum, ca totdeauna, Hristos va fi proslăvit cu îndrăsneală în trupul meu, fie prin vieaţa mea, fie prin moartea mea.

21. Căci pentru mine a trăi este Hristos şi a muri este un câştig.

22. Dar dacă, trăind în trup, lucrarea mea aduce roadă, atunci nu ştiu ce să aleg;

23. sunt strâns din două părţi: aş dori să mă mut şi să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine;

24. dar pentru voi este mai de trebuinţă să rămân în trup.

25. Şi sunt încredinţat şi ştiu că nu voiu pleca, ci voiu rămânea cu voi toţi pentru înaintarea şi bucuria credinţei voastre,

26. pentru ca, prin întoarcerea mea la voi, să aveţi în mine o mare pricină de laudă în Hristos Isus.

Indemn la stăruinţă.

27. Numai purtaţi-vă într'un chip vrednic de evanghelia lui Hristos, pentru ca, fie că voiu veni să vă văd, fie că voiu rămânea departe de voi, să aud despre voi că rămâneţi tari în acelaşi duh şi că luptaţi cu un suflet pentru credinţa evangheliei,

28. fără să vă lăsaţi înspăimântaţi de protivnici; aceasta este pentru ei o dovadă de pierzare, iar pentru voi de mântuire, şi aceasta dela Dumnezeu.

29. Căci cu privire la Hristos, vouă vi s'a dat harul nu numai să credeţi în El, ci să şi suferiţi pentru El,

30. şi să duceţi aceeaşi luptă pe care aţi văzut-o la mine şi pe care auziţi că o duc şi acum.

Indemn la smerenie.

2 1. Deci, dacă este vreo mângâiere a dragostei dacă este vreo părtăşie a Duhului, dacă este vreo duioşie şi îndurare,

2. faceţi-mi bucuria deplină şi aveţi o simţire, o dragoste, un suflet şi un gând!

3. Nu faceţi nimic din duh de ceartă sau din slavă deşartă, ci în smerenie fiecare să privească pe altul mai pre sus de el însuşi.

4. Fiecare din voi să se uite nu la foloasele sale, ci şi la foloasele altora!

5. Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus:

6. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuşi n'a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu,

7. ci s'a desbrăcat pe sine însuşi şi a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor.

8. La înfăţişare a fost găsit ca un om, s'a smerit şi s'a făcut ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce.

9. De aceea şi Dumnezeu L-a înălţat foarte sus şi i-a dat numele care este mai pre sus de orice nume,

10. pentru ca în numele lui Isus să se plece orice genunchiu al celor din ceruri, de pe pământ şi de sub pământ,

11. şi orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.

Indemn la sfinţenie.

12. Astfel dar, iubiţii mei, după cum totdeauna aţi fost ascultători, duceţi până la capăt mântuirea voastră, cu frică şi cutremur, nu numai când sunt eu de faţă, ci cu mult mai mult acum, în lipsa mea.

13. Căci Dumnezeu este acela care lucrează în voi, după plăcerea Sa, și voința și înfăptuirea.

14. Faceți toate fără cârtiri și fără șovăieli,

15. ca să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină în mijlocul unui neam strâmb și sucit, în care străluciți ca niște lumini în lume,

16. ținând sus cuvântul vieții, așa ca, în ziua lui Hristos, să mă pot lăuda că n'am alergat, nici nu eu mă bucur și mă bucur cu voi toți.

17. Și chiar dacă va trebui să fiu turnat ca o jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, eu mă bucur și mă bucur cu voi toți.

18. Tot așa și voi bucurați-vă, și bucurați-vă împreună cu mine!

Pavel laudă pe Timotei.

19. Nădăjduesc în Domnul Isus să vă trimet în curând pe Timotei, ca să fiu și eu cu inimă bună când o să am știri despre voi.

20. Căci n'am pe nimeni cu aceeași inimă ca mine, care să se îngrijească într'adevăr de starea voastră.

21. Căci toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos.

22. Cunoașteți râvna lui încercată: cum, ca un copil cu tatăl lui, ca un rob a lucrat împreună cu mine pentru înaintarea evangheliei.

23. Pe el dar nădăjduesc să vi-l trimet de îndată ce voiu vedea ce întorsătură vor lua lucrurile cu privire la mine.

24. Și am încredere în Domnul că în curând voiu veni și eu.

Lauda lui Epafrodit.

25. Am socotit dar de trebuință să vă trimet pe Epafrodit, fratele și tovarășul meu de lucru și de luptă, trimesul și slujitorul vostru pentru nevoile mele.

26. Căci dorea mult să vă vadă pe toți și era foarte mâhnit, pentrucă aflaserăți că a fost bolnav.

27. Intr'adevăr a *fost* bolnav și foarte aproape de moarte, dar Dumnezeu a avut milă de el. Și nu numai de el, ci și de mine, ca să nu am întristre peste întristare.

28. L-am trimes dar cu atât mai în grabă, ca să-l vedeți și să vă bucurați iarăși și să fiu și eu mai puțin mâhnit.

29. Primiți-l deci în Domnul, cu toată bucuria, și prețuiți pe astfel de oameni!

30. Căci pentru lucrul lui Hristos a fost el aproape de moarte și și-a pus vieața în joc, ca să împlineas-

că ce lipsea slujbei voastre pentru mine.

3

1. Incolo, frații mei, bucurați-vă în Domnul!

Ferirea de învățători mincinoși.

Mie nu-mi este greu să vă scriu mereu aceleași lucruri, iar vouă vă este spre întărire.

2. Păziți-vă de câni! Păziți-vă de lucrătorii răi! Păziți-vă de scrijilați!

3. Căci cei tăiați împrejur suntem noi, care slujim lui Dumnezeu prin Duhul lui Dumnezeu, care ne lăudăm în Hristos Isus și care nu ne punem încrederea în cele pământești,

4. măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în cele pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în cele pământești, eu și mai mult;

5. eu, care sunt tăiat împrejur a *opta* zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, Evreu din Evrei; în ce privește Legea, fariseu;

6. în ce privește râvna, prigonitor al bisericii; cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără vină.

7. Dar cele care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit pagubă, din pricina lui Hristos.

8. Ba încă și acum privesc *toate* acestea ca o pagubă față de *prețul* nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca gunoaie, ca să câștig pe Hristos

9. și să fiu găsit în El nu având, ca neprihănire a mea, pe aceea pe care mi-o dă Legea, ci pe aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință,

10. ca să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui, și părtășia suferințelor Lui fiind făcut asemenea morții Lui,

11. dacă cumva voiu ajunge la învierea dintre cei morți.

12. Nu că am și câștigat premiul sau că am și ajuns desăvârșit; dar caut să-l apuc, întru cât și eu am *fost* apucat de Hristos Isus.

13. Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă, dar una fac: uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înainte,

14. alerg spre țintă pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.

Alipirea de Hristos.

15. Gândul acesta dar să ne însuflețească pe *toți* câți suntem desăvârșiți; și dacă în vreo privință gândiți altfel, Dumnezeu vă

va lumina și în această privință.

16. Dar în cele în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel.

17. Urmaiț-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda pe care o aveți în noi.

18. Căci de multe ori v'am spus și vă mai spun și acum plângând: sunt mulți care se poartă ca vrăjmași ai crucii lui Hristos!

19. Sfârșitul lor va fi pierzarea. Dumnezeul lor este pântecele și slava lor este în rușinea lor, și se gândesc la cele de pe pământ.

20. Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.

21. El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-Și spune toate.

4 1. De aceea, prea iubiții și mult doriții mei frați, bucuria și cununa mea, rămâneți astfel tari în Domnul, prea iubiților!

Indemnuri.

2. Indemn pe Evodia și îndemn pe Sintichia să fie cu un gând în Domnul!

3. Și pe tine, adevărat tovarăș de jug, te rog să le vii în ajutor ca unora care au lucrat împreună cu mine pentru evanghelie, cu Clement și cu ceilalți tovarăși de lucru ai mei, ale căror nume sunt scrise în cartea vieții.

Indemn la bucurie și rugăciune.

4. Bucurați-vă totdeauna în Domnul! Iarăși zic: Bucurați-vă!

5. Blândețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape.

6. Nu vă îngrijorați de nimic, ci, în orice lucru, aduceți cererile voastre la cunoștința lui Dumnezeu, prin rugăciuni și cereri cu mulțumiri.

7. Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus.

8. Incolo, fraților, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească.

9. Ce ați învățat, ce ați primit și auzit dela mine, și ce ați văzut în mine, faceți. Și Dumnezeul păcii va fi cu voi.

Pavel mulțumește pentru darurile primite.

10. Am avut mare bucurie în Domnul că ați ajuns iarăși la o situație înfloritoare, ca să vă gândiți la mine. Vă gândeați voi la așa ceva, dar vă lipsea prilejul.

11. Nu spun aceasta având în vedere nevoile mele, căci m'am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc.

12. Știu să trăiesc smerit, și știu să trăiesc în belșug; m'am deprins în toate lucrurile și în toate privințele, să fiu sătul și flămând, să fiu în belșug și să fiu în lipsă.

13. Pot totul în Hristos, care mă întărește.

14. Dar bine ați făcut că ați luat parte la strâmtorarea mea.

15. Știți voi înșivă, Filipenilor, că, la începutul evangheliei, când am plecat din Macedonia, nicio biserică n'a avut legătură cu mine în ce privește «darea» și «primirea», afară de voi.

16. Căci mi-ați trimes în Tesalonic, odată și chiar de două ori, ceva pentru nevoile mele.

17. Nu că umblu după daruri. Dimpotrivă, umblu după câștigul care prisosește în folosul vostru.

18. Am de toate și sunt în belșug. Sunt bogat de când am primit prin Epafrodit ce mi-ați trimes, un miros de bună mireasmă, o jertfă bine primită și plăcută lui Dumnezeu.

19. Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogățiile Sale, în slavă, în Isus Hristos.

20. A lui Dumnezeu și Tatăl nostru să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Urări de sănătate.

21. Spuneți sănătate fiecărui sfânt în Hristos Isus.

Frații care sunt cu mine vă trimet sănătate.

22. Toți sfinții vă trimet sănătate, mai ales cei din casa Cesarului.

23. Harul Domnului Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.

EPISTOLA LUI PAVEL APOSTOLUL CATRE COLOSENI

Urare.

1 1. Pavel, apostol al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu, și fratele Timotei,

2. către sfinții și frații credincioși în Hristos care sunt în Colose: har vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru.

Credința și dragostea Colosenilor.

3. Mulțumim lui Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, căci ne rugăm neîncetat pentru voi;
4. și am auzit despre credința voastră în Hristos Isus și despre dragostea pe care o aveți față de toți sfinții,
5. din pricina nădejdii care vă este păstrată în ceruri și despre care ați auzit mai înainte în cuvântul adevărului evangheliei,
6. care a ajuns până la voi și este în toată lumea, unde dă roade și merge crescând, ca și între voi. Și aceasta, din ziua în care ați auzit și ați cunoscut harul lui Dumnezeu în adevăr,
7. cum ați învățat dela Epafra, prea iubitul nostru tovarăș de slujbă. El este un credincios slujitor al lui Hristos pentru voi.
8. și ne-a vorbit despre dragostea voastră în Duhul.
9. De aceea și noi, din ziua când am auzit, nu încetăm să ne rugăm pentru voi și să cerem să vă umpleți de cunoștința voiei Lui, în orice fel de înțelepciune și pricepere duhovnicească,
10. pentru ca astfel să vă purtați într'un chip vrednic de Domnul, ca să-i fiți plăcuți în orice lucru, aducând roade în tot felul de fapte bune și crescând în cunoștința lui Dumnezeu,
11. întăriți cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă îngăduință, cu bucurie,

Hristos, răscumpărarea noastră.

12. mulțumind Tatălui, care v'a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților, în lumină.
13. El ne-a izbăvit de sub puterea întunerecului și ne a strămutat în împărăția Fiului dragostei Sale,
14. în care avem răscumpărarea, iertarea păcatelor.
15. El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâiu născut din toată zidirea.
16. Pentrucă prin El au fost făcute toate câte sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.
17. El este mai înainte de toate și toate se țin prin El.
18. El este capul trupului, al bisericii. El este începutul, cel întâiu născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă întâietatea.
19. Căci Dumnezeu a voit ca toată plinătatea să locuiască în El
20. și să împace totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ cât și ce este în ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui.
21. Și pe voi, care odinioară erați străini și vrăjmași prin gândurile și prin faptele voastre rele, El v'a împăcat acum
22. prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă facă să vă înfățișați înaintea Lui sfinți, curați și fără vină,
23. negreșit, dacă rămâneți întemeiați și tari în credință, fără să vă clintiți dela nădejdea Evangheliei, pe care ați auzit-o, care a fost propovăduită oricărei făpturi de sub cer și al cărei slujitor am fost făcut eu, Pavel.

Slujba lui Pavel pentru Neamuri.

24. Mă bucur acum în suferințele mele pentru voi și, în trupul meu, împlinesc ce lipsește suferințelor lui Hristos pentru trupul Lui, care este biserica.
25. Slujitorul ei am fost făcut eu, după isprăvnicia pe care mi-a dat-o Dumnezeu pentru voi, ca să întregesc cuvântul lui Dumnezeu.
26. Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veacuri și din neamuri, dar descoperită acum sfinților Lui,
27. cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei.
28. Pe El îl propovăduim noi și sfătuim pe orice om și învățăm pe orice om, în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om desăvârșit în Hristos Isus.
29. Iată la ce lucrez cu și mă lupt, după lucrarea Lui, care lucrează cu putere în mine .

Lupta apostolului.

2 1. Vrea, în adevăr, să știți cât de mare luptă duc pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru toți cei ce nu mi-au văzut fața în trup,
2. pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu, adică pe Hristos,
3. în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei.
4. Spun lucrul acesta,

pentru ca nimeni să nu vă înșele prin vorbiri amăgitoare.

5. Căci măcar că sunt departe cu trupul, totuși cu duhul sunt cu voi și privesc cu bucurie la buna rânduială care domnește între voi și la tăria credinței voastre în Hristos.

6. Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El,

7. fiind înrădăcinați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v'au fost date și sporind în ea cu mulțumiri.

Invățăturile mincinoase.

8. Luați seama ca nimeni să nu vă fure cu filosofia și cu o amăgire deșartă, după datina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos.

9. Căci în El locuește trupește toată plinătatea Dumnezeirii.

10. Voi aveți totul deplin în El, care este capul oricărei domnii și stăpâniri.

11. In El ați fost tăiați împrejur, nu cu o tăiere împrejur făcută de mână, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în desbrăcarea de trupul poftelor firii pământești,

12. fiind îngropați împreună cu El, în botez, în care ați fost și înviați împreună cu El, prin credința în puterea lui Dumnezeu, care L-a înviat din morți.

13. Pe voi care erați morți în greșelile voastre și în firea voastră pământească netăiată împrejur, Dumenezeu v'a adus la vieață împreună cu El, după ce ne-a iertat toate greșelile.

14. A șters zapisul cu poruncile lui, care era scris de mână împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit pironindu-l pe cruce.

15. A desbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, ieșind biruitor asupra lor prin cruce.

Legea și Hristos.

16. Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, sau de lună nouă, sau de Sabat,

17. care sunt umbra celor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.

18. Nimeni să nu vă răpească premiul, făcându-și voia lui însuși, printr'o smerenie și închinare la îngeri, amestecându-se în cele pe care nu le-au văzut, umflat de o mândrie deșartă prin gândurile firii lui pământești,

19. și nu se ține strâns de Capul, din care tot trupul, hrănit și bine închegat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu.

20. Dacă ați murit împreună cu Hristos față de învățăturile începătoare ale lumii, de ce, ca și cum ați trăi încă în lume, vă supuneți la porunci ca acestea:

21. «Nu lua, nu gusta, nu atinge cutare lucru»?

22. Toate acestea, care pier odată cu întrebuințarea lor și sunt întemeiate pe porunci și învățături omenești,

23. au, în adevăr, o înfățișare de înțelepciune, într'o închinare voită, o smerenie și asprime față de trup, dar nu sunt de niciun preț împotriva gâdilării firii pământești.

Vieața creștinului ascunsă cu Hristos.

3 1. Deci dacă ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după cele de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu.

2. Gândiți-vă la cele de sus, nu la cele de pe pământ.

3. Căci voi ați murit și vieața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.

4. Când Se va arăta Hristos, vieața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.

Indemn la sfințenie și la dragoste.

5. De aceea, omorîți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia de bani, care este o închinare la idoli.

6. Din pricina acestora vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării.

7. Din numărul lor, erați și voi odinioară, când trăiați în aceste păcate.

8. Dar acum lăsați-vă de toate acestea: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase care v'ar putea ieși din gură.

9. Nu vă mințiți unii pe alții, întru cât v'ați desbrăcat de omul cel vechiu, cu faptele lui,

10. și v'ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoește spre cunoștință, după chipul celui ce l-a făcut.

11. Aici nu mai este nici Grec, nici Iudeu, nici tăiere împrejur, nici netăiere împrejur, nici Barbar, nici Schit, nici rob, nici slobod, ci Hristos este totul și în toți.

12. Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îm-

brăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândeță, cu îndelungă răbdare.

13. Ingăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v'a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi.

14. Dar mai pre sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.

15. Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre și fiți recunoscători.

16. Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi, în toată înțelepciunea. Invățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inimile voastre.

17. Și orice faceți cu cuvântul sau cu fapta, să faceți totul în numele Domnului Isus și mulțumiți prin El lui Dumnezeu Tatăl.

Datoriile casnice.

18. Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri cum se cuvine în Domnul.

19. Bărbaților, iubiți-vă nevestele și nu țineți necaz pe ele.

20. Copii, ascultați de părinții voștri în toate, căci aceasta place Domnului.

21. Părinților, nu întărâtați pe copiii voștri, ca să nu-și piardă nădejdea.

22. Robilor, ascultați în toate pe stăpânii voștri pământești, nu numai când sunteți sub ochii lor, ca cei ce caută să placă oamenilor, ci cu curăție de inimă, ca unii care vă temeți de Domnul.

23. Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni,

24. ca unii care știți că veți primi dela Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.

25. Căci cine umblă cu strâmbătate, își va primi plata după strâmbătatea pe care a făcut-o; și nu se are în vedere fața omului.

4 1. Stăpânilor, dați robilor voștri ce le datorați și ce li se cuvine, căci știți că și voi aveți un stăpân în ceruri.

Indemn la rugăciune.

2. Stăruiți în rugăciune, veghiați în ea cu mulțumiri.

3. Rugați-vă tot odată și pentru noi ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă pentru cuvânt, ca să vestim taina lui Hristos, pentru care,

iată, mă găsesc în lanțuri, —

4. ca s'o fac cunoscut așa cum trebue să vorbesc.

5. Purtați-vă cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărați vremea.

6. Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har, dreasă cu sare, ca să știți cum trebue să răspundeți fiecăruia.

Trimiterea lui Tihic și Onisim.

7. Tot ce este cu privire la mine, vă va spune Tihic, fratele prea iubit și slujitorul credincios, tovarășul meu de slujbă în Domnul.

8. Vi l-am trimes înadins, ca să luați cunoștință despre starea noastră și să vă mângâie inimile.

9. L-am trimes împreună cu Onisim, fratele credincios și prea iubit, care este dintr'ai voștri. Ei vă vor spune tot ce se petrece pe aici.

10. Aristarh, tovarășul meu de temniță, vă trimite sănătate; tot așa și Marcu, nepotul lui Barnaba (cu privire la care ați primit porunci... dacă vine la voi, să-l primiți),

11. și Isus, zis Iust; ei sunt din numărul celor tăiați împrejur și singurii care au lucrat împreună cu mine pentru împărăția lui Dumnezeu, oameni care mi-au fost de mâângâiere.

12. Epafra, care este dintr'ai voștri, vă trimete sănătate. El, rob al lui Hristos Isus, totdeauna se luptă pentru voi în rugăciunile sale, pentru ca, desăvârșiți și deplin încredințați, să stăruiți în voia lui Dumnezeu.

13. Căci vă mărturisesc că are o mare râvnă pentru voi, pentru cei din Laodicea și pentru cei din Ierapole.

14. Luca, doctorul prea iubit, și Dima vă trimet sănătate.

15. Spuneți sănătate fraților din Laodicea, și lui Nimfa, și bisericii din casa lui.

16. După ce va fi citită această epistolă la voi, faceți să fie citită și în biserica Laodicenilor; și voi, la rândul vostru, să citiți epistola care vă va veni din Laodicea.

17. Și spuneți lui Arhip: «Ia seama să împlinești bine slujba pe care ai primit-o în Domnul».

18. Urarea de sănătate este cu însăși mâna mea: Pavel. Aduceți-vă aminte de lanțurile mele! Harul să fie cu voi!

INTÂIA EPISTOLĂ A LUI PAVEL APOSTOLUL CĂTRE TESALONICENI

Urare.

1. Pavel, Silvan și Timotei către biserica Tesalonicenilor, care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos: har vouă și pace!

Izbânda evangheliei la Tesalonic.

2. Mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, pe care vă pomenim în rugăciunile noastre,

3. căci ne aducem aminte fără încetare, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, de lucrarea credinței voastre, de osteneala dragostei voastre și de tăria nădejdii voastre în Domnul nostru Isus Hristos.

4. Știm, frați iubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.

5. In adevăr, evanghelia noastră v'a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci și cu putere, și cu Duhul Sfânt, și cu o mare încredere. Căci știți ce fel de oameni am fost noi între voi pentru voi.

6. Și voi înșivă ați călcat pe urmele noastre și ale Domnului, întru cât ați primit cuvântul în multe necazuri, cu bucuria care vine dela Duhul Sfânt.

7. așa că ați ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia.

8. In adevăr, nu numai că dela voi cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră în Dumnezeu s'a răspândit pretutindeni, așa că n'avem nevoie să mai vorbim ceva.

9. Căci ei înșiși istorisesc ce primire ne-ați făcut și cum dela idoli, v'ați întors la Dumnezeu, ca să slujiți Dumnezeului celui viu și adevărat,

10. și să așteptați din ceruri pe Fiul Lui, pe care L-a înviat din morți, pe Isus, care ne izbăvește de mânia viitoare.

Cum a propovăduit Pavel.

2 1. Voi înșivă știți, fraților, că venirea noastră la voi n'a fost zadarnică.

2. După ce am suferit și am fost batjocoriți în Filipi, cum știți, am venit plini de încredere în Dumnezeul nostru să vă vestim evanghelia lui Dumnezeu, în mijlocul multor lupte.

3. Căci propovăduirea noastră nu se întemeiază nici pe rătăcire, nici pe necurăție, nici pe viclenie.

4. Ci, fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze evanghelia, căutăm să vorbim ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inimile.

5. In adevăr, cum bine știți, niciodată n'am întrebuințat vorbe măgulitoare nici haina lăcomiei de bani: martor este Dumnezeu.

6. N'am căutat slavă de la oameni: nici dela voi, nici dela alții, deși, ca apostoli ai lui Hristos, am fi putut să cerem cinste.

7. Dimpotrivă, ne-am arătat blânzi în mijlocul vostru, ca o doică ce-și crește cu drag copiii.

8. Astfel, în dragostea noastră pentru voi, eram bucuroși să vă dăm nu numai evanghelia lui Dumnezeu, ci chiar și vieața noastră, atât de scumpi ne ajunseserăți.

9. Vă aduceți aminte, fraților, de osteneala și de munca noastră: cum lucram zi și noapte, ca să nu fim sarcină niciunuia din voi și vă propovăduiam evanghelia lui Dumnezeu.

10. Voi sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, că am avut o purtare sfântă, dreaptă și fără prihană față de voi care credeți.

11. Știți iarăși că am fost, pentru fiecare din voi, ca un tată cu copiii săi: vă sfătuiam, vă mângâiam și vă adeveream

12. să vă purtați într'un chip vrednic de Dumnezeu, care vă chiamă la împărăția și slava Sa.

Suferințele Tesalonicenilor.

13. De aceea mulțumim fără încetare lui Dumnezeu, că, atunci când ați primit cuvântul lui Dumnezeu auzit dela noi, l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, așa cum și este în adevăr, ca pe cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi, care credeți.

14. Căci, fraților, voi ați călcat pe urmele bisericilor lui Dumnezeu care sunt în Hristos Isus în Iudea, pentrucă și voi ați suferit din partea celor de un neam cu voi aceleași rele pe care le-au suferit ele din partea Iudeilor.

15. Iudeii aceștia au omorît pe Domnul Isus și pe prooroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrăjmași tuturor oamenilor,

16. căci ne opresc să vorbim Neamurilor, ca să fie mântuite. Astfel ei totdea-

una pun vârf păcatelor lor. Dar la urmă i-a ajuns mânia lui Dumnezeu.

Trimeterea lui Timotei.

17. Noi, fraţilor, după ce am fost despărţiţi câtăva vreme de voi cu faţa, dar nu cu inima, am avut cu atât mai mult dorinţa să vă vedem.

18. Astfel, odată, şi chiar de două ori, am voit (eu, Pavel, cel puţin) să venim la voi, dar ne-a împiedecat Satana.

19. Căci cine este nădejdea, sau bucuria, sau cununa noastră de slavă? Nu sunteţi voi, înaintea Domnului nostru Isus Hristos, la venirea Lui?

20. Da, voi sunteţi slava şi bucuria noastră.

3 1. De aceea, fiindcă nu mai puteam răbda, am socotit mai bine să fim lăsaţi singuri în Atena.

2. şi v'am trimes pe Timotei, fratele nostru şi slujitorul lui Dumnezeu şi împreună lucrător cu noi în evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească şi să vă îmbărbăteze în credinţa voastră,

3. pentru ca nimeni din voi să nu se clatine în aceste necazuri. Căci singuri ştiţi că la aceasta suntem rânduiţi.

4. Şi când eram la voi, v'am spus mai dinainte că vom avea să suferim necazuri, ceea ce s'a şi întâmplat, cum bine ştiţi.

5. Astfel, în nerăbdarea mea, am trimes să-mi aducă ştiri despre credinţa voastră, de teamă ca nu cumva să vă fi ispitit Ispititorul şi osteneala noastră să fi fost de geaba.

Intoarcerea lui Timotei

6. Dar chiar acum a venit Timotei dela voi la noi şi ne-a adus veşti bune despre credinţa şi dragostea voastră şi că totdeauna păstraţi o plăcută aducere aminte despre noi şi că doriţi să ne vedeţi, cum dorim şi noi să vă vedem pe voi.

7. De aceea, fraţilor, în toate strâmtorările şi necazurile noastre, am fost mângâiaţi cu privire la voi, prin credinţa voastră.

8. Acum, da, trăim, fiindcă voi staţi tari în Domnul.

9. Cum putem noi oare să mulţumim îndeajuns lui Dumnezeu cu privire la voi, pentru toată bucuria pe care o avem din pricina voastră înaintea Dumnezeului nostru?

10. Zi şi noapte îl rugăm nespus să vă putem vedea faţa şi să putem împlini ce mai lipseşte credinţei voastre.

11. Insuşi Dumnezeu, Tatăl nostru, şi Domnul nostru Isus să ne netezească drumul la voi!

12. Domnul să vă îmbogăţească şi să vă facă să creşteţi tot mai mult în dragoste unii faţă de alţii şi faţă de toţi, cum facem şi noi înşine pentru voi,

13. ca să vi se întărească inimile şi să fie fără prihană, în sfinţenie, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus împreună cu toţi sfinţii Lui.

Indemn la sfinţenie.

4 1. Incolo, fraţilor fiindcă aţi învăţat dela noi cum să vă purtaţi şi să fiţi plăcuţi lui Dumnezeu, şi aşa şi faceţi, vă rugăm şi vă îndemnăm în Domnul Isus să sporiţi tot mai mult în privinţa aceasta.

2. Ştiţi, în adevăr, ce învăţături v'am dat prin Domnul Isus.

3. Voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră; să vă feriţi de curvie.

4. Fiecare din voi să ştie să-şi stăpânească vasul în sfinţenie şi cinste,

5. nu în aprinderea poftei, ca Neamurile, care nu cunosc pe Dumnezeu.

6. Nimeni să nu umble cu înşelăciune şi cu nedreptate în treburi faţă de fratele său, pentrucă Domnul pedepseşte toate acestea, după cum v'am spus şi v'am adeverit.

7. Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăţie, ci la sfinţire.

8. De aceea, cine nesocoteşte aceste învăţături, nesocoteşte nu pe un om, ci pe Dumnezeu, care v'a dat şi Duhul Său cel Sfânt.

Indemn la dragoste şi muncă.

9. Cât despre dragostea frăţească, n'aveţi nevoie să vă scriem, căci voi singuri aţi fost învăţaţi de Dumnezeu să vă iubiţi unii pe alţii

10. şi iubiţi în adevăr pe toţi fraţii care sunt în toată Macedonia. Dar vă îndemnăm, fraţilor, să sporiţi tot mai mult în ea.

11. Să căutaţi să trăiţi liniştiţi, să vă vedeţi de treburi şi să lucraţi cu mâinile voastre, cum v'am sfătuit.

12. Şi astfel, să vă purtaţi cuviincios cu cei de afară şi să n'aveţi trebuinţă de nimeni.

Despre venirea Domnului.

13. Nu voim, fraţilor, să fiţi în necunoştinţă despre cei ce au adormit, ca să nu vă întristaţi ca ceilalţi care n'au nădejde.

14. Căci, dacă credem că Isus a murit şi a înviat, credem şi că Dumnezeu va

aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.

15. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin cuvântul Domnului: noi cei vii care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți.

16. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.

17. Apoi, noi cei vii care vom fi rămas vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.

18. Mângâiați-vă dar unii pe alții cu aceste cuvinte.

Indemn la veghere.

5 1. Cât despre vremi și soroace, n'aveți trebuință să vi se scrie, fraților.

2. Pentrucă voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea.

3. Când vor zice: «Pace și liniște!», atunci o prăpădenie neașteptată va veni peste ei ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare.

4. Dar voi, fraților, nu sunteți în întunerec, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.

5. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții nici ai întunericului

6. De aceea să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji.

7. Căci cei ce dorm, dorm noaptea; și cei ce se îmbată, se îmbată noaptea.

8. Dar noi, fiindcă suntem ai zilei, să fim treji, să ne îmbrăcăm cu platoșa credinței și a dragostei, și să avem drept coif nădejdea mântuirii!

9. Pentrucă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos,

10. care a murit pentru noi, pentru ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.

11. De aceea, mângâiați-vă și zidiți-vă unii pe alții, cum și faceți în adevăr.

Dragostea pentru cârmuitori.

12. Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, care vă cârmuesc în Domnul și vă sfătuesc.

13. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor.

Trăiți în pace între voi.

14. Vă rugăm de asemenea, fraților, să mustrați pe cei ce trăiesc în neorânduială, să îmbărbătați pe cei desnădăjduiți, să sprijiniți pe cei slabi, să fiți răbdători cu toți.

15. Luați seama ca nimeni să nu întoarcă altuia rău pentru rău, ci căutați totdeauna să faceți ce este bine atât pentru voi, cât și față de toți.

Felurite îndemnuri.

16. Bucurați-vă întotdeauna.

17. Rugați-vă neîncetat.

18. Mulțumiți pentru toate, căci aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, cu privire la voi.

19. Nu stingeți Duhul.

20. Nu disprețuiți proorociile.

21. Cercetați toate și păstrați ce este bun.

22. Feriți-vă de orice se pare rău.

Urări de încheiere.

23. Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Hristos.

24. Cel ce v'a chemat este credincios și va face aceasta.

25. Fraților, rugați-vă pentru noi.

26. Spuneți sănătate tuturor fraților, cu o sărutare sfântă.

27. In Domnul vă rog fierbinte ca epistola aceasta să fie citită tuturor fraților.

28. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi!

A DOUA EPISTOLA A LUI PAVEL APOSTOLUL CATRE TESALONICENI

Urare.

1 1. Pavel, Silvan și Timotei către biserica Tesalonicenilor, care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, și în Domnul Isus Hristos:

2. har vouă și pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, și dela Domnul Isus Hristos!

Inaintea Tesalonicenilor în credință.

3. Trebue să mulțumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraților, cum se și cuvine, pentrucă credința voastră merge mereu crescând și dragostea fiecăruia din voi toți față de

ceilalţi se măreşte tot mai mult.

4. De aceea ne lăudăm cu voi, în bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia şi credinţa voastră în toate prigonirile şi necazurile pe care le suferiţi.

5. Aceasta este o dovadă lămurită despre dreapta judecată a lui Dumnezeu, întru cât veţi fi găsiţi vrednici de împărăţia lui Dumnezeu, pentru care şi suferiţi.

6. Fiindcă Dumnezeu găseşte că este drept să dea întristare celor ce vă întristează

7. şi să vă dea odihnă atât vouă, care sunteţi întristaţi, cât şi nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui,

8. într'o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus.

9. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzanie veşnică dela faţa Domnului şi dela slava puterii Lui,

10. când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinţii Săi şi privit cu uimire în toţi cei ce au crezut; căci voi aţi crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră.

Rugăciunea apostolului pentru ei.

11. De aceea ne rugăm necurmat pentru voi, ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Sa şi să împlinească în voi, cu putere, orice dorinţă de bunătate şi orice lucrare izvorîtă din credinţă,

12. pentru ca Numele Domnului nostru Isus să fie proslăvit în voi şi voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru şi al Domnului Isus Hristos.

Despre venirea Domnului.

2 1. Pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos şi strângerea noastră laolaltă cu El, vă rugăm, fraţilor,

2. să nu vă lăsaţi clătinaţi aşa de repede în mintea voastră şi să nu vă tulburaţi de vreun duh, nici de vreo vorbă, nici de vreo epistolă ca venind dela noi, ca şi cum ziua Domnului ar fi venit chiar.

3. Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte de a fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării,

4. protivnicul, care se înalţă mai pre sus de tot ce se numeşte «Dumnezeu»

sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

5. Nu vă aduceţi aminte cum vă spuneam acestea când eram încă la voi?

6. Şi acum ştiţi bine ce-l opreşte ca să nu se descopere decât la vremea sa.

7. Căci taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebue numai ca cel ce o opreşte acum să fie luat din drumul ei.

8. Şi atunci se va arăta acel nelegiuit, pe care Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.

9. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase

10. şi cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentrucă n'au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiţi.

11. Din această pricină, Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună,

12. pentru ca toţi cei ce n'au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi.

Alegerea Tesalonicenilor.

13. Noi însă, fraţi iubiţi de Domnul, trebue să mulţumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, căci dela început Dumnezeu v'a ales pentru mântuire, în sfinţirea Duhului şi credinta adevărului.

14. Iată la ce v'a chemat El prin evanghelia noastră: ca să căpătaţi slava Domnului nostru Isus Hristos.

15. Aşa dar, fraţilor, rămâneţi tari şi ţineţi învăţăturile pe care le-aţi primit fie prin viu graiu, fie prin epistola noastră.

16. Şi însuşi Domnul nostru Isus Hristos şi Dumnezeu, Tatăl nostru, care ne-a iubit şi ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veşnică şi o bună nădejde,

17. să vă mângâie inimile şi să vă întărească în orice faptă şi cuvânt bun.

Indemn la rugăciune.

3 1. Incolo, fraţilor, rugaţi-vă pentru noi ca cuvântul Domnului să se răspândească şi să fie proslăvit cum este şi la voi

2. şi să fim izbăviţi de oamenii nechibzuiţi şi răi; căci nu toţi au credinţa.

3. Credincios este Domnul, care vă va întări şi vă va păzi de Cel Rău.

4. Cu privire la voi, avem încredere în Domnul

că veţi face ce vă poruncim.

5. Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu şi spre răbdarea lui Hristos.

Despărţirea de cei neascultători.

6. In numele Domnului nostru Isus Hristos, vă poruncim, fraţilor, să vă feriţi de orice frate care trăieşte în neorânduială şi nu după învăţăturile pe care le-aţi primit dela noi.

7. Voi înşivă ştiţi ce trebue să faceţi ca să ne urmaţi; căci noi n'am trăit în neorânduială între voi.

8. N'am mâncat de pomană pânea nimănui, ci lucrând şi ostenindu-ne am muncit zi şi noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi.

9. Nu că n'am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înşine o pildă vrednică de urmat.

10. Căci când eram la voi, vă spuneam lămurit: «Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce».

11. Auzim însă că unii dintre voi trăiesc în neorânduială, nu lucrează nimic, ci umblă de colo până colo.

12. Indemnăm pe oamenii aceştia şi-i sfătuim, în Domnul nostru Iisus Hristos, să-şi mănânce pânea lucrând în linişte.

13. Voi, fraţilor, să nu obosiţi în facerea binelui.

14. Şi dacă n'ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnaţi-vi-l şi să n'aveţi niciun fel de legături cu el, ca să-i fie ruşine.

15. Să nu-l socotiţi ca pe un vrăjmaş, ci să-l mustraţi ca pe un frate.

Incheiere.

16. Insuşi Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice loc. Domnul să fie cu voi cu toţi!

17. Urarea de sănătate este scrisă cu însăşi mâna mea: Pavel. Acesta este semnul în fiecare epistolă; aşa scriu eu.

18. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toţi!

INTÂIA EPISTOLĂ A LUI PAVEL APOSTOLUL CĂTRE TIMOTEI

Urare.

1 1. Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, şi a lui Hristos Isus, nădejdea noastră,

2. către Timotei, adevăratul meu copil în credinţă: har, îndurare şi pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, şi dela Hristos Isus, Domnul nostru!

Invăţăturile mincinoase şi evanghelia.

3. Te-am rugat la plecarea mea în Macedonia să rămâi în Efes, ca să porunceşti unora să nu înveţe pe alţii altă învăţătură

4. şi să nu se ţină de basme şi de înşirări de neamuri fără sfârşit, care dau naştere mai mult la certuri de vorbe decât fac să înainteze lucrul lui Dumnezeu prin credinţă.

5. Ţinta poruncii este dragostea, care vine dintr'o inimă curată, dintr'un cuget bun şi dintr'o credinţă neprefăcută.

6. Unii, fiindcă s'au depărtat de acestea, au rătăcit şi s'au apucat de flecării.

7. Ei vor să fie învăţători ai Legii şi nu ştiu nici măcar ce spun, nici ce urmăresc.

8. Noi ştim că Legea este bună dacă cineva o întrebuinţează bine,

9. căci ştim că Legea nu este făcută pentru cel neprihănit, ci pentru cei fărădelege şi nesupuşi, pentru cei nelegiuiţi şi păcătoşi, pentru cei fără evlavie şi necuraţi, pentru ucigătorii de tată şi ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni,

10. pentru curvari, pentru sodomiţi, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei mincinoşi, pentru cei ce jură strâmb şi pentru ori ce este împotriva învăţăturii sănătoase,

11. potrivit cu evanghelia slavei fericitului Dumnezeu, care mi-a fost încredinţată mie.

Harul făcut lui Pavel

12. Mulţumesc lui Hristos Isus, Domnul nostru, care m'a întărit, că m'a socotit vrednic de încredere şi m'a pus în slujba Sa,

13. cu toate că mai înainte eram un hulitor, un prigonitor şi un batjocoritor. Dar am căpătat îndurare, pentrucă lucram din neştiinţă în necredinţă.

14. Şi harul Domnului nostru s'a înmulţit peste măsură de mult împreună cu credinţa şi cu dragostea care este în Hristos Isus.

15. O, adevărat şi cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: «Hristos Isus a venit în lume, ca să mântuiască pe cei păcătoşi», dintre care cel dintâiu sunt eu.

16. Dar am căpătat îndurare, pentru ca Isus Hristos să-Şi arate în mine, cel dintâiu, toată îndelunga Sa răbdare, ca o pildă celor ce ar crede în El în urmă, ca să capete vieaţa veşnică.

17. A împăratului veşniciilor, a nemuritorului, nevăzutului şi singurului Dumnezeu să fie cinstea şi slava în vecii vecilor! Amin.

Lupta cea bună.

18. Porunca pe care ţi-o dau, fiule Timotei, după prooroeiile făcute mai înainte despre tine, este ca prin ele să te lupţi lupta cea bună

19. şi să păstrezi credinţa şi un cuget curat, pe care unii l-au pierdut şi au căzut din credinţă.

20. Din numărul lor sunt Imeneu şi Alexandru, pe care i-am dat pe mâna Satanei, ca să se înveţe să nu hulească.

Rugăciunea pentru toţi.

2 1. Vă îndemn dar înainte de toate să faceţi rugăciuni, cereri, mijlociri, mulţumiri pentru toţi oamenii,

2. pentru împăraţi şi pentru toţi cei ce sunt înălţaţi în dregătorii, ca să putem duce astfel o vieaţă paşnică şi liniştită, cu toată evlavia şi cu toată cinstea.

3. Lucrul acesta este bun şi bine primit înaintea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

4. care voieşte ca toţi oamenii să fie mântuiţi şi să vină la cunoştinţa adevărului.

5. Căci este un singur Dumnezeu şi un singur mijlocitor între Dumnezeu şi oameni: omul Isus Hristos,

6. care S'a dat pe Sine însuşi ca preţ de răscumpărare pentru toţi. Faptul acesta trebuia adeverit la vremea cuvenită

7. şi propovăduitorul şi apostolul lui am fost pus eu — spun adevărul, nu mint — ca să învăţ pe Neamuri credinţa şi adevărul.

8. Vreau dar ca bărbaţii să se roage în orice loc şi să ridice spre cer mâni curate, fără mânie şi fără îndoieli.

Datoriile femeilor.

9. Vreau, de asemenea, ca femeile să se gătească cu o îmbrăcăminte cuviincioasă, cu ruşine şi sfială, nu cu împletituri de păr, nici cu aur, nici cu mărgăritare, nici cu haine foarte scumpe,

10. ci cu fapte bune, cum se cuvine femeilor care spun că se tem de Dumnezeu.

11. Femeia să ia învăţătură în tăcere, cu toată supunerea.

12. Femeii nu-i dau voie să înveţe pe alţii nici să se ridice mai pre sus de bărbat, ci să stea în tăcere.

13. Căci întâi a fost întocmit Adam şi apoi Eva.

14. Şi nu Adam a fost amăgit, ci femeia, fiind amăgită, s'a făcut vinovată de călcarea poruncii.

15. Totuşi ea va fi mântuită prin naşterea de copii, dacă stărueşte cu smerenie în credinţă, în dragoste şi în sfinţenie.

Datoriile episcopilor.

3 1. Adevărat este cuvântul acesta: «Dacă doreşte cineva să fie episcop, bun lucru doreşte».

2. Dar trebue ca episcopul să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înţelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeţi, în stare să înveţe pe alţii.

3. Să nu fie nici beţiv, nici bătăuş, ci să fie blând, nu gâlcevitor, nu iubitor de bani,

4. să-şi chivernisească bine casa şi să-şi ţină copiii în supunere, cu toată cuviinţa.

5. Căci dacă cineva nu ştie să-şi cârmuiască bine casa sa, cum va îngriji de biserica lui Dumnezeu?

6. Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe şi să cadă în osânda Diavolului.

7. Trebue să aibă şi o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară şi să cadă în cursa Diavolului.

Datoriile diaconilor

8. Diaconii, de asemenea, trebue să fie vrednici de cinste, nu cu două feţe, nu băutori de mult vin, nu lacomi de câştig urît,

9. ci să păstreze taina credinţei într'un cuget curat.

10. Trebue să fie puşi la încercare mai întâi şi numai dacă sunt fără prihană, să fie diaconi.

11. Femeile, de asemenea, trebue să fie vrednice de cinste, neclevetitoare, cumpătate, credincioase în toate.

12. Diaconii să fie bărbaţi ai unei singure neveste şi să ştie să-şi cârmuiască bine copiii şi casele lor.

13. Pentrucă cei ce slujesc bine ca diaconi, dobândesc un loc de cinste şi o mare îndrăsneală în credinţa care este în Hristos Isus.

Taina evlaviei.

14. Iţi s c r i u acestea, deşi am nădejdea că voiu veni în curând la tine.

15. Dar dacă voiu zăbovi, să ştii cum trebue să se poarte cineva în casa lui Dumnezeu, care este biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul şi temelia adevărului.

16. Şi f ă r ă îndoială, mare este taina evlaviei!... «Cel ce s'a arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălţat în slavă».

Invăţătorii mincinoşi.

4 1. Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credinţă, ca să se alipească de duhuri înşelătoare şi de învăţăturile dracilor;

2. în făţărnicia lor, vorbesc minciuni, fiind însemnaţi cu fierul roşu în însuşi cugetul lor.

3. Ei opresc căsătoria şi întrebuinţarea bucatelor, pe care Dumnezeu le-a făcut, ca să fie luate cu mulţumiri de către cei ce cred şi cunosc adevărul.

4. Căci orice făptură a lui Dumnezeu este bună şi nimic nu este de lepădat dacă se ia cu mulţumiri,

5. pentrucă este sfinţit prin cuvântul lui Dumnezeu şi prin rugăciune.

Indemnuri către Timotei

6. Dacă vei pune în mintea fraţilor acestea, vei fi un bun s l u j i t o r al lui Hristos Isus, fiindcă te hrăneşti cu cuvintele credinţei şi ale bunei învăţături, pe care ai urmat-o până acum.

7. Fereşte-te de basmele lumeşti şi băbeşti. Deprinde-te să fii evlavios.

8. Căci deprinderea trupească este de puţin folos, pe când evlavia este folositoare în orice privinţă, întru cât ea are făgăduinţa vieţii de acum şi a celei viitoare.

9. Iată un cuvânt adevărat şi cu totul vrednic de primit.

10. Noi muncim, în adevăr, şi ne luptăm, pentrucă ne-am p u s nădejdea î n Dumnezeul cel viu, c a r e este Mântuitorul tuturor oamenilor şi mai ales al celor credincioşi.

Felurite sfaturi privitoare la slujba lui.

11. Porunceşte şi învaţă acestea.

12. Nimeni să nu-ţi dispreţuiască tinereţea, ci fii o pildă pentru credincioşi: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credinţă, în curăţie.

13. Până voiu veni, ia seama bine la citire, la îndemnare şi la învăţătura pe care o dai altora.

14. Nu fii nepăsător de darul care este în tine, care ţi-a fost dat prin proorocie, cu punerea mânilor de către ceata presbiterilor.

15. Pune-ţi pe inimă acestea îndeletniceşte-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toţi.

16. Fii cu luare aminte asupra ta însuţi şi asupra învăţăturii pe care o dai altora. Stărueşte în acestea, căci, dacă vei f a c e aşa, te vei mântui şi pe tine însuţi şi pe cei ce te ascultă.

Mustrarea frăţească.

5 1. Nu mustra cu asprime pe un bătrân, ci sfătueşte-l ca pe un tată; pe tineri sfătueşte-i ca pe nişte fraţi;

2. pe femeile bătrâne, ca pe nişte mame; pe cele tinere, ca pe nişte surori, cu toată curăţia.

Despre văduve.

3. Cinsteşte pe văduvele care sunt cu adevărat văduve.

4. Dacă o văduvă are copii sau nepoţi, aceştia să se înveţe să fie evlavioşi, întâi faţă de cei din casa lor, şi să răsplătească ostenelile părinţilor, căci lucrul acesta este plăcut înaintea lui Dumnezeu.

5. Cea cu adevărat văduvă, care a rămas singură, şi-a pus nădejdea în Dumnezeu şi stărueşte zi şi noapte în cereri şi rugăciuni.

6. Dar cea dedată la plăceri, măcar că trăieşte, este moartă.

7. Porunceşte şi acestea, ca să fie fără vină.

8. Dacă nu poartă cineva grijă de ai săi şi mai ales de cei din casa sa, s'a lepădat de credinţă şi este mai rău decât un necredincios.

9. O văduvă, ca să fie trecută pe lista văduvelor, trebue să n'aibă mai puţin de şaizeci de ani, să nu fi avut decât un singur bărbat,

10. să fie cunoscută pentru faptele ei bune, să fi crescut copii, să fi fost primitoare de oaspeţi, să fi spălat picioarele sfinţilor, să fi ajutat pe cei nenorociţi, să fi dat ajutor la orice faptă bună.

11. Dar pe văduvele tinere să nu le primeşti, pentrucă, atunci când le desparte pofta de Hristos, vor să se mărite din nou,

12. şi se fac vinovate de

faptul că își calcă făgăduința dintâi.
13. Totodată, se deprind să umble fără nicio treabă, din casă în casă, și nu numai că sunt leneșe, dar sunt și limbute și iscoditoare și vorbesc ce nu trebue vorbit.
14. Vreau dar ca văduvele tinere să se mărite și să aibă copii, să fie gospodine la casa lor, ca să nu dea protivnicului niciun prilej de ocară.
15. Căci unele s'au și întors să urmeze pe Satana.
16. Dacă vreun credincios sau vreo credincioasă are văduve în familie, să le ajute și să nu fie împovărată cu ele biserica, pentru ca să poată veni în ajutor celor cu adevărat văduve.

Despre presbiteri.

17. Presbiterii care cârmuiesc bine să fie învredniciți de îndoită c i n s t e, mai ales cei ce se ostenesc cu propovăduirea și cu învățătura pe care o dau altora.
18. Căci Scriptura zice: «Să nu legi gura boului care t r e i e r ă grâul» și «Vrednic este lucrătorul de plata sa».
19. Impotriva unui presbiter să nu primești invinuire decât din gura a doi sau trei martori.
20. Pe cei ce păcătuesc, mustră-i înaintea tuturor, ca și ceilalți să aibă frică.
21. Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu și a lui Hristos Isus și a tuturor îngerilor aleși, să păzești acestea fără vreun gând mai dinainte; și să nu faci n i m i c cu părtinire.
22. Să nu-ți pui mânile peste nimeni cu grabă și să nu te faci părtaș păcatelor altora. Păstrează-te curat pe tine însuți.
23. Să nu mai bei numai apă, ci să iei și câte puțin vin, din pricina stomacului tău și din pricina deselor tale îmbolnăviri.
24. Păcatele unor oameni sunt cunoscute și merg înainte la judecată, iar ale altora vin pe urmă.
25. Tot așa și faptele bune sunt cunoscute; și cele ce nu sunt cunoscute, nu pot să rămână ascunse.

Despre robi.

6 1. Toți cei ce sunt sub jugul robiei, să socotească pe stăpânii lor vrednici de toată cinstea, ca numele lui Dumnezeu și învățătura să nu fie vorbite de rău.
2. Iar cei ce au stăpâni credincioși, să nu-i disprețuiască, sub cuvânt că sunt «frați», ci să le slujească și mai bine, tocmai fiindcă

cei ce se bucură de binefacerile slujbei lor s u n t credincioși și iubiți. Invață pe oameni acestea și spune-le apăsat.

Invățătorii mincinoși și iubirea de bogății.

3. Dacă învață cineva pe oameni o învățătură deosebită și nu se ține de cuvintele sănătoase, de cele despre Domnul nostru Isus Hristos și de învățătura care duce la evlavie,
4. este plin de mândrie și nu știe nimic; ba încă are boala cercetărilor fără rost și a certurilor de cuvinte, din care se naște pisma, certurile, clevetirile, bănuielile rele,
5. zadarnicile ciocniri de vorbe ale oamenilor stricați la minte, lipsiți de adevăr și care cred că evlavia este un izvor de câștig.
6. Negreșit, evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig.
7. Căci noi n'am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea.
8. Dacă dar avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi deajuns.
9. Cei ce vor să se îmbogățească, dimpotrivă, cad în ispită, în laț și în multe pofte nesăbuite și vătămătoare, care cufundă pe oameni în prăpăd și pierzare.
10. Căci iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor și unii care au umblat după ea au rătăcit dela credință și s'au străpuns singuri cu o mulțime de chinuri.

Lupta cea bună.

11. Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de acestea și urmărește neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea.
12. Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă vieața veșnică, la care ai fost chemat și pentru care ai făcut a c e a frumoasă mărturisire înaintea multor martori.
13. Te îndemn, înaintea lui Dumnezeu, care dă viează tuturor, și înaintea lui Hristos Isus, care a făcut acea frumoasă mărturisire înaintea lui Ponțiu Pilat,
14. să păzești porunca aceasta fără prihană și fără vină, până la arătarea Domnului nostru Isus Hristos,
15. care va fi făcută la vremea ei de fericitul și singurul stăpânitor, împăratul împăraților și Domnul domnilor,
16. singurul care are nemurirea, care locuește în-

tr'o lumină de care nu te poţi apropia, pe care nimeni dintre oameni nu L-a văzut nici nu-L poate vedea; a Lui să fie cinstea şi puterea veşnică! Amin.

Indemn pentru bogaţi.

17. Porunceşte celor bogaţi în veacul de acum să nu se îngâmfe şi să nu-şi pună nădejdea în nişte bogăţii nestatornice, ci în Dumnezeu, care ne dă toate din belşug, ca să ne bucurăm de ele.

18. Indeamnă-i să facă bine, să fie bogaţi în fapte bune, să fie darnici, gata să simtă împreună cu alţii,

19. aşa ca să-şi strângă, pentru v r e m e a viitoare, drept comoară, o bună temelie, pentru ca să apuce adevărata vieaţă.

Incheiere către Timotei.

20. Timotee, păzeşte ce ţi s'a încredinţat; fereşte-te de flecăriile lumeşti şi de împotrivirile ştiinţei pe nedrept numită astfel,

21. pe care unii lăudându-o, au rătăcit cu privire la credinţă.

Harul să fie cu voi!

A DOUA EPISTOLĂ A LUI PAVEL APOSTOLUL CATRE TIMOTEI

Urare.

1 1. Pavel, apostol al lui Hristos Isus, prin voia lui Dumnezeu, după făgăduinţa vieţii care este în Hristos Isus,

2. către Tmotei, iubitul meu copil: har, îndurare şi pace dela Dumnezeu Tatăl şi dela Hristos Isus, Domnul nostru.

Dragostea lui Pavel către Timotei.

3. Mulţumesc lui Dumnezeu, căruia îi slujesc cu un cuget curat din moşi strămoşi, că neîntrerupt te pomenesc î n rugăciunile mele, zi şi noapte.

4. Căci mi-aduc aminte de lacrămile tale şi doresc să te văd, ca să mă umplu de bucurie.

5. Imi aduc aminte de credinţa t a neprefăcută, care s'a sălăşluit întâi în bunica ta Lois şi în mama ta Eunice şi sunt încredinţat că şi în tine.

6. De aceea îţi aduc aminte să înflăcărezi darul lui Dumnezeu care este în tine prin punerea mânilor mele.

7. Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste şi de chibzuinţă.

8. Să nu-ţi fie ruşine dar de mărturisirea Domnului nostru, nici de mine, întemniţatul Lui, ci suferă împreună cu mine pentru evanghelie, prin puterea lui Dumnezeu.

9. El ne-a mântuit şi ne-a chemat cu o chemare sfântă nu pentru faptele noastre, ci după hotărîrea Sa şi după harul care ne-a fost dat în Hristos Isus, înainte de veşnicii,

10. dar care a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea şi a adus la lumină vieaţa şi neputrezirea, prin evanghelie.

11. Propovăduitorul şi apostolul ei am fost pus eu şi învăţător al Neamurilor.

12. Şi din pricina aceasta s u f e r acestea; dar nu mi-e ruşine, căci ştiu în cine am c r e z u t. Şi sunt încredinţat că El are putere să păzească ce i-am încredinţat, până în ziua aceea.

13. Dreptarul învăţăturilor sănătoase pe c a r e le-ai auzit dela mine, ţine-l cu credinţa şi dragostea care este în Hristos Isus.

14. Lucrul acela bun care ţi s'a încredinţat, păzeşte-l prin Duhul Sfânt, care locueşte în noi.

Lauda lui Onisifor.

15. Ştiţi că cei ce sunt în Asia, toţi m'au părăsit; între alţii şi Figel şi Ermogen.

16. Domnul să-Şi verse îndurarea peste casa lui Onisifor, căci de multe ori m'a mângâiat şi nu i-a fost ruşine de lanţul meu!

17. Nu numai atât, dar, când a fost în Roma, m'a căutat cu multă grijă şi m'a găsit.

18. Dea Domnul să capete îndurare dela Domnul «în ziua aceea»! Tu ştii foarte bine cât a slujit el în Efes.

Indemn la tărie şi credinţă.

2 1. Tu dar, copilul meu, întăreşte-te în harul care este în Hristos Isus.

2. Şi ce-ai auzit dela mine, în faţa multor martori, încredinţează la oameni de încredere, care să fie în stare să înveţe şi pe alţii.

3. Sufere împreună cu mine, ca un bun ostaş al lui Hristos.

4. Niciun ostaş nu se încurcă cu treburile vieţii, dacă vrea să placă celui ce l-a scris la oaste.

5. Şi cine luptă la jocuri, nu este încununat dacă nu s'a luptat după rânduieli.

6. Plugarul trebue să muncească înainte de a strânge rodurile.

7. Inţelege ce-ţi spun;

Domnul îţi va da pricepere în toate.

8. Adu-ţi aminte de Isus Hristos, din sămânţa lui David, înviat din morţi, după evanghelia mea,

9. pentru care sufer până acolo că sunt legat ca un făcător de rele. Dar cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.

10. De aceea rabd totul pentru cei aleşi, pentru ca şi ei să capete mântuirea care este în Hristos Isus împreună cu slava veşnică.

11. Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom şi trăi împreună cu El;

12. dacă răbdăm, vom şi împărăţi împreună cu El; dacă ne lepădăm de El şi El se va lepăda de noi;

13. dacă îi suntem necredincioşi, El rămâne credincios, căci nu se poate tăgădui pe Sine însuşi.

Purtarea faţă de cei ce se abat dela credinţă.

14. Adu-le aminte de acestea şi roagă-i fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, să nu facă luptă de cuvinte, care nu este de niciun folos, ci este spre dărâmarea celor ce ascultă.

15. Caută să te înfăţişezi înaintea lui Dumnezeu dovedit bun la încercare, ca un lucrător care n'are de ce să-i fie ruşine şi care înfăţişează drept cuvântul adevărului.

16. Fereşte-te de vorbăriile goale şi lumeşti, căci cei ce le ţin vor înainta tot mai mult în necinstirea lui Dumnezeu,

17. şi cuvântul lor va roade ca gangrena. Din numărul acestora sunt Imeneu şi Filet,

18. care s'au abătut dela adevăr. Ei zic că a şi venit învierea şi răstoarnă credinţa unora.

19. Totuşi temelia tare a lui Dumnezeu stă nesguduită, având pecetea aceasta: «Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Săi» şi «Oricine rosteşte numele Domnului, să se depărteze de fărădelege!».

20. Intr'o casă mare nu sunt numai vase de aur şi de argint, ci şi de lemn şi de pământ. Unele sunt pentru o întrebuinţare de cinste, iar altele pentru o întrebuinţare de ocară.

21. Deci, dacă cineva se curăţeşte de acestea, va fi un vas de cinste, sfinţit, folositor stăpânului său, destoinic pentru orice lucrare bună.

Purtarea faţă de cei ce se abat dela curăţie.

22. Fugi de poftele tinereţii şi urmăreşte neprihănirea, credinţa, dragostea, pacea, împreună cu cei ce

chiamă pe Domnul dintr'o inimă curată.

23. Fereşte-te de întrebările nebune şi necuviincioase, căci ştii că dau naştere la certuri.

24. Şi robul Domnului nu trebue să se certe, ci să fie blând cu toţi, în stare să înveţe pe toţi, plin de îngăduinţă răbdătoare,

25. să îndrepte cu blândeţe pe protivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pocăinţa, ca să ajungă la cunoştinţa adevărului

26. şi, venindu-şi în fire, să se desprindă din cursa Diavolului, de care au fost prinşi, ca să-i facă voia.

Răutatea oamenilor dela urmă.

3 1. Să ştii că în zilele din urmă vor fi vremuri grele.

2. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lăudăroşi, trufaşi, hulitori, neascultători de părinţi, nemulţumitori, fără evlavie,

3. fără dragoste firească, neînduplecaţi, clevetitori, neînfrânaţi, neîmblânziţi, neiubitori de bine,

4. vânzători, obraznici, îngâmfaţi, iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu,

5. având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te şi de aceştia.

6. Sunt printre ei unii care se vâră prin case şi momesc pe femeile uşuratice, îngreuiate de păcate şi frământate de felurite pofte,

7. care învaţă totdeauna şi nu pot ajunge niciodată la deplina cunoştinţă a adevărului.

8. După cum Iane şi Iambre s'au împotrivit lui Moise, tot aşa şi aceştia se împotrivesc adevărului, ca unii care sunt stricaţi la minte şi netrebnici în ce priveşte credinţa.

9. Dar nu vor mai înainta, căci nebunia lor va fi arătată tuturor, cum a fost arătată şi a celor doi oameni.

Să rămână tare în credinţă.

10. Tu însă ai urmărit de aproape învăţătura mea, purtarea mea, năzuinţa mea, credinţa mea, îndelungata mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea,

11. prigonirile şi suferinţele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia şi în Iistra. Ştii ce prigoniri am răbdat; şi totuşi Domnul m'a izbăvit din toate.

12. De altfel, toţi cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniţi.

13. Dar oamenii răi şi

înșelători vor merge din rău în mai rău, ducând în rătăcire pe alții și fiind duși și ei în rătăcire.

14. Tu să rămâi în cele pe care le-ai învățat și de care ești deplin încredințat, căci știi dela cine le-ai învățat:

15. din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Isus.

16. Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos, ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire,

17. pentru ca omul lui Dumnezeu să fie dsăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.

Stăruința în propoovăduire.

4 1. Te rog fierbinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea lui Hristos, Isus, care are să judece viii și morții, și pentru arătarea și împărăția Lui:

2. propovăduește Cuvântul, stăruește asupra lui la timp și ne la timp, mustră. ceartă, îndeamnă cu toată răbdarea și învățătura.

3. Căci va veni o vreme când oamenii nu vor suferi învățătura sănătoasă, ci își vor îngrămădi învățători după poftele lor, dorind să li se gâdile auzul.

4. Își vor întoarce urechea dela adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite.

5. Dar tu fii treaz în toate, fii răbdător în suferință, fă lucrul unui evanghelist și împlinește-ți bine slujba!

Timotei rugat să vină la Pavel.

6. Căci eu sunt chiar turnat ca o jertfă de băutură și clipa plecării mele este aproape.

7. M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința.

8. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în «ziua aceea» Domnul, judecătorul cel drept; și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit arătarea Lui.

9. Caută să vii curând la mine!

10. Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m'a părăsit și a plecat la Tesalonic. Crescens s'a dus în Galatia, Tit în Dalmația.

11. Numai Luca este cu Mine. Ia pe Marcu și adu-l cu tine, căci el îmi este de folos pentru slujbă.

12. Pe Tihic l-am trimes la Efes.

13. Când vei veni, adu-mi mantaua pe care am lăsat-o în Troa, la Carp, și

cărțile, mai ales pe cele de piele.

14. Alexandru, căldărarul, mi-a făcut mult rău. Domnul îi va răsplăti după faptele lui.

15. Păzește-te și tu de el, pentrucă tare s'a împotrivit cuvintelor noastre.

16. La întâiul meu răspuns de apărare, nimeni n'a fost cu mine, ci toți m'au părăsit. Să nu li se țină în socoteală lucrul acesta!

17. Însă Domnul a stat lângă mine și m'a întărit, pentru ca vestirea să fie făcută pe deplin prin mine și s'o audă toate Neamurile. Și am fost izbăvit din gura leului.

18. Domnul mă va izbăvi de orice lucru rău și mă va mântui, ca să intru în împărăția Lui cerească. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Urări de sănătate.

19. Spune sănătate Priscilei și lui Acuila și casei lui Onisifor.

20. Erast a rămas în Corint, iar pe Trofim l-am lăsat bolnav în Milet.

21. Silește-te să vii înainte de iarnă! Eubul și Pudens, Linus, Claudia și toți frații îți trimet sănătate.

22. Domnul Isus Hristos să fie cu duhul tău! Harul să fie cu voi!

EPISTOLA LUI PAVEL CATRE TIT.

Urare.

1 1. Pavel, rob al lui Dumnezeu și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cu cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia,

2. în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșnicii de Dumnezeu, care nu poate să mintă,

3. ci și-a descoperit cuvântul la vremea Sa, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru,

4. către Tit, adevăratul meu copil în credința noastră a amândorora: har și pace dela Dumnezeu, Tatăl și dela Isus Hristos, Mântuitorul nostru!

Tit să pună presbiteri în Creta.

5. Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit și să așezi presbiteri în fie-

care cetate, după cum ţi-am poruncit:

6. dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioşi, care să nu fie învinuiţi de destrăbălare sau neascultare.

7. Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebue să fie fără prihană, nu încrezut, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătăuş, nici lacom de câştig mârşav,

8. ci să fie primitor de oaspeţi, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat,

9. să se ţină de cuvântul adevărat, care este potrivit cu învăţătura, ca să fie în stare să sfătuiască în învăţătura sănătoasă şi să înfrunte pe protivnici.

Invăţătorii mincinoşi.

10. In adevăr, mai ales printre cei tăiaţi împrejur sunt mulţi nesupuşi, flecari şi amăgitori,

11. cărora trebue să li se astupe gura. Ei buimăcesc familii întregi, învăţând pe oameni, pentru un câştig urît, lucruri pe care nu trebue să le înveţe.

12. Unul dintre ei, chiar prooroc al lor, a zis: «Cretanii sunt totdeauna nişte mincinoşi, nişte fiare rele, nişte pântece leneşe».

13. Mărturia aceasta este adevărată. De aceea mustră-i aspru, ca să fie sănătoşi în credinţă

14. şi să nu se ţină de basme evreeşti şi de porunci date de oameni care se întorc dela adevăr.

15. Totul este curat pentru cei curaţi; dar, pentru cei necuraţi şi necredincioşi, nimic nu este curat, ci şi mintea şi cugetul le sunt spurcate.

16. Ei pretind că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele îl tăgăduesc, căci sunt o scârbă: nesupuşi şi netrebnici pentru orice faptă bună.

Cum să sfătuiască pe oameni.

2 1. Tu însă vorbeşte lucruri care se potrivesc cu învăţătura sănătoasă.

2. Spune că cei bătrâni să fie treji, vrednici de cinste, cumpătaţi, sănătoşi în credinţă, în dragoste, în răbdare;

3. femeile în vârstă, de asemenea să aibă o ţinută sfântă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin mult, să înveţe de bine.

4. sfătuind pe cele tinere să-şi iubească bărbaţii şi copiii,

5. să fie cumpătate, curate, bune gospodine, supuse bărbaţilor lor, ca să

nu fie vorbit de rău cuvântul lui Dumnezeu.

6. Sfătueşte, de asemenea, pe tineri să fie cumpătaţi

7. şi dă-te pe tine însuţi pildă de fapte bune în toate privinţele: de învăţătură curată, de seriozitate,

8. de vorbire sănătoasă şi fără cusur, pentru ca orice protivnic să rămână de ruşine şi să nu poată să spună nimic rău de noi.

9. Sfătueşte pe robi să fie supuşi stăpânilor, să le fie pe plac în toate, să nu le întoarcă vorba,

10. să nu fure nimic, ci totdeauna să dea dovadă de o desăvârşită credincioşie, ca să facă în totul cinste învăţăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.

Harul lui Dumnezeu arătat.

11. Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toţi oamenii, s'a arătat

12. şi ne învaţă s'o rupem cu nelegiuirea şi cu poftele lumeşti şi să trăim în veacul de acum cu înţelepciune, dreptate şi evlavie,

13. aşteptând fericita nădejde şi arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Isus Hristos.

14. El s'a dat pe Sine însuşi pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege şi să-Şi curăţească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru orice lucrare bună.

15. Spune acestea, sfătueşte şi mustră cu deplină putere. Nimeni să nu te dispreţuiască.

Ce trebue să înveţe Tit.

3 1. Adu-le aminte să fie supuşi stăpânirilor şi dregătorilor, să-i asculte, să fie gata să facă orice lucru bun,

2. să nu vorbească de rău pe nimeni, să nu fie gata de ceartă, ci îngăduitori, plini de blândeţe faţă de toţi oamenii.

3. Căci şi noi eram altădată fără minte, neascultători, rătăciţi, robiţi de tot felul de pofte şi de plăceri, trăind în răutate şi în pismă, vrednici de a fi urîţi şi urîndu-ne unii pe alţii.

4. Dar, când s'a arătat bunătatea lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, şi dragostea Lui de oameni,

5. El ne-a mântuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Sa, prin spălarea naşterii din nou şi

prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt,

6. pe care L-a vărsat din belşug peste noi prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru,

7. pentru ca, odată socotiţi neprihăniţi prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moştenitori ai vieţii veşnice.

8. Adevărat este cuvântul acesta şi vreau să spun apăsat acestea, pentru ca cei care au crezut în Dumnezeu, să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine şi de folos pentru oameni.

9. Dar de întrebările nebune, de înşirările de neamuri, de certuri şi ciorovăieli privitoare la Lege, fereşte-te, căci sunt nefolositoare şi zadarnice.

10. După întâia şi a doua mustrare, depărtează-te de cel ce aduce desbinări,

11. căci ştim că un astfel de om s'a abătut de tot şi păcătueşte, dela sine fiind osândit.

Indemnuri deosebite.

12. Când voiu trimete la tine pe Artema sau pe Tihic, grăbeşte-te să vii la mine în Nicopoli, căci acolo m'am hotărît să iernez.

13. Ai grijă de cel priceput în legi Zena şi de Apolo să nu ducă lipsă de nimic din ce le trebue pentru călătoria lor.

14. Trebue ca şi ai noştri să se deprindă să fie cei dintâi în fapte bune pentru nevoile grabnice şi să nu stea neroditori.

15. Toţi cei ce sunt cu mine îţi trimet sănătate. Spune sănătate celor ce ne iubesc în credinţă.

Harul să fie cu voi cu toţi!

EPISTOLA LUI PAVEL CĂTRE FILIMON.

Urare.

1. Pavel, întemniţat al lui Hristos Isus, şi fratele Timotei către prea iubitul Filimon, tovarăşul nostru de lucru,

2. către sora Apfia şi către Arhip, tovarăşul nostru de luptă, şi către biserica din casa ta:

3. har vouă şi pace dela Dumnezeu, Tatăl nostru, şi dela Domnul Isus Hristos!

4. Mulţumesc totdeauna Dumnezeului meu ori de câte ori îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele.

5. pentrucă am auzit despre dragostea şi despre credinţa pe care o ai în Domnul Isus şi faţă de toţi sfinţii.

6. Il rog ca această părtăşie a ta la credinţă să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi, în Hristos.

7. In adevăr, am avut o mare bucurie şi mângâiere pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinţilor au fost înviorate prin tine.

Rugămintea lui Pavel pentru Onisim.

8. De aceea, măcar că am multă îndrăsneală în Hristos, ca să-ţi poruncesc ce se cuvine,

9. totuşi mai de grabă îţi fac o rugăminte în numele dragostei, eu, aşa cum sunt, bătrânul Pavel, iar acum şi un întemniţat pentru Hristos Isus.

10. Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanţurile mele: pentru Onisim,

11. care altă dată ţi-a fost nefolositor, dar acum mult folositor şi ţie şi mie.

12. Ţi-l trimet înapoi, pe el, inima mea.

13. Aş fi dorit să-l ţin la mine, ca să-mi slujească în locul tău cât sunt în lanţuri pentru evanghelie;

14. dar n'am vrut să fac nimic fără învoirea ta pentru ca binele pe care mi-l faci să nu fie ca de silă, ci de bunăvoie.

15. Poate că el a fost despărţit de tine pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veşnicie,

16. dar nu ca pe un rob, ci mult mai pre sus decât pe un rob: ca pe un frate iubit, mai ales de mine şi cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul.

17. Dacă mă socoteşti dar ca prieten al tău, primeşte-l ca pe mine însumi.

18. Şi dacă ţi-a adus vreo pagubă sau îţi este dator ceva, pune aceasta în socoteala mea.

19. Eu, Pavel, «voiu plăti» — scriu cu însăşi mâna mea — ca să nu-ţi zic că tu însuţi te datorezi mie.

20. Da, frate, fă-mi binele acesta în Domnul şi înviorează-mi inima în Hristos!

21. Ţi-am scris bizuit pe ascultarea ta şi ştiu că vei face chiar mai mult decât îţi zic.

Urări de sănătate.

22. Totodată, pregăteşte-mi şi un loc de găzduire, căci trag nădejde să vă fiu dăruit, datorită rugăciunilor voastre.

23. Epafra, tovarăşul meu de temniţă în Hri-

stos Isus, îți trimete sănătate.

24. Tot așa și Marcu, Aristarh, Dima, Luca, tovarășii mei de lucru.

25. Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.

E P I S T O L A
LUI PAVEL APOSTOLUL CĂTRE EVREI.

Cea din urmă descoperire.

1 1. După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu,

2. la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor și prin care a făcut și veacurile.

3. El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea ființei lui, și care ține toate cu cuvântul puterii Sale, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta Măririi, în locurile prea înalte,

4. ajungând cu atât mai pre sus de îngeri cu cât a moștenit un nume mult mai minunat decât al lor.

Fiul mai pre sus de îngeri.

5. Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: «Tu ești Fiul Meu; astăzi Te-am născut? Și arăși: «Eu îi voiu fi Tată și El îmi va fi Fiu»?

6. Și, când duce iarăși în lume pe cel întâiu născut, zice: «T o ț i îngerii lui Dumnezeu să i se închine!».

7. Și despre îngeri zice: «Din vânturi face îngeri ai Săi și dintr'o flacără de foc. slujitori ai Săi»;

8. pe când despre Fiul zice: «Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate;

9. Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea; de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău te-a uns cu untdelemn de bucurie mai pre sus decât pe tovarășii Tăi».

10. Și iarăși: «La început, Tu, Doamne, ai întemeiat pământul și cerurile sunt lucrarea mânilor Tale.

11. Ele vor pieri, dar Tu rămâi; toate se vor învechi ca o haină,

12. le vei face sul ca pe o manta și vor fi schimbate; dar Tu ești același și anii Tăi nu se vor sfârși».

13. Și căruia din îngeri i-a zis El vreodată: «Șezi la dreapta Mea, până voiu pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale»?

14. Nu sunt ei oare toți duhuri slujitoare trimese să îndeplinească o slujbă pentru cei ce vor moșteni mântuirea?

El a vestit o mare mântuire.

2 1. De aceea, cu a t â t mai mult trebue să ne ț i n e m de cele pe care le-am auzit, ca să nu fim depărtați de ele.

2. Căci, dacă cuvântul vestit prin îngeri s'a dovedit nesguduit și d a c ă orice neascultare și-a primit o dreaptă răsplătire,

3. cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost adeverită de cei ce au auzit-o,

4. în timp ce Dumnezeu întărea mărturia l o r cu semne, puteri și felurite minuni, și cu darurile Duhului Sfânt, împărțite după voia Sa.

Dumnezeu i-a supus toate.

5. In adevăr, nu unor îngeri a supus El lumea viitoare, despre care vorbim.

6. Ba încă, cineva a făcut u n d e v a următoarea mărturisire: «Ce este omul, ca să-Ți aduci aminte de el, sau fiul omului, ca să-l cercetezi?

7. L-ai făcut pentru puțină vreme mai pre jos decât îngerii, l-ai încununat cu slavă și cinste și l-ai pus peste lucrările mânilor Tale.

8. Toate le-ai supus sub picioarele lui».

In adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși acum încă nu vedem că toate îi sunt supuse.

9. Dar pe Isus, care a fost făcut «pentru puțină vreme mai pre jos decât îngerii», îl vedem încununat cu slavă și cu cinste, din pricina morții pe care a suferit-o, pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru fiecare.

10. Se cuvenea, în adevăr, ca acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe căpetenia mântuirii lor.

11. Căci cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt

dintr'unul. De aceea, Lui nu-i este rușine să-i numească «frați»,

12. când zice: «V o i u vesti numele Tău fraților Mei, Iți voiu cânta laudă în mijlocul adunării».

13. Și iarăși: «Imi voiu pune încrederea în El». Și în alt loc: «Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu!».

14. Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca prin moarte să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe Diavolul

15. și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată vieața lor.

16. Căci negreșit, nu în ajutorul îngerilor vine El, ci în ajutorul seminței lui Avraam.

17. De aceea, a trebuit să se asemene fraților Săi în toate, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului.

18. Și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.

Isus este mai mare decât Moise.

3 1. De aceea, frați sfinți, care aveți parte de chemarea cerească, ațintiți-vă privirile la apostolul și marele preot al mărturisirii noastre, adică la Isus,

2. care a fost credincios celui ce L-a rânduit, cum și Moise a fost «credincios în toată casa lui Dumnezeu».

3. Căci el a fost găsit vrednic să aibă o slavă cu atât mai mare decât a lui Moise cu cât cel ce a zidit o casă are mai multă cinste decât casa însăși.

4. Orice casă este zidită de cineva, dar cel ce a zidit toate este Dumnezeu.

5. Cât despre Moise, el a fost «credincios în toată casa lui Dumnezeu», ca slugă, ca să mărturisească despre cele c a r e aveau să fie vestite mai târziu.

6. Dar Hristos este credincios ca Fiu peste însăși casa Lui. Și casa Lui suntem noi, dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nesguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.

Să nu ne împietrim inima.

7. De aceea, cum zice Duhul Sfânt: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui,

8. nu vă împietriți inimile cum a fost când cu

răzvrătirea, în vremea încercării, în pustie,

9. unde părinții voștri M'au ispitit și M'au pus la încercare și au văzut lucrările Mele patruzeci de ani.

10. De aceea M'am mâniat pe neamul acesta și am zis: «Ei totdeauna se rătăcesc în inima lor. N'au cunoscut căile Mele!

11. Am jurat dar, în mânia Mea, că nu vor intra în odihna Mea».

12. Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să n'aibă o inimă rea, necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.

13. Ci îndemnați-vă unii pe alții în fiecare zi câtă vreme se zice: «astăzi», pentru ca niciunul din voi să nu se împietrească prin înșelăciunea păcatului.

14. Căci ne-am făcut părtași ai lui Hristos numai dacă păstrăm până la sfârșit încrederea nesguduită dela început,

15. de vreme ce se zice: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile, cum a fost când cu răzvrătirea».

16. Cine au fost, în adevăr, cei ce s'au răzvrătit după ce auziseră? N'au fost oare toți aceia care ieșiseră din Egipt prin Moise?

17. Și cine au fost aceia pe care S'a mâniat El patruzeci de ani? N'au fost oare cei ce păcătuiseră și ale căror trupuri moarte au căzut în pustie?

18. Și cui S'a jurat El că n'au să intre în odihna Lui, dacă nu celor ce n'au ascultat?

19. Vedem dar că n'au putut să intre din pricina necredinței lor.

Să intrăm în odihna Lui.

4 1. Deci, fiindcă rămâne făgăduința intrării în odihna Lui, să ne temem ca nu cumva vreunul dintre voi să nu se pomenească venit prea târziu.

2. Căci și nouă ni s'a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit nu le-a ajutat la nimic, pentrucă n'a găsit credință la cei ce l-au auzit;

3. pe când noi, care am crezut, intrăm în acea «odihnă», după cum a zis: «Am jurat în mânia Mea că nu vor intra în odihna Mea», măcar că lucrările Lui fuseseră isprăvite încă dela întemeierea lumii,

4. căci într'un loc a vorbit astfel despre ziua a șaptea: «Dumnezeu S'a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale».

5. Și aici este zis iarăși:

«Nu vor intra în odihna Mea».
6. Deci, fiindcă rămâne să intre unii în odihna aceasta și pentrucă aceia cărora li s'a vestit întâi vestea bună n'au intrat în ea, din pricina neascultării lor,
7. El hotărăşte din nou o zi: «Astăzi», zicând prin David, după atâta vreme, cum s'a spus mai sus: «Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!».
8. Căci, dacă le-ar fi dat Iosua odihna, n'ar mai vorbi Dumnezeu după aceea de o altă zi.
9. Rămâne dar o odihnă ca cea de sabat pentru poporul lui Dumnezeu;
10. fiindcă, cine intră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum s'a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale.
11. Să ne grăbim dar să intrăm în odihna aceasta pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare.
12. Căci cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, și judecă simțirile și gândurile inimii.
13. Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor aceluia cu care avem a face.

Isus ca mare preot.

14. Astfel, fiindcă avem un mare preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, — să rămânem tari în mărturisirea noastră.
15. Căci n'avem un mare preot care să n'aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care a fost ispitit în toate, ca și noi, dar fără păcat.
16. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să aflăm har, ca să fim ajutați la vreme de nevoie.

Hristos și Melhisedec.

5 1. In adevăr, orice mare preot luat din mijlocul oamenilor este pus pentru oameni în cele privitoare la Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate.
2. El poate să fie îngăduitor cu cei neștiutori și rătăciți, fiindcă și el este cuprins de slăbiciune.
3. Și, din pricina acestei slăbiciuni, trebue să aducă jertfe atât pentru păcatele sale cât și pentru ale poporului.
4. Nimeni nu-și ia cinstea aceasta singur, ci o ia dacă este chemat de Dumnezeu, cum a fost Aaron.
5. Tot așa și Hristos: nu și-a luat singur slava de a fi mare preot, ci o are dela cel ce i-a zis: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut».
6. Și cum zice iarăși într'alt loc: «Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec».
7. El este acela care, în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrămi către cel ce putea să-L izbăvească dela moarte, fiind ascultat din pricina evlaviei Sale,
8. măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin ceea ce a suferit.
9. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă urzitorul unei mântuiri veșnice.
10. căci a fost numit de Dumnezeu mare preot în felul lui Melhihsedec».

Pruncia cititorilor.

11. Asupra celor de mai sus avem multe de zis și lucruri grele de tâlmăcit, fiindcă v'ați făcut greoi la pricepere.
12. In adevăr, voi care de mult trebuia să fiți învățători, aveți iarăși trebuință de cineva să vă învețe cele dintâi adevăruri ale cuvintelor lui Dumnezeu și ați ajuns să aveți nevoie de lapte, nu de hrană tare.
13. Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc.
14. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, care, prin obișnuință, au simțuri deprinse să deosebească binele și răul.

Cei căzuți dela credință.

6 1. De aceea, să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Hristos și să mergem spre cele desăvârșite, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu,
2. învățătura despre botezuri, despre punerea mânilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică.
3. Și vom face lucrul acesta, dacă va voi Dumnezeu.
4. Căci cei ce au fost luminați odată și au gustat darul ceresc, și s'au făcut părtași Duhului Sfânt,
5. și au gustat cuvântul cel bun al lui Dumnezeu și puterile veacului viitor —
6. și care totuși au că-

zut, este cu neputinţă să fie înnoiţi iarăşi şi aduşi la pocăinţă, fiindcă ei răstignesc din nou, pentru ei, pe Fiul lui Dumnezeu şi-L dau să fie batjocorit.

7. Când un pământ este adăpat de ploaia care cade adesea pe el şi rodeşte o iarbă folositoare celor pentru care este lucrat, are parte de binecuvântare dela Dumnezeu.

8. Dar, dacă aduce spini şi pălămidă, este lepădat şi aproape să fie blestemat, şi sfârşeşte prin a i se pune foc.

Făgăduinţa dată lui Avraam.

9. Măcar că vorbim astfel, prea iubiţilor, totuşi cu privire la voi suntem încredinţaţi că aveţi lucruri mai bune, care însoţesc mântuirea.

10. Căci Dumnezeu nu este nedrept ca să uite osteneala voastră şi dragostea pe care aţi arătat-o, pentru numele Lui, voi care aţi slujit şi slujiţi sfinţilor.

11. Dorim însă ca fiecare din voi să arate aceeaşi râvnă, ca să păstreze până la sfârşit o deplină nădejde,

12. aşa încât să nu vă leneviţi, ci să călcaţi pe urmele celor ce prin credinţă şi răbdare moştenesc făgăduinţele.

13. Dumnezeu, când a dat lui Avraam făgăduinţa, fiindcă nu putea să se jure pe unul mai mare decât El, s'a jurat pe Sine însuşi

14. şi a zis: «Cu adevărat te voiu binecuvânta şi îţi voiu înmulţi foarte mult sămânţa».

15. Şi astfel, fiindcă a aşteptat cu răbdare, a dobândit făgăduinţa.

16. Oamenii, ce-i drept, obişnuesc să jure pe cineva mai mare; jurământul este o chezăşie, care pune capăt oricărei neînţelegeri dintre ei.

17. De aceea şi Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moştenitorilor făgăduinţei nestrămutarea hotărîrii Sale, a venit cu un jurământ,

18. pentru ca, prin două lucruri care nu se pot schimba şi în care este cu neputinţă ca Dumnezeu să mintă, să găsim o puternică îmbărbătare noi, a căror scăpare a fost să apucăm nădejdea care ne era pusă înainte,

19. pe care o avem ca o ancoră a sufletului, o nădejde tare şi neclintită, care pătrunde dincolo de perdeaua

20. unde Isus a intrat

pentru noi ca înainte mergător, fiind făcut mare preot în veac, în felul lui Melhisedec».

Melhisedec mai mare decât Levi.

7 1. In adevăr, Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeului prea înalt — care a întâmpinat pe Avraam când acesta se întorcea de la măcelul împăraţilor, care l-a binecuvântat,

2. care a primit dela Avraam zeciuială din toate; care, după însemnarea numelui său, este întâi «împărat al neprihănirii», apoi şi «împărat al Salemului», adică «împărat al păcii»;

3. fără tată, fără mamă, fără spiţă de neam, neavând nici început al zilelor, nici sfârşit al vieţii, dar care a fost asemănat cu Fiul lui Dumnezeu — rămâne preot în veac.

4. Vedeţi bine dar cât de mare a fost el, dacă până şi patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de războiu.

5. Aceia dintre fiii lui Levi care îndeplinesc slujba de preoţi, după Lege au poruncă să ia zeciuială dela popor, adică dela fraţii lor, cu toate că şi ei se coboară din Avraam;

6. iar el, care nu se cobora din familia lor, a luat zeciuială dela Avraam şi a binecuvântat pe cel ce avea făgăduinţele.

7. Dar fără îndoială că cel mai mic este binecuvântat de cel mai mare.

8. Şi apoi aici cei ce iau zeciuială, sunt nişte oameni muritori; pe când acolo o ia cineva despre care se mărturiseşte că este viu.

9. Mai mult, însuşi Levi, care ia zeciuială, a plătit zeciuiala, ca să zicem aşa, prin Avraam;

10. căci era încă în coapsele strămoşului său când a întâmpinat Melhisedec pe Avraam.

Preoţia lui Hristos şi preoţia levitică.

11. Dacă dar desăvârşirea ar fi fost cu putinţă prin preoţia Leviţilor — căci pe temeiul ei a primit poporul Legea — ce nevoie mai era să se ridice un alt preot în felul lui Melhisedec» şi nu în felul lui Aaron?

12. Pentrucă, odată schimbată preoţia, trebuia numaidecât să aibă loc şi o schimbare a Legii.

13. In adevăr, acela despre care sunt zise acestea, face parte dintr'o

altă seminție, din care nimeni n'a slujit altarului.

14. Căci este vădit că Domnul nostru a ieșit din Iuda, seminție despre care Moise n'a zis nimic cu privire la preoție.

15. Lucrul acesta se face și mai luminos când vedem ridicându-se, după asemănarea lui Melhisedec, un alt preot

16. pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare.

17. Fiindcă iată ce se mărturisește despre El: «Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec».

18. Astfel, pe de o parte se desființează aici o poruncă de mai înainte, din pricina neputinței și zădărniciei ei —

19. căci Legea n'a făcut nimic desăvârșit — și pe de alta se pune în loc o nădejde mai bună, prin care ne apropiem de Dumnezeu.

20. Și fiindcă lucrul acesta nu s'a făcut fără jurământ —

21. căci, pe când Leviții se făceau preoți fără jurământ, Isus S'a făcut preot prin jurământul celui ce i-a zis: «Domnul a jurat și nu se va căi: «Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec» —

22. prin chiar faptul acesta, Isus S'a făcut chezașul unui legământ mai bun.

23. Mai mult, acolo au fost preoți în mare număr, pentrucă moartea îi împiedeca să rămână pururea.

24. Dar El, fiindcă rămâne «în vaac», are o preoție care nu poate trece dela unul la altul.

25. De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentrucă trăiește pururea, ca să mijlocească pentru ei.

26. Și tocmai un astfel de mare preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai pre sus de ceruri,

27. care n'are nevoie, ca ceilalți mari preoți, să aducă jertfe în fiecare zi, întâi pentru păcatele sale și apoi pentru păcatele poporului, căci lucrul acesta l-a făcut odată pentru totdeauna când S'a adus jertfă pe Sine însuși.

28. In adevăr, Legea pune mari preoți pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie.

Isus și noul legământ.

8 1. Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un mare preot, care s'a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri,

2. ca slujitor al locurilor sfinte și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul.

3. Orice mare preot este pus să aducă daruri și jertfe. De aceea era de trebuință ca și cestălalt mare preot să aibă ceva de adus.

4. Dacă ar fi pe pământ, nici n'ar mai fi preot, fiindcă sunt cei ce aduc darurile după Lege.

5. Aceștia fac o slujbă, care este chipul și umbra celor cerești, după poruncile primite de Moise când avea să facă cortul: «Ia seama», i s'a zis, «să faci totul după chipul care ți-a fost arătat pe munte!»

6. Dar acum Hristos a căpătat o slujbă cu atât mai înaltă cu cât legământul al cărui mijlocitor este El e mai bun, căci este așezat pe făgăduințe mai bune.

Pieirea vechiului legământ.

7. In adevăr, dacă legământul dintâiu ar fi fost fără cusur, n'ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea.

8. Dar El le-a zis mustrându-i: «Iată, vin zile, zice Domnul, când voiu face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou,

9. nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, ca să-i scot din țara Egiptului. Pentrucă n'au rămas în legământul Meu, nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul.

10. Dar iată legământul pe care-l voiu face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: «Voiu pune legile Mele în mintea lor și le voiu scrie în inimile lor; Eu voiu fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu.

11. Și nu vor mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: «Cunoaște pe Domnul!». Căci toți Mă vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare dintre ei.

12. Pentrucă le voiu ierta nelegiuirile și nu-Mi voiu mai aduce aminte de păcatele și fărădelegile lor».

13. Prin faptul că zice «un nou legământ», a mărturisit că cel dintâiu este aproape de pieire.

Zugrăvirea vechiului cort.

9 1. Legământul dintâiu avea și el porunci privitoare la slujba dumneze-

iască şi la un locaş pământesc de închinare.

2. In adevăr, s'a făcut un cort. In partea dinainte, numită «locul sfânt», era sfeşnicul, masa şi pânile pentru punerea înaintea Domnului;

3. după perdeaua a doua se afla partea cortului care se chema «locul prea sfânt».

4. El avea un altar de aur pentru tămâie şi chivotul legământului, ferecat peste tot cu aur. In chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron, care înfrunzise, şi tablele legământului.

5. Deasupra erau heruvimii slavei, care acopereau capacul ispăşirii cu umbra lor. Nu este vremea să vorbim acum cu de-a-mănuntul despre acestea.

6. Şi după ce au fost întocmite astfel acestea, preoţii care fac slujbele intră totdeauna în partea dintâi a cortului.

7. Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an şi nu fără sânge, pe care îl aduce pentru sine însuşi şi pentru păcatele din neştiinţă ale poporului.

8. Prin aceasta, Duhul Sfânt arată că drumul în «locul prea sfânt» nu era încă deschis câtă vreme sta în picioare cortul dintâiu.

9. Aceasta era o asemănare pentru vremurile de acum, când se aduc daruri şi jertfe care nu pot duce pe cel ce se închină în felul acesta la desăvârşirea cerută de cugetul lui.

10. Ele sunt doar nişte porunci pământeşti, date — ca toate cele privitoare la mâncări, băuturi şi felurite spălări — până la o vreme de îndreptare.

Hristos şi jertfa Lui.

11. Dar Hristos, venit ca mare preot al bunurilor viitoare, prin cortul acela mai mare şi mai desăvârşit, care nu este făcut de mâni, adică nu este din zidirea aceasta,

12. a intrat, odată pentru totdeauna, în «locul prea sfânt», nu cu sânge de ţapi şi de viţei, ci cu însuşi sângele Său, după ce a dobândit o răscumpărare veşnică.

13. Căci dacă sângele taurilor şi al ţapilor şi cenuşa unei vaci stropită peste cei întinaţi îi sfinţeşte şi le aduce curăţirea trupului,

14. cu atât mai mult sângele lui Hristos, care, prin Duhul cel veşnic, s'a adus pe sine însuşi jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăţi cugetul vostru de

faptele moarte, ca să slujiţi Dumnezeului celui viu.

15. Şi tocmai de aceea este El mijlocitorul unui legământ nou, pentru ca, prin moartea Lui pentru răscumpărarea din abaterile făptuite sub legământul dintâiu, cei ce au fost chemaţi, să capete făgăduinţa moştenirii veşnice.

16. In adevăr, acolo unde este un testament, trebue neapărat să aibă loc moartea celui ce l-a făcut,

17. pentrucă un testament nu capătă putere decât după moarte. N'are nicio putere câtă vreme trăieşte cel ce l-a făcut.

18. De aceea şi întâiul legământ n'a fost sfinţit fără sânge.

19. Şi într'adevăr, Moise, după ce a rostit înaintea întregului popor toate poruncile Legii, a luat sânge de viţei şi de ţapi, cu apă, lână stacojie şi isop, a stropit cartea şi tot poporul,

20. şi a zis: «Acesta este sângele legământului pe care vi l-a poruncit Dumnezeu».

21. De asemenea, a stropit cu sânge cortul şi toate vasele pentru slujbă.

22. Şi, după Lege, aproape totul este curăţit cu sânge; şi fără vărsare de sânge nu este iertare.

23. Dar, deoarece chipurile celor ce sunt în ceruri au trebuit curăţite în felul acesta, trebuia ca înseşi cele cereşti să fie curăţite cu jertfe mai bune decât acestea.

24. Căci Hristos n'a intrat într'un loc prea sfânt făcut de mâni omeneşti după chipul celui adevărat, ci a intrat chiar în cer, ca să se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

25. Şi nu ca să se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuşi, ca marele preot, care intră în fiecare an în «locul prea sfânt» cu un sânge care nu este al său;

26. fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori dela întemeierea lumii; pe când acum, la sfârşitul veacurilor, s'a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa.

27. Şi, după cum oamenilor le este rânduit să moară o singură dată iar după aceea vine judecata,

28. tot aşa şi Hristos, după ce s'a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mântuirea celor ce-L aşteaptă.

Hristos și voia lui Dumnezeu.

10 1. In adevăr, Legea, care are umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor, nu poate niciodată, prin aceleași jertfe care se aduc neîncetat în fiecare an, să facă desăvârșiți pe cei ce se apropie.

2. Altfel, n'ar fi încetat ele oare să fie aduse, pentrucă cei ce le aduceau, fiind curățiți odată, n'ar mai fi avut nicio cunoștință de vina păcatelor?

3. Dar aducerea aminte a păcatelor este înnoită din an în an, tocmai prin aceste jertfe;

4. căci este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să șteargă păcatele.

5. De aceea, când intră în lume, El zice: «Tu n'ai voit nici jertfă, nici prinos, ci Mi-ai pregătit un trup;

6. n'ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat.

7. Atunci am zis: «Iată-Mă (în sulul cărții este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!».

8. După ce a zis întâi: «Tu n'ai voit și n'ai primit nici jertfe, nici prinoase, nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat» (lucruri aduse toate după Lege),

9. apoi zice: «Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!» El desființează astfel pe cele dintâi, ca să pună la loc pe a doua.

10. Prin această «voie» am fost sfințiți noi și anume: prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna.

11. Și pe când orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot să șteargă păcatele,

12. El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s'a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu

12. și așteaptă de acum ca vrăjmașii Lui să-i fie făcuți așternut al picioarelor Lui.

14. Căci printr'o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.

15. Lucrul acesta ni-l adeverește și Duhul Sfânt, căci, după ce a zis:

16. «Iată legământul pe care-l voiu face cu ei după acele zile, zice Domnul: voiu pune legile Mele în inimile lor și le voiu scrie în mintea lor,»

17. adaugă: «Și nu-Mi voiu mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărdelegile lor»».

18. Dar acolo unde este iertare de păcate, nu mai este nevoie de jertfă pentru păcate.

Indemn la încredere și tărie.

19. Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în «locul prea sfânt»,

20. pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El prin perdea, adică prin trupul Lui,

21. și fiindcă avem un mare preot peste casa lui Dumnezeu,

22. să ne apropiem cu o inimă sinceră, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată.

23. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejdii noastre, căci credincios este cel ce a făcut făgăduința.

24. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune.

25. Să nu părăsim strângerea noastră laolaltă, cum au unii obiceiu; ci să ne îndemnăm unii pe alții și cu atât mai mult cu cât vedeți că ziua se apropie.

26. Căci dacă păcătuim cu voia după ce am primit cunoștința adevărului, nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate,

27. ci doar o așteptare înfricoșată a judecății și văpaia unui foc, care va mistui pe protivnici.

28. Cine a călcat Legea lui Moise, este omorît fără milă, pe mărturia a doi sau trei martori.

29. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va disprețui sângele legământului, cu care a fost sfințit, și va batjocori pe Duhul harului!

30. Căci știm cine este cel ce a zis: «A Mea este răzbunarea; Eu voiu răsplăti!». Și în altă parte: «Domnul va judeca pe poporul Său».

31. Grozav lucru este să cazi în mânile Dumnezeului celui viu!

Lupta dela început a cititorilor.

32. Aduceți-vă aminte de zilele dela început, când, după ce ați fost luminați, ați dus o mare luptă de suferințe:

33. pe de o parte, erați puși ca priveliște în mijlocul ocărilor și necazurilor, și pe de alta, v'ați făcut părtași cu aceia care aveau aceeași soartă ca voi.

34. In adevăr, ați avut milă de cei din temniță și ați primit cu bucurie răpirea averilor voastre, ca u-

nii care știți că aveți în ceruri o avuție mai bună, care dăinuiește.

35. Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire!

36. Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v'a fost făgăduit.

37. «Incă puțină, foarte puțină vreme», și «cel ce vine, va veni și nu va zăbovi».

38. Și cel neprihănit va trăi prin credință; dar, dacă dă înapoi, sufletul Meu nu găsește plăcere în el».

39. Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi, ca să se piardă; ci din aceia care au credință, ca să-și păstreze vieața.

Credința.

11 1. Și credința este o încredere neclintită în cele nădăjduite, o puternică încredințare despre cele ce nu se văd.

2. Pentrucă prin aceasta cei din vechime au căpătat o bună mărturie.

3. Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n'a fost făcut din cele care se văd.

Pilde de credință.

4. Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decât Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort.

5. Prin credință a fost mutat Enoh ca să nu vadă moartea. Și n'a mai fost găsit, pentrucă Dumnezeu îl mutase. Căci, înainte de mutarea sa, primise mărturia că este plăcut lui Dumnezeu.

6. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebue să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută.

7. Prin credință Noe, când a fost înștiințat despre cele ce încă nu se vedeau, plin de o teamă sfântă, a făcut o corabie, ca să-și scape casa; prin ea, el a osândit lumea și a ajuns moștenitor al neprihănirii care se capătă prin credință.

Pilda lui Avraam și Sarei.

8. Prin credință Avraam, când a fost chemat să plece într'un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce.

9. Prin credință a stat în țara făgăduinței, ca într'o țară străină, și a locuit în corturi, ca Isaac și Iacov, împreună moștenitori cu el ai aceleeași făgăduințe.

10. Căci el aștepta cetatea care are temelii tari, al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.

11. Prin credință și Sara, cu toată vârsta ei trecută, a primit putere să zămislească, fiindcă a crezut în credincioșia celui ce-i făgăduise.

12. De aceea, dintr'un singur om, și încă un om aproape mort, s'a născut o sămânță în mare număr: ca stelele cerului, ca nisipul de pe malul mării, care nu se poate număra.

13. In credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat cele făgăduite, ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.

14. Cei ce vorbesc în felul acesta, arată deslușit că sunt în căutarea unei patrii.

15. Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea.

16. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-i este rușine să se numească Dumnezeul lor, căci le-a pregătit o cetate.

17. Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare; el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul său fiu;

18. el căruia i se spusese: «In Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele!».

19. Căci se gândea că Dumnezeu poate să-l învieze chiar și din morți; și, drept vorbind, ca înviat din morți l-a primit înapoi.

Pilda lui Isaac, Iacov și Iosif.

20. Prin credință a dat Isaac lui Iacov și Esau o binecuvântare, care avea în vedere cele viitoare.

21. Prin credință Iacov, când a murit, a binecuvântat pe fiecare din fiii lui Iosif și «s'a închinat rezemat pe vârful toiagului său».

22. Prin credință a pomenit Iosif, când i s'a apropiat sfârșitul, de ieșirea fiilor lui Israel din Egipt și a dat porunci cu privire la oasele sale.

Pilda lui Moise.

23. Prin credință a fost ascuns Moise trei luni de

părinţii săi după ce s'a născut, pentrucă vedeau că era frumos copilul şi nu s'au lăsat înspăimântaţi de porunca împăratului.

24. Prin credinţă Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon,

25. ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile vremelnice ale păcatului.

26. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentrucă se uita la răsplătire.

27. Prin credinţă a părăsit el Egiptul, fără să se teamă de mânia împăratului, pentrucă a rămas neclintit ca şi cum ar fi văzut pe cel ce este nevăzut.

28. Prin credinţă a rânduit el Paştile şi a făcut stropirea sângelui, pentru ca nimicitorul celor dintâi născuţi să nu se atingă de ai lor.

29. Prin credinţă au trecut ei Marea Roşie ca pe uscat, pe când Egiptenii care au încercat s'o treacă au fost înghiţiţi.

Pilda curvei Rahav.

30. Prin credinţă au căzut zidurile Ierihonului, după ce au fost ocolite şapte zile.

31. Prin credinţă n'a pierit curva Rahav împreună cu cei neascultători, pentrucă primise iscoadele cu pace.

32. Şi ce voiu mai zice? Căci nu mi-ar ajunge vremea dacă aş vrea să vorbesc de Ghedeon, de Barac, de Samson, de Ieftaie, de David, de Samuel şi de prooroci.

33. Prin credinţă au cucerit ei împărăţii, au făcut dreptate, au căpătat făgăduinţe, au astupat gurile leilor,

34. au stins puterea focului, au scăpat de ascuţişul săbiei, s'au vindecat de boli, au fost viteji în războaie, au pus pe fugă oştirile vrăjmaşe.

35. Femeile şi-au primit înapoi pe morţii lor înviaţi; unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n'au vrut să primească izbăvirea care li se dădea, şi au fost chinuiţi.

36. Alţii au suferit batjocuri, bătăi, lanţuri şi închisoare,

37. au fost ucişi cu pietre, tăiaţi în două cu fierestrăul, ispitiţi, au murit ucişi de sabie, au pribegit îmbrăcaţi în piei de oaie şi în piei de capră, lipsiţi, necăjiţi, chinuiţi —

38. ei, de care lumea nu era vrednică — au rătăcit prin pustiuri, prin munţi,

prin peşteri şi prin crăpăturile pământului.

39. Toţi aceştia, măcar că au fost lăudaţi pentru credinţa lor, totuşi n'au primit ce le fusese făgăduit,

40. pentrucă Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, ca să n'ajungă ei la desăvârşire fără noi.

Pilda lui Hristos.

12 1. Şi noi dar, fiindcă suntem înconjuraţi cu un nor aşa de mare de martori, să dăm la o parte orice ne îngreuiază şi păcatul care ne înfăşoară aşa de lesne şi să alergăm cu stăruinţă în lupta care ne stă înainte.

2. Să ne uităm ţintă la Isus, începătorul şi desăvârşitorul credinţei noastre, care, pentru bucuria care-i era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea şi şade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.

3. Aşa dar, gândiţi-vă bine la cel ce a suferit din partea păcătoşilor o împotrivire aşa de mare faţă de Sine, ca nu cumva să vă pierdeţi inima şi să cădeţi de oboseală în sufletele voastre.

Stăruinţa în încercări.

4. Voi nu v'aţi împotrivit încă până la sânge, în lupta împotriva păcatului.

5. Şi aţi uitat de tot sfatul pe care vi-l dă ca unor fii: «Fiule, nu dispreţui pedeapsa Domnului şi nu-ţi pierde inima când eşti mustrat de El.

6. Căci Domnul pedepseşte pe cine-l iubeşte şi bate pe orice fiu pe care-l primeşte».

7. Suferiţi pedeapsa! Dumnezeu Se poartă cu voi ca şi cu nişte fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepseşte tatăl?

8. Dar dacă sunteţi scutiţi de pedeapsă, de care toţi au parte, sunteţi nişte feciori din curvie, iar nu fii.

9. Şi apoi, dacă părinţii noştri trupeşti ne-au pedepsit şi tot le-am dat cinstea cuvenită, nu trebue oare cu atât mai mult să ne supunem Tatălui duhurilor şi să trăim?

10. Căci ei ne pedepseau pentru puţine zile, cum credeau ei că e bine; dar Dumnezeu ne pedepseşte pentru binele nostru, ca să ne facă părtaşi sfinţeniei Sale.

11. Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare şi nu de bucurie; dar mai pe urmă aduce celor ce au trecut prin şcoala ei roada dătătoare de pace a neprihănirii.

Pilda lui Esau.

12. Intăriţi-vă dar mânile obosite şi genunchii slăbănogiţi;
13. croiţi cărări drepte cu picioarele voastre, pentru ca, cel ce şchiopătează, să nu se abată, ci mai degrabă să fie vindecat.
14. Urmăriţi pacea cu toţi şi sfinţirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul.
15. Luaţi seama bine ca nimeni să nu se abată dela harul lui Dumnezeu, ca nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă turburare şi mulţi să fie întinaţi de ea.
16. Veghiaţi să nu fie între voi nimeni curvar sau lumesc, ca Esau, care, pentru o mâncare, şi-a vândut dreptul de întâiu născut.
17. Ştiţi că mai pe urmă, când a vrut să capete binecuvântarea, n'a fost primit, pentrucă nu găsise loc pentru pocăinţă, deşi o cerea cu lacrimi.

Indemn la sfinţenie.

18. Voi nu v'aţi apropiat de un munte care se putea atinge şi care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întunerec, nici de furtună,
19. nici de sunetul de trâmbiţă, nici de glasul care vorbea în aşa fel, că, cei ce l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească
20. (pentrucă nu puteau să sufere porunca aceasta: «Chiar un dobitoc, dacă se va atinge de munte, să fie ucis cu pietre».
21. Şi priveliştea aceea era aşa de înfricoşătoare, încât Moise a zis: «Sunt îngrozit şi tremur!»).
22. Ci v'aţi apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii de îngeri,
23. de adunarea în sărbătoare şi de biserica celor întâi născuţi, care sunt scrişi în ceruri, de Dumnezeu, judecătorul tuturor, de duhurile celor neprihăniţi făcuţi desăvârşiţi,
24. de Isus, mijlocitorul legământului celui nou şi de sângele stropirii, care vorbeşte mai bine decât Abel.
25. Luaţi seama ca nu cumva să lepădaţi pe cel ce vă vorbeşte! Căci dacă n'au scăpat cei ce au lepădat pe cel ce vorbea pe pământ cuvinte dumnezeeşti, cu atât mai mult nu vom scăpa noi dacă ne întoarcem dela cel ce vorbeşte din ceruri,
26. al cărui glas a clătinat atunci pământul şi care acum a făcut făgăduinţa aceasta: «Voiu mai clătina încă odată nu numai pământul, ci şi cerul».
27. Cuvintele acestea «încă odată» arată că schimbarea celor clătinate, adică a celor făcute, este făcută, tocmai ca să rămână cele care nu se clatină.
28. Fiindcă am primit dar o împărăţie care nu se poate clătina, să păstrăm harul prin care să slujim lui Dumnezeu ca să-i fim plăcuţi: cu evlavie şi cu frică;
29. fiindcă Dumnezeul nostru este «un foc mistuitor».

Felurite îndemnuri creştineşti.

13 1. Stăruiţi în dragostea frăţească.
2. Să nu daţi uitării primirea de oaspeţi, căci unii prin ea au găzduit, fără să ştie, pe îngeri.
3. Aduceţi-vă aminte de cei ce sunt în lanţuri, ca şi cum aţi fi şi voi legaţi împreună cu ei; de cei chinuiţi, ca unii care şi voi sunteţi în trup.
4. Căsătoria să fie ţinută în cinste de toţi şi patul să fie nespurcat, căci Dumnezeu va judeca pe curvari şi pe preacurvari.
5. Să nu fiţi iubitori de bani. Mulţumiţi-vă cu ce aveţi, căci El însuşi a zis: «Nicidecum n'am să te las, cu niciun chip nu te voiu părăsi».
6. Aşa că putem zice plini de încredere: «Domnul este ajutorul meu; nu mă voiu teme: ce mi-ar putea face omul?»

Indemn la urmarea lui Hristos.

7. Aduceţi-vă aminte de mai marii voştri care v'au vestit cuvântul lui Dumnezeu; uitaţi-vă cu băgare de seamă la sfârşitul felului lor de vieţuire şi urmaţi-le credinţa!
8. Isus Hristos este acelaşi ieri, şi azi, şi în veci.
9. Să nu vă lăsaţi amăgiţi de orice fel de învăţături străine; căci este bine ca inima să fie întărită prin har, nu prin mâncări, care n'au slujit la nimic celor ce le-au păzit.
10. Noi avem un altar, dela care n'au drept să mănânce cei ce fac slujbă în cort.
11. In adevăr, trupurile dobitoacelor al căror sânge este adus de marele preot în «locul prea sfânt», pentru păcat, «sunt arse afară din tabără.
12. De aceea şi Isus, ca să sfinţească poporul cu însuşi sângele Său, a pătimit dincolo de poartă.
13. Să ieşim dar afară din tabără, la El, şi să suferim ocara Lui.

14. Căci noi n'avem aici o cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare.

15. Prin El deci să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică rodul buzelor care mărturisesc numele Lui.

16. Şi să nu daţi uitării binefacerea şi dărnicia, căci lui Dumnezeu jertfe ca acestea îi plac.

17. Ascultaţi de mai marii voştri şi fiţi-le supuşi, căci ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face aceasta cu bucurie, nu suspinând, căci aşa ceva nu v'ar fi de niciun folos.

Dorinţele apostolului.

18. Rugaţi-vă pentru noi, căci suntem încredinţaţi că avem un cuget bun, dorind să ne purtăm bine în toate.

19. Mai ales vă rog cu stăruinţă să faceţi aceasta, ca să vă fiu înapoiat mai curând.

20. Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veşnic, a sculat din morţi pe Domnul nostru Isus, marele păstor al oilor,

21. să vă facă desăvârşiţi în orice lucru bun, ca să faceţi voia Lui şi să lucreze în noi ce-i este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.

Urări de sănătate.

22. Vă rog, fraţilor, să primiţi bine acest cuvânt de sfătuire, căci v'am scris pe scurt.

23. Să ştiţi că fratelui Timotei i s'a dat drumul. Dacă vine curând, voiu veni împreună cu el să vă văd.

24. Spuneţi sănătate tuturor mai marilor voştri şi tuturor sfinţilor. Cei din Italia vă trimet sănătate.

25. Harul să fie cu voi cu toţi. Amin.

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A LUI IACOV.

1 1. Iacov, rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Hristos, către cele douăsprezece seminţii care sunt împrăştiate: sănătate!

Incercările.

2. Fraţii mei, să priviţi ca o mare bucurie când treceţi prin felurite încercări,

3. ca unii care ştiţi că încercarea credinţei voastre lucrează răbdare.

4. Dar răbdarea trebue să-şi facă desăvârşit lucrarea, ca să fiţi desăvârşiţi, întregi şi să nu duceţi lipsă de nimic.

5. Dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte înţelepciunea, s'o ceară dela Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă şi fără mustrare şi ea îi va fi dată.

6. Dar s'o ceară cu credinţă, fără să se îndoiască de loc; pentrucă, cine se îndoieşte, seamănă cu valul mării, mânat de vânt încoace şi încolo.

7. Un astfel de om să nu se aştepte să primească ceva dela Domnul,

8. căci este un om nehotărît şi nestatornic în toate căile sale.

Bogatul şi omul de jos.

9. Fratele dintr'o stare de jos să se laude cu înălţarea sa.

10. Bogatul, dimpotrivă, să se laude cu smerirea sa, căci va trece ca floarea ierbii.

11. Răsare soarele cu căldura sa arzătoare şi usucă iarba, floarea ei cade jos şi frumuseţea înfăţişării ei piere; aşa se va veşteji bogatul în umbletele sale.

12. Ferice de cine rabdă ispita! Căci, după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieţii, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc.

Dumnezeu nu ispiteşte.

13. Nimeni, când este ispitit, să nu zică: «Sunt ispitit de Dumnezeu». Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit de rele, şi El însuşi nu ispiteşte pe nimeni.

14. Ci fiecare este ispitit când este atras şi momit de pofta sa.

15. Apoi pofta, când a zămislit, dă naştere păcatului; şi păcatul, odată făptuit, aduce moartea.

Implinirea cuvântului.

16. Nu vă rătăciţi, prea iubiţii mei fraţi:

17. orice ni se dă bun şi orice dar desăvârşit este de sus, coborîndu-se dela Tatăl luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare.

18. El, de bună voia Sa, ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim o pârgă a făpturilor Lui.

19. Să ştiţi, prea iubiţii mei fraţi: orice om să fie grabnic la ascultare, încet la vorbire, zăbavnic la mânie,

20. căci mânia omului nu lucrează neprihănirea lui Dumnezeu.

21. De aceea lepădaţi orice necurăţie şi orice revărsare de răutate şi primiţi cu blândeţe cuvântul sădit în voi, care vă poate mântui sufletele.
22. Fiţi împlinitori ai cuvântului, nu numai auzitori, înşelându-vă singuri.
23. Căci dacă ascultă cineva cuvântul şi nu-l împlineşte cu fapta, seamănă cu un om care îşi priveşte faţa firească într'o oglindă
24. şi, după ce s'a privit, pleacă şi uită îndată cum era.
25. Dar cine îşi va adânci privirile în legea desăvârşită, care este legea slobozeniei şi va stărui în ea nu ca un ascultător uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea sa.
26. Dacă crede cineva că este religios şi nu-şi înfrânează limba, ci îşi înşală inima, religia unui astfel de om este zadarnică.
27. Religia curată şi neîntinată înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este: să cercetăm pe orfani şi pe văduve în necazurile lor şi să ne păzim neîntinaţi de lume.

Osândirea deosebirilor greşite.

2 1. Fraţii mei, să nu ţineţi credinţa Domnului nostru Isus Hristos, Domnul slavei, căutând la faţa omului.
2. Căci, de pildă, dacă intră în adunarea voastră un om cu un inel de aur în deget şi cu o haină strălucitoare, şi intră şi un sărac îmbrăcat prost;
3. şi voi puneţi ochii pe cel ce poartă haina strălucitoare şi-i ziceţi: «Tu şezi în locul acesta bun!» Şi apoi ziceţi săracului: «Tu stai colo în picioare». Sau: «Şezi jos la picioarele mele!»
4. Nu faceţi voi oare o deosebire în voi înşivă şi nu vă faceţi voi judecători cu gânduri rele?
5. Ascultaţi, prea iubiţii mei fraţi: n'a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia, ca să-i facă bogaţi în credinţă şi moştenitori ai împărăţiei pe care a făgăduit-o celor ce-L iubesc?
6. Şi voi înjosiţi pe cel sărac! Oare nu bogaţii vă asupresc şi vă târăsc înaintea judecătorilor?
7. Nu batjocoresc ei frumosul nume care a fost chemat peste voi?
8. Dacă împliniţi Legea împărătească, potrivit Scripturii: «Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi», bine faceţi.
9. Dar, dacă voi căutaţi la faţa omului, faceţi un păcat şi sunteţi dovediţi de Lege ca nişte călcători de Lege.
10. Căci, cine păzeşte toată Legea, şi greşeşte într'o singură poruncă, se face vinovat de toate.
11. Căci cel ce a zis: «Să nu preacurveşti», a zis şi: «Să nu ucizi». Acum, dacă nu preacurveşti, dar ucizi, te faci călcător al Legii.
12. Să vorbiţi şi să lucraţi ca nişte oameni care au să fie judecaţi de o lege a slobozeniei.
13. Căci judecata este fără milă pentru cel ce n'a avut milă; dar mila biruieşte judecata.

Credinţa fără fapte.

14. Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă dacă n'are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-l mântuiască?
15. Dacă un frate sau o soră sunt goi şi lipsiţi de hrana de toate zilele,
16. şi unul dintre voi le zice: «Duceţi-vă în pace, încălziţi-vă şi săturaţi-vă!» fără să le dea cele trebuincioase trupului, la ce i-ar folosi?
17. Tot aşa şi credinţa: dacă n'are fapte, este moartă în ea însăşi.
18. Dar va zice cineva: «Tu ai credinţa şi eu am faptele». «Arată-mi credinţa ta fără fapte, şi eu îţi voiu arăta credinţa mea din faptele mele».
19. Tu crezi că Dumnezeu este unul şi bine faci; dar şi dracii cred... şi se înfioară!
20. Vrei dar să înţelegi, om nesocotit, că credinţa fără fapte este zadarnică?
21. Avraam, părintele nostru, n'a fost el socotit neprihănit prin fapte când a adus pe fiul său Isaac jertfă pe altar?
22. Vezi că credinţa lucra împreună cu faptele lui şi, prin fapte, credinţa a ajuns desăvârşită.
23. Astfel s'a împlinit Scriptura, care zice: «Avraam a crezut pe Dumnezeu şi i s'a socotit ca neprihănire»; şi el a fost numit «prietenul lui Dumnezeu».
24. Vedeţi dar că omul este socotit neprihănit prin credinţă.
25. Tot aşa şi curva Rahav: n'a fost socotită şi ea neprihănită prin fapte, când a găzduit pe soli şi i-a scos afară pe altă cale?
26. După cum trupul fără duh este mort, tot aşa şi credinţa fără fapte este moartă.

Cumpătarea în vorbire.

3 1. Fraţii mei, să nu fiţi mulţi învăţători, căci ştiţi că vom primi o judecată mai aspră.

2. Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvârșit și poate să-și țină în frâu tot trupul.
3. De pildă, dacă punem cailor frâul în gură ca să asculte, le cârmuim tot trupul.
4. Iată și corăbiile: cât de mari sunt și, măcar că sunt mânate de vânturi iuți, totuși sunt cârmuite de o cârmă foarte mică, după gustul cârmaciului.
5. Tot așa și limba: este un mădular mic și se fălește cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde!
6. Limba este și ea un foc, o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre care întinează tot trupul și aprinde drumul vieții, când este aprinsă de focul gheenei.
7. Toate soiurile de fiare, de păsări, de târîtoare, de viețuitoare de mare se îmblânzesc și au fost îmblânzite de neamul omenesc,
8. dar limba niciun om n'o poate îmblânzi. Ea este un rău care nu se poate înfrâna, este plină de o otravă de moarte.
9. Cu ea binecuvântăm pe Domnul și Tatăl și tot cu ea blestemăm pe oamenii, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu.
10. Din aceeași gură iese și binecuvântarea și blestemul. Nu trebue să fie așa, frații mei.
11. Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește și apă dulce și apă amară?
12. Frații mei, poate un smochin să facă măsline sau o viță să facă smochine? Nici apa sărată nu poate să dea apă dulce.

Ințelepciunea care vine de sus.

13. Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea sa bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii!
14. Dar dacă aveți în inima voastră pismă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului.
15. Ințelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, sufletească, drăcească.
16. Căci acolo unde este pismă și duh de ceartă, este turburare și tot felul de fapte rele.
17. Ințelepciunea care vine de sus este mai întâi curată, apoi pașnică, îngăduitoare, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică.

18. Și roada neprihănirii este semănată în pace de cei ce fac pace.

Lupta împotriva poftelor.

4 1. De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre?
2. Voi poftiți și nu aveți; ucideți, pismuiți și nu izbutiți să căpătați; vă certați și vă luptați și nu aveți, pentrucă nu cereți.
3. Sau cereți și nu căpătați, pentrucă cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre.
4. Suflete prea curvare, nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că, cine vrea să fie prieten cu lumea, se face vrăjmaș cu Dumnezeu.
5. Credeți că de geaba vorbește Scriptura? Duhul pe care L-a pus Dumnezeu să locuiască în noi ne vrea cu gelozie.
6. Dar, în schimb, ne dă un har și mai mare. De aceea zice Scriptura: «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți».
7. Supuneți-vă dar lui Dumnezeu! Impotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi.
8. Apropiați-vă de Dumnezeu și El se va apropia de voi! Curățiți-vă mânile, păcătoșilor; sfințiți-vă inimile, oameni cu sufletul împărțit!
9. Simțiți-vă ticăloșia; îndoliați-vă și plângeți! Râsul vostru să se prefacă în doliu și bucuria voastră în rușine de voi înșivă!
10. Smeriți-vă înaintea Domnului și El vă va înălța.
11. Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe fratele său sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea și judecă Legea. Și dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător.
12. Unul singur este dătătorul Legii și judecătorul: acela care are putere să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești să judeci pe aproapele tău?

Către cei ce fac planuri.

13. Ascultați acum voi care ziceți: «Astăzi sau mâne ne vom duce în cutare cetate, vom sta acolo un an, vom face negustorie și vom câștiga».
14. Și nu știți ce va aduce ziua de mâne! Căci ce este vieața voastră? Nu sunteți decât un abur, care se arată puțintel și apoi piere.
15. Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: «Dacă va

voi Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru».

16. Pe când acum vă făliți cu lăudăroșiile voastre. Orice laudă de felul acesta este rea.

17. Deci, cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat.

Către bogații cei răi.

5 1. Ascultați acum voi, bogaților! Plângeți și tânguiți-vă din pricina nenorocirilor care au să vină peste voi.

2. Bogățiile voastre au putrezit și hainele voastre sunt roase de molii.

3. Aurul și argintul vostru au ruginit și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră; ca focul are să vă mănânce carnea. V'ați strâns comori în zilele din urmă!

4. Iată că plata lucrătorilor care v'au secerat ogoarele și pe care le-ați oprit-o prin înșelăciune, strigă! Și strigătele secerătorilor au ajuns la urechile Domnului Oștirilor.

5. Ați trăit pe pământ în plăceri și în desfătări. V'ați săturat inimile chiar într'o zi de măcel.

6. Ați osândit, ați omorît pe cel neprihănit, care nu vi se împotrivea!

Despre răbdare și jurământ.

7. Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului și o așteaptă cu răbdare până primește ploaie timpurie și târzie.

8. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape.

9. Nu murmurați unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați; iată că Judecătorul este chiar la ușă.

10. Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe proorocii care au vorbit în numele Domnului.

11. Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit de răbdarea lui Iov și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, pentrucă Domnul este plin de milă și de îndurare.

12. Mai pre sus de toate, frații mei, să nu vă jurați nici pe cer, nici pe pământ, nici cu vreun altfel de jurământ. Ci «da» al vostru să fie «da» și «nu» al vostru să fie «nu», ca să nu cădeți sub judecată.

Despre rugăciune.

13. Este vreunul dintre voi în suferință? Să se roage! Este vreunul cu inimă bună? Să cânte cântări de laudă!

14. Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe presbiterii bisericii și ei să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn în numele Domnului.

15. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va însănătoși; și dacă a făcut păcate, îi vor fi iertate.

16. Mărturisiți-vă unii altora păcatele și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați. Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit!

17. Ilie era un om în același fel ca și noi, și s'a rugat cu stăruință să nu plouă; și n'a plouat în țară trei ani și șase luni.

18. Apoi s'a rugat din nou și cerul a dat ploaie, și pământul și-a dat rodul.

19. Fraților, dacă s'a rătăcit vreunul dintre voi dela adevăr și-l întoarce un altul,

20. să știți că cine întoarce un păcătos dela rătăcirea căii lui, va mântui un suflet dela moarte și va acoperi o sumedenie de păcate.

ÎNTÂIA EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A LUI PETRU.

Urare.

1 1. Petru, apostol al lui Isus Hristos, către aleșii care trăiesc, împrăștiați vremelnic prin Pont, Galatia, Capadocia, Asia și Bitinia,

2. după știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sângele lui Isus Hristos: har vouă și pacea să vă fie înmulțită!

Mulțumiri pentru nădejdea mântuirii.

3. Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, pentru o nădejde vie

4. și pentru o moștenire nestricăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.

5. Voi sunteți păziți de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile din urmă.

6. In ea voi vă bucurați

mult, măcar că acum, dacă trebue, sunteţi întristaţi pentru puţină vreme, prin felurite încercări,

7. pentru ca încercarea credinţei voastre, cu mult mai scumpă decât a aurului, care piere şi care totuşi este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava şi cinstea, la arătarea lui Isus Hristos,

8. pe care voi îl iubiţi fără să-L fi văzut, credeţi în El fără să-L vedeţi şi vă bucuraţi cu o bucurie negrăită şi strălucită,

9. pentrucă veţi dobândi, ca sfârşit al credinţei voastre, mântuirea sufletelor voastre.

10. Proorocii care au proorocit despre harul care vă era păstrat vouă au făcut din mântuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutării lor stăruitoare.

11. Ei cercetau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos, care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos şi slava de care aveau să fie urmate.

12. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înşişi, ci pentru voi se îngrijeau ei de cele ce vi le-au vestit acum cei ce v'au propovăduit evanghelia, prin Duhul Sfânt, trimes din cer, şi în care chiar îngerii doresc să privească.

Indemn la sfinţenie.

13. De aceea, încingeţi-vă coapsele minţii voastre, fiţi treji şi puneţi-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos.

14. Ca nişte copii ascultători, nu vă supuneţi poftelor pe care le aveaţi altădată, când eraţi în neştiinţă.

15. Ci, după cum cel ce v'a chemat este sfânt, fiţi şi voi sfinţi în toată purtarea voastră.

16. Căci este scris: «Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt».

17. Şi dacă chemaţi ca Tată pe cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtaţi-vă cu frică în timpul pribegiei voastre;

18. căci ştiţi că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, aţi fost răscumpăraţi din felul deşert de vieţuire pe care-l moşteniserăţi dela părinţii voştri,

19. ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur şi fără pată.

20. El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii, dar a fost arătat la sfârşitul vremurilor pentru voi,

21. care, prin El, sunteţi credincioşi în Dumnezeu, cel ce L-a înviat din morţi şi i-a dat slavă, pentru ca credinţa şi nădejdea voastră să fie în Dumnezeu.

22. Deci, ca unii care prin ascultarea de adevăr v'aţi curăţit sufletele, ca să aveţi o dragoste de fraţi neprefăcută, iubiţi-vă cu căldură unii pe alţii, din toată inima,

23. fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr'o sământă care poate putrezi, ci dintr'una care nu poate putrezi, prin cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în-veac.

24. Căci orice făptură este ca iarba şi toată slava ei ca floarea ierbii; iarba se usucă şi floarea cade jos;

25. dar cuvântul Domnului rămâne în veac. Şi acesta este cuvântul evangheliei, care v'a fost propovăduit.

Hristos, piatra din unghiu.

2 1. Lepădaţi dar orice răutate, orice vicleşug, orice fel de prefăcătorie, de pismă şi de clevetire

2. şi, ca nişte prunci născuţi de curând, să doriţi laptele duhovnicesc şi curat, pentru ca prin el să creşteţi spre mânutire,

3. dacă aţi gustat în adevăr că bun este Domnul.

4. Apropiaţi-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă şi scumpă înaintea lui Dumnezeu.

5. Şi voi, ca nişte pietre vii, sunteţi zidiţi, ca să fiţi o casă duhovnicească, o preoţie sfântă şi să aduceţi jertfe duhovniceşti, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.

6. Căci este scris în Scriptură: «Iată că pun în Sion o piatră cap de unghiu, aleasă, scumpă; şi, cine se încrede în El, nu va fi dat de ruşine».

7. Deci, pentru voi, care credeţi, ea are preţul acesta; dar, pentru cei necredincioşi, «piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului»;

8. şi «o piatră de poticnire şi o stâncă de cădere». Ei se lovesc de ea, pentrucă n'au crezut cuvântul; şi la aceasta sunt rânduiţi.

9. Voi însă sunteţi o seminţie aleasă, o preoţie împărătească, un neam sfânt, un popor câştigat ca să vestiţi puterile minunate ale celui ce v'a chemat din întunerec la lumina Sa minunată;

10. pe voi, care altădată nu eraţi un popor, dar acum sunteţi poporul lui

Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăţi îndurare, dar acum aţi căpătat îndurare.

Buna purtare.

11. Prea iubiţilor, vă sfătuesc, ca pe nişte străini şi călători, să vă feriţi de poftele firii pământeşti, care se războiesc cu sufletul.

12. Să aveţi o purtare bună în mijlocul Neamurilor, pentru ca, în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe nişte făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.

13. Fiţi supuşi oricărei stăpâniri omeneşti, pentru Domnul: atât împăratului, ca înalt stăpânitor,

14. cât şi dregătorilor, ca unii care sunt trimeşi de el să pedepsească pe făcătorii de rele şi să laude pe cei ce fac bine.

15. Căci voia lui Dumnezeu este ca, făcând ce este bine, să astupaţi gura oamenilor neştiutori şi fără minte.

16. Purtaţi-vă ca nişte oameni slobozi, fără să faceţi din slobozenia aceasta o haină a răutăţii, ci ca nişte robi ai lui Dumnezeu.

17. Cinstiţi pe toţi oamenii! Iubiţi pe fraţi! Temeţi-vă de Dumnezeu! Daţi cinste împăratului!

Datoria slugilor.

18. Slugilor, fiţi supuse stăpânilor voştri cu toată frica, nu numai celor ce sunt buni şi blânzi, ci şi celor suciţi.

19. Căci este un har dacă cineva, pentru cugetul său faţă de Dumnezeu, suferă întristare, pătimind pe nedrept.

20. In adevăr, ce laudă este să suferiţi cu răbdare să fiţi pălmuiţi când aţi făcut rău? Dar dacă suferiţi cu răbdare când aţi făcut ce este bine, lucrul acesta este un har înaintea lui Dumnezeu.

21. Şi la aceasta aţi fost chemaţi; fiindcă şi Hristos a suferit pentru voi şi v'a lăsat o pildă, ca să călcaţi pe urmele Lui.

22. «El n'a făcut păcat şi în gura Lui nu s'a găsit vicleşug».

23. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri; şi când era chinuit, nu ameninţa, ci se supunea celui ce judecă drept.

24. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morţi faţă de păcate, să trăim în neprihănire; prin rănile Lui aţi fost vindecaţi.

25. Căci eraţi ca nişte oi rătăcite. Dar acum v'aţi întors la păstorul şi episcopul sufletelor voastre.

Datoriile soţilor.

3 1. Tot astfel, nevestelor, fiţi supuse bărbaţilor voştri, pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câştigaţi fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor,

2. când vă vor vedea felul vostru de traiu: curat şi în temere.

3. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletirea părului, şi în purtarea de podoabe de aur sau în îmbrăcarea hainelor,

4. ci să fie omul ascuns al inimii, în chipul nepieritor al unui duh blând şi liniştit, care este de mare preţ înaintea lui Dumnezeu.

5. Astfel se împodobeau odinioară sfintele femei care nădăjduiau în Dumnezeu şi erau supuse bărbaţilor lor,

6. ca Sara, care asculta pe Avraam şi-l numea «domnul» ei. Fiicele ei v'aţi făcut voi dacă faceţi binele, fără să vă temeţi de ceva.

7. Bărbaţilor, purtaţi-vă şi voi cu înţelepciune în căsnicie, dând cinste femeii ca unui vas mai slab, ca unele care vor moşteni împreună cu voi harul vieţii, ca să nu fie împiedecate rugăciunile voastre.

Indemn la răbdare şi pa

8. Incolo, toţi să fiţi cu aceleaşi gânduri, simţind cu alţii, iubitori de fraţi, miloşi, smeriţi.

9. Nu întoarceţi rău pentru rău nici ocară pentru ocară; dimpotrivă, binecuvântaţi, căci la aceasta aţi fost chemaţi: să moşteniţi binecuvântarea.

10. Căci «cine iubeşte vieaţa şi vrea să vadă zile bune, să-şi înfrâneze limba dela rău şi buzele dela cuvinte înşelătoare;

11. să se depărteze de rău şi să facă binele, să caute pacea şi s'o urmărească.

12. Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniţi şi urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor; dar faţa Domnului este împotriva celor ce fac răul».

13. Şi cine vă va face rău dacă sunteţi plini de râvnă pentru bine?

14. Dar dacă aveţi de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! «N'aveţi nici o teamă de ei şi nu vă turburaţi,

15. ci sfinţiţi în inimile voastre pe Hristos ca

«Domn». F i ţ i totdeauna gata să răspundeţi oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândeţe şi teamă,

16. având un cuget curat, pentru ca cei ce bârfesc purtarea voastră bună în Hristos, să rămână de ruşine tocmai în cele ce vă vorbesc de rău.

17. Căci este mai bine, dacă aşa este voia lui Dumnezeu, să suferiţi, pentrucă faceţi binele, decât pentrucă faceţi răul.

Pilda lui Hristos.

18. Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi, ca să ne aducă la Dumnezeu. El a fost omorît în trup, dar a fost făcut viu în duh,

19. în care s'a şi dus şi a propovăduit duhurilor în închisoare,

20. care fuseseră neascultătoare altădată, când îndelunga răbdare a lui Dumnezeu era în aşteptare, în zilele lui Noe, când se făcea corabia în care puţini, adică opt suflete, au fost scăpaţi prin apă.

21. Icoana aceasta închipuitoare vă mântueşte acum şi pe voi, adică botezul, care nu este o curăţire de întinăciunile trupeşti, ci cererea unui cuget curat către Dumnezeu, prin învierea lui Isus Hristos,

22. care stă la dreapta lui Dumnezeu, după ce s'a înălţat la cer şi şi-a supus îngerii, stăpânirile şi puterile.

Purtarea de acum încolo.

4 1. Astfel dar, fiindcă Hristos a pătimit în trup, înarmaţi-vă şi voi cu aceeaşi gândire. Căci cel ce a pătimit în trup, a sfârşit-o cu păcatul,

2. pentru ca, în vremea care-i mai rămâne de trăit în trup, să nu mai trăiască după poftele oamenilor, ci după voia lui Dumnezeu.

3. Ajunge, în adevăr, că în trecut aţi făcut v o i a Neamurilor şi aţi trăit în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe, în chefuri şi în slujiri idoleşti neîngăduite.

4. De aceea se miră ei că nu alergaţi împreună cu ei la acelaşi potop de desfrâu şi vă batjocoresc.

5. Dar au să dea socoteală înaintea celui ce este gata să judece vii şi morţii.

6. Căci tocmai în vederea aceasta a fost vestită evanghelia şi celor morţi, ca să fie judecaţi ca oameni în trup, dar să trăiască după Dumnezeu în duh.

Felurite îndemnuri.

7. Sfârşitul tuturor lucrurilor este aproape. Fiţi înţelepţi dar şi vegheaţi în vederea rugăciunii.

8. Mai pre sus de toate, să aveţi o dragoste fierbinte unii pentru alţii, căci dragostea acopere o sumedenie de păcate.

9. Fiţi primitori de oaspeţi între voi, fără cârtire.

10. Ca nişte buni ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu, fiecare din voi să slujească altora după darul pe care l-a primit.

11. Dacă vorbeşte cineva, să vorbească aşa ca şi cum ar fi cuvintele lui Dumnezeu. Dacă slujeşte cineva, să slujească după puterea pe care i-o dă Dumnezeu, pentru ca în toate să fie s l ă v i t Dumnezeu, prin Isus Hristos, a căruia este slava şi puterea în vecii vecilor. Amin.

Mângâieri de nădăjduit.

12. Prea iubiţilor, nu vă miraţi de focul din mijlocul vostru care a venit peste voi, ca să vă încerce ca de ceva ciudat, care a dat peste voi;

13. dimpotrivă, bucuraţi-vă, întrucât aveţi parte de patimile lui Hristos, ca să vă bucuraţi şi să vă veseliţi şi la arătarea slavei Lui.

14. Dacă sunteţi batjocoriţi pentru numele l u i Hristos, ferice de voi, fiindcă Duhul slavei, Duhul lui Dumnezeu, se odihneşte peste voi.

15. Nimeni din voi să nu sufere ca ucigaş, sau ca hoţ, sau ca făcător de rele, sau ca unul care se amestecă în treburile altuia.

16. Dimpotrivă, dacă suferă pentrucă este creştin, să nu-i fie ruşine, ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru numele acesta.

17. Căci suntem în vremea când judecata stă să înceapă dela casa lui Dumnezeu. Şi dacă începe cu noi, care va fi sfârşitul celor ce nu ascultă de evanghelia lui Dumnezeu?

18. Şi dacă cel neprihănit scapă cu greu, ce se va face cel nelegiuit şi cel păcătos?

19. Aşa că cei ce sufer după voia lui Dumnezeu, să-şi încredinţeze sufletele credinciosului Ziditor şi să facă ce este bine.

Sfaturi către presbiteri.

5 1. Sfătuesc pe presbiterii dintre voi, eu care sunt un presbiter ca şi ei, un martor al patimilor lui Hristos şi părtaş al slavei care va fi descoperită:

2. păstoriţi turma l u i Dumnezeu, care este sub

paza voastră, veghind asupra ei nu siliţi, ci de bunăvoie, după voia lui Dumnezeu; nu pentru un câştig mârşav, ci cu ardoare;
3. nu ca şi cum aţi stăpâni peste cei ce vi s'au dat, ci făcându-vă pilde turmei.
4. Şi când Se va arăta Păstorul cel Mare, veţi căpăta cununa care nu se poate veşteji, a slavei.

Sfaturi către tineri. Smerenia.

5. Tot aşa şi voi, tinerilor, fiţi supuşi celor bătrâni. Şi toţi, în legăturile voastre, să fiţi îmbrăcaţi cu smerenie, pentrucă «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriţi le dă har».
6. Smeriţi-vă dar sub mâna cea tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea cuvenită, El să vă înalţe.
7. Şi aruncaţi asupra Lui toate îngrijorările voastre, căci El însuşi îngrijeşte de voi.
8. Fiţi treji şi veghiaţi, pentrucă protivnicul vostru, Diavolul, dă târcoale, ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită.
9. Impotriviţi-vă lui tari în credinţă, ştiind că şi fraţii voştri, în lume, trec prin aceleaşi suferinţe ca voi.
10. Dumnezeul oricărui har, care v'a chemat în Hristos la slava Sa veşnică, după ce veţi suferi puţină vreme, vă va desăvârşi, vă va întări, vă va putere şi vă va face neclintiţi.
11. A Lui să fie slava şi puterea în vecii vecilor! Amin.

Urări de sănătate.

12. V'am scris aceste puţine rânduri prin Silvan, care cred că este un frate credincios, ca să vă sfătuesc şi să vă adeveresc că adevăratul har al lui Dumnezeu este harul acesta în care staţi.
13. Biserica aleasă cu voi, care este în Babilon, vă trimete sănătate. Tot aşa şi Marcu, fiul meu.
14. Spuneţi-vă sănătate unii altora cu o sărutare de dragoste.

Pacea să fie cu voi cu toţi care sunteţi în Hristos!

A DOUA EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A LUI PETRU.

Urare.

1 1. Simon Petru, rob şi apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credinţă de acelaşi preţ cu a noastră, prin dreptatea Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos:
2. Har vouă, şi pacea să vă fie înmulţită prin cunoaşterea lui Dumnezeu şi a lui Isus, Domnul nostru.

Virtuţile creştine.

3. Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce priveşte vieaţa şi evlavia, prin cunoaşterea celui ce ne-a chemat prin slava şi puterea Sa,
4. prin care El ne-a dat făgăduinţele Sale nespus de mari şi scumpe, ca prin ele să vă faceţi părtaşi firii dumnezeeşti, după ce aţi fugit de stricăciunea care este în lume prin pofte.
5. De aceea, daţi-vă şi voi toate silinţele, ca să uniţi cu credinţa voastră bărbăţia; cu bărbăţia, cunoştinţa;
6. cu cunoştinţa, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea evlavia;
7. cu evlavia, dragostea de fraţi; cu dragostea de fraţi, iubirea de oameni.
8. Căci, dacă aveţi din belşug acestea în voi, ele nu vă vor lăsa să fiţi nici leneşi, nici neroditori în ce priveşte deplina cunoaştere a Domnului nostru Isus Hristos.
9. Dar cine nu are acestea, este un orb cu vederea scurtă şi a uitat că a fost curăţit de vechile sale păcate.
10. De aceea, fraţilor, căutaţi cu atât mai mult să vă întăriţi chemarea şi alegerea voastră, căci, dacă faceţi aceasta, nu veţi greşi niciodată.
11. In adevăr, în chipul acesta vi se va da din belşug intrare în împărăţia veşnică a Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Mărturia despre Isus.

12. De aceea voiu avea grijă să vă aduc totdeauna aminte de acestea, măcar că le ştiţi şi sunteţi tari în adevărul pe care-l aveţi.
13. Dar socotesc că este drept ca atâta vreme cât voiu mai fi în cortul ace-

sta, să vă țin treji, aducându-vă aminte;

14. căci știu că desbrăcarea de cortul meu va veni deodată, după cum mi-a făcut cunoscut Domnul nostru Isus Hristos.

15. Imi voiu da osteneala dar ca și după moartea mea să vă puteți aduce totdeauna aminte de acestea.

16. In adevăr, v'am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine, cu ochii noștri, mărirea Lui.

17. Căci El a primit dela Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când din slava minunată s'a auzit un glas, care zicea: «Acesta este Fiul Meu cel iubit, în care îmi găsesc plăcerea».

18. Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.

19. Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare, la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într'un loc întunecos până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.

20. Fiindcă, mai întâi de toate, să știți că nicio proorocie din Scriptură nu se tâlcuește singură.

21. Căci nicio proorocie n'a fost adusă prin voia omului; ci oamenii sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit mânați de Duhul Sfânt.

Invățătorii mincinoși,

2 1. In popor s'au ridicat și prooroci mincinoși, cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura pe furiș erezii nimicitoare, se vor lepăda de Stăpânul, care i-a răscumpărat, și vor face să cadă asupra lor o grabnică pieire.

2. Mulți îi vor urma în destrăbălările lor. Și, din pricina lor, calea adevărului va fi vorbită de rău.

3. In lăcomia lor, vor căuta ca, prin cuvântări înșelătoare, să aibă un câștig dela voi. Dar osânda îi paște de multă vreme și pierzarea lor nu dormitează.

4. Căci dacă n'a cruțat Dumnezeu pe îngerii care au păcătuit, ci i-a aruncat în Tartar și i-a predat ca să fie păstrați în lanțuri pentru judecată;

5. dacă n'a cruțat El lumea veche, ci a scăpat pe Noe, acest propovăduitor al neprihănirii, împreună cu alți șapte inși, când a trimes potopul peste o lume de nelegiuiți;

6. dacă a osândit El la pieire și a prefăcut în cenușă cetățile Sodoma și Gomora, ca să slujească de pildă celor ce vor trăi în nelegiuire;

7. și dacă a scăpat pe neprihănitul Lot, care era foarte întristat de vieața destrăbălată a acestor stricați,

8. (căci neprihănitul acesta, care locuia în mijlocul lor, își chinuia în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea din faptele lor nelegiuite) —

9. însemnează că Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să păstreze pe cei nelegiuiți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății,

10. mai ales pe cei ce, în pofta lor necurată, umblă potrivit dorințelor cărnii și disprețuesc stăpânirea.

Ca niște îndrăsneți și îngâmfați ce sunt, ei nu se tem să batjocorească dregătoriile,

11. pe când îngerii, care sunt mai mari în tărie și putere, nu aduc înaintea Domnului nicio judecată batjocoritoare împotriva lor.

12. Dar aceștia, ca niște dobitoace fără minte, din fire sortite să fie prinse și nimicite, batjocorind ce nu cunosc, vor pieri în însăși stricăciunea lor

13. și își vor lua astfel plata cuvenită pentru nelegiuirea lor. Fericirea lor este să trăiască în plăceri ziua, în amiaza mare. Ca niște întinați și spurcați, se dedau plăcerilor lor când ospătează împreună cu voi.

14. Le scapără ochii de preacurvie și nu se satură de păcătuit. Momesc sufletele nestatornice, au inima deprinsă la lăcomie de bani, sunt niște blestemați.

15. După ce au părăsit calea cea dreaptă, au rătăcit și au urmat calea lui Balaam, fiul lui Beor, care a iubit plata fărădelegii.

16. Dar a fost mustrat pentru călcarea lui de lege: o măgăriță necuvântătoare, vorbind cu glas omenesc, a pus frâu nebuniei proorocului.

17. Oamenii aceștia sunt niște puțuri fără apă, niște nori alungați de furtună; lor le este păstrată negura întunerecului.

18. Ei vorbesc cu trufie lucruri de nimic, momesc, cu poftele cărnii și cu desfrânări, pe cei ce de abia au scăpat de cei ce trăiesc în rătăcire.

19. Le făgăduesc slobozenia, în timp ce ei înșiși sunt robi ai stricăciunii.

Căci fiecare este robul lucrului de care este biruit.

20. In adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoaşterea Domnului şi Mântuitorului nostru Isus Hristos, se încurcă iarăşi şi sunt biruiţi de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi.

21. Ar fi fost mai bine pentru ei să nu fi cunoscut calea neprihănirii, decât, după ce au cunoscut-o, să se întoarcă dela porunca sfântă, care le fusese dată.

22. Cu ei s'a întâmplat ce spune zicala adevărată: «Cânele s'a întors la ce vărsase şi scroafa spălată s'a întors să se tăvălească iarăşi în mocirlă».

Venirea Domnului.

3 1. Prea iubiţilor, aceasta este a doua epistolă pe care v'o scriu. In amândouă caut să vă trezesc mintea sănătoasă prin înştiinţări,

2. ca să vă aduceţi aminte de cele vestite mai dinainte de sfinţii prooroci şi de porunca Domnului şi Mântuitorului nostru, dată prin apostolii voştri.

3. Inainte de toate, să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor,

4. şi vor zice: «Unde este făgăduinţa venirii Lui? Căci, de când au adormit părinţii noştri, toate rămân aşa cum erau dela începutul zidirii».

5. Căci înadins se fac că nu ştiu că odinioară erau ceruri şi un pământ scos, prin cuvântul lui Dumnezeu, din apă şi cu ajutorul apei,

6. şi că lumea de atunci a pierit tot prin apă, înecată de potop.

7. Iar cerurile şi pământul de acum sunt păzite şi păstrate, prin acelaşi Cuvânt, pentru focul din ziua de judecată şi de pieire a oamenilor nelegiuiţi.

8. Dar, prea iubiţilor, să nu uitaţi un lucru: că, pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani şi o mie de ani ca o zi.

9. Domnul nu întârzie în împlinirea făgăduinţei Sale, cum cred unii, ci are o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca niciunul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă.

10. Ziua Domnului însă va veni ca un hoţ. In ziua aceea, cerurile vor trece cu sgomot şuierător, trupurile cereşti aprinse se vor topi şi pământul, cu tot ce este pe el, va arde.

Indemn la sfinţenie.

11. Deci, fiindcă toate acestea au să se strice, ce fel de oameni ar trebui să fiţi voi, printr'o purtare sfântă şi evlavioasă,

12. aşteptând şi grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, în care cerurile aprinse vor pieri şi trupurile cereşti aprinse se vor topi.

13. Dar noi, după făgăduinţa Lui, aşteptăm ceruri noi şi un pământ nou, în care va locui neprihănirea.

14. De aceea, prea iubiţilor, fiindcă aşteptaţi acestea, siliţi-vă să fiţi găsiţi înaintea Lui fără pată, fără vină şi în pace.

15. Să credeţi că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire, cum v'a scris şi prea iubitul nostru frate Pavel, după înţelepciunea dată lui,

16. ca şi în toate epistolele lui, când vorbeşte despre acestea. In ele sunt unele greu de înţeles, pe care cei neştiutori şi nestatornici le răstălmăcesc, ca şi pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor.

17. Voi deci, prea iubiţilor, ştiind mai dinainte acestea, păziţi-vă ca nu cumva să vă lăsaţi târîţi de rătăcirea acestor nelegiuiţi şi să vă pierdeţi

18. ci creşteţi în harul şi Mântuitorul nostru Isus Hristos! A Lui să fie slava acum şi în ziua veşniciei! Amin.

INTAIA EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A LUI IOAN

Cuvântul vieţii.

1 1. Ce era dela început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mânile noastre, cu privire la cuvântul vieţii

2. (pentrucă vieaţa a fost arătată şi noi am văzut-o şi mărturisim despre ea şi vă vestim vieaţa veşnică, vieaţă care era la Tatăl şi care ne-a fost arătată);

3. deci, ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Lui, Isus Hristos.

4. Şi vă scriem acestea, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.

Dumnezeu este lumină.

5. Vestea pe care am auzit-o dela El şi pe care v'o propovăduim, este că Dumnezeu e lumină şi în El nu este întunerec.

6. Dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întunerec, mințim și nu trăim adevărul.

7. Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.

8. Dacă zicem că n'avem păcat, ne înșelăm singuri și adevărul nu este în noi.

9. Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.

10. Dacă zicem că n'am păcătuit, îl facem mincinos și cuvântul Lui nu este în noi.

2 1. Copilașilor, vă scriu acestea, ca să nu păcătuiți. Dar, dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un mijlocitor: pe Isus Hristos cel neprihănit.

2. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci și pentru ale întregii lumi.

Păzirea poruncilor.

3. Și prin aceasta știm că îl cunoaștem: dacă păzim poruncile Lui.

4. Cine zice: «Îl cunosc», și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el.

5. Dar cine păzește cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El.

6. Cine zice că rămâne în El, trebue să trăiască și el cum a trăit Isus.

Dragostea frățească.

7. Prea iubiților, nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o dela început. Porunca aceasta veche este Cuvântul pe care l-ați auzit.

8. Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi, căci întunerecul se împrăștie și lumina adevărată luminează acum.

9. Cine zice că este în lumină și urăște pe fratele său, este încă în întunerec până acum.

10. Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină și în el nu este niciun prilej de poticnire.

11. Dar cine urăște pe fratele său, este în întunerec și nu știe încotro merge, pentrucă întunerecul i-a orbit ochii.

Deslipirea de lume.

12. Vă scriu, copilașilor, fiindcă păcatele vă sunt iertate prin numele Lui.

13. Vă scriu, părinților, fiindcă ați cunoscut pe cel ce este dela început. Vă scriu, tinerilor, fiindcă ați biruit pe Cel Rău. V'am scris, copilașilor, fiindcă ați cunoscut pe Tatăl.

14. V'am scris, părinților, fiindcă ați cunoscut pe cel ce este dela început. V'am scris, tinerilor, fiindcă sunteți tari și cuvântul lui Dumnezeu rămâne în voi și ați biruit pe Cel Rău.

15 Nu iubiți lumea nici cele din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în El.

16. Căci tot ce este în lume — pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții — nu este dela Tatăl, ci din lume.

17. Și lumea trece; și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.

Antihriștii.

18. Copilașilor, este ceasul cel de pe urmă. Și, după cum ați auzit că are să vină Antihrist, să știți că acum sunt mulți antihriști; prin aceasta cunoaștem că este ceasul de pe urmă.

19. Ei au ieșit din mijlocul nostru, dar nu erau dintre ai noștri. Căci dacă ar fi fost dintre ai noștri, ar fi rămas cu noi; ci au ieșit, ca să se arate că nu toți sunt dintre ai noștri.

20. Dar voi ați primit ungerea din partea celui sfânt și știți toate.

21. V'am scris nu că n'ați cunoaște adevărul, ci pentrucă îl cunoașteți și știți că nicio minciună nu vine din adevăr.

22. Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduește că Isus este Hristosul? Acela este Antihristul: care tăgăduește pe Tatăl și pe Fiul.

23. Oricine tăgăduește pe Fiul, n'are nici pe Tatăl. Cine mărturisește pe Fiul, are și pe Tatăl.

24. Ce ați auzit dela început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit dela început, și voi veți rămânea în Fiul și în Tatăl.

25. Și făgăduința pe care ne-a făcut-o El este aceasta: vieața veșnică.

26. V'am scris acestea în vederea celor ce caută să vă rătăcească.

27. Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o dela El rămâne în voi și n'aveți trebuință să vă învețe cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre toate și este adevărată și astfel nu este o minciună, rămâneți în El, după cum v'a învățat ea.

Copiii lui Dumnezeu.

28. Și acum, copilașilor,

rămâneţi în El, pentru ca atunci când Se va arăta El, să avem îndrăsneală şi, la venirea Lui, să nu rămânem de ruşine şi depărtaţi de El.

29. Dacă ştiţi că El este neprihănit, să ştiţi şi că oricine trăieşte în neprihănire, este născut din El.

3 1. Vedeţi ce dragoste ne-a arătat Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Şi suntem. Lumea nu ne cunoaşte, pentrucă nu L-a cunoscut nici pe El.

2. Prea iubiţilor, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Şi ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar ştim că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentrucă îl vom vedea aşa cum este.

3. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăţeşte, după cum El este curat.

4. Oricine face păcat, face şi fărădelege; şi păcatul este fărădelege.

5. Şi ştiţi că El S'a arătat, ca să ridice păcatele; şi în El nu este păcat.

6. Oricine rămâne în El, nu păcătueşte; oricine păcătueşte, nu L-a văzut nici nu L-a cunoscut.

7. Copilaşilor, nimeni să nu vă înşele! Cine trăieşte în neprihănire, este neprihănit, cum El însuşi este neprihănit.

8. Cine păcătueşte, este dela Diavolul, căci Diavolul păcătueşte dela început. Fiul lui Dumnezeu s'a arătat ca să nimicească lucrările Diavolului.

9. Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătueşte, pentrucă sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu.

10. Prin aceasta se cunosc copiii lui Dumnezeu şi copiii Diavolului. Oricine nu trăieşte în neprihănire, nu este dela Dumnezeu; nici cine nu iubeşte pe fratele său.

Iubirea cu fapta.

11. Căci vestirea pe care aţi auzit-o dela început este aceasta: să ne iubim unii pe alţii.

12. Nu cum a fost Cain, care era dela Cel Rău şi a ucis pe fratele său. Şi pentru ce l-a ucis? Pentrucă faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.

13. Nu vă miraţi, fraţilor, dacă vă urăşte lumea.

14. Noi ştim că am trecut din moarte la vieaţă, pentrucă iubim pe fraţi. Cine nu iubeşte pe fratele său, rămâne în moarte.

15. Oricine urăşte pe fratele său, este un ucigaş; şi ştiţi că niciun ucigaş n'are vieaţa veşnică rămânând în el.

16. Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Şi-a dat vieaţa pentru noi; şi noi deci trebue să ne dăm vieaţa pentru fraţi.

17. Dar cine are bogăţiile lumii acesteia şi vede pe fratele său în nevoie dar îşi închide inima faţă de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?

18. Copilaşilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta şi cu adevărul.

19. Prin aceasta vom cunoaşte că suntem din adevăr şi ne vom linişti inimile înaintea Lui;

20. că, dacă ne osândeşte inima noastră, Dumnezeu este mai mare decât inima noastră şi cunoaşte toate.

21. Prea iubiţilor, dacă nu ne osândeşte inima noastră, avem îndrăsneală la Dumnezeu.

22. Şi orice vom cere, vom căpăta dela El, fiindcă păzim poruncile Lui şi facem ce este plăcut înaintea Lui.

23. Şi porunca Lui este să credem în numele Fiului Lui Isus Hristos şi să ne iubim unii pe alţii cum ne-a poruncit El.

24. Cine păzeşte poruncile Lui, rămâne în El şi El rămâne în acela. Şi cunoaştem că El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat.

Proorocii mincinoşi.

4 1. Prea iubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh, ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt dela Dumnezeu, căci au ieşit în lume mulţi prooroci mincinoşi.

2. Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: orice duh care mărturiseşte că Isus Hristos a venit în trup este dela Dumnezeu;

3. şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus, nu este dela Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire aţi auzit. El chiar este în lume acum.

4. Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi biruit, pentrucă cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume.

5. Ei sunt din lume; de aceea vorbesc ca din lume şi lumea îi ascultă.

6. Noi însă suntem din Dumnezeu; cine cunoaşte pe Dumnezeu, ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaştem duhul adevărului şi duhul rătăcirii.

Dumnezeu este dragoste.

7. Prea iubiţilor, să ne iubim unii pe alţii, căci dragostea este dela Dum-

nezeu. Şi oricine iubeşte, este născut din Dumnezeu şi cunoaşte pe Dumnezeu.
8. Cine nu iubeşte, n'a cunoscut pe Dumnezeu; pentrucă Dumnezeu este dragoste.
9. Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s'a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimes în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El.
10. Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi şi a trimes pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre.
11. Prea iubiţilor, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebue să ne iubim şi noi unii pe alţii.
12. Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alţii, Dumnezeu rămâne în noi şi dragostea Lui a ajuns desăvârşită în noi.
13. Cunoaştem că rămânem în El şi că El rămâne în noi prin faptul că ne-a dat din Duhul Său.
14. Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimes pe Fiul, ca să fie Mântuitorul lumii.
15. Cine va mărturisi că Isus este Fiul lui Dumnezeu, Dumnezeu rămâne în el şi el în Dumnezeu.
16. Şi noi am cunoscut şi am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu faţă de noi. Dumnezeu este dragoste; şi cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu rămâne în el.
17. Cum este El, aşa suntem şi noi în lumea aceasta; astfel se face că dragostea este desăvârşită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecăţii.
18. In dragoste nu este frică, ci dragostea desăvârşită izgoneşte frica; pentrucă frica are cu ea pedeapsa; şi cine se teme, n'a ajuns desăvârşit în dragoste.
19. Noi îl iubim, pentrucă El ne-a iubit întâi.
20. Dacă zice cineva: «Eu iubesc pe Dumnezeu», şi urăşte pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubeşte pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?
21. Şi aceasta este porunca pe care o avem dela El: cine iubeşte pe Dumnezeu, să iubească şi pe fratele său.

Credinţa în Isus şi urmările ei.

5 1. Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; şi oricine iubeşte pe cel ce l-a

născut, iubeşte şi pe cel născut din El.
2. Cunoaştem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu şi păzim poruncile Lui.
3. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Şi poruncile Lui nu sunt grele;
4. pentrucă, oricine este născut din Dumnezeu, biruieşte lumea; şi ceea ce câştigă biruinţa asupra lumii, este credinţa noastră.
5. Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?
6. El, Isus Hristos, este cel ce a venit cu apă şi cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă şi cu sânge; şi Duhul este cel ce mărturiseşte despre aceasta, fiindcă Duhul este adevărul.
7. Căci trei sunt care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvântul şi Duhul Sfânt, şi aceşti trei una sunt.
8. Şi trei sunt care mărturisesc pe pământ: Duhul, apa şi sângele, şi aceşti trei sunt una în mărturia lor.
9. Dacă primim mărturia oamenilor, mărturia lui Dumnezeu este mai mare; şi mărturia lui Dumnezeu este mărturia pe care a făcut-o El despre Fiul Său.
10. Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturia aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturia pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.
11. Şi mărturia este aceasta: Dumnezeu ne-a dat vieaţa veşnică şi această vieaţă este în Fiul Lui.
12. Cine are pe Fiul, are vieaţa; cine n'are pe Fiul lui Dumnezeu, n'are vieaţa.
13. V'am scris acestea, ca să ştiţi că voi care credeţi în numele Fiului lui Dumnezeu, aveţi vieaţa veşnică.

Puterea rugăciunii.

14. Indrăsneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă.
15. Şi dacă ştim că ne ascultă, orice i-am cere, ştim că suntem stăpâni pe cele ce i le-am cerut.
16. Dacă vede cineva pe fratele său săvârşind un păcat care nu duce la moarte, să se roage; şi Dumnezeu îi va da vieaţa, pentru cei ce n'au săvârşit un păcat care duce la moarte. Este un păcat care duce la moarte; nu-i zic să

se roage pentru păcatul acela.

17. Orice nelegiuire este păcat; dar este un păcat care nu duce la moarte.

18. Știm că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuește; ci, cel născut din Dumnezeu se ferește și cel Rău nu se atinge de el.

19. Știm că suntem din Dumnezeu și că toată lumea zace în Cel Rău.

20. Știm că Fiul lui Dumnezeu a venit și ne-a dat pricepere să cunoaștem pe Cel Adevărat. Și noi suntem în Cel Adevărat, adică în Isus Hristos, Fiul Lui. El este Dumnezeul adevărat și vieața veșnică.

21. Copilașilor, păziți-vă de idoli!

A DOUA EPISTOLA A LUI IOAN

Urare.

1. Presbiterul către aleasa doamnă și către copiii ei, pe care-i iubesc în adevăr — și nu numai eu, ci și toți cei ce cunosc adevărul, —

2. pentru adevărul acesta care rămâne în noi și va fi cu noi în veac.

3. Harul, îndurarea și pacea să fie cu voi din partea lui Dumnezeu Tatăl și din partea Domnului Isus Hristos, Fiul Tatălui, în adevăr și în dragoste!

Dragostea frățească.

4. M'am bucurat foarte mult când am aflat pe unii din copiii tăi umblând în adevăr, după porunca pe care am primit-o dela Tatăl.

5. Și acum, te rog, doamnă, nu ca și cum ți-aș scrie o poruncă nouă, ci cea pe care am avut-o dela început: să ne iubim unii pe alții!

6. Și dragostea stă în viețuirea dupa poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebue să umblați, după cum ați auzit dela început.

Invățătorii mincinoși.

7. Căci în lume s'au răspândit mulți amăgitori, care nu mărturisesc pe Isus Hristos venit în trup. Iată amăgitorul, iată Antihristul!

8. Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdeți cele ce ați lucrat, ci să primiți o răsplată deplină.

9. Oricine o ia înainte și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n'are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta, are pe Tatăl și pe Fiul.

10. Dacă vine cineva la voi și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă și să nu-i ziceți: «Bun venit!»

11. Căci, cine-i zice: «Bun venit!» — se face părtaș faptelor lui rele.

12. Aș avea să vă spun multe; dar nu voiesc să vi le scriu pe hârtie și cu cerneală, ci nădăjduesc să vin la voi și să vă vorbesc gură către gură, pentru ca bucuria noastră să fie deplină.

13. Copiii surorei tale alese îți trimet sănătate.

A TREIA EPISTOLĂ A LUI IOAN

Lauda lui Gaiu.

1. Presbiterul către prea iubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr.

2. Prea iubitule, doresc ca în toate să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește și sufletul tău.

3. A fost o mare bucurie pentru mine când au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevărului și că umbli în adevăr.

4. Eu n'am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.

5. Prea iubitule, tu lucrezi cu credincioșie în tot ce faci pentru frați și totodată și pentru străini.

6. Ei au mărturisit despre dragostea ta înaintea bisericii. Vei face bine să îngrijești de călătoria lor, într'un chip vrednic de Dumnezeu,

7. căci au plecat pentru numele Lui, fără să primească ceva dela Neamuri.

8. Este datoria noastră dar să primim bine pe astfel de oameni, ca să lucrăm împreună cu adevărul.

9. Am scris ceva bisericii, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu ne primește.

10. De aceea, când voiu veni, îi voiu aduce aminte de faptele pe care le face, căci ne clevetește cu vorbe rele. Nu se mulțumește cu atât, dar nici el nu primește pe frați și împiedecă și pe cei ce voiesc să-i primească, și-i dă afară din biserică.

11. Prea iubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele, este din Dumnezeu; cine face răul, n'a văzut pe Dumnezeu.

Lauda lui Dimitrie.

12. Toți, chiar și adevărul, mărturisesc bine de-

spre Dimitrie; și noi mărturisim despre el și știi că mărturia noastră este adevărată.

13. Multe aș avea să-ți spun, dar nu voiesc să ți le scriu cu cerneală și condeiu.

14. Nădăjduesc să te văd în curând și atunci vom vorbi gură către gură. Pacea să fie cu tine!

Prietenii îți trimet sănătate. Spune sănătate prietenilor, fiecăiuia pe nume.

EPISTOLA SOBORNICEASCĂ A LUI IUDA

Urare.

1. Iuda, rob al lui Isus Hristos și fratele lui Iacov, către cei chemați, care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl și păstrați pentru Isus Hristos:

2. îndurarea, pacea și dragostea să vă fie înmulțite!

Impotriva celor nelegiuiți.

3. Prea iubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m'am văzut silit să vă scriu, ca să vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.

4. Căci s'au strecurat unii oameni scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru și tăgăduesc pe singurul nostru stăpân și domn, Isus Hristos.

5. Vreau să vă aduc aminte, fiindcă știți odată pentru totdeauna toate acestea, că Domnul după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n'au crezut.

6. El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întunerec, pe îngerii care nu și-au păstrat slujba, ci și-au părăsit locuința.

7. Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic.

8. Totuși oamenii aceștia, târîți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile.

9. Arhanghelul Mihail, când se împotrivea Diavolului și se certa cu el pentru trupul lui Moise, n'a îndrăsnit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: «Domnul să te mustre!»

10. Aceștia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc și se pierd singuri în ceea ce știu din fire, ca dobitoacele fără minte.

11. Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain. S'au aruncat în rătăcirea lui Balaam din dorința de câștig. Au pierit într'o răscoală ca a lui Core.

12. Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără teamă împreună cu voi, care se pasc pe ei înșiși; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi ca la sfârșit de toamnă fără rod, de două ori morți, desrădăcinați;

13. niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinile lor; niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunerecului pentru vecie.

14. Și pentru ei a proorocit Enoh, al șaptelea patriarh dela Adam, când a zis: «Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi.

15. ca să facă judecată împotriva tuturor și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți de toate faptele nelegiuite pe care le-au făcut în chip nelegiuit și de toate cuvintele grele pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți».

16. Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor; tăriesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufașe și slăvesc pe oameni pentru câștig.

17. Dar voi, prea iubiților, aduceți-vă aminte de cuvintele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Isus Hristos,

18. cum vă spuneau: că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.

19. Ei sunt aceia care dau naștere la desbinări, oameni firești care n'au Duhul.

Indemn și laudă.

20. Dar voi, prea iubiților, zidiți-vă pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt,

21. țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru vieața veșnică.

22. Mustrați pe cei ce se despart de voi;

23. căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții fie-vă milă cu frică, urînd până și cămașa mânjită de carne,

24. Iar a aceluia care poate să vă păzească de orice cădere și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Lui,

25. singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire mai înainte de toți vecii și acum și în veci! Amin.

APOCALIPSA LUI IOAN

Descoperirea lui Isus Hristos.

1 1. Descoperirea lui Isus Hristos, pe care i-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi cele ce au să se întâmple în curând; și le-a făcut-o cunoscut trimețând-o prin îngerul Său la robul Său, Ioan,

2. care a mărturisit despre cuvântul lui Dumnezeu și despre mărturia lui Isus Hristos, adică despre tot ce a văzut.

3. Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei proorocii, și păzesc cele scrise în ea, căci vremea este aproape!

Urare către cele șapte biserici.

4. Ioan către cele șapte biserici care sunt în Asia: har vouă și pace din partea celui ce este, celui ce era și celui ce vine, și din partea celor șapte duhuri care stau înaintea scaunului Lui de domnie,

5. și din partea lui Isus Hristos, martorul credincios, cel dintâiu născut din morți, Domnul împăraților pământului! A Lui, care ne iubește, care ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său

6. și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său, a Lui să fie slava și puterea în vecii vecilor! Amin.

7. Iată că El vine pe nori. Și orice ochiu îl va vedea, și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui. Da, Amin!

8. «Eu sunt alfa și omega», zice Domnul Dumnezeu, cel ce este, cel ce era și cel ce vine, cel atotputernic.

Vedenia lui Ioan în Patmos.

9. Eu, Ioan, fratele vostru și părtaș cu voi la necaz, la împărăție și la răbdarea în Isus, mă aflam în ostrovul care se chiamă Patmos, din pricina cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Isus.

10. In ziua Domnului, eram în Duhul. Și-am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe,

11. care zicea: «Ce vezi, scrie într'o carte și trimete-o celor șapte biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea».

12. M'am întors să văd glasul care-mi vorbea. Și când m'am întors, am văzut șapte sfeșnice de aur.

13. Și în mijlocul celor șapte sfeșnice, pe cineva care semăna cu Fiul Omului, îmbrăcat cu o haină lungă până la picioare și încins la piept cu un brâu de aur.

14. Capul și părul Lui erau albe ca lâna albă, ca zăpada; ochii Lui erau ca para focului;

15. picioarele Lui erau ca arama aprinsă și arsă într'un cuptor; și glasul Lui era ca vuietul unor ape mari.

16. In mâna dreaptă ținea șapte stele; din gura Lui ieșea o sabie ascuțită cu două tăișuri; și fața Lui era ca soarele când strălucește în toată puterea sa.

17. Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El și-a pus mâna dreaptă peste mine și a zis: «Nu te teme! Eu sunt cel dintâiu și cel de pe urmă,

18. cel viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței Morților.

19. Scrie dar cele ce ai văzut, cele ce sunt și cele care au să fie după acestea.

20. Taina celor șapte stele pe care le-ai văzut în mâna dreaptă a Mea și a celor șapte sfeșnice de aur: cele șapte stele sunt îngerii celor șapte biserici și cele șapte sfeșnice sunt șapte biserici.

Către biserica din Efes.

2 1. Ingerului bisericii din Efes scrie-i: «Iată ce zice cel ce ține cele șapte stele în mâna dreaptă și cel ce umblă prin mijlocul celor șapte sfeșnice de aur:

2. «Știu faptele tale, osteneala ta și răbdarea ta, și că nu poți să suferi pe cei răi; că ai pus la încercare pe cei ce zic că sunt apostoli, dar nu sunt, și i-ai găsit mincinoși.

3. Știu că ai răbdare, că ai suferit din pricina numelui Meu și că n'ai obosit.

4. Dar, ce am împotriva ta, este că ți-ai părăsit dragostea dintâi.

5. Adu-ți dar aminte de unde ai căzut, pocăește-te

și fă faptele dintâi! Altfel, voiu veni la tine și-ți voiu lua sfeșnicul din locul lui, dacă nu te pocăești.

6. Ai însă aceasta: urăști faptele nicolaiților, pe care și Eu le urăsc.

7. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul: «Celui ce va birui, îi voiu da să mănânce din pomul vieții, care este în raiul lui Dumnezeu».

Către biserica din Smirna.

8. Ingerului bisericii din Smirna scrie-i:

«Iată ce zice cel dintâiu și cel de pe urmă, cel ce a murit și a înviat:

9. «Știu necazul tău și sărăcia ta (dar ești bogat), și batjocurile din partea celor ce zic că sunt Iudei, și nu sunt, ci sunt o sinagogă a Satanei.

10. Nu te teme nicidecum de ce ai să suferi. Iată că Diavolul are să arunce în temniță pe unii din voi, ca să vă încerce. Și veți avea un necaz de zece zile. Fii credincios până la moarte și-ți voiu da cununa vieții.

11. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul: «Cel ce va birui, nicidecum nu va fi vătămat de a doua moarte».

Către biserica din Pergam.

12. Ingerului bisericii din Pergam scrie-i:

«Iată ce zice cel ce are sabia ascuțită cu două tăișuri:

13. «Știu unde locuești: acolo unde este scaunul de domnie al Satanei. Tu ții numele Meu și n'ai lepădat credința Mea nici chiar în zilele acelea când Antipa, martorul Meu credincios, a fost ucis la voi, acolo unde locuește Satana.

14. Dar am ceva împotriva ta: tu ai acolo niște oameni care țin învățătura lui Balaam, cel care a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel, ca ei să mănânce din cele jertfite idolilor și să se dedea la curvie.

15. Tot așa și tu ai câțiva care, de asemenea, țin învățătura nicolaiților.

16. Pocăește-te dar; altfel, voiu veni la tine curând și Mă voiu război cu ei cu sabia gurii Mele».

17. Cine are urechi, să asculte, ce zice bisericilor Duhul: «Celui ce va birui, îi voiu da din mana ascunsă și-i voiu da o piatră albă; iar pe piatra aceasta scris un nume nou, pe care nu-l știe nimeni, decât acela care-l primește».

Către biserica din Tiatira.

18. Ingerului bisericii din Tiatira, scrie-i:

«Iată ce zice Fiul lui Dumnezeu, care are ochii ca para focului și ale cărui picioare sunt ca arama aprinsă:

19. «Știu faptele tale, dragostea ta, credința ta, slujba ta, răbdarea ta și faptele tale de pe urmă, că sunt mai multe decât cele dintâi.

20. Dar iată ce am împotriva ta: tu lași ca Iezabela, femeia aceea care se numește pe sine proorociță, să învețe și să amăgească pe robii Mei să se dedea la curvie și să mănânce din cele jertfite idolilor.

21. I-am dat vreme să se pocăiască, dar nu vrea să se pocăiască de curvia ei.

22. Iată că am s'o arunc în pat; și celor ce preacurvesc cu ea, am să le trimet un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

23. Voiu lovi cu moartea pe copiii ei; și toate bisericile vor cunoaște că «Eu sunt cel ce cercetez rărunchii și inima»; și voiu răsplăti fiecăruia din voi după faptele voastre.

24. Vouă însă tuturor celorlalți din Tiatira care nu aveți învățătura aceasta și n'ați cunoscut «adâncimile Satanei», cum le numesc ei, vă zic: «Nu pun peste voi altă greutate.

25. Numai țineți cu tărie ce aveți, până voiu veni.

26. Celui ce va birui și celui ce va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îi voiu da stăpânire peste Neamuri.

27. Le va cârmui cu un toiag de fier și le va sdrobi ca pe niște vase de lut, cum am primit și Eu putere dela Tatăl Meu.

28. Și-i voiu da luceafărul de dimineață».

29. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul.

Către biserica din Sardes.

3 1. «Ingerului bisericii din Sardes, scrie-i:

«Iată ce zice cel ce are cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu și cele șapte stele:

«Știu faptele tale, că îți merge numele că trăiești dar ești mort.

2. Veghiază și întărește ce rămâne, care e pe moarte, căci n'am găsit faptele tale desăvârșite înaintea Dumnezeului Meu.

3. Adu-ți aminte dar cum ai primit și auzit! Ține și pocăește-te! Dacă nu veghezi, voiu veni ca un hoț și nu vei ști în care ceas voiu veni peste tine.

4. Totuși, ai în Sardes câteva nume, care nu și-au mânjit hainele. Ei vor umbla împreună cu Mine, îm-

brăcați în alb, fiindcă sunt vrednici.

5. Cel ce va birui va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voiu șterge nicidecum numele din cartea vieții și voiu mărturisi numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui».

6. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul.

Către bis. din Filadelfia

7. Ingerului bisericii din Filadelfia, scrie-i:

«Iată ce zice cel sfânt, cel adevărat, cel ce are cheia lui David, cel ce deschide și nimeni nu va închide, cel ce închide și nimeni nu va deschide:

8. Știu faptele tale; iată ți-am pus înainte o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s'o închidă, pentrucă ai puțină putere și ai păzit cuvântul Meu și n'ai tăgăduit numele Meu.

9. Iată că îți dau din cei ce sunt în sinagoga Satanei, care zic că sunt Iudei, dar nu sunt, ci mint; iată că voiu face să vină să se închine la picioarele tale și să știe că te-am iubit.

10. Fiindcă ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voiu păzi și Eu de ceasul încercării, care are să vină peste lumea întreagă, ca să încerce pe locuitorii pământului.

11. Eu vin curând. Păstrează ce ai, ca nimeni să nu-ți ia cununa.

12. Pe cel ce va birui, îl voiu face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară din el. Voiu scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, Noul Ierusalim, care are să se coboare din cer dela Dumnezeul Meu și numele Meu cel nou».

13. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul.

Către biserica din Laodicea.

14. Ingerului bisericii din Laodicea, scrie-i:

«Iată ce zice cel ce este Amin, martorul credincios și adevărat, începutul zidirii lui Dumnezeu:

15. «Știu faptele tale, că nu ești nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot!

16. Dar, fiindcă ești căldicel, nici rece, nici în clocot, am să te vărs din gura Mea.

17. Pentrucă zici: «Sunt bogat, m'am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic», dar nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol,

18. te sfătuesc să cumperi dela Mine aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești, și haine albe, ca să te îmbraci cu ele și să nu

ți se vadă rușinea goliciunii tale și alifie pepntru ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.

19. Eu mustru și pedepsesc pe toți aceia pe care-i iubesc. Fii plin de râvnă dar și pocăește-te!

20. Iată Eu stau la ușă și bat; dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voiu intra la el, voiu cina cu el și el cu Mine.

21. Celui ce va birui, îi voiu da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie».

22. Cine are urechi, să asculte ce zice bisericilor Duhul.

Bătrânii și făpturile vii.

4 1. După acestea, m'am uitat și iată că o ușă era deschisă în cer. Glasul cel dintâiu pe care-l auzisem ca sunetul unei trâmbițe și care vorbea cu mine mi-a zis: Sue-te aici și-ți voiu arăta ce are să se întâmple după acestea».

2. Numaidecât am fost în Duh. Și iată că în cer era pus un scaun de domnie și pe scaunul acesta de domnie ședea cineva.

3. Cel ce ședea pe el, avea înfățișarea unei pietre de iaspis și de sardiu; și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu, ca o piatră de smaragd la vedere.

4. Imprejurul scaunului de domnie stăteau douăzeci și patru de scaune de domnie; și pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci și patru de bătrâni, îmbrăcați în haine albe și pe capete aveau cununi de aur.

5. Din scaunul de domnie ieșeau fulgere, glasuri și tunete.

Inaintea scaunului de domnie ardeau șapte făclii de foc, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu.

6. In fața scaunului de domnie era un fel de mare de sticlă, asemenea cu cristalul. In mijlocul scaunului de domnie și împrejurul scaunului de domnie, stau patru făpturi vii, pline cu ochi pe dinainte și pe dinapoi.

7. Cea dintâi făptură vie semăna cu un leu; a doua făptură vie semăna cu un vițel; a treia făptură vie avea fața ca de om; și a patra făptură vie semăna cu un vultur care sboară.

8. Fiecare din aceste patru făpturi vii avea câte șase aripi și erau pline cu ochi de jur împrpejur și pe dinăuntru. Zi și noapte ziceau fără încetare: «Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul

Dumnezeu cel atotputernic, care era, care este, care vine!»

9. Când aceste făpturi vii aduceau slavă, cinste și mulțumiri celui ce șade pe scaunul de domnie și care este viu în vecii vecilor,

10. cei douăzeci și patru de bătrâni cădeau înaintea celui ce ședea pe scaunul de domnie și se închinau celui ce este viu în vecii vecilor și își aruncau cununile înaintea scaunului de domnie și ziceau:

11. «Vrednic ești, Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, pentru că Tu ai făcut toate și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!»

Cartea cu șapte peceți.

5 1. Apoi am văzut în mâna dreaptă a celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte, scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, pecetluită cu șapte peceți.

2. Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: «Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i desfacă pecețile?»

3. Și nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, nu putea să deschidă cartea, nici să se uite în ea.

4. Și am plâns mult, pentrucă nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

5. Și unul din bătrâni mi-a zis: «Nu plânge! Iată că leul din seminția lui Iuda, vlăstarul lui David, a biruit, ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.

6. Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, trimese în tot pământul.

7. El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a celui ce ședea pe scaunul de domnie.

8. Când a luat cartea, cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni s'au aruncat jos înaintea Mielului, având fiecare câte o alăută și potire de aur, pline cu tămâie, care sunt rugăciunile sfinților.

9. Și cântau o cântare nouă și ziceau: «Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i desfaci pecețile, căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și de orice neam.

10. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru și ei vor împărăți pe pământ».

11. M'am uitat și, în jurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor, am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zeci de mii, de zeci de mii și mii de mii.

12. Ei ziceau cu glas tare: «Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!»

13. Și pe toate făpturile care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: «A celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!»

14. Și cele patru făpturi vii ziceau: «Amin!»

Și cei douăzeci și patru de bătrâni s'au aruncat jos și s'au închinat celui ce este viu în vecii vecilor.

Desfacerea a patru peceți.

6 1. Când a desfăcut Mielul cea dintâi din cele șapte peceți, m'am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: «Vino și vezi!»

2. M'am uitat și iată un cal alb. Cel ce sta pe el, avea un arc și i s'a dat o cunună; și a pornit biruitor și ca să biruiască.

3. Când a desfăcut Mielul a doua pecete, am auzit pe a doua făptură vie zicând: «Vino și vezi!».

4. Și s'a arătat un alt cal, roșu ca focul. Celui ce sta pe el, i s'a dat să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se junghie unii pe alții și i s'a dat o sabie mare.

5. Când a desfăcut pecetea a treia, am auzit pe a treia făptură vie zicând: «Vino și vezi!» M'am uitat și iată un cal negru. Cel ce sta pe el, avea în mână o cumpănă.

6. Și în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: «Un litru de grâu pentru un dinar! Trei litri de orz pentru un dinar! Dar să nu vatămi untdelemnul și vinul!

7. Când a desfăcut pecetea a patra, am auzit glasul făpturii a patra zicând: «Vino și vezi!»

8. M'am uitat și iată s'a arătat un cal gălbuiu. Cel ce sta pe el, se numea Moartea; și împreună cu el, după el, venea Locuința Morților. Li s'a dat putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă

cu sabia, cu foamete, cu moarte și cu fiarele pământului.

Desfacerea peceții a cincea.

9. Când a desfăcut Mielul pecetea a cincea, am văzut sub altar sufletele celor ce fuseseră junghiați din pricina cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei pe care o ținuseră.

10. Ei strigau cu glas tare și ziceau: «Până când Stăpâne sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?».

11. Fiecăruia din ei i s'a dat o haină albă și li s'a spus să se mai odihnească puțină vreme, până se va împlini numărul tovarășilor de slujbă și al fraților lor, care aveau să fie omorîți ca și ei.

Desfacerea peceții a șasea.

12. Când a desfăcut pecetea a șasea, m'am uitat și iată că s'a făcut un mare cutremur de pământ. Soarele s'a făcut negru, ca un sac de păr, luna s'a făcut toată ca sângele

13. și stelele au căzut din cer pe pământ, cum cad smochinele verzi din pom când este scuturat de un vânt puternic.

14. Cerul s'a strâns ca o carte pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s'au mutat din locurile lor.

15. Împărații pământului, marii dregători, căpeteniile oștilor, cei bogați și cei puternici, toți robii și toți oamenii slobozi s'au ascuns în peșteri și în stâncile munților.

16. Și ziceau munților și stâncilor: «Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului.

17. căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate să stea în picioare?»

Cei pecetluiți.

7 1. După aceea am văzut patru îngeri, care stăteau în picioare în cele patru colțuri ale pământului. Ei țineau cele patru vânturi ale pământului, ca să nu sufle vânt pe pământ, nici pe mare, nici peste vreun copac.

2. Și am văzut un alt înger, care se suia din spre răsăritul soarelui și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea,

3. zicând: «Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru!»

4. Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii, din toate semințiile fiilor lui Israel.

5. Din seminția lui Iuda, douăsprezece mii erau pecetluiți; din seminția lui Ruben, douăsprezece mii; din seminția lui Gad, douăsprezece mii;

6. din seminția lui Așer, douăsprezece mii; din seminția lui Neltali, douăsprezece mii;

7. din seminția lui Simeon, douăsprezece mii; din seminția lui Levi, douăsprezece mii; din seminția lui Isahar, douăsprezece mii;

8. din seminția lui Zabulon, douăsprezece mii; din seminția lui Iosif, douăsprezece mii; din seminția lui Beniamin, douăsprezece mii au fost pecetluiți.

Sfinții și mucenicii.

pe care nu putea s'o nutat și iată o mare gloată, pe care nu putea s'o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție,din orice popor și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâni.

10. Și strigau cu glas tare și ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului!»

11. Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii; și s'au aruncat cu fețele în jos în fața scaunului de domnie și s'au închinat lui Dumnezeu,

12. zicând: «Amin! A Dumnezeului nostru să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirea, cinstea, puterea și tăria în vecii vecilor! Amin».

13. Și unul din bătrâni a luat cuvântul și mi-a zis: «Aceștia care sunt îmbrăcați în haine albe, cine sunt și de unde au venit?»

14. «Doamne», i-am răspuns eu, «Tu știi». Și el mi-a zis: «Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.

15. Pentru aceasta, stau ei înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu și-i slujesc zi și noapte în templul Lui. Cel ce șade pe scaunul de domnie, își va întinde cortul peste ei.

16. Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete; nu-i va mai bate nici soarele, nici vreo altă arșiță,

17. pentrucă Mielul, care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi păstorul lor și îi va duce la izvoarele apelor vieții; și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor».

Desfacerea peceții a șaptea.

8 1. Când a desfăcut Mielul pecetea a șaptea, s'a făcut în cer o tăcere de aproape o jumătate de ceas.

2. Și am văzut pe cei șapte îngeri care stau înaintea lui Dumnezeu; și li s'au dat șapte trâmbițe.

3. Apoi a venit un alt înger, care s'a oprit în fața altarului, cu o cădelniță de aur. I s'a dat tămâie multă, ca s'o aducă tuturor sfinților pe altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie.

4. Fumul de tămâie s'a ridicat din mâna îngerului înaintea lui Dumnezeu, împreună cu rugăciunile sfinților.

5. Apoi îngerul a luat cădelnița, a umplut-o din focul de pe altar și l-a aruncat pe pământ. Și s'au stârnit tunete, glasuri, fulgere și un cutremur de pământ.

Cele dintâi patru trâmbițe.

6. Și cei șapte îngeri care aveau cele șapte trâmbițe s'au pregătit să sune din ele.

7. Ingerul dintâiu a sunat din trâmbiță. Și a venit grindină și foc amestecat cu sânge, care au fost aruncate pe pământ; și a treia parte a pământului a fost ars și a treia parte din copaci au fost arși și toată iarba verde a fost arsă.

8. Al doilea înger a sunat din trâmbiță. Și ceva ca un munte mare aprins de foc a fost aruncat în mare; și a treia parte din mare s'a făcut sânge.

9. Și a treia parte din făpturile care erau în mare și aveau vieață au murit, și a treia parte din corăbii au pierit.

10. Al treilea înger a sunat din trâmbiță. Și a căzut din cer o stea mare, care ardea ca o făclie; a căzut peste a treia parte din râuri și peste izvoarele apelor.

11. Steaua se chiamă Pelin. Și a treia parte din ape s'au prefăcut în pelin și mulți oameni au murit din pricina apelor, pentrucă se făcuseră amare.

12. Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Și a

fost lovită a treia parte din soare și a treia parte din lună și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei și noaptea de asemenea.

13. M'am uitat și am auzit un vultur care sbura prin mijlocul cerului și zicea cu glas tare: «Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri care au să mai sune!»

Trâmbița a cincia.

9 1. Ingerul al cincilea a sunat din trâmbiță. Și am văzut o stea care căzuse din cer pe pământ și i s'a dat cheia fântânii Adâncului.

2. Și a deschis fântâna Adâncului. Din fântână s'a ridicat un fum, ca fumul unui cuptor mare. Și soarele și văzduhul s'au întunecat de fumul fântânii.

3. Din fum au ieșit niște lăcuste pe pământ. Și li s'a dat o putere ca puterea pe care o au scorpiile pământului.

4. Li s'a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeață, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care n'aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu.

5. Li s'a dat să nu-i omoare, ci să-i chinuiască cinci luni; și chinul lor era cum este chinul scorpiei când înțeapă pe un om.

6. In acele zile, oamenii vor căuta moartea, și n'o vor găsi; vor dori să moară, și moartea va fugi de ei.

7. Lăcustele acelea semănau cu niște cai pregătiți de luptă. Pe capete aveau un fel de cununi, care păreau de aur. Fețele lor semănau ca niște fețe de oameni.

8. Aveau părul ca părul de femeie și dinții lor erau ca dinții de leu.

9. Aveau niște platoșe ca niște platoșe de fier; și vuietul pe care-l făceau aripile lor era ca vuietul unor care trase de mulți cai care se aruncă la luptă.

10. Au niște cozi ca de scorpii, cu bolduri. Și în cozile lor stă puterea lor, ca să vatăme pe oameni cinci luni.

11. Peste ele au ca împărat pe îngerul Adâncului, care pe evreește se chiamă Abadon, iar pe grecește Apolion.

12. Cel dintâiu «vai» a trecut. Iată că mai vin încă două vaiuri după acestea.

Trâmbiţa a şasea.

13. Ingerul al şaselea a sunat din trâmbiţă. Şi am auzit un glas ieşind din cele patru coarne ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu,

14. şi zicând îngerului al şaselea, care avea trâmbiţa: «Desleagă pe cei patru îngeri care sunt legaţi la râul cel mare, Eufrat!»

15. Şi cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna şi anul acela, au fost deslegaţi, ca să omoare a treia parte din oameni.

16. Oştirea lor era în număr de douăzeci de mii de ori zece mii de călăreţi: le-am auzit numărul.

17. Şi iată cum mi s'au arătat în vedenie caii şi călăreţii: aveau platoşe ca focul, iacintul şi pucioasa. Capetele cailor erau ca nişte capete de lei şi din gura lor ieşeau foc, fum şi pucioasă.

18. A treia parte din oameni au fost ucişi de aceste trei urgii: de focul, de fumul şi de pucioasa care ieşeau din gurile lor.

19. Căci puterea cailor stătea în gurile şi în cozile lor. Cozile lor erau ca nişte şerpi cu capete; şi cu ele vatămă.

20. Ceilalţi oameni care n'au fost ucişi de aceste urgii nu s'au pocăit de faptele mânilor lor, ca să nu se închine dracilor şi idolilor de aur, de argint, de aramă, de piatră şi de lemn, care nu pot nici să vadă, nici să audă, nici să umble.

21. Şi nu s'au pocăit de uciderile lor, nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtişagurile lor.

O carte adusă din cer.

10 1. Apoi am văzut un alt înger puternic, care se cobora din cer, învăluit într'un nor. Deasupra capului lui era curcubeul, faţa lui era ca soarele şi picioarele lui erau ca nişte stâlpi de foc.

2. In mână ţinea o cărticică deschisă. A pus piciorul drept pe mare şi piciorul stâng pe pământ,

3. şi a strigat cu glas tare, cum răcneşte un leu. Când a strigat el, cele şapte tunete au făcut să se audă glasurile lor.

4. Şi când au făcut cele şapte tunete să se audă glasurile lor, eram gata să scriu; dar am auzit din cer un glas care zicea: «Pecetlueşte ce au spus cele şapte tunete şi nu le scrie!»

5. Şi îngerul pe care-l văzusem stând în picioare pe mare şi pe pământ şi-a

ridicat mâna dreaptă spre cer

6. şi a jurat pe cel ce este viu în vecii vecilor, care a făcut cerul şi cele ce sunt pe el, marea şi cele ce sunt în ea, că nu va mai fi nici o zăbavă,

7. ci în zilele în care îngerul al şaptelea va suna din trâmbiţa lui se va sfârşi taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, proorocilor.

8. Şi glasul pe care-l auzisem din cer mi-a vorbit din nou şi mi-a zis: «Du-te de ia cărticica deschisă din mâna îngerului care stă în picioare pe mare şi pe pământ!»

9. M'am dus la înger şi i-am cerut să-mi dea cărticica. «Ia-o», mi-a zis el, «şi mănânc'o; ea îţi va amărî pântecele, dar în gura ta va fi dulce ca mierea».

10. Am luat cărticica din mâna îngerului şi am mâncat-o; în gura mea a fost dulce ca mierea; dar, după ce am mâncat-o, mi s'a umplut pântecele de amărăciune.

11. Apoi mi-au zis: «Trebue să proorocești din nou cu privire la popoare, neamuri, limbi şi cu privire la mulţi împăraţi».

Cei doi martori.

11 1. Apoi mi s'a dat o trestie asemenea unei prăjini şi mi s'a zis: «Scoală-te şi măsoară templul lui Dumnezeu, altarul şi pe cei ce se închină în el.

2. Dar curtea de afară a templului las'o la o parte nemăsurată, căci a fost dată Neamurilor, care vor călca în picioare sfânta cetate patruzeci şi două de luni.

3. Voiu da celor doi martori ai mei să proorocească, îmbrăcaţi în saci, o mie două sute şaizeci de zile.

4. Aceştia sunt cei doi măslini şi cele două sfeşnice care stau înaintea Domnului pământului.

5. Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistue pe vrăjmaşii lor; şi dacă vrea cineva să le facă rău, trebue să piară în felul acesta.

6. Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele prorociei lor; şi au putere să prefacă apele în sânge şi să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.

7. Când îşi vor isprăvi mărturisirea lor, fiara care se ridică din Adânc va

face războiu cu ei, îi va birui și-i va omorî.

8. Și trupurile lor moarte vor zăcea pe ulița cetății celei mari, care, în înțeles duhovnicesc, se chiamă Sodoma și Egipt, unde a fost răstignit și Domnul lor.

9. Și oameni din orice popor, din orice seminție, din orice limbă și de orice neam trei zile și jumătate vor privi trupurile lor moarte și nu vor da voie ca trupurile lor moarte să fie puse în mormânt.

10. Și locuitorii de pe pământ se vor bucura și se vor veseli de ei; și își vor trimete daruri unii altora, pentru că acești doi prooroci chinuiseră pe locuitorii pământului.

11. Dar după cele trei zile și jumătate, duhul de vieață dela Dumnezeu a intrat în ei; și ei s'au ridicat în picioare; și o mare frică a apucat pe cei ce-i priveau.

12. Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: «Suiți-vă aici!» Și s'au suit într'un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut.

13. In clipa aceea s'a făcut un mare cutremur de pământ și s'a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași s'au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului.

14. Al doilea «vai» a trecut. Iată al treilea «vai» vine curând.

Trâmbița a șaptea.

15. Ingerul al șaptelea a sunat din trâmbiță. Și în cer s'au auzit glasuri puternice, care ziceau: «Impărăția lumii a trecut în mânile Domnului nostru și ale Hristosului Lui. Și El va împărăți în vecii vecilor».

16. Și cei douăzeci și patru de bătrâni, care șed înaintea lui Dumnezeu pe scaunele lor de domnie, s'au aruncat cu fețele în jos și s'au închinat lui Dumnezeu,

17. zicând: «Iți mulțumim, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, care ești, și care erai, și care vii, că ai pus mâna pe puterea Ta cea mare și ai început să împărățești.

18. Neamurile se mâniaseră, dar a venit mânia Ta; a venit vremea să judeci pe cei morți, să răsplătești pe robii Tăi: pe prooroci, pe sfinți și pe cei ce se tem de numele Tău, mici și mari, și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul!»

19. Și templul lui Dumnezeu care este în cer a fost deschis; și s'a văzut chivotul legământului Lui în templul Lui. Și au fost fulgere, glasuri, tunete, un cutremur de pământ și o grindină mare.

Femeia și balaurul.

12 1. In cer s'a văzut un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap.

2. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii și avea un mare chin ca să nască.

3. In cer s'a mai văzut un alt semn: iată un mare balaur, roșu ca focul, având șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești pe capete.

4. Cu coada sa trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pământ.

Balaurul a stătut înaintea femeii care sta să nască, pentru ca să-i înghită copilul când se va naște.

5. Ea a născut un copil de parte bărbătească, un fiu. El are să cârmuiască toate Neamurile cu un toiag de fier. Copilul ei a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie.

6. Și femeia a fugit în pustie, într'un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile.

Războiul din cer.

7. Și în cer s'a făcut un războiu. Mihail și îngerii lui s'au luptat cu balaurul. Și balaurul cu îngerii lui s'au luptat și ei,

8. dar n'au putut birui; și locul lor nu li s'a mai găsit în cer.

9. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechiu, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

10. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: «Acum au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui, pentrucă pârîșul fraților noștri, care zi și noapte îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos.

11. Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit vieața chiar până la moarte.

12. De aceea, bucurați-vă, ceruri și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci Diavolul s'a coborît la voi cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme».

Balaurul mâniat pe femeie.

13. Când s'a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia care născuse copilul de parte bărbătească.

14. Şi cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să sboare în pustie, în locul ei, unde este hrănită o vreme, vremi şi jumătatea unei vremi, departe de faţa şarpelui.

15. Atunci şarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s'o ia râul.

16. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul şi-a deschis gura şi a înghiţit râul pe care-l aruncase balaurul din gură.

17. Şi balaurul, mâniat pe femeie, s'a dus să facă războiu cu rămăşiţa seminţei ei: cu aceia care păzesc poruncile lui Dumnezeu şi ţin mărturia lui Isus.

Fiara care se sue din mare.

13 1. Apoi am stat pe nisipul mării. Şi am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne şi şapte capete; pe coarne avea zece cununi împărăteşti, şi pe capete avea nume de hulă.

2. Fiara pe care am văzut-o semăna cu un leopard, avea labe ca de urs şi gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea sa, scaunul său de domnie şi o stăpânire mare.

3. Unul din capetele ei părea rănit de moarte, dar rana de moarte fusese vindecată. Şi tot pământul se mira de fiară.

4. Şi au început să se închine balaurului, pentrucă dăduse puterea sa fiarei. Şi au început să se închine fiarei, zicând: «Cine se poate asemăna cu fiara şi cine se poate lupta cu ea?»

5. I s'a dat o gură care rostea vorbe mari şi hule. Şi i s'a dat putere să lucreze patruzeci şi două de luni.

6. Ea şi-a deschis gura şi a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-i hulească numele, cortul şi pe cei ce locuesc în cer.

7. I s'a dat să facă războiu cu sfinţii şi să-i biruiască. Şi i s'a dat stăpânire peste orice seminţie, peste orice popor, peste orice limbă şi peste orice neam.

8. Şi toţi locuitorii pământului i se vor închina, toţi aceia al căror nume n'a fost scris dela întemeierea lumii în cartea vieţii Mielului care a fost junghiat.

9. Cine are urechi să audă!

10. Cine duce pe alţii în robie, va merge şi el în robie. Cine ucide cu sabia, trebue să fie ucis cu sabia. Aici este răbdarea şi credinţa sfinţilor.

Fiara care se sue din pământ.

11. Apoi am văzut ridicându-se din pământ o altă fiară, care avea două coarne ca ale unui miel şi vorbea ca un balaur.

12. Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei şi făcea ca pământul şi locuitorii săi să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată.

13. Săvârşea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ, în faţa oamenilor.

14. Şi amăgea pe locuitorii pământului prin semnele care i se dăduseră să le facă în faţa fiarei. Ea a zis locuitorilor pământului să facă o icoană fiarei care avea rana de sabie şi trăia...

15. I s'a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să şi vorbească şi să facă să fie omorîţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei.

16. Şi a făcut ca toţi, mici şi mari, bogaţi şi săraci, slobozi şi robi, să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte

17. şi nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei sau numărul numelui ei.

18. Aici e înţelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Şi numărul ei este: şase sute şaizeci şi şase.

Mielul şi cei răscumpăraţi.

14 1. Apoi m'am uitat şi iată că Mielul sta pe muntele Sionului; şi împreună cu El stăteau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scris pe frunte numele Lui şi numele Tatălui Lui.

2. Şi am auzit venind din cer un glas ca un vuiet de ape multe, ca vuietul unui tunet puternic; şi glasul pe care l-am auzit era ca al celor ce cântă cu alăuta când cântă din alăutele lor.

3. Cântau o cântare nouă înaintea scaunului de domnie, înaintea celor patru făpturi vii şi înaintea bătrânilor. Şi nimeni nu putea să învețe cântarea, afară de cei o sută patruzeci şi patru de mii, care fuseseră răscumpăraţi de pe pământ.

4. Ei nu s'au întinat cu femei, căci sunt verguri și urmează pe Miel oriunde merge El. Au fost răscumpărați dintre oameni, ca pârgă ppentru Dumnezeu și pentru Miel.

5. Și în gura lor nu s'a găsit minciună, sunt fără vină.

Judecățile lui Dumnezeu.

6. Și am văzut un alt înger, care sbura prin mijlocul cerului cu o evanghelie veșnică, pentru ca s'o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor.

7. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-i slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!».

8. Apoi a urmat un alt înger, al doilea, și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare, care a adăpat toate Neamurile din vinul aprinderii curviei sale!»

9. Apoi a urmat un alt înger, al treilea, și a zis cu glas tare: «Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână,

10. va bea și el din vinul aprinderii lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.

11. Și fumul chinului lor se sue în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n'au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei.

12. Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.

13. Și am auzit un glas din cer, care zicea: «Scrie: Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul!» «Da», zice Duhul, «ei se vor odihni de ostenelile lor, căci faptele lor îi urmează».

Secerișul și culesul viei.

14. Apoi m'am uitat și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu Fiul Omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână o seceră ascuțită.

15. Și un alt înger a ieșit din templu și striga cu glas tare celui ce ședea pe nor: «Trimete secerea ta și seceră, pentrucă a venit ceasul să seceri, căci holdele pământului s'au trecut din copt».

16. Atunci cel ce ședea pe nor, și-a aruncat se-

cerea pe pământ. Și pământul a fost secerat.

17. Și din templul care este în cer, a ieșit un alt înger, care avea și el un cosor ascuțit.

18. Și un alt înger, care avea stăpânire asupra focului, a ieșit din altar și a strigat cu glas tare către cel ce avea cosorul cel ascuțit: «Pune cosorul tău cel ascuțit și culege strugurii viei pământului, căci strugurii sunt copți».

19. Și îngerul și-a aruncat cosorul pe pământ, a cules via pământului și a aruncat strugurii în teascul cel mare al mâniei lui Dumnezeu.

20. Și teascul a fost călcat în picioare afară din cetate; și din teasc a ieșit sânge, până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie șase sute de stadii.

Cele șapte potire.

15 1. Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat; șapte îngeri care aveau șapte urgii, cele din urmă, căci cu ele s'a isprăvit mânia lui Dumnezeu.

2. Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei.

3. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: «Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor!

4. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentrucă judecățile Tale au fost arătate!»

5. După aceea, am văzut deschizându-se în cer templul cortului mărturiei.

6. Și din templu au ieșit cei șapte îngeri care țineau cele șapte urgii. Erau îmbrăcați în in curat, strălucitor și erau încinși împrejurul pieptului cu brâie de aur.

7. Și una din cele patru făpturi vii a dat celor șapte îngeri șapte potire de aur, pline cu mânia lui Dumnezeu, care este viu în vecii vecilor.

8. Și templul s'a umplut de fum din slava lui Dumnezeu și a puterii Lui. Și nimeni nu putea să intre în templu, până ce s'au sfârșit cele șapte urgii ale celor șapte îngeri.

Vărsarea celor şapte potire.

16 1. Şi am auzit un glas tare, şi care venea din templu şi care zicea celor şapte îngeri: «Duceţi-vă şi vărsaţi pe pământ cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu!»

2. Cel dintâiu s'a dus şi a vărsat potirul său pe pământ. Şi o rană rea şi dureroasă a lovit pe oamenii care aveau semnul fiarei şi care se închinau icoanei ei.

3. Al doilea a vărsat potirul său în mare. Şi marea s'a făcut sânge ca sângele unui om mort. Şi a murit orice făptură vie care este în mare.

4. Al treilea a vărsat potirul său în râuri şi în izvoarele apelor. Şi apele s'au făcut sânge.

5. Şi am auzit pe îngerul apelor zicând: «Drept eşti Tu, cel ce eşti sfânt, care eşti şi care erai, pentrucă ai judecat în felul acesta!

6. Fiindcă aceştia au vărsat sângele sfinţilor şi al proorocilor, le-ai dat şi Tu să bea sânge; şi sunt vrednici».

7. Şi am auzit altarul zicând: «Da, Doamne Dumnezeule, Atotputernice, adevărate şi drepte sunt judecăţile Tale!»

8. Al patrulea a vărsat potirul său peste soare. Şi soarelui i s'a dat să dogorească pe oameni cu foc.

9. Şi oamenii au fost dogoriţi de o arşiţă mare; şi au hulit numele lui Dumnezeu, care are stăpânire peste aceste urgii şi nu s'au pocăit ca să-i dea slavă.

10. Al cincilea a vărsat potirul său peste scaunul de domnie al fiarei. Şi împărăţia fiarei a fost acoperită de întunerec. Oamenii îşi muşcau limbile de durere.

11. Şi au hulit pe Dumnezeul cerului, din pricina durerilor lor şi din pricina rănilor lor, şi nu s'au pocăit de faptele lor.

12. Al şaselea a vărsat potirul său peste râul cel mare, Eufrat. Şi apa lui a secat, ca să fie pregătită calea împăraţilor care au să vină din răsărit.

13. Apoi am văzut ieşind din gura balaurului şi din gura fiarei şi din gura proorocului mincinos trei duhuri necurate, ca nişte broaşte.

14. Acestea sunt duhuri de draci, care fac minuni şi care se duc la împăraţii pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui atotputernic.

15. (Iată, Eu vin ca un

hoţ. Ferice de cel ce veghiază şi îşi păzeşte hainele, ca să nu umble gol şi să i se vadă ruşinea!)

16. Duhurile cele rele i-au strâns în locul care pe evreeşte se chiamă Armaghedon.

17. Al şaptelea a vărsat potirul său în văzduh. Şi din templu, din scaunul de domnie, a ieşit un glas tare, care zicea: «S'a isprăvit!»

18. Şi au urmat fulgere, glasuri şi tunete; şi s'a făcut un mare cutremur de pământ, aşa de tare cum, de când este omul pe pământ, n'a fost un cutremur aşa de mare.

19. Cetatea cea mare a fost împărţită în trei părţi, şi cetăţile Neamurilor s'au prăbuşit. Şi Dumnezeu şi-a adus aminte de Babilonul cel mare, ca să-i dea potirul de vin al aprinderii mâniei Sale.

20. Toate ostroavele au fugit şi munţii nu s'au mai găsit.

21. Apoi grindină mare, de greutatea unui talant, a căzut din cer peste oameni. Şi oamenii au hulit pe Dumnezeu din pricina urgiei grindinii, pentrucă urgia ei era foarte mare.

Babilonul.

17 1. Apoi, unul din cei şapte îngeri care ţineau cele şapte potire a venit de a vorbit cu mine şi mi-a zis: «Vino să-ţi arăt judecata curvei celei mari, care şade pe ape multe.

2. Cu ea au curvit împăraţii pământului; şi locuitorii pământului s'au îmbătat de vinul curviei ei».

3. Şi m'a dus în Duhul, într'o pustie. Şi am văzut o femeie şezând pe o fiară de coloare stacojie, plină cu nume de hulă şi avea şapte capete şi zece coarne.

4. Femeia aceasta era îmbrăcată cu purpură şi stacojiu; era împodobită cu aur, cu pietre scumpe şi cu mărgăritare. Ţinea în mână un potir de aur, plin de spurcăciuni şi de necurăţiile curviei ei.

5. Pe frunte purta scris un nume, o taină: «Babilonul cel mare, mama curvelor şi spurcăciunilor pământului».

6. Şi am văzut pe femeia aceasta îmbătată de sângele martorilor lui Isus. Când am văzut-o, m'am mirat minune mare.

7. Şi îngerul mi-a zis: «De ce te miri? Îţi voiu spune taina acestei femei şi a fiarei care o poartă şi care are cele şapte capete şi cele zece coarne.

8. Fiara pe care ai vă-

zut-o era și nu mai este. Ea are să se ridice din Adânc și să se ducă la pierzare. Și locuitorii pământului ale căror nume n'au fost scrise dela întemeierea lumii în cartea vieții se vor mira când vor vedea că fiara era, nu mai este și va veni.

9. (Aici este mintea care are înțelepciune). Cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia.

10. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n'a venit încă și, când va veni, va rămânea puțină vreme.

11. Și fiara care era, și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat; este din numărul celor șapte și merge la pierzare.

12. Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împărați care n'au primit încă împărăția, ci vor primi putere împărătească timp de un ceas împreună cu fiara.

13. Toți au același gând și dau fiarei atât puterea cât și stăpânirea lor.

14. Ei se vor război cu Mielul, dar Mielul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Și cei chemați, aleși și credincioși, care sunt cu El, de asemenea îi vor birui».

15. Apoi mi-a zis: «Apele pe care le-ai văzut, pe care ședea curva, sunt popoare, gloate, neamuri și limbi.

16. Cele zece coarne pe care le-ai văzut și fiara vor urî pe curvă, o vor părăsi și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca și o vor arde cu foc.

17. Căci Dumnezeu le-a pus în inimă să-i aducă la îndeplinire planul Lui și să aibă un singur gând: să dea fiarei stăpânirea lor împărătească până se vor îndeplini cuvintele lui Dumnezeu.

18. Și femeia pe care ai văzut-o este cetatea cea mare care are stăpânire împărătească peste împărații pământului».

Căderea Babilonului.

18 1. După aceea, am văzut coborîndu-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s'a luminat de slava lui.

2. El a strigat cu glas tare și a zis: «A căzut, a căzut Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urîte!

3. Pentrucă toate Neamurile au băut din vinul aprinderii curviei ei și împărații pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s'au îmbogățit din bogăția luxului ei».

4. Apoi am auzit din cer un alt glas care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei!

5. Pentrucă păcatele ei au ajuns până la cer; și Dumnezeu și-a adus aminte de nelegiuirile ei.

6. Răsplătiți-i cum v'a răsplătit ea și întoarce-ți-i de două ori cât faptele ei! Turnați-i îndoit în potirul în care a amestecat ea!

7. Pe cât s'a slăvit pe sine însăși și a trăit în lux, pe atât dați-i chin și tânguire! Pentrucă zice în inima ei: «Șed ca împărăteasă, nu sunt văduvă și nu voiu ști ce este tânguirea»;

8. tocmai pentru aceea, într'o singură zi vor veni urgiile ei: pedeapsa morții, tânguirea și foametea. Și va fi arsă de tot în foc, pentrucă Domnul Dumnezeu, care a judecat-o, este tare.

Bocirea Babilonului.

9. Și împărații pământului care au curvit și s'au desmierdat cu ea, când vor vedea fumul arderii ei, o vor plânge și o vor jeli.

10. Ei vor sta departe, de frică să nu cadă în chinul ei și vor zice: «Vai! Vai! Babilonul cetatea cea mare, cetatea cea tare! Intr'un ceas ți-a venit judecata!»

11. Negustorii pământului o plâng și o jălesc, pentrucă nimeni nu le mai cumpără marfa:

12. marfă de aur, de argint, de pietre scumpe, de mărgăritare, de in subțire, de purpură, de mătasă și de stacojiu; nici feluritele lor soiuri de lemn bine mirositor, tot felul de vase de lemn foarte scump, de aramă, de fier și de marmoră;

13. nici scorțișoara, nici mirodeniile, nici mirosnele, nici mirul, nici tămâia, nici vinul, nici untdelemnul, nici făina bună de tot, nici grâul, nici cirezile de vite, nici oile, nici caii, nici căruțele, nici robii, nici sufletele oamenilor.

14. Și roadele atât de dorite sufletului tău s'au dus dela tine. Toate cele alese, strălucite, sunt pierdute pentru tine; și nu le vor mai găsi.

15. Cei ce fac negoț cu acestea și care s'au îmbogățit de pe urma ei, vor sta departe de ea, de frica chinului ei. **Vor plânge, se vor tângui**

16.și vor zice: «Vai! Vai! Cetatea cea mare, care era îmbrăcată cu in foarte subțire, cu purpură și cu stacojiu, care era împodobită cu aur, cu pietre scumpe și cu mărgăritare!

17. Atâtea bogății într'un ceas s'au prăpădit!» Și toți cârmacii, toți cei ce merg în vreun loc cu corabia pe mare, marinarii și toți cei ce lucrează pe mare stăteau departe;

18. și, când au văzut fumul arderii ei, strigau: «Care cetate era ca cetatea cea mare?»

19. Și își aruncau țărână pe cap, plângeau, se tânguiau, țipau și ziceau: «Vai! Vai! Cetatea cea mare, al cărei belșug de scumpeturi a îmbogățit pe toți cei ce aveau corăbii pe mare, într'un ceas a fost pustiită!»

Bucuria cerului.

20. Bucură-te de ea, cerule! Bucurați-vă și voi, sfinților, apostolilor și proorocilor! Pentrucă Dumnezeu a judecat pricina voastră cu ea».

21. Atunci un înger puternic a ridicat o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare și a zis: «Cu așa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și nu va mai fi găsit.

22. Și nu se va mai auzi în tine nici sunet de alăute, nici glas de cântăreți, nici cântători din flaute, nici cântători din trâmbițe; nu se va mai găsi la tine niciun meșter în vreun meșteșug oarecare. Nu se va mai auzi în tine uruit de piatră de moară.

23. Lumina lămpii nu va mai lumina în tine și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei, — pentrucă negustorii tăi erau mai marii pământului pentrucă toate Neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta

24. și pentrucă acolo a fost găsit sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor ce au fost junghiați pe pământ».

Nunta Mielului.

19 1. După aceea, am auzit în cer ca un glas puternic de gloată multă, care zicea: «Aliluia! A Dumnezeului nostru este mântuirea, slava, cinstea și puterea!

2. Pentrucă judecățile Lui sunt adevărate și drepte: pentrucă a judecat pe curva cea mare, care strica pământul cu curvia ei și a răzbunat sângele robilor Săi, din mâna ei!»

3. Și au zis a doua oară: «Aliluia!... Fumul ei se ridică în sus în vecii vecilor!»

4. Și cei douăzeci și patru de bătrâni și cele patru făpturi vii au căzut cu fețele în jos și s'au închinat lui Dumnezeu, care șade pe scaunul de domnie, și au zis: «Amin! Aliluia!»

5. Și din scaunul de domnie a ieșit un glas care zicea: «Lăudați pe Dumnezeul nostru, toți robii Lui și voi care vă temeți de El, mici și mari!»

6. Și am auzit ca un glas de gloată multă, ca vuietul unor ape multe, ca bubuitul unor tunete puternice, care zicea: «Aliluia! Domnul, Dumnezeul nostru, cel atotputernic, a început să împărățească.

7. Să ne bucurăm, să ne veselim și să-i dăm slavă, fiindcă a venit nunta Mielului și soția Lui s'a pregătit.

8. Și i s'a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat». (Inul subțire sunt faptele neprihănite ale sfinților).

9. Apoi mi-a zis: «Scrie: Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!» Atunci mi-a zis: «Acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu».

10. Atunci m'am aruncat la picioarele lui, ca să mă închin lui. Dar el mi-a zis: «Ferește-te să faci una ca aceasta! Eu sunt un împreună slujitor cu tine și cu frații tăi care păstrează mărturia lui Isus. Lui Dumnezeu închină-te! (Căci mărturia lui Isus este duhul proorociei»).

Biruința asupra fiarei și proorocului mincinos.

11. Apoi am văzut cerul deschis și iată un cal alb. Cel ce sta pe el se chiamă «Cel credincios» și «Cel Adevărat». El judecă și se luptă cu dreptate.

12. Ochii Lui erau ca para focului; capul îi era încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur.

13. Era îmbrăcat cu o haină stropită cu sânge. Numele Lui este: «Cuvântul lui Dumnezeu».

14. Oștile din cer îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.

15. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească Neamurile cu ea; îi va cârmui cu un toiag de fier; și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei a-

prinse a lui Dumnezeu cel
atotputernic.
16. Pe haină și pe coapsă
avea scris numele acesta:
«Impăratul împăraților și
Domnul domnilor».
17. Apoi am văzut un
înger, care stătea în picioa-
re în soare. El a strigat cu
glas tare și a zis tuturor
păsărilor care sburau prin
mijlocul cerului: «Veniți,
adunați-vă la ospățul cel
mare al lui Dumnezeu,
18. ca să mâncați carnea
împăraților, carnea căpete-
niilor de oști, carnea celor
puternici și carnea cailor și
și a călăreților și carnea
tuturor: slobozi și robi,
mici și mari!»
19. Și am văzut fiara și
pe împărații pământului și
oștile lor adunate, ca să
facă războiu cu cel ce șe-
dea călare pe cal și cu
oastea Lui.
20. Și fiara a fost prin-
să. Și împreună cu ea a
fost prins proorocul minci-
nos, care făcuse înaintea
ei semnele cu care amăgise
pe cei ce primiseră semnul
fiarei și se închinaseră
icoanei ei. Amândoi ace-
știa au fost aruncați de vii
în iazul de foc, care arde
cu pucioasă.
21. Iar ceilalți au fost
uciși cu sabia care ieșea
din gura celui ce ședea că-
lare pe cal. Și toate păsă-
rile s'au săturat din car-
nea lor.

Impărăția lui Hristos.

20 1. Apoi am văzut co-
borîndu-se din cer un
înger, care ținea în mână
cheia Adâncului și un lanț
mare.
2. El a pus mâna pe ba-
laur, pe șarpele cel vechiu,
care este Diavolul și Sa-
tana, și l-a legat pentru o
mie de ani.
3. L-a aruncat în Adânc,
a închis și a pecetluit dea-
supra lui, ca să nu mai în-
șele Neamurile, până se vor
împlini cei o mie de ani.
După aceea, trebue să fie
deslegat pentru puțină
vreme.
4. Și am văzut niște
scaune de domnie; și celor
ce au șezut pe ele, li s'a
dat judecata. Și am văzut
sufletele celor ce li se tă-
iase capul din pricina cu-
vântului lui Dumnezeu, și
ale celor ce nu se închina-
seră fiarei și icoanei ei pe
frunte și pe mână. Ei au
înviat și au împărățit cu
Hristos o mie de ani.
5. Ceilalți morți n'au în-
viat până nu s'au sfârșit
cei o mie de ani. Aceasta
este întâia înviere.
6. Fericiți și sfinți sunt
cei ce au parte de întâia
înviere! Asupra lor a doua
moarte n'are nicio putere;
ci vor fi preoți ai lui Dum-
nezeu și ai lui Hristos, și
vor împărăți cu El o mie
de ani.

Satana deslegat și biruit.

7. Când se vor împlini
cei o mie de ani, Satana
va fi deslegat
8. Și va ieși din temnița
sa, ca să înșele Neamurile
care sunt în cele patru col-
țuri ale pământului, pe
Gog și Magog, ca să-i a-
dune pentru războiu. Nu-
mărul lor va fi ca nisipul
mării.
9. Și ei s'au suit pe fața
pământului și au înconju-
rat tabăra sfinților și ce-
tatea cea iubită. Dar din
cer s'a coborît un foc și
i-a mistuit.
10. Și Diavolul, care-i
înșela, a fost aruncat în
iazul de foc și de pucioa-
să, unde este fiara și proo-
cul mincinos. Și vor fi
munciți zi și noapte în ve-
cii vecilor.

Judecata de apoi.

11. Apoi am văzut un
scaun de domnie mare și
alb și pe cel ce ședea pe
el. Pământul și cerul au
fugit dinaintea Lui și nu
s'a mai găsit loc pentru
ele.
12. Și am văzut pe morți,
mari și mici, stând în pi-
cioare înaintea scaunului
de domnie. Niște cărți au
fost deschise. Și a fost de-
schisă o altă carte, care
este cartea vieții. Și morții
au fost judecați după fap-
tele lor, după cele scrise
în cărțile acelea.
13. Marea a dat pe mor-
ții care erau în ea; Moar-
tea și Locuința Morților
au dat pe morții care erau
în ele. Fiecare a fost ju-
decat după faptele sale.
14. Și Moartea și Locu-
ința Morților au fost arun-
cate în iazul de foc. Iazul
de foc este moartea a doua.
15. Oricine n'a fost gă-
sit scris în cartea vieții, a
fost aruncat în iazul de foc.

Ceruri noi și pământ nou.

21 1. Apoi am văzut un
cer nou și un pământ
nou, pentrucă cerul din-
tâiu și pământul dintâiu,
pieriseră și marea nu mai
era.
2. Și am văzut coborîn-
du-se din cer, dela Dumne-
zeu, cetatea sfântă, Noul
Ierusalim, gătită ca o mi-
reasă împodobită pentru
bărbatul ei.
3. Și am auzit un glas
tare, care ieșea din scau-
nul de domnie și zicea:
«Iată locuința lui Dumne-
zeu dimpreună cu a oame-
nilor! El va locui cu ei, ei
vor fi poporul Lui, și Dum-
nezeu însuși va fi cu ei.
El va fi Dumnezeul lor.

4. El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici ţipăt, nici durere, pentrucă cele dintâi au trecut». trecut».

5. Cel ce şade pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate noi». Şi a adăogat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut şi adevărate».

6. Apoi mi-a zis: «S'a isprăvit! Eu sunt alfa şi omega, începutul şi sfârşitul. Celui ce îi este sete, îi voiu da să bea fără plată din izvorul apei vieţii.

7. Cel ce va birui, va moşteni acestea. Eu voiu fi Dumnezeul lui, şi el va fi fiul Meu.

8. Dar cât despre fricoşi, necredincioşi, scârboşi, ucigaşi, curvari, vrăjitori, închinătorii la idoli şi toţi mincinoşii, partea lor este în iazul care arde cu foc şi cu pucioasă, adică moartea a doua».

Noul Ierusalim.

9. Apoi unul din cei şapte îngeri care ţineau cele şapte potire pline cu cele din urmă şapte urgii, a venit şi a vorbit cu mine şi mi-a zis: «Vino să-ţi arăt mireasa, nevasta Mielului!».

10. Şi m'am dus, în Duhul, pe un munte mare şi înalt. Şi mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer, dela Dumnezeu,

11. având slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis străvezie ca cristalul.

12. Era înconjurată cu un zid mare şi înalt. Avea douăsprezece porţi şi la porţi, doisprezece îngeri. Şi pe ele erau scrise nişte nume: numele celor douăsprezece seminţii ale fiilor lui Israel.

13. Spre răsărit erau trei porţi; spre miazănoapte, trei porţi; spre miazăzi, trei porţi; şi spre apus, trei porţi.

14. Zidul cetăţii avea douăsprezece temelii şi pe ele erau cele douăsprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului.

15. Cel ce vorbea cu mine avea ca măsurătoare o trestie de aur, ca să măsoare cetatea, porţile şi zidul ei.

16. Cetatea era în partu colţuri şi lungimea ei era cât lărgimea.

A măsurat cetatea cu trestia şi a găsit aproape douăsprezece mii de stadii. Lungimea, lărgimea şi înălţimea erau deopotrivă.

17. I-a măsurat şi zidul, şi a găsit o sută patruzeci şi patru de coţi, după măsura oamenilor, căci cu măsura aceasta măsura îngerul.

18. Şi zidul era zidit de iaspis, şi cetatea era de aur curat, ca sticla curată.

19. Temeliile zidului cetăţii erau împodobite cu tot felul de pietre scumpe; cea dintâi temelie era de iaspis; a doua, de safir; a treia, de halchedon; a patra, de smaragd;

20. a cincea, de sardonix; a şasea, de sardiu; a şaptea, de hrisolit; a opta, de beril; a noua, de topaz; a zecea, hrisopras; a unsprezecea, de iacint; a douăsprezecea, de ametist.

21. Cele douăsprezece porţi erau douăsprezece mărgăritare. Fiecare poartă era dintr'un singur mărgăritar. Uliţa cetăţii era de aur curat, ca sticla străvezie.

22. In cetate n'am văzut niciun templu, pentrucă Domnul Dumnezeu cel atotputernic şi Mielul sunt templul ei.

23. Cetatea n'are trebuinţă nici de soare, nici de lună, ca s'o lumineze, căci o luminează slava lui Dumnezeu şi făclia ei este Mielul.

24. Neamurile vor umbla în lumina ei şi împăraţii pământului îi vor aduce slava şi respectul lor.

25. Porţile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte.

26. Şi-i vor aduce slava şi respectul Neamurilor.

27. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăieşte în spurcăciune şi în minciună, ci numai cei scrişi în cartea vieţii Mielului.

Râul vieţii.

22 1. Şi mi-a arătat un râu cu apa vieţii, limpede ca cristalul, care ieşea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului.

2. In mijlocul pieţii cetăţii şi pe cele două maluri ale râului era pomul vieţii, rodind douăsprezece feluri de rod şi dând rod în fiecare lună; şi frunzele pomului slujesc la vindecarea Neamurilor.

3. Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu şi al Mielului va fi în ea. Robii Lui îi vor sluji.

4. Ei vor vedea faţa Lui şi numele Lui va fi pe frunţile lor.

5. Acolo nu va mai fi noapte. Şi nu vor mai a-

vea trebuință nici de lu-
mină de sfeșnic, nici de lu-
mina soarelui, pentrucă
Domnul Dumnezeu îi va
lumina. Și vor împărăți în
vecii vecilor.

Incheiere.

6. Și îngerul mi-a zis:
«Aceste cuvinte sunt vred-
nice de crezare și adevă-
rate. Și Domnul, Dumne-
zeul duhurilor proorocilor,
a trimes pe îngerul Său să
arate robilor Săi cele ce
au să se întâmple în cu-
rând.
7. Și iată, Eu vin cu-
rând! Ferice de cel ce pă-
zește cuvintele proorociei
din cartea aceasta!»
8. Eu, Ioan, am auzit și
am văzut acestea. Și după
ce le-am auzit și le-am
văzut, m'am aruncat la pi-
cioarele îngerului care mi
le arăta, ca să mă închin
lui.
9. Dar el mi-a zis: «Fe-
rește-te să faci una ca a-
ceasta! Eu sunt împre-
ună slujitor cu tine și cu
frații tăi, proorocii, și cu
cei ce păzesc cuvintele din
cartea aceasta. Inchină-te
lui Dumnezeu!»
10. Apoi mi-a zis: «Să
nu pecetluești cuvintele
proorociei din cartea acea-
sta, căci vremea este a-
proape.
11. Cine este nedrept, să
fie nedrept și mai depar-
te; cine este întinat, să se
întineze și mai depar-
te; cine este fără prihană,
să trăiască și mai departe
fără prihană; și cine este
sfânt, să se sfințească și
mai mult.
12. Iată, Eu vin curând
și răsplata Mea este cu
Mine, ca să dau fiecăruia
după fapta lui.
13. Eu sunt alfa și ome-
ga, cel dintâi și cel de pe
urmă, începutul și sfârșitul.
14. Ferice de cei ce își
spală hainele, ca să aibă
drept la pomul vieții și să
intre pe porți în cetate!
15. Afară sunt cânii,
vrăjitorii, curvarii, uciga-
șii, închinătorii la idoli și
oricine iubește minciuna și
trăiește în minciună.
16. Eu, Isus, am trimes
pe îngerul Meu să vă ade-
verească acestea în biserici.
Eu sunt vlăstarul și să-
mânța lui David, luceafă-
rul strălucitor de dimi-
neață.

Chemare.

17. Și Duhul și mireasa
zic: «Vino!» Și cine aude,
să zică: «Vino!» Și celui
ce îi este sete, să vină;
cine vrea, să ia apa vieții
fără plată!
18. Mărturisesc oricui
aude cuvintele proorociei

din cartea aceasta că, dacă
va adăuga cineva ceva la
ele, Dumnezeu îi va adău-
ga urgiile scrise în cartea
aceasta».
19. Și dacă scoate cineva
ceva din cuvintele cărții
acestei proorocii, îi va scoa-
te Dumnezeu partea lui
dela pomul vieții și din
cetatea sfântă, scrise în
cartea aceasta».
20. Cel ce adeverește a-
cestea, zice: «Da, Eu vin
curând». Amin! Vino,
Doamne Isuse!
21. Harul Domnului Isus
Hristos să fie cu toți sfin-
ții! Amin.

SFÂRȘIT

CUPRINSUL NOULUI TESTAMENT

PSALMI

PSALMII

CARTEA ÎNTÂIA

PSALMUL 1.

1 1. Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi, nu stă pe calea celor păcătoşi şi nu se aşează pe scaunul celor batjocoritori;

2. ci îşi găseşte plăcerea în Legea Domnului şi zi şi noapte cugetă la L e g e a Lui!

3. El este ca un pom sădit lângă nişte p â r a i e de apă, care îşi dă rodul la vremea sa şi a cărui frunză nu se veştejeşte; în tot ce face, propăşeşte.

4. Nu tot aşa este cu cei răi: ci ei sunt ca pleava pe care o spulberă vântul.

5. De aceea cei răi nu pot să ţină la judecată, nici păcătoşii în adunarea celor neprihăniţi.

6. Căci Domnul cunoaşte calea celor neprihăniţi, dar calea celor răi duce la pieire.

PSALMUL 2.

2 1. Pentru ce se întărâtă Neamurile şi pentru ce cugetă popoarele lucruri deşerte?

2. Împăraţii pământului se scoală şi mai marii se sfătuesc împreună împotriva Domnului şi împotriva Unsului Lui, zicând:

3. «Să rupem legăturile lor şi să aruncăm departe de noi funiile lor!»

4. Cel care locueşte în ceruri râde, Domnul îşi bate joc de ei.

5. Apoi, în mânia Sa, le vorbeşte şi-i îngrozeşte în furia Sa:

6. «Totuşi, Eu am uns pe împăratul Meu peste Sion, muntele Meu cel sfânt».

7. Voiu vesti hotărîrea: «Domnul Mi-a zis: Tu eşti Fiul Meu; astăzi Te-am născut.

8. Cere-Mi şi-Ţi voiu da Neamurile de moştenire şi marginile pământului în stăpânire!

9. Le vei sdrobi cu un toiag de fier; le vei sfărâma ca pe vasele u n u i olar».

10. Acum dar, împăraţi, înţelepţiţi-vă. Luaţi învăţătură, judecătorii pământului!

11. Slujiţi Domnului cu

frică și bucurați-vă tremurând!

12. Sărutați pe Fiul, ca să nu se mânie și să nu pieriți pe calea voastră; căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El!

PSALMUL 3.

Un psalm al lui David, făcut când a fugit dinaintea fiului său Absalom.

3 1. Doamne, ce mulți sunt vrăjmașii mei! Ce mulțime se scoală împotriva mea!

2. Cât de mulți zic despre mine: «Nu este nicio scăpare pentru el la Dumnezeu!» (Oprire).

3. Dar Tu, Doamne, ești scut în jurul meu; Tu ești slava mea și cel ce îmi înalți capul.

4. Eu strig cu glasul meu către Domnul și El îmi răspunde din muntele Său cel sfânt. (Oprire).

5. Mă culc, adorm și mă deștept, căci Domnul este sprijinul meu.

6. Nu mă tem de zecile de mii ale poporului, care mă împresoară de toate părțile.

7. Scoală-te, Doamne! Scapă-mă, Dumnezeul meu! Căci Tu bați peste obraz pe toți vrăjmașii mei și sdrobești dinții celor răi.

8. La Domnul este scăparea. Binecuvântarea Ta să fie peste poporul Tău! (Oprire).

PSALMUL 4.

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde. Un psalm al lui David.

4 1. Răspunde-mi când strig, Dumnezeul neprihănirii mele: m'ai scos la loc larg când am fost la strâmtoare! Ai milă de mine, ascultă-mi rugăciunea!

2. Fiii oamenilor, până când va fi spre batjocură slava mea? Până când veți iubi deșertăciunea și veți căuta minciuna? (Oprire).

3. Să știți că Domnul Și-a ales pe cel ce se teme de El; Domnul aude când strig către El.

4. Cutremurați-vă și nu păcătuiți! Cugetați în inimile voastre când stați în pat și tăceți! (Oprire).

5. Aduceți jertfele neprihănite și încredeți-vă în Domnul!

6. Mulți zic: «Cine ne va arăta fericirea? «Fă să răsară peste noi lumina feței Tale, Doamne!

7. Tu îmi dai mai multă bucurie în inima mea decât au ei când li se înmulțește rodul grâului și al vinului.

8. Eu mă culc și adorm în pace, căci numai Tu, Doamne, faci să fiu în siguranță în locuința mea.

PSALMUL 5.

Către mai marele cântăreților. De cântat cu flautele. Un psalm al lui David.

5 1. Pleacă-Ți urechea la cuvintele mele, Doamne! Ia aminte la ceeace cuget.

2. Ascultă glasul strigătului meu, Împăratul meu și Dumnezeul meu, căci către Tine mă rog!

3. Doamne, auzi-mi glasul dimineața! Dimineața eu îmi îndrept rugăciunea spre Tine și aștept.

4. Căci Tu nu ești un Dumnezeu căruia să-i placă nelegiuirea; cel rău nu poate locui cu Tine.

5. Cei trufași nu pot să stea înaintea ochilor Tăi; Tu urăști pe toți cei ce săvârșesc fără-de-legea

6. și pierzi pe cei ce vorbesc minciuni; Domnul urăște pe oamenii care varsă sânge și înșală.

7. Dar eu, prin îndurarea Ta cea mare, voiu intra în casa Ta și mă voiu închina cu frică în templul Tău cel sfânt.

8. Doamne, călăuzește-mă în neprihănirea Ta, din pricina vrăjmașilor mei! Netezește calea Ta înaintea mea!

9. Căci nu este nimic adevărat în gura lor; inima lor este plină de răutate; gâtlejul lor este un mormânt deschis; cu limbile lor lingușesc.

10. Pedepsește-i, Dumnezeule! Fă-i să cadă prin înseși planurile lor! Izgonește-i din pricina păcatelor lor fără număr, căci s'au răsculat împotriva Ta!

11. Atunci toți cei ce se încred în Tine, se vor bucura, vor cânta de veselie totdeauna, căci Tu îi vei ocroti; Tu vei fi bucuria celor ce iubesc numele Tău.

12. Căci Tu binecuvintezi pe cel neprihănit, Doamne, și-l înconjuri cu bunăvoința Ta cum l-ai înconjura cu un scut.

PSALMUL 6.

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde, pe harfa cu opt coarde. Un psalm al lui David.

6 1. Doamne, nu mă mustra în mânia Ta și nu mă pedepsi în urgia Ta!

2. Ai milă de mine, Doamne, căci mă ofilesc! Vindecă-mă, Doamne, căci îmi tremură oasele!
3. Sufletul mi-e foarte tulburat. Și Tu, Doamne, până când vei zăbovi?
4. Intoarce-Te, Doamne, izbăvește-mi sufletul! Scapă-mă, pentru îndurarea Ta!
5. Căci cel ce moare, nu-și mai aduce aminte de Tine; și în Locuința Morților cine Te va lăuda?
6. Nu mai pot gemând! In fiecare noapte îmi scald patul, îmi moiu așternutul în lacrămile mele.
7. Mi s'a supt fața de întristare și a îmbătrânit din pricina tuturor celor ce mă prigonesc.
8. Depărtați-vă dela mine, toți cei ce săvârșiți fără-de-legea, căci Domnul a auzit glasul plângerii mele!
9. Domnul îmi ascultă cererea și Domnul îmi primește rugăciunea.
10. Toți vrăjmașii mei vor fi acoperiți de rușine și cuprinși de spaimă; într'o clipă vor da înapoi, acoperiți de rușine.

PSALMUL 7.

O cântare de jale a lui David, cântată Domnului din pricina cuvintelor Beniamitului Cuș.

7 1. Doamne, Dumnezeul meu, în Tine mi-am pus încrederea. Scapă-mă de toți cei ce mă urmăresc și izbăvește-mă,
2. ca să nu-mi sfâșie sufletul, ca un leu care te face bucăți, fără să sară cineva în ajutor!
3. Doamne, Dumnezeul meu, dacă am făcut aceasta: dacă este fără-de-lege pe mânile mele,
4. dacă am răsplătit cu rău celui ce trăia în pace cu mine (dar eu am izbăvit pe cel ce mă asuprea fără temeiu),
5. atunci să-mi urmărească vrăjmașul sufletul și să-l ajungă, să-mi calce vieața la pământ și slava mea în pulbere să mi-o culce! (Oprire).
6. Scoală-Te, Doamne, în mânia Ta, ridică-Te împotriva furiei protivnicilor mei, trezește-Te, ca să-mi ajuți, și rânduește o judecată!
7. Te va înconjura adunarea popoarelor, iar Tu întoarce-Te în înălțime mai pre sus de ea!
8. Domnul judecă popoarele. Judecă-mă, Doamne, după neprihănirea și nevinovăția mea!
9. Ah, pune odată capăt răutății celor răi și întărește pe cel neprihănit, Tu, care cercetezi inimile și rărunchii, Dumnezeule drepte!

10. Scutul meu este în Dumnezeu, care mântuește pe cei cu inima curată.
11. Dumnezeu este un judecător drept, un Dumnezeu care se mânie în fiecare zi.
12. Dacă cel rău nu se întoarce, Dumnezeu își ascute sabia, își încordează arcul și-l ochește,
13. îndreaptă asupra lui săgeți omorîtoare și îi aruncă săgeți arzătoare.
14. Iată că cel rău pregătește răul, zămislește fără-de-legea și naște neadevărul;
15. face o groapă, o adâncește, dar tot el cade în groapa pe care a făcut-o.
16. Fără-de-legea pe care a urzit-o se întoarce asupra capului lui și asuprirea pe care a făcut-o se coboară pe creștetul capului lui.
17. Eu voiu lăuda pe Domnul pentru dreptatea Lui și voiu cânta numele Domnului, numele Celui-Prea-Inalt.

PSALMUL 8.

Către mai marele cântăreților. De cântat pe Ghitit. Un psalm al lui David.

8 1. Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai pre sus de ceruri.
2. Din gura copiilor și a pruncilor care sug, Ți-ai scos un temeiu de laudă față de protivnicii Tăi, ca să astupi gura vrăjmașului și a omului cu dor de răzbunare.
3. Când privesc cerurile, lucrarea degetelor Tale, luna și stelele, pe care le-ai așezat Tu,
4. îmi zic: «Ce este omul, ca să Te gândești la el, și fiul omului, ca să-l bagi în seamă?
5. L-ai făcut cu puțin mai mic decât îngerii și l-ai încununat cu slavă și cu cinste.
6. I-ai dat stăpânire peste lucrările mânilor Tale; toate le-ai pus sub picioarele lui:
7. oile și boii laolaltă, fiarele câmpului,
8. păsările cerului și peștii mării, tot ce străbate cărările mărilor.
9. Doamne, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău pe tot pământul!

PSALMUL 9.

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca și «Mori pentru fiul». Un psalm al lui David.

9 1. Voiu lăuda pe Domnul din toată inima

mea; voiu istorisi toate
minunile Tale.
2. Voiu face din Tine bucuria și veselia mea, voiu cânta lauda numelui Tău, Prea Inalte,
3. pentrucă vrăjmașii mei dau înapoi, se clatină și pier dinaintea Ta.
4. Căci Tu îmi sprijinești dreptatea și pricina mea, și stai pe scaunul Tău de domnie ca judecător drept.
5. Tu mustri popoarele, nimicești pe cei răi, le ștergi numele pentru totdeauna și pe vecie.
6. Vrăjmașii? N'au rămas din ei decât niște ruini veșnice. Tu ai dărâmat cetățile lor; până și pomenirea li s'a pierdut.
7. Domnul însă împărățește în veac și și-a pregătit scaunul de domnie pentru judecată.
8. El judecă lumea cu dreptate, judecă popoarele cu nepărtinire.
9. Domnul este scăparea celui asuprit, scăpare la vreme de necaz.
10. Cei ce cunosc numele Tău, se încred în Tine, căci Tu nu părăsești pe cei ce Te caută, Doamne.
11. Cântați laude Domnului, care locuește în Sion, vestiți printre popoare isprăvile Lui!
12. Căci El răzbună sângele și își aduce aminte de ei: nu uită strigătele celor întristați.
13. Ai milă de mine, Doamne! Vezi întristarea mea din partea celor ce mă urăsc și ridică-mă din porțile morții,
14. ca să vestesc toate laudele Tale în porțile fiicei Sionului și să mă bucur de mântuirea Ta.
15. Neamurile cad în groapa pe care au făcut-o și li se prinde piciorul în lațul pe care l-au ascuns.
16. Domnul s'a făcut cunoscut prin judecata pe care a săvârșit-o: El prinde pe cel rău în laț, prin lucrul mânilor lui.
(Joc de instrumente. Oprire).
17. Cei răi se vor duce în Locuința Morților; toate Neamurile care uită pe Dumnezeu.
18. Căci cel nevoiaș nu este uitat pe vecie; nădejdea celor sărmani nu va fi înșelată pentru totdeauna
19. Scoală-Te, Doamne, ca să nu birue omul; Neamurile să fie judecate înaintea Ta!
20. Aruncă groaza în ei, Doamne, ca să știe popoarele că nu sunt decât oameni! (Oprire).

PSALMUL 10.

10 1. Pentru ce stai departe, Doamne? Pentru ce Te ascunzi la vreme de necaz?
2. Cel rău, în mândria sa, urmărește aprig pe cei săraci și ei cad în cursele urzite de el.
3. Căci cel rău se fălește cu pofta sufletului său, iar hrăpărețul batjocorește și nesocotește pe Domnul.
4. Cel rău zice cu trufie: «Nu pedepsește Domnul! Nu este Dumnezeu!» Iată toate gândurile lui.
5. Treburile îi merg bine în orice vreme; judecățile Tale sunt prea înalte pentru el, ca să le poată vedea; suflă împotriva tuturor protivnicilor săi.
6. El zice în inima sa: «Nu mă voiu clătina; niciodată nu voiu fi în nenorocire!»
7. Gura îi este plină de blestem, de înșelăciune și de apăsare; sub limbă are răutate și fără-de-lege.
8. Stă la pândă lângă sate și ucide pe cel nevinovat în locuri dosnice; ochii lui pândesc pe cel fără ajutor.
9. Stă la pândă în ascunzătoarea lui, ca leul în vizuina sa. Pândește, ca să prindă pe cel sărac. Il prinde și-l trage în lațul său;
10. se tupilează, se pleacă și-i cad săracii în ghiare.
11. El zice în inima sa: «Dumnezeu uită. Iși ascunde fața și în veac nu va vedea».
12. Scoală-Te, Doamne! Dumnezeule, ridică-Ți mâna! Nu uita pe cei săraci!
13. Pentru ce să hulească cel rău pe Dumnezeu? Pentru ce să zică în inima lui că Tu nu te interesezi de aceasta?
14. Dar Tu vezi; căci Tu privești necazul și suferința, ca să porți de grijă. In nădejdea Ta se lasă cel fără ajutor; Tu vii în ajutorul orfanului.
15. Sdrobește brațul celui rău, urmărește-i fără-de-legile, până nu vei mai găsi niciuna.
16. Domnul este împărat în veci de veci; Neamurile sunt nimicite din țara Lui.
17. Doamne, Tu auzi dorința celor blânzi, le întărești inima, îți pleci urechea spre ei,
18. ca să faci dreptate orfanului și celui asuprit, și ca să nu mai însufle groază omul cel luat din pământ.

PSALMUL 11.

Către mai marele cântăreților. Făcut de David.

11 1. In Domnul îmi pun încrederea. Cum puteți să spuneți sufletului meu;

«Fugi în munții voștri ca o pasăre?»
2. Căci iată că cei răi își încordează arcul, își potrivesc săgeata pe coardă, ca să tragă în întunerec asupra celor cu inima curată.
3. Și când se surpă temeliile, ce mai poate să facă cel neprihănit?
4. Domnul este în templul Său cel sfânt, Domnul își are scaunul de domnie în ceruri. Ochii Lui privesc și pleoapele Lui cercetează pe fiii oamenilor.
5. Domnul cearcă pe cel neprihănit, dar urăște pe cel rău și pe cel ce iubește asuprirea.
6. Peste cei răi plouă capcane; foc și pucioasă și un vânt dogoritor, iată paharul de care au ei parte.
7. Căci Domnul este drept, iubește dreptatea. Cei neprihăniți vor vedea fața Lui.

PSALMUL 12.

Către mai marele cântăreților. De cântat pe harfa cu opt coarde. Un psalm al lui David.

12 1. Vino în ajutor, Doamne, căci se duc oamenii evlavioși, pier credincioșii dintre fiii oamenilor!
2. Oamenii își spun minciuni unii altora, vorbesc **cu buze lingușitoare și cu inimă fățarnică.**
3. Domnul nimicește toate buzele lingușitoare, limba care vorbește cu trufie,
4. pe cei ce zic: «Vom birui cu limba noastră; buzele noastre sunt cu noi; cine este stăpân peste noi?»
5. «Pentrucă cei săraci sunt asupriți și pentrucă cei nevoiași gem, acum Mă voiu scula», zice Domnul, «și voiu aduce mântuire celor asupriți».
6. Cuvintele Domnului sunt cuvinte curate, argint lămurit în cuptor de pământ, curățit de șapte ori.
7. Tu, Doamne, îi vei păzi și-i vei apăra de neamul acesta pe vecie.
8. Pretutindeni mișună cei răi când domnește ticăloșia printre fiii oamenilor.

PSALMUL 13.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

13 1. Până când, Doamne, mă vei uita neîncetat? Până când îți vei ascunde fața de mine?
2. Până când voiu avea sufletul plin de griji și inima plină de necazuri în **fiecare zi? Până când se** va înălța vrăjmașul meu peste mine?
3. Privește și răspunde-mi, Doamne Dumnezeul meu! Dă lumină ochilor mei, ca să n'adorm somnul morții,
4. ca să nu zică vrăjmașul meu: «L-am biruit!» Și să nu se bucure protivnicii mei când mă clatin!
5. Eu am încredere în îndurarea Ta; sunt cu inima veselă din pricina mântuirii Tale.
6. Cânt Domnului, căci mi-a făcut bine.

PSALMUL 14.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

14 1. Nebunul zice în inima sa: «Nu este Dumnezeu!» S'au stricat oamenii, fac fapte urîte; nu este niciunul care să facă binele.
2. Domnul se uită dela înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor să vadă de este vreunul care să aibă pricepere și care să caute pe Dumnezeu.
3. Dar toți s'au abătut, toți s'au stricat de tot; nu este niciunul care să facă binele, niciunul măcar.
4. Oare nu mai au nicio **pricepere toți cei ce săvâr**sesc fără-de-legea, de mănâncă pe poporul Meu cum mănâncă pânea și nu chiamă pe Domnul?
5. Ei vor tremura de spaimă când se va arăta Dumnezeu în mijlocul neamului neprihănit.
6. Râdeți voi de nădejdea celui sărac, dar scăparea lui este Domnul.
7. O, de ar porni din Sion izbăvirea lui Israel! Când va întoarce Domnul din robie pe poporul Său, Iacov se va veseli și Israel se va bucura.

PSALMUL 15.

Un psalm al lui David.

15 1. Doamne, cine va locui în cortul Tău? Cine va locui pe muntele Tău cel sfânt?
2. Cel ce umblă în neprihănire, cel ce face ceea ce e drept și spune adevărul din inimă.
3. Acela nu clevetește cu limba sa, nu face rău semenului său și nu aruncă ocara asupra aproapelui său.
4. El privește cu dispreț pe cel vrednic de disprețuit, dar cinstește pe cei ce se tem de Domnul. El nu-și ia vorba înapoi dacă face un jurământ în **paguba lui.**

5. El nu-şi dă banii cu camătă şi nu ia mită împotriva celui nevinovat. Cel ce se poartă aşa, nu se clatină niciodată.

PSALMUL 16.

O cântare a lui David.

16 1. Păzeşte-mă, Dumnezeule, căci în Tine mă încred!

2. Eu zic Domnului: «Tu eşti Domnul meu, Tu eşti singura mea fericire!»

3. Sfinţii care sunt în ţară, oamenii cei mai aleşi sunt toată plăcerea mea.

4. Işi înmulţesc durerile cei ce aleargă după dumnezei străini; dar eu n'aduc jertfele lor de sânge şi nu pun numele lor pe buzele mele.

5. Domnul este partea mea de moştenire şi paharul meu; Tu îmi asiguri lotul.

6. Frânghiile de măsurat mi-au căzut în locuri plăcute: da, frumoasă moştenire mi-a venit.

7. Eu binecuvintez pe Domnul, care mă sfătueşte; până şi noaptea îmi dă îndemnuri inima.

8. Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei; pentrucă El este la dreapta mea, nu mă voiu clătina.

9. De aceea inima mi se bucură, sufletul mi se veseleşte şi chiar trupul mi se odihneşte în siguranţă.

10. Căci nu vei lăsa sufletul meu în Locuinţa Morţilor, nu vei îngădui ca sfântul Tău să vadă putrezirea.

11. Imi vei arăta cărarea vieţii; înaintea feţei Tale e saţiu, bucurie şi desfătări veşnice la dreapta Ta.

PSALMUL 17

O rugăciune a lui David.

17 1. Doamne, ascultă-mi pricina mea cea dreaptă, ia aminte la strigătele mele, pleacă urechea la rugăciunea mea, făcută cu buze neprefăcute!

2. Să se arate dreptatea mea înaintea Ta. Ochii Tăi să vadă nevinovăţia mea.

3. Dacă îmi vei cerceta inima, dacă o vei cerceta noaptea, dacă mă vei încerca, nu vei găsi nimic, căci ce-mi iese din gură, aceea şi gândesc.

4. Cât priveşte felul în care umblă oamenii, după cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea celor asupritori;

5. paşii mei stau neclintiţi pe cărările Tale şi nu-mi şovăesc picioarele.

6. Strig către Tine, căci m'asculţi, Dumnezeule. Pleacă-Ţi urechea spre mine, ascultă cuvântul meu!

7. Arată-ţi bunătatea Ta cea minunată, Tu, care, prin dreapta Ta, izbăveşti de protivnicii lor pe cei ce se încred în Tine.

8. Păzeşte-mă ca lumina ochiului; ascunde-mă, la umbra aripilor Tale,

9. de cei răi, care mă prigonesc, de vrăjmaşii mei de moarte, care mă împresoară.

10. Ei sunt închişi în grăsimea lor; au cuvinte semeţe în gură;

11. se ţin de paşii noştri, ne înconjoară chiar, ne pândesc, ca să ne trântească la pământ.

12. Parcă ar fi un leu lacom după pradă, un puiu de leu care stă la pândă.

13. Scoală-Te, Doamne; ieşi înaintea lui; doboară-l! Izbăveşte sufletul meu de cel rău cu sabia Ta!

14. Scapă-mă de oameni cu mâna Ta, Doamne, de oamenii lumii acesteia, care îşi au partea lor în vieaţa aceasta şi cărora le umpli pântecele cu bunătăţile Tale. Copiii lor sunt sătui şi prisosul averii lor îl lasă pruncilor lor.

15. Dar eu, în nevinovăţia mea, voiu vedea faţa Ta; cum mă voiu trezi, mă voiu sătura de chipul Tău.

PSALMUL 18.

Către mai marele cântăreţilor. Un psalm al lui David, robul Domnului. El a spus Domnului cuvintele cântării acesteia când l-a scăpat Domnul din mâna tuturor vrăjmaşilor lui şi din mâna lui Saul. El a zis:

18 1. «Te iubesc, Doamne, tăria mea!

2. Doamne, stânca mea, cetăţuia mea, izbăvitorul meu! Dumnezeul meu, stânca mea, în care îmi pun încrederea; scutul meu, puterea mântuirii mele şi turnul meu cel înalt!

3. Eu chem pe Domnul care este vrednic de laudă, şi voiu fi izbăvit de vrăjmaşii mei.

4. Mă înconjuraseră legăturile morţii şi mă îngroziseră şivoaiele lui Belial;

5. mă înfăşuraseră legăturile mormântului şi mă prinseseră laţurile morţii.

6. Dar în strâmtorarea mea, am chemat pe Domnul şi am strigat către Dumnezeul meu. Din templul Său, El mi-a auzit glasul şi strigătul meu a ajuns până la El, până la urechile Lui.

7. **Atunci pământul** s'a sguduit și s'a cutremurat; temeliile munților s'au mișcat și s'au clătinat, pentrucă El se mâniase.

8. Din nările Lui se ridica fum și un foc mistuitor ieșea din gura Lui; cărbuni aprinși țâșneau din ea.

9. A plecat cerurile și s'a coborît; întunerec adânc era sub picioarele Lui.

10. Călărea pe un heruvim și sbura; plutea pe aripile vântului.

11. Intunerecul și-l făcuse locuința Sa tăinuită, iar cortul Lui, împrejurul Lui, erau niște ape întunecoase și niște nori negri.

12. Din strălucirea care era înaintea Lui, ieșeau nori, grindină și cărbuni de foc.

13. Domnul a tunat în ceruri; Cel-Prea-Inalt a făcut să-i răsune glasul: grindină și cărbuni de foc.

14. Și-a aruncat săgețile și a risipit pe vrăjmașii mei: da, fulgere multe și i-a pus pe fugă.

15. Atunci s'a văzut albia apelor și s'au descoperit temeliile lumii, la mustrarea Ta, Doamne, la vuietul suflării nărilor Tale.

16. El Și-a întins mâna din înălțime, m'a apucat, m'a scos din apele cele mari;

17. m'a izbăvit de protivnicul meu cel puternic și de cei ce mă urau, care erau mai tari decât mine.

18. Ei năvăliseră asupra mea în ziua strâmtorării mele; dar Domnul a fost sprijinul meu

19. și m'a scos la loc larg; m'a scăpat, pentrucă mă iubește.

20. Domnul mi-a făcut după neprihănirea mea, mi-a răsplătit după curăția mânilor mele,

21. căci am păzit căile Domnului și nu m'am abătut dela Dumnezeul meu prin ceva rău.

22. Toate poruncile Lui au fost înaintea mea și nu m'am depărtat dela orânduirile Lui.

23. Am fost fără vină față de El și m'am păzit de fără-de-lege.

24. De aceea, Domnul mi-a răsplătit după neprihănirea mea, după curăția mânilor mele înaintea ochilor Săi.

25. Cu cel milos, Tu Te arăți milos; cu omul neprihănit, Te arăți neprihănit;

26. cu cel curat, Te arăți curat; și cu cel viclean ești aspru.

27. Tu mântuești pe poporul care e mâhnit și smerești privirile trufașe.

28. Da, Tu faci să lumineze lumina mea; Domnul, Dumnezeul meu îmi luminează întunerecul meu.

29. Cu Tine mă năpustesc asupra unei oști; cu Dumnezeul meu, sar peste un zid.

30. Cât despre Dumnezeu, calea Lui e desăvârșită; Cuvântul Domnului este încercat; El este un scut pentru toți cei ce se încred în El.

31. Căci cine este Dumnezeu, afară de Domnul? Și cine este o stâncă, afară de Dumnezeul nostru,

32. Dumnezeul care mă încinge cu putere și-mi netezește calea?

33. El îmi face picioarele ca ale cerboaicelor și-mi dă putere să stau pe culmi.

34. El îmi deprinde mânile la luptă, și brațele mele întind arcul de aramă.

35. Tu îmi dai scutul mântuirii Tale, dreapta Ta mă sprijinește și îndurarea Ta mă face mare.

36. Tu lărgești drumul sub pașii mei și nu-mi alunecă glesnele.

37. Urmăresc pe vrăjmașii mei, îi ajung și nu mă întorc până nu-i nimicesc.

38. Ii sdrobesc de nu pot să se mai ridice; ei cad sub picioarele mele.

39. Tu mă încingi cu putere pentru luptă și pui pe protivnicii mei sub picioarele mele.

40. Tu faci pe vrăjmașii mei să dea dosul înaintea mea și eu nimicesc pe cei ce mă urăsc.

41. Ei strigă, dar n'are cine să-i scape. Strigă către Domnul, dar nu le răspunde.

42. Ii pisez ca praful pe care-l ia vântul, îi calc în picioare ca noroiul de pe ulițe.

43. Tu mă scapi din neînțelegerile poporului; mă pui în fruntea Neamurilor; un popor pe care nu-l cunoșteam îmi slujește.

44. El ascultă de mine la cea dintâi poruncă; fiii străinului mă lingușesc.

45. Fiilor străinului li se moaie inima și ies tremurând din cetățuile lor.

46. Viu este Domnul și binecuvântată să fie stânca mea! Mărit să fie Dumnezeul mântuirii mele,

47. Dumnezeu, răzbunătorul meu, care îmi supune popoarele

48. și mă izbăvește de vrăjmașii mei! Tu mă înalți mai pre sus de protivnicii mei, mă scapi de omul asupritor.

49. De aceea, Doamne, Te voiu lăuda printre Neamuri, voiu cânta spre slava numelui Tău.

50. El dă mari izbăviri împăratului Său si dă îndurare unsului Său; lui David și seminței lui, pe vecie.

PSALMUL 19.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

19 1.Cerurile vorbesc despre slava lui Dumnezeu si întinderea lor vesteste lucrarea mânilor Lui.

2. O zi le istorisește alteia, o noapte dă de știre alteia.

3. Și aceasta, fără graiu, fără cuvinte; totuși, glasul lor se aude: sfoara vuietului lor se întinde peste

4. tot pământul și graiul lor până la marginea lumii. Acolo, El a întins un cort al soarelui.

5. Si soarele iese ca un mire din odaia sa de nuntă și ca un viteaz se bucură să alerge în calea sa;

6. răsare la un capăt al cerurilor și își isprăveste drumul la celălalt capăt; nimic nu se ascunde de căldura lui.

7. Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul. Mărturia Domnului este vrednică de încredere și dă înțelepciune celui nestiutor.

8. Orânduirile Domnului sunt fără prihană si veselesc inima. Poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii.

9. Frica de Domnul este curată și ține pe vecie. Judecățile Domnului sunt adevărate, toate sunt drepte.

10. Ele sunt mai de preț decât aurul, decât mult aur curat; sunt mai dulci decât mierea, decât picurul din faguri.

11. Robul Tău primeste și el învățătură dela ele; pentru cine le păzește, răsplata este mare.

12. Cine își cunoaste greșelile făcute din neștiință? Iartă-mi greselile pe care nu le cunosc!

13. Păzeste de asemenea pe robul Tău de păcatele mândriei, ca să nu pună ele stăpânire pe mine! Atunci voiu fi fără prihană, nevinovat de păcate mari.

14. Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele și cugetarea inimii mele, Doamne, stânca mea și izbăvitorul meu!

PSALMUL 20.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

20 1. Să-ți răspundă Domnul în ziua necazului! Să te ocrotească numele Dumnezeului lui Iacov!

2. Să-ți trimeată ajutor din locașul Său cel sfânt si să te sprijinească din Sion!

3. Să-și aducă aminte de toate darurile tale de mâncare și să primească arderea de tot a ta! (Oprire).

4. Să-ți dea ce-ți dorește inima și să-ți împlinească toate planurile tale!

5. Atunci noi ne vom bucura de izbăvirea ta și vom flutura steagurile noastre în numele Dumnezeului nostru. Domnul să împlinească toate cererile tale!

6. Știu de acum că Domnul scapă pe unsul Său și-i va răspunde din cerurile Sale cele sfinte, prin ajutorul atotputernic al dreptei Sale.

7. Unii se bizuesc pe carele lor, alții pe caii lor; dar noi ne bizuim pe numele Domnului, Dumnezeului nostru.

8. Ei se îndoaie și cad; dar noi ne ridicăm și rămânem în picioare.

9. Mântuește, Doamne! Să ne răspundă Impăratul în ziua când vom chema!

PSALMUL 21.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

21 1. Doamne, împăratul se bucură de puterea Ta și îl umple de veselie mântuirea Ta.

2. I-ai dat ce-i dorea inima și n'ai lăsat neîmplinit ce-i cereau buzele. (Oprire).

3. Căci i-ai ieșit înainte cu binecuvântări de fericire și i-ai pus pe cap o cunună de aur curat.

4. Iți cerea vieața și i-ai dat-o: o vieață lungă, pentru totdeauna. pe vecie

5. Mare este slava lui în urma ajutorului Tău. Tu L-ai îmbrăcat cu strălucire și măreție.

6. Il faci pe vecie o pricină de binecuvântări și-l umpli de bucurie înaintea feței Tale.

7. Căci împăratul se încrede în Domnul și, prin îndurarea Celui-Prea-Inalt, nu se va clătina.

8. Mâna ta, împărate, va ajunge pe toți vrăjmașii tăi; dreapta ta va ajunge pe cei ce te urăsc

9. și-i vei face ca un cuptor aprins în ziua când te vei arăta; Domnul îi va nimici în mânia Sa și-i va mânca focul.

10. Le vei șterge sămân-

ta de pe pământ și neamul lor din mijlocul fiilor oamenilor,
11. căci au urzit rele împotriva ta, au făcut sfaturi rele, dar nu vor izbuti.
12. Căci îi vei face să dea dosul când te vei pregăti să tragi cu arcul tău asupra lor.
13. Scoală-Te, Doamne, în puterea Ta și vom cânta și vom lăuda tăria Ta!

PSALMUL 22.

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca «Cerboaica zorilor». Un psalm al lui David.

22 1. Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m'ai părăsit? Pentru ce stai departe fără să-mi ajuți și fără s'asculți plângerile mele?
2. Strig ziua, Dumnezeul meu, și nu-mi răspunzi; strig și noaptea, și tot n'am odihnă.
3. Totuși Tu ești Cel Sfânt, Tu care locuești în mijlocul laudelor lui Israel.
4. In Tine se încredeau părinții noștri, se încredeau și-i izbăveai.
5. Strigau către Tine și erau scăpați; se încredeau în Tine și nu rămâneau de rușine.
6. Dar eu sunt vierme, nu om; am ajuns de ocara oamenilor și disprețuit de popor.
7. Toți cei ce mă văd, își bat joc de mine, își deschid gura, dau din cap și zic:
8. «S'a încrezut în Domnul. Să-l mântuiască Domnul, să-l izbăvească, fiindcă-l iubește!»
9. Da, Tu m'ai scos din pântecele mamei; m'ai pus la adăpost la țâțele mamei mele;
10. de când eram la sânul mamei, am fost sub paza Ta; din pântecele mamei ai fost Dumnezeul meu.
11. Nu Te depărta de mine, căci s'apropie necazul și nimeni nu-mi vine în ajutor!
12. O mulțime de tauri sunt împrejurul meu, niște tauri din Basan mă înconjoară.
13. Iși deschid gura împotriva mea, ca un leu care sfâșie și răcnește.
14. Am ajuns ca apa care se scurge și toate oasele mi se despart; mi s'a făcut inima ca ceara și se topește înlăuntrul meu.
15. Mi se usucă puterea ca lutul și mi se lipește limba de cerul gurii; m'ai adus în țărâna morții.
16. Căci niște câni mă înconjoară, o ceată de nelegiuiți m'a împresurat; mi-au străpuns mânile și picioarele;
17. toate oasele aș putea să mi le număr. Ei însă se uită la mine și mă privesc desfătându-se;
18. își împart hainele mele între ei și trag la sorț pentru cămașa mea.
19. Dar Tu, Doamne, nu Te depărta! Tu, tăria mea, vino de grabă în ajutorul meu!
20. Scapă-mi sufletul de sabie și vieața din laba cânelui!
21. Scapă-mă din gura leului și scoate-mă din coarnele bivolului!
22. Voiu vesti numele Tău fraților mei și Te voiu lăuda în mijlocul adunării.
23. Cei ce vă temeți de Domnul, lăudați-L! Voi toți, sământa lui Iacov, slăviți-L! Cutremurați-vă înaintea Lui voi toți, sământa lui Israel!
24. Căci El nici nu disprețuește, nici nu urăște necazurile celui nenorocit, și nu-și ascunde fața de el, ci îl ascultă când strigă către El.
25. In adunarea cea mare, Tu vei fi pricina laudelor mele; îmi voiu împlini juruințele în fața celor ce se tem de Tine.
26. Cei săraci vor mânca și se vor sătura; cei ce caută pe Domnul, îl vor lăuda. Inima lor va trăi în veac.
27. Toate marginile pământului își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul; toate familiile Neamurilor se vor închina înaintea Ta.
28. Căci a Domnului este împărăția și El stăpânește peste Neamuri.
29. Toți cei puternici de pe pământ vor mânca și se vor închina și ei; înaintea Lui se vor pleca toți cei ce se coboară în țărână, cei ce nu pot să-și păstreze vieața.
30. O sământă de oameni îi va sluji; și se va vorbi despre Domnul către cei ce vor veni după ei.
31. Aceștia vor veni și vor vesti dreptatea Lui, poporului care se va naște, fiindcă El a făcut acestea.

PSALMUL 23.

O cântare a lui David.

23 1. Domnul este păstorul meu; nu voiu duce lipsă de nimic.
2. El îmi dă odihnă în pășuni verzi și mă duce la ape liniștite;
3. îmi înviorează sufletul și mă povățuește pe cărări drepte, din pricina numelui Său.
4. Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei

morţii, nu mă tem de niciun rău, căci Tu eşti cu mine. Toiagul şi nuiaua Ta mă mângâie.
5. Tu îmi întinzi masa în faţa protivnicilor mei, îmi ungi capul cu untdelemn şi paharul meu este plin de dă peste el.
6. Da, bunătatea şi îndurarea mă vor însoţi în toate zilele vieţii mele şi voiu locui în casa Domnului zile îndelungate.

PSALMUL 24.

Un psalm al lui David.

24 1. Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuesc.
2. Căci El l-a întemeiat pe mări şi l-a întărit pe râuri.
3. Cine se va sui în muntele Domnului? Cine va sta în locul sfinţeniei Lui?
4. Cel ce are mânile nevinovate şi inima curată, cel ce nu-şi dedă sufletul la mândrie deşartă şi nu jură ca să înşele.
5. Acela va căpăta binecuvântare dela Domnul şi dreptate dela Dumnezeul mântuirii lui.
6. Acesta este neamul celor ce-L caută, al celor ce caută faţa Ta, Dumnezeul lui Iacov! (Oprire).
7. Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-vă, porţi veşnice, ca să intre Împăratul Slavei!
8. Cine este acest Împărat al Slavei? Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel viteaz în lupte.
9. Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-le porţi veşnice, ca să intre Împăratul Slavei!
10. Cine este oare acest Împărat al Slavei? Domnul oştirilor, El este Împăratul Slavei. (Oprire).

PSALMUL 25.

Un psalm al lui David.

25 1. La Tine, Doamne, îmi înalţ sufletul.
2. In Tine, Dumnezeule, mă încred; să nu fiu dat de ruşine, ca să nu se bucure vrăjmaşii mei de mine!
3. Da, toţi cei ce nădăjduesc în Tine nu vor fi daţi de ruşine; ci de ruşine vor fi daţi cei ce Te părăsesc fără temeiu.
4. Arată-mi, Doamne, căile Tale şi învaţă-mă cărările Tale!
5. Călăuzeşte-mă în adevărul Tău şi învaţă-mă, căci Tu eşti Dumnezeul mântuirii mele, Tu eşti totdeauna nădejdea mea!
6. Adu-Ţi aminte, Doamne, de îndurările Tale şi de bunătatea Ta, căci ele au fost din veci!
7. Nu-Ţi aduce aminte

de păcatele din tinereţea mea nici de fără-de-legile mele; ci adu-Ţi aminte de mine, după îndurarea Ta, pentru bunătatea Ta, Doamne!
8. Domnul este bun şi drept; de aceea arată El păcătoşilor calea.
9. El face pe cei smeriţi să umble în tot ce este drept. El învaţă pe cei smeriţi calea Sa.
10. Toate cărările Domnului sunt îndurare şi adevăr pentru cei ce păzesc legământul şi prouncile Lui.
11. Pentru numele Tău, Doamne, iartă-mi fără-delegea, căci mare este!
12. Cine este omul care se teme de Domnul? Aceluia Domnul îi arată calea pe care trebue s'o aleagă.
13. Sufletul lui va locui în fericire şi sămânţa lui va stăpâni ţara.
14. Domnul se destăinue celor ce se tem de El, ca să-i facă să cunoască legământul Lui.
15. Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul, căci El îmi va scoate picioarele din laţ.
16. Priveşte-mă şi ai milă de mine, căci sunt părăsit şi nenorocit!
17. Neliniştea inimii mele creşte; scoate-mă din necazul meu!
18. Uită-Te la ticăloşia şi truda mea şi iartă-mi toate păcatele mele!
19. Vezi cât de mulţi sunt vrăjmaşii mei şi cu ce ură mare mă urmăresc.
20. Păzeşte-mi sufletul şi scapă-mă! Nu mă lăsa să fiu dat de ruşine, căci mă încred în Tine!
21. Să mă ocrotească nevinovăţia şi neprihănirea, căci nădăjduesc în Tine!
22. Izbăveşte, Dumnezeule, pe Israel din toate necazurile lui!

PSALMUL 26.

Un psalm al lui David.

26 1. Judecă-mă, Doamne, căci umblu în nevinovăţie şi mă încred în Domnul fără şovăire!
2. Cercetează-mă, Doamne, încearcă-mă; cercetează-mi cu de-a-mănuntul rărunchii şi inima!
3. Căci bunătatea Ta este înaintea ochilor mei şi umblu în adevărul Tău.
4. Nu şed împreună cu oamenii mincinoşi şi nu merg împreună cu oamenii vicleni.
5. Urăsc adunarea celor ce fac răul şi nu stau împreună cu cei răi.
6. Imi spăl mânile în nevinovăţie şi înconjur altarul Tău, Doamne,
7. ca să izbucnesc în

mulțumiri și să istorisesc toate minunile Tale.
8. Doamne, îmi place să locuesc în casa Ta, îmi place locul în care locuește slava Ta.
9. Nu-mi lua sufletul împreună cu păcătoșii, nici vieața cu oamenii care varsă sânge,
10. ale căror mâni sunt vinovate de omor și a căror dreaptă este plină de mită!
11. Eu umblu în neprihănire; izbăvește-mă și ai milă de mine!
12. Piciorul meu stă pe calea cea dreaptă; voiu binecuvânta pe Domnul în adunări.

PSALMUL 26.

Un psalm al lui David.

27 1. Domnul este lumina și mântuirea mea; de cine să mă tem? Domnul este apărătorul vieții mele; de cine să-mi fie frică?
2. Când înaintează cei răi împotriva mea, ca să-mi mănânce carnea, tocmai ei — prigonitorii și vrăjmașii mei — se clatină și cad.
3. Chiar o oștire de ar tăbărî împotriva mea, inima mea tot nu s'ar teme. Chiar războiu de s'ar ridica împotriva mea, tot plin de încredere aș fi.
4. Un lucru cer dela **Domnul; după el umblu:** să locuesc toată vieața mea în casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului și să tot întreb în templul Lui.
5. Căci El mă va ocroti în cortul Său în ziua necazului, mă va ascunde în tainița cortului Său și mă va înălța pe o stâncă.
6. Iată că mi se și înalță capul peste vrăjmașii mei care mă înconjoară; în strigăte de bucurie voiu aduce jertfe în cortul Lui, voiu cânta și voiu lăuda pe Domnul.
7. Auzi-mă, Doamne; cu glasul meu strig către Tine; ai milă de mine și răspunde-mi!
8. Inima îmi zice din partea Ta: «Caută fața Mea!» Și fața Ta, Doamne, o caut.
9. Nu-mi ascunde fața Ta, nu îndepărta cu mânie pe robul Tău! Tu ești ajutorul meu; nu mă lăsa, nu mă părăsi, Dumnezeul mântuirii mele!
10. Căci tatăl meu și mama mea mă părăsesc, dar Domnul mă primește.
11. Învață-mă, Doamne, calea Ta și povățuește-mă pe cărarea cea dreaptă, din pricina vrăjmașilor mei!
12. Nu mă lăsa la bunul plac al protivnicilor mei! Căci împotriva mea se ridică niște martori mincinoși și niște oameni care nu suflă decât asuprire.
13. O, dacă n'aș fi încredințat că voiu vedea bunătatea Domnului pe pământul celor vii!...
14. Nădăjduește în Domnul! Fii tare, îmbărbătează-ți inima și nădăjduește în Domnul!

PSALMUL 28.

Un psalm al lui David.

28 1. Doamne, către Tine strig. **Stânca mea, nu** rămânea mut la glasul meu, ca nu cumva, dacă nu-mi răspunzi, să ajung ca cei ce se coboară în groapă!
2. Ascultă glasul rugăciunilor mele când strig către Tine și când îmi ridic mânile spre templul sfințeniei Tale!
3. Nu mă lua împreună cu cei răi și cu oamenii nelegiuiți, care vorbesc de pace aproapelui lor și, când colo, au răutate în inimă!
4. Răsplătește-le după lucrările lor și după răutatea faptelor lor, răsplătește-le după lucrarea mânilor lor! Dă-le plata care li se cuvine!
5. Pentrucă ei nu iau a**minte la lucrările Domnului, la lucrarea mânilor Lui,** de aceea El îi va doborî și nu-i va mai zidi.
6. Binecuvântat să fie Domnul, căci ascultă glasul cererilor mele.
7. Domnul este tăria mea și scutul meu; în El mi se încrede inima și sunt ajutat. De aceea îmi este plină de veselie inima și-L laud prin cântările mele.
8. Domnul este tăria poporului Său, El este cetățuia izbăvitoare a unsului său.
9. Mântuește poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta! Păstorește-i și înalță-i în veci!

PSALMUL 29.

Un psalm al lui David.

29 1. Fiii celor puternici, dați Domnului, dați Domnului slavă și putere!
2. Dați Domnului slava cuvenită numelui Lui! Închinați-vă înaintea Domnului împodobiți cu sfințenie!
3. Glasul Domnului este peste ape; Dumnezeul slavei face să bubue tunetul; Domnul este pe ape mari.
4. Glasul Domnului este puternic, glasul Domnului este măreț.
5. Glasul Domnului sfarmă cedrii; **Domnul sfarmă cedrii Libanului**
6. și-i face să sară ca un

vițel; iar Libanul și Sirionul sar ca un zimbru tânăr.
7. Glasul Domnului varsă flacări de foc.
8. Glasul Domnului face să se cutremure pustia; Domnul cutremură pustia Cades.
9. Glasul Domnului face cerboaicele să nască, despoaie pădurile; în templul Lui totul strigă: «Slavă»!
10. Domnul a tronat peste potop; Domnul tronează ca împărat în veac.
11. Domnul dă tărie poporului Său; Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace.

PSALMUL 30.

Un psalm. O cântare pentru sfințirea casei Domnului, făcută de David.

30 1. Te înalț, Doamne, căci m'ai ridicat și n'ai lăsat pe vrăjmașii mei să se bucure de mine.
2. Doamne, Dumnezeul meu, am strigat către Tine și Tu m'ai vindecat.
3. Doamne, Tu mi-ai scos sufletul din Locuința Morților; Tu m'ai ținut cu vieață, în mijlocul celor ce se coboară în groapă.
4. Cântați Domnului, voi sfinții Lui; măriți prin laudele voastre numele Lui cel sfânt!
5. Căci mânia Lui ține numai o clipă, dar îndurarea Lui ține toată vieața. Seara vine să mâie plânsul, iar dimineața vine bucuria.
6. Când îmi mergea bine, ziceam: «Nu mă voiu clătina niciodată».
7. Doamne, în bunăvoința Ta, făcuseși tare, neclintit muntele meu... dar Ți-ai ascuns fața și m'am turburat.
8. Doamne, eu am strigat către Tine și m'am rugat Domnului zicând:
9. «Ce folos ai Tu din sângele meu dacă mă voiu coborî în groapă? Oare țărâna Te va lăuda? Va vesti ea adevărul Tău?
10. Ascultă, Doamne, ai milă de mine! Doamne, ajută-mă!»
11. Și mi-ai prefăcut tânguirile în veselie, mi-ai deslegat sacul și m'ai încins cu bucurie,
12. pentru ca inima mea să-Ți cânte și să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voiu lăuda!

PSALMUL 31.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

31 1. Doamne, în Tine mă încred; să nu fiu dat de rușine niciodată. Izbăvește-mă, în dreptatea Ta!

2. Pleacă-Ți urechea spre mine, grăbește de mă izbăvește! Fii pentru mine o stâncă, o cetățuie, unde să-mi găsesc scăparea!
3. Căci Tu ești stânca mea, cetățuia mea. Pentru numele Tău, povățuește-mă și călăuzește-mă!
4. Scoate-mă din lațul pe care mi l-au întins în ascuns, căci Tu ești tăria mea!
5. In mâinile Tale îmi încredințez duhul; Tu m'ai răscumpărat, Doamne, Dumnezeul adevărului!
6. Eu urăsc pe cei ce se lipesc de idolii deșerți și mă încred în Domnul.
7. Mă voiu veseli și mă voiu bucura de îndurarea Ta, căci ai văzut întristarea mea, ai cunoscut neliniștea sufletului meu
8. și nu m'ai dat în mânile vrăjmașului; mi-ai pus picioarele la loc larg.
9. Ai milă de mine, Doamne, căci sunt în strâmtorare; ochiul, sufletul și trupul mi s'au topit de întristare;
10. mi se sfârșește vieața în durere și anii în suspine. Mi se duce puterea din pricina fără-de-legii mele și-mi putrezesc oasele.
11. Din pricina tuturor protivnicilor mei, am ajuns de ocară, de mare ocară pentru vecinii mei și de groază pentru prietenii mei; cei ce mă văd afară, fug de mine.
12. Sunt uitat de inimile lor, ca un mort; am ajuns ca un vas sfărâmat.
13. Aud defăimările multora — spaimă de toate părțile! — căci s'au sfătuit împreună împotriva mea și uneltesc să-mi ia vieața.
14. Dar eu mă încred în Tine, Doamne, și zic: «Tu ești Dumnezeul meu».
15. Zilele mele sunt în mâna Ta; scapă-mă de vrăjmașii și de prigonitorii mei!
16. Fă să lumineze fața Ta peste robul Tău; scapă-mă, în îndurarea Ta!
17. Doamne, să nu rămân de rușine când Te chem. Ci să rămână de rușine cei răi, să fie aduși la tăcere în Locuința Morților!
18. Să amuțească buzele mincinoase, care vorbesc fără rușine, cu trufie și dispreț împotriva celui neprihănit!
19. O, cât de mare este bunătatea Ta pe care o păstrezi pentru cei ce se tem de Tine și pe care o arăți celor ce se încred în Tine în fața fiilor oamenilor!
20. Tu îi ascunzi în tainița dinaintea feței Tale, departe de uneltirile oamenilor; îi ocrotești în cortul

Tău de limbile puse pe ceartă.

21. Binecuvântat să fie Domnul, căci şi-a arătat faţă de mine bunătatea Sa minunată într'o cetate întărită!

22. Şi eu, înspăimântat, ziceam: «Sunt izgonit dinaintea Ta!» Dar Tu ai auzit glasul rugăciunilor mele când am strigat către Tine.

23. Iubiţi dar pe Domnul, toţi sfinţii Lui! Căci Domnul păzeşte pe cei credincioşi şi plăteşte cu prisosinţă celor mândri.

24. Intăriţi-vă şi îmbărbătaţi-vă inima, toţi cei ce nădăjduiţi în Domnul!

PSALMUL 32.

Un psalm al lui David. O învăţătură.

32 1. Ferice de cel cu fără-de--legea iertată şi de cel cu păcatul acoperit!

2. Ferice de omul căruia nu-i ţine în seamă Domnul nelegiuirea şi în duhul căruia nu este viclenie!

3. Câtă vreme am tăcut, mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate.

4. Căci zi şi noapte mâna Ta apăsa asupra mea; mi se usca vlaga cum se usucă pământul de seceta verii. (Oprire)

5. Atunci Ţi-am mărturisit păcatul meu şi nu mi-am ascuns fără-de-legea. Am zis: «Imi voiu mărturisi Domnului fără-de-legile». Şi Tu ai iertat vina păcatului meu. (Oprire).

6. De aceea, orice om evlavios să se roage Ţie la vremea când poţi fi găsit. Şi chiar de s'ar vărsa ape mari, pe el nu-l vor atinge de loc.

7. Tu eşti ocrotirea mea, Tu mă scoţi din necaz, Tu mă înconjuri cu cântări de izbăvire. (Oprire).

8. «Eu — zice Domnul — te voiu învăţa şi-ţi voiu arăta calea pe care trebue s'o urmezi; te voiu sfătui, având ochiul Meu asupra ta».

9. Nu fiţi ca un cal sau ca un catâr fără pricepere, a căror podoabă e frâul şi zăbala cu care îi strunim când nu vor să se apropie de noi.

10. De multe dureri are parte cel rău, dar, cel ce se încrede în Domnul este înconjurat cu îndurarea Lui.

11. Neprihăniţilor, bucuraţi-vă în Domnul şi veseliţi-vă! Scoateţi strigăte de bucurie, toţi cei cu inima fără prihană!

PSALMUL 33.

33 1. Neprihăniţilor, bucuraţi-vă în Domnul! Oamenilor fără prihană le şade bine să-I aducă laude.

2. Lăudaţi pe Domnul cu harfa, lăudaţi-L cu alăuta cu zece coarde!

3. Cântaţi-i o cântare nouă! Cântaţi cu măiestrie din instrumentele voastre; cântaţi cu strigăt de bucurie!

4. Căci cuvântul Domnului este drept şi toate lucrările Lui se împlinesc cu credincioşie.

5. El iubeşte dreptatea şi judecata; bunătatea Domnului umple pământul.

6. Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului şi toată oştirea lor prin suflarea gurii Lui.

7. El îngrămădeşte apele mării într'un morman, pune noianurile de ape în rezervoare.

8. Tot pământul să se teamă de Domnul! Toţi locuitorii lumii să tremure înaintea Lui!

9. Căci El zice şi se face; porunceşte şi, ce porunceşte, ia fiinţă.

10. Domnul răstoarnă hotărîrile Neamurilor, zădărniceşte planurile popoarelor.

11. Dar hotărîrile Domnului dăinuesc pe vecie şi planurile inimii Lui, din neam în neam.

12. Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul! Ferice de poporul pe care şi-l alege El de moştenire!

13. Domnul priveşte din ceruri şi vede pe toţi fiii oamenilor.

14. Din locuinţa Sa, El priveşte pe toţi locuitorii pământului,

15. El, care le întocmeşte inima la toţi şi priveşte toate faptele lor.

16. Nu mărimea oştirii scapă pe un împărat, nu mărimea puterii izbăveşte pe un viteaz;

17. calul înşeală nădejdea salvării şi nu scapă pe nimeni prin marea sa putere.

18. Iată, ochiul Domnului este peste cei ce se tem de El, peste cei ce nădăjduesc în bunătatea Lui,

19. ca să le scape sufletul dela moarte şi să-i ţină cu vieaţă în mijlocul foametei.

20. Sufletul nostru nădăjdueşte în Domnul; El este ajutorul şi scutul nostru.

21. Da, inima noastră îşi găseşte bucuria în El, căci avem încredere în numele Lui cel sfânt.

22. Doamne, fie îndurarea Ta peste noi după cum am nădăjduit noi în Tine!

PSALMUL 34.

Un psalm alcătuit de David când a făcut pe nebunul în fața lui Abimelec și a plecat izgonit de el.

34 1. Voiu binecuvânta pe Domnul în orice vreme; lauda Lui va fi totdeauna în gura mea.

2. Sufletul meu se va lăuda în Domnul. Cei buni vor auzi și se vor bucura.

3. Măriți pe Domnul împreună cu mine! Să înălțăm cu toții numele Lui!

4. Eu am căutat pe Domnul și mi-a răspuns; m'a izbăvit din toate temerile mele.

5. Cei ce au privit spre El, au fost luminați și nu vor fi dați de rușine.

6. Săracul acesta a strigat și Domnul l-a auzit și l-a scăpat din toate necazurile lui.

7. Ingerul Domnului tăbărăște în jurul celor ce se tem de El și-i scapă.

8. Gustați și vedeți ce bun este Domnul! Ferice de omul care se încrede în El!

9. Temeți-vă de Domnul voi, sfinții Lui, căci de nimic nu duc lipsă cei ce se tem de El!

10. Puii de leu duc lipsă și li-e foame, dar cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine.

11. Veniți, fiilor, și ascultați-mă, căci vă voiu învăța frica Domnului!

12. Cine este omul care dorește vieața și vrea să aibă parte de zile fericite?

13. Ferește-ți limba de rău și buzele de cuvinte înșelătoare!

14. Depărtează-te de rău și fă binele; caută pacea și urmărește-o!

15. Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor.

16. Fața Domnului este împotriva celor răi, ca să le șteargă pomenirea de pe pământ.

17. Cei neprihăniți au strigat; Domnul i-a auzit și i-a izbăvit din toate necazurile lor.

18. Domnul este aproape de cei cu inima sdrobită și mântuește pe cei cu duhul înfrânt.

19. Multe sunt necazurile celui neprihănit, dar Domnul îl scapă din toate.

20. Toate oasele i le păzește, ca niciunul din ele să nu i se sdrobească.

21. Pe cel rău, răul îl omoară; și cei ce urăsc pe cel fără prihană vor fi osândiți.

22. Domnul răscumpără vieața robilor Săi și niciunul din cei ce se încred în El nu este osândit.

PSALMUL 35.

Un psalm al lui David.

35 1. C e a r t ă - t e Tu, Doamne, cu cei ce se ceartă cu mine, luptă Tu cu cei ce se luptă cu mine!

2. Ia pavăza și scutul și scoală-Te să-mi ajuți!

3. Intinde sulița și închide calea celor ce mă urmăresc. Zi sufletului meu: «Eu sunt mântuirea ta!»

4. Rușinați și înfruntați să fie cei ce vor să-mi ia vieața! Să dea înapoi și să roșească cei ce-mi gândesc răul!

5. Să fie ca pleava luată de vânt și să-i gonească îngerul Domnului!

6. Drumul să le fie întunecos și alunecos și să-i urmărească îngerul Domnului!

7. Căci mi-au întins într'ascuns lațul lor fără pricină; au săpat o groapă pentru sufletul meu fără niciun temeiu.

8. Să-i ajungă prăpădul pe neașteptate, s ă f i e prinși în lațul pe care l-au întins, să cadă în el și să piară!

9. Și atunci mi se va bucura sufletul în Domnul, se va veseli de mântuirea Lui.

10. Toate oasele mele vor zice: «Doamne, cine este ca Tine, care scapi pe cel nenorocit de unul mai tare decât el, pe cel sărac și pe cel nevoiaș de cel ce-l jăfuește?

11. Niște martori mincinoși se ridică și mă întreabă de ceea ce nu știu.

12. Imi întorc rău pentru bine; mi-au lăsat sufletul pustiu.

13. Și eu, când erau ei bolnavi, mă îmbrăcam cu sac, îmi smeream sufletul cu post și rugăciunea mea se întorcea din nou în inima mea.

14. Umblam plin de durere, ca pentru un prieten sau ca pentru un frate; mă aplecam jălind ca unul care jălește pe mama sa.

15. Dar când mă clatin eu, ei se bucură și se adună laolaltă; defăimătorii s'au strâns împotriva mea și eu n'am știut; m'au sfâșiat neîncetat.

16. Au scrâșnit din dinți împotriva m e a împreună cu cei nelegiuiți, niște trântori batjocoritori.

17. Doamne, până când vei privi? Scapă-mi sufletul de pustiirile lor, scapă-mi vieața din ghiarele acestor pui de lei!

18. Și eu Te voiu lăuda în adunarea cea mare și Te voiu slăvi în mijlocul unui popor mare la număr.

19. Să nu se bucure de mine cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași, nici să nu-și

facă semne cu ochiul cei ce mă urăsc fără temeiu!

20. Căci ei nu vorbesc de pace, ci urzesc înșelătorii împotriva oamenilor liniștiți din țară.

21. Iși deschid gura larg împotriva mea și zic: «Ha! Ha! Văzurăm aceasta cu ochii noștri!»

22. Doamne, Tu vezi, nu tăcea! Nu Te depărta de mine, Doamne!

23. Trezește-Te și scoală-Te să-mi faci dreptate, Dumnezeul meu și Domnul meu; apără-mi pricina!

24. Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne, Dumnezeul meu, și să nu se bucure ei de mine!

25. Să nu zică în inima lor: «Aha! iată ce doream!» Să nu zică: «L-am înghițit!»

26. Ci să fie rușinați și înfruntați toți cei ce se bucură de nenorocirea mea! Să se îmbrace cu rușine și ocară cei ce fac pe marii împotriva mea!

27. Să strige de bucurie și să se veselească cei ce doresc dreptate pentru mine și să zică neîncetat: «Mărit să fie Domnul, care vrea pacea robului Său!»

28. Și atunci limba mea va vorbi de dreptatea Ta; în toate zilele Te va lăuda.

PSALMUL 36.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David, robul Domnului.

36 1. Nelegiuirea celui rău mă face să zic în inima mea: «Nu este frică de Dumnezeu înaintea ochilor lui».

2. Căci se amăgește singur în ochii săi, când nelegiuirea i se înfățișează, ca s'o urască.

3. Cuvintele gurii lui sunt nelegiuire și înșelăciune; nu mai vrea să lucreze cu înțelepciune și să facă binele.

4. In așternutul său se gândește la răutate; stă pe o cale care nu este bună și nu urăște răul.

5. Bunătatea Ta, Doamne, este în ceruri și credincioșia Ta, până la nori.

6. Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu și judecățile Tale sunt un mare adânc. Doamne, Tu izbăvești pe oameni și pe dobitoace.

7. Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! La umbra aripilor Tale găsesc fiii oamenilor adăpost.

8. Se satură din belșug de grăsimea casei Tale și-i adăpi din șivoiul desfătărilor Tale.

9. Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.

10. Intinde-Ți și mai departe bunătatea peste cei ce Te cunosc și dreptatea peste cei cu inima neprihănită!

11. Să nu m'ajungă piciorul celui mândru și să nu mă pună pe fugă mâna celor răi!

12. Astfel au căzut lucrătorii fără-de-legii: sunt răsturnați și nu pot să se mai scoale.

PSALMUL 37.

Un psalm al lui David.

37 1. Nu te mânia pe cei răi și nu te uita cu jind la cei ce fac răul,

2. căci în curând vor fi cosiți ca iarba și se vor veșteji ca verdeața.

3. Increde-te în Domnul și fă binele; locuește în țară și umblă în credincioșie!

4. Domnul să-ți fie desfătarea și El îți va da ce-ți dorește inima.

5. Incredințează-ți calea în mâna Domnului, încrede-te în El și El va lucra!

6. El va face ca dreptatea ta să iasă la iveală ca lumina și dreptul tău ca lumina la amiazi.

7. Rămâi liniștit înaintea Domnului și nădăjduește în El! Nu te mânia pe cel ce izbutește în umbletele lui, pe omul care își vede împlinirea planurilor lui rele!

8. Lasă mânia, părăsește furia; nu te supăra, căci supărarea duce numai la rău.

9. Fiindcă cei răi vor fi nimiciți, dar cei ce nădăjduesc în Domnul vor stăpâni pământul.

10. Incă puțină vreme și cel rău nu va mai fi; te vei uita la locul unde era, și nu va mai fi.

11. Cei blânzi moștenesc pământul și au belșug de pace.

12. Cel rău face la planuri împotriva celui neprihănit și scrâșnește din dinți împotriva lui.

13. Domnul râde de el, căci vede că-i vine ziua.

14. Cei răi trag sabia și își încordează arcul, ca să doboare pe cel nenorocit și sărac, ca să junghie pe cei ce umblă pe calea dreaptă.

15. Dar sabia lor intră în însăși inima lor și li se sfărâmă arcurile.

16. Mai mult face puținul celui neprihănit decât belșugul multor răi.

17. Căci brațele celui rău vor fi sdrobite, dar Domnul sprijinește pe cei neprihăniți.

18. Domnul cunoaște zilele oamenilor liniștiți; și moștenirea lor ține pe vecie.

19. Ei nu rămân de ruşine în ziua nenorocirii, ci au deajuns în zilele de foamete.
20. Dar cei răi pier şi vrăjmaşii Domnului sunt ca cele mai frumoase păşuni: pier, ca fumul.
21. Cel rău ia cu împrumut şi nu dă înapoi; dar cel neprihănit este milos şi dă.
22. Căci cei binecuvântaţi de Domnul stăpânesc pământul, dar cei blestemaţi de El sunt nimiciţi.
23. Domnul întăreşte paşii omului şi astfel El îşi găseşte plăcere în calea lui.
24. Chiar dacă va cădea, nu se va prăbuşi, căci Domnul îl ţine de mână.
25. Am fost tânăr şi am îmbătrânit, dar n'am văzut pe cel neprihănit părăsit, nici pe urmaşii lui cerşindu-şi pânea.
26. El totdeauna este milos şi dă cu împrumut şi urmaşii lui sunt binecuvântaţi.
27. Depărtează-te de rău, fă binele şi rămâi aşa totdeauna!
28. Căci Domnul iubeşte dreptatea şi nu părăseşte pe sfinţii Săi. Totdeauna ei sunt sub paza Lui; dar sămânţa celor răi este nimicită.
29. Cei neprihăniţi vor stăpâni ţara şi vor locui în ea pe vecie.
30. Gura celui neprihănit grăieşte înţelepciune şi limba lui vorbeşte dreptate.
31. Legea Dumnezeului lui este în inima lui şi nu i se clatină paşii.
32. Cel rău pândeşte pe cel neprihănit şi caută să-l omoare.
33. Dar Domnul nu-l lasă în mânile lui şi nu-l osândeşte când vine la judecată.
34. Nădăjdueşte în Domnul, păzeşte calea Lui şi El te va înălţa, ca să stăpâneşti ţara; vei vedea pe cei răi nimiciţi.
35. Am văzut pe cel rău în toată puterea lui: se întindea ca un copac verde în pământul din care a răsărit.
36. Dar s'a dus şi nu mai este; l-am căutat, dar nu l-am mai găsit.
37. Ia seama la omul cinstit şi priveşte pe omul drept, căci viitorul unui asemenea om e pace.
38. Dar călcătorii de Lege vor fi daţi prăpădului cu toţii; nimicirea îi aşteaptă pe cei răi.
39. Scăparea celor neprihăniţi vine dela Domnul; El este tăria lor la vremea de necaz.
40. Domnul îi ajută şi-i izbăveşte; îi izbăveşte de cei răi şi-i scapă, pentrucă se încred în El.

PSALMUL 38.

Un psalm al lui David.
Spre aducere aminte.

38 1. Doamne, nu mă mustra în mânia Ta şi nu mă pedepsi în urgia Ta!
2. Căci săgeţile Tale s'au înfipt în mine şi mâna Ta apasă asupra mea.
3. N'a mai rămas nimic sănătos în carnea mea din pricina mâniei Tale; nici linişte în oasele mele în urma păcatului meu.
4. Căci fără-de-legile mele se ridică deasupra capului meu; ca o povară grea sunt prea grele pentru mine.
5. Rănile mele miros greu şi curg, în urma nebuniei mele.
6. Sunt istovit şi m'am încovoiat de tot; toată ziua umblu plin de întristare.
7. Căci coapsele mele parcă sunt cuprinse în totul de flăcări şi n'a mai rămas nimic sănătos în carnea mea.
8. Sunt fără putere, sdrobit cu desăvârşire; turburarea inimii mele mă face să răcnesc.
9. Doamne, toate dorinţele mele sunt înaintea Ta şi suspinurile mele nu-Ţi sunt ascunse.
10. Inima îmi bate tare, puterea mă părăseşte şi lumina ochilor mei nici ea nu mai este cu mine.
11. Cei ce mă iubesc şi tovarăşii mei se ţin departe de rana mea, iar rudele mele stau la distanţă.
12. Cei ce vor să-mi ia vieaţa, îmi întind curse; cei ce-mi caută nenorocirea, vorbesc să mă ruineze şi toată ziua cugetă la vicleşuguri.
13. Iar eu sunt ca un surd: n'aud; sunt ca un mut care nu deschide gura.
14. Sunt ca un om care n'aude şi în gura căruia nu este niciun răspuns.
15. Doamne, în Tine nădăjduesc; Tu vei răspunde, Doamne, Dumnezeul meu!
16. Căci zic: «Să nu se bucure ei de mine şi să nu se ridice cu îngâmfare împotriva mea când mi se clatină piciorul!»
17. Căci sunt aproape să cad şi durerea mea este totdeauna înaintea mea.
18. Imi mărturisesc fără-de-legea; mă doare de păcatul meu.
19. Dar vrăjmaşii mei sunt plini de vieaţă şi plini de putere; cei ce mă urăsc fără temeiu, sunt mulţi la număr.
20. Ei îmi întorc rău pentru bine, îmi sunt protivnici, pentrucă eu urmăresc binele.
21. Nu mă părăsi, Doamne! Dumnezeul meu, nu Te depărta de mine!
22. Grăbeşte-Te să vii în

ajutorul meu, Doamne, mântuirea mea!

PSALMUL 39.

Către mai marele cântăreților: către Iedutun. Un psalm al lui David.

39 1. Ziceam: «Voiu veghea asupra căilor mele, ca să nu păcătuesc cu limba; îmi voiu pune frâu gurii cât va sta cel rău înaintea mea».

2. Am stat mut, în tăcere; am tăcut chiar când era vorba de bine; și durerea mea s'a ațâțat.

3. Mi s'a încălzit inima înlăuntrul meu; pe când cugetam, focul s'a aprins; atunci am vorbit cu limba mea:

4. «Doamne, spune-mi care este sfârșitul vieții mele, care este măsura zilelor mele, ca să știu cât de trecător sunt».

5. Iată că mi-ai dat zile cât un lat de mână și vieața mea este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este doar o suflare, oricât de bine s'ar ținea. (Oprire).

6. Da, omul umblă în ceeace nu e decât ca o arătare, se frământă de geaba, strânge și nu știe cine va trage folosul.

7. Acum, Doamne, ce mai pot nădăjdui eu? In Tine mi-e nădejdea.

8. Izbăvește-mă de toate fără-de-legile mele! Nu mă face de ocara celui nebun!

9. Stau mut, nu deschid gura, căci Tu ai făcut aceasta.

10. Abate-Ți loviturile dela mine! Imi iese sufletul sub loviturile mânii Tale.

11. Când pedepsești pe om și-l dojenești pentru fără-de-legea lui, îi prăpădești, ca molia, frumusețea lui. Da, orice om este doar o suflare. (Oprire).

12. Ascultă-mi rugăciunea, Doamne, și pleacă-Ți urechea la strigătele mele! Nu fii surd în fața lacrămilor mele! Căci sunt un străin înaintea Ta, un pribeag, ca toți părinții mei.

13. Abate-Ți privirea dela mine și-mi voiu redobândi puterea înainte de a mă duce, ca să nu mai fiu!

PSALMUL 40.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

40 1. Am așteptat cu răbdare pe Domnul și El S'a plecat spre mine, mi-a ascultat strigătele.

2. M'a scos din groapa pieirii, din mocirla noroiului; mi-a pus picioarele pe stâncă și mi-a întărit pașii.

3. Mi-a pus în gură o

cântare nouă: lauda Dumnezeului nostru. Mulți au văzut aceasta, s'au temut și s'au încrezut în Domnul.

4. Ferice de omul care își pune încrederea în Domnul și care nu se îndreaptă spre cei trufași și spre cei ce s'au abătut spre minciună!

5. Doamne, Dumnezeul meu, Tu ai înmulțit lucrările Tale minunate și planurile Tale față de noi; nimeni nu poate să le înșirue înaintea Ta. Aș vrea să le arăt și să vorbesc despre ele; dar numărul lor este prea mare, ca să le povestesc.

6. Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile; nu ceri nici ardere de tot, nici jertfă pentru păcat.

7. Atunci am zis: Iată-mă că vin (în sulul cărții este scris despre mine).

8. Desfătarea mea, Dumnezeul meu, este să fac plăcerea Ta. Și legea Ta este în fundul inimii mele.

9. Vestesc dreptatea în adunarea cea mare; iată că nu-mi închid buzele. Tu știi aceasta, Doamne.

10. N'am ascuns în inima mea dreptatea Ta, ci vestesc credincioșia Ta și mântuirea Ta, și nu ascund bunătatea și adevărul Tău în adunarea cea mare.

11. Tu, Doamne, nu-mi opri îndurările Tale; ci bunătatea și adevărul să mă păzească ascuns totdeauna.

12. Căci rele fără număr mă împresoară, m'au ajuns nelegiuirile mele și nu le mai pot vedea. Sunt mai multe decât perii capului meu și inima m'a părăsit.

13. Izbăvește-mă, Doamne! Vino, Doamne, degrabă în ajutorul meu!

14. Să fie rușinați și înfruntați toți cei ce vor să-mi ia vieața! Să dea înapoi și să roșească de rușine cei ce-mi doresc nenorocirea!

15. Să rămână triști din pricina rușinii lor cei ce-mi zic: «Ha! Ha!»

16. Să se bucure și să se veselească în Tine toți cei ce Te caută! Cei ce iubesc mântuirea Ta, să zică fără încetare: «Mărit să fie Domnul!»

17. Eu sunt sărac și mâhnit, dar Domnul se gândește la mine. Tu ești ajutorul și izbăvitorul meu; nu zăbovi, Dumnezeul meu!

PSALMUL 41.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

41 1. Ferice de cel ce înțelege pe sărac! Căci, în ziua nenorocirii, Domnul îl izbăvește.

2. Domnul îl păzește și-l ține în vieață. El este fericit pe pământ și nu-l lasă la bunul plac al vrăjmașilor lui.

3. Domnul îl sprijinește pe patul de zăcere; Tu îi primenești tot patul în boala lui.

4. Eu zic: «Doamne, ai milă de mine, vindecă-mi sufletul, căci am păcătuit împotriva Ta».

5. Vrăjmașii mei zic cu răutate despre mine: «Când va muri și îi va pieri numele?»

6. Dacă vine cineva să mă vadă, vorbește neadevăruri; inima lui strânge nelegiuire înaintea ei;... iese afară și vorbește despre ea.

7. Toți vrăjmașii mei șoptesc între ei împotriva mea; cugetă rele împotriva mea.

8. «Ceva din partea lui Belial a venit peste el și acum zace, n'are să se mai scoale».

9. Chiar prietenul meu de aproape, în care îmi puneam încrederea și care mânca din pânea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea.

10. Dar Tu, Doamne, ai milă de mine și ridică-mă, ca să le răsplătesc.

11. Prin aceasta voiu cunoaște că mă iubești: că nu se va bucura vrăjmașul meu de mine.

12. Pe mine m'ai păstrat în neprihănirea mea și m'ai așezat pe vecie înaintea Ta.

13. Binecuvânat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, din veșnicie în veșnicie! Amin! Amin!

CARTEA A DOUA

PSALMUL 42.

Către mai marele cântăreţilor. O învăţătură a fiilor lui Core.

42 1. Cum dorește cerbul izvoarele de apă, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule!

2. Sufletul meu însetează după Dumnezeu, după Dumnezeul cel viu. Când mă voiu duce și mă voiu arăta înaintea lui Dumnezeu?

3. Cu lacrămi mă hrănesc zi și noapte când mi se zice fără încetare: «Unde este Dumnezeul tău?»

4. Mi-aduc aminte și-mi vărs tot focul inimii în mine când mă gândesc cum mergeam înconjurat de mulțime și cum înaintam împreună cu ea spre casa lui Dumnezeu, în mijlocul strigătelor de bucurie și de laudă ale unei mulțimi în sărbătoare.

5. Pentru ce te mâhnești, suflete, și te frământi înăuntrul meu? Nădăjduește în Dumnezeu, căci încă îl voiu lăuda pentru mântuirea feței Lui.

6. Imi este mâhnit sufletul în mine, Dumnezeul meu; de aceea îmi aduc aminte de Tine din țara Iordanului, din Hermon și din muntele Mițear.

7. La glasul căderilor Tale de apă, un noian chiamă un alt noian; toate talazurile și valurile Tale trec peste mine.

8. Ziua, Domnul va porunci îndurarea Sa, iar noaptea îi voiu cânta și mă voiu ruga Dumnezeului vieții mele.

9. Voiu spune lui Dumnezeu, stânca mea: «Pentru ce mă uiți? Pentru ce trebue să umblu plin de întristare, sub apăsarea vrăjmașului?»

10. Parcă mi se sfărâmă oasele când mă batjocoresc vrăjmașii mei și-mi zic neîncetat: «Unde este Dumnezeul tău?»

11. Pentru ce te mâhnești, suflete, și ești neliniștit înlăuntrul meu? Nădăjduește în Dumnezeu, căci încă îl voiu lăuda; El este mântuirea feței mele și Dumnezeul meu.

PSALMUL 43.

43 1. Judecă-mă, Dumnezeule, apără-mi pricina împotriva unui neam fără evlavie! Izbăvește-mă de oamenii plini de vicleșug și de fără-de-lege!

2. Căci Tu ești Dumnezeul tăriei mele; pentru ce mă lepezi? Pentru ce trebue să umblu plin de în-

tristare, sub apăsarea vrăjmașului?

3. Trimete lumina și adevărul Tău, ca să mă călăuzească și să mă ducă la muntele Tău cel sfânt și la locuințele Tale!

4. Atunci voiu merge la altarul lui Dumnezeu, la Dumnezeu, bucuria și veselia mea, și Te voiu lăuda cu harfa, Dumnezeule, Dumnezeul meu.

5. Pentru ce te mâhnești, suflete, și te frământi înlăuntrul meu? Nădăjduește în Dumnezeu, căci încă îl voiu lăuda; El este mântuirea feței mele și Dumnezeul meu.

PSALMUL 44.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core. O învățătură.

44 1. Dumnezeule, am auzit cu urechile noastre și părinții noștri ne-au povestit lucrările pe care le-ai făcut pe vremea lor, în zilele de odinioară.

2. Cu mâna Ta, ai izgonit Neamuri, ca să-i sădești pe ei; ai lovit popoare, ca să aibă unde să se întindă ei.

3. Căci nu prin sabia lor au pus mâna pe țară, nu brațul lor i-a mântuit; ci dreapta Ta, brațul Tău, lumina feței Tale, pentrucă îi iubeai.

4. Dumnezeule, Tu ești împăratul meu; poruncește izbăvirea lui Iacov!

5. Cu Tine doborîm pe vrăjmașii noștri, cu numele Tău călcăm în picioare pe protivnicii noștri.

6. Căci nu în arcul meu mă încred; nu sabia mea mă va scăpa;

7. ci Tu ne izbăvești de vrăjmașii noștri și dai de rușine pe cei ce ne urăsc.

8. Noi în fiecare zi ne lăudăm cu Dumnezeu și pururea slăvim numele Tău. (Oprire).

9. Dar Tu ne lepezi, ne acoperi de rușine și nu mai ieși cu oștirile noastre;

10. ne faci să dăm dosul înaintea vrăjmașului și cei ce ne urăsc și-au făcut rost de prăzi.

11. Ne dai ca pe niște oi de mâncat și ne risipești printre Neamuri.

12. Vinzi pe poporul Tău pe nimic: nu le-ai urcat prețul.

13. Ne faci de ocara vecinilor noștri, de batjocura și de râsul celor ce ne înconjoară.

14. Ne faci de pomină printre Neamuri și pricină de clătinare din cap printre popoare.

15. Ocara mea este totdeauna înaintea mea și rușinea îmi acopere fața

16. la glasul celui ce mă batjocorește și mă ocărăște, la vederea vrăjmașului și răzbunătorului.

17. Toate acestea ni se întâmplă fără ca noi să Te fi uitat, fără să fi călcat legământul Tău;

18. da, inima nu ni s'a întors înapoi, pașii nu ni s'au depărtat de pe cărarea Ta,

19. deși ne-ai sdrobit în locuința șacalilor și ne-ai acoperit cu umbra morții.

20. Dacă am fi uitat numele Dumnezeului nostru și ne-am fi întins mânile spre un dumnezeu străin,

21. n'ar ști oare Dumnezeu lucrul acesta, El, care cunoaște tainele inimii?

22. Dar din pricina Ta suntem dați morții în toate zilele, suntem priviți ca niște oi pentru măcelărie.

23. Trezește-Te! Pentru ce dormi, Doamne? Trezește-Te! Nu ne lepăda pe vecie!

24. Pentru ce Îți ascunzi fața? Pentru ce uiți nenorocirea și apăsarea noastră?

25. Căci sufletul ne este doborît în țărână de mâhnire, pântecele nostru este lipit de pământ.

26. Scoală-Te, ajută-ne și răscumpără-ne, pentru bunătatea Ta!

PSALMUL 45.

Către mai marele cântăreților. De cântat cum se cântă: «Crinii». Un psalm al fiilor lui Core. O învățătură. O cântare de dragoste.

45 1. Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă. Voiu spune ce am întocmit pentru împăratul. Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba!

2. Tu ești mai frumos decât copiii oamenilor. Harul este turnat pe buzele tale; de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie.

3. Viteazule, încinge-ți sabia la coapsă, podoaba și slava ta!

4. Și, cu o strălucire din ce în ce mai mare, înaintează cu carul tău de luptă, pentru adevăr, blândețe și neprihănire; și dreapta ta va arăta lucruri înfricoșătoare.

5. Săgețile tale sunt ascuțite (sub tine vor cădea popoare) în inima vrăjmașilor împăratului.

6. Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este veșnic; toiagul împărăției Tale este un toiag de dreptate.

7. Tu iubești neprihănirea, și urăști răutatea. De aceea, Dumnezeu, Dumnezeul Tău, Te-a uns cu unt-

delemnul bucuriei mai pre sus decât pe tovarășii Tăi.

8. Toate hainele Tale miros a smirnă, aloe și casie; în palatele de fildeș te înveselesc instrumente cu coarde.

9. Printre doamnele de onoare sunt fiice de împărați; împărăteasa stă la dreapta ta împodobită cu aur de Ofir.

10. Ascultă, fiică; vezi și pleacă-ți urechea; uită pe poporul tău și casa tatălui tău!

11. Și împăratul îți va pofti frumusețea, căci el este domnul tău; iar tu să-l adori.

12. Și fiica Tirului și cei mai bogați din popor cu daruri vor căuta bunăvoința ta.

13. Fata împăratului este plină de strălucire în palat; ea poartă o haină brodată cu aur.

14. Ea este adusă înaintea împăratului îmbrăcată în mătase împodobită cu aur și urmată de fete. Însoțitoarele ei, care sunt aduse la tine.

15. Ele sunt aduse cu bucurie și veselie, și intră în palatul împăratului.

16. Copiii tăi vor lua locul părinților tăi; îi vei pune mai mari peste tot pământul.

17. Voiu face să-și aducă aminte de tine urmași după urmași; de aceea în veci de veci te vor lăuda popoarele.

PSALMUL 46.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core. De cântat pe alamot. O cântare.

46 1. Dumnezeu este adăpostul și puterea noastră, un ajutor ușor de găsit în nevoi.

2. De aceea nu ne temem chiar dacă s'ar răsturna pământul și s'ar sgudui munții în inima mărilor,

3. chiar dacă ar urla și ar spumega valurile mării și s'ar ridica până acolo de s'ar cutremura munții. (Oprire).

4. Este un râu ale cărui pâraie înveselesc cetatea lui Dumnezeu, sfântul locaș al locuințelor Celui-Prea-Inalt.

5. Dumnezeu este în mijlocul ei; ea nu se clatină; Dumnezeu o ajută în revărsatul zorilor.

6. Neamurile se frământă, împărățiile se clatină; dar glasul Lui răsună și pământul se topește de groază.

7. Domnul oștirilor este cu noi, Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi. (Oprire).

8. Veniți și priviți lucrările Domnului: ce pustiiri a făcut El pe pământ!

9. El a pus capăt războaielor până la marginea pământului; a sfărâmat arcul și a rupt sulița, a ars cu foc carele de război.

10. Opriți-vă și să știți că Eu sunt Dumnezeu, Eu voiu fi înălțat printre Neamuri, Eu voiu fi înălțat pe pământ!

11. Domnul oștirilor este cu noi. Dumnezeul lui Iacov este un turn de scăpare pentru noi. (Oprire).

PSALMUL 47.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core.

47 1. Bateți din palme, toate popoarele! Inălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie!

2. Căci Domnul, Cel-Prea-Inalt, este înfricoșat; El este Impărat mare peste tot pământul.

3. El ne supune popoarele, El pune Neamurile sub picioarele noastre;

4. El ne alege moștenirea, slava lui Iacov, pe care-l iubește. (Oprire).

5. Dumnezeu se sue în mijlocul strigătelor de biruință, Domnul înaintează în sunetul trâmbiței.

6. Cântați lui Dumnezeu, cântați! Cântați Impăratului nostru, cântați!

7. Căci Dumnezeu este Impărat peste tot pământul; cântați o cântare plină de învățăminte!

8. Dumnezeu împărățește peste Neamuri, Dumnezeu șade pe tronul Său cel sfânt.

9. Domnitorii popoarelor se adună împreună cu poporul Dumnezeului lui Avraam; căci ale lui Dumnezeu sunt scuturile pământului; El este foarte înălțat.

PSALMUL 48.

O cântare. Un psalm al fiilor lui Core.

48 1. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă, în cetatea Dumnezeului nostru, pe muntele Lui cel sfânt.

2. Frumoasă înălțime, bucuria întregului pământ, este muntele Sionului în partea din spre miazănoapte, cetatea Marelui Impărat.

3. In palatele ei, Dumnezeu este cunoscut ca un turn de scăpare.

4. Căci iată că împărații se adunaseră, s'au apropiat împreună,

5. au privit-o, au înlemnit, s'au temut și au luat-o la fugă înspăimântați.

6. Un tremur i-a apucat acolo, o durere ca durerea unei femei la facere.

7. Cu vântul de răsărit

ai sfărâmat corăbiile din Tarsis.

8. Intocmai cum auzisem spunându-se, așa am văzut în cetatea Domnului oștirilor, în cetatea Dumnezeului nostru. Dumnezeu o va face să dăinuiască pe vecie. (Oprire).

9. Dumnezeule, la bunătatea Ta ne gândim în mijlocul templului Tău.

10. Ca și numele Tău, Dumnezeule, tot așa lauda Ta răsună până la marginile pământului. Dreapta Ta este plină de dreptate.

11. Să se bucure muntele Sionului și să se veselească fiicele lui Iuda de judecățile Tale.

12. Inconjurați Sionul și ocoliți-l, numărați-i turnurile;

13. luați seama la întăriturile și cercetați-i palatele, ca să povestiți celor ce vor veni!

14. Iată, Dumnezeul acesta este Dumnezeul nostru în veci de veci; El va fi călăuza noastră până la moarte.

PSALMUL 49.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al fiilor lui Core.

49 1. Ascultați acestea, toate popoarele, luați aminte, toți locuitorii lumii;

2. mici și mari, bogați și săraci!

3. Gura mea va vorbi cuvinte înțelepte și inima mea are gânduri pline de judecată.

4. Eu îmi aplec urechea la pildele care îmi sunt insuflate, în sunetul harfei îmi descopăr gândul [1].

5. Pentru ce să mă tem în zilele nenorocirii când mă înconjoară nelegiuirea protivnicilor mei?

6. Ei se încred în avuțiile lor și se fălesc cu mulțimea bogățiilor lor.

7. Dar nimeni nu poate să răscumpere dela moarte pe fratele său, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării lui.

8. (In adevăr răscumpărarea sufletului lor este așa de scumpă că nu se va face niciodată).

9. Nu vor trăi pe vecie, nu pot să nu vadă putrezirea.

10. Da, o vor vedea; căci înțelepții mor, nebunul și prostul deopotrivă pier și lasă altora avuțiile lor.

11. Ei își închipue că veșnice le vor fi casele, că locuințele lor vor dăinui din veac în veac, ei care numesc cu numele lor pământurile lor;

12. Dar omul pus în cinste nu dăinuește, ci este ca dobitoacele care se taie.

1. enigma.

13. Iată ce soartă au ei, cei plini de atâta încredere în ei înșiși precum și cei ce îi urmează, cărora le plac cuvintele lor. (Oprire).

14. Sunt duși ca o turmă în Locuința Morților; îi paște moartea și în curând [1]) oamenii fără prihană domnesc peste ei; li se duce frumusețea și Locuința Morților le este locașul.

15. Dar mie Dumnezeu îmi va scăpa sufletul de sub puterea Locuinței Morților, căci mă va primi la El. (Oprire).

16. Nu te teme când se îmbogățește cineva și când i se mărește slava,

17. căci nu ia nimic cu el când moare: slava lui nu se coboară după el.

18. Să se tot creadă el fericit în vieață (și oamenii te laudă când o duci bine)

19. căci tot la neamul părinților săi va merge; iar aceștia nu vor mai vedea lumina niciodată.

20. Omul pus în cinste și fără pricepere este ca dobitoacele pe care le tai.

PSALMUL 50.

Un psalm al lui Asaf.

50 1. Dumnezeu, da, chiar Dumnezeu, Domnul vorbește și chiamă pământul, dela răsăritul soarelui până la asfințitul lui.

2. Din Sion, care este întruparea frumuseții desăvârșite, de acolo strălucește Dumnezeu.

3. Dumnezeul nostru vine și nu tace. Inaintea Lui, merge un foc mistuitor și, împrejurul Lui, o furtună puternică.

4. El strigă spre ceruri, sus, și spre pământ, ca să judece pe poporul Său:

5. «Adunați-mi pe credincioșii Mei care au făcut legământ cu Mine prin jertfă!»

6. Atunci cerurile vor vesti dreptatea Lui, căci Dumnezeu este cel ce judecă. (Oprire).

7. Ascultă, poporul Meu, și voiu vorbi; ascultă, Israele, și te voiu înștiința! Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul tău.

8. Nu pentru jertfele tale te mustru nici pentru arderile tale de tot, care sunt necurmat înaintea Mea.

9. Nu voiu lua tauri din casa ta nici țapi din staulele tale.

10. Căci ale Mele sunt toate fiarele pădurilor, toate dobitoacele de pe miile de munți.

11. Eu cunosc toate păsările de pe munți și tot ce se mișcă pe câmp este al Meu.

12. Dacă Mi-ar fi foame,

1. — dimineața, adică începutul unei zile care ține pe vecie.

nu ți-aș spune ție, căci a Mea este lumea și tot ce cuprinde ea.

13. Oare mănânc Eu carnea taurilor? Oare beau Eu sângele țapilor?

14. Adu ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri și împlinește-ți juruințele făcute Celui-Prea-Inalt!

15. Chiamă-Mă în ziua necazului și Eu te voiu izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!

16. Dumnezeu zice însă celui rău: «Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu

17. când tu urăști mustrările și arunci cuvintele Mele înapoia ta?

18. Dacă vezi un hoț, te unești cu el și te însoțești cu preacurvarii.

19. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicleșuguri.

20. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, înnegrești pe fiul mamei tale.

21. Iată ce ai făcut și Eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voiu mustra și ți le voiu pune sub ochi!

22. Luați seama dar, voi care uitați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfâșiiu și să nu fie nimeni să vă scape!

23. Cine aduce mulțumiri, ca jertfă, acela Mă proslăvește; și celui ce veghiază asupra căii lui, îi voiu arăta mântuirea Mea.

PSALMUL 51.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David, făcut când a venit la el proorocul Natan, după ce intrase David la Bat-Șeba.

51 1. Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fără-de-legile mele!

2. Spală-mă cu desăvârșire de nelegiuirea mea și curățește-mă de păcatul meu!

3. Căci îmi cunosc fărăde-legile și păcatul meu stă necurmat înaintea mea.

4. Impotriva Ta, numai împotriva Ta, am păcătuit și am făcut ce este rău înaintea Ta; așa că vei fi drept în hotărîrea Ta și curat în judecata Ta.

5. Iată că sunt născut în nelegiuire și în păcat m'a zămislit mama mea.

6. Iată că Ție îți place ca adevărul să fie în omul dinlăuntru; fă dar să pătrundă înțelepciunea Ta înlăuntrul meu!

7. Curățește-mă cu isop și voiu fi curat; spală-mă și voiu fi mai alb decât zăpada.

8. Fă-mă să aud veselie și bucurie, ca să se bucure oasele pe care le-ai sdrobit.

9. Intoarce-Ți privirea dela păcatele mele, șterge toate fără-de-legile mele!

10. Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune în mine un duh nou și statornic!

11. Nu mă lepăda dela fața Ta și nu lua dela mine Duhul Tău cel Sfânt!

12. Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale și sprijinește-mă cu un duh de bunăvoință!

13. Atunci voiu învăța pe cei fără-de-lege căile Tale și păcătoșii se vor întoarce la Tine.

14. Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele, izbăvește-mă de vina sângelui vărsat și limba mea va lăuda îndurarea Ta.

15. Doamne, deschide-mi buzele și gura mea va vesti lauda Ta.

16. Căci Ție nu-Ți plac jertfele, altfel Ți le-aș fi adus; n'ai plăcere de arderile de tot.

17. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh sdrobit; Dumnezeule, Tu nu disprețuești o inimă sdrobită și mâhnită.

18. In bunăvoința Ta, fă bine Sionului și zidește zidurile Ierusalimului!

19. Atunci vei primi jertfe neprihănite, arderi de tot și jertfe întregi; atunci se vor aduce pe altarul Tău viței.

PSALMUL 52.

Către mai marele cântăreților. O învățătură a lui David, făcută cu prilejul celor spuse de Doeg Edomitul lui Saul, când zicea: «David a intrat în casa lui Ahimelec».

52 1. Pentru ce te fălești cu răutatea ta, asupritorule? Bunătatea lui Dumnezeu ține în veci.

2. Limba ta nu născocește decât răutate, ca un briciu ascuțit, viclean ce ești!

3. Tu iubești mai de grabă răul decât binele, mai de grabă minciuna decât adevărul. (Oprire).

4. Tu iubești numai cuvinte nimicitoare, limbă înșelătoare!

5. De aceea și Dumnezeu te va doborî pe vecie, te va apuca și te va smulge din cortul tău și te va desrădăcina din pământul celor vii. (Oprire).

6. Cei fără prihană vor vedea aceasta, se vor teme și vor râde de el, zicând:

7. «Iată omul care nu lua ca ocrotitor pe Dumnezeu, ci se încredea în bogățiile lui cele mari și se bizuia pe răutatea lui».

8. Dar eu sunt în casa lui Dumnezeu ca un măslin verde, mă încred în buna-

tatea lui Dumnezeu în veci de veci.

9. Te voiu lăuda totdeauna, pentrucă ai lucrat; și voiu nădăjdui în numele Tău, căci este bun înaintea copiilor Tăi.

PSALMUL 53 [1]).

Către mai marele cântăreților. De cântat pe flaut. O învățătură a lui David.

53 1. Nebunul zice în inima lui: «Nu este Dumnezeu!» S'au stricat oamenii, au săvârșit fărădelegi urîte. Nu este niciunul care să facă binele.

2. Dumnezeu se uită dela înălțimea cerurilor peste fiii oamenilor, ca să vadă dacă este vreunul care să fie priceput, care să caute pe Dumnezeu.

3. Dar toți s'au rătăcit, toți s'au stricat; nu este niciunul care să facă binele, nicunul măcar.

4. «Și-au pierdut oare mintea cei ce săvârșesc nelegiuirea, de mănâncă pe poporul Meu cum mănâncă pânea? Ei nu chiamă pe Dumnezeu».

5. Atunci vor tremura de spaimă, fără să fie vreo pricină de spaimă, căci Dumnezeu va risipi oasele celor ce tăbărăsc împotriva ta. Ii vei face de rușine, pentrucă Dumnezeu i-a lepădat.

6. O, de ar veni din Sion izbăvirea lui Israel! Când va aduce Dumnezeu înapoi din robie pe poporul Său, Iacov se va veseli și Israel se va bucura.

PSALMUL 54.

Către mai marele cântăreților. De cântat cu instrumente cu coarde. O învățătură a lui David, făcută când au venit Zifiții să spună lui Saul: «Știți că David șade ascuns printre noi?»

54 1. Scapă-mă, Dumnezeule, prin Numele Tău și fă-mi dreptate prin puterea Ta!

2. Ascultă-mi rugăciunea, Dumnezeule; ia aminte la cuvintele gurii mele!

3. Căci niște străini s'au sculat împotriva mea, niște oameni asupritori vor să-mi ia vieața; ei nu se gândesc la Dumnezeu. (Oprire).

4. Da, Dumnezeu este ajutorul meu, Domnul este sprijinul sufletului meu.

5. El va întoarce răul asupra protivnicilor mei. Nimicește-i în credincioșia Ta!

6. Atunci îți voiu aduce jertfe de bunăvoie, voiu lăuda numele Tău, Doamne, căci este binevoitor;

---

1. Vzii ps. 14

7. căci El mă izbăvește din toate necazurile și cu ochii mei îmi văd împlinită dorință față de vrăjmașii mei.

PSALMUL 55.

Către mai marele cântăreților. De cântat cu instrumente cu coarde. O învățătură a lui David.

55 1. Pleacă urechea, Dumnezeule, la rugăciunea mea și nu Te ascunde de cererea mea!

2. Ascultă-mă și răspunde-mi! Rătăcesc încoace și încolo, și mă frământ

3. din pricina zarvei vrăjmașului și din pricina apăsării celui rău; căci ei aruncă nenorocirea peste mine și mă urmăresc cu mânie.

4. Imi tremură inima în mine și mă cuprinde spaima morții;

5. mă apucă frica și groaza, și mă iau fiorii.

6. Eu zic: «O, dacă aș avea aripile porumbelului, aș sbura și aș găsi undeva odihnă!»

7. Da, aș fugi departe de tot și m'aș duce să locuesc în pustie. (Oprire).

8. Aș fugi în grabă la un adăpost de vântul acesta năprasnic și de furtuna aceasta

9. Nimicește-i, Doamne; împarte-le limbile! Căci în cetate văd silă și certuri;

10. zi și noapte ei îi dau ocol pe ziduri; nelegiuirea și mizeria sunt în sânul ei;

11. stricăciunea este în mijlocul ei și apăsarea și înșelătoria nu lipsesc din piețele ei.

12. Nu un vrăjmaș mă batjocorește, căci aș suferi; nu protivnicul meu se ridică împotriva mea, căci m'aș ascunde dinaintea lui.

13. Ci tu pe care te socoteam una cu mine, tu, cel mai de aproape al meu și prietenul meu!

14. Noi, care am avut dulci destăinuiri între noi și ne duceam împreună cu mulțimea la casa lui Dumnezeu!

15. Să vină moartea peste ei și să se coboare de vii în Locuința Morților! Căci răutatea este în locuința lor, în inima lor.

16. Dar eu strig către Dumnezeu și Domnul mă va scăpa.

17. Seara, dimineața și la amiază, oftez și gem, și El va auzi glasul meu.

18. Imi va scăpa sufletul în pace din lupta care se dă împotriva mea, căci mulți mai sunt împotriva mea!

19. Dumnezeu va auzi și-i va smeri, El, care din veșnicie stă pe scaunul Său de domnie. (Oprire).

Căci nu este nicio schim-

bare în ei și nu se tem de Dumnezeu.

20. Cel rău pune mâna pe cei ce trăiau în pace cu ei și își calcă legământul.

21. Cuvintele gurii lui sunt alunecoase ca untul, dar în inimă poartă războiul; vorbele lui sunt mai moi decât untdelemnul, dar sunt niște săbii ascuțite.

22. Aruncă-ți sarcina asupra Domnului și El te va sprijini! El nu va lăsa niciodată să se clatine cel neprihănit.

23. Ci Tu, Dumnezeule, îi vei coborî în fundul gropii. Oamenii setoși de sânge și de înșelăciune nu vor ajunge nici jumătate din zilele lor. Eu însă mă încred în Tine.

PSALMUL 56.

Către mai marele cântăreților. Se cântă ca «Porumbel din stejari depărtați». O cântare de laudă a lui David, făcută când l-au prins Filistenii la Gat.

56 1. Ai milă de mine, Dumnezeule! Căci niște oameni mă urmăresc. Toată ziua îmi fac războiu și mă chinuesc.

2. Toată ziua mă hărțuesc protivnicii mei; sunt mulți și se războesc cu mine ca niște trufași.

3. Ori de câte ori mă tem, eu mă încred în Tine.

4. Eu mă voiu lăuda cu Dumnezeu, cu cuvântul Lui. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic. Ce pot să-mi facă niște oameni?

5. Intruna ei îmi sucesc cuvintele și n'au decât gânduri rele față de mine.

6. Uneltesc, pândesc și îmi urmăresc pașii, pentrucă vor să-mi ia vieața.

7. Vor scăpa ei prin nelegiuirea lor? Doboară popoarele, 1) Dumnezeule, în mânia Ta!

8. Tu numeri pașii vieții mele de pribeag. Pune-mi lacrămile în burduful Tău! Nu sunt ele scrise în cartea Ta?

9. Vrăjmașii mei dau înapoi în ziua când Te strig; știu că Dumnezeu este de partea mea.

10. Eu mă voiu lăuda cu Dumnezeu, cu cuvântul Lui; da, mă voiu lăuda cu Domnul, cu cuvântul Lui.

11. Mă încred în Dumnezeu și nu mă tem de nimic. Ce pot să-mi facă niște oameni?

12. Dumnezeule, sunt dator să împlinesc juruințele pe care Ți le-am făcut; îți voiu aduce jertfe de mulțumire.

13. Căci mi-ai izbăvit sufletul de moarte, mi-ai ferit picioarele de cădere,

1. pe cei ce luptau împotriva lui David

ca să umblu înaintea lui Dumnezeu, în lumina celor vii.

PSALMUL 57.

Către mai marele cântăreților. De cântat pe «Nu nimici». O cântare de laudă a lui David, făcută când a fugit din peșteră, dinaintea lui Saul.

57 1. Ai milă de mine, Dumnezeule, ai milă de mine. Căci în Tine caută adăpost sufletul meu; la umbra aripilor Tale caut un loc de scăpare până vor trece nenorocirile.

2. Eu strig către Dumnezeu, către Cel-Prea-Inalt, către Dumnezeu, care lucrează pentru mine.

3. El va trimete din cer și mă va izbăvi în timp ce prigonitorul meu îmi aruncă ocări. (Oprire). Da, Dumnezeu își va trimete bunătatea și credincioșia.

4. Sufletul meu este între niște lei; stau culcat în mijlocul unor oameni care varsă flacări, în mijlocul unor oameni ai căror dinți sunt sulițe și săgeți, și a căror limbă este o sabie ascuțită.

5. Inalță-Te peste ceruri, Dumnezeule; peste tot pământul să se întindă slava Ta!

6. Ei întinseseră un laț sub pașii mei, sufletul mi se încovoia; îmi săpaseră o groapă înaintea mea; dar au căzut ei în ea. (Oprire).

7. Inima mea este tare, Dumnezeule, inima mea este tare; voiu cânta, da, laude îți voiu cânta.

8. Trezește-te, suflete! Treziți-vă, alăută și harfă! Mă voiu trezi în zori de zi.

9. Te voiu lăuda printre popoare, Doamne. Te voiu cânta printre Neamuri.

10. Căci până la ceruri ajunge bunătatea Ta și credincioșia Ta până la nori.

11. Inalță-Te peste ceruri, Dumnezeule; peste tot pământul să se întindă slava Ta!

PSALMUL 58.

Către mai marele cântăreților. Pe «Nu nimici». O cântare de laudă a lui David.

58 1. Oare, tăcând, faceți voi dreptate? Oare așa judecați voi cu dreptate, fii ai oamenilor?

2. O, nu! In inimă săvârșiți nelegiuiri; în țară, puneți în cumpănă silnicia mâinilor voastre.

2. Cei răi sunt stricați încă din pântecele mamei lor; mincinoșii se rătăcesc odată cu ieșirea din pântecele mamei lor.

4. Au în ei otravă ca otrava unui șarpe; sunt ca o aspidă surdă, care își astupă urechea,

5. care n'aude glasul vrăjitorilor, glasul fermecătorului celui mai iscusit.

6. Dumnezeule, sdrobeşte-le dinţii din gură! Smulge, Doamne, măselele acestor pui de lei!

7. Să se risipească întocmai ca nişte ape care se scurg pierzându-se în nisip! Săgeţile pe care le aruncă ei să fie nişte săgeţi tocite!

8. Să piară ca melcul care se topeşte umblând; să nu vadă soarele, ca stârpitura unei femei!

9. Inainte ca oalele voastre să simtă focul de spin verde sau uscat, îi va lua vârtejul.

10. Cel fără prihană se va bucura la vederea răzbunării; îşi va scălda picioarele în sângele celor răi.

11. Şi atunci oamenii vor zice: «Da, este o răsplată pentru cel fără prihană! Da, este un Dumnezeu care judecă pe pământ!»

PSALMUL 59.

Către mai marele cântăreţilor. Pe «Nu nimici». O cântare de laudă a lui David, făcută când a trimes Saul să-i împresoare casa, ca să-l omoare.

59 1. Scapă-mă de vrăjmaşii mei, Dumnezeul meu, şi ocroteşte-mă de protivnicii mei!

2. Scapă-mă de cei ce fac fără-de-lege, izbăveşte-mă de oamenii setoşi de sânge!

3. Căci iată-i că stau la pândă să-mi ia vieaţa; nişte oameni puternici se adună împotriva mea, fără ca să fi făcut vreo fără-de-lege sau vreun păcat, Doamne!

4. Fără să fiu vinovat, ei aleargă şi se pregătesc. Trezeşte-Te, ieşi înaintea mea şi priveşte!

5. Doamne, Dumnezeul oştirilor, Dumnezeul lui Israel, scoală-Te ca să pedepseşti toate Neamurile! Să n'ai milă de niciunul din aceşti vânzători nelegiuiţi. (Oprire).

6. Se întorc în fiecare seară, urlă ca nişte câni şi dau ocol cetăţii.

7. Da, din gura lor ţâşneşte răul, pe buzele lor sunt săbii, căci zic: «Cine aude?»

8. Dar Tu, Doamne, râzi de ei, Tu îţi baţi joc de toate Neamurile.

9. Tu eşti puterea mea, în Tine nădăjduesc, căci Dumnezeu este turnul meu de scăpare.

10. Dumnezeul meu mă va întâmpina cu bunătatea Lui; Dumnezeu mă face să-mi văd împlinită dorinţa faţă de vrăjmaşii mei.

11. Nu-i ucide, ca să nu uite aceasta poporul meu.

ci prin puterea Ta, fă-i să pribegească şi doboară-i, o Doamne, scutul nostru!

12. Pentru păcatul gurii lor, cuvântul buzelor lor, să fie prinşi în mândria lor, căci nu spun decât blesteme şi minciuni.

13. Nimiceşte-i, în mânia Ta; prăpădeşte-i, ca să nu mai fie şi să ştie că Dumnezeu împărăţeşte peste Iacov, până la marginile pământului. (Oprire).

14. Se întorc în fiecare seară, urlă ca nişte câini şi dau ocol cetăţii.

15. Umblă încoace şi încolo după hrană şi petrec noaptea nesătui.

16. Dar eu voiu cânta puterea Ta; disdedimineaţă, voiu lăuda bunătatea Ta. Căci Tu eşti un turn de scăpare pentru mine, un loc de adăpost în ziua necazului meu.

17. O, tăria mea, pe Tine Te voiu lăuda, căci Dumnezeu, Dumnezeul meu cel prea bun, este turnul meu de scăpare!

PSALMUL 60.

Către mai marele cântăreţilor. Se cântă ca şi «Crinul mărturiei». O cântare de laudă a lui David, spre învăţătură; făcută când purta războiu cu Sirienii din Mesopotamia şi cu Sirienii din Ţoba, şi când s'a întors Ioab şi a bătut în Valea Sării douăsprezece mii de Edomiţi.

60 1. Dumnezeule, ne-ai lepădat, ne-ai împrăştiat şi Te-ai mâniat pe noi; ridică-ne iarăşi!

2. Ai cutremurat pământul, l-ai despicat; drege-i spărturile, căci se clatină!

3. Ai făcut pe poporul Tău să treacă prin mari greutăţi, ne-ai adăpat cu un vin care ne-a ameţit.

4. Ai dat celor ce se tem de Tine un steag, ca să-l înalţe spre biruinţa adevărului. — (Oprire).

5. Pentru ca prea iubiţii Tăi să fie izbăviţi, scapă-ne prin dreapta Ta şi ascultă-ne!

6. Dumnezeu a vorbit în sfinţenia Sa: de aceea mă voiu bucura. Voiu împărţi Sihemul şi voiu măsura valea Sucot.

7. Al meu este Galaadul, al meu este Manase; Efraim este tăria capului meu, iar Iuda, toiagul meu de cârmuire.

8. Moab este lighianul în care mă spăl; peste Edom îmi arunc încălţămintea; ţara Filistenilor strigă tare din pricina mea».

9. Cine mă va duce în cetatea întărită? Cine m'a dus la Edom?

10. Oare nu Tu, Dumnezeule, care ne-ai lepădat

și nu mai ieși, Dumnezeule, cu oștirile noastre?

11. Dă-ne ajutor împotriva vrăjmașului, căci ajutorul omului este zadarnic.

12. Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, căci El va călca în picioare pe vrăjmașii noștri.

PSALMUL 61.

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde. Un psalm al lui David.

61 1. Ascultă, Dumnezeule, strigătele mele, ia aminte la rugăciunea mea!

2. Dela capătul pământului strig către Tine cu inima mâhnită și zic: Du-mă pe stânca pe care n'o pot ajunge, căci este prea înaltă pentru mine!

3. Căci Tu ești un adăpost pentru mine, un turn tare împotriva vrăjmașului.

4. Aș vrea să locuesc pe vecie în cortul Tău, să alerg la adăpostul aripilor Tale. (Oprire).

5. Căci Tu, Dumnezeule, îmi asculți juruințele, Tu îmi dai moștenirea celor ce se tem de numele Tău.

6. Adaogă zile la zilele împăratului; lungească-i-se anii pe vecie!

7. In veci să rămână el pe scaunul de domnie, înaintea lui Dumnezeu! Fă ca bunătatea și credincioșia Ta să-l păzească!

8. Atunci voiu cânta neîncetat numele Tău, ca zi de zi să-mi împlinesc juruințele.

PSALMUL 62.

Către mai marele cântăreților. După Iedutun. Un psalm al lui David.

62 1. Numai în Dumnezeu este liniștit sufletul meu; dela El îmi vine ajutorul.

2. Numai El este stânca și ajutorul meu, turnul meu de scăpare; nu mă voiu clătina.

3. Până când vă veți năpusti asupra unui om, până când veți căuta cu toții să-l doborîți, ca pe un perete povârnit, ca pe un zid gata să cadă?

4. Intradevăr ei pun la cale să-l doboare din înălțimea lui; le place minciuna; cu gura binecuvintează, dar cu inima blesteamă. (Oprire).

5. Dar tu, suflete al meu, liniștește-te în Dumnezeu, căci dela El îmi vine nădejdea!

6. Numai El este stânca și ajutorul meu, turnul meu de scăpare; nu mă voiu clătina.

7. Pe Dumnezeu se întemeiază ajutorul și slava mea; în Dumnezeu este stânca puterii mele, locul meu de adăpost.

8. Fii ai poporului meu, încredeți-vă în El în orice vreme; vărsați-vă inimile înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru. (Oprire)

9. Cei de jos sunt numai o suflare, cei de sus sunt o minciună; puși în cumpănă toți laolaltă, sunt mai ușori decât o suflare.

10. Nu vă încredeți în asuprire și nu vă puneți nădejdea zadarnică în răpire; când cresc bogățiile, nu vă lipiți inima de ele!

11. Odată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că puterea este a lui Dumnezeu.

12. A Ta, Doamne, este și bunătatea, căci Tu răsplătești fiecăruia după faptele lui.

PSALMUL 63.

Un psalm al lui David, făcut când era în pustia lui Iuda.

63 1. Dumnezeule, Tu ești Dumnezeul meu, pe Tine Te caut! Imi însetează sufletul după Tine, îmi tânjește trupul după Tine într'un pământ sec, uscat și fără apă.

2. Așa Te privesc eu în locașul cel sfânt, ca să-Ți văd puterea și slava.

3. Fiindcă bunătatea Ta prețuește mai mult decât vieața, de aceea buzele mele Te vor lăuda.

4. Te voiu binecuvânta dar toată vieața mea și în numele Tău îmi voiu ridica mânile.

5. Mi se satură sufletul ca de niște bucate grase și miezoase, și gura mea Te laudă cu strigăte de bucurie pe buze

6. când îmi aduc aminte de Tine în patul meu noaptea când veghez.

7. Căci Tu ești ajutorul meu și sunt plin de veselie la umbra aripilor Tale.

8. Sufletul meu este lipit de Tine; dreapta Ta mă sprijinește.

9. Dar cei ce caută să-mi ia vieața, se vor duce în adâncimile pământului,

10. vor fi dați pradă săbiei, vor fi prada șacalilor.

11. Dar împăratul se va bucura în Dumnezeu; oricine jură pe El se va făli, căci gura mincinoșilor va fi astupată.

PSALMUL 64.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

64 1. Ascultă-mi glasul, Dumnezeule, când gem! Ocrotește-mi vieața împotriva vrăjmașului de care mă tem!

2. Păzește-mă de uneltirile celor răi, de ceata gălăgioasă a oamenilor nelegiuiți, care

3. Își ascut limba ca o sabie, își aruncă vorbele lor amare, ca niște săgeți,
4. ca să tragă în ascuns asupra celui nevinovat; trag asupra lui pe neașteptate, fără nicio frică.
5. Ei se îmbărbătează în răutatea lor; se sfătuesc împreună, ca să întindă curse și zic: «Cine ne va vedea?»
6. Pun la cale nelegiuiri și zic: «Iată-ne gata, planul este făcut!» O prăpastie este lăuntrul și inima fiecăruia!
7. Dar Dumnezeu aruncă săgeți împotriva lor: deodată iată-i loviți.
8. Limba lor le-a pricinuit căderea; și toți cei ce-i văd, clatină din cap.
9. Toți oamenii sunt cuprinși de frică și mărturisesc: «Iată ce a făcut Dumnezeu» și recunosc că aceasta este lucrarea Lui.
10. Cel neprihănit se bucură în Domnul și în El își pune nădejdea; toți cei cu inima fără prihană se vor lăuda.

PSALMUL 65.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David. O cântare.

65 1. Lauda Ți se cuvine, Dumnezeule, în Sion și împlinite vor fi juruințele care Ți-au fost făcute.
2 Tu asculți rugăciunea; de aceea toți oamenii vor veni la Tine.
3. Mă copleșesc nelegiuirile, dar Tu vei ierta fărădelegile noastre.
4. Ferice de acela pe care-l alegi Tu și pe care-l primești înaintea Ta, ca să locuiască în curțile Tale! Ne vom sătura de bunătățile casei Tale, de templul Tău cel sfânt.
5. Tu ne răspunzi prin lucruri înfricoșate în dreptate, Dumnezeul mântuirii noastre, Tu care ești nădejdea tuturor marginilor pământului și a celor ce sunt departe pe mare.
6. El întărește munții prin tăria Sa și este încins cu putere.
7. El potolește urletul mărilor, urletul valurilor lor și zarea popoarelor.
8. Cei ce locuesc la marginile lumii se înspăimântă de minunile Tale; Tu umpli de veselie răsăritul și apusul îndepărtat.
9. Tu cercetezi pământul, îl adăpi și-l umpli de bogății: râul lui Dumnezeu este plin cu apă. Tu le pregătești grâul, după ce ai pregătit pământul;
10. îi uzi brazdele, îi sfărâmi bulgării, îl moi cu ploaie și-i binecuvintezi sămânța.
11. Incununezi anul cu bunătatea Ta și pașii Tăi varsă belșugul.
12. Câmpiile pustiei sunt adăpate și dealurile se încing cu veselie.
13. Pășunile se acoper de turme și văile se îmbracă cu grâu; toate strigă de bucurie și cântă.

PSALMUL 66.

Către mai marele cântăreților. O cântare. Un psalm.

66 1. Inălțați lui Dumnezeu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului!
2. Cântați slavă numelui Lui, măriți slava Lui prin laudele voastre!
3. Ziceți lui Dumnezeu: «Cât de înfricoșate sunt lucrările Tale! Din pricina mărimii puterii Tale, vrăjmașii Tăi Te lingușesc.
4. Tot pământul să se închine înaintea Ta și să cânte în cinstea Ta, să cânte numele Tău.
5. Veniți și priviți lucrările lui Dumnezeu! Ce înfricoșat este El când lucrează asupra fiilor oamenilor!
6. El a prefăcut marea în pământ uscat și râul a fost trecut cu piciorul; acolo ne-am bucurat în El.
7. El stăpânește pe vecie prin puterea Sa. Ochii Lui urmăresc pe Neamuri, ca cei răzvrătiți să nu se mai scoale împotriva Lui! (Oprire).
8. Binecuvântați, popoare, pe Dumnezeul nostru! Faceți să răsune lauda Lui!
9. El ne-a păstrat sufletul cu viață și n'a lăsat să ni se clatine piciorul.
10. Căci Tu ne-ai încercat, Dumnezeule: ne-ai lămurit cum se lămurește argintul;
11. ne-ai dus în laț și ne-ai pus o grea povară pe coapse;
12. ai lăsat pe oameni să treacă călări peste capetele noastre; am trecut prin foc și prin apă; dar Tu ne-ai scos la loc larg.
13. De aceea, voiu merge în casa Ta cu arderi de tot, îmi voiu împlini juruințele făcute Ție,
14. juruințe care mi-au ieșit de pe buze, pe care mi le-a rostit gura când eram la strâmtoare.
15. Iți voiu aduce oi grase, ca ardere de tot, cu grăsimea berbecilor; voiu jertfi tauri și țapi. (Oprire).
16. Veniți de ascultați, toți cei ce vă temeți de Dumnezeu, și voiu istorisi ce a făcut El sufletului meu.
17. Am strigat către El cu gura mea și îndată lauda a fost pe limba mea.

18. Dacă aș fi cugetat
nelegiuire în inima mea, nu
m'ar fi ascultat Domnul.
19. Dar Dumnezeu m'a
ascultat, a luat aminte la
glasul rugăciunii mele.
20. Binecuvântat să fie
Dumnezeu, care nu mi-a
lepădat rugăciunea și n'a
îndepărtat bunătatea Sa
dela mine!

PSALMUL 67.

Către mai marele cântăreților. De cântat pe instrumente cu coarde. Un psalm. O cântare.

67 1. Dumnezeu să aibă
milă de noi și să ne
binecuvinteze, să facă să
lumineze peste noi f a ț a
Lui, (Oprire).
2. ca să se cunoască pe
pământ calea Ta și printre
toate Neamurile mântuirea
Ta!
3. Să Te laude popoarele, Dumnezeule, toate popoarele să Te laude!
4. Să se bucure Neamurile și să se veselească,
pentrucă Tu vei judeca popoarele cu dreptate și vei
povățui Neamurile pe pământ. (Oprire).
5. Să te laude popoarele, Dumnezeule, toate popoarele să Te laude!
6. Pământul și-a dat roadele; Dumnezeu, Dumnezeul nostru, ne va binecuvânta.
7. Dumnezeu ne va binecuvânta și toate marginile
pământului se vor teme de
El.

PSALMUL 68.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David. O cântare.

68 1. Să se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să
fugă dinaintea Lui cei ce-L
urăsc.
2. Cum se risipește fumul, așa să-i risipești Tu;
cum se topește c e a r a la
foc, așa să piară cei răi
dinaintea lui Dumnezeu.
3. Dar cei neprihăniți să
se bucure, să salte de bucurie înaintea lui Dumnezeu și să se veselească cu
mare bucurie.
4. Cântați lui Dumnezeu,
lăudați numele Lui! Faceți drum celui ce înaintează prin pustie! Domnul
este numele Lui. Bucurați-vă înaintea Lui!
5. Dumnezeu, în sfânta
Sa locuință, este tatăl orfanilor, apărătorul văduvelor.
6. Dumnezeu dă o familie celor părăsiți; El scoate pe cei încătușați și-i face
fericiți; dar cei răzvrătiți împotriva Lui locuesc
într'un pământ uscat.
7. Dumnezeule, când ai
ieșit Tu în fruntea poporului Tău și când mergeai
în pustie, (Oprire)
8. S'a cutremurat pământul, chiar cerurile au picurat înaintea lui Dumnezeu; s'a sguduit Sinai înaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel.
9. Ai dat o ploaie îmbelșugată, Dumnezeule, și,
când moștenirea Ta era
sleită de puteri, Tu ai întărit-o.
10. Poporul Tău și-a așezat locuința în țara pe care,
prin bunătatea Ta, Dumnezeule, o pregătiseși pentru cei săraci.
11. Un cuvânt dă Domnul [1]) și femeile aducătoare de vești bune [2]) sunt o
mare oștire.
12. «Impărații oștirilor
fug, fug în grabă, și cea
care rămâne acasă împarte
prada».
13. «Voiți să vă culcați
între staule?» «Aripile porumbiței sunt acoperite cu
argint și penele ei cu aur
sclipitor».
14. Când a împrăștiat cel
Atotputernic pe împărați
în țară, parcă viscolea în
Țalmon.
15. Un m u n t e al lui
Dumnezeu este muntele Basanului, munte cu multe piscuri este muntele Basanului.
16. Pentru ce, munți cu
multe piscuri, priviți cu
pismă la muntele pe care
l-a dorit Dumnezeu ca locuință a Sa? Domnul va
locui în el în veci.
17. Carele de luptă ale
lui Dumnezeu se numără
cu douăzecile de mii, mii
și mii; Domnul este în mijlocul lor: venind din Sinai
în sfințenie.
18. Te-ai suit la înălțime, ai luat robia roabă,
ai primit în dar oameni,
chiar pe cei răzvrătiți, ca
Domnul Dumnezeu să locuiască cu ei.
19. Binecuvântat să fie
Domnul, care z i l n i c ne
poartă povara, Dumnezeu,
mântuirea noastră!
(Oprire)
20. Dumnezeu este pentru noi Dumnezeul izbăvirilor și Domnul Dumnezeu
ne scapă dela moarte.
21. Da, Dumnezeu va
sdrobi capul vrăjmașilor
Săi, creștetul capului celor
ce trăiesc în păcat.
22. Domnul zice: «Ii voiu
aduce înapoi din Basan, îi
voiu aduce înapoi din adâncurile mării,
23. ca să-ți moi piciorul
în sânge și limba câinilor
tăi să-și capete partea din
vrăjmașii tăi».
24. Ei văd intrarea Ta,
Dumnezeule, intrarea Dumnezeului meu, Impăratului
meu, în locașul cel sfânt;

1. ca un semnal de luptă.
2. îndemnând la luptă pe bărbații lor.

25. în frunte merg cei ce cântă din gură, apoi cei ce cântă din instrumente, în mijlocul fetelor care sună din timpane:

26. «Binecuvântați pe Dumnezeu în adunări, binecuvântați pe Domnul, cei ce vă coborîți din Israel!»

27. Acolo este tânărul Beniamin, care stăpânește peste ei, căpeteniile lui Iuda și ceata lor, căpeteniile lui Zabulon, căpeteniile lui Neftali.

28. Dumnezeul tău te-a făcut puternic. Intărește, Dumnezeule, ce ai făcut pentru noi!

29. Din pricina templului Tău din Ierusalim, împărații îți vor aduce daruri.

30. Inspăimântă fiara din trestii [1]), ceata taurilor cu viteii popoarelor [2]), până când fiecare se supune dând bucăți de argint. Risipește popoarele cărora le place să se bată!

31. Cei mari vin din Egipt; Etiopia aleargă cu mânile întinse spre Dumnezeu.

32. Cântați lui Dumnezeu, împărățiile pământului, și lăudați pe Domnul! (Oprire)

33. Cântați celui ce călărește pe cerurile cerurilor care sunt din vechime! Iată că El face să se audă glasul, glasul Lui cel puternic!

34. Dați slavă lui Dumnezeu! Măreția Lui este peste Israel și puterea Lui este în noi.

35. Ce înfricoșat ești Tu, Dumnezeule, din locașul Tău cel sfânt! Dumnezeul lui Israel dă poporului Său tărie și putere. Binecuvântat să fie Dumnezeu!

PSALMUL 69.

Către mai marele cântăreților. De cântat ca și «Crinii». Un psalm al lui David.

69 1. Scapă-mă, Dumnezeule, căci îmi amenință apele vieața.

2. Mă afund în noroiu adânc și n'am pe ce pune piciorul; am căzut în vâltoare, șivoiul trece peste capul meu.

3. Nu mai pot strigând; mi se usucă gâtlejul, mi se topesc ochii așteptând pe Dumnezeul meu.

4. Cei ce mă urăsc fără temeiu, sunt mai mulți decât perii capului meu; cei ce vor să mă piardă, cei ce pe nedrept îmi sunt vrăjmași sunt puternici; trebue să dau înapoi ce n'am furat.

5. **Dumnezeule, Tu cunoști nebunia mea și gre-**

1. Egiptul.
2. celelalte popoare

șelile mele nu-Ți sunt ascunse.

6. **Să nu rămână** de rușine, din pricina mea, cei ce nădăjduesc în Tine, Doamne, Dumnezeul oștirilor! Să nu roșească de rușine, din pricina mea, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel!

7. Căci pentru Tine port eu ocara și îmi acopere fața rușinea.

8. Am ajuns un străin pentru frații mei și un necunoscut pentru fiii mamei mele.

9. Căci râvna casei Tale mă mănâncă și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, cad asupra mea.

10. Plâng și-mi smeresc sufletul cu post, dar și pentru aceasta ei mă ocărăsc.

11. Mă îmbrac cu sac, și ei mă batjocoresc.

12. Cei ce stau la poartă, vorbesc de mine și bețivii mă pun în cântece.

13. Dar eu către Tine, Doamne, îmi înalț rugăciunea la vremea potrivită. In bunătatea Ta cea mare, răspunde-mi, Dumnezeule, și în credincioșia Ta dă-mi ajutorul Tău!

14. Scoate-mă din noroiu, ca să nu mă afund! Să fiu izbăvit de vrăjmașii mei și din vâltoare!

15. Să nu mai dea valurile peste mine, să nu mă **înghită adâncul și să nu se** închidă groapa peste mine!

16. Ascultă-mă, Doamne, căci bună este mila Ta. In îndurarea Ta cea mare, întoarce-Ți privirile spre mine

17. și nu-Ți ascunde fața de robul Tău, căci sunt în necaz. Grăbește de m'ascultă!

18. Apropie-Te de sufletul meu și izbăvește-l! Scapă-mă, din pricina vrăjmașilor mei!

19. Tu știi ce ocară, ce rușine și ce batjocură mi se face; toți protivnicii mei sunt înaintea Ta.

20. Ocara îmi rupe inima și sunt copleșit de apăsare; aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori, și nu găsesc niciunul.

21. Ei îmi pun fiere în mâncare și, când mi-e sete, îmi dau să beau oțet.

22. Să li se prefacă masa într'o cursă și liniștea într'un laț!

23. Să li se întunece ochii, să nu mai vadă. Și clatină-le mereu coapsele!

24. Varsă-Ți mânia peste ei și să-i ajungă urgia Ta aprinsă!

25. Pustie să le rămână locuința și nimeni să nu mai locuiască în corturile lor!

26. **Căci ei prigonesc pe cel lovit de Tine, pove-**

stesc suferințele celor răniți de Tine.

27. Adaugă vină la vina lor și să n'aibă parte de îndurarea Ta!

28. Să fie șterși din cartea vieții și să nu fie scriși împreună cu cei neprihăniți!

29. Eu sunt necăjit și sufer; Dumnezeule, ajutorul Tău să mă ridice!

30. Atunci voiu lăuda numele lui Dumnezeu prin cântări și prin laude îl voiu preamări.

31. Aceasta este mai plăcut Domnului decât un vițel cu coarne și copite.

32. Cei blânzi văd aceasta și se bucură; voi care căutați pe Dumnezeu, veselă să vă fie inima!

33. Căci Domnul ascultă pe cei nevoiași și nu nesocotește pe cei încătușați ai Săi.

34. Să-L laude cerurile și pământul, mările și tot ce mișună în ele!

35. Căci Dumnezeu va mântui Sionul și va zidi cetățile lui Iuda; și vor locui acolo și le vor stăpâni;

36. sământa robilor Lui le va moșteni și, cei ce iubesc numele Lui, vor locui în ele.

PSALMUL 70.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David, spre aducere aminte.

70 1. Grăbește, Dumnezeule, de mă izbăvește! Grăbește de-mi ajută, Doamne!

2. Să rămână de rușine și înfruntați cei ce vor să-mi ia vieața! Să dea înapoi plini de ocară cei ce-mi doresc nefericirea!

3. Să se întoarcă înapoi de rușine cei ce zic: «Aha! Aha!»

4. Toți cei ce Te caută, să se veselească și să se bucure în Tine! Cei ce iubesc mântuirea Ta, să zică fără încetare: «Preamărit să fie Dumnezeu!»

5. Dar eu sunt necăjit și sărac; grăbește să-mi ajuți, Dumnezeule! Tu ești ajutorul meu și izbăvitorul meu; Doamne, nu zăbovi!

PSALMUL 71.

71 1. In Tine, Doamne, îmi caut scăparea; să nu rămân de rușine niciodată!

2. Scapă-mă, în dreptatea Ta, și izbăvește-mă! Pleacă-Ți urechea spre mine și ajută-mi!

3. Fii pentru mine o stâncă de adăpost, unde să pot fugi totdeauna! Tu ai hotărît să mă scapi, căci Tu ești stânca și cetățuia mea.

4. Izbăvește-mă, Dumnezeul meu, din mâna celui rău, din mâna omului nedrept și asupritor!

5. Căci Tu ești nădejdea mea, Doamne, Dumnezeule; în Tine mă încred din tinerețea mea;

6. pe Tine mă sprijinesc din pântecele mamei mele. Tu ești binefăcătorul meu încă din pântecele mamei; pe Tine Te laud fără încetare.

7. Pentru mulți am ajuns ca o minune; dar Tu ești scăparea mea cea tare.

8. Să mi se umple gura de laudele Tale și în fiecare zi să Te slăvească!

9. Nu mă lepăda la vremea bătrâneței; când mi se duc puterile, nu mă părăsi!

10. Căci vrăjmașii mei vorbesc de mine și cei ce-mi pândesc vieața, se sfătuesc între ei,

11. zicând: «L-a părăsit Dumnezeu; urmăriți-l, puneți mâna pe el, căci nu-i nimeni care să-l scape!»

12. Dumnezeule, nu Te depărta de mine! Dumnezeul meu, vino de grabă în ajutorul meu!

13. Să rămână de rușine și să fie nimiciți cei ce sunt împotriva sufletului meu! Să fie acoperiți de rușine și de ocară cei ce-mi caută nenorocirea!

14. Și eu voiu nădăjdui pururea și Te voiu lăuda tot mai mult.

15. Gura mea va vesti zi de zi dreptatea Ta și mântuirea Ta, căci nu-i cunosc marginile.

16. Voiu spune lucrările puternice ale Domnului Dumnezeu; voiu pomeni dreptatea Ta și numai pe a Ta.

17. Dumnezeule, Tu m'ai învățat din tinerețea mea și până acum eu vestesc minunile Tale.

18. Nu mă părăsi, Dumnezeule, chiar la bătrânețe și căruntețe, ca să vestesc tăria Ta neamului de acum și puterea Ta tuturor celor ce vor veni!

19. Dreptatea Ta, Dumnezeule, ajunge până la cer; Tu ai săvârșit lucruri mari; Dumnezeule, cine este ca Tine?

20. Ne-ai făcut să trecem prin multe și grele necazuri, dar ne vei da iarăși vieața și ne vei scoate din adâncurile pământului.

21. Mă vei face tot mai mare, Te vei întoarce și mă vei mângâia;

22. și eu iarăși Te voiu lăuda în sunet de alăută; îți voiu cânta credincioșia, Dumnezeul meu; Te voiu lăuda cu harfa, Sfântul lui Israel!

23. Buzele mele și sufletul meu, pe care mi l-ai mântuit, se vor veseli când voiu cânta laudele Tale.

24. Limba mea de asemenea va vesti zi de zi

dreptatea Ta, căci cei ce-mi caută nenorocirea sunt ruşinaţi şi roşii de ruşine.

PSALMUL 72.

Un psalm al lui Solomon.

72 1. Dumnezeule, dă judecăţile Tale împăratului şi dreptatea Ta fiului împăratului,

2. pentru ca el să judece pe poporul Tău cu dreptate şi pe săracii Tăi cu nepărtinire.

3. Fă ca munţii să aducă pace poporului şi dealurile să fie îmbrăcate cu dreptate!

4. El va face dreptate celor necăjiţi din popor, va scăpa pe copiii săracului şi va sdrobi pe asupritor;

5. aşa că oamenii se vor teme de Tine cât va fi soarele şi cât se va arăta luna, din neam în neam.

6. El se va coborî ca ploaia pe iarba cosită, ca ploaia repede care udă pământul.

7. In zilele lui, va înflori cel neprihănit şi va fi belşug de pace, până nu va mai fi luna.

8. El va stăpâni dela o mare la alta şi dela Râu până la marginile pământului.

9. Locuitorii pustiei îşi vor pleca genunchiul înaintea lui şi vrăjmaşii lui vor linge ţărâna.

10. Impăraţii Tarsisului şi ai ostroavelor vor aduce daruri; împăraţii din Seba şi Saba vor plăti biruri.

11. Da, toţi împăraţii se vor pleca înaintea lui, toate Neamurile îi vor sluji.

12. Căci el va izbăvi pe săracul care strigă şi pe cel necăjit care n'are niciun ajutor.

13. Va avea milă de cel sărman şi lipsit şi va scăpa vieaţa săracilor;

14. îi va izbăvi de apăsare şi de asuprire şi sângele lor va fi scump înaintea lui.

15. El va trăi; şi-i vor da aur din Seba, se vor ruga neîncetat pentru el şi-l vor binecuvânta în fiecare zi.

16. Va fi belşug de grâu în ţară până pe vârful munţilor; spicele lor se vor legăna ca pădurile Libanului la bătaia vântului; oamenii vor înflori în cetăţi ca iarba pământului.

17. Numele lui va dăinui pe vecie; cât soarele îi va ţinea numele. Cu el se vor binecuvânta unii pe alţii, şi toate Neamurile îl vor numi fericit.

18. Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni!

19. Binecuvântat să fie în veci slăvitul Lui nume! Tot pământul să se umple de slava Lui! Amin şi Amin!

20. Sfârşitul rugăciunilor lui David, fiul lui Saul.

CARTEA A TREIA

PSALMUL 73.

Un psalm al lui Asaf.

37 1. Da, bun este Dumnezeu cu Israel, cu cei cu inima curată.

2. Totuşi, era să mi se clatine picioarele [1]) şi puţin a lipsit să-mi alunece paşii,

3. căci mă uitam cu jind la cei trufaşi când vedeam fericirea celor răi.

4. Intr'adevăr, nimic nu-i turbură până la moarte şi trupul le este încărcat de grăsime.

5. N'au parte de suferinţele omeneşti şi nu sunt loviţi ca ceilalţi oameni.

6. De aceea mândria le slujeşte ca salbă şi asuprirea este haina care-i înveleşte.

7. Li se bulbucă ochii de grăsime şi au mai mult decât le doreşte inima.

8. Râd şi vorbesc de asuprire cu răutate; vorbesc de sus;

9. îşi înalţă gura până la ceruri şi limba le cutreieră pământul.

10. De aceea aleargă lumea la ei şi înghite din plin apa învăţăturilor lor

11. şi zice: «Cum are să cunoască Cel-Prea-Inalt?»

12. Iată aşa sunt cei răi: totdeauna fără grijă şi îşi măresc bogăţiile.

13. De geaba dar mi-am curăţit eu inima şi mi-am spălat mânile în nevinovăţie,

14. căci în fiecare zi sunt lovit şi în toate diminetile sunt pedepsit.

15. Dacă mi-aş zice: «Voiu vorbi şi eu ca ei», iată că n'aş fi credincios neamului copiilor Tăi.

16. Când m'am gândit la acestea, ca să le pricep, a fost pentru mine o muncă plină de chin

17. până ce am intrat în sfântul locaş al lui Dumnezeu [2]) şi am luat seama la sfârşitul celor răi.

18. Intradevăr, Tu îi pui în locuri alunecoase şi-i arunci în prăpăd.

19. Cum sunt nimiciţi

---

1) = să mă poticnesc.

2) adică până ce am privit lucrurile din punct de vedere veşnic.

într'o clipă! Sunt pierduţi, mistuiţi de spaimă.

20. Cum piere visul la deşteptare, aşa faci Tu, Doamne, să le piară chipul la deşteptarea Ta.

21. Când mi se amăra inima şi mă simţeam străpuns în măruntaie,

22. eram p r o s t şi nu ştiam, eram ca un dobitoc înaintea Ta.

23. Totuşi eu sunt totdeauna cu Tine; Tu m'ai apucat de mâna dreaptă,

24. mă vei călăuzi cu sfatul Tău, apoi mă vei primi în slavă.

25. Pe cine altul am eu în cer afară de Tine? Şi pe pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine.

26. Carnea şi inima mi se prăpădesc, dar Dumnezeu este pururea stânca inimii mele şi partea mea de moştenire.

27. Căci iată că cei ce sunt departe de Tine, vor pieri; Tu dai pierzării pe toţi cei ce rup legământul cu Tine, abătându-se dela Tine.

28. Cât pentru mine, fericirea mea este să mă apropiu de Dumnezeu. In Domnul Dumnezeu mi-am pus încrederea, ca să povestesc toate faptele Tale.

PSALMUL 74.

O învăţătură a lui Asaf.

74 1. Pentru ce, Dumnezeule, ne lepezi pentru totdeauna? Pentru ce fumegă mânia Ta împotriva turmei păşunii Tale?

2. Adu-ţi aminte de adunarea Ta, pe care ai câştigat-o odinioară, pe care ai răscumpărat-o ca să fie seminţia moştenirii Tale, de muntele Sionului, unde îţi aveai locuinţa!

3. Indreaptă-Ţi paşii spre aceste locuri pustiite fără curmare! Vrăjmaşul a pustiit totul în locaşul Tău cel sfânt.

4. Protivnicii Tăi au răcnit în mijlocul locurilor de adunare şi au pus semnele lor drept semne.

5. Parcă erau nişte oameni care ridică topoarele într'o pădure deasă;

6. şi acum îi sfărâmă toate podoabele săpate, cu lovituri de securi şi ciocane.

7. Au pus foc sfântului Tău locaş, au dărâmat până la pământ şi au pângărit locuinţa numelui Tău.

8. Ei ziceau în inima lor: «Să-i prăpădim pe toţi!» Au ars toate locurile de adunare ale lui Dumnezeu din ţară.

9. Semnele noastre nu le mai vedem; nu mai este niciun prooroc şi nu mai este nimeni printre noi care să ştie până când...

10. Până când, Dumnezeule, va batjocori asupritorul şi va defăima vrăjmaşul fără curmare numele Tău?

11. Pentru ce îţi tragi înapoi mâna şi dreapta Ta? Scoate-o din sân şi nimiceşte-i!

12. T o t u ş i, Dumnezeu este Impăratul meu, care din vremuri străvechi dă izbăviri în mijlocul pământului.

13. Tu ai despărţit marea cu puterea Ta; ai sfărâmat capetele balaurilor în ape;

14. ai sdrobit capetele leviatanului, l-ai dat să-l mănânce fiarele din pustie.

15. Ai făcut să ţâşnească izvoare şi păraie, ai uscat râuri care nu seacă.

16. A Ta este ziua, a Ta este şi noaptea; Tu ai aşezat lumina şi soarele.

17. Tu ai statornicit toate hotarele pământului, Tu ai rânduit vara şi iarna.

18. Adu-Ţi a m i n t e, Doamne, că vrăjmaşul Te batjocoreşte şi un popor nechibzuit huleşte numele Tău!

19. Nu lăsa pradă fiarelor sufletul turturelei Tale şi nu uita pe vecie ceata celor necăjiţi ai Tăi!

20. Ai în vedere legământul! Căci locurile dosnice din ţară sunt pline de bârloage de tâlhari.

21. Să nu se întoarcă ruşinat cel apăsat, ci necăjitul şi săracul să laude numele Tău!

22. Scoală-Te, Dumnezeule, apără-Ţi pricina! Adu-Ţi aminte de ocările pe care Ţi le aruncă în fiecare zi cel fără minte!

23. Nu uita glasul protivnicilor Tăi, zarva care creşte necurmat a celor ce se ridică împotriva Ta!

PSALMUL 75.

Către mai marele cântăreţilor. Pe «Nu nimici». Un psalm al lui Asaf, o cântare.

75 1. Te lăudăm, Dumnezeule, Te lăudăm, căci numele Tău este aproape: minunile Tale spun aceasta.

2. «Când va veni vremea hotărîtă», zice D o m n u l, «voiu judeca cu dreptate.

3. Poate să tremure pământul cu toţi locuitorii lui; Eu îi întăresc stâlpii». (Oprire)

4. Eu zic celor ce se fălesc: «Nu vă făliţi!». Şi celor răi: «Nu ridicaţi capul sus!

5. Nu vă ridicaţi capul aşa de sus, nu vorbiţi cu atâta obrăznicie!

6. Căci nici dela răsărit, nici dela apus, nici din pustie nu vine înălţarea.

7. Ci Dumnezeu este cel

ce judecă: El coboară pe unul și înalță pe altul.

8. In mâna Domnului este un potir, în care spumegă un vin plin de amestecătură. Când toarnă din el, toți cei răi de pe pământ îl sorb și-l beau până în fund».

9. Eu însă voiu vesti pururea acestea; voiu cânta laude în cinstea Dumnezeului lui Iacov

10. și voiu doborî toate puterile celor răi; însă puterile celor neprihăniți se vor înălța.

PSALMUL 76.

Către mai marele cântăreților. De cântat cu instrumente cu coarde. Un psalm al lui Asaf, o cântare.

76 1. Dumnezeu este cunoscut în Iuda, mare este numele Lui în Israel.

2. Cortul Lui este în Salem și locuința Lui în Sion.

3. Acolo a sfărâmat El săgețile, scutul, sabia și armele de războiu. (Oprire)

4. Tu ești mai măreț, mai puternic decât munții răpitorilor.

5. Despuiați au fost vitejii aceia plini de inimă, au adormit somnul de apoi; n'au putut să mai ridice mâna toți acei oameni viteji.

6. La mustrarea Ta, Dumnezeul lui Iacov, au adormit și călăreți și cai.

7. Cât de înfricoșat ești Tu! Cine poate să-Ți stea împotrivă când îți izbucnește mânia?

8. Ai rostit hotărîrea dela înălțimea cerurilor; pământul s'a îngrozit și a tăcut

9. când S'a ridicat Dumnezeu să facă dreptate și să scape pe toți cei blânzi de pe pământ. (Oprire)

10. Chiar mânia omului Te va preamări când Tu Te îmbraci cu toată urgia Ta.

11. Faceți juruințe Domnului, Dumnezeului vostru, și împliniți-le! Toți cei ce-L înconjoară să aducă daruri Dumnezeului celui înfricoșat.

12. El taie curajul domnitorilor; El este înfricoșat pentru împărații pământului.

PSALMUL 77.

Către mai marele cântăreților. După Iedutun. Un psalm al lui Asaf.

77 1. Imi îndrept glasul spre Dumnezeu și voiu striga; îmi îndrept glasul către Dumnezeu și El mă va asculta.

2. In ziua necazului meu, caut pe Domnul; noaptea, mânile îmi stau întinse fără încetare; sufletul meu nu vrea nicio mângâiere.

3. Mi-aduc aminte de

Dumnezeu și gem; mă gândesc adânc în mine și mi se mâhnește duhul. (Oprire)

4. Tu îmi ții pleoapele deschise și, de mult ce mă frământ, nu pot să vorbesc.

5. Mă gândesc la zilele de demult, la anii de odinioară.

6. Imi aduc aminte de cântările mele noaptea, cuget adânc în lăuntrul inimii mele, îmi cade duhul pe gânduri și zic:

7. «Va lepăda oare Domnul pentru totdeauna? Și nu va mai fi El binevoitor?

8. S'a isprăvit oare bunătatea Lui pe vecie? S'a dus oare făgăduința Lui pentru totdeauna?

9. A uitat oare Dumnezeu să aibă milă? Și-a închis El oare îndurările în mânie?» (Oprire)

10. Atunci îmi zic: «Ceea ce mă face să sufer, este că dreapta Celui-Prea-Inalt nu mai este aceeași».

11. Dar tot voiu lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară;

12. da, mă voiu gândi la toate lucrările Tale și voiu lua aminte la toate isprăvile Tale.

13. Dumnezeule, calea este sfântă. Unde este un Dumnezeu așa de mare ca Dumnezeul nostru?

14. Tu ești Dumnezeul care faci minuni; Tu Ți-ai arătat puterea printre popoare.

15. Prin brațul Tău, Tu ai izbăvit pe poporul Tău, pe fiii lui Iacov și ai lui Iosif. (Oprire)

16. Când Te-au văzut apele, Dumnezeule, când Te-au văzut apele, s'au cutremurat și adâncurile s'au mișcat.

17. Norii au turnat apă cu găleata, norii au făcut să răsune glas și săgețile Tale au sburat în toate părțile.

18. Glasul tunetului Tău a răsunat în vârtej de vânt; fulgerile au luminat lumea; pământul s'a mișcat și s'a cutremurat.

19. Ți-ai croit un drum prin mare, o cărare prin apele cele mari și nu Ți s'au mai cunoscut urmele.

20. Ai povățuit pe poporul Tău ca pe o turmă, prin mâna lui Moise și Aaron.

PSALMUL 78.

O învățătură a lui Asaf.

78 1. Ascultă, poporul meu, învățăturile mele! Luați aminte la cuvintele gurii mele!

2. Imi deschid gura și vorbesc în pilde, vestesc

lucruri adânci[1]) din zilele de altădată.

3. Ce am auzit și am cunoscut și ce ne-au povestit părinții noștri,

4. nu vom ascunde de copiii lor; ci vom vesti neamului de oameni care va veni laudele Domnului, puterea Lui și minunile pe care le-a făcut.

5. El a pus o mărturie în Iacov, a dat o lege în Israel și a poruncit părinților noștri să-și învețe în ea copiii,

6. ca să fie cunoscută de cei ce vor veni după ei, de copiii care se vor naște și care, când se vor face mari, să vorbească despre ea copiilor lor,

7. pentru ca aceștia să-și pună încrederea în Dumnezeu, să nu uite lucrările lui Dumnezeu și să păzească poruncile Lui.

8. Să nu fie ca părinții lor, un neam îndărătnic și răzvrătit, un neam care nu și-a întărit inima și al cărui duh nu era credincios lui Dumnezeu.

9. Fiii lui Efraim, arcași înarmați, au întors spatele în ziua luptei.

10. Ei n'au ținut legământul lui Dumnezeu și n'au voit să umble în Legea Lui;

1). = enigme.

11. au dat uitării lucrările Lui, minunile Lui, pe care li le arătase.

12. Sub ochii părinților lor, El a făcut minuni în țara Egiptului, în câmpia Țoan.

13. A despărțit marea și i-a trecut prin ea, ridicând apele ca un zid.

14. I-a călăuzit ziua cu un nor și toată noaptea cu o lumină de foc.

15. A despicat stânci în pustie și i-a adăpat din belșug ca din niște ape adânci.

16. A făcut să țâșnească izvoare din stâncă și să curgă ape ca niște râuri.

17. Dar ei n'au încetat să păcătuiască împotrva Lui, n'au încetat să se răzvrătească împotriva Celui-Prea-Inalt în pustie.

18. Au ispitit pe Dumnezeu în inima lor, cerând mâncare după pofta lor.

19. Au vorbit împotriva lui Dumnezeu și au zis: «Oare va putea Dumnezeu să pună o masă în pustie?

20. Iată că El a lovit stânca și au curs ape și s'au revărsat șivoaie. Dar va putea El oare să dea și pâne sau să facă rost de carne poporului Său?»

21. Domnul a auzit și S'a mâniat: un foc s'a aprins împotriva lui Iacov și urgia s'a stârnit împotriva lui Israel,

22. pentrucă n'au crezut în Dumnezeu și n'au avut încredere în ajutorul Lui.

23. El a poruncit norilor de sus și a deschis porțile cerurilor:

24. a plouat peste ei mană de mâncare și le-a dat grâu din cer.

25. Au mâncat cu toții pânea celor puternici și le-a trimes mâncare, ca să se sature.

26. A pus să sufle în ceruri vântul de răsărit și a adus, prin puterea Lui, vântul de miazăzi;

27. a plouat peste ei carne ca pulberea și păsări cât nisipul mării;

28. le-a făcut să cadă în mijlocul taberii lor, de jur împrejurul locuințelor lor.

29. Ei au mâncat și s'au săturat din destul; Dumnezeu le-a dat ce doriseră.

30. Dar n'apucaseră să-și astâmpere bine pofta, mâncarea le era încă în gură

31. când s'a stârnit mânia lui Dumnezeu împotriva lor: a ucis pe cei mai tari dintre ei și a doborît pe tinerii lui Israel.

32. Cu toate acestea, ei n'au încetat să păcătuiască și n'au crezut în minunile Lui.

33. De aceea, El le-a curmat zilele ca o suflare, le-a curmat anii printr'un sfârșit năprasnic.

34. Când îi lovea cu moartea, ei îl căutau, se întorceau și căutau serios pe Dumnezeu;

35. își aduceau aminte că Dumnezeu este stânca lor, și că Dumnezeu, Cel-Prea-Inalt, este izbăvitorul lor.

36. Dar îl înșelau cu gura și-L mințeau cu limba.

37. Inima nu le era tare față de El și nu erau credincioși legământului Lui.

38. Totuși, El, care e milos, le-a iertat nelegiuirea și nu i-a nimicit, ci de multe ori și-a întors mânia și n'a dat drumul la toată urgia Sa.

39. El și-a adus aminte că ei nu erau decât carne, o suflare care trece și nu se mai întoarce.

40. De câte ori s'au răzvrătit ei împotriva Lui în pustie! De câte ori L-au mâniat ei în pustietate!

41. Da, n'au încetat să ispitească pe Dumnezeu și să întărâte pe Sfântul lui Israel.

42. Nu și-au mai adus aminte de puterea Lui, de ziua când i-a izbăvit de vrăjmaș,

43. de minunile pe care le-a făcut în Egipt și de semnele Lui minunate din câmpia Țoan:

44. cum le-a prefăcut în sânge râurile și pâraiele lor și n'au putut să bea din apele lor;

45. cum a trimes împo-

triva lor niște muște otrăvitoare, care i-au mâncat, și broaște, care i-au prăpădit;
46. cum le-a dat holdele pradă omizilor și munca lor pradă lăcustelor;
47. cum le-a bătut viile cu piatră și smochinii cu grindină;
48. cum le-a lăsat vitele pradă grindinei și turmele pradă focului cerului;
49. El și-a aruncat împotriva lor mânia aprinsă, urgia, iuțimea și necazul: o droaie de îngeri aducători de nenorociri;
50. și cum Și-a dat drum slobod mâniei: nu le-a scăpat sufletul dela moarte și le-a dat vieața pradă molimei;
51. cum a lovit pe toți întâii născuți din Egipt, pârga puterii în corturile lui Ham;
52. cum a pornit pe poporul Său ca pe niște oi și i-a condus ca pe o turmă în pustie;
53. cum i-a dus fără nicio grijă, ca să nu le fie frică, iar marea a acoperit pe vrăjmașii lor;
54. cum i-a adus spre hotarul Său cel sfânt, spre muntele acesta, pe care dreapta Lui l-a câștigat;
55. cum a izgonit Neamurile dinaintea lor, le-a împărțit țara în părți de moștenire și a pus semințiile lui Israel să locuiască în corturile lor.
56. Dar ei au ispitit pe Dumnezeul Cel-Prea-Inalt, s'au răzvrătit împotriva Lui și n'au ținut poruncile Lui,
57. ci s'au depărtat și au fost necredincioși ca și părinții lor, s'au abătut ca un arc înșelător.
58. L-au supărat prin înălțimile lor și i-au stârnit gelozia cu chipurile lor cioplite.
59. Dumnezeu a auzit și S'a mâniat și S'a scârbit de tot de Israel.
60. A părăsit locuința Lui din Silo, cortul pe care-l pusese între oameni.
61. Și-a dat slava pradă robiei și măreția Lui în mâna vrăjmașului.
62. A dat pradă sabiei pe poporul Său și S'a mâniat pe moștenirea Sa.
63. Pe tinerii lui i-a ars focul și fecioarele lui n'au mai fost sărbătorite cu cântări de nuntă.
64. Preoții lor au căzut uciși de sabie și văduvele lui nu s'au bocit.
65. Atunci Domnul S'a trezit ca unul care a dormit, ca un viteaz îmbărbătat de vin,
66. și a lovit pe dinapoi pe protivnicii Lui, acoperindu-i cu veșnică ocară.
67. Insă a lepădat cortul

lui Iosif și n'a ales seminția lui Efraim,
68. ci a ales seminția lui Iuda, muntele Sionului, pe care-l iubește.
69. Și-a zidit sfântul locaș ca locurile prea înalte, ca pământul pe care l-a întemeiat pe veci.
70. A ales pe robul Său David și l-a luat dela staulele de oi;
71. l-a luat dindărătul oilor care alăptau, ca să pască pe poporul Lui, Iacov, și pe Israel, moștenirea Lui.
72. Și David i-a păstorit cu o inimă neprihănită și i-a povățuit cu mâni pricepute.

PSALMUL 79.

Un psalm al lui Asaf.

79 1. Dumnezeule, au năvălit Neamurile în moștenirea Ta, au pângărit templul Tău cel sfânt și au prefăcut Ierusalimul într'un morman de pietre.
2. Trupurile neînsuflețite ale robilor Tăi le-au dat să le mănânce păsările cerului și carnea credincioșilor Tăi au dat-o s'o mănânce fiarele pământului.
3. Ca apa le-au vărsat sângele de jur împrejurul Ierusalimului și n'a fost nimeni ca să-i îngroape.
4. Am ajuns de ocara vecinilor noștri, de batjocura și de râsul celor ce ne înconjoară.
5. Până când, Doamne, Te vei mânia fără încetare și va arde mânia Ta ca focul?
6. Varsă-Ți mânia peste Neamurile care nu Te cunosc și peste împărățiile care nu chiamă numele Tău!
7. Căci au mâncat pe Iacov și i-au pustiit locuința.
8. Nu-Ți mai aduce aminte de nelegiuirile strămoșilor noștri, ci să ne iasă de grabă înainte îndurările Tale, căci suntem foarte nenorociți.
9. Ajută-ne, Dumnezeul mântuirii noastre, pentru slava numelui Tău! Izbăvește-ne și iartă-ne păcatele, pentru numele Tău!
10. Pentru ce să zică neamurile: «Unde este Dumnezeul lor?» Să se știe înaintea ochilor noștri, printre Neamuri, că Tu răzbuni sângele vărsat al robilor Tăi.
11. Să ajungă până la Tine gemetele celor încătușați! Scapă, prin brațul Tău puternic, pe cei dați morții!
12. Intoarce vecinilor noștri, de șapte ori în sânul lor, batjocurile pe care Ți le-au aruncat ei Ție, Doamne!
13. Și noi, poporul Tău, turma pășunii Tale, Te vom lăuda în veci și vom vesti

din neam în neam laudele Tale.

PSALMUL 80.

Către mai marele cântăreților. De cântat ca și «Crinii mărturiei». Un psalm al lui Asaf.

80 1. Ia aminte, Păstorul lui Israel, Tu, care povățuești pe Iosif ca pe o turmă! Tu, care șezi pe heruvimi, arată-Te în strălucirea Ta.

2. Trezește-Ți puterea înaintea lui Efraim, Beniamin și Manase, și vino în ajutorul nostru!

3. Ridică-ne, Dumnezeule, fă să strălucească fața Ta și vom fi scăpați!

4. Doamne, Dumnezeul oștirilor, până când Te vei mânia, cu toată rugăciunea poporului Tău?

5. Ii hrănești cu o pâne de lacrămi și-i adăpi cu lacrămi din plin.

6. Ne faci să fim pricina de ceartă a vecinilor noștri și vrăjmașii noștri râd de noi între ei.

7. Ridică-ne, Dumnezeul oștirilor! Fă să strălucească fața Ta și vom fi scăpați!

8. Tu ai adus o vie din Egipt, ai izgonit Neamuri și ai sădit-o.

9. Ai făcut loc înaintea ei și ea a prins rădăcini și a umplut țara.

10. Munții erau acoperiți de umbra ei și ramurile ei erau ca cedrii lui Dumnezeu.

11. Iși întindea mlădițele până la mare și lăstarii până la Râu.

12. Pentru ce i-ai rupt gardul acum, de-o jefuesc toți trecătorii?

13. O râmă mistrețul din pădure și o mănâncă fiarele câmpului.

14. Dumnezeul oștirilor, întoarce-Te iarăși! Privește din cer și vezi, și cercetează via aceasta

15. și sadul pe care l-a sădit dreapta Ta, și mlădița pe care Ți-ai întărit-o.

16. Ea este arsă de foc, este tăiată. De mustrarea feței Tale, ei pier.

17. Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului pe care Ți l-ai ales!

18. Și atunci nu ne vom mai depărta de Tine. Inviorează-ne iarăși și vom chema numele Tău!

19. Doamne, Dumnezeul oștirilor, ridică-ne iarăși! Fă să strălucească fața Ta și vom fi scăpați!

PSALMUL 81.

Către mai marele cântăreților. De cântat pe Ghitit. Un psalm al lui Asaf.

81 1. Cântați cu veselie lui Dumnezeu, care este tăria noastră! Inălțați

strigăte de bucurie Dumnezeului lui Iacov!

2. Cântați o cântare, sunați din timpane, din harfa cea plăcută și din alăută!

3. Sunați din trâmbiță la luna nouă, la luna plină, în ziua noastră de sărbătoare!

4. Căci aceasta este o lege pentru Israel, o poruncă a Dumnezeului lui Iacov.

5. El a pus-o drept mărturie în Iosif când a ieșit împotriva țării Egiptului. Atunci am auzit un glas pe care nu l-am cunoscut:

6. «I-am descărcat povara de pe umăr și mânile lui nu mai țin coșul.

7. Ai strigat în necaz și te-am izbăvit; ți-am răspuns în locul tainic al tunetului și te-am încercat la apele Meriba. (Oprire)

8. Ascultă, poporul Meu, și te voiu sfătui; Israele, de M'ai asculta!

9. Niciun dumnezeu străin să nu fie în mijlocul tău și să nu te închini înaintea dumnezeilor străini!

10. Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te-am scos din țara Egiptului; deschide-ți gura larg și ți-o voiu umplea!»

11. Dar poporul Meu n'a ascultat de glasul Meu, Israel nu M'a voit.

12. Atunci i-am lăsat în împietrirea inimii lor și au urmat sfaturile lor.

13. O, de M'ar asculta poporul Meu, de ar umbla Israel în căile Mele!

14. Intr'o clipă aș supune pe vrăjmașii lor, Mi-aș întoarce mâna împotriva protivnicilor lor;

15. cei ce urăsc pe Domnul, L-ar lingușí și fericirea lui Israel ar dăinui în veci.

16. L-aș hrăni cu cel mai bun grâu și l-aș sătura cu miere din stâncă.

PSALMUL 82.

Un psalm al lui Asaf.

82 1. Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu. El judecă în mijlocul dumnezeilor[1]).

2. «Până când veți judeca strâmb și veți căuta la fața celor răi? (Oprire)

3. Faceți dreptate celui slab și orfanului, dați dreptate celui apăsat și săracului,

4. scăpați pe cel nevoiaș și lipsit, izbăviți-i din mâna celor răi!»

5. Dar ei nu cunosc, nici nu înțeleg; umblă în întunerec; de aceea se clatină toate temeliile pământului.

6. Eu am zis: «Sunteți dumnezei, toți sunteți fii ai Celui-Prea-Inalt».

---

1). = judecătorilor.

7. «Dar veţi muri ca nişte oameni, veţi cădea ca un domnitor oarecare».

8. Scoală-Te, Dumnezeule, şi judecă pământul! Căci toate Neamurile sunt ale Tale.

PSALMUL 83.

O cântare. Un psalm al lui Asaf.

83 1. Dumnezeule, nu tăcea! Nu tăcea şi nu Te odihni, Dumnezeule!

2. Căci iată că vrăjmaşii Tăi se frământă şi cei ce Te urăsc înalţă capul.

3. Fac planuri pline de vicleşug împotriva poporului Tău şi se sfătuesc împotriva celor ocrotiţi de Tine.

4. «Veniţi», zic ei, «să-i nimicim, ca să nu mai fie un neam şi să nu se mai pomenească numele lui Israel!»

5. Căci se sfătuesc împreună cu o inimă, fac legământ împotriva Ta:

6. corturile lui Edom şi Ismaeliţii; Moabul şi Hagareniţii;

7. Ghebal, Amon, Amalec, Filistenii cu locuitorii Tirului.

8. Asiria se uneşte şi ea cu ei şi dă ajutor copiilor lui Lot. (Oprire)

9. Fă-le ca lui Madian, ca lui Sisera, ca lui Iabin, la pârâul Chison,

10. care au fost nimiciţi la En-Dor şi au ajuns un gunoiu pentru îngrăşarea pământului.

11. Căpeteniilor lor fă-le ca lui Oreb şi Zeeb, şi tuturor domnilor lui, ca lui Zebah şi Ţalmuna!

12. Căci ei zic: «Să punem mâna pe locuinţele lui Dumnezeu!»

13. Dumnezeul meu, fă-i ca vârtejul de praf, ca paiul luat de vânt,

14. ca focul care arde pădurea şi ca flacăra care aprinde munţii!

15. Urmăreşte-i astfel cu furtuna Ta şi bagă groaza în ei cu vijelia Ta!

16. Acopere-le faţa de ruşine, ca să caute numele Tău, Doamne!

17. Să fie ruşinaţi şi îngroziţi pe veci, să le roşească obrazul de ruşine şi să piară,

18. ca să ştie că numai Tu, al cărui nume este Domnul, Tu eşti Cel-Prea-Inalt peste tot pământul!

PSALMUL 84.

Către mai marele cântăreţilor. De cântat pe Ghitit. Un psalm al fiilor lui Core.

84 1. Cât de plăcute sunt locaşurile Tale, Doamne al oştirilor!

2. Sufletul meu suspină şi tânjeşte de dor după curţile Domnului; inima şi

carnea mea strigă către Dumnezeul cel viu.

3. Până şi vrabia îşi găseşte o casă acolo şi rândunica un cuib, unde îşi pune puii... Ah, altarele Tale, Doamne al oştirilor, Impăratul meu şi Dumnezeul meu!

4. Ferice de cei ce locuesc în casa Ta, căci ei tot mai pot să Te laude! (Oprire)

5. Ferice de omul a cărui tărie este în Tine şi de aceia în a căror inimă locueşte încrederea! 1)

6. Când străbat aceştia Valea-Plângerii, o prefac într'un loc plin de izvoare; şi ploaia timpurie o acoper cu binecuvântări.

7. Ei merg din putere în putere şi se înfăţişează înaintea lui Dumnezeu în Sion.

8. Doamne, Dumnezeul oştirilor, ascultă rugăciunea mea! Ia aminte, Dumnezeul lui Iacov! (Oprire)

9. Tu, care eşti scutul nostru, vezi, Dumnezeule, şi priveşte faţa unsului Tău!

10. Căci mai mult face o zi în curţile Tale decât o mie în altă parte. Eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu decât să locuesc în corturile răutăţii.

11. Căci Domnul Dumnezeu este un soare şi un scut; Domnul dă îndurare şi slavă şi nu lipseşte de niciun bine pe cei ce duc o vieaţă fără prihană.

12. Doamne al oştirilor, ferice de omul care se încrede în Tine!

PSALMUL 85.

Către mai marele cântăreţilor. Un psalm al fiilor lui Core.

85 1. Tu ai fost binevoitor cu ţara Ta, Doamne. Ai adus înapoi pe cei luaţi în robie din Iacov;

2. ai iertat nelegiuirea poporului Tău, ai acoperit toate păcatele lor. (Oprire)

3. Ţi-ai tras înapoi toată urgia şi Te-ai întors din iuţimea mâniei Tale.

4. Intoarce-Te iarăşi, Dumnezeul mântuirii noastre şi fă să înceteze mânia Ta faţă de noi!

5. In veci Te vei mânia oare pe noi? Din neam în neam îţi vei lungi mânia?

6. Nu ne vei înviora oare iarăşi, pentru ca poporul Tău să se bucure în Tine?

7. Arată-ne, Doamne, bunătatea Ta şi dă-ne mântuirea Ta!

8. Eu voiu asculta ce zice Dumnezeu, Domnul, căci

---

1) lit. = sunt drumurile făcute; e vorba de drumurile lui Dumnezeu, deci a-ţi fi dragă voia lui Dumnezeu.

El vorbește de pace poporului Său și iubiților Săi, numai ei să nu se întoarcă iarăși la nebunie.

9. Da, mântuirea Lui este aproape de cei ce se tem de El, pentru ca slava să locuiască în țara noastră.

10. Bunătatea și credincioșia se întâlnesc, neprihănirea și pacea se sărută.

11. Credincioșia răsare din pământ și neprihănirea privește dela înălțimea cerurilor.

12. Domnul ne va da și ce este bine și pământul nostru își va da roadele.

13. Neprihănirea va merge înaintea Lui și va deschide drum pașilor Lui.

PSALMUL 86.

O rugăciune a lui David.

86 1. Ia aminte, Doamne, și ascultă-mă, căci sunt sărac și lipsit!

2. Păzește-mi sufletul, căci sunt evlavios! Scapă, Dumnezeule, pe robul Tău, care se încrede în Tine!

3. Ai milă de mine, Doamne, căci toată ziua strig către Tine!

4. Veselește sufletul robului Tău, căci la Tine, Doamne, îmi înalț sufletul!

5. Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți și plin de îndurare cu toți cei ce Te chiamă.

6. Pleacă-Ți urechea, Doamne, la rugăciunea mea; ia aminte la glasul cererilor mele!

7. Te chem în ziua necazului meu, căci m'asculți.

8. Nimeni nu este ca Tine între dumnezei, Doamne, și nimic nu este ca lucrările Tale.

9. Toate Neamurile pe care le-ai făcut vor veni să se închine înaintea Ta, Doamne, și să dea slavă numelui Tău.

10. Căci Tu ești mare și faci minuni. Numai Tu ești Dumnezeu.

11. Învață-mă calea Ta, Doamne! Eu voi umbla în adevărul Tău. Unește-mi inima, ca să nu facă decât un singur lucru: să se teamă de numele Tău!

12. Te voiu lăuda din toată inima mea, Doamne, Dumnezeul meu, și voiu preamări numele Tău în veci.

13. Căci mare este bunătatea Ta față de mine și Tu îmi izbăvești sufletul din adânca Locuință a Morților.

14. Dumnezeule, niște îngâmfați s'au sculat împotriva mea, o ceată de oameni asupritori vor să-mi ia vieața și nu se gândesc la Tine.

15. Dar Tu, Doamne, Tu ești un Dumnezeu îndurător și milos, încet la mânie și bogat în bunătate și în credincioșie.

16. Îndreaptă-Ți privirile spre mine și ai milă de mine; dă tărie robului Tău și scapă pe fiul roabei Tale!

17. Fă un semn pentru mine, ca să vadă vrăjmașii mei și să se rușineze, căci Tu mă ajuți și mă mângâi, Doamne!

PSALMUL 87.

Un psalm al fiilor lui Core. O cântare.

87 1. Sionul are temeliile așezate pe munții cei sfinți.

2. Domnul iubește porțile Sionului mai mult decât toate locașurile lui Iacov.

3. Lucruri pline de slavă au fost spuse despre tine, cetate a lui Dumnezeu. (Oprire)

4. Eu pomenesc Egiptul și Babilonul printre cei ce Mă cunosc; iată, țara Filistenilor, Tirul cu Etiopia: «în Sion s'au născut».

5. Iar despre Sion este zis: «Acesta și acela în el s'au născut»; și însuși Cel-Prea-Inalt îl întărește.

6. Domnul numără popoarele, scriindu-le: «Acesta acolo s'a născut». (Oprire)

7. Și cei ce cântă și cei ce joacă, strigă: «Toate izvoarele mele sunt în Tine».

PSALMUL 88.

O cântare. Un psalm al fiilor lui Core. Către mai marele cântăreților. De cântat cu flautul. O învățătură a lui Heman Ezrahitul.

88 1. Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, zi și noapte strig înaintea Ta!

2. S'ajungă rugăciunea mea înaintea Ta! Ia aminte la cererile mele!

3. Căci mi s'a săturat sufletul de rele și mi se apropie vieața de Locuința Morților!

4. Sunt pus în rândul celor ce se coboară în groapă; sunt ca un om care nu mai are putere.

5. Stau întins printre cei morți, ca cei uciși și culcați în mormânt, de care nu-Ți mai aduci aminte și care sunt despărțiți de mâna Ta.

6. M'ai aruncat în groapa cea mai de jos, în întunerec, în adâncuri.

7. Mânia Ta mă apasă și mă năpădești cu toate valurile Tale. (Oprire)

8. Ai depărtat dela mine pe toți prietenii mei; m'ai făcut o pricină de scârbă pentru ei; sunt închis și nu pot să ies.

9. Mi se topesc ochii de suferință; în toate zilele Te chem, Doamne, și-mi întind mânile spre Tine.

10. Oare pentru morți
faci Tu minuni? Sau se
scoală morții să Te laude?
(Oprire)
11. Se vorbește oare de
bunătatea Ta în mormânt
și de credincioșia Ta în A-
dânc?
12. Sunt cunoscute oare
în întunerec minunile Tale
și neprihănirea Ta în țara
uitării?
13. Către Tine, Doamne,
strig și dimineața rugăciu-
nea mea Te întâmpină.
14. Pentru ce, Doamne,
lepezi sufletul meu? Pen-
tru ce îmi ascunzi fața Ta?
15. Din tinerețe sunt ne-
norocit și trag să mor, sunt
cuprins de spaimele Tale
și nu știu unde sunt.
16. Mânia Ta trece pe-
ste mine, spaimele Tale mă
prăpădesc.
17. Ele mă înconjoară
toată ziua ca niște ape, mă
înfășoară toate deodată.
18. Ai depărtat dela mi-
ne pe prieteni și tovarăși,
și cei de aproape ai mei
s'au făcut nevăzuți.

PSALMUL 89.

O învățătură a lui Etan Ezrahitul.

89 1. Voiu cânta totdea-
una îndurările Dom-
nului; voiu spune din neam
în neam, cu gura mea, cre-
dincioșia Ta.
2. Căci zic: «Indurarea
are temelii veșnice; credin-
cioșia Ta este întărită în
ceruri».
3. «Am făcut legământ
cu alesul Meu» — zice
Domnul — „am jurat robu-
lui Meu David:
4. «Iți voiu întări sămân-
ța pe vecie și din neam în
neam îți voiu zidi scaunul
de domnie». (Oprire)
5. Cerurile laudă minu-
nile Tale, Doamne, și cre-
dincioșia Ta este lăudată
în adunarea sfinților.
6. Căci, în ceruri, cine
se poate asemăna cu Dom-
nul? Cine este ca Domnul
între fiii celor puter-
nici? 1).
7. Dumnezeu este foarte
înfricoșat în sfatul sfinți-
lor și de temut pentru toți
cei ce stau în jurul Lui.
8. Doamne, Dumnezeul
oștirilor, cine este puternic
ca Tine, Doamne? Și cre-
dincioșia Ta Te înconjoară.
9. Tu stăpânești mândria
mării; când se ridică va-
lurile ei, Tu le potolești.
10. Tu ai sdrobit Egip-
tul ca pe un hoit, ai risipit
pe vrăjmașii Tăi prin pu-
terea brațului Tău.
11. Ale Tale sunt ceru-
rile, al Tău este și pămân-
tul. Tu ai întemeiat lumea
și tot ce cuprinde ea.
12. Tu ai făcut miază-
noaptea și miazăziua; Ta-

1) = îngerii.

borul și Hermonul se bu-
cură de numele Tău.
13. Brațul Tău este pu-
ternic, mâna Ta este tare,
dreapta Ta este înălțată.
14. Dreptatea și judecata
sunt temelia scaunului Tău
de domnie; bunătatea și
credincioșia merg înaintea
feței Tale.
15. Ferice de poporul ca-
re cunoaște sunetul de bu-
curie al trâmbiței, care
umblă în lumina feței Tale,
Doamne!
16. Ei se bucură neînce-
tat de numele Tău și sunt
înălțați prin dreptatea Ta.
17. Căci Tu ești fala pu-
terii lor și, în bunăvoința
Ta, ne ridici puterea noa-
stră.
18. Căci Domnul este scu-
tul nostru, Sfântul lui Is-
rael este împăratul nostru.
19. Atunci ai vorbit în-
tr'o vedenie preaiubitului
Tău și ai zis: «Am dat a-
jutorul Meu și l-am pus a-
supra unui viteaz, am ri-
dicat din mijlocul poporu-
lui un ales;
20. am găsit pe robul
Meu David și l-am uns cu
untdelemnul Meu cel sfânt.
21. Mâna Mea va fi me-
reu cu el și brațul Meu îl
va întări.
22. Vrăjmașul nu-l va
prinde și cel rău nu-l va
apăsa,
23. ci voiu sdrobi dinain-
tea lui pe protivnicii lui și
voiu lovi pe cei ce-l urăsc.
24. Credincioșia și bună-
tatea Mea vor fi cu el și,
prin numele Meu, tăria lui
se va înălța.
25. Voiu da în mâna lui
marea și în dreapta lui
râurile.
26. El îmi va zice: «Tu
ești Tatăl meu, Dumnezeul
meu și stânca mântuirii
mele!»
27. Iar Eu îl voiu face
întâiul născut, cel mai înalt
dintre împărații pământu-
lui.
28. Ii voiu păstra totdea-
una bunătatea Mea și le-
gământul Meu îi va fi ne-
clintit.
29. Ii voiu face veșnică
sămânța și scaunul lui de
domnie ca zilele cerurilor.
30. Dacă fiii lui vor pă-
răsi Legea Mea și nu vor
umbla după poruncile
Mele,
31. dacă vor călca orân-
duirile Mele și nu vor păzi
poruncile Mele,
32. atunci le voiu pedep-
si fără-de-legile cu nuiaua
și nelegiuirile cu bătăi,
33. dar nu-Mi voiu de-
părta cu totul bunătatea
dela el și nu-Mi voiu face
credincioșia de minciună;
34. nu-Mi voiu călca le-
gământul și nu voiu schim-
ba ce a ieșit de pe buzele
Mele.
35. Am jurat odată pe

sfințenia Mea; să mint Eu oare pe David?

36. Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele;

37. ca luna, va dăinui, pe vecie, și ca martorul credincios din ceruri». (Oprire)

38. Și totuși, Tu l-ai îndepărtat și l-ai disprețuit, Te-ai mânia pe unsul Tău;

39. ai lepădat legământul făcut cu robul Tău, i-ai pângărit cununa, svârlind-o la pământ.

40. I-ai prăbușit toate zidurile și i-ai dărâmat toate cetățuile.

41. Toți trecătorii îl jefuesc și a ajuns de batjocura vecinilor lui.

42. Ai înălțat dreapta protivnicilor lui, ai veselit pe toți vrăjmașii lui,

43. ai făcut ca ascuțișul săbiei lui să dea înapoi și nu l-ai sprijinit în luptă.

44. Ai pus capăt strălucirii lui și ai trântit la pământ s c a u n u l lui de domnie;

45. i-ai scurtat zilele tinereții și l-ai acoperit de rușine. (Oprire)

46. Până când, Doamne, Te vei ascunde fără încetare și-Ți va arde mânia ca focul?

47. Adu-Ți aminte ce scurtă este vieața mea și pentru ce nimic ai făcut pe toți fiii oamenilor.

48. Este oare vreun om care să trăiască și să nu vadă moartea, care să poată să-și scape sufletul din Locuința Morților? (Oprire)

49. Unde sunt, Doamne, îndurările Tale dintâi, pe care le-ai jurat lui David, în credincioșia Ta?

50. Adu-Ți aminte, Doamne, de ocara robilor Tăi; adu-Ți aminte că port în sân ocara dela multe popoare;

51. adu-Ți a m i n t e de o c ă r i l e vrăjmașilor Tăi, Doamne, de o c ă r i l e lor împotriva pașilor unsului Tău!

52. Binecuvântat să fie Domnul în veci! Amin și Amin!

CARTEA A PATRA

PSALMUL 90.

O rugăciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu.

90 1. Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost din neam în neam.

2. Inainte de a se fi născut munții și înainte de a se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu.

3. Tu întorci pe oameni în țărână și zici: «Intoarceți-vă, fiii oamenilor!»

4. Căci, înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă de noapte.

5. Ii iei ca un șivoiu; sunt ca un somn; dimineața sunt ca iarba care crește;

6. dimineața înflorește și crește, iar seara este tăiată și se usucă.

7. Căci suntem mistuiți de mânia Ta și îngroziți de urgia Ta.

8. Tu pui înaintea Ta nelegiuirile noastre și scoți la lumina feței Tale păcatele noastre cele ascunse.

9. Toate zilele noastre pier de urgia Ta; vedem cum ni se duc anii ca un sunet 1).

10. Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani; și lucrul cu care se mândrește omul în timpul lor, nu este decât trudă și deșertăciune, căci trec iute și noi sburăm.

11. Dar cine ia seama la tăria mâniei Tale și la urgia Ta așa cum se cuvine să se teamă de Tine?

12. Invață-ne să ne numărăm bine zilele, ca să căpătăm o i n i m ă înțeleaptă!

13. Intoarce-Te, Doamne! Până când zăbovești? Ai milă de robii Tăi!

14. Satură-ne în fiecare dimineață de bunătatea Ta și toată vieața noastră ne vom bucura și ne vom veseli.

15. Inveselește-ne tot atâtea zile câte ne-ai smerit, tot atâția ani cât am văzut nenorocirea!

16. Să se arate robilor Tăi lucrarea Ta și slava Ta fiilor lor!

17. Fie peste noi bunăvoința Domnului Dumnezeului nostru! Și întărește lucrarea mânilor noastre, da, întărește lucrarea mânilor noastre!

PSALMUL 91.

91 1. Cel ce stă sub ocrotirea Celui-Prea-Inalt

1) sau: ca un gând, ca un oftat.

și se odihnește la umbra Celui-Atotputernic,
2. zice despre Domnul: «El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu, în care mă încred!»
3. Căci El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustiirile ei.
4. El te va acoperi cu penele Sale și te vei ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credincioșia Lui.
5. Nu trebue să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care sboară ziua,
6. nici de ciuma care umblă în întunerec, nici de molima care bântue ziua, în amiaza mare.
7. O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.
8. Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi.
9. Pentrucă zici: «Domnul este locul meu de adăpost» și faci din Cel-Prea-Inalt turnul tău de scăpare,
10. de aceea nicio nenorocire nu te va ajunge, nicio urgie nu se va apropia de cortul tău.
11. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale;
12. și ei te vor duce pe mâni, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră.
13. Vei păși peste lei și peste năpârci, și vei călca peste pui de lei și peste șerpi.
14. «Fiindcă Mă iubește — zice Domnul — de aceea îl voiu izbăvi, îl voiu ocroti, căci cunoaște numele Meu.
15. Când mă va chema, îi voiu răspunde; voiu fi cu el în strâmtorare, îl voiu izbăvi și-l voiu proslăvi.
16. Il voiu sătura cu viață lungă și-i voiu arăta mântuirea Mea».

PSALMUL 92.

Un psalm. O cântare pentru ziua Sabatului.

92 1. Frumos este să lăudăm pe Domnul și să mărim numele Tău, Prea-Inalte;
2. să vestim dimineața bunătatea Ta și noaptea credincioșia Ta,
3. cu instrumentul cu zece coarde și cu alăuta, în sunetele harfei.
4. Căci Tu mă înveselești cu lucrările Tale, Doamne, și eu cânt de veselie când văd lucrările mânilor Tale.
5. Cât de mari sunt lucrările Tale, Doamne, și cât de adânci sunt gândurile Tale!
6. Omul prost nu cunoaște lucrul acesta și cel nebun nu-l înțelege.
7. Dacă cei răi înverzesc ca iarba și dacă toți cei ce fac răul înfloresc, este numai ca să fie nimiciți pe vecie.
8. Dar Tu, Doamne, ești înălțat în veci.
9. Căci iată, Doamne, vrăjmașii Tăi, iată vrăjmașii Tăi pier: toți cei ce fac răul sunt risipiți.
10. Dar mie, Tu îmi dai puterea bivolului și m'ai uns cu untdelemn proaspăt.
11. Ochiul meu își vede împlinită dorința față de vrăjmașii mei și urechea mea aude împlinirea dorinței mele față de protivnicii mei cei răi.
12. Cel fără prihană înverzește ca finicul și crește ca cedrul din Liban.
13. Cei sădiți în casa Domnului înfloresc în curțile Dumnezeului nostru.
14. Ei aduc roade și la bătrânețe, sunt plini de suc și verzi,
15. ca să arate că Domnul este drept, El, stânca mea, în care nu este nedreptate.

PSALMUL 93.

93 1. Domnul împărățește; este îmbrăcat cu măreție; Domnul este îmbrăcat cu mărеție și încins cu putere; de aceea lumea este tare și nu se clatină.
2. Scaunul Tău de domnie este așezat din vremuri străvechi; Tu ești din veșnicie.
3. Râurile vuesc, Doamne, râurile vuesc tare, râurile se umflă cu putere.
4. Dar mai puternic decât vuietul apelor mari și decât vuietul valurilor năprasnice ale mării este Domnul, în locurile cerești.
5. Mărturiile Tale sunt cu totul adevărate; sfințenia este podoaba casei Tale, Doamne, în veci de veci.

PSALMUL 94.

94 1. Doamne, Dumnezeul răzbunărilor, Tu, Dumnezeul răzbunărilor, arată-Te!
2. Scoală-Te, judecătorul pământului, și răsplătește celor mândri după faptele lor!
3. Până când vor birui cei răi, Doamne, până când vor birui cei răi?
4. Ei țin cuvântări puternice, vorbesc cu trufie și toți cei ce fac răul se fălesc.
5. Ei sdrobesc pe poporul Tău, Doamne, și asupresc moștenirea Ta.
6. Junghie pe văduvă și pe străin, ucid pe orfani
7. și zic: «Nu vede Domnul și Dumnezeul lui Iacov nu ia aminte!»

8. Totuși, învățați-vă minte, oameni fără minte! Când vă veți înțelepți, nebunilor?
9. Cel ce a sădit urechea, s'ar putea oare să n'audă? Cel ce a întocmit ochiul, s'ar putea să nu vadă?
10. Cel ce pedepsește Neamurile, s'ar putea oare să nu pedepsească, El, care învață pe oameni cunoștința?
11. Domnul cunoaște gândurile omului și știe că sunt deșerte.
12. Ferice de omul pe care-l pedepsești Tu, Doamne, și pe care-l înveți din Legea Ta,
13. ca să-i dai odihnă în zilele cele rele, până se va săpa groapa celui rău!
14. Căci Domnul nu lasă pe poporul Său și nu-și părăsește moștenirea.
15. Căci se va face odată judecata după dreptate și toți cei cu inima curată o vor găsi bună.
16. Cine mă va ajuta împotriva celor răi? Cine mă va sprijini împotriva celor ce fac rău?
17. De n'ar fi Domnul ajutorul meu, cât de curând sufletul meu ar fi în tăcerea morții!
18. Ori de câte ori zic: «Mi se clatină piciorul!» bunătatea Ta, Doamne, mă sprijinește.
19. Când gânduri negre se frământă cu grămada înlăuntrul meu, mângâierile Tale îmi înviorează sufletul.
20. Va fi oare unit cu Tine scaunul de domnie al fără-de-legii, care face din apăsare o lege?
21. Ei se strâng împotriva vieții celui neprihănit și osândesc sânge nevinovat.
22. Dar Domnul este turnul meu de scăpare, Dumnezeul meu este stânca mea de adăpost.
23. El va face să cadă asupra lor nelegiuirea lor și îi va nimici prin răutatea lor; Domnul, Dumnezeul nostru, îi va nimici.

PSALMUL 95.

95 1. Veniți să cântăm cu veselie Domnului și să strigăm de bucurie către stânca mântuirii noastre!
2. Să venim cu laude înaintea Lui, să facem să răsune cântece în cinstea Lui!
3. Căci Domnul este un Dumnezeu mare, un împărat mare, mai pre sus de toți dumnezeii.
4. El ține în mână adâncurile pământului și vârfurile munților sunt ale Lui.
5. A lui este marea, El a făcut-o; și mânile Lui au făcut uscatul.

6. Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru!
7. Căci El este Dumnezeul nostru și noi suntem poporul pășunii Lui, turma pe care o povățuește mâna Lui... O, de ați asculta azi glasul Lui!
8. Nu vă împietriți inima ca la Meriba, ca în ziua dela Masa, în pustie,
9. unde părinții voștri M'au ispitit și M'au încercat, măcar că văzuseră lucrările Mele!
10. Patruzeci de ani M'am scârbit de neamul acesta și am zis: «Este un popor cu inima rătăcită; ei nu cunosc căile Mele».
11. De aceea am jurat în mânia Mea: «Nu vor intra în odihna Mea!»

PSALMUL 96.

96 1. Cântați Domnului o cântare nouă! Cântați Domnului, tot pământul!
2. Cântați Domnului, binecuvântați numele Lui, vestiți din zi în zi mântuirea Lui!
3. Povestiți printre Neamuri slava Lui, printre toate popoarele minunile Lui!
4. Căci Domnul este mare și foarte vrednic de laudă. El este mai de temut decât toți dumnezeii.
5. Căci toți dumnezeii popoarelor sunt niște idoli, dar Domnul a făcut cerurile.
6. Strălucirea și măreția sunt înaintea feței Lui, tăria și frumusețea sunt în locașul Lui cel sfânt.
7. Familiile popoarelor, dați Domnului, dați Domnului slavă și cinste!
8. Dați Domnului slava cuvenită numelui Lui! Aduceți daruri de mâncare și intrați în curțile Lui!
9. Inchinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați cu podoabe sfinte; tremurați înaintea Lui, toți locuitorii pământului!
10. Spuneți printre Neamuri: «Domnul împărățește! De aceea lumea este tare și nu se clatină». Domnul judecă popoarele cu dreptate.
11. Să se bucure cerurile și să se veselească pământul; să urle marea cu tot ce cuprinde ea!
12. Să tresalte câmpia cu tot ce e pe ea, toți copacii pădurii să strige de bucurie
13. înaintea Domnului! Căci El vine, vine să judece pământul. El va judeca lumea cu dreptate și popoarele după credincioșia Sa.

PSALMUL 97.

97 1. Domnul împărăţe-
şte! Să se veselească
pământul şi să se bucure
ostroavele cele multe!
2. Norii şi negura îl în-
conjoară; dreptatea şi ju-
decata sunt temelia scau-
nului Lui de domnie.
3. Inaintea lui merge fo-
cul şi arde de jur împrejur
pe protivnicii Lui.
4. Fulgerele Lui lumi-
nează lumea; pământul îl
vede şi se cutremură.
5. Munţii se topesc ca
ceara înaintea Domnului,
înaintea Domnului întregu-
lui pământ.
6. Cerurile vestesc drep-
tatea Lui şi toate popoa-
rele văd slava Lui.
7. Sunt ruşinaţi toţi cei
ce slujesc chipurilor şi care
se fălesc cu idolii. Toţi
dumnezeii se închină îna-
intea Lui.
8. Sionul aude lucrul a-
cesta şi se bucură; fiicele
lui Iuda se veselesc de ju-
decăţile Tale, Doamne.
9. Căci Tu, Doamne, Tu
eşti Cel-Prea-Inalt peste
tot pământul, Tu eşti prea
înălţat mai pre sus de toţi
dumnezeii.
10. Urîţi răul cei ce iu-
biţi pe Domnul! El păze-
şte sufletele credincioşilor
Săi şi-i scapă din mâna
celor răi.
11. Lumina este semăna-
tă pentru cel neprihănit şi
bucuria pentru cei cu ini-
ma curată.
12. Neprihăniţilor, bucu-
raţi-vă în Domnul şi mă-
riţi prin laudele voastre
sfinţenia Lui!

PSALMUL 98.

Un psalm.

98 1. Cântaţi Domnului
o cântare nouă, căci
El a făcut minuni. Dreapta
Lui şi braţul Lui cel sfânt
i-au venit în ajutor.
2. Domnul Şi-a arătat
mântuirea, Şi-a descoperit
neprihănirea înaintea Nea-
murilor.
3. Şi-a adus aminte de
bunătatea şi credincioşia
Sa faţă de casa lui Israel.
Toate marginile pământu-
lui au văzut mântuirea
Dumnezeului nostru.
4. Strigaţi de bucurie că-
tre Domnul, tot pământul!
Chiuiţi, strigaţi şi cântaţi
laude!
5. Cântaţi Domnului cu
harfa, cu harfa şi cu cân-
tec din gură!
6. Cu trâmbiţe şi sunete
din corn, strigaţi de bucu-
rie înaintea Împăratului,
Domnul!
7. Să urle marea cu tot
ce cuprinde ea; lumea şi
cei ce locuesc în ea;
8. să bată din palme râu-
rile şi să strige de bucurie
toţi munţii
9. înaintea Domnului!
Căci El vine să judece pă-

mântul. El va judeca lu-
mea cu dreptate şi popoa-
rele cu nepărtinire.

PSALMUL 99.

99 1. Domnul împărăţe-
şte: să tremure po-
poarele; El şade pe heru-
vimi; să se clatine pă-
mântul!
2. Mare este Domnul în
Sion şi înălţat peste toate
popoarele.
3. Să laude oamenii nu-
mele Tău cel mare şi în-
fricoşat, căci este sfânt!
4. Să laude puterea Im-
păratului, care iubeşte
dreptatea! Tu' întăreşti
dreptatea, Tu faci jude-
cată şi dreptate în Iacov.
5. Înălţaţi pe Domnul
Dumnezeul nostru, şi în-
chinaţi-vă înaintea aşternu-
tului picioarelor Lui, căci
este sfânt!
6. Moise şi Aaron, dintre
preoţii Lui, şi Samuel,
dintre cei ce chemau nume-
le Lui, au strigat către
Domnul şi El i-a ascultat.
7. El le-a vorbit din stâl-
pul de nor; ei au păzit po-
runcile Lui şi legea pe
care le-a data-o El.
8. Doamne, Dumnezeul
nostru, Tu i-ai ascultat; ai
fost pentru ei un Dumne-
zeu iertător, dar i-ai şi
pedepsit pentru greşelile
lor.
9. Înălţaţi pe Domnul
Dumnezeul nostru şi închi-
naţi-vă pe muntele Lui cel
sfânt! Căci Domnul, Dum-
nezeul nostru, este sfânt!

PSALMUL 100.

Un psalm de laudă.

100 1. Strigaţi de bucu-
rie către Domnul,
toţi locuitorii pământului!
2. Slujiţi Domnului cu
bucurie, veniţi cu veselie
înaintea Lui!
3. Să ştiţi că Domnul
este Dumnezeu! El ne-a fă-
cut, ai Lui suntem. Noi
suntem poporul Lui şi tur-
ma păşunii Lui.
4. Intraţi cu laude pe
porţile Lui, intraţi cu cân-
tări în curţile Lui! Lău-
daţi-L şi binecuvântaţ-i nu-
mele.
5. Căci Domnul este bun;
bunătatea Lui ţine în veci
şi credincioşia Lui din
neam în neam.

PSALMUL 101.

Un psalm al lui David.

101 1. Voiu cânta bună-
tatea şi dreptatea;
Ţie, Doamne, îţi voiu cânta
laude.
2. Mă voiu purta cu înţe-
lepciune pe o cale nepri-
hănită. O! când vei veni
la mine? Voiu umbla în
curăţia inimii mele în lă-
untrul casei mele.
3. Nu voiu pune nimic
rău înaintea ochilor mei;

urăsc purtarea păcătoşilor; ea nu se va lipi de mine.
4. Inima stricată se va depărta de mine; nu vreau să cunosc pe cel rău.
5. Pe cel ce vorbeşte de rău în dos pe aproapele său, îl voiu nimici; pe cel cu priviri trufaşe şi cu inima îngâmfată, nu-l voiu suferi.
6. Voiu avea ochii îndreptaţi asupra credincioşilor din ţară, ca să locuiască lângă mine; cel ce umblă pe o cale fără prihană, acela îmi va sluji.
7. Cel ce se dedă la înşelăciune nu va locui în casa mea; cel ce spune minciuni nu va sta înaintea ochilor mei.
8. In fiecare dimineaţă voiu nimici pe toţi cei răi din ţară, ca să stârpesc din cetatea Domnului pe toţi cei ce săvârşesc nelegiuirea.

PSALMUL 102.

Rugăciunea unui om necăjit când este doborît de întristare şi îşi varsă plângerea înaintea Domnului.

102 1. Doamne, ascultă-mi rugăciunea şi strigarea mea s'ajungă până la Tine!
2. Nu-mi ascunde faţa Ta în ziua necazului meu! Pleacă-Ţi urechea spre mine! Ascultă-mă de grabă în ziua când strig!
3. Căci zilele mele pier ca fumul şi oasele îmi ard ca un tăciune.
4. Inima îmi este lovită şi mi se usucă întocmai ca iarba; până şi pânea uit să mi-o mănânc.
5. Din pricina gemetelor mele, mi se lipesc oasele de piele.
6. Seamăn cu pelicanul din pustie, sunt ca o cucuvaie din dărâmături.
7. Veghez şi sunt ca pasărea singuratică pe un acoperiş.
8. In fiecare zi mă batjocoresc vrăjmaşii mei şi, cei ce se înfurie împotriva mea, mă blesteamă.
9. Mănânc cenuşă în loc de pâne şi îmi amestec băutura cu lacrămi,
10. din pricina mâniei şi urgiei Tale; căci m'ai ridicat şi m'ai aruncat departe.
11. Zilele mele sunt ca umbra care se lungeşte şi mă usuc ca iarba.
12. Dar Tu, Doamne, Tu împărăţeşti pe vecie şi pomenirea Ta ţine din neam în neam.
13. Tu Te vei scula şi vei avea milă de Sion, căci este vremea să Te înduri de el, a venit vremea hotărîtă pentru el.
14. Căci robii Tăi iubesc pietrele Sionului şi le este milă de ţărâna lui.

15. Atunci Neamurile se vor teme de numele Domnului şi toţi împăraţii pământului de slava Ta.
16. Căci Domnul va zidi iarăşi Sionul şi Se va arăta în slava Sa.
17. El ia aminte la rugăciunea nevoiaşului şi nu-i nesocoteşte rugăciunea.
18. Să se scrie acestea pentru n e a m u l de oameni [1]) care va veni; şi poporul care se va naşte să laude pe Domnul!
19. Căci El priveşte din înălţimea sfinţeniei Sale; Domnul priveşte din ceruri pe pământ,
20. ca să audă suspinul celui încătuşat şi să izbăvească pe cei daţi morţii,
21. pentru ca ei să vestească în Sion numele Domnului şi laudele Lui în Ierusalim
22. când se vor strânge laolaltă popoarele şi împărăţiile, ca să slujească Domnului.
23. El mi-a frânt puterea în drum şi mi-a scurtat zilele.
24. Eu zic: «Dumnezeul meu, nu mă lua la jumătatea zilelor mele, Tu, ai cărui ani ţin veşnic!»
25. Tu ai întemeiat în vechime pământul şi cerurile sunt lucrarea mânilor Tale.

1) = generaţia.

26. Ele vor pieri, dar Tu vei rămânea; toate se vor învechi ca o haină; le vei schimba ca pe un veşmânt şi se vor schimba;
27. dar Tu rămâi acelaşi şi anii Tăi nu se vor sfârşi.
28. Fiii robilor Tăi îşi vor locui ţara şi sămânţa lor se va întări înaintea Ta.

PSALMUL 103.

Un psalm al lui David.

103 1. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul şi tot ce este în mine să binecuvinteze numele Lui cel sfânt!
2. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul şi nu uita niciuna din binefacerile Lui!
3. El îţi iartă toate fărădelegile tale; El îţ vindecă toate boalele tale;
4. El îţi izbăveşte vieaţa din groapă; El te încunună cu milă şi cu îndurări;
5. El îţi satură de bunătăţi bătrâneţea şi te face să întinereşti iarăşi ca vulturul.
6. Domnul face dreptate şi judecată tuturor celor asupriţi.
7. El Şi-a arătat căile Sale lui Moise şi lucrările Sale copiilor lui Israel.
8. Domnul este îndurător

și milostiv, încet la mânie și de o mare bunătate.

9. El nu ceartă fără încetare și nu ține mânie pe vecie.

10. Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fără-de-legile noastre.

11. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât este de mare bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El;

12. cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fără-de-legile noastre dela noi.

13. Cum se îndură un tată de copiii săi, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.

14. Căci El știe din ce suntem făcuți; își aduce aminte că suntem țărână.

15. Omul! Zilele lui sunt ca iarba și înflorește ca floarea de pe câmp.

16. Când trece un vânt peste ea, nu mai este, și locul pe care-l cuprindea n'o mai cunoaște.

17. Dar bunătatea Domnului ține în veci pentru cei ce se tem de El și dreptatea Lui pentru copiii copiilor lor,

18. pentru cei ce păzesc legământul Lui și își aduc aminte de poruncile Lui, ca să le împlinească.

19. Domnul Și-a așezat scaunul de domnie în ceruri și domnia Lui stăpânește peste toate.

20. Binecuvântați pe Domnul, voi îngerii Lui, care sunteți tari în putere, care împliniți poruncile Lui, ascultând de glasul Cuvântului Lui.

21. Binecuvântați pe Domnul, toate oștirile Lui, robii Lui, care faceți voia Lui!

22. Binecuvântați pe Domnul, toate lucrările Lui, în toate locurile stăpânirii Lui! Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul!

PSALMUL 104.

104 1. Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul! Doamne, Dumnezeul meu, Tu ești nemărginit de mare! Tu ești îmbrăcat cu strălucire și măreție!

2. Te învelești cu lumina ca și cu o manta; întinzi cerurile ca un cort.

3. Cu apele îți întocmești vârful locuinței Tale; din nori îți faci carul și umbli pe aripile vântului.

4. Din vânturi îți faci soli și din flacări de foc, slujitori.

5. Tu ai așezat pământul pe temeliile lui și niciodată nu se va clătina.

6. Il acoperiseși cu adâncul cum l-ai acoperi cu o haină; apele stăteau pe munți.

7. Dar, la amenințarea Ta au fugit, la glasul tunetului Tău au luat-o la fugă,

8. (munții s'au ridicat, văile s'au plecat) spre locul pe care li-l hotărîseși Tu.

9. Le-ai pus o margine, pe care nu o vor trece; nu se vor mai întoarce ca să acopere pământul.

10. Tu faci să țâșnească izvoarele în văi; și ele curg printre munți.

11. Ele adapă toate fiarele câmpului; măgarii sălbatici își potolesc setea.

12. Păsările cerului locuesc pe marginile lor și fac să le răsune glasul printre ramuri.

13. Din cămările Tale de sus Tu uzi munții; și se satură pământul de rodul lucrărilor Tale.

14. Tu faci să crească iarba pentru vite și verdețuri pentru nevoile omului, ca pământul să dea hrană;

15. vin, care veselește inima omului; untdelemn, care-i înfrumusețează fața; și pâne, care-i întărește inima.

16. Se satură de udătură copacii Domnului, cedrii din Liban, pe care i-a sădit El.

17. In ei își fac păsările cuiburi; iar barza își are locuința în chiparoși.

18. Munții cei înalți sunt pentru țapii sălbatici, iar stâncile sunt adăpost pentru iepuri.

19. El a făcut luna, ca să arate vremile; soarele știe când trebue să apună.

20. Tu aduci întunerecul și se face noapte; atunci toate fiarele pădurilor se pun în mișcare.

21. Puii de lei răcnesc după pradă și își cer hrana dela Dumnezeu.

22. Când răsare soarele, ele fug înapoi și se culcă în vizuinile lor.

23. Dar omul iese la lucrul său și la munca sa până seara.

24. Cât de multe sunt lucrările Tale, Doamne! Tu pe toate le-ai făcut cu înțelepciune. Pământul este plin de făpturile Tale.

25. Iată marea cea întinsă și largă: în ea se mișcă nenumărate vietăți mici și mari.

26. Acolo, în ea, umblă corăbiile și în ea este leviatanul acela, pe care l-ai făcut, ca să se joace în valurile ei.

27. Toate aceste viețuitoare Te așteaptă, ca să le dai hrana la vreme.

28. Le-o dai Tu, ele e adună; îți deschizi Tu mâna, ele se satură de bunătățile Tale.

29. Iți ascunzi Tu fața, ele tremură; le iei Tu su-

flarea, ele mor și se întorc în țărâna lor.
30. Iți trimeți Tu suflarea, ele sunt zidite din nou și înnoești astfel fața pământului.
31. In veci să țină slava Domnului! Să Se bucure Domnul de lucrările Sale!
32. El privește spre pământ, și pământul se cutremură; atinge munții, și ei fumegă.
33. Voiu cânta Domnului cât voiu trăi, voiu lăuda pe Dumnezeul meu cât voiu fi.
34. Fie plăcută Lui cugetarea mea! Mă bucur de Domnul.
35. Să piară păcătoșii de pe pământ și cei răi să nu mai fie! Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul!
Lăudați pe Domnul!

PSALMUL 105.

105 1. Lăudați pe Domnul, chemați numele Lui! Faceți cunoscut printre popoare isprăvile Lui!
2. Cântați, cântați în cinstea Lui! Vorbiți despre toate minunile Lui!
3. Făliți-vă cu numele Lui cel sfânt! Să se bucure inima celor ce caută pe Domnul!
4. Alergați la Domnul și la puterea Lui; căutați necurmat fața Lui!
5. Aduceți-vă aminte de semnele minunate pe care le-a făcut, de minunile și de judecățile rostite de gura Lui,
6. voi, sământă a robului Lui, Avraam, copii ai lui Iacov, aleșii Lui!
7. Domnul este Dumnezeul nostru; judecățile Lui se aduc la îndeplinire pe tot pământul.
8. El își aduce aminte totdeauna de legământul Său, de făgăduința Sa făcută pentru o mie de neamuri de om, [1])
9. de legământul pe care l-a încheiat cu Avraam și de jurământul pe care l-a făcut lui Isaac
10. și pe care l-a făcut lege pentru Iacov, legământ veșnic pentru Israel,
11. zicând: «Ție îți voiu da țara Canaanului ca moștenire, care v'a căzut la sorț».
12. Pe atunci ei erau puțini la număr, foarte puțini și străini în țară;
13. mergeau dela un neam la altul și dela o împărăție la un alt popor;
14. dar El n'a dat voie nimănui să-i asuprească și a pedepsit împărați din pricina lor.

1. generații

15. «Nu vă atingeți de unșii Mei, — a zis El — și nu faceți niciun rău prorocilor Mei!»
16. A chemat foametea asupra țării și a tăiat orice mijloc de traiu.
17. Le-a trimes înainte pe un om; Iosif a fost vândut ca rob.
18. I-au strâns picioarele în butuci, l-au pus în fiare
19. până la vremea când s'a împlinit ce vestise el; și Cuvântul Domnului l-a încercat.
20. Inpăratul a trimes și i-a dat drumul; stăpânitorul popoarelor l-a lăsat slobod.
21. L-a pus domn peste casa lui și cârmuitor peste toate averile sale,
22. ca să lege după plac pe domnitorii lui și să învețe pe bătrânii lui înțelepciunea.
23. Atunci Israel a venit în Egipt și Iacov a locuit în țara lui Ham.
24. Domnul a înmulțit foarte mult pe poporul Său și l-a făcut mai puternic decât protivnicii lui.
25. Acestora El le-a schimbat inima până acolo că au urît pe poporul Lui și au pus la cale lucruri rele împotriva robilor Lui.
26. A trimes pe robul Său Moise și pe Aaron, pe care-l alesese.
27. Ei au făcut semnele Lui în mijlocul lor, minuni în țara lui Ham.
28. A trimes întunerec și a adus negura, ca să nu fie neascultători de Cuvântul Lui.
29. Le-a prefăcut apele în sânge și a făcut să le piară peștii.
30. Țara lor a forfotit de broaște, până în odăile împăraților lor.
31. El a zis și au venit muște otrăvitoare și păduchi pe tot ținutul lor.
32. In loc de ploaie, le-a dat grindină și flăcări de foc în țara lor.
33. Le-a bătut viile și smochinii și a sfărâmat copacii din ținutul lor.
34. El a zis și au venit lăcuste, lăcuste fără număr,
35. care au mâncat orice verdeață din țară și au mistuit roadele țarinilor lor.
36. A lovit pe toți întâii născuți din țara lor, toată pârga puterii lor.
37. A scos pe poporul Său cu argint și cu aur și nu era niciun bolnav din semințiile Lui.
38. Egiptenii s'au bucurat de plecarea lor, căci îi apucase groaza de ei.
39. A întins un nor, ca să-i acopere, și un foc, ca să lumineze noaptea.
40. La cererea lor, a trimis prepelițe și i-a săturat cu pâne din cer.

41. A deschis stânca şi au curs ape, care s'au vărsat ca un râu în locurile uscate.
42. Căci Şi-a adus aminte de Cuvântul Său cel sfânt şi de Avraam, robul Său.
43. A scos pe poporul Său cu veselie, pe aleşii Săi în mijlocul strigătelor de bucurie.
44. Le-a dat pământurile Neamurilor şi au pus stăpânire pe rodul muncii popoarelor,
45. ca să păzească poruncile Lui şi să ţină legile Lui. Lăudaţi pe Domnul!

PSALMUL 106.

106 1. Lăudaţi pe Domnul!
Lăudaţi pe Domnul, căci este bun, căci în veac ţine îndurarea Lui!
2. Cine va putea să spună isprăvile mărețe ale Domnului sau să facă să răsune toată lauda Lui?
3. Ferice de cei ce păzesc judecata şi de cei ce înfăptuesc neprihănirea în orice vreme!
4. Adu-Ţi aminte de mine, Doamne, în bunăvoinţa Ta pentru poporul Tău! Cercetează-mă, dându-mi ajutorul Tău,
5. ca să văd fericirea aleşilor Tăi, să mă bucur de bucuria poporului Tău şi să mă laud cu moştenirea Ta!
6. Noi am păcătuit ca şi părinţii noştri, am săvârşit nelegiuire, am făcut rău.
7. Părinţii noştri, în Egipt, n'au luat aminte la minunile Tale, nu şi-au adus aminte de mulţimea îndurărilor Tale, ci s'au răsvrătit la mare, la Marea Roşie.
8. Dar El i-a scăpat, din pricina numelui Său, ca să-Şi arate puterea.
9. A mustrat Marea Roşie şi ea a secat; şi i-a trecut prin adâncuri ca printr'un pustiu.
10. I-a scăpat din mâna celui ce-i ura şi i-a izbăvit din mâna vrăjmaşului.
11. Apele au acoperit pe protivnicii lor. N'a rămas unul măcar din ei.
12. Atunci ei au crezut în cuvintele Lui şi au cântat laudele Lui.
13. Dar curând au uitat lucrările Lui şi n'au aşteptat sfatul Lui.
14. Ci i-a apucat pofta în pustie şi au ispitit pe Dumnezeu în pustietate.
15. El le-a dat ce cereau, dar a trimes o molimă [1] printre ei.
16. In tabără au fost ge-

---
1) evreeşte: o uscăciune în sufletele lor, o topire.

loşi pe Moise şi pe Aaron, sfântul Domnului.
17. Atunci s'a deschis pământul şi a înghiţit pe Datan şi s'a închis deasupra cetei lui Abiram.
18. Un foc s'a aprins în ceata lor şi flăcări au mistuit pe cei răi.
19. Au făcut un viţel în Horeb şi s'au închinat înaintea unui chip turnat.
20. Şi au schimbat Slava lor pe chipul unui bou, care mănâncă iarbă.
21. Au uitat pe Dumnezeu, Mântuitorul lor, care făcuse lucruri mari în Egipt,
22. minuni în ţara lui Ham, semne înfricoşate la Marea Roşie.
23. El a zis să-i nimicească, dacă Moise, alesul Lui, n'ar fi stat la spărtură înaintea Lui, ca să abată mânia Lui şi să nu-i nimicească.
24. Apoi au dispreţuit ţara cea plăcută; n'au crezut în Cuvântul Domnului,
25. ci au cârtit în corturile lor şi n'au ascultat de glasul Lui.
26. Atunci El a ridicat mâna şi a jurat că-i va face să cadă în pustie,
27. că le va doborî sămânţa printre Neamuri şi-i va împrăştia prin alte ţări.
28. Ei s'au alipit de Baal-Peor şi au mâncat din jertfele morţilor.
29. Au mâniat astfel pe Domnul prin faptele lor şi o urgie a izbucnit între ei.
30. Atunci Fineas s'a sculat şi a făcut judecată, şi urgia s'a oprit.
31. Aceasta i-a fost socotită ca neprihănire din neam în neam până în veci.
32. La apele Meriba iarăşi au mâniat pe Domnul; şi Moise a fost pedepsit din pricina lor,
33. căci i-au aţâţat duhul şi el a vorbit în chip uşuratic cu buzele.
34. N'au nimicit popoarele cum le poruncise Domnul,
35. ci s'au amestecat cu Neamurile şi au învăţat faptele lor,
36. au slujit idolilor lor, care au fost o cursă pentru ei.
37. Şi-au jertfit dracilor pe fiii şi pe fiicele lor,
38. şi au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor şi al fiicelor lor, pe care i-au jertfit idolilor din Canaan, şi ţara a fost spurcată astfel cu sânge.
39. S'au spurcat prin faptele lor, au curvit prin apucăturile lor.
40. Atunci Domnul S'a aprins de mânie împotriva poporului Său şi a urît moştenirea Sa.
41. I-a dat în mânile

Neamurilor și cei ce îi urau au stăpânit peste ei;
42. vrăjmașii lor i-au asuprit și au fost smeriți sub mâna lor.
43. De mai multe ori El i-a izbăvit, dar ei L-au supărat prin purtarea lor și au căzut tot mai jos prin nelegiuirea lor.
44. Dar El le-a văzut strâmtorarea când le-a auzit strigătele.
45. Și-a adus aminte de legământul Său, și a avut milă de ei, după bunătatea Sa cea mare.
46. I-a făcut să afle milă înaintea tuturor celor ce-i țineau în robie.
47. Scapă-ne, Doamne, Dumnezeul nostru, și strânge-ne din mijlocul Neamurilor, ca să lăudăm numele Tău cel sfânt și să ne fălim cu lauda Ta!
48. Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, din veșnicie în veșnicie! Și tot poporul să zică: «Amin! Lăudați pe Domnul!»

CARTEA A CINCIA

107 1. «Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!»
2. Așa să zică cei răscumpărați de Domnul, pe care i-a izbăvit El din mâna vrăjmașului
3. și i-a strâns din toate țările: dela răsărit și dela apus, dela miazănoapte și dela mare.
4. Ei pribegeau prin pustie, umblau pe căi neumblate și nu găseau nicio cetate, unde să poată locui.
5. Sufereau de foame și de sete; le tânjea sufletul în ei.
6. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a izbăvit din necazurile lor.
7. I-a călăuzit pe drumul cel drept, ca să ajungă într'o cetate de locuit.
8. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!
9. Căci El a potolit setea sufletului însetat și a umplut de bunătăți sufletul flămând.
10. Cei ce ședeau în întunerec și în umbra morții, legați în mare întristare și în fiare,
11. pentrucă se răzvrătiseră împotriva cuvintelor lui Dumnezeu și nesocotiseră sfatul Celui-Prea-Inalt...
12. și El le-a smerit inima prin suferință — au căzut, și nimeni nu i-a ajutat.
13. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a izbăvit din necazurile lor.
14. I-a scos din întunerec și din umbra morții, și le-a rupt lanțurile.
15. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!
16. Căci El a sfărâmat porți de aramă și a rupt zăvoare de fier.
17. Nebunii, prin purtarea lor vinovată și prin nelegiuirile lor, ajunseseră nenorociți.
18. Sufletul li se desgustase de orice hrană și erau lângă porțile morții.
19. Atunci, în strâmtorarea lor, au strigat către Domnul și El i-a izbăvit din necazurile lor.
20. A trimes Cuvântul Său și i-a vindecat, și i-a scăpat de groapă.
21. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!
22. Să-i aducă jertfe de mulțumire și să vestească lucrările Lui cu strigăte de bucurie.
23. Cei ce se coboară pe mare în corăbii și fac negoț pe apele cele mari,
24. aceia văd lucrările Domnului și minunile Lui în mijlocul adâncului.
25. Căci El zice și se pornește furtuna, care ridică valurile mării.
26. Se sue spre ceruri, se coboară în adâncuri; sufletul le este pierdut în fața primejdiei.
27. Apucați de amețeală, se clatină ca un om beat, și zadarnică le este toată iscusința.
28. Atunci, în strâmtorarea lor, strigă către Domnul și El îi izbăvește din necazurile lor.
29. Oprește furtuna, aduce liniștea și valurile se potolesc.
30. Ei se bucură că valurile s'au liniștit; și Domnul îi duce la limanul dorit.
31. O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!
32. Să-L înalțe în adunarea poporului și să-L laude în adunarea bătrânilor!
33. El preface râurile în pustiu și izvoarele de apă în pământ uscat,
34. țara roditoare în țară

sărată, din pricina răutăţii locuitorilor ei.

35. Tot el preface pustiul în iaz şi pământul uscat în izvoare de ape.

36. Aşează acolo pe cei flămânzi şi ei întemeiază o cetate, ca să locuiască în ea;

37. însămânţează ogoare şi sădesc vii, care le aduc rod.

38. El îi binecuvintează şi se înmulţesc f o a r t e mult, şi nu le împuţinează vitele.

39. Dacă sunt împuţinaţi şi apăsaţi prin asuprire, nenorocire şi suferinţă,

40. «El varsă dispreţul peste cei mari şi-i face să pribegească prin pustiuri fără drum»;

41. dar ridică din necaz pe cel lipsit, şi-i înmulţeşte familia ca pe o turmă.

42«Oamenii fără prihană văd aceasta şi se bucură şi orice nelegiuire îşi închide gura».

43. Cine este înţelept, să ia seama la acestea şi să fie cu luare aminte la bunătăţile Domnului.

PSALMUL 108.

O cântare. Un psalm al lui David.

108 1. Gata îmi este inima să cânte, Dumnezeule! Voiu cânta, da, voiu cânta laude cu tot ce alcătueşte slava mea!

2. Deşteptaţi-vă, alăută şi harfă! Voiu deştepta zorile.

3. Te voiu lăuda printre popoare, Doamne, îţi voiu cânta laude printre Neamuri,

4. căci mare este bunătatea Ta şi se înalţă mai pre sus de ceruri, iar credincioşia Ta până la nori.

5. Inalţă-Te peste ceruri, Dumnezeule, şi fie slava Ta peste tot pământul!

6. Pentru ca prea iubiţii Tăi să fie izbăviţi, scapă-ne prin dreapta Ta şi ascultă-ne!

7. Dumnezeu a vorbit în sfinţenia Sa. Mă bucur de aceasta. Voiu împărţi Sihemul şi voiu măsura valea Sucot;

8. Al meu este Galaadul, al meu este Manase; Efraim este coiful capului meu şi Iuda este toiagul meu de cârmuire;

9. Moab este lighianul în care mă spăl; asupra Edomului îmi arunc încălţămintea; scot strigăte de biruinţă asupra ţării Filistenilor.

10. Cine mă va duce în cetatea întărită? Cine mă va duce până la Edom?

11. Oare nu Tu, Dumnezeule, care ne-ai lepădat şi nu mai ieşi, Dumnezeule, cu oştirile noastre?

12. Dă-ne ajutor împotriva asupritorului, căci zadarnic este ajutorul omului.

13. Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari; El va sdrobi pe vrăjmaşii noştri.

PSALMUL 109.

Către mai marele cântăreţilor. Un psalm al lui David.

109 1. Dumnezeul laudei mele, nu tăcea!

2. Căci protivnicii mei au deschis împotriva m e a o gură rea şi înşelătoare, îmi vorbesc cu o limbă mincinoasă.

3. Mă înconjoară cu vorbe pline de ură şi se războiesc cu mine fără pricină.

4. Pe când eu îi iubesc, ei îmi sunt protivnici; dar eu alerg la rugăciune.

5. Ei îmi întorc rău pentru bine şi ură pentru dragostea mea.

6. Pe vrăjmaşul meu pune-l sub stăpânirea unui om rău şi un pârîş să stea la dreapta lui!

7. Când va fi judecat, să fie găsit vinovat şi rugăciunea lui să treacă drept un păcat!

8. Puţine să-i fie zilele şi slujba să i-o ia altul!

9. Să-i rămână copiii orfani şi nevasta lui văduvă!

10. Copiii lui să umble fără niciun căpătâiu şi să cerşească, să-şi caute pânea departe de locuinţa lor dărâmată!

11. Cămătarul să-i pună mâna pe tot ce are şi străinii să-i jefuiască munca lui!

12. Nimeni să nu mai ţină la el şi nimeni să n'aibă milă de orfanii lui!

13. Urmaşii lui să fie nimiciţi şi să li se stingă numele în neamul următor!

14. Nelegiuirea părinţilor lui să rămână ca aducere aminte înaintea Domnului şi păcatul mamei lui să nu se şteargă!

15. Domnul să aibă totdeauna înaintea ochilor, ca să le şteargă pomenirea de pe pământ,

16. pentrucă nu şi-a adus aminte să facă îndurare, ci a prigonit pe cel sărac şi lipsit şi pe cel cu i n i m a sdrobită, ca să-l omoare.

17. Ii plăcea blestemul: să cadă asupra lui! Nu-i plăcea binecuvântarea: să se depărteze de el!

18. Se îmbracă cu blestemul cum se î m b r a c ă cu haina lui: să-i pătrundă ca apa înlăuntrul lui, ca untdelemnul în oase!

19. Să-i slujească de veşmânt, ca să se acopere; de cingătoare, cu care să fie totdeauna încins!

20. Aceasta să fie, din
partea Domnului, plata
vrăjmașilor mei și a celor
ce vorbesc cu răutate împotriva sufletului meu.
21. Iar Tu, Doamne,
Dumnezeule, lucrează pentru mine din pricina numelui Tău, căci bună este îndurarea Ta; izbăvește-mă!
22. Căci sunt sărac și lipsit și îmi este rănită inima
înlăuntrul meu.
23. Pier ca umbra gata
să treacă; sunt izgonit ca
o lăcustă.
24. Mi-au slăbit genunchii de post și mi s'a sleit
trupul de slăbiciune.
25. Am ajuns de ocara
lor; când mă privesc ei,
dau din cap.
26. Ajută-mi, Doamne,
Dumnezeul meu! Scapă-mă
prin bunătatea Ta,
27. ca să se știe că mâna
Ta, că Tu, Doamne, ai făcut aceasta!
28. Măcar că ei blestează, Tu binecuvintează;
și dacă ei se ridică împotriva mea, vor fi acoperiți
de rușine, iar robul Tău se
va bucura.
29. Protivnicii mei să fie
îmbrăcați cu ocară, să se
acopere cu rușinea lor cum
se acoper cu o manta.
30. Voiu lăuda foarte
mult cu gura mea pe Domnul, îl voiu mări în mijlocul mulțimii,
31. căci El stă la dreapta
săracului, ca să-l izbăvească de cei ce-i osândesc sufletul.

PSALMUL 110.

Un psalm al lui David.

110 1. Domnul a zis
Domnului meu:
«Șezi la dreapta Mea până
voiu pune pe vrăjmașii Tăi
așternut picioarelor Tale».
2. Domnul va întinde din
Sion toiagul de cârmuire
al puterii Tale, zicând:
«Domnește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!»
3. Poporul Tău este plin
de înflăcărare când îți aduni oștirea; cu podoabe
sfinte, ca roua din sânul
zorilor, vine tineretul Tău
la Tine.
4. Domnul a jurat și nu-i
va părea rău: «Tu ești
preot în veac, în felul lui
Melhisedec».
5. Domnul este la dreapta Ta și sdrobește pe împărați în ziua mâniei Sale.
6. El face dreptate printre Neamuri; umple locurile cu trupuri moarte;
sdrobește capete pe toată
întinderea țării.
7. El bea din pârâu în
timpul mersului; de aceea
își înalță capul.

PSALMUL 111.

111 1. Lăudați pe Domnul! Voiu lăuda pe
Domnul din toată inima
mea, în tovărășia oamenilor neprihăniți și în adunare.
2. Mari sunt lucrările
Domnului, cercetate de toți
cei ce le iubesc.
3. Strălucire și măreție
este lucrarea Lui și dreptatea Lui ține în veci.
4. El a lăsat o aducere
aminte a minunilor Sale;
Domnul este îndurător și
milos.
5. El a dat hrană celor
ce se tem de El; El își aduce pururea aminte de legământul Său.
6. El a dat poporului
Său puterea lucrărilor Sale, căci le-a dat moștenirea
Neamurilor.
7. Lucrările mânilor Lui
sunt credincioșie și dreptate; toate poruncile Lui
sunt adevărate,
8. întărite pentru vecnicie, făcute cu credincioșie
și dreptate.
9. A trimes poporului
Său izbăvirea, a așezat legământul Său în veci; numele Lui este sfânt și înfricoșat.
10. Frica Domnului este
începutul înțelepciunii; toți
cei ce o păzesc au o minte
sănătoasă. Lauda Lui ține
în veci.

PSALMUL 112.

112 1. Lăudați pe Domnul!
Ferice de omul care se
teme de Domnul și care
are o mare plăcere pentru
poruncile Lui!
2. Sămânța lui va fi puternică pe pământ; neamul
oamenilor fără prihană va
fi binecuvântat.
3. El are în casă bogăție
și belșug, și neprihănirea
lui dăinuiește în veci.
4. Celui fără prihană îi
răsare o lumină în întunerec. El este milos, îndurător și drept.
5. Ferice de omul care
se poartă cu îndurare și dă
cu împrumut. El își rânduește lucrurile după dreptate!
6. Căci nu se va clătina
niciodată; pomenirea celui
neprihănit ține în veci.
7. El nu se teme de vești
rele; inima lui este tare,
plină de încredere în Domnul.
8. Inima îi este tare,
n'are nicio teamă până ce
își vede împlinită dorința
față de protivnicii săi.
9. El împrăștie, dă celor
lipsiți; neprihănirea lui
ține în veci; capul i se
înalță cu slavă.
10. Cel rău vede aceasta și se mânie, scrâșnește din dinți și se topește; dorințele celor răi rămân neîmplinite.

PSALMUL 113.

113 1. Lăudați pe Domnul! Robii Domnului lăudați, lăudați numele Domnului!

2. Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac!

3. Dela răsăritul soarelui până la apusul lui, fie numele Domnului lăudat!

4. Domnul este înălțat mai pre sus de toate Neamurile, slava Lui este mai pre sus de ceruri.

5. Cine este ca Domnul, Dumnezeul nostru, care locuește atât de sus

6. și care pleacă privirile să vadă ce se face în ceruri și pe pământ?

7. El ridică pe sărac din țărână, înalță pe cel lipsit din gunoiu,

8. ca să-l facă să șadă împreună cu cei mari, cu mai marii poporului Său.

9. El dă o casă celei ce era stearpă, face din ea o mamă veselă în mijlocul copiilor ei. Lăudați pe Domnul!

PSALMUL 114.

114 1. Când a ieșit Israel din Egipt, casa lui Iacov din mijlocul unui popor de limbă străină,

2. Iuda a ajuns locașul Lui cel sfânt și Israel stăpânirea Lui.

3. Marea a văzut aceasta și a fugit, Iordanul s'a întors înapoi,

4. munții au sărit ca niște berbeci și dealurile ca niște miei.

5. Ce ai tu, mare, de fugi, și tu, Iordane, de te întorci înapoi?

6. Ce aveți voi, munților, de săltați ca niște berbeci, și voi, dealurilor, ca niște miei?

7. Cutremură-te, pământule, înaintea Domnului, înaintea Dumnezeului lui Iacov,

8. care preface stânca în iaz și cremenea în izvor de ape!

PSALMUL 115.

115 1. Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău dă slavă, pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta!

2. Pentru ce să zică Neamurile: «Unde este Dumnezeul lor?»

3. Dumnezeul nostru este în ceruri, El face tot ce vrea.

4. Idolii lor sunt de argint și aur, făcuți de mâni omenești.

5. Au gură, dar nu vorbesc; au ochi, dar nu văd;

6. au urechi, dar nu aud; au nas, dar nu miros;

7. au mâni, dar nu pipăe, au picioare, dar nu umblă; nu scot niciun sunet din gâtlejul lor.

8. Ca ei sunt cei ce-i fac; toți cei ce se încred în ei.

9. Israele, încrede-te în Domnul! El este ajutorul și scutul lor.

10. Casa lui Aaron, încredeți-vă în Domnul! El este ajutorul și scutul lor.

11. Cei ce vă temeți de Domnul, încredeți-vă în Domnul! El este ajutorul și scutul lor.

12. Domnul își aduce aminte de noi; El va binecuvânta, va binecuvânta casa lui Israel, va binecuvânta casa lui Aaron,

13. va binecuvânta pe cei ce se tem de Domnul, pe cei mici și pe cei mari.

14. Domnul să vă înmulțească tot mai mult, pe voi și pe copiii voștri!

15. Fiți binecuvântați de Domnul, care a făcut cerurile și pământul!

16. Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor.

17. Nu morții laudă pe Domnul, și nici vreunul din cei ce se coboară în locul tăcerii;

18. ci noi, noi vom binecuvânta pe Domnul de acum și până în veac.

Lăudați pe Domnul!

PSALMUL 116.

116 1. Iubesc pe Domnul, căci El aude glasul meu, cererile mele.

2. Pentrucă El Și-a plecat urechea spre mine, de aceea-L voiu chema toată vieața mea.

3. Mă înfășuraseră legăturile morții și m'apucaseră sudorile mormântului; eram pradă necazului și durerii.

4. Dar am chemat numele Domnului și am zis: «Doamne, mântuește-mi sufletul!»

5. Domnul este milos și drept, și Dumnezeul nostru este plin de îndurare.

6. Domnul păzește pe cei fără vicleșug; eram doborît de tot, dar El m'a mântuit.

7. Intoarce-te, suflete, la odihna ta, căci Domnul ți-a făcut bine.

8. Da, Tu mi-ai izbăvit sufletul dela moarte, ochii din lacrămi și picioarele de cădere.

9. Voiu umbla înaintea Domnului pe pământul celor vii.

10. Am crezut, de aceea am vorbit. Am fost foarte apăsat.

11. In neliniștea mea, ziceam: «Toți oamenii sunt mincinoși!»

12. Cum voiu răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine?

13. Voiu înălța paharul izbăvirilor și voiu chema numele Domnului.

14. Imi voiu împlini juruințele făcute Domnului în fața întregului Său popor.
15. Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiți de El.
16. Doamne, sunt robul Tău, robul Tău, fiul roabei Tale, și Tu mi-ai deslegat legăturile.
17. Iți voiu aduce o jertfă de mulțumire și voiu chema numele Domnului;
18. Imi voiu împlini juruințele făcute Domnului în fața întregului Lui popor,
19. în curțile casei Domnului, în mijlocul tău, Ierusalime! Lăudați pe Domnul!

PSALMUL 117.

117 1. Lăudați pe Domnul, toate Neamurile, preamăriți-L, toate popoarele!
2. Căci mare este bunătatea Lui față de noi și credincioșia Lui ține în veci.
Lăudați pe Domnul!

PSALMUL 118.

118 1. Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!
2. Să zică Israel: «Căci în veac ține îndurarea Lui!»
3. Să zică și casa lui Aaron: «Căci în veac ține îndurarea Lui!»
4. Să zică cei ce se tem de Domnul: «Căci în veac ține îndurarea Lui!»
5. In strâmtorarea mea am chemat pe Domnul, și Domnul m'a ascultat și m'a scos la larg.
6. Domnul este de partea mea, nu mă tem de nimic: ce poate să-mi facă omul?
7. Domnul este de partea mea printre cei ce mă ajută și-mi voiu vedea împlinită dorința față de cei ce mă urăsc.
8. Mai bine este să-ți pui încrederea în Domnul, decât să te încrezi în om.
9. Mai bine să-ți pui încrederea în Domnul, decât să te încrezi în cei mari.
10. Toate neamurile m'au înconjurat, dar, în numele Domnului, le taiu în bucăți.
11. M'au înconjurat, m'au împresurat; dar, în numele Domnului le taiu în bucăți.
12. M'au înconjurat ca niște albine; dar se sting ca un foc de spini; în numele Domnului, le taiu în bucăți.
13. M'ai îmbrâncit foarte tare, ca să cad; dar Domnul m'a ajutat.
14. Domnul este tăria mea și pricina laudelor mele; El m'a mântuit.
15. Strigăte de biruință și de mântuire se înalță în corturile celor neprihăniți: dreapta Domnului face fapte mari.

16. Dreapta Domnului se înalță; dreapta Domnului face fapte mari.
17. Nu voiu muri, ci voiu trăi și voiu povesti lucrările Domnului.
18. Domnul m'a pedpsit, da, dar nu m'a dat pradă morții.
19. Deschideți-mi porțile neprihănirii, ca să intru și să laud pe Domnul.
20. Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniți.
21. Te laud, pentrucă m'ai ascultat, pentrucă m'ai mântuit.
22. Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns capul unghiului.
23. Domnul a făcut lucrul acesta și este o minunăție înaintea ochilor noștri.
24. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea!
25. O, Doamne, mântuește, Te rog! Dă izbândă, Doamne, Te rog!
26. Binecuvântat să fie cel ce vine în numele Domnului! Vă binecuvântăm din casa Domnului.
27. Domnul este Dumnezeu și ne luminează. Legați cu funii vita pentru jertfă și aduceți-o până la coarnele altarului!
28. Tu ești Dumnezeul meu și eu Te voiu preamări.
29. Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!

PSALMUL 119.

119 1. Ferice de cei fără prihană în calea lor, care umblă în legea Domnului!
2. Ferice dei ce ce păzesc poruncile Lui, care-L caută din toată inima,
3. care nu săvârșesc nicio nelegiuire și umblă în căile Lui!
4. Tu ai dat poruncile Tale, ca să fie păzite cu sfințenie.
5. O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduirilor Tale!
6. Atunci nu voiu roși de rușine la vederea tuturor poruncilor Tale!
7. Te voiu lăuda cu inimă neprihănită când voiu învăța hotărîrile dreptății Tale!
8. Vreau să păzesc orânduirile Tale; nu mă părăsi de tot!
9. Cum își va ținea tânărul curată cărarea? Indreptându-se după Cuvântul Tău.
10. Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat dela poruncile Tale.
11. Strâng Cuvântul Tău

în inima mea, ca să nu păcătuesc împotriva Ta.

12. Binecuvântat ești Tu, Doamne! Invață-mă orânduirile Tale!

13. Cu buzele mele vestesc toate hotărîrile gurii Tale.

14. Când urmez învățăturile Tale, mă bucur, de parc'aș avea toate comorile.

15. Mă gândesc adânc la poruncile Tale și cărările Tale le am sub ochi.

16. Mă desfătez în orânduirile Tale și nu uit Cuvântul Tău.

17. Fă bine robului Tău, ca să trăiesc și să păzesc Cuvântul Tău!

18. Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale legii Tale!

19. Sunt un străin pe pământ; nu-mi ascunde poruncile Tale!

20. Totdeauna mi se topește sufletul de dor după legile Tale.

21. Tu mustri pe cei îngâmfați, pe blestemații aceia care se rătăcesc dela poruncile Tale.

22. Ridică de peste mine ocara și disprețul, căci păzesc învățăturile Tale.

23. Să tot stea voievozii și să vorbească împotriva mea; robul Tău cugetă adânc la orânduirile Tale.

24. Invățăturile Tale sunt desfătarea mea și sfătuitorii mei.

25. Sufletul mi se lipește de țărână; înviorează-mă, după Cuvântul Tău!

26. Eu îmi istorisesc căile, și Tu mă asculți; învață-mă orânduirile Tale!

27. Fă-mă să pricep calea poruncilor Tale și voiu cugeta la lucrurile Tale cele minunate.

28. Imi plânge sufletul de durere; ridică-mă, după Cuvântul Tău!

29. Depărtează dela mine calea minciunii și, în îndurarea Ta, dă-mi legea Ta!

30. Am ales calea adevărului, am pus înaintea mea judecățile Tale.

31. Mă țin de învățăturile Tale, Doamne, nu mă lăsa de rușine!

32. Alerg pe calea poruncilor Tale, căci îmi scoți inima la larg.

33. Invață-mă, Doamne, calea orânduirilor Tale, ca s'o țin până la sfârșit!

34. Dă-mi pricepere, ca să păzesc Legea Ta și s'o țin din toată inima mea!

35. Povățuește-mă pe cărarea poruncilor Tale, căci îmi place de ea.

36. Pleacă-mi inima spre învățăturile Tale, și nu spre câștig!

37. Abate-mi ochii dela vederea lucrurilor deșarte; înviorează-mă în calea Ta!

38. Implinește-Ți, față de robul Tău, făgăduința făcută pentru cei ce se tem de Tine!

39. Depărtează dela mine ocara de care mă tem, căci judecățile Tale sunt pline de bunătate.

40. Iată, doresc să împlinesc poruncile Tale; fă-mă să trăiesc în neprihănirea cerută de Tine!

41. Să vină, Doamne, îndurarea Ta peste mine, mântuirea Ta, după făgăduința Ta!

42. Și atunci voiu putea să răspund celui ce mă batjocorește, căci mă încred în Cuvântul Tău.

43. Nu lua de tot din gura mea cuvântul adevărului, căci nădăjduiesc în judecățile Tale.

44. Voiu păzi Legea Ta necurmat, totdeauna și pe vecie.

45. Voiu umbla în loc larg, căci caut poruncile Tale.

46. Voiu vorbi despre învățăturile Tale înaintea împăraților și nu-mi va roși obrazul.

47. Mă desfătez în poruncile Tale, pe care le iubesc.

48. Imi ridic mânile spre poruncile Tale, pe care le iubesc, și voiu cugeta adânc la orânduirile Tale.

49. Adu-ți aminte de Cuvântul dat robului Tău, în care m'ai făcut să-mi pun nădejdea!

50. Aceasta este mângâierea mea în necazul meu: că îmi dă iarăși vieață Cuvântul Tău.

51. Niște îngâmfați mi-aruncă batjocuri, totuși eu nu mă abat dela Legea Ta.

52. Imi aduc aminte de judecățile Tale de odinioară, Doamne, și mă mângâiu.

53. M'apucă o mânie aprinsă la vederea celor răi, care părăsesc Legea Ta.

54. Orânduirile Tale sunt prilejul cântărilor mele, în casa pribegiei mele.

55. Noaptea îmi aduc aminte de numele Tău, Doamne, și păzesc legea Ta.

56. Aceasta mi s'a întâmplat, pentru că păzesc poruncile Tale.

57. Partea mea, Doamne, o spun, este să păzesc cuvintele Tale.

58. Te rog din toată inima mea: ai milă de mine, după Cuvântul Tău!

59. Mă gândesc la căile mele și îmi îndrept picioarele spre învățăturile Tale.

60. Mă grăbesc și nu preget să păzesc poruncile Tale.

61. Cursele celor răi mă înconjoară, dar nu uit Legea Ta.

62. Mă scol la miezul nopții să Te laud pentru judecățile Tale cele drepte.

63. Sunt prieten cu toți cei ce se tem de Tine și cu cei ce păzesc poruncile Tale.
64. Pământul este plin de bunătatea Ta, Doamne; învață-mă orânduirile Tale!
65. Tu faci bine robului Tău, Doamne, după Cuvântul Tău.
66. Invață-mă să am o bună înțelegere și cunoștință, căci cred în poruncile Tale.
67. Până când n'am fost smerit, rătăceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău.
68. Tu ești bun și binefăcător; învață-mă orânduirile Tale!
69. Niște îngâmfați urzesc neadevăruri împotriva mea; dar eu păzesc din toată inima poruncile Tale.
70. Inima lor este nesimțitoare ca grăsimea; dar eu mă desfătez în Legea Ta.
71. Este spre binele meu că m'ai smerit, ca să învăț orânduirile Tale.
72. Mai mult prețuește pentru mine legea gurii Tale, decât mii de bucăți de aur și de argint.
73. Mânile Tale m'au făcut și m'au întocmit; dă-mi pricepere, ca să învăț poruncile Tale!
74. Cei ce se tem de Tine mă vor vedea și se vor bucura, pentrucă mi-am pus nădejdea în Cuvântul Tău.
75. Știu, Doamne, că judecățile Tale sunt drepte și că din credincioșie m'ai smerit.
76. Fă ca bunătatea Ta să-mi fie mângâierea, după Cuvântul Tău dat robului Tău!
77. Să vină peste mine îndurările Tale, ca să trăiesc, căci legea Ta este desfătarea mea.
78. Să fie rușinați îngâmfații care mă asupresc fără temeiu! Dar eu mă gândesc adânc la poruncile Tale.
79. Să se întoarcă la mine cei ce se tem de Tine și cei ce cunosc învățăturile Tale!
80. Inima să-mi fie neîmpărțită în orânduirile Tale, ca să nu fiu dat de rușine.
81. Imi tânjește sufletul după mântuirea Ta; dar nădăjduesc în Cuvântul Tău.
82. Mi se topesc ochii după Cuvântul Tău și zic: «Când mă vei mângâia?»
83. Căci am ajuns ca un burduf pus în fum; totuși nu uit orânduirile Tale.
84. Care este numărul zilelor robului Tău? Când vei judeca pe cei ce mă prigonesc?
85. Niște îngâmfați sapă gropi înaintea mea; nu lucrează după Legea Ta.

86. Toate poruncile Tale nu sunt decât credincioșie; ei mă prigonesc pe nedrept: ajută-mă!
87 Puțin a lipsit ca să nu mă șteargă de pe pământ; dar eu n'am părăsit poruncile Tale.
88. Inviorează-mă după bunătatea Ta, ca să păzesc învățăturile gurii Tale!
89. Cuvântul Tău, Doamne, dăinuește în veci în ceruri.
90. Credincioșia Ta ține din neam în neam; Tu ai întemeiat pământul și el rămâne tare.
91. După legile Tale stă în picioare totul astăzi, căci toate îți sunt supuse.
92. Dacă n'ar fi fost Legea Ta desfătarea mea, aș fi pierit în ticăloșia mea.
93. Niciodată nu voiu uita poruncile Tale, căci prin ele mă înviorezi.
94. Al Tău sunt, mântuește-mă, căci caut poruncile Tale.
95. Niște răi mă așteaptă, ca să mă piardă; dar eu iau aminte la învățăturile Tale.
96. Văd că tot ce este desăvârșit are margini; poruncile Tale însă sunt fără margini.
97. Cât de mult iubesc eu Legea Ta! Toată ziua mă gândesc la ea.
98. Poruncile Tale mă fac mai înțelept decât vrăjmașii mei, căci totdeauna le am cu mine.
99. Sunt mai învățat decât toți învățătorii mei, căci mă gândesc la învățăturile Tale.
100. Am mai multă pricepere decât bătrânii, căci păzesc poruncile Tale.
101. Imi țin piciorul departe de orice cale rea, ca să păzesc Cuvântul Tău.
102. Nu mă depărtez de legile Tale, căci Tu mă înveți.
103. Ce dulci sunt cuvintele Tale pentru cerul gurii mele! Mai dulci decât mierea în gura mea!
104. Prin poruncile Tale mă fac mai priceput; de aceea urăsc orice cale a minciunii.
105. Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea.
106. Jur — și mă voiu ținea de jurământ — că voiu păzi legile Tale cele drepte.
107. Sunt foarte amărît; înviorează-mă, Doamne, după Cuvântul Tău!
108. Primește, Doamne, darurile de bunăvoie ale gurii mele și învață-mă legile Tale!
109. Vieața îmi este necurmat în primejdie, dar eu nu uit Legea Ta.

110. Niște răi îmi întind curse, dar eu nu mă rătăcesc dela poruncile Tale.

111. Invățăturile T a l e sunt moștenirea mea de veci, căci ele sunt bucuria inimii mele.

112. Imi plec inima să împlinesc orânduirile Tale, totdeauna și până la sfârșit.

113. Urăsc pe oamenii nehotărîți, dar iubesc Legea Ta.

114. Tu ești adăpostul și scutul meu; eu nădăjduesc în Cuvântul Tău.

115. Depărtați-vă de mine, răilor, ca să păzesc poruncile Dumnezeului meu!

116. Sprijinește-mă, după Cuvântul Tău, ca să trăiesc, și nu mă lăsa de rușine în nădejdea mea!

117. Fii sprijinul meu, ca să fiu scăpat și să mă veselesc neîncetat de orânduirile Tale!

118. Tu lepezi pe toți cei ce se depărtează de orânduirile Tale, căci înșelătoria lor este zadarnică.

119. Ca sgura iei pe toți cei răi de pe pământ; de aceea eu iubesc învățăturile Tale.

120. Mi se înfioară carnea de frica Ta și mă tem de judecățile Tale.

121. Păzesc legea și dreptatea; nu mă lăsa în voia asupritorilor mei!

122. Ia sub ocrotirea Ta binele robului Tău și nu mă lăsa apăsat de niște îngâmfați!

123. Mi se topesc ochii după mântuirea Ta și după făgăduința Ta cea dreaptă.

124. Poartă-Te cu robul Tău după bunătatea Ta și învață-mă orânduirile Tale!

125. Eu sunt robul Tău, dă-mi pricepere, ca să cunosc învățăturile Tale.

126. Este v r e m e a ca Domnul să lucreze, căci ei calcă Legea Ta.

127. De aceea, eu iubesc poruncile Tale mai mult decât aurul, da, mai mult decât aurul curat.

128. De a c e e a găsesc drepte toate poruncile Tale și urăsc orice cale a minciunii.

129. Invățăturile T a l e sunt minunate, de aceea le păzește sufletul meu.

130. Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină, dă pricepere celor fără vicleșug.

131. Deschid gura și oftez, căci sunt lacom după poruncile Tale.

132. Intoarce-Ți f a ț a spre mine și ai milă de mine, după obiceiul Tău față de cei ce iubesc numele Tău!

133. Intărește-mi pașii în Cuvântul Tău și nu lăsa nicio nelegiuire să stăpânească peste mine!

134. Izbăvește-mă de asuprirea oamenilor, ca să păzesc poruncile Tale!

135. Fă să lumineze fața Ta peste robul Tău și învață-mă orânduirile Tale!

136. Ochii îmi varsă șiroaie de apă, pentrucă Legea Ta nu este păzită.

137. Tu ești drept, Doamne, și judecățile Tale sunt fără prihană.

138. Tu îți întemeiezi învățăturile pe dreptate și nespusă credincioșie.

139. Râvna mea mă mănâncă, pentrucă protivnicii mei uită cuvintele Tale.

140. Cuvântul Tău este foarte curat și robul Tău îl iubește.

141. Sunt mic și disprețuit, dar nu uit poruncile Tale.

142. Dreptatea Ta este o dreptate veșnică și Legea Ta este adevărul.

143. Necazul și strâmtorarea mă ajung, dar poruncile Tale sunt desfătarea mea.

144. Invățăturile T a l e sunt drepte pe vecie; dă-mi pricepere, ca să trăiesc!

145. Te chem din toată i n i m a mea, ascultă-mă, Doamne, ca să păzesc orânduirile Tale.

146. Către Tine strig: mântuește-mă, ca să păzesc învățăturile Tale!

147. O iau înaintea zorilor și strig: nădăjduesc în Cuvântul Tău.

148. O iau înaintea străjilor de noapte și deschid ochii, ca să cuget la Cuvântul Tău.

149. Ascultă-mi glasul, după bunătatea Ta; înviorează-mă, Doamne, d u p ă judecata Ta.

150. Se apropie de mine cei ce urmăresc mișelia și se depărtează de Legea Ta.

151. Dar Tu ești aproape, Doamne, și poruncile Tale sunt adevărul.

152. De multă vreme știu din învățăturile Tale, că le-ai așezat pentru totdeauna.

153. Vezi-mi apăsarea și izbăvește-mă, căci nu uit Legea Ta.

154. Apără-mi pricina și răscumpără-mă, înviorează-mă după Cuvântul Tău.

155. Mântuirea este departe de cei răi, căci ei nu caută orânduirile Tale.

156. Mari sunt îndurările Tale, Doamne! Inviorează-mă după judecățile Tale!

157. Mulți sunt prigonitorii și protivnicii mei, dar nu mă depărtez de învățăturile Tale.

158. Când mă uit la cei necredincioși Ție, mă scârbesc, căci ei nu păzesc Cuvântul Tău.

159. Vezi cât de mult iubesc eu poruncile Tale! Inviorează-mă, Doamne, după bunătatea Ta!

160. Cuvântul Tău este

numai adevăr și toate legile Tale cele drepte sunt veșnice.

161. Mai marii mă prigonesc fără temeiu, dar inima mea nu tremură decât de Cuvântul Tău.

162. Mă bucur de Cuvântul Tău, ca unul care găsește o pradă mare.

163. Urăsc minciuna și mi-e scârbă de ea, dar iubesc Legea Ta.

164. De șapte ori pe zi Te laud, din pricina legilor Tale celor drepte.

165. Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nimic nu-i face să se poticnească.

166. Eu nădăjduesc în mântuirea Ta, Doamne, și împlinesc poruncile Tale.

167. Sufletul meu ține învățăturile Tale și le iubesc mult de tot!

168. Păzesc poruncile și învățăturile Tale, căci toate căile mele sunt înaintea Ta.

169. Să ajungă strigătul meu până la Tine, Doamne! Dă-mi pricepere, după Cuvântul Tău.

170. Să ajungă cererea mea până la Tine! Izbăvește-mă, după Cuvântul Tău!

171. Buzele mele să vestească lauda Ta, căci Tu mă înveți orânduirile Tale!

172. Limba mea să vorbească de Cuvântul Tău, căci toate poruncile Tale sunt drepte!

173. Mâna Ta să-mi fie într'ajutor, căci am ales poruncile Tale.

174. Suspin de dor după mântuirea Ta, Doamne, și Legea Ta este desfătarea mea.

175. Să-mi trăiască sufletul și să Te laude, și judecățile Tale să mă sprijinească!

176. Rătăcesc ca o oaie pierdută: caută pe robul Tău, căci nu uit poruncile Tale.

PSALMUL 120.

O cântare a treptelor.

120 1. Către Domnul strig în strâmtorarea mea și El m'ascultă.

2. Doamne, scapă-mi sufletul de buza mincinoasă, de limba vicleană!

3. Ce ți se va da și ce-ți va fi folosul, limbă înșelătoare?

4. Săgețile ascuțite ale unui războinic și cărbunii aprinși de ienupăr.

5. Vai de mine că locuesc în corturile Chedarului!

6. Destul mi-a locuit sufletul cu cei ce urăsc pacea.

7. Eu sunt pentru pace; dar de îndată ce vorbesc eu, ei sunt pentru războiu.

PSALMUL 121.

O cântare a treptelor.

121 1. Imi ridic ochii spre munți... De unde-mi va veni ajutorul?

2. Ajutorul îmi vine dela Domnul, care a făcut cerurile și pământul.

3. El nu va lăsa să ți se clatine piciorul; cel ce te păzește nu va dormita.

4. Iată că cel ce păzește pe Israel nu dormitează, nici nu doarme.

5. Domnul este păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă.

6. Soarele nu te va abate ziua nici luna noaptea.

7. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul.

8. Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac.

PSALMUL 122.

O cântare a treptelor.
A lui David.

122 1. M'am bucurat când mi-au zis: «Să mergem la casa Domnului!»

2. Picioarele noastre stau în porțile tale, Ierusalime!

3. Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr'o bucată.

4. Acolo se sue semințiile, semințiile Domnului, după legea lui Israel, ca să laude numele Domnului.

5. Căci acolo sunt așezate scaunele de judecată, scaunele de domnie ale casei lui David.

6. Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc vor propăși.

7. Pacea să fie între zidurile tale și liniștea în casele tale domnești!

8. Din pricina fraților și prietenilor mei, doresc pacea înlăuntrul tău.

9. Din pricina Casei Domnului Dumnezeului nostru, îți voiu căuta binele tău.

PSALMUL 123.

O cântare a treptelor.

123 1. Către Tine îmi ridic ochii, către Tine care locuești în ceruri.

2. Iată, cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul Dumnezeul nostru până va avea milă de noi.

3. Ai milă de noi, Doamne, ai milă de noi, căci suntem sătui de dispreț;

4. sufletul ne este sătul peste măsură de batjocurile celor ușuratici, de disprețul celor mândri.

PSALMUL 124.

O cântare a treptelor.
A lui David.

124 1. De n'ar fi fost Domnul de partea noastră — să spună Israel acum —

2. de n'ar fi fost Domnul de partea noastră când s'au sculat oamenii împotriva noastră;

4. ne-ar fi înnecat apele, ar fi trecut râul peste sufletul nostru,

5. ar fi trecut peste sufletul nostru valurile năprasnice.

6. Binecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor!

7. Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarilor; lațul s'a rupt, și noi am scăpat.

8. Ajutorul nostru este în numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul.

PSALMUL 125.

O cântare a treptelor.

125 1. Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie.

2. Cum este înconojurat Ierusalimul de munți, așa înconjoară Domnul pe poporul Său, de acum și până în veac.

3. Căci toiagul de cârmuire al răutății nu va rămânea pe moștenirea celor neprihăniți, pentru ca cei neprihăniți să nu întindă mânile spre nelegiuire.

4. Fă bine, Doamne, celor buni și celor cu inima fără prihană!

5. Dar pe cei ce apucă pe căi sucite, Domnul îi va face să meargă împreună cu făcătorii de rele. Pace să fie peste Israel!

PSALMUL 126.

O cântare a treptelor.

126 1. Când a adus Domnul înapoi pe prizonierii luați din Sion, parcă visam.

2. Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie și limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre Neamuri: «Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!»

3. Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi și de aceea suntem plini de bucurie.

4. Adu, Doamne, înapoi pe prizonierii noștri ca pâraiele în țara de miazăzi!

5. Cei ce seamănă cu lacrimi, vor secera cu bucurie.

6. Cel ce umblă plângând când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie când își strânge snopii.

PSALMUL 127.

O cântare a treptelor.
A lui Solomon.

127 1. Dacă nu zidește Domnul casa, degeaba se ostenesc cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul cetatea, degeaba veghează cel ce o păzește.

2. In zadar vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâne câștigată cu durere; căci prea iubiților Săi, El le dă pâne ca în somn.

3. Iată, copiii sunt o moștenire dela Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dela El.

4. Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt copiii făcuți la tinerețe.

5. Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămânea de rușine când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă.

PSALMUL 128.

O cântare a treptelor.

128 1. Ferice de oricine se teme de Domnul și umblă în căile Lui!

2. Căci vei mânca agonisita mânilor tale, vei fi fericit și-ți va merge bine.

3. Nevasta ta va fi ca o viță roditoare înlăuntrul casei tale; copiii tăi ca niște lăstari de măslin în jurul mesei tale.

4. Iată așa va fi binecuvântat omul care se teme de Domnul.

5. Domnul să te binecuvinteze din Sion și să vezi fericirea Ierusalimului în toate zilele vieții tale

6. Și să vezi pe copiii copiilor tăi! Pace să fie peste Israel!

PSALMUL 129.

O cântare a treptelor.

129 1. De multe ori m'au asuprit din tinerețe — s'o spună Israel —

2. de multe ori m'au asuprit din tinerețe, dar nu m'au biruit.

3. Plugarii au arat pe spinarea mea, au tras brazde lungi pe ea.

4. Domnul este drept; El a tăiat funiile celor răi.

5. Să se umple de rușine și să dea înapoi toți cei ce urăsc Sionul!

6. Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care se usucă înainte de a fi smulsă!

7. Secerătorul nu-și umple mâna cu ea, cel ce leagă snopii nu-și încarcă brațul cu ea

8. și trecătorii nu zic: «Binecuvântarea Domnului să fie peste voi!» «Vă binecuvântăm în numele Domnului!»

PSALMUL 130.

130 1. Din f u n d u l a-dâncului, Te chem, Doamne!

2. Doamne, ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele!

3. Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea să stea în picioare, Doamne?

4. Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.

5. Eu aştept pe Domnul; sufletul meu aşteaptă şi nădăjduesc în Cuvântul Lui.

6. Sufletul meu aşteaptă pe Domnul, mai mult decât aşteaptă străjerii dimineaţa, da, mai m u l t decât aşteaptă străjerii dimineaţa.

7. Israele, pune-ţi nădejdea în D o m n u l, căci la Domnul este îndurare şi la El este belşug de răscumpărare!

8. El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui.

PSALMUL 131.
O cântare a treptelor.
A lui David.

131 1. Doamne, eu n'am o inimă îngâmfată, nici priviri trufaşe, nu mă îndeletnicesc cu l u c r u r i prea mari şi prea înalte pentru mine,

2. Dimpotrivă, sufletul îmi este liniştit şi potolit ca un copil înţărcat, care stă lângă mama sa; da, sufletul meu este în mine ca un copil înţărcat.

3. Pune-ţi nădejdea în Domnul, Israele, de acum şi până în veac!

PSALMUL 132.
O cântare a treptelor.

132 1. Adu-Ţi aminte, Doamne, de David şi de toate necazurile lui;

2. cum a jurat el Domnului şi a făcut juruinţă Puternicului lui Iacov:

3. «Nu voiu intra în cortul casei mele, nu mă voiu sui în aşternutul patului meu,

4. nu voiu da somn ochilor mei, nici a ţ i p i r e pleoapelor mele

5. până nu voiu găsi un loc pentru Domnul, o locuinţă pentru Puternicul lui Iacov».

6. Iată, noi am auzit de el[1]) în Efrata, l-am găsit în Iaar[2]).

7. Să intrăm în locaşurile Lui, să ne închinăm înaintea aşternutului picioarelor Lui!

8. Scoală-Te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă, Tu şi chivotul puterii Tale!

1. chivotul legământului
2. numele poetic al Chiriat-Iarimului.

9. Preoţii Tăi să se îmbrace în neprihănire şi credincioşii Tăi să strige de bucurie!

10. Pentru David, robul Tău, nu întoarce faţa unsului Tău!

11. Domnul a jurat lui David adevărul şi nu se va întoarce dela ce a jurat: «Voiu pune pe scaunul tău de domnie un fiu din trupul tău.

12. Dacă fiii tăi vor păzi legământul Meu şi învăţăturile Mele pe care îi voiu învăţa, atunci şi fiii lor vor şedea în veci pe scaunul tău de domnie».

13. Căci Domnul a ales Sionul, l-a dorit ca locuinţă a Sa şi a zis:

14. «Acesta este locul Meu de odihnă pe vecie; aici voiu locui, căci l-am dorit.

15. Ii voiu binecuvânta din belşug hrana, voiu sătura cu pâne pe săracii lui.

16. Voiu îmbrăca în mântuire pe preoţii lui şi credincioşii lui vor cânta de bucurie.

17. Acolo voiu face să crească puterea[3]) lui David, voiu pregăti o candelă unsului Meu.

18. Voiu îmbrăca cu ruşine pe vrăjmaşii lui; şi peste el va străluci cununa lui».

3 evreeşte : cornul

PSALMUL 133.
O cântare a treptelor.
A lui David.

133 1. Iată ce bine şi ce plăcut este să locuiască fraţii împreună în unire!

2. Este ca mirul de preţ pe cap, care curge pe barbă, pe barba lui Aaron, şi se scurge pe marginea veşmintelor lui.

3. Este ca roua Hermonului, care se coboară pe munţii Sionului; căci acolo a orânduit Domnul binecuvântarea, vieaţa pentru veşnicie.

PSALMUL 134.
O cântare a treptelor.

134 1. Iată, binecuvântaţi pe Domnul, toţi robii Domnului, care staţi noaptea în casa Domnului!

2. Ridicaţi-vă m â n i l e spre sfântul locaş şi binecuvântaţi pe Domnul!

3. Domnul să te binecuvinteze din Sion, El, care a f ă c u t cerurile şi pământul!

PSALMUL 135.

135 1. Lăudaţi pe Domnul! Lăudaţi numele Domnului, Lăudaţi-L, robi ai Domnului,

2. care stați în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru!
3. Lăudați pe Domnul, căci Domnul este bun; cântați numele Lui, căci este plăcut!
4. Căci Domnul Și-a ales pe Iacov, pe Israel, ca să fie al Lui.
5. Știu că Domnul este mare și că Domnul nostru este mai pre sus de toți dumnezeii.
6. Tot ce i-a plăcut, Domnul a făcut în ceruri și pe pământ, în mări și în toate adâncurile.
7. El ridică norii dela marginile pământului; El dă naștere la fulgere și la ploaie; El scoate vântul din cămările Sale.
8. El a lovit pe întâii născuți ai Egiptului, dela om până la dobitoc;
9. a trimes semne și minuni în mijlocul tău, Egiptule, împotriva lui Faraon și a tuturor slujitorilor lui.
10. A lovit multe Neamuri și a ucis împărați puternici:
11. pe Sihon, împăratul Amoriților și pe Og, împăratul Basanului, și pe toate împărățiile Canaanului;
12. și le-a dat țara de moștenire, de moștenire lui Israel, poporul Său.
13. Doamne, numele Tău rămâne pe vecie; Doamne, pomenirea Ta ține din neam în neam.
14. Căci Domnul va judeca pe poporul Său și va avea milă de robii Săi.
15. Idolii Neamurilor sunt argint și aur, lucrare făcută de mânile oamenilor.
16. Au gură și nu vorbesc; au ochi și nu văd;
17. au urechi și n'aud; nicio suflare nu este în gura lor.
18. Ca ei sunt cei ce-i fac, toți cei ce se încred în ei.
19. Casa lui Israel, binecuvântați pe Domnul! Casa lui Aaron, binecuvântați pe Domnul!
20. Casa lui Levi, binecuvântați pe Domnul! Cei ce vă temeți de Domnul, binecuvântați pe Domnul!
21. Binecuvântat să fie Domnul din Sion, El, care locuește în Ierusalim! Lăudați pe Domnul!

PSALMUL 136.

136 1. Lăudați pe Domnul, căci este bun, căci în veac ține îndurarea Lui!
2. Lăudați pe Dumnezeul dumnezeilor, căci în veac ține îndurarea Lui!
3. Lăudați pe Domnul domnilor, căci în veac ține îndurarea Lui!
4. Pe cel ce singur face minuni mari, căci în veac ține îndurarea Lui!
5. Pe cel ce a făcut cerurile cu înțelepciune, căci în veac ține îndurarea Lui!
6. Pe cel ce a întins pământul pe ape, căci în veac ține îndurarea Lui!
7. Pe cel ce a făcut luminătorii cei mari, căci în veac ține îndurarea Lui!
8. Soarele, ca să stăpânească ziua, căci în veac ține îndurarea Lui!
9. Luna și stelele, ca să stăpânească noaptea, căci în veac ține îndurarea Lui.
10. Pe cel ce a lovit pe Egipteni în întâii lor născuți, căci în veac ține îndurarea Lui!
11. Și a scos pe Israel din mijlocul lor, căci în veac ține îndurarea Lui!
12. Cu mână tare și cu braț întins, căci în veac ține îndurarea Lui!
13. Pe cel ce a despicat în două Marea Roșie, căci în veac ține îndurarea Lui!
14. Și a trecut pe Israel prin mijlocul ei, căci în veac ține îndurarea Lui!
15. Și a aruncat pe Faraon și oștirea lui în Marea Roșie, căci în veac ține îndurarea Lui!
16. Pe cel ce a călăuzit pe poporul Său în pustie, căci în veac ține îndurarea Lui!
17. Pe cel ce a bătut împărați mari, căci în veac ține îndurarea Lui!
18. Și a ucis împărați puternici, căci în veac ține îndurarea Lui!
19. Pe Sihon, împăratul Amoriților, căci în veac ține îndurarea Lui!
20. Și pe Og, împăratul Basanului, căci în veac ține îndurarea Lui!
21. Și le-a dat țara de moștenire, căci în veac ține îndurarea Lui!
22. De moștenire lui Israel, robul Său, căci în veac ține îndurarea Lui!
23. Pe cel ce Și-a adus aminte de noi când eram smeriți, căci în veac ține îndurarea Lui!
24. Și ne-a izbăvit de asupritorii noștri, căci în veac ține îndurarea Lui!
25. Pe cel ce dă hrană oricărei făpturi, căci în veac ține îndurarea Lui!
26. Lăudați pe Dumnezeul cerurilor, căci în veac ține îndurarea Lui!

PSALMUL 137.

137 1. Pe malurile râurilor Babilonului, acolo am șezut jos și am plâns, când ne-am adus aminte de Sion.
2. In sălciile din ținutul acela ne-am atârnat harfele.

3. Căci acolo, cei ce ne-au dus robi, ne cereau cântări; și asupritorii noștri ne cereau bucurie, zicând: «Cântați-ne din cântările Sionului!»
4. Cum să cântăm noi cântarea Domnului pe un pământ străin?
5. Dacă te voiu uita, Ierusalime, uitată să fie dreapta [1]) mea.
6. Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voiu aduce aminte de tine, dacă nu voiu face din Ierusalim culmea bucuriei mele!
7. Adu-ți aminte, Doamne, de fiii Edomului, care, în ziua nenorocirii Ierusalimului, ziceau: «Radeți-l, radeți-l din temelii!»
8. Ah, fiica Babilonului, care ai să fii pustiită, ferice de cine-ți va întoarce la fel răul pe care ni l-ai făcut!
9. Ferice de cine va apuca pe pruncii tăi și-i va sdrobi de stâncă!

PSALMUL 138.

Un psalm al lui David.

138 1. Te voiu lăuda din toată inima, voiu cânta laudele Tale înaintea dumnezeilor.
2. Mă voiu închina spre templul Tău cel sfânt și voiu lăuda numele Tău, pentru bunătatea și credincioșia Ta, căci ai mărit Cuvântul Tău mai pre sus de tot numele Tău.
3. In ziua când Te-am chemat, m'ai ascultat, m'ai îmbărbătat și mi-ai întărit sufletul.
4. Toți împărații pământului Te vor lăuda, Doamne, când vor auzi cuvintele gurii Tale;
5. Ei vor lăuda căile Domnului, căci mare este slava Domnului!
6. Căci Domnul este înălțat, dar vede pe cei smeriți și de departe cunoaște pe cei trufași.
7. Când umblu în mijlocul strâmtorării, Tu mă înviorezi, îți întinzi mâna împotriva mâniei vrăjmașilor mei și dreapta Ta mă mântuește.
8. Domnul va sfârși ce a început pentru mine. Doamne, bunătatea Ta ține în veci; nu părăsi lucrările mânilor Tale!

PSALMUL 139.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

139 1. Doamne, Tu mă cercetezi de aproape și mă cunoști;
2. știi când stau jos și când mă scol; și de departe îmi pătrunzi gândul.

1. adică să i se usuce mâna dreaptă.

3. Știi când umblu și când mă culc, și cunoști toate căile mele.
4. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și iată că Tu, Doamne, îl și cunoști în totul.
5. Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte, și-Ți pui mâna peste mine.
6. O știință atât de minunată este mai pe sus de puterile mele; este prea înaltă ca s'o pot prinde.
7. Unde mă voiu duce departe de Duhul Tău și unde voiu fugi departe de fața Ta?
8. Dacă mă voiu sui în ceruri, Tu ești acolo; dacă mă voiu culca în Locuința Morților, iată-Te și acolo;
9. dacă voiu lua aripile zorilor și mă voiu duce să locuesc la marginea mării,
10. și acolo mâna Ta mă va călăuzi și dreapta Ta mă va apuca.
11. Dacă voiu zice: «Ei bine, întunerecul mă va acoperi și se va face noaptea lumina dimprejurul meu» —
12. iată că nici chiar întunerecul nu este întunecos pentru Tine; ci noaptea strălucește ca ziua și întunerecul ca lumina.
13. Căci Tu mi-ai întocmit rărunchii, Tu m'ai țesut în pântecele mamei mele.
14. Te laud că am fost făcut în chip așa de ciudat și așa de minunat. Minunate sunt lucrările Tale și sufletul meu știe bine lucrul acesta!
15. Oasele mele nu erau ascunse de Tine când am fost făcut într'un loc tainic, țesut cu măiestrie în adâncimile pământului.
16. Când nu eram decât un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta au fost scrise toate; zile au fost rânduite când nu era încă niciuna din ele.
17. Cât de prețioase îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule, și cât de mare este numărul lor!
18. Dacă aș vrea să le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine.
19. O, Dumnezeule, de ai ucide pe cel rău! Și voi, oameni setoși de sânge, depărtați-vă dela mine.
20. Căci ei vorbesc despre Tine în chip nelegiuit. Vrăjmașii Tăi iau în deșert numele Tău.
21. Să nu urăsc eu, Doamne, pe cei ce Te urăsc, și să nu-mi fie scârbă de cei ce se ridică împotriva Ta?
22. Ii urăsc cu o ură desăvârșită, îi privesc ca pe vrăjmași ai mei.

23. Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Incearcă-mă și cunoaște-mi gândurile!
24. Vezi dacă este în mine calea rea și du-mă pe calea veșnică!

PSALMUL 140.

Către mai marele cântăreților. Un psalm al lui David.

140 1. Scapă-mă, Doamne, de oamenii cei răi! Păzește-mă de oamenii asupritori,

2. care cugetă rele în inima lor. In fiecare zi ei se unesc pentru războiu!

3 Ei își ascut limba ca un șarpe, otravă de năpârcă au sub buze.
(Oprire)

4. Păzește-mă, Doamne, de mânile celui rău! Ferește-mă de oamenii asupritori, care se gândesc să mă doboare!

5. Niște îngâmfați îmi întind curse și lațuri, pun rețele de-a-lungul drumului și îmi întind capcane.
(Oprire)

6. Eu zic Domnului: «Tu ești Dumnezeul meu! Ia aminte, Doamne, la glasul rugăciunilor mele!

7. Doamne, Dumnezeule, tăria mântuirii mele, Tu îmi acoperi capul în ziua luptei».

8. Nu împlini, Doamne, dorințele celui rău, nu lăsa să-i izbutească planurile, ca să nu se fălească!

9. Cât despre capul celor ce mă înconjoară, să-i acopere nelegiuirea buzelor lor!

10. Cărbuni aprinși să cadă peste ei! In foc să fie aruncați, în adâncuri de ape, ca să nu se mai scoale!

11. Omul cu limba mincinoasă nu se întărește pe pământ și pe omul asupritor, îl paște nenorocirea și-l duce la pierzare.

12. Știu că Domnul face dreptate celui obijduit, dreptate celor lipsiți.

13. Da, cei neprihăniți vor lăuda numele Tău, oamenii fără prihană vor locui înaintea Ta.

PSALMUL 141.

Un psalm al lui David.

141 1. Doamne, eu Te chem; vino de grabă la mine! Ia aminte la glasul meu când strig către Tine!

2. Ca tămâia să fie rugăciunea mea înaintea Ta și ca jertfa de seară să fie ridicarea mânilor mele!

3. Pune, Doamne, o strajă înaintea gurii mele și păzește ușa buzelor mele!

4. Nu-mi abate inima la rele, ca să fac fapte rele

împreună cu oamenii care fac răul și să nu mănânc din ospețele lor!

5. Lovească-mă cel neprihănit: aceasta este bunăvoință; pedepsească-mă: aceasta este balsam pe cap; capul meu nu-l va lepăda, căci, chiar în răutatea lor, rugăciunea mea este pentru ei.

6. Când li se vor prăvăli judecătorii de pe stânci, atunci vor asculta cuvintele mele (și vor vedea) că sunt plăcute.

7. Cum se brăzdează și se spintecă pământul, așa ni se risipesc oasele la gura mormântului.

8. De aceea, către Tine, Doamne Dumnezeule, îmi îndrept ochii, la Tine caut adăpost; nu-mi părăsi sufletul!

9. Păzește-mă de cursa pe care mi-o întind ei și de piedecile celor ce fac răul!

10. Să cadă cei răi în lațurile lor, în timp ce eu să trec pe lângă ele.

PSALMUL 142.

O învățătură a lui David, făcută când era în peșteră. O rugăciune.

142 1. Cu glasul meu strig către Domnul, cu glasul meu mă rog către Domnul.

2. Imi vărs plângerea înaintea Lui, îmi povestesc strâmtorarea înaintea Lui.

3. Când îmi este mâhnit duhul în mine, Tu îmi cunoști cărarea. Pe calea pe care umblu, mi-au întins o cursă.

4. Imi întorc ochii la dreapta și privesc: nimeni nu mai mă cunoaște; nu mai este scăpare pentru mine; nimănui nu-i pasă de sufletul meu.

5. Doamne, către Tine strig și zic: «Tu ești scăparea mea, partea mea de moștenire pe pământul celor vii».

6. Ia aminte la strigătele mele, căci sunt foarte slab. Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, căci sunt mai tari decât mine.

7. Scoate-mi sufletul din temniță, ca să laud numele Tău! Cei neprihăniți se vor aduna în jurul meu când îmi vei face bine.

PSALMUL 143.

Un psalm al lui David.

143 1. Doamne, ascultă-mi rugăciunea, pleacă-Ți urechea la cererile mele! Răspunde-mi în credincioșia și dreptatea Ta!

2. Nu intra în judecată cu robul Tău, căci niciun

om viu nu este fără prihană înaintea Ta.

3. Vrăjmașul îmi urmărește sufletul, îmi c a l c ă vieața în picioare la pământ, mă face să locuesc în întunerec ca cei ce au murit de multă vreme.

4. Imi este mâhnit duhul în mine, îmi este descurajată inima înlăuntrul meu.

5. Mi-aduc aminte de zilele de odinioară, mă gândesc la toate faptele Tale, cuget la lucrarea mânilor Tale.

6. Imi întind mânile spre Tine; îmi însetează sufletul după Tine ca un pământ uscat. (Oprire)

7. Grăbește de m'ascultă, Doamne! Mi se topește duhul; nu-mi ascunde fața Ta, ca să nu ajung ca cei ce se coboară în groapă!

8. Fă-mă să aud dimineața bunătatea Ta, căci mă încred în Tine. Arată-mi calea pe care să umblu, căci la Tine îmi înalț sufletul.

9. Scapă-mă de vrăjmașii mei, Doamne, căci la Tine caut adăpost.

10. Invață-mă să fac voia Ta, căci Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel bun să mă călăuzească pe calea cea dreaptă!

11. Pentru numele Tău, Doamne, înviorează-mă; în dreptatea Ta, scoate-mi sufletul din necaz!

12. In bunătatea Ta, nimicește pe vrăjmașii mei și pierde pe toți cei ce-mi apasă sufletul, căci eu sunt robul Tău.

PSALMUL 144.

Un psalm al lui David.

144 1. Binecuvântat să fie Domnul, stânca mea, care-mi deprinde mânile la luptă, degetele la bătălie,

2. binefăcătorul meu și cetățuia mea, turnul meu de scăpare și izbăvitorul meu, scutul meu, la care caut scăpare, care-mi supune pe poporul meu!

3. Doamne, ce este omul, ca să iei cunoștință de el; fiul omului, ca să iei seama la el?

4. Omul este ca o suflare, zilele lui ca umbra care trece.

5. Pleacă cerurile Tale, Doamne, și coboară-Te! Atinge-Te de munți, ca să fumege!

6. Fulgeră și risipește pe vrăjmașii mei! Aruncă-Ți săgețile și pune-i pe fugă!

7. Intinde-Ți mâna de sus, izbăvește-mă și scapă-mă din apele cele mari, din mâna fiilor celor străini,

8. a căror gură spune neadevăruri și a căror dreaptă este o dreaptă mincinoasă.

9. Dumnezeule, îți voiu

cânta o cântare nouă, Te voiu lăuda cu harfa cu zece coarde.

10. Tu, care dai împăratului biruința, care ai scăpat de sabie ucigașă pe robul Tău David,

11. smulge-mă și scapă-mă din mâna fiilor celor străini, a căror gură spune neadevăruri și a căror dreaptă este o dreaptă mincinoasă,

12. pentru ca fiii noștri să fie ca niște odrasle, care cresc în tinerețea lor, și fetele noastre ca niște stâlpi săpați frumos, care fac podoaba palatelor;

13. grânarele noastre să fie pline, încărcate cu tot felul de merinde; turmele noastre să se înmulțească cu miile, cu zecile de mii, în câmpiile noastre;

14. boii noștri să care poveri de bucate; nicio spărtură în zidurile cetății, nicio ducere în robie, niciun țipăt în ulițele noastre!

15. Ferice de poporul care stă astfel! Ferice de poporul al cărui Dumnezeu este Domnul!

PSALMUL 145.

O cântare de laudă. A lui David.

145 1. Te voiu înălța, Dumnezeule, Impăratul meu, și voiu binecuvânta numele Tău în veci de veci.

2. In fiecare zi Te voiu binecuvânta și voiu lăuda numele Tău în v e c i de veci.

3. Mare este Domnul și foarte vrednic de laudă și mărimea Lui este nepătrunsă.

4. Fiecare neam de om[1] să laude lucrările Tale și să vestească isprăvile Tale cele mari!

5. Voiu vorbi de strălucirea slăvită a măreției Tale și de minunile Tale.

6. Oamenii vor vorbi de puterea faptelor Tale înfricoșate și eu voiu povesti faptele Tale mari.

7. Vor trâmbița aducerea amnite de marea Ta bunătate și vor cânta dreptatea Ta!

8. Domnul este plin de îndurare, milostiv, încet la mânie și plin de o mare bunătate.

9. Domnul este bun față de toți și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui.

10. Toate lucrările Tale Te vor lăuda, Doamne, și credincioșii Tăi Te vor binecuvânta.

11. Vor vorbi de slava împărăției Tale și vor vesti puterea Ta,

12. ca să facă cunoscut fiilor oamenilor faptele

1) — generație.

Lui cele puternice și strălucirea plină de slavă a împărăției Lui.

13. Împărăția Ta este o împărăție veșnică și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile.

14. Domnul sprijinește pe toți cei ce cad și îndreaptă pe toți cei încovoiați.

15. Ochii tuturor Te așteaptă, și Tu le dai hrana la vreme.

16. Iți deschizi mâna și saturi după dorință tot ce are vieață.

17. Domnul este drept în toate căile Sale și milos în toate faptele Sale.

18. Domnul este lângă toți cei ce-L chiamă, lângă cei ce-L chiamă întradevăr.

19. El împlinește dorințele celor ce se tem de El, le aude strigătul și-i scapă.

20. Domnul păzește pe toți cei ce-L iubesc, și nimicește pe toți cei răi.

21. Gura mea să vestească lauda Domnului și orice făptură să binecuvinteze numele Lui cel sfânt în veci de veci.

PSALMUL 146.

146 1. Lăudați pe Domnul! Laudă, suflete al meu, pe Domnul!

2. Voiu lăuda pe Domnul cât voiu trăi; voiu cânta laude Dumnezeului meu cât voiu fi.

3. Nu vă încredeți în cei mari, într'un fiu al omului, în care nu este mântuire.

4. Suflarea lui trece, se întoarce în pământ; și în aceeași zi pier și planurile lui.

5. Ferice de cine are ca ajutor pe Dumnezeul lui Iacov, a cărui nădejde este în Domnul, Dumnezeul său!

6. El a făcut cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele. El ține credincioșia în veci.

7. El face dreptate celor asupriți; dă pâne celor flămânzi. Domnul desleagă pe cei încătușați.

8. Domnul deschide ochii orbilor; Domnul îndreaptă pe cei încovoiați; Domnul iubește pe cei neprihăniți.

9. Domnul ocrotește pe cei străini, sprijinește pe orfan și pe văduvă, dar sucește calea celor răi.

10. Domnul împărățește în veci; Dumnezeul tău, Sioane, din neam în neam. Lăudați pe Domnul!

PSALMUL 147.

147 1. Lăudați pe Domnul! Căci este frumos să lăudăm pe Dumnezeul nostru, căci este plăcut și se cuvine să-L lăudăm.

2. Domnul zidește iarăși Ierusalimul, strânge pe cei

împrăștiați ai lui Israel.

3. El vindecă pe cei cu inima sdrobită și le leagă rănile.

4. El socotește numărul stelelor și le dă nume la toate.

5. Mare este Domnul nostru și mare este puterea Sa; înțelepciunea Lui este fără margini!

6. Domnul sprijinește pe cei blânzi și doboară la pământ pe cei răi.

7. Cântați Domnului cu mulțumire, lăudați pe Dumnezeul nostru cu harfa!

8. El acopere cerul cu nori, pregătește ploaie pentru pământ și face să răsară iarba pe munți.

9. El dă hrană vitelor și puilor de corb când strigă.

10. Nu de puterea calului se bucură El, nu-Și găsește plăcerea în picioarele omului.

11. Domnului îi place de cei ce se tem de El, de cei ce nădăjduesc în bunătatea Lui.

12. Laudă pe Domnul, Ierusalime, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane!

13. Căci El a întărit zăvoarele porților tale; El a binecuvântat pe fiii tăi în mijlocul tău.

14. El dă pace în hotarele tale și te satură cu cel mai bun grâu.

15. El își trimete porunca pe pământ. Cuvântul lui aleargă cu iuțeală mare.

16. El dă zăpadă ca lâna, El presară bruma ca cenușa.

17. El își asvârle ghiața ca niște bucăți; cine poate să stea înaintea frigului Lui?

18. El își trimite Cuvântul Său și le topește; face să sufle vântul Său și apele curg.

19. El face cunoscut lui Iacov Cuvântul Său, lui Israel legile și poruncile Sale.

20. El n'a făcut așa cu niciunul din celelalte Neamuri și ele n'au cunoscut poruncile Lui. Lăudați pe Domnul.

PSALMUL 148.

148 1. Lăudați pe Domnul! Lăudați pe Domnul, voi cei din ceruri! Lăudați-L în locurile cele înalte!

2. Lăudați-L, toți îngerii Lui! Lăudați-L, toate oștirile Lui!

3. Lăudați-L, soare și lună! Lăudați-L toate stelele luminoase!

4. Lăudaţi-L, cerurile cerurilor şi voi, ape, care sunteţi mai pe sus de ceruri!

5. Să laude numele Domnului, căci El a poruncit şi au fost făcute,

6. le-a aşezat pe veci de veci; le-a dat legi şi nu le vor călca.

7. Lăudaţi pe Domnul, voi cei de pe pământ, voi balauri de mare şi adâncuri toate,

8. foc şi grindină, zăpadă şi ceaţă, vânturi năprasnice, care împliniţi poruncile Lui,

9. munţi şi dealuri toate, pomi roditori şi cedri toţi,

10. fiare şi vite toate, târîtoare şi păsări înaripate,

11. împăraţi ai pământului şi popoare toate, voievozi şi toţi judecătorii pământului,

12. tineri şi tinere, bătrâni şi copii!

13. Să laude numele Domnului! Căci numai numele Lui este înălţat. Măreţia Lui este mai pe sus de pământ şi de ceruri.

14. El a înălţat tăria poporului Său; iată o pricină de laudă pentru toţi credincioşii Lui, pentru fiii lui Israel, popor de lângă El. Lăudaţi pe Domnul!

PSALMUL 149.

149 1. Lăudaţi pe Domnul! Cântaţi Domnului o cântare nouă; lauda Lui să răsune în adunarea credincioşilor!

2. Să se bucure Israel de cel ce l-a făcut, să se veselească fiii Sionului de Împăratul lor!

3. Să laude numele Lui cu jocuri, să-i cânte laude cu timpane şi cu harfe!

4. Căci Domnul are plăcere de poporul Său şi împodobeşte pe cei încovoiaţi cu mântuire.

5. Să salte de bucurie credincioşii Lui îmbrăcaţi în slavă; să cânte de bucurie în aşternutul lor!

6. Laudele lui Dumnezeu să fie în gura lor şi sabia cu două tăişuri în mâna lor,

7. ca să facă răzbunare asupra Neamurilor şi să pedepsească popoarele,

8. ca să lege pe împăraţii lor cu lanţuri şi pe mai marii lor cu cătuşe de fier,

9. ca să aducă la îndeplinire împotriva lor judecata scrisă! Aceasta este o cinste pentru toţi credincioşii Lui. Lăudaţi pe Domnul!

PSALMUL 150.

150 1. Lăudaţi pe Domnul!

Lăudaţi pe Dumnezeu în locaşul Lui cel sfânt; lăudaţi-L în întinderea cerului, unde se arată puterea Lui!

2. Lăudaţi-L pentru faptele Lui cele mari! Lăudaţi-L, după mărimea Lui nemărginită!

3. Lăudaţi-L cu sunet de trâmbiţă! Lăudaţi-L cu alăuta şi harfa!

4. Lăudaţi-L cu timpan şi cu joc! Lăudaţi-L cu instrumente cu coarde şi cu cavalul!

5. Lăudaţi-L cu chimvale sunătoare! Lăudaţi-L cu chimvale zăngănitoare!

6. Tot ce are suflare să laude pe Domnul! Lăudaţi pe Domnul!

PSALMUL 150

150 1. Lăudaţi pe Domnul! Lăudaţi pe Dumnezeu în Locaşul Lui cel sfânt! Lăudaţi-L în întinderea cerului, unde se arată puterea Lui!

2. Lăudaţi-L pentru faptele Lui cele mari! Lăudaţi-L după mărimea Lui nemărginită!

3. Lăudaţi-L cu sunet de trâmbiţă! Lăudaţi-L cu lăuta şi harfa!

4. Lăudaţi-L cu timpine şi cu jocuri! Lăudaţi-L cu instrumente cu coarde şi cu cavalul!

5. Lăudaţi-L cu chimvalele sunătoare! Lăudaţi-L cu chimvale zăngănitoare!

6. Tot ce are suflare să laude pe Domnul! Lăudaţi pe Domnul!

